BESTSELLER INTERNAȚIONAL

DEBORAH HARKNESS

CARTEA PIERDUTĂ A VRĂJITOARELOR

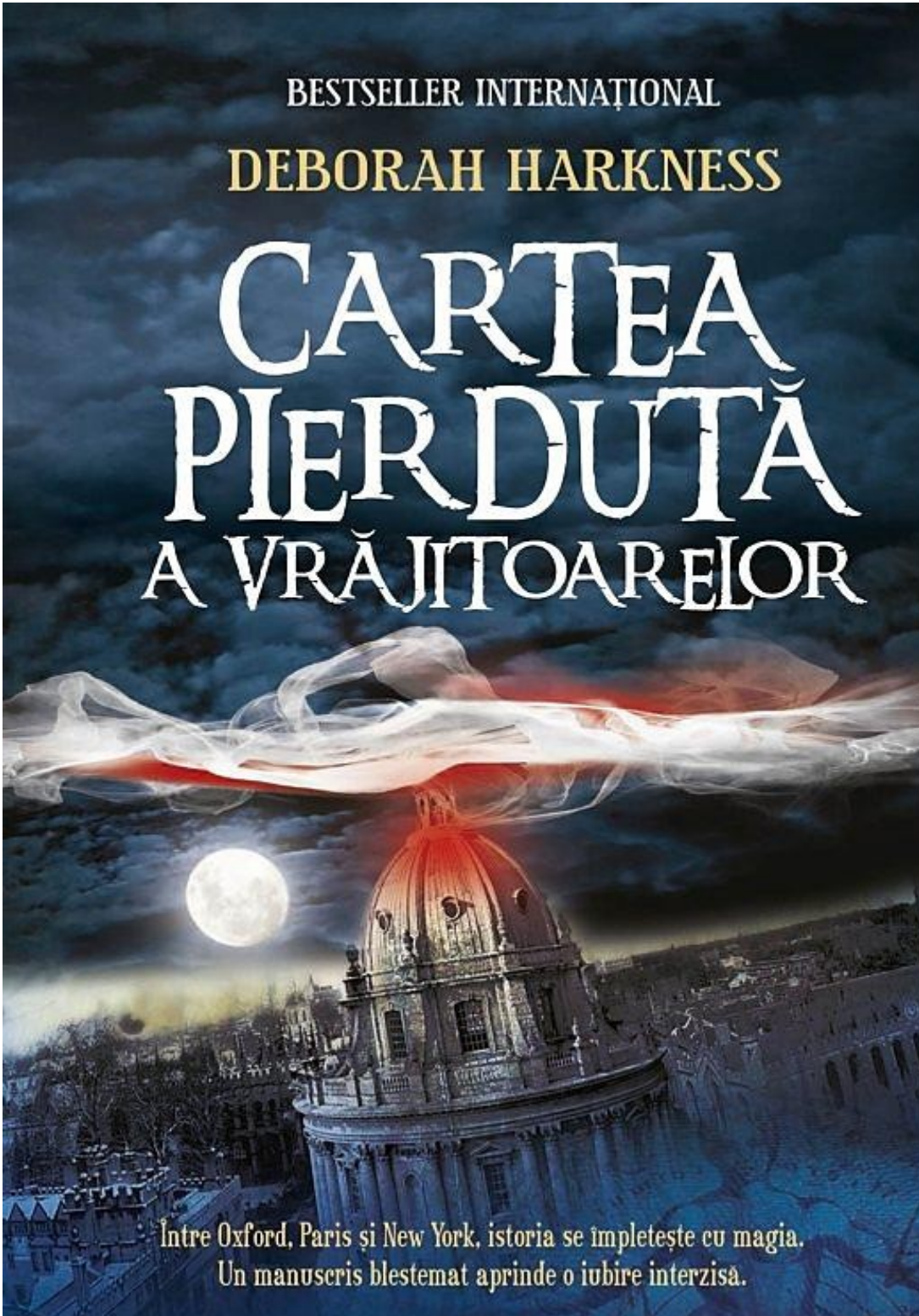

Între Oxford, Paris și New York, istoria se împletește cu magia.
Un manuscris blestemat aprinde o iubire interzisă.

Deborah Harkness

CARTEA PIERDUTĂ A VRĂJITOARELOR

Traducere din limba engleză
Oana Cristea

LITERA

A Discovery of Witches
Deborah Harkness
Copyright © 2011 Deborah Harkness
Ediţie publicată prin înţelegere cu *Viking,* parte a Penguin Group (USA) Inc.

Cartea pierdută a vrăjitoarelor
Deborah Harkness
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Mitea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARKNESS, DEBORAH
Cartea pierdută a vrăjitoarelor / Deborah Harkness;
trad.: Oana Cristea. – Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-21-0049-0
I.Cristea, Oana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Pentru Lexie şi Jake, şi viitorul lor luminos

La început a fost absenţă şi dorinţă
La început a fost sânge şi teamă
La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor

Capitolul 1

Volumul legat în piele nu avea nimic remarcabil. În ochii unui istoric obişnuit nu ar fi părut deloc diferit de sute de alte manuscrise din Biblioteca Bodleiană de la Oxford, vechi şi uzate. Dar eu am ştiut că are ceva ciudat din clipa în care l-am luat în mână.

Sala de lectură Duke Humfrey era pustie în acea după-amiază de sfârşit de septembrie, iar solicitările pentru materialele din bibliotecă erau rezolvate repede, acum că se terminase cu îmbulzeala profesorilor veniţi aici în vizită peste vară, iar nebunia semestrului de toamnă încă nu începuse. Chiar şi aşa, am fost surprinsă când Sean m-a oprit la recepţie.

— Doamnă profesoară Bishop, v-au sosit manuscrisele, îmi spuse el în şoaptă, pe un ton uşor poznaş.

Partea din faţă a puloverului de culoarea argilei îi era pătată de urmele ruginii ale copertelor vechi din piele, pe care el încercă să le îndepărteze stângaci cu mâna. O şuviţă de păr nisipiu îi căzu pe frunte.

— Mulţumesc, i-am răspuns, aruncându-i un zâmbet recunoscător.

Încălcăm în mod flagrant regulile cu privire la numărul de cărţi pe care le putea solicita un profesor într-o singură zi. Sean, cu care băusem multe pahare în pubul zugrăvit în roz de peste drum în studenţie, îmi satisfăcea cererile de mai bine de o săptămână fără să se plângă.

— Şi nu-mi mai spune „doamnă profesoară“. Am întotdeauna impresia că vorbeşti cu altcineva.

Sean îmi întoarse zâmbetul şi împinse manuscrisele – toate cu frumoase exemple de ilustraţii alchimice din colecţiile bodleiene – peste biroul său uzat din lemn de stejar. Fiecare era adăpostit într-o cutie de carton cenuşiu.

— A, şi mai este unul.

Sean dispăru o clipă în cabină şi se întoarse cu un manuscris gros, format in quarto, legat simplu în piele marmorată de viţel.

Îl puse peste celelalte şi se aplecă să-l inspecteze. Marginile aurite ale ochelarilor săi scânteiară în lumina difuză a vechii lămpi de lectură din bronz, care era prinsă de un raft.

— Asta n-a mai fost cerut de ceva vreme. Am să scriu un bilet să fie pus într-o cutie după ce îl returnezi.

— Vrei să-ţi aduc eu aminte?

— Nu. Mi-am notat deja aici.

Îşi ciocăni capul cu vârfurile degetelor.

— Cred că mintea ta este mai organizată decât a mea.

Zâmbetul meu deveni mai larg.

Sean mă privi timid şi trase de fişa de împrumut, dar aceasta rămase la locul ei, prinsă între copertă şi primele pagini.

— Se pare că nu vrea să iasă, comentă el.

Voci înăbuşite îmi răsunară în ureche ca un ciripit, tulburând liniştea familiară a sălii.

— Ai auzit?

Am privit de jur-împrejur, derutată de sunetele stranii.

— Ce? replică Sean, ridicând privirea de pe manuscris.

Privirea mi-a fost atrasă de scânteierile aurii de pe muchiile cărţii. Dar tuşele acelea de aur aproape şterse nu puteau explica licărirea slabă, iridescentă, care părea să se prelingă dintre pagini. Am clipit.

— Nimic.

Am tras grăbită manuscrisul spre mine, simţind furnicături prin piele când l-am atins. Degetele lui Sean ţineau încă de fişa de împrumut, care alunecă acum uşor din strânsoarea copertei. Am luat volumele în braţe şi le-am sprijinit cu bărbia, asaltată de un iz ciudat, care acoperi mirosul familiar al bibliotecii, de aşchii de creioane şi ceară de parchet.

— Eşti bine, Diana? mă întrebă Sean, încruntându-se cu îngrijorare.

— Da. Doar un pic obosită, am răspuns eu, lăsând cărţile în jos, cât mai departe de nas.

Am străbătut repede partea veche, din secolul al cincisprezecelea, a bibliotecii, trecând pe lângă rândurile de mese de lectură elisabetane, fiecare cu cele trei rafturi pentru cărţi şi cu tăblia zgâriată. Între ele, ferestrele gotice îndreptau privirea cititorilor în sus, spre tavanul casetat, unde apărea emblema universităţii, pictată în culori vii şi aurită – trei coroane şi o carte deschisă –, şi unde mottoul său, „Dumnezeu este cel care mă luminează“, era proclamat în mod repetat de la înălţime.

O altă profesoară universitară din America, Gillian Chamberlain, era singurul meu tovarăş din bibliotecă în această seară de vineri. Clasicistă la Bryn Mawr, Gillian îşi petrecea

timpul studiind cu atenţie bucăţi de papirus protejate între geamuri de sticlă. Am trecut în grabă pe lângă ea, încercând să evit contactul vizual, dar scârţâitul podelei vechi mă dădu de gol.

Am simţit pe piele furnicăturile pe care le încercam mereu când mă privea o altă vrăjitoare.

— Diana? mă strigă ea din penumbră.

Mi-am înăbuşit un oftat şi m-am oprit.

— Bună, Gillian.

Simţindu-mă inexplicabil de posesivă cu teancul meu de manuscrise, am rămas cât mai departe de ea şi mi-am încovoiat trupul astfel încât să nu le vadă.

— Ce faci de Mabon?

Gillian se oprea întotdeauna lângă biroul meu ca să-mi ceară să petrec timp cu „surorile“ mele câtă vreme locuiam la Oxford. Acum, pentru că mai erau doar câteva zile până la sărbătorile wiccane ale echinocţiului de toamnă, îşi reînnoi eforturile de a mă aduce la sabatul local al vrăjitoarelor.

— Lucrez, am spus eu repede.

— Să ştii că sunt câteva vrăjitoare foarte drăguţe pe aici, zise Gillian cu dezaprobare afectată. Zău, ar trebui să vii luni.

— Mulţumesc. O să mă gândesc, am spus eu, pornind deja spre Selden End, adăugirea luminoasă şi spaţioasă construită în secolul al şaptesprezecelea, perpendiculară pe axa principală a sălii de lectură Duke Humfrey.

— Pregătesc însă o lucrare pentru o conferinţă, aşa că nu contaţi pe mine.

Mătuşa Sarah mă avertizase mereu că e imposibil ca vrăjitoarele să se mintă una pe alta, dar asta nu mă oprise să încerc.

Gillian scoase un sunet aprobator, dar ochii ei continuară să mă urmărească.

Revenind la locul meu obişnuit, care dădea spre ferestrele arcuite, ferecate în plumb, am rezistat tentaţiei de a trânti manuscrisele pe masă şi de a-mi şterge palmele. Din contră, ţinând cont de vârsta lor, am aşezat teancul cu atenţie.

Manuscrisul care păruse să nu vrea să dea drumul fişei de împrumut se afla deasupra celorlalte. Pe cotor avea imprimat cu aur blazonul lui Elias Ashmole, un colecţionar de cărţi şi alchimist din secolul al şaptesprezecelea, ale cărui cărţi şi

lucrări ajunseseră la Biblioteca Bodleiană din Muzeul Ashmole în secolul al nouăsprezecelea, cu tot cu numărul 782. Am întins mâna şi am atins pielea cafenie.

Ceva ca un şoc electric mă făcu să-mi retrag degetele repede, dar nu suficient de rapid. Furnicăturile mi-o luară în sus pe braţe, făcându-mi pielea ca de găină, apoi se răspândiră pe umeri şi, drept răspuns, muşchii spatelui şi ai cefei mi se încordară. Aceste senzaţii dispărură repede, dar lăsară locul unui sentiment deşert de dorinţă nesatisfăcută. Copleşită de propria-mi reacţie, am făcut câţiva paşi înapoi, îndepărtându-mă de masa de lectură.

Chiar şi de la o distanţă sigură, acest manuscris mă provoca, ameninţând zidul pe care îl înălţasem pentru a-mi separa cariera academică de descendenţa mea ca cel mai recent vlăstar al vrăjitoarelor Bishop[1]. Odată cu obţinerea prin muncă susţinută a doctoratului, a titularizării ca profesor şi a promovărilor, cu o carieră promiţătoare în faţă, renunţasem la moştenirea familiei mele şi îmi făurisem o viaţă care depindea de raţiune şi de abilităţile mele de om de ştiinţă, nu de intuiţii şi de vrăji. Eram la Oxford pentru un proiect de cercetare. La final, descoperirile mele aveau să fie publicate, dotate cu analize ample şi note de subsol, şi apoi aveau să le fie prezentate colegilor mei oameni, eliminând orice urmă de mister din ceea ce ar putea fi cunoscut numai prin cel de-al şaselea simţ al unei vrăjitoare.

Acum însă – deşi involuntar –, scosesem la iveală un manuscris alchimic de care aveam nevoie pentru cercetarea mea şi care părea să posede o putere supraomenească imposibil de ignorat. Mă mâncau degetele să-l deschid şi să aflu mai multe. Dar o dilemă şi mai puternică mă reţinea: curiozitatea mea era una intelectuală, legată de activitatea de cercetare? Sau avea de-a face cu raporturile familiei mele cu vrăjitoria?

Am tras în piept aerul familiar al bibliotecii şi am închis ochii, sperând că acest lucru îmi va limpezi gândurile. Biblioteca Bodleiană fusese întotdeauna un sanctuar pentru mine, un loc neasociat cu neamul Bishop. Încrucișându-mi braţele ca să le împiedic să mai tremure, am rămas cu ochii ţintă la *Ashmole*

[1] Bridget Bishop (cca 1632, Anglia - 1692), prima dintre presupusele vrăjitoare cercetate şi executate în procesul de la Salem (statul american Massachusetts) (n.tr.)

782, în lumina tot mai strălucitoare a apusului, întrebându-mă ce să fac.

Mama ar fi ştiut instinctiv răspunsul, dacă ar fi fost în locul meu. Majoritatea membrilor familiei Bishop erau vrăjitori şi vrăjitoare talentate, dar mama mea, Rebecca, fusese specială. Toată lumea spunea asta. Abilităţile ei supranaturale se manifestaseră devreme şi, elevă la şcoala primară fiind, le întrecea deja pe majoritatea vrăjitoarelor mature din sabatul local graţie unei înţelegeri intuitive a vrăjilor, graţie prevestirilor ei surprinzătoare şi darului neobişnuit de a vedea dincolo de aparenţe în privinţa oamenilor şi a evenimentelor. Sora mai mică a mamei, mătuşa Sarah, era şi ea o vrăjitoare înzestrată, dar talentele ei erau mai convenţionale: avea mână bună la poţiuni şi stăpânea la perfecţie folclorul tradiţional al vrăjilor şi al farmecelor.

Colegii mei istorici nu ştiau, desigur, nimic despre familia mea, dar toţi locuitorii din Madison, orăşelul acela izolat din partea de nord a statului New York unde locuisem cu Sarah de la vârsta de şapte ani, ştiau totul despre neamul Bishop. Strămoşii mei se mutaseră din Massachusetts după Războiul de Independenţă. Trecuse mai bine de un secol de când Bridget Bishop fusese executată în Salem. Chiar şi aşa, zvonurile şi bârfele îi urmaseră în noul lor cămin. După ce ridicaseră ancora şi se mutaseră în Madison, cei din familia Bishop depuseseră eforturi serioase pentru a le demonstra celorlalţi cât de utile puteau fi nişte vecine vrăjitoare care vindecau bolnavii şi preziceau vremea. Cu timpul, familia a prins rădăcini suficient de adânci în comunitate pentru a face faţă cu bine inevitabilelor răbufniri de superstiţie şi de teamă ale oamenilor.

Dar mama avea o curiozitate faţă de lume care a făcut-o să părăsească adăpostul sigur din Madison. S-a dus întâi la Harvard, unde l-a cunoscut pe un tânăr vrăjitor pe nume Stephen Proctor. Acesta provenea şi el dintr-o familie cu o îndelungată tradiţie a magiei[2] şi îi împărtăşea dorinţa de a gusta viaţa de dincolo de istoria şi de sfera de influenţă a familiei sale în New England. Rebecca Bishop şi Stephen Proctor au format un cuplu fermecător, în care francheţea tipic americană a

[2] John Proctor şi cea de a treia soţie a sa, Elizabeth Proctor, au fost amândoi victime ale vânătorii de vrăjitoare din Salem. John Proctor a fost spânzurat, dar soţia sa a scăpat cu viaţă. (n.tr.)

mamei compensa manierele mai formale şi mai de modă veche ale tatei. Au devenit antropologi, cufundându-se în culturi şi în credinţe străine, împărtăşind pasiuni intelectuale şi un devotament profund unul faţă de altul. După ce au obţinut catedre la facultăţi din zonă – mama, la universitatea la care studiase, tata, la Wellesley –, au făcut călătorii de cercetare peste graniţă şi s-au stabilit în Cambridge.

Am puţine amintiri din copilărie, dar toate sunt vii şi surprinzător de clare. În toate apar şi părinţii mei: moliciunea catifelei din care era făcută haina tatălui meu, izul de lăcrămioare din parfumul mamei mele, clinchetul paharelor de vin în serile de vineri, când luau cina la lumina lumânărilor, după ce mă duceau la culcare. Mama îmi spunea poveşti, iar servieta maro a tatei clămpănea când o lăsa din mână lângă uşa de la intrare. Asemenea amintiri sunt cunoscute oricui.

Altele însă, nu. Pe mama n-am văzut-o niciodată să spele rufe, deşi hainele mele erau mereu curate şi frumos împăturite. Când mergeam cu şcoala la grădina zoologică, biletele de învoire din partea părinţilor mei apăreau ca prin minune pe pupitrul meu când învăţătoarea venea să le strângă, chiar dacă le uitasem acasă. Şi, indiferent în ce stare era biroul tatălui meu când mă duceam să-l sărut de noapte bună (de obicei arăta ca după o explozie), în dimineaţa următoare îl găseam în perfectă ordine. La grădiniţă am întrebat-o pe mama prietenei mele Amanda de ce se ostenea să spele vasele cu apă şi cu detergent, când nu trebuia decât să le pună în chiuvetă, să pocnească din degete şi să spună câteva cuvinte în şoaptă. Doamna Schmidt a râs de ideea mea ciudată, dar ochii i s-au tulburat.

În seara aceea, părinţii mi-au spus că trebuia să avem grijă cum şi cu cine vorbim despre magie. Oamenii erau mai mulţi decât noi, iar puterea noastră li se părea înspăimântătoare, îmi explicase mama, şi frica este cea mai puternică forţă de pe pământ. Încă nu le spusesem că magia – în special a mamei mele – mă speria chiar şi pe mine.

În timpul zilei, mama arăta ca toate mamele copiilor din Cambridge: uşor neîngrijită, un pic dezorganizată şi permanent hărţuită de treburile de acasă şi de la serviciu. Părul ei blond era ciufulit după ultima modă, deşi hainele pe care le purta erau tot cele de la 1977 – fuste lungi, cloş, pantaloni şi cămăşi prea mari

şi sacouri şi blazere bărbăteşti pe care le culegea din magazinele second hand din tot Bostonul, imitând-o pe Annie Hall[3]. Nimic nu te-ar fi făcut să întorci capul după ea pe stradă sau în supermarket.

În intimitatea casei noastre, cu perdelele trase şi uşa încuiată, mama devenea o altă persoană. Mişcările ei erau sigure şi hotărâte, nu zorite şi febrile. Uneori părea chiar să plutească. În timp ce umbla prin casă, cântând şi culegând animale de pluş şi cărţi, chipul i se transforma treptat în ceva frumos, venit parcă din altă lume. Când se lumina de magie, nu-ţi puteai lua ochii de la ea.

— Mami are un foc de artificii în ea, îmi explica tata cu zâmbetul său larg, indulgent.

Dar, după cum am aflat, focurile de artificii nu sunt doar strălucitoare şi energice. Sunt imprevizibile şi te pot lua prin surprindere, ba chiar şi speria.

Tata era la o conferinţă în seara când mama s-a hotărât să cureţe argintăria şi a rămas hipnotizată de un bol cu apă pe care-l pusese pe masa din sufragerie. În timp ce ea se uita fix la suprafaţa transparentă, aceasta s-a acoperit cu o ceaţă care s-a răsucit în forme mici, fantomatice. Eu am rămas fără grai, încântată, privindu-le cum creşteau, până când camera s-a umplut de fiinţe fantastice. Curând se târau în sus pe draperii şi se căţărau pe tavan. Am strigat la mama după ajutor, dar ea rămăsese cu privirea aţintită asupra apei. Nu s-a desprins de acolo până când ceva pe jumătate om, pe jumătate animal s-a târât lângă mine şi m-a ciupit de braţ. Asta a smuls-o din visare, şi mama a explodat într-o jerbă de lumină roşie, furioasă, care a alungat creaturile acelea spectrale şi a lăsat în casă un iz de pene pârlite. Tata a adulmecat mirosul ciudat de cum a intrat pe uşă şi s-a alarmat. Ne-a găsit ghemuite împreună în pat. Când l-a văzut, mama a izbucnit în plâns, plină de căinţă. Niciodată nu m-am mai simţit în deplină siguranţă în sufragerie.

Şi orice urmă de sentiment de siguranţă a dispărut după ce am împlinit şapte ani, când mama şi tata au plecat în Africa şi nu s-au mai întors în viaţă.

M-am scuturat şi m-am concentrat din nou asupra dilemei cu care mă confruntam. Manuscrisul se afla pe masa din bibliotecă,

[3] Eroină a filmului omonim (1977) de Woody Allen (n.tr.)

în cercul de lumină al lămpii. Magia lui stârnea ceva întunecat, înnodat înăuntrul meu. Mi-am pus din nou degetele pe pielea netedă. De data asta, senzaţia de furnicături mi s-a părut familiară. Mi-am amintit în mod nelămurit că mai simţisem o dată, demult, ceva asemănător, în timp ce căutam printre hârtiile de pe biroul tatălui meu.

Hotărâtă să nu mai dau atenţie volumului legat în piele, mi-am găsit o ocupaţie mai raţională: căutarea listei de texte alchimice pe care o făcusem înainte de a pleca din New Haven. Era pe birou, ascunsă printre foi de hârtie, fişe de împrumut de cărţi, facturi, creioane, pixuri şi hărţi ale bibliotecii. Textele erau aranjate ordonat pe colecţii şi apoi după numerele alocate fiecăruia de către bibliotecari, atunci când fuseseră primite la Biblioteca Bodleiană. De când venisem, în urmă cu câteva săptămâni, înaintasem prin ea metodic. Descrierea copiată din catalog pentru *Ashmole 782* era următoarea: *Antropologia, sau un tratat conţinând o scurtă descriere a Omului în două părţi: prima Anatomică, a doua Psihologică.* Ca în cazul majorităţii lucrărilor pe care le studiam, titlul acesta nu spunea nimic despre conţinut.

Degetele mele ar fi putut să-mi furnizeze câteva informaţii despre carte fără să fie nevoie să-i deschid copertele. Mătuşa Sarah îşi folosea mereu degetele ca să-şi dea seama ce era în corespondenţă înainte de a o deschide, în caz că plicul conţinea o factură pe care nu voia să o plătească. În felul ăsta, putea să-şi susţină nevinovăţia atunci când s-ar fi dovedit că datora bani companiei de electricitate.

Cifrele aurite de pe cotor clipiră.

M-am aşezat şi mi-am analizat opţiunile.

Să ignor magia, să deschid manuscrisul şi să încerc să-l citesc ca un simplu cercetător?

Să dau deoparte volumul vrăjit şi să plec?

Sarah ar fi râs pe înfundate dacă ar fi ştiut în ce situaţie eram. Ea a susţinut întotdeauna că eforturile mele de a ţine magia la distanţă erau inutile. Dar eu asta făceam de la înmormântarea părinţilor mei. Acolo, vrăjitoarele care se aflau printre invitaţi mă iscodiseră cu privirea, căutând semne că sângele familiilor Bishop şi Proctor îmi curgea prin vine, mângâindu-mă în tot acest timp pe cap încurajatoare şi prezicând că, după o vreme, aveam să iau locul mamei în sabatul local. Unele îşi rostiseră în

şoaptă îndoielile legate de cât de înţeleaptă fusese decizia părinţilor mei de a se căsători.

— Prea multă putere, murmurau ele când credeau că nu le ascult. Era firesc să atragă atenţia – chiar şi dacă *n-ar fi studiat* religii ceremoniale străvechi.

Asta fusese suficient ca să mă facă să dau vina pentru moartea părinţilor mei pe puterea lor supranaturală şi să caut un alt mod de viaţă. Întorcând spatele la orice avea de-a face cu magia, m-am îngropat printre chestiile tipice pentru adolescenţa oamenilor – cai, băieţi şi romane sentimentale – şi am încercat să trec neobservată printre locuitorii obişnuiţi ai oraşului. La pubertate am avut probleme cu depresiile şi cu anxietatea. Era un lucru foarte normal, a asigurat-o binevoitorul doctor al oamenilor pe mătuşa mea.

Sarah nu i-a spus despre voci, despre obiceiul meu de a ridica receptorul telefonului cu mai bine de un minut înainte să sune sau despre cum trebuia să farmece uşile şi ferestrele când era lună plină, ca să nu ajung să rătăcesc prin pădure în somn. Nu i-a pomenit nici de faptul că, atunci când eram supărată, scaunele din casă se aranjau singure într-o piramidă instabilă, care se prăbuşea la pământ când mi se schimba starea de spirit.

Când am împlinit treisprezece ani, mătuşa a hotărât că era timpul să-mi canalizez o parte din forţe spre a deprinde bazele vrăjitoriei. A aprinde lumânările cu câteva şoapte sau a-ţi ascunde coşurile cu o poţiune încercată în timp erau de obicei primii paşi ai unei vrăjitoare adolescente. Dar n-am fost capabilă să stăpânesc nici cea mai simplă vrajă, am ars toate poţiunile despre care mă învăţa mătuşa mea şi am refuzat cu încăpăţânare să mă las testată ca să vedem dacă moştenisem de la mama uimitorul dar al clarviziunii.

Vocile, flăcările şi alte erupţii neaşteptate s-au împuţinat pe măsură ce hormonii mi se domoleau, dar ostilitatea mea faţă de ideea de a învăţa meşteşugul familiei nu a scăzut deloc. Pe mătuşa o neliniştea gândul de a avea o vrăjitoare neantrenată în casă, aşa că m-a trimis la o facultate din Maine cu un sentiment de uşurare. Lăsând magia la o parte, am avut o adolescenţă tipică.

Inteligenţa a fost cea care m-a dus departe de Madison. Fusese întotdeauna precoce, făcându-mă să vorbesc şi să citesc înaintea altor copii de vârsta mea. Dată fiind şi memoria mea

prodigioasă, fotografică – mulţumită căreia îmi aminteam cu uşurinţă conţinutul manualelor şi localizam rapid informaţiile cerute la teste –, rezultatele mele la învăţătură au devenit curând un capitol în care moştenirea magică a familiei mele era irelevantă. Am sărit peste clasele finale de liceu şi am intrat la facultate la vârsta de şaisprezece ani.

Acolo am încercat mai întâi să-mi găsesc locul la secţia de teatru. Imaginaţia mea era atrasă de spectacol şi de costume, iar mintea, fascinată de felul în care cuvintele unui dramaturg puteau evoca atât de convingător alte locuri şi vremuri. Primele mele roluri au fost lăudate de profesori drept extraordinare exemple ale modului în care o bună interpretare putea transforma un student obişnuit într-o altă persoană. Primul semn că aceste metamorfoze ar fi putut să nu fie rezultatul talentului meu dramatic a apărut atunci când o jucam pe Ofelia, în *Hamlet.* Imediat ce am fost distribuită în rol, părul a început să-mi crească într-un ritm nefiresc, ajungând de la umeri până în dreptul taliei. Am început să petrec ore în şir pe malul lacului de lângă facultate, atrasă irezistibil de oglinda lui strălucitoare, cu părul curgându-mi valuri în jur. Băiatul care-l juca pe Hamlet a căzut în capcana acestei iluzii şi am avut cu el o aventură pasională, dar extrem de nestatornică. Încet-încet mă cufundam în nebunia Ofeliei, luându-i şi pe ceilalţi membri ai distribuţiei cu mine.

Poate că rezultatul a fost o interpretare fascinantă, dar fiecare rol nou însemna o altă provocare. În al doilea an de facultate, situaţia a devenit imposibilă când am primit rolul Annabellei din piesa lui John Ford, *Ce păcat că-i curvă.* Asemenea personajului, am atras un alai de amorezi devotaţi – nu toţi oameni –, care mă urmau peste tot prin campus. Când au refuzat să mă lase în pace după ce piesa a fost scoasă de pe afiş, a devenit clar că ceea ce se dezlănţuise nu putea fi controlat. Nu ştiam cum se strecurase magia în interpretările mele teatrale şi nici nu voiam să aflu. M-am tuns scurt. Am încetat să port fuste vaporoase şi bluze cu volane, înlocuindu-le cu pulovere negre cu guler rulat, pantaloni kaki şi mocasini, aşa cum purtau studenţii ambiţioşi şi serioşi de la Drept. Mi-am investit energia în exces în atletism.

După ce am părăsit secţia de teatru, am încercat alte câteva specializări[4], căutând un domeniu suficient de raţional ca să nu

[4] În universităţile americane, studenţii au dreptul să-şi aleagă specializarea

cedeze vreodată nici măcar un milimetru în faţa magiei. Îmi lipseau precizia şi răbdarea pentru matematică, iar eforturile mele la biologie au sfârşit într-un noian de teste picate şi de experimente de laborator neterminate.

La finele anului doi, decanul mi-a cerut să îmi aleg o specializare, altfel urma să fac cinci ani de facultate în loc de patru. Un program de studii de vară în Anglia mi-a oferit ocazia de a mă îndepărta şi mai mult de tradiţia familiei Bishop. M-am îndrăgostit de Oxford, de lumina blândă a străzilor sale. Cursurile de istorie îmi vorbeau despre faptele regilor şi ale reginelor, şi singurele voci din cap erau cele care-mi şopteau din cărţi scrise în secolele al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea. Era în întregime efectul marii literaturi. Cel mai bun lucru era că în oraşul acesta universitar nu mă cunoştea nimeni, iar dacă în vara aceea au fost vrăjitoare pe acolo, nu şi-au trădat prezenţa în niciun fel. M-am întors acasă, mi-am ales ca specializare istoria, am luat toate cursurile necesare în timp record şi am absolvit *magna cum laude* înainte de a fi împlinit douăzeci de ani.

Când m-am hotărât să urmez doctoratul, Oxford a fost prima mea alegere. Mă specializasem în istoria ştiinţei, iar cercetările mele vizau perioada în care ştiinţa a înlăturat magia – epoca în care astrologia şi vânătoarea de vrăjitoare au cedat în faţa lui Newton şi a legilor universale. Căutarea unei ordini raţionale în lume, în locul celei supranaturale, oglindea propriile mele eforturi de a mă ţine departe de tot ce era ascuns. Graniţele pe care le trasasem deja între ceea ce se petrecea în mintea mea şi ceea ce purtam în sânge au devenit şi mai clare.

Mătuşa Sarah a izbucnit în râs când a aflat de hotărârea mea de a mă specializa în chimia secolului al şaptesprezecelea. Părul ei roşu ca focul mărturisea un temperament aprins şi o limbă ascuţită. Era o vrăjitoare care vorbea simplu, direct şi care domina orice adunare din clipa în care-şi făcea apariţia. Stâlp al comunităţii din Madison, Sarah era adesea chemată să salveze situaţia atunci când apărea vreo criză, mai mică sau mai mare. Ne înţelegeam mult mai bine acum, când nu mai eram supusă dozei zilnice de observaţii pătrunzătoare despre fragilitatea şi inconsecvenţa oamenilor.

Deşi ne despărţeau sute de kilometri, Sarah considera că

---

definitivă până în penultimul an de facultate (n.tr.)

încercările mele cele mai recente de a evita magia erau ridicole – şi mi-a şi spus-o.

— Odinioară, asta se numea alchimie. E plină de magie.

— Nu-i adevărat, am protestat înfierbântată.

Întreg rostul muncii mele era să arăt cât de ştiinţific fusese de fapt acest demers.

— Alchimia e o dovadă a nevoii tot mai mari de a experimenta, nu căutarea unui elixir magic care transformă plumbul în aur şi îi face pe oameni nemuritori.

— Dacă spui tu, făcu Sarah cu îndoială în glas.

— Dar este oricum o temă destul de ciudată pentru cineva care încearcă să treacă drept om obişnuit.

După ce mi-am luat doctoratul, m-am luptat aprig pentru un loc la Universitatea Yale, singura din Statele Unite care era mai englezească decât Anglia. Colegii m-au avertizat că aveam slabe şanse de titularizare. Am scris în viteză două cărţi, am câştigat câteva premii şi am cules câteva burse de cercetare, apoi am fost acceptată ca profesor titular şi le-am dovedit tuturor că se înşelaseră.

Lucru mai important, viaţa mea îmi aparţinea acum numai mie. Nimeni de la catedra mea, nici măcar istoricii Americii timpurii, n-au făcut legătura între numele meu de familie şi cel al primei femei din Salem executate pentru vrăjitorie, în 1692. Pentru a-mi păstra autonomia câştigată cu atâtea eforturi, am continuat să alung din viaţa mea orice urmă de magie sau de vrăjitorie. Desigur, au fost şi excepţii, ca atunci când am folosit una dintre vrăjile lui Sarah pentru că maşina de spălat se umplea la nesfârşit cu apă, ameninţând să-mi inunde micul apartament din Wooster Square. Nimeni nu e perfect.

Acum, după o scurtă scăpare, mi-am ţinut răsuflarea, am apucat manuscrisul cu amândouă mâinile şi l-am pus pe unul dintre suporturile speciale, în formă de V, furnizate de bibliotecă pentru a proteja cărţile rare. Decizia mea era luată: să mă comport ca un om de ştiinţă adevărat şi să tratez *Ashmole 782* ca pe un manuscris obişnuit. Aveam de gând să ignor senzaţia de arsură din vârful degetelor, mirosul ciudat al cărţii, şi să-i descriu pur şi simplu conţinutul. Apoi urma să hotărăsc – cu detaşare profesională – dacă era suficient de promiţător pentru o analiză mai minuţioasă. Cu toate astea, degetele îmi tremurau când am desfăcut închizătorile mici de bronz.

Manuscrisul scoase un oftat uşor.

Am aruncat o privire peste umăr, ca să mă asigur că încăperea era în continuare pustie. Singurul sunet care se mai auzea era ticăitul puternic al ceasului din sala de lectură.

M-am hotărât să nu consemnez cum „cartea a oftat“, m-am întors spre laptop şi am deschis un document nou. Acest gest familiar – pe care îl mai făcusem de sute, dacă nu de mii de ori înainte – era la fel de liniştitor precum bifele ordonate de pe lista mea. Am scris numele şi numărul manuscrisului şi am copiat titlul din descrierea de catalog. M-am uitat la dimensiunile lui şi la felul cum era legat şi le-am descris pe amândouă în detaliu.

Singurul lucru care mai rămânea de făcut era să-l deschid.

În pofida faptului că închizătorile erau desfăcute, coperta se dovedi greu de ridicat, ca şi cum ar fi fost lipită de paginile de dedesubt. Am înjurat cu voce scăzută şi mi-am pus palma pe piele pentru o clipă, sperând că *Ashmole 782* avea nevoie doar de ocazia de a mă cunoaşte. Nu era tocmai magie să pui mâna peste o carte. Am simţit furnicături în palmă, la fel cum simţeam şi pe piele când mă privea o vrăjitoare. Manuscrisul se detensionă. După asta, mi-a fost uşor să ridic coperta.

Prima filă era dintr-o hârtie zgrunţuroasă. Pe a doua foaie, care era de pergament, se vedeau cuvintele „Antropologia, sau un tratat conţinând o scurtă descriere a Omului“, în caligrafia lui Ashmole. Curbele ordonate, rotunjite îmi erau aproape la fel de familiare ca propriul meu scris. A doua parte a titlului – „în două părţi: prima Anatomică, a doua Psihologică“ – fusese scrisă mai târziu, cu creionul. Şi acest scris îmi era cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde. Dacă l-aş fi atins, aş fi putut căpăta un indiciu, dar era împotriva regulilor bibliotecii şi mi-ar fi fost imposibil să documentez informaţia pe care ar fi obţinut-o degetele mele. Am făcut în schimb menţiuni în fişierul de pe computer despre întrebuinţarea cernelii şi a creionului, despre cele două grafii diferite şi despre posibilele date ale inscripţiilor.

Când am dat prima pagină, pergamentul a părut anormal de greu şi s-a dovedit a fi sursa mirosului ciudat al manuscrisului. Nu era doar vechi. Era mai mult – o combinaţie nenumită de mucegai şi mosc. Şi am observat imediat că trei file fuseseră tăiate cu grijă de la cotor.

Iată, în sfârşit, ceva uşor de descris. Degetele îmi zburară peste taste: „Cel puţin trei foi îndepărtate, cu rigla sau cu lama“.

Am examinat adâncitura din cotorul manuscrisului, dar nu mi-am dat seama dacă lipseau şi alte pagini. Cu cât ţineam manuscrisul mai aproape de nas, cu atât puterea şi mirosul lui ciudat îmi distrăgeau mai tare atenţia.

Mi-am îndreptat privirea spre ilustraţia de pe pagina de dinaintea foilor lipsă. Înfăţişa o fetiţă – un bebeluş – care plutea într-un vas din sticlă transparentă. Într-o mână ţinea un trandafir de argint, în cealaltă, unul de aur. La picioare avea aripioare minuscule, iar pe părul lung şi negru îi curgeau picături de lichid roşu. Sub imagine se afla o casetă scrisă cu o cerneală neagră, groasă, ce arăta că era vorba despre o descriere a copilului filosofal – reprezentarea alegorică a unui pas crucial în obţinerea pietrei filosofale, substanţa alchimică ce promitea să-şi facă stăpânul sănătos, bogat şi înţelept.

Culorile erau luminoase şi uimitor de bine păstrate. Artiştii amestecau odinioară în vopsele piatră şi geme pisate, pentru a produce asemenea culori strălucitoare. Iar imaginea în sine fusese desenată de cineva cu autentic talent artistic. A trebuit să-mi ţin mâinile sub mine ca să nu fie tentate să afle mai multe atingând pagina ici-colo.

Dar desenatorul, în pofida talentului său evident, încurcase detaliile. Vasul de sticlă ar fi trebuit să fie îndreptat în sus, nu în jos. Bebeluşul trebuia să fie jumătate negru, jumătate alb, pentru a arăta că era vorba despre un hermafrodit. Ar fi trebuit să aibă organe genitale masculine şi sâni de femeie – sau măcar două capete.

Imaginile alchimice erau alegorice şi vestite pentru caracterul lor înşelător. De aceea le studiam, căutând gesturi recurente care ar fi revelat o abordare sistematică, logică, a transformărilor chimice din zilele dinaintea tabelului periodic al elementelor. De exemplu, luna era aproape întotdeauna o reprezentare a argintului, pe când soarele trimitea la aur. Când cele două se combinau chimic, procesul era reprezentat ca o nuntă. Cu timpul, desenele fuseseră înlocuite de cuvinte. Aceste cuvinte, la rândul lor, deveniseră gramatica chimiei.

Dar acest manuscris îmi punea la încercare credinţa în logica alchimiştilor. Fiecare ilustraţie avea cel puţin un neajuns fundamental şi nu exista niciun text însoţitor care să mă ajute să le înţeleg.

Am căutat ceva – orice – care să fie în acord cu ceea ce ştiam

despre alchimie. În lumina tot mai stinsă, urme slabe ale unui scris de mână apărură pe una dintre pagini. Am înclinat lampa de birou, pentru ca strălucirea becului să cadă chiar deasupra textului.

Nu se vedea nimic.

Am dat pagina încet, ca şi cum ar fi fost o frunză fragilă.

Pe suprafaţa ei licăreau şi se mişcau sute de cuvinte vizibile doar atunci când unghiul sub care cădea lumina şi perspectiva privitorului erau exact cele potrivite.

Mi-am înăbuşit un strigăt de surpriză.

Ashmole 782 era un palimpsest – un manuscris în manuscris. Uneori, când pergamentul era insuficient, scribii spălau cu grijă cerneala de pe cărţile vechi şi apoi scriau textul cel nou pe foile goale. În timp, scrisul dinainte reapărea adesea dedesubt ca o fantomă, vizibil cu ajutorul luminii ultraviolete, care trecea dincolo de petele de cerneală şi readucea la viaţă textele decolorate.

Nu exista însă nicio lumină ultravioletă suficient de puternică pentru a dezvălui asemenea urme. Nu aveam de-a face cu un palimpsest obişnuit. Scrisul nu fusese îndepărtat, ci ascuns cu ajutorul unei vrăji. Dar de ce s-ar fi obosit cineva să vrăjească textul dintr-o carte de alchimie? Până şi experţii aveau probleme să desluşească limbajul obscur şi imaginile fanteziste întrebuinţate de autori.

Smulgându-mi cu greu atenţia de la literele şterse, care se mişcau prea repede ca să le pot citi, m-am concentrat asupra unui rezumat privind conţinutul manuscrisului. „Enigmatic, am scris. Legende din secolele cincisprezece-şaptesprezece, imagini în principal din secolul cincisprezece. Sursele imaginilor posibil chiar mai vechi? Amestec de hârtie şi pergament. Cerneluri colorate şi negre, primele de o calitate neobişnuit de bună. Ilustraţiile sunt bine executate, dar detaliile sunt incorecte sau lipsesc. Înfăţişează crearea pietrei filosofale, naşterea/creaţia, moartea, învierea şi transformarea alchimică. O copie dezordonată a unui manuscris mai vechi? O carte ciudată, plină de anomalii.”

Degetele îmi ezitară deasupra tastaturii.

Oamenii de ştiinţă fac două lucruri atunci când descoperă informaţii care nu se potrivesc cu ceea ce ştiu ei deja. Fie le dau deoparte, ca să nu fie siliţi să-şi pună sub semnul întrebării

teoriile lor dragi, fie se concentrează asupra lor cu intensitatea unei raze laser şi încearcă să lămurească misterul. Dacă această carte n-ar fi fost pusă sub o vrajă, aş fi fost probabil tentată să adopt şi eu acest din urmă comportament. Dar, pentru că era fermecată, înclinam puternic spre prima variantă.

Iar când au îndoieli, oamenii de ştiinţă amână de obicei luarea unei decizii.

Am scris un ultim rând ambivalent: „Necesită mai mult timp? Eventual împrumutată din nou?”

Ţinându-mi răsuflarea, am închis cartea cu o uşoară smucitură. Curenţi de magie traversau încă manuscrisul, deosebit de violenţi în jurul încuietorilor.

Uşurată, am rămas câteva clipe cu privirea pironită asupra manuscrisului. Simţeam cum degetele mele vor să se întoarcă şi să atingă pielea cafenie. Dar de data asta am rezistat, aşa cum rezistasem şi tentaţiei de a atinge inscripţiile şi ilustraţiile pentru a afla mai multe decât putea avea pretenţia să cunoască un istoric obişnuit.

Mătuşa Sarah îmi spusese întotdeauna că magia era un dar. Dacă aşa stăteau lucrurile, eram legată prin fire nevăzute de toate vrăjitoarele Bishop care trăiseră înaintea mea. Exista un preţ de plătit pentru folosirea acestei puteri magice moştenite şi pentru capacitatea de a face vrăjile şi farmecele care alcătuiau meşteşugul păzit cu grijă al vrăjitoarelor. Deschizând *Ashmole 782,* străpunsesem zidul care despărţea magia de activitatea mea ştiinţifică. Dar, odată aflată din nou de partea corectă, eram mai hotărâtă ca niciodată să rămân aici.

Mi-am strâns computerul şi notele şi am luat teancul de manuscrise, punând cu grijă *Ashmole 782* dedesubt. Din fericire, Gillian nu era la masa ei, deşi hârtiile îi zăceau încă împrăştiate pe acolo. Probabil avea de gând să lucreze până târziu şi ieşise la o ceaşcă de cafea.

— Gata? mă întrebă Sean când am ajuns la recepţie.

— Nu chiar. Aş vrea să le rezerv pe cele trei de deasupra pentru luni.

— Şi al patrulea?

— Cu el am terminat, am rostit pe nerăsuflate, împingând manuscrisele spre el. Îl poţi trimite înapoi la depozit.

Sean îl puse deasupra mormanului de lucrări returnate care se strânsese deja. Merse cu mine până la scări, îşi luă la

revedere şi dispăru înapoia unei uşi batante. Banda rulantă care avea să ducă rapid înapoi în pântecele bibliotecii manuscrisul *Ashmole 782* se puse în mişcare cu zgomot.

A fost cât pe ce să mă întorc şi să-l opresc pe Sean, dar am renunţat.

Ridicasem mâna să deschid uşa de la parter când aerul din jurul meu se comprimă, ca şi cum biblioteca m-ar fi strâns cu putere. Licări o fracţiune de secundă, aşa cum sclipiseră paginile manuscrisului pe biroul lui Sean, dându-mi fiori fără să vreau şi făcându-mi pielea ca de găină.

Tocmai se întâmplase ceva. Ceva magic.

Am întors capul spre Duke Humfrey, şi picioarele ameninţară să o ia în aceeaşi direcţie.

„Nu s-a întâmplat nimic”, mi-am spus, ieşind cu pas hotărât din bibliotecă.

„Eşti sigură?“ îmi şopti o voce de mult ignorată.

Capitolul 2

Clopotele de la Oxford bătură de şapte ori. Noaptea nu urma asfinţitului atât de lent pe cât ar fi făcut-o cu câteva luni în urmă, dar transformarea încă întârzia să se producă. Personalul bibliotecii aprinsese lămpile cu doar treizeci de minute mai înainte, iscând mici pete aurii în lumina cenuşie.

Era a douăzeci şi una zi a lui septembrie. În întreaga lume, vrăjitoarele mâncau împreună în ajunul echinocţiului de toamnă, pentru a celebra sărbătoarea Mabon[5] şi a întâmpina întunericul iminent al iernii. Dar vrăjitoarele din Oxford aveau să facă asta fără mine. Mi se ceruse să ţin prelegerea cea mai prestigioasă în cadrul unei conferinţe importante care urma să aibă loc în octombrie. Ideile încă nu mi se conturaseră, şi începeam să-mi fac probleme.

Gândindu-mă la ce ar putea mânca surorile mele vrăjitoare undeva prin Oxford, stomacul începu să-mi ghiorăie. Eram în bibliotecă de la nouă şi jumătate dimineaţa şi făcusem doar o scurtă pauză la prânz.

Sean îşi luase o zi liberă, iar persoana de la recepţie era nouă. Îmi cam dăduse de furcă atunci când îi cerusem un manuscris fragil – încercase să mă convingă să folosesc microfilmul. Supraveghetorul sălii de lectură, domnul Johnson, o auzise şi ieşi din biroul său ca să intervină.

— Scuzele mele, doamnă profesoară Bishop, spusese el grăbit, împingându-şi pe nas ochelarii grei, cu rame întunecate. Dacă doriţi să consultaţi acest manuscris pentru cercetările dumneavoastră, vă stăm cu plăcere la dispoziţie.

Dispăruse să aducă obiectul în cauză şi mi-l înmânase cu şi mai multe scuze pentru neplăcerile pe care le provoca noul personal. Satisfăcută că reuşisem graţie prestigiului meu de om de ştiinţă, îmi petrecusem după-amiaza citind fericită.

Am ridicat două greutăţi spiralate de pe colţurile de sus ale manuscrisului şi l-am închis cu grijă, mulţumită de munca pe care o făcusem. După ce dădusem vineri peste manuscrisul vrăjit, îmi dedicasem weekendul unor sarcini de rutină, nu alchimiei, pentru a recupera senzaţia de normalitate. Completasem formulare de rambursare, achitasem facturi,

[5] Ritual păgân al recunoştinţei pentru roadele pământului (n.tr.)

compusesem scrisori de recomandare şi terminasem chiar recenzia unei cărţi. Presărasem printre aceste treburi ritualuri mai domestice, precum spălatul rufelor la maşină, băutul unor cantităţi copioase de ceai şi încercarea unor reţete din emisiunile de gătit ale BBC-ului.

De dimineaţă mă trezisem devreme şi îmi petrecusem ziua încercând să mă concentrez la ceea ce făceam, în loc să zăbovesc asupra amintirilor despre ilustraţiile ciudate şi palimpsestul misterios din *Ashmole 782.* Am examinat scurta listă cu lucruri pe care le aveam de făcut în cursul zilei. Din cele patru chestiuni notate, cea de-a treia era cel mai simplu de rezolvat. Răspunsul se găsea într-un periodic obscur, *Note şi întrebări,* aflat pe unul dintre rafturile bibliotecii ce ajungea până aproape de tavanul înalt al încăperii. M-am ridicat de pe scaun, hotărâtă să tai ceva de pe listă înainte de a pleca.

La rafturile de sus din acea parte a bibliotecii cunoscută sub numele de Selden End se putea ajunge urcând pe scara tocită la galena aflată deasupra meselor de lectură. Am păşit pe treptele în spirală până în locul unde, pe rafturile de lemn, în rânduri ordonate cronologic, se aflau volumele vechi legate în pânză groasă. Nimeni în afară de mine şi de un profesor de literatură antică de la Colegiul Magdalen[6] nu părea să le folosească. Am ochit volumul şi am înjurat încet. Se afla pe raftul cel mai de sus, la care nu puteam ajunge.

Un râs înfundat mă făcu să tresar. Am întors capul să văd cine stă la masa din capătul îndepărtat al galeriei, dar acolo nu era nimeni. Iar aveam iluzii auditive. Oxford era încă un oraş-fantomă, şi toţi cei care lucrau la universitate se retrăseseră cu o oră în urmă, să dea pe gât un pahar de xeres gratis în sala profesorilor din colegiul lor, înainte de cină. Dată fiind sărbătoarea wiccană, până şi Gillian plecase în ultima oră a după-amiezii, după ce îmi făcuse o ultimă invitaţie şi aruncase o privire piezişă către teancul meu de materiale de citit.

M-am uitat după o scăriţă, care însă lipsea. Biblioteca Bodleiană era cunoscută pentru faptul că ducea lipsă de asemenea accesorii şi mi-ar fi luat cel puţin un sfert de oră să dau de una şi să o car pe scări, ca să-mi pot lua volumul. Am ezitat. Deşi vineri ţinusem în mână o carte vrăjită, rezistasem ispitei considerabile de a folosi şi mai multă magie. În plus,

[6] Unul dintre colegiile din cadrul Universităţii Oxford, înfiinţat în 1458 (n.tr.)

nimeni n-avea să mă vadă.

În pofida raţionamentelor cu care căutam să mă conving, simţeam furnicături pe piele. Nu îmi încălcăm prea des propriile reguli şi ţineam socoteala situaţiilor care mă siliseră să cer ajutorul magiei. Asta era a cincea oară anul ăsta, incluzând vraja asupra maşinii de spălat care se stricase şi atingerea manuscrisului *Ashmole 782.* Nu era prea rău pentru finele lunii septembrie, dar nu era nici cine ştie ce record personal.

Am inspirat adânc, am întins mâna şi mi-am imaginat că ţin cartea.

Volumul al nouăsprezecelea din *Note şi întrebări* ieşi în afară zece centimetri, se înclină parcă tras de o mână invizibilă şi ateriză în palma mea deschisă, cu un pocnet uşor. Iar aici se deschise la pagina de care aveam nevoie.

Durase doar trei secunde. Am răsuflat adânc, ca să scap măcar în parte de sentimentul de vinovăţie. Deodată însă, două rotocoale îngheţate îmi înfloriră între omoplaţi.

Fusesem văzută, şi nu de un observator uman obişnuit.

Atunci când o vrăjitoare o studiază pe alta, atingerea privirii ei provoacă furnicături. Dar vrăjitoarele nu sunt singurele creaturi care împart lumea cu oamenii. Mai sunt şi demonii, făpturi artistice, creatoare, aflate la graniţa dintre nebunie şi geniu. „Staruri rock şi criminali în serie“, aşa le descria mătuşa mea pe aceste fiinţe stranii, complicate. Şi mai sunt vampirii, frumoşi şi vieţuind sute de ani, care se hrănesc cu sânge şi te subjugă complet cu farmecul lor, asta dacă nu te ucid mai întâi.

Când mă priveşte un demon, simt presiunea uşoară, derutantă, a unui sărut. Dar când mă priveşte cu privirea un vampir, simt o atingere rece, concentrată şi primejdioasă.

Am căutat cu ochii minţii printre cititorii din Duke Humfrey. Văzusem un vampir, un călugăr serafic, care se apleca deasupra cărţilor de rugăciuni medievale cu devoţiunea unui iubit. Dar vampirii nu ajung adesea în încăperi pline de cărţi rare. Uneori, câte unul cedează vanităţii şi nostalgiei şi vine aici ca să-şi amintească de vremurile apuse, dar asta se întâmplă rar.

Vrăjitoarele şi demonii sunt mult mai frecvenţi în biblioteci. Gillian Chamberlain fusese aici astăzi, studiindu-şi papirusurile cu o lupă. Şi în sala de referinţă a secţiunii de muzică fuseseră cu siguranţă doi demoni. Mă priviseră năuciţi când trecusem pe lângă ei îndreptându-mă spre Blackwell’s, să-mi beau ceaiul.

Unul îmi spusese să-i aduc un cappuccino, ceea ce arăta cât era de adâncit în nebunia fără nume care îl stăpânea în clipa aceea.

Nu, cel care mă privea acum era un vampir.

Cunoscusem întâmplător câţiva vampiri, de vreme ce lucram într-un domeniu care mă punea în contact cu practicanţii ştiinţelor exacte, iar în laboratoarele din întreaga lume existau sumedenie de vampiri. Ştiinţa răsplăteşte studiul îndelungat şi răbdarea. În plus, datorită activităţii lor solitare, era puţin probabil ca profesioniştii ei să fie recunoscuţi de altcineva în afara celor mai apropiaţi colaboratori. Aceasta făcea mult mai simplu de trăit o viaţă care se întindea pe multe secole, nu pe decenii.

În zilele noastre, vampirii gravitează în jurul acceleratoarelor de particule, al proiectelor de decodare a genomului şi al biologiei moleculare. Odinioară se îngrămădeau în faţa unor domenii precum alchimia, anatomia şi studiul electricităţii. Dacă putea să detoneze, implica sânge sau promitea să dezlege tainele universului, cu siguranţă acolo se găsea un vampir.

Am strâns în mână exemplarul din *Note şi întrebări* obţinut ilicit şi m-am întors să-l înfrunt pe martor. Stătea în umbră, în partea opusă a încăperii, în faţa lucrărilor de referinţă despre paleografie, sprijinit cu nonşalanţă de unul dintre graţioşii stâlpi din lemn care susţineau galeria. Ţinea în mâini un exemplar deschis din *Ghidul tipurilor de caligrafie folosite în Anglia până în anul 1500* de Janet Robert.

Nu-l mai văzusem niciodată pe acest vampir, dar eram destul de sigură că nu avea nevoie de indicaţii pentru a descifra caligrafiile vechi.

Oricine a citit bestselleruri ieftine sau s-a uitat la televizor ştie că vampirii îţi taie răsuflarea, dar nimic nu te pregăteşte cu adevărat pentru clipa în care chiar întâlneşti unul. Oasele le sunt atât de bine tăiate, încât par cizelate de un sculptor talentat. Se mişcă sau vorbesc, dar mintea ta nu reuşeşte să absoarbă tot ceea ce vezi. Fiecare mişcare este plină de graţie; fiecare cuvânt are muzica lui. Iar ochii lor sunt fascinanţi – şi acesta este instrumentul cu care îşi prind prada. O privire lungă, câteva vorbe şoptite, o atingere: odată ce ai căzut în capcana unui vampir, nu mai ai nicio şansă.

În timp ce mă uitam în jos la acest vampir, mi-am dat seama cu un sentiment de neliniște că, din păcate, cunoştinţele mele

pe această temă erau teoretice. Prea puţine păreau folositoare acum, când mă aflam faţă în faţă cu o asemenea creatură în Biblioteca Bodleiană.

Singurul vampir pe care îl cunoscusem altfel decât în treacăt lucra la acceleratorul nuclear de particule din Elveţia. Jeremy era zvelt şi superb, cu păr blond-deschis, ochi albaştri şi un râs molipsitor. Se culcase cu majoritatea femeilor din cantonul Geneva şi acum trecuse la cele din oraşul Lausanne. Nu fusesem niciodată dispusă să aflu ce făcea după ce le seducea, şi îi refuzasem invitaţiile insistente să ieşim împreună şi să bem ceva. Îmi închipuisem întotdeauna că era caracteristic pentru specia sa. Dar, în comparaţie cu cel care stătea acum înaintea mea, părea descărnat, stângaci şi extrem de tânăr.

Cel de acum era înalt – avea mult peste un metru optzeci, chiar ţinând cont de problemele de perspectivă asociate cu faptul că mă uitam la el de sus în jos, de la înălţimea galeriei. Şi, cu siguranţă, nu era slab. Silueta sa, lată în umeri, se îngusta în dreptul şoldurilor zvelte, care se prelungeau cu picioare suple, musculoase. Avea mâinile uimitor de lungi şi de agile, un semn de delicateţe fiziologică pură care te făcea să le cauţi din nou cu privirea, în încercarea de a-ţi da seama cum de puteau aparţine unui bărbat atât de vânjos.

Eu l-am măsurat scurt din cap până-n picioare, dar ochii lui erau aţintiţi asupra mea. Din partea opusă a încăperii, păreau negri ca noaptea, privind fix în sus de sub sprâncenele groase, la fel de negre; una dintre ele ridicată într-o curbă care sugera un semn de întrebare. Chipul lui era într-adevăr izbitor – cu toate planurile şi suprafeţele bine definite, cu pomeţi înalţi întâlnind sprâncenele ce îi adăposteau şi-i umbreau ochii. Deasupra bărbiei se zărea una dintre puţinele trăsături care lăsau loc pentru blândeţe – gura mare, care, la fel ca şi mâinile prelungi, părea lipsită de sens.

Dar cea mai derutantă nu era perfecţiunea lui fizică, ci combinaţia sălbatică de forţă, agilitate şi inteligenţă ascuţită, palpabilă încă din celălalt capăt al încăperii. În pantalonii negri şi cu puloverul moale, cenuşiu, cu coama de păr negru dat pe spate şi tuns scurt la ceafă, arăta ca o panteră gata în orice moment de atac, dar care nu se grăbeşte deloc.

Zâmbi. Era un zâmbet mic, politicos, care nu-i dezveli dinţii. Cu toate astea, eram perfect conştientă de felul în care erau

dispuşi în rânduri ascuţite, perfect drepte, înapoia buzelor lui palide.

Numai gândul la *dinţi* îmi trimise instinctiv un val de adrenalină prin corp, făcându-mă să simt furnicături în degete. Dintr-odată, în minte mi-au răsunat doar patru cuvinte „leşi din sală ACUM“.

Scările păreau foarte departe, dar am ajuns la ele din patru paşi. M-am repezit să le cobor, împiedicându-mă de ultima treaptă, şi am picat drept în braţele deschise ale vampirului.

Evident, ajunsese la baza scării înaintea mea.

Avea degetele reci, iar braţele îi păreau mai degrabă din oţel decât din carne şi oase. Un puternic parfum de cuişoare, scorţişoară şi ceva care-mi amintea de tămâie pluti în aer. Mă ajută să îmi recapăt echilibrul, culese *Note şi întrebări* de pe podea şi mi-l înmână cu o mică plecăciune.

— Doamna profesoară Bishop, presupun?

Tremurând din cap până-n picioare, am dat din cap afirmativ.

Degetele prelungi şi pale ale mâinii lui drepte pescuiră dintr-un buzunar o carte de vizită în albastru cu alb. Mi-o întinse cu un gest elegant.

— Matthew Clairmont.

Am apucat marginea cărţii de vizită cu grijă, să nu-i ating degetele. Emblema familiară a Universităţii Oxford, cu cele trei coroane şi cartea deschisă, stătea alături de numele lui Clairmont, urmat de un şir de iniţiale care indicau faptul că fusese deja numit membru al Societăţii Regale.

Nu era rău deloc pentru cineva care părea să aibă abia puţin peste treizeci şi cinci de ani, deşi îmi închipuiam că vârsta sa reală era de cel puţin zece ori pe atât.

Cât despre specializare, nu am fost surprinsă să văd că vampirul era profesor universitar de biochimie şi afiliat secţiei de neurologie din cadrul spitalului John Radcliffe. Sânge şi anatomie – două dintre ocupaţiile favorite ale vampirilor. Pe cartea de vizită erau trecute numerele de telefon a trei laboratoare diferite, pe lângă numărul de birou şi adresa de e-mail. Deşi nu-l mai văzusem până acum, cu siguranţă vampirul era destul de uşor de găsit.

— Domnul profesor Clairmont, am reuşit să chiţăi înainte ca vorbele să-mi rămână în gât, stăpânindu-mi nevoia aprigă de a fugi urlând către ieşire.

— Nu ne-am mai întâlnit până acum, continuă el cu un accent ciudat. Era în cea mai mare parte Oxbridge[7], dar cu o notă catifelată pe care nu reuşeam s-o localizez. Ochii săi, care nu mă slăbeau, nu erau deloc întunecaţi, am descoperit, ci dominaţi de pupile dilatate, mărginite de fâşia subţire a unui iris cenuşiu-verzui. Atracţia pe care o exercitau era insistentă, şi m-am trezit incapabilă să privesc în altă parte.

Gura vampirului se mişcă din nou.

— Sunt un mare admirator al lucrărilor dumneavoastră.

Am făcut ochii mari. Nu era imposibil ca un profesor de biochimie să fie interesat de alchimia secolului al şaptesprezecelea, dar părea foarte puţin probabil. Am tras de gulerul cămăşii mele albe şi am scanat încăperea. Eram singuri. Nu se vedea nimeni la dulapul vechi de stejar ce conţinea fişele cărţilor şi nici la mesele cu computere din apropiere. Oricine ar fi fost bibliotecarul de la recepţie, era prea departe ca să-mi vină în ajutor.

— Articolul dumneavoastră despre simbolismul culorilor în transformarea alchimică mi s-a părut fascinant, iar lucrarea despre modul cum abordează Robert Boyle[8]problemele legate de expansiune şi de contracţie a fost foarte convingătoare, continuă Clairmont suav, ca şi cum era obişnuit să fie singurul participant activ la conversaţii. Încă nu am terminat cea mai recentă carte a dumneavoastră despre ucenicia şi educaţia alchimiştilor, dar lectura ei îmi face mare plăcere.

— Mulţumesc, am şoptit eu.

Privirea lui insistentă se mută de la ochi către gâtul meu. Am încetat să mai trag de nasturii de la guler.

Clairmont îşi mută din nou căutătura nefirească, întâlnind-o pe a mea.

— Aveţi un fel minunat de a evoca trecutul în faţa cititorilor.

Am luat-o ca pe un compliment, deoarece un vampir ar fi ştiut dacă îl înşelam. Clairmont tăcu o clipă.

— Pot să vă invit la cină?

Am rămas cu gura căscată. Cină? Poate că n-aş fi putut să

---

[7] Termen creat prin contopirea numelor principalelor universităţi din Anglia, Oxford şi Cambridge (n.tr.)

[8] Filosof al naturii, chimist şi fizician englez (1627-1691), considerat unul dintre fondatorii chimiei moderne (n.tr.)

scap de el în bibliotecă, dar nu aveam niciun motiv să iau cu el cina – în special pentru că nu avea cum să o împartă cu mine, date fiind preferinţele sale culinare.

— Am alte planuri, am spus brusc, incapabilă să formulez o explicaţie rezonabilă. Matthew Clairmont ştia cu siguranţă că sunt vrăjitoare, şi era clar că nu sărbătoream Mabonul.

— Păcat, murmură el, cu o urmă de zâmbet. Poate altă dată. Sunteţi la Oxford tot anul acesta, nu-i aşa?

A fi în preajma unui vampir fusese întotdeauna o experienţă derutantă, iar aroma de cuişoare a lui Clairmont îmi reamintea de mirosul ciudat al lui *Ashmole 782.* Incapabilă să gândesc, m-am mulţumit să dau din cap. Era mai sigur.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Clairmont. Sunt sigur că drumurile ni se vor intersecta din nou. Oxford este un oraş foarte mic.

— Foarte mic, într-adevăr, am fost eu de acord, dorindu-mi să fi ales Londra.

— Pe curând, doamnă profesoară Bishop. Mi-a făcut plăcere.

Clairmont îmi întinse mâna. Cu excepţia scurtei abateri către gulerul meu, ochii lui nu mă slăbiseră nicio secundă. Nu cred nici să-l fi văzut clipind. M-am străduit cât am putut să nu fiu eu prima care să-şi ferească privirea.

Mâna mea se întinse, ezitând o clipă înainte s-o strângă pe a lui. Înainte să şi-o retragă, am simţit o presiune scurtă. Făcu un pas înapoi, zâmbi, apoi dispăru în întunericul din cea mai veche parte a bibliotecii.

Am rămas nemişcată până când mâinile mele îngheţate au putut să se mişte din nou, apoi m-am întors la masa de lectură şi mi-am oprit computerul. *Note şi întrebări* mă întreba acuzatoare de ce mă mai obosisem să mă duc s-o iau de pe raft dacă n-aveam de gând nici măcar să mă uit la ea; lista mea cu lucruri de făcut mă privea şi ea plină de reproş. Am smuls-o din caiet, am mototolit-o şi am aruncat-o în coşul de nuiele de sub masă.

— „Ajunge zilei răutatea ei“[9], am bombănit.

Supraveghetorul de noapte al sălii de lectură aruncă o privire spre ceas când i-am înapoiat manuscrisele.

— Plecaţi devreme, doamnă profesoară Bishop?

Am dat din cap, strângând tare din buze, ca să nu fiu tentată

[9] Evanghelia după Matei 6:34 (n.tr.)

să-l întreb dacă ştie că în secţia de referinţă paleografie fusese un vampir.

Ridică teancul de cutii cenuşii din carton care conţineau manuscrisele.

— Veţi avea nevoie de ele mâine?

— Da, am şoptit eu. Mâine.

Acum, că respectasem şi ultima regulă de politeţe academică referitoare la ieşirea din bibliotecă, eram liberă. Picioarele mele lipăiră pe podelele cu linoleum, stârnind ecouri în zidurile din piatră când am trecut în viteză de uşa cu zăbrele a sălii de lectură, pe lângă cărţile protejate cu frânghii de catifea ca să le ţină departe de degetele curioase, apoi am coborât scările tocite de lemn şi am intrat în curtea interioară pătrată de la parter. M-am sprijinit de grilajul de fier ce înconjura statuia din bronz a lui William Herbert[10] şi am tras cu nesaţ în plămâni aerul răcoros, luptându-mă să scap de urmele de cuişoare şi de scorţişoară din nări.

„Întotdeauna au fost creaturi fantastice la Oxford“, mi-am spus cu asprime. Pur şi simplu mai apăruse un vampir.

Indiferent ce mi-am spus acolo, am parcurs drumul spre casă mai rapid decât de obicei. Întunecimea de pe New College Lane era cel puţin lugubră. Mi-am trecut cardul prin cititorul de la poarta din spate a New College[11] şi am simţit cum corpul mi se destinde întru câtva când poarta s-a închis cu un declic în spatele meu, ca şi cum fiecare uşă şi zid pe care le puneam între mine şi bibliotecă mă protejau. Am ocolit pe sub ferestrele capelei şi prin pasajul îngust până în scuarul care dădea spre singura grădină medievală de la Oxford păstrată şi azi, cu tot cu dâmbul tradiţional care le oferea odinioară studenţilor un peisaj plin de verdeaţă în care să contemple misterele lui Dumnezeu şi ale naturii. În seara asta, spiralele şi arcadele colegiului păreau mai gotice ca de obicei, iar eu eram nerăbdătoare să ajung acasă.

---

[10] Conte de Pembroke (1580-1630), cancelar al Universităţii Oxford şi fondator al Colegiului Pembroke din cadrul acesteia (n.tr.)

[11] Numele oficial al acestui colegiu de la Oxford, Colegiul Sfintei Maria, coincide cu numele mai vechiului Oriel College; de aceea i s-a spus Noul Colegiu al Sfintei Maria, prescurtat apoi Colegiul cel Nou (New College), în ciuda faptului că a fost înfiinţat în 1379. (n.tr.)

Când uşa apartamentului se închise în urma mea, am scos un oftat de uşurare. Locuiam la ultimul etaj al uneia dintre clădirile pentru profesori ale colegiului, cu camere rezervate foştilor membri veniţi în vizită. Apartamentul, care includea un dormitor, o cameră de zi cu o masă rotundă pentru cină şi o bucătărie decentă, deşi mică, era decorat cu gravuri vechi şi lambriuri într-o nuanţă caldă. Tot mobilierul arăta de parcă ar fi fost adunat din întrupările anterioare ale sălii profesorilor şi ale locuinţei rectorului, fiind dominat de modele uzate de la sfârşitul secolului al XIX-lea.

În bucătărie, am pus două felii de pâine în prăjitor şi mi-am turnat un pahar de apă rece. În timp ce o dădeam pe gât, am deschis geamul ca să las aerul rece să intre în camerele neaerisite.

Mi-am adus gustarea în camera de zi, mi-am azvârlit pantofii din picioare şi am pornit combina muzicală cea mică. Tonurile pure ale lui Mozart invadară încăperea. Când m-am aşezat pe una dintre canapelele cu tapiţerie cafenie, aveam de gând să mă odihnesc câteva clipe, apoi să fac o baie şi să îmi revăd notele din timpul zilei.

La ora trei şi jumătate noaptea m-am trezit cu inima bubuind, cu gâtul înţepenit şi cu un gust puternic de cuişoare în gură.

Am băut un pahar de apă proaspătă şi am închis geamul de la bucătărie. Era răcoare, şi atingerea aerului umed m-a înfiorat.

După ce m-am uitat la ceas şi am făcut nişte calcule rapide, m-am hotărât să sun acasă. Acolo era abia zece şi jumătate, iar Sarah şi Em erau nişte păsări de noapte. Târşâindu-mi picioarele dintr-o cameră în alta, am stins toate luminile, mai puţin pe cea din dormitor, şi mi-am luat mobilul. În câteva minute mi-am scos hainele murdare – cum de te poţi murdări atât de tare într-o bibliotecă? – şi am tras pe mine o pereche de pantaloni vechi de yoga şi un pulover negru cu gulerul înalt lăsat. Erau mai confortabile decât orice pijama.

Patul era primitor şi ferm sub mine, şi mă linişti suficient încât aproape să mă convingă că nu era nevoie să sun acasă. Dar apa nu reuşise să-mi îndepărteze urmele de cuişoare de pe limbă, aşa că am format numărul.

„Aşteptam să ne suni“ au fost primele cuvinte pe care le-am auzit.

Vrăjitoare.

Am oftat.

— Sarah, sunt bine.

— După toate semnele, eşti exact contrariul.

Ca de obicei, sora mai mică a mamei n-avea de gând să se lase dusă de nas.

— Tabitha a fost capricioasă toată seara, Em a avut o viziune foarte clară cu tine pierdută în pădure noaptea, iar eu n-am putut să pun nimic în gură de la micul dejun.

Adevărata problemă era pisica aia afurisită. Tabitha era bebeluşul lui Sarah şi sesiza orice tensiune în familie cu o precizie ieşită din comun.

— Sunt *bine.* Am avut o întâlnire neaşteptată la bibliotecă în seara asta, atâta tot.

Un clic mă anunţă că Em ridicase receptorul din camera cealaltă.

— De ce nu sărbătoreşti Mabonul? mă întrebă ea.

Emily Mather făcuse parte din viaţa mea de când mă ştiam. Ea şi Rebecca Bishop se cunoscuseră pe când erau la liceu şi lucrau vara la muzeul în aer liber Plimoth Plantation, unde săpau gropi şi împingeau roabe pentru arheologi. Deveniseră cele mai bune prietene, apoi prietene prin corespondenţă când Emily plecase la facultate la Vassar, iar mama la Harvard. Mai târziu se reîntâlniseră în Cambridge, unde Em devenise bibliotecară pentru copii. După moartea părinţilor mei, weekendurile prelungite ale lui Em la Madison o ajutaseră curând să-şi găsească o nouă slujbă la şcoala elementară din localitate. Ea şi Sarah deveniseră partenere inseparabile, chiar dacă Em îşi păstrase propriul apartament în oraş şi amândouă se dăduseră peste cap să nu fie văzute niciodată ducându-se împreună în dormitor cât am stat eu acolo. Asta nu mă păcălise, aşa cum nu-i păcălise nici pe vecini sau pe ceilalţi locuitori ai oraşului. Toată lumea le trata ca pe un cuplu, ceea ce şi erau, indiferent unde ar fi dormit. Când am plecat din casa familiei Bishop, Em s-a mutat acolo şi acolo a rămas. La fel ca mama şi mătuşa mea, Em se trăgea dintr-un neam vechi de vrăjitoare.

— Am fost invitată la petrecerea de sabat, dar am preferat să lucrez.

— Te-a invitat vrăjitoarea aia de la Bryn Mawr?

Em era interesată de profesoara de limbi clasice în primul rând pentru că (aşa cum reieşise într-o seară de vară în care

băuserăm o cantitate impresionantă de vin împreună), odinioară, ieşise cu mama lui Gillian. „Erau anii şaizeci“ fusese tot ce mai putusem scoate de la ea.

— Da.

Se simţea din tonul meu că mă consideram hărţuită. Şi Sarah, şi Em erau convinse că acum, când primisem postul de profesor, avea să-mi vină mintea la cap şi urma să încep să-mi iau magia în serios. Nimic nu arunca vreo umbră de îndoială asupra acestui pronostic bazat pe propriile lor dorinţe, aşa că erau întotdeauna încântate când intram în contact cu vreo vrăjitoare.

— Dar mi-am petrecut seara cu Elias Ashmole.

— Cine-i ăsta? o întrebă Em pe Sarah.

— Nu ştii? Tipul ăla mort care colecţiona cărţi de alchimie, veni răspunsul înăbuşit al lui Sarah.

— Încă mai sunt pe fir, să ştiţi, am strigat eu în telefon.

— Deci, cine te-a enervat? întrebă Sarah.

Dat fiind că erau amândouă vrăjitoare, n-avea rost să încerc să ascund ceva.

— Am întâlnit un vampir la bibliotecă. Unul pe care nu l-am mai văzut până acum, Matthew Clairmont.

Urmă o tăcere la capătul firului, în timp ce Em scormonea prin baza ei de date mentală cu creaturi demne de ţinut minte. Sarah tăcu şi ea o clipă, ezitând dacă să explodeze sau nu.

— Sper că îţi va fi mai uşor să scapi de el decât de demonii pe care ai obiceiul să-i atragi, spuse ea pe un ton tăios.

— Demonii nu m-au mai deranjat de când am renunţat la actorie.

— A mai fost şi demonul ăla care te-a urmărit la Biblioteca Beinecke atunci când ai început să lucrezi la Yale, mă corectă Em. Se plimba pe stradă şi a venit să te caute.

— Era instabil psihic, am protestat.

Ca şi folosirea vrăjitoriei în cazul maşinii de spălat, faptul că atrăsesem cine ştie cum atenţia unui singur demon curios nu ar fi trebuit să se pună la socoteală.

— Atragi tot felul de creaturi aşa cum florile atrag albinele, Diana. Dar demonii nu sunt nici pe departe la fel de periculoşi ca vampirii. Ţine-te departe de el, spuse Sarah apăsat.

— N-am niciun motiv să-l caut. Mâinile mi se îndreptară din nou spre gât. Nu avem nimic în comun.

— Nu e vorba de asta, zise Sarah, ridicând tonul. Vrăjitoarele,

vampirii şi demonii n-ar trebui să se amestece unii cu alţii. Ştii asta. Sunt şanse mai mari să ne observe oamenii dacă se întâmplă aşa ceva. Niciun demon sau vampir nu merită riscul.

Singurele creaturi din lume pe care Sarah le lua în serios erau celelalte vrăjitoare. Oamenii îi lăsau impresia unor fiinţe nefericite şi prăpădite, incapabile să vadă lumea din jur. Demonii erau nişte adolescenţi perpetui, în care nu puteai avea încredere. În ierarhia ei, vampirii erau cu mult sub pisici şi cel puţin cu un pas mai jos decât potăile.

— Mi-ai mai spus regulile, Sarah.

— Nu toţi respectă regulile, draga mea, observă Em. Ce voia?

— A zis că e interesat de munca mea. Dar se ocupă de biologie, deci aşa ceva e greu de crezut. Degetele mele îşi făceau de lucru cu marginea cuverturii de pe pat. M-a invitat la cină.

— La *cină?*

Lui Sarah nu-i venea să creadă.

Em se mulţumi să râdă.

— Nu sunt prea multe feluri în meniul unui restaurant care ar putea tenta un vampir.

— Sunt sigură că n-am să-l mai văd. Conduce trei laboratoare dacă e să mă iau după cartea lui de vizită şi are două posturi la universitate.

— Tipic, mormăi Sarah. Asta se întâmplă când ai prea mult timp la dispoziţie. Şi nu mai trage de cuvertura aia – ai să faci o gaură în ea.

Îşi pornise radarul de vrăjitoare la intensitate maximă şi acum nu numai că mă auzea, dar mă şi vedea.

— Nu fură bani de la bătrâne şi nici nu delapidează averile altora la bursă, i-am ţinut eu piept.

Faptul că vampirii aveau reputaţia de a fi fabulos de bogaţi o deranja pe Sarah.

— E biochimist şi fizician, studiază creierul.

— Nu mă îndoiesc că e fascinant, Diana, dar ce *voia?*

Sarah opunea iritării mele un sentiment de nerăbdare – lovitura de graţie stăpânită de toate femeile din neamul Bishop.

— Nu o cină, spuse Em cu certitudine.

Sarah pufni.

— Voia el ceva. Vampirii şi vrăjitoarele nu au rendez-vous-uri. Cu excepţia cazului în care plănuia să se ospăteze cu tine,

desigur. Nimic nu le place mai mult decât gustul sângelui de vrăjitoare.

— Poate era doar curios. Sau poate chiar îi plac lucrările tale.

Em vorbise cu atâta îndoială în voce, încât îmi veni să râd.

— N-am mai avea deloc discuţia asta dacă ţi-ai fi luat nişte precauţii elementare, spuse Sarah caustică. O vrajă de protecţie, folosirea abilităţilor tale de clarvăzătoare şi…

— N-am de gând să folosesc magia sau vrăjitoria ca să îmi dau seama de ce m-a invitat un vampir la cină, am spus eu pe un ton ferm. Chestia asta nu este ceva negociabil, Sarah.

— Atunci nu ne mai suna căutând răspunsuri, dacă nu vrei să le auzi, făcu Sarah.

Firea ei aprinsă erupsese până la urmă. Închise înainte să mă pot gândi la o replică.

— Sarah îşi face griji pentru tine, să ştii, spuse Em pe un ton de scuză. Şi nu înţelege de ce nu vrei să-ţi foloseşti darurile nici măcar pentru a te proteja.

Pentru că darurile mă legau prin fire nevăzute, aşa cum îi explicasem şi altă dată. Am încercat din nou.

— E o pantă alunecoasă, Em. Astăzi mă protejez de un vampir în bibliotecă, mâine mă voi apăra de o întrebare dificilă la un curs. În curând îmi voi alege temele de cercetare bazându-mă pe faptul că ştiu dinainte rezultatele şi voi candida pentru burse pe care voi fi sigură că le voi câştiga. Pentru mine este important faptul că mi-am construit reputaţia pe cont propriu. Dacă încep să folosesc magia, nimic nu mi-ar mai aparţine doar mie. Nu vreau să fiu următoarea vrăjitoare Bishop.

Am deschis gura să-i povestesc lui Em despre *Ashmole 782,* dar ceva m-a făcut să o închid la loc.

— Ştiu, ştiu, draga mea. Vocea lui Em era mângâietoare. Te înţeleg. Dar Sarah nu poate să nu-şi facă griji în privinţa siguranţei tale. Eşti unica rudă care i-a mai rămas.

Degetele îmi alunecară prin păr şi mi se opriră în dreptul tâmplelor. Asemenea conversaţii ajungeau mereu la mama şi la tata. Am ezitat, neştiind dacă să menţionez un ultim lucru care mă preocupa.

— Ce e? întrebă Em, sesizându-mi tulburarea cu cel de-al şaselea simţ.

— Îmi ştia numele. Nu l-am mai văzut în viaţa mea, dar el ştia cine sunt.

Em trecu în revistă toate posibilităţile.

— Fotografia ta nu apare pe coperta ultimei tale cărţi?

Până în clipa aceea, când am răsuflat uşurată, nici nu-mi dădusem seama că-mi ţineam respiraţia.

— Da. Asta trebuie să fie. Mă port eu prosteşte. Pup-o, te rog, pe Sarah din partea mea.

— Sigur. Dar, Diana… ai grijă. Vampirii englezi s-ar putea să nu ştie să se poarte la fel de frumos cu vrăjitoarele ca ăştia de la noi, din America.

Am zâmbit, gândindu-mă la plecăciunea politicoasă a lui Matthew Clairmont.

— Aşa voi face. Dar nu te mai gândi la asta. Probabil n-o să-l mai văd niciodată.

Em nu zise nimic.

— Em? am interpelat-o eu.

— Vom vedea.

Em nu avea talentul notoriu al mamei de a vedea viitorul, dar ceva o irita. E însă aproape imposibil să convingi o vrăjitoare să-ţi împărtăşească o premoniţie vagă. Em n-avea să-mi spună ce o îngrijora în legătură cu Matthew Clairmont. Nu încă.

Capitolul 3

Vampirul stătea ascuns în umbră pe întinderea curbată a podului care trecea peste New College Lane şi care lega două părţi ale Colegiului Hertford[12], cu spatele rezemat de zidul din piatră tocită al uneia dintre clădirile mai noi ale colegiului şi cu picioarele proptite pe acoperişul podului.

Vrăjitoarea apăru, mişcându-se pe pietrele inegale ale trotuarului din faţa Bibliotecii Bodleiene surprinzător de sigură pe ea. Trecu pe sub el, mărind pasul. Starea de agitaţie o făcea să arate mai tânără decât era şi îi scotea în evidenţă vulnerabilitatea.

„Deci aceasta este formidabila profesoară de istorie“, gândi vampirul cu ironie, recapitulând ceea ce ştia despre ea. Chiar şi după ce îi văzuse poza, Matthew se aştepta ca Bishop să fie mai în vârstă, date fiind realizările ei profesionale.

Spatele şi umerii Dianei Bishop erau drepţi, în ciuda aparentei sale nervozităţi. Poate nu avea să fie aşa uşor de intimidat cum sperase el. Cam asta îi sugerase felul în care se purtase profesoara în bibliotecă. Îi susţinuse privirea fără nicio urmă din frica la care Matthew ajunsese să se aştepte din partea celor care nu erau vampiri – şi a multora dintre cei care erau.

Când Bishop dădu colţul, Matthew se strecură pe lângă acoperişuri până ce ajunse la zidul Noului Colegiu. Alunecă în jos fără zgomot, pătrunzând în perimetrul acestuia. Vampirul cunoştea structura colegiului şi bănuise dinainte unde ar putea fi apartamentul ei. Era deja ascuns în cadrul unei uşi de vizavi de casa scării ei când ea începu să urce.

Ochii lui Matthew o urmăriră prin apartament, cum trecea dintr-o cameră în alta, aprinzând luminile. Diana deschise fereastra de la bucătărie, o lăsă întredeschisă şi plecă.

„Nu va fi nevoie să sparg geamul sau să forţez încuietoarea“, îşi spuse el.

Străbătu în fugă spaţiul deschis şi escaladă clădirea, găsind puncte de sprijin sigure pentru mâini şi picioare în mortarul vechi cu ajutorul unui burlan din aramă şi a unor viţe-de-vie viguroase. Din noua sa poziţie, detecta mirosul distinct al

[12] Unul dintre colegiile Universităţii Oxford, înfiinţat în 1282 şi amplasat pe Catte Street, vizavi de intrarea principală a Bibliotecii Bodleiene (n.tr.)

vrăjitoarei şi foşnetul paginilor răsfoite. Îşi întinse gâtul ca să privească înăuntru pe fereastră.

Bishop citea. În repaus, faţa ei arăta altfel, reflectă el. Era ca şi cum pielea îi învelea perfect oasele de dedesubt. Capul i se înclină încet şi Diana alunecă pe perne, oftând uşor, epuizată. Curând, Matthew îşi dădu seama după sunetul egal al respiraţiei că adormise.

Balansându-se, se desprinse de perete şi intră cu picioarele înainte prin fereastra din bucătărie. Trecuse foarte mult timp de când vampirul nu mai intrase în camera unei femei. Chiar şi atunci ocaziile erau rare şi de obicei legate de momentele în care se lăsa dominat de pasiune. De data asta avea un motiv complet diferit. Totuşi, dacă cineva l-ar fi prins, i-ar fi fost extrem de greu să explice care era acela.

Matthew trebuia să ştie dacă *Ashmole 782* era încă în posesia lui Bishop. Nu putuse să scotocească pe masa ei de la bibliotecă, dar o scurtă examinare din ochi îi sugerase că manuscrisul nu se aflase acolo astăzi. Totuşi, cu siguranţă, o vrăjitoare din familia Bishop n-ar fi lăsat să-i scape printre degete volumul. Păşind silenţios, vampirul se plimbă prin toate camerele. Manuscrisul nu era în baia vrăjitoarei, nici în dormitor. Se furişă încet pe lângă canapeaua pe care dormea Diana.

Pleoapele vrăjitoarei se mişcau rapid, ca şi cum ar fi urmărit un film pe care numai ea îl putea vedea. Una dintre mâini era strânsă pumn, şi din când în când dădea din picioare. Cu toate astea, chipul îi era senin, netulburat de ceea ce făcea restul corpului.

Ceva nu era în regulă. Simţise asta din primul moment când o văzuse pe Bishop în bibliotecă. Îşi încrucişă braţele şi o studie, dar tot nu-şi putu da seama. Vrăjitoarea aceasta nu mirosea obişnuit, a măselariţă, sulf şi salvie. „Ascunde ceva, se gândi vampirul, nu doar manuscrisul pierdut.“

Se întoarse, căutând din priviri masa pe care ea o folosea pe post de birou. Era uşor de remarcat, căci era plină de cărţi şi hârtii. Locul cel mai probabil unde ar fi putut pune volumul sustras. Dar, făcând un pas spre masă, Matthew simţi mirosul de electricitate şi împietri.

Diana Bishop radia prin fiecare por. O luminiscenţă de un albastru atât de deschis încât părea albă şi care formă la început un nor ce îi învălui preţ de câteva secunde. O clipă,

Diana păru să sclipească. Matthew clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Era imposibil. Trecuseră secole de când nu mai văzuse aşa o revărsare de lumină la o vrăjitoare.

Dar îl chemau treburi mai urgente, aşa că reveni la căutarea manuscrisului, scotocind în grabă prin lucrurile de pe birou.

Frustrat, îşi trecu mâna prin păr. Mirosul vrăjitoarei era peste tot şi îl distrăgea. Matthew se uită din nou spre canapea. Bishop se agita şi se mişca iar, ducându-şi încet genunchii la piept. Luminozitatea ieşi încă o dată la suprafaţă, sclipi un moment şi apoi se retrase.

Matthew se încruntă, nedumerit de discrepanţa dintre cele auzite seara trecută şi ceea ce vedea cu propriii ochi. Două vrăjitoare vorbeau în şoaptă despre *Ashmole 782* şi despre vrăjitoarea care îl chemase. Una sugerase că Bishop nu-şi folosea puterile magice. Dar Matthew le văzuse acţionând în Biblioteca Bodleiană şi acum le vedea revărsându-se din ea cu o intensitate evidentă. Bănuia că Diana se folosea de magie şi în activitatea ştiinţifică. Mulţi dintre cei despre care scrisese fuseseră prieteni de-ai lui – Cornelius Drebbel, Andreas Libavius[13], Isaac Newton. Ea le surprinsese perfect ciudăţeniile şi obsesiile. Fără ajutorul magiei, cum i-ar fi putut înţelege o femeie modernă pe nişte bărbaţi care trăiseră cu atâta timp în urmă? Matthew se întrebă în treacăt dacă Bishop ar putea să-l înţeleagă şi pe el cu aceeaşi neobişnuită precizie.

Ceasurile băturâ ora trei, făcându-l să tresară. Avea gâtul uscat, îşi dădu seama că stătuse nemişcat preţ de câteva ore, privind-o pe vrăjitoare cum visa în timp ce puterea ei creştea şi descreştea în valuri. Câteva clipe se gândi să-şi potolească setea cu sângele ei. Dacă ar sorbi cât de puţin din el, ar putea afla unde este volumul lipsă şi care sunt secretele vrăjitoarei. Dar se abţinu. Numai dorinţa de a găsi *Ashmole 782* îl făcea să mai zăbovească lângă enigmatica Diana Bishop.

Dacă manuscrisul nu era în niciuna dintre camerele vrăjitoarei, atunci se afla încă în bibliotecă.

Se îndreptă cu paşi de pisică spre bucătărie, se strecură afară pe geam şi dispăru în noapte.

---

[13] Cornelius Drebbel (1572-1633), învăţat olandez, inventatorul submarinului; a avut contribuţii în optică, în chimie şi în domeniul aparatelor de măsurat; i se atribuie şi un tratat alchimic. Andreas Libavius (1555-1616), medic şi chimist german, autorul primului tratat sistematic de chimie (n.tr.)

Capitolul 4

După patru ore m-am trezit deasupra pilotei, ţinând strâns telefonul în mână. La un moment dat azvârlisem papucul drept, lăsându-mi piciorul să atârne peste marginea patului. M-am uitat la ceas şi am gemut. Nu mai aveam timp pentru plimbarea obişnuită până la râu, nici măcar pentru jogging.

Scurtându-mi ritualul de dimineaţă, am făcut un duş şi apoi am băut o cană de ceai opărit în timp ce-mi uscam părul. Era blond ca paiul şi rebel, în ciuda îngrijirilor pe care i le dădeam cu peria. Ca mai tuturor vrăjitoarelor, îmi era greu să-mi fac părul – lung până la umeri – să stea pieptănat. Sarah punea asta pe seama magiei reprimate şi mă asigura că întrebuinţarea regulată a puterilor mele ar fi împiedicat acumularea de electricitate statică şi mi-ar fi făcut părul mai ascultător.

După ce m-am spălat pe dinţi, am tras pe mine o pereche de jeanşi, o bluză albă, curată, şi o jachetă neagră. Era programul meu zilnic, iar aceasta era ţinuta mea obişnuită, dar azi nimic nu părea să mă facă să mă simt în largul meu. Hainele parcă îmi stinghereau mişcările şi le simţeam la orice pas. Am tras de jachetă ca să văd dacă o pot face să se aşeze mai bine, dar ceream prea mult de la o haină cu o croială inferioară.

Când m-am uitat în oglindă, am întâlnit privirea mamei mele. Nu reuşeam să-mi aduc aminte când ajunsesem să-i semăn atât de mult. Poate cândva în timpul facultăţii? Nimeni nu comentase nimic pe tema asta până când mă întorsesem acasă de Ziua Recunoştinţei în anul întâi. De atunci, era primul lucru pe care-l auzeam de la cei care o cunoscuseră pe Rebecca Bishop.

Examinarea în oglindă îmi arătă de asemenea că eram palidă, pentru că nu dormisem destul. Asta îmi scotea îngrijorător în evidenţă pistruii pe care-i moştenisem de la tata şi pe care cearcănele de sub ochi îi făceau mai deschişi la culoare ca de obicei. Oboseala reuşise de asemenea să-mi lungească nasul şi să-mi accentueze bărbia. M-am gândit la impecabilul profesor Clairmont şi m-am întrebat cum arăta *el* la prima oră a dimineţii. Probabil ca scos din cutie, la fel ca aseară, am hotărât – bestia. M-am strâmbat la reflexia din oglindă.

În drum spre uşă m-am oprit şi am inspectat încăperile. Ceva mă sâcâia – o programare de care uitasem, un termen-limită. Îmi scăpa ceva important. Senzaţia de nelinişte mi se cuibări în

stomac, mi-l strânse, apoi îi dădu drumul. După ce mi-am verificat agenda şi teancurile de corespondenţă de pe birou, am considerat că stomacul meu dădea semne de foame şi am coborât scările. Bunele doamne de la bucătărie mi-au oferit pâine prăjită când am trecut pe lângă ele. Mă ţineau minte din studenţie şi încă încercau să mă îndoape cu cremă de lapte şi cu plăcintă cu mere când arătam prea stresată.

Simplul ronţăit al pâinii în timp ce păşeam rapid şi fără zgomot pe caldarâmul de pe New College Lane a fost de ajuns pentru a mă convinge că noaptea trecută nu fusese decât un vis. Părul mi se legăna în mers şi se lovea uşor de guler, iar răsuflarea mea scotea aburi în aerul rece. Oxfordul dimineaţa este întruchiparea normalităţii, cu furgonete de marfă trase în faţa bucătăriilor colegiilor, cu aromă de cafea arsă şi pavaj ud şi cu razele proaspete ale soarelui străpungând oblic ceaţa. Nu părea a fi un loc care să adăpostească vampiri.

Paznicul în uniformă albastră al Bibliotecii Bodleiene îmi examină, ca de obicei, minuţios permisul de lectură, ca şi cum nu m-ar mai fi văzut niciodată şi suspecta că aş putea fi un periculos hoţ de cărţi. În cele din urmă, îmi făcu semn să intru. Mi-am lăsat geanta într-una dintre despărţiturile dulapului de lângă uşă, scoţându-mi din ea portofelul, computerul şi însemnările, apoi m-am îndreptat spre scările de lemn în spiralăcare duceau la etajul al treilea.

Mirosul din bibliotecă îmi dădea întotdeauna o stare de bine – combinaţia aceea ciudată de piatră veche, praf, cari şi hârtie fabricată din cârpe. Soarele se revărsa prin ferestrele de pe palier, iluminând firele de praf care dansau în aer şi făcând să strălucească bare de lumină pe pereţii străvechi. Aici scotea în evidenţă afişele cu colţuri îndoite ale conferinţelor din trimestrul trecut. Cele noi încă nu apăruseră, dar mai erau doar câteva zile până când valul de studenţi avea să se reverse în oraş, tulburându-i liniştea.

Fredonând încet o melodie, am salutat cu o înclinare a capului bustul lui Thomas Bodley şi pe al regelui Carol I, care flancau arcada intrării în Duke Humfrey, şi am trecut de poarta batantă de lângă recepţie.

— Astăzi va trebui să-l instalăm în Selden End, spunea supraveghetorul cu o notă de exasperare.

Biblioteca se deschisese abia de câteva minute, dar domnul

Johnson şi personalul său erau deja în fierbere. Îi mai văzusem aşa, dar doar atunci când urma să aibă de-a face cu cei mai eminenţi savanţi.

— A depus deja fişele de împrumut şi aşteaptă acolo. Bibliotecara necunoscută de ieri se încruntă la mine şi-şi potrivi teancul de cărţi din braţe. Şi astea sunt tot ale lui. M-a trimis să i le aduc din noua sală de lectură.

Acolo ţineau cărţile despre Asia de Est. Nu era domeniul meu, aşa că mi-am pierdut rapid interesul.

— Du-i-le acum şi spune-i că îi vom aduce manuscrisele în cel mult o oră.

Supraveghetorul avea un aer obosit.

Sean ridică ochii spre tavan în timp ce mă apropiam de masa lui.

— Bună, Diana. Vrei să-ţi dau manuscrisele pe care le-ai rezervat?

— Da, mulţumesc, am şoptit eu, gândindu-mă cu încântare la teancul care mă aştepta. E o zi mare, nu?

— Aşa se pare, spuse el sec, înainte de a dispărea în cuşca încuiată în care erau păstrate peste noapte manuscrisele.

Se întoarse cu comorile mele.

— Poftim. Numărul locului?

— A4.

Acolo mă aşezam întotdeauna, în colţul cel mai îndepărtat, dinspre sud-est, al lui Selden End, unde lumina naturală era cea mai bună.

Domnul Johnson se precipită spre mine.

— Ah, doamnă profesoară Bishop, l-am aşezat pe domnul profesor Clairmont în A3. Poate preferaţi A1 sau A6.

Agitat, îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi îşi împinse ochelarii pe nas, clipind spre mine prin lentilele groase.

M-am holbat la el.

— Profesorul *Clairmont?*

— Da. Lucrează la scrierile lui Needham şi a cerut lumină bună şi spaţiu în care să îşi întindă materialele.

— Joseph Needham, istoricul ştiinţei chineze?

Undeva în jurul plexului solar, sângele începu să-mi fiarbă.

— Da. Desigur, a fost şi biochimist – de aici şi interesul domnului profesorul Clairmont, explică Johnson, părând tot mai agitat. Doriţi să staţi în A1?

— Voi sta în A6.

Gândul de a sta lângă un vampir, chiar şi cu un loc gol între noi, mă neliniştea profund. A sta vizavi de el în A4 era totuşi de neconceput. Cum m-aş fi putut concentra dacă n-aş fi contenit să mă întreb ce vedeau ochii ăia ciudaţi? Dacă mesele de lectură din aripa medievală ar fi fost mai confortabile, m-aş fi instalat sub unul dintre garguii care păzeau ferestrele înguste şi aş fi înfruntat dezaprobarea afectată a lui Gillian Chamberlain.

— Ah, minunat. Vă mulţumim pentru înţelegere.

Domnul Johnson oftă uşurat.

Când am pătruns în zona plină de lumină din Selden End, mi-am mijit ochii. Clairmont arăta impecabil şi odihnit, pielea sa palidă contrasta puternic cu părul negru. De data asta purta un pulover gri înspicat cu verde, cu guler deschis, care stătea uşor ridicat la ceafă. Trăgând cu ochiul sub masă, am zărit o pereche de pantaloni gri antracit, şosete asortate şi nişte pantofi negri care, cu siguranţă, costau mai mult decât întreaga garderobă a unui profesor obişnuit.

Senzaţia de tulburare mă cuprinse din nou. Ce făcea Clairmont la bibliotecă? De ce nu era în laborator?

Fără să încerc să-mi înăbuş sunetul paşilor, m-am îndreptat către el. Aşezat pe diagonală faţă de locul meu, în capătul îndepărtat al grupului de mese, şi părând să-mi ignore total apropierea, Clairmont continua să citească. Am dat drumul pungii de plastic şi manuscriselor în A5, delimitându-mi teritoriul.

Îşi ridică privirea, arcuindu-şi sprâncenele în semn de aparentă surpriză.

— Doamnă profesor Bishop. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, domnule profesor.

Îmi trecu prin cap că auzise tot ce spusesem despre el la intrarea în sala de lectură, dat fiind că avea auzul fin ca al liliecilor. Am refuzat să-i întâlnesc privirea şi am început să-mi scot obiectele din sacoşă unul câte unul, construind între noi o mică fortificaţie din articole de papetărie. Clairmont mă urmări până când n-am mai avut ce scoate, apoi îşi coborî concentrat sprâncenele şi se întoarse la citit.

Am scos cablul de alimentare al computerului şi am dispărut sub birou, ca să-l introduc în priză. Când m-am ridicat, citea încă, dar se străduia să nu zâmbească.

— Cu siguranţă ţi-ar fi mai comod în capătul de nord, am mormăit încet, scormonind după lista mea de manuscrise.

Clairmont, îşi ridică privirea, şi pupilele i se dilatară, întunecându-i deodată ochii.

— Deranjez, doamnă profesoară?

— Sigur că nu, am zis grăbită, simţind cum mi se pune un nod în gât din cauza mirosului brusc, înţepător, de cuişoare care îi însoţise cuvintele, dar mă surprinde să văd că te simţi bine în aripa sudică.

— Nu crezi chiar tot ce citeşti, nu?

Una dintre sprâncenele lui groase, negre, se ridică întrebător.

— Nu, nu cred că vei lua foc în clipa când te vor atinge razele soarelui.

Vampirii nu ardeau când veneau în contact cu lumina zilei şi nici nu aveau colţi. Acestea erau poveşti de-ale oamenilor.

— Dar nici n-am cunoscut vreodată… pe *cineva ca tine,* căruia să-i placă să se scalde în lumină.

Corpul lui Clairmont rămase nemişcat, dar aş fi putut jura că îşi reprima un hohot.

— De câte ori ai avut în mod direct de-a face cu „cineva ca mine“, doamnă profesoară?

Cum de ştia că nu întâlnisem prea des vampiri? Aceştia aveau simţuri şi abilităţi extraordinare, dar nu supranaturale – precum telepatia sau clarviziunea. Ele erau apanajul vrăjitoarelor, şi, în rare ocazii, puteau apărea şi la demoni. Aceasta era ordinea firii – sau aşa îmi explicase mătuşa mea pe vremea când eram copil şi nu reuşeam să adorm de teamă că un vampir ar putea să-mi fure gândurile şi să zboare cu ele pe fereastră.

L-am studiat îndeaproape.

— Nu ştiu de ce, domnule profesor, dar nu cred că experienţa cu vampirii mi-ar fi suficientă pentru a afla ceea ce vreau să ştiu în clipa asta.

— Îţi voi răspunde bucuros la întrebare, dacă pot, zise el, închizându-şi cartea şi punând-o pe masă.

Aşteptă, cu răbdarea unui profesor care-l ascultă pe un elev rebel şi nu foarte inteligent.

— Ce anume *vrei?* am rostit.

Clairmont se rezemă de spătar, cu mâinile sprijinite confortabil de braţele scaunului.

— Vreau să examinez lucrările doctorului Needham şi să

studiez evoluţia ideilor sale privind morfogeneza.

— Morfogeneza?

— Schimbările din celulele embrionare ce duc la diferenţierea…

— Ştiu ce e morfogeneza, domnule profesor. Nu asta te-am întrebat.

Gura i se strâmbă. Mi-am încrucişat braţele pe piept, în defensivă.

— Am înţeles, spuse. Îşi încrucişă degetele lungi, sprijinindu-şi coatele pe scaun. Aseară am venit în biblioteca lui Bodley ca să cer nişte manuscrise. Odată intrat, mi-am zis să arunc o privire în jur – îmi place să cunosc mediul în care lucrez, şi nu petrec prea mult timp pe aici. În galerie erai tu. Bineînţeles, ce am văzut după aceea a fost cu totul neaşteptat.

Gura i se strâmbă din nou.

Am roşit amintindu-mi cum folosisem magia doar pentru a lua o carte. Şi am încercat să nu mă las dezarmată de exprimarea lui de modă veche, „biblioteca lui Bodley“, dar n-am reuşit pe de-a-ntregul.

„Ai grijă, Diana“, m-am avertizat singură. Încearcă să te farmece.“

— Aşadar, susţii că toată situaţia asta n-a fost decât un şir de coincidenţe ciudate, a cărui încununare este întâmplarea că un vampir şi o vrăjitoare stau faţă în faţă şi examinează amândoi manuscrise ca doi cititori obişnuiţi.

— Nu cred că cineva care şi-ar face timp să mă examineze cu atenţie ar crede că sunt obişnuit, nu-i aşa?

Vocea deja scăzută a lui Clairmont se transformase într-o şoaptă autoironică, iar el se înclină în faţă. Pielea lui palidă se apropie de lumină şi păru să strălucească.

— Dar, în rest, da. Este doar o serie de coincidenţe, uşor de explicat.

— Credeam că oamenii de ştiinţă nu mai cred în coincidenţe.

Râse uşor.

— Unii trebuie să creadă.

Continua să mă fixeze cu privirea, ceea ce era derutant la culme. Bibliotecara intră şi împinse căruciorul vechi, de lemn, al sălii de lectură până în dreptul vampirului; pe rafturile lui erau stivuite ordonat cutii cu manuscrise.

Vampirul îşi luă cu greu ochii de la mine.

— Mulţumesc, Valerie. Îmi eşti de mare ajutor

— Desigur, domnule profesor Clairmont, spuse Valerie, privindu-l pierdută şi roşind.

Vampirul o fermecase cu un simplu „mulţumesc“. Am pufnit dispreţuitor.

— Vă rugăm să ne anunţaţi dacă aveţi nevoie de orice altceva, zise ea, întorcându-se apoi în refugiul său de lângă intrare.

Clairmont luă prima cutie, desfăcu cu degetele lui lungi sfoara care o ţinea legată şi îmi aruncă o privire peste masă.

— Nu vreau să te reţin de la treabă.

Matthew Clairmont era în avantaj. Avusesem destul de-a face cu colegii mai în vârstă ca să recunosc semnele şi să ştiu că orice reacţie n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Mi-am deschis laptopul, am apăsat pe butonul de pornire cu mai multă forţă decât era necesar şi am luat de pe masă primul manuscris. Am desfăcut cutia şi am pus volumul legat în piele pe suportul din faţa mea.

În următoarea oră şi jumătate am citit primele pagini de cel puţin treizeci de ori. Am luat-o cu începutul, cu versurile familiare atribuite lui George Ripley[14] care promiteau să dezvăluie secretele pietrei filosofale. Date fiind surprizele dimineţii, descrierile din poem despre cum se puteau crea Leul verde, Dragonul negru şi un sânge mistic din ingrediente chimice erau şi mai opace ca de obicei.

Clairmont însă lucră impresionant de mult, acoperind pagini întregi de hârtie crem cu scrisul său rapid, ajutat de un creion mecanic Montblanc Meisterstück. Din când în când, dădea câte o pagină cu un foşnet care mă călca pe nervi şi o lua de la capăt.

Uneori, Johnson trecea parcă plutind prin cameră, ca să se asigure că nimeni nu deteriora cărţile. Vampirul continua să scrie. Eu mă uitam urât la amândoi.

La 10.45, am simţit furnicăturile bine cunoscute atunci când Gillian Chamberlain a intrat aferată în Seiden End. Se îndreptă către mine – fără îndoială ca să-mi spună ce grozav se simţise la cina de Mabon. Apoi îl văzu pe vampir şi scăpă din mână plasa plină cu creioane şi coli de hârtie. El îşi ridică privirea şi o privi fix până când ea o luă la trap înapoi spre aripa medievală.

---

[14] Faimos alchimist englez (cca 1415-1490) (n.tr.)

La 11.10, am simţit apăsarea insidioasă a unui sărut pe gât. Era demonul zăpăcit, dependent de cafeină, din sala de muzică. Învârtea întruna firul unor căşti albe de plastic în jurul degetelor, apoi îl desfăşura ca să le arunce în aer. Mă văzu, dădu din cap spre Matthew şi se aşeză la unul dintre computerele din centrul încăperii. Pe ecranul acestuia era lipită o foaie pe care scria mare: DEFECT. CHEMAT TEHNICIANUL. Rămase acolo următoarele câteva ore, aruncând din când în când priviri peste umăr şi apoi spre tavan, ca şi când încerca să-şi dea seama unde se afla şi cum ajunsese acolo.

M-am întors la George Ripley, simţind în acelaşi timp în creştet privirea rece a lui Clairmont.

La 11.40, între omoplaţi îmi apărură rotocoale îngheţate.

Asta a fost picătura care umplu paharul. Sarah spunea mereu că una din zece fiinţe e nonumană, dar în dimineaţa asta, în Duke Humfrey, oamenii erau copleşiţi în proporţie de unu la cinci. De unde veniseră toţi ceilalţi?

M-am ridicat brusc şi m-am răsucit pe călcâie, speriind un vampir serafic, cu tonsură, care avea câteva cărţi de rugăciuni medievale sub braţ şi tocmai se aşeza precaut pe un scaun prea mic pentru el. Când simţi atenţia nedorită ce i se acorda dintr-odată scoase un chiţăit. Văzându-l apoi pe Clairmont, se albi la faţă mai tare decât aş fi crezut că e posibil chiar şi în cazul unui vampir. Cu o plecăciune în semn de scuză, o luă la picior spre colţurile mai slab luminate ale bibliotecii.

În cursul după-amiezii, câţiva oameni şi încă trei făpturi intrară în Selden End.

Două femei-vampir necunoscute, care păreau surori, se prelinseră pe lângă Clairmont şi se opriră lângă rafturile cu lucrări de istorie locală de sub fereastră, culegând volume despre aşezările timpurii din Bedfordshire şi Dorset şi luând notiţe în toate direcţiile pe un singur carnet. Una dintre ele şuşoti ceva, moment în care capul lui Clairmont se roti atât de iute în direcţia ei, încât ar fi sucit gâtul unei fiinţe mai fragile. Vampirul scoase un sunet jos, ca un şuierat, care îmi zbârli părul pe ceafă. Cele două schimbară o privire şi plecară la fel de silenţios precum veniseră.

Cea de-a treia făptură era un bărbat mai în vârstă, care rămăsese în picioare în plină lumină, privind extaziat ferestrele alcătuite din ochiuri mici prinse în reţele de plumb, înainte de a-

şi întoarce ochii către mine. Era îmbrăcat în ţinuta academică obişnuită – haină de tweed cafenie cu petice de piele de căprioară la coate, pantaloni de catifea reiată într-o nuanţă uşor discordantă de verde şi o cămaşă de bumbac cu guler răsfrânt şi pete de cerneală pe buzunar – şi eram gata să-l trec cu vederea, ca pe unul dintre numeroşii profesori de la Oxford, când pielea mă furnică, anunţându-mă că era vrăjitor. Îmi era totuşi străin, aşa că mi-am îndreptat din nou atenţia către manuscris.

O uşoară senzaţie de presiune în partea dinapoi a capului îmi făcu imposibilă lectura mai departe. Apăsarea trecu în urechi, crescând în intensitate în timp ce îmi cuprindea fruntea, iar stomacul mi se strânse de panică. Ăsta nu mai era un salut în tăcere, ci o ameninţare. Dar de ce să mă ameninţe?

Vrăjitorul înainta spre masa mea, cu pas aparent degajat. Când se apropie, am auzit în cap, care acum începuse să-mi pulseze, o voce care-mi şoptea ceva, prea stinsă ca să disting cuvintele. Eram sigură că venea de la vrăjitor, dar cine naiba era fiinţa asta?

Îmi simţeam respiraţia sugrumată. „Ieşi naibii de aici“, i-am spus cu îndârjire în gând, atingându-mi fruntea.

Clairmont se mişcă atât de repede, încât nici nu l-am văzut când a ocolit mesele. Într-o clipă stătea în picioare, cu o mână pe spătarul scaunului meu şi cu cealaltă pe masa dinaintea mea. Umerii săi laţi se curbaseră în jurul meu aidoma aripilor unui şoim care-şi apără prada.

— Eşti bine? mă întrebă.

— Da, am răspuns cu voce tremurătoare, neînţelegând nicicum de ce un vampir trebuia să mă apere de un semen de-al meu.

În galeria aflată deasupra noastră, o cititoare întinse gâtul ca să vadă ce era cu atâta agitaţie. Se ridică în picioare, încruntând din sprâncene. Eram trei făpturi adunate într-un spaţiu mic – nu aveam cum să trecem neobservaţi.

— Lasă-mă în pace. Ne-au văzut oamenii, am spus printre dinţii încleştaţi.

Clairmont se îndreptă, dar rămase cu spatele spre vrăjitor şi cu corpul înclinat între noi, asemenea unui înger al răzbunării.

— Ah, m-am înşelat, murmură vrăjitorul din spatele lui. Am crezut că locul ăsta e liber. Mă scuzaţi.

Se retrase cu paşi moi, iar presiunea din capul meu cedă

puţin câte puţin.

O uşoară adiere se stârni când mâna rece a vampirului se întinse spre umărul meu, dar se opri în aer şi reveni pe spătar. Clairmont se aplecă spre mine.

— Eşti destul de palidă, spuse el cu voce scăzută, blândă. Vrei să te duc acasă?

— Nu.

Am scuturat din cap, sperând că va merge la locul lui şi mă va lăsa să-mi recapăt stăpânirea de sine. Din galerie, cititoarea continua să ne privească, circumspectă.

— Doamnă profesoară, chiar cred că ar trebui să mă laşi să te duc acasă.

— Nu!

Vorbisem mai tare decât intenţionasem. Am continuat în şoaptă:

— Nu mă las alungată din biblioteca asta de nimeni – nici de tine, nici de altcineva.

Faţa lui Clairmont era deconcertant de aproape. Trase încet aer în piept, şi încă o dată în aer se răspândi o puternică aromă de scorţişoară şi de cuişoare. Ceva din privirea mea îl convinse că vorbisem serios, aşa că se retrase. Gura i se strânse într-o linie severă şi se întoarse la locul lui.

Am petrecut amândoi restul după-amiezii într-o stare de tensiune. Eu am încercat să trec de cea de-a doua foaie a primului manuscris, iar Clairmont a răsfoit teancuri de hârtie şi de caiete acoperite cu un scris mărunt cu atenţia unui judecător care ia o decizie într-un caz capital.

La ora trei, nervii mei erau atât de întinşi, încât nu mă mai puteam concentra deloc. Ziua era pierdută.

Mi-am strâns lucrurile împrăştiate şi am pus manuscrisul la loc în cutie.

Clairmont ridică privirea.

— Te duci acasă?

Avea un ton blând, dar ochii îi scânteiau.

— Da, l-am repezit eu.

Chipul vampirului deveni indescifrabil.

Toate făpturile din bibliotecă se uitară după mine – vrăjitorul cel ameninţător, Gillian, călugărul-vampir, chiar şi demonul. Pe bibliotecarul de după-amiază nu-l cunoşteam, deoarece nu plecam niciodată aşa devreme. Domnul Johnson îşi trase uşor

scaunul înapoi, văzu că eu eram şi se uită surprins la ceas.

În curtea pătrată, am deschis uşile de sticlă ale bibliotecii şi am tras în piept cu nesaţ aerul curat. Dar nu era suficient ca să îmi schimb dispoziţia.

Peste un sfert de oră îmbrăcasem o pereche de pantaloni strâmţi, până la gambă, o bluză fără mâneci de la clubul de canotaj al New College, decolorată de atâta purtat, şi un pulover călduros. După ce mi-am legat adidaşii, am luat-o spre râu, să alerg.

Când am ajuns acolo, o parte din tensiunea care mă copleşise se risipise deja. „Intoxicaţie cu adrenalină" fusese denumirea dată de unul dintre doctorii mei acestor puseuri de anxietate care îmi dădeau bătăi de cap încă din copilărie. Medicii îmi explicaseră că, din motive pe care nu le înţelegeau, corpul meu părea să creadă că e permanent în pericol. Unul dintre specialiştii consultaţi de mătuşa mea îi explicase că era vorba de un fel de vestigiu biochimic din epoca vânătorilor-culegători. N-avea să fie o problemă atâta timp cât eliminam surplusul de adrenalină din fluxul sanguin alergând, aşa cum o antilopă speriată ar fugi de un leu.

Din păcate pentru medicul respectiv, fusesem în Serengeti cu părinţii mei când eram mică şi văzusem o asemenea urmărire. Antilopa pierduse. Asta mă impresionase puternic.

Încercasem de atunci să mă tratez cu medicamente şi meditaţie, dar nimic nu era mai bun pentru a-mi ţine panica în frâu decât activitatea fizică. La Oxford ieşeam să vâslesc în fiecare dimineaţă, înainte ca echipele colegiilor să transforme râul îngust într-o promenadă. Dar anul universitar încă nu începuse, iar râul avea să fie liber în după-amiaza asta.

Pietrişul de pe aleile care duceau la docuri îmi scrâşnea sub picioare. I-am făcut cu mâna lui Pete, îngrijitorul bărcilor, care dădea târcoale cu chei şi tuburi de unsoare, încercând să repare ce stricaseră studenţii în cursul antrenamentului. M-am oprit în dreptul celui de-al şaptelea adăpost pentru bărci şi m-am aplecat ca să-mi mai potolesc durerea dintr-o rână, înainte de a lua cheia de deasupra becului din faţa uşii.

Înăuntru mă întâmpinară şirurile de bărci albe şi galbene. Erau unele mari, cu opt locuri, pentru echipa de bărbaţi, altele ceva mai suple pentru femei şi apoi bărci de calitate şi de mărime din ce în ce mai redusă. La prova unei bărci noi şi

strălucitoare, care încă nu fusese lansată la apă, era pus un anunţ care îi înştiinţa pe vizitatori că NIMENI NU POATE SCOATE *IUBITA LOCOTENENTULUI FRANCEZ* DIN ADĂPOST FĂRĂ PERMISIUNEA PREŞEDINTELUI CLUBULUI DE CANOTAJ AL NEW COLLEGE. Numele bărcii era proaspăt caligrafiat pe o latură, cu un scris în stil victorian, în semn de omagiu adus scriitorului, absolvent al New College, care crease respectivul personaj.

În partea din spate a adăpostului, o bărcuţă mai îngustă de treizeci de centimetri şi mai lungă de şapte metri era suspendată în parâme la nivelul şoldului meu. „Să-i dea Dumnezeu sănătate lui Pete“, mi-am spus. În ultima vreme obişnuia să lase barca pe podea. Pe locul vâslaşului am găsit un bilet: „Lunea viitoare – antrenament. Puneţi barca înapoi la locul ei”.

Mi-am aruncat din picioare adidaşii, am luat două vâsle curbate din suportul de lângă uşi şi le-am dus la chei. Apoi m-am întors după barcă.

Am lăsat barca să cadă uşor pe apă şi am pus un picior pe locul vâslaşului, ca s-o împiedic să se depărteze în timp ce vâram ramele în furcheţi. Ţinând ambele vâsle cu o mână, ca pe nişte beţe chinezeşti supradimensionate, m-am urcat cu atenţie în barcă şi am împins în debarcader cu mâna stângă. Barca o luă spre larg.

Vâslitul era o adevărată religie pentru mine, un set de ritualuri şi de mişcări repetate care se transformau în meditaţie. Ritualul începea din momentul în care atingeam echipamentul, dar adevărata magie rezulta din combinaţia de precizie, ritm şi forţă pe care le necesita vâslitul. Încă din zilele studenţiei, acest sport îmi insufla o senzaţie de pace pe care nu o regăseam în nimic altceva.

Vâslele se cufundară în apă şi alunecară prin ea. Am mărit ritmul, dând intensitate fiecărei mişcări cu ajutorul picioarelor şi simţind apa când împingeam înapoi pala, care pătrundea în valuri. Vântul era rece şi tăios şi-mi pătrundea prin haine la fiecare bătaie de vâslă.

Pe măsură ce mişcările mele intrau într-o cadenţă fără întreruperi, m-am simţit de parcă zburam. În aceste clipe binecuvântate eram suspendată în timp şi spaţiu, un simplu corp fără greutate plutind pe un râu în mişcare. Bărcuţa mea cea iute se avânta prin valuri, iar eu mă balansam în perfectă

armonie cu ea şi cu vâslele. Am închis ochii şi am zâmbit. Întâmplările zilei îşi pierdeau importanţa.

Cerul se întunecă înapoia pleoapelor mele închise, iar zgomotul asurzitor al traficului de deasupra îmi semnală că treceam pe sub podul Donnington. Ieşind la lumină de cealaltă parte, am deschis ochii şi am simţit în piept atingerea rece a privirii unui vampir.

Pe pod se afla o siluetă a cărei haină lungă îi flutura în jurul genunchilor. Deşi nu-i puteam vedea bine faţa, înălţimea şi masivitatea considerabile îmi sugerau că era vorba de Matthew Clairmont. Din nou.

Am înjurat şi aproape că mi-a scăpat o vâslă. Docul din centrul oraşului era prin apropiere. Ideea de a face o manevră ilegală şi de a traversa râul ca să-i pocnesc una vampirului cu vâsla în capul ăla frumos era extrem de ispititoare. În timp ce-mi încropeam planul, am zărit pe debarcader o femeie zveltă, într-o salopetă pătată de vopsea. Fuma o ţigară şi vorbea la telefonul mobil.

Nu era o privelişte tipică pentru dana din centrul vechi al oraşului.

Îşi ridică privirea, atingându-mi pielea cu o apăsare uşoară. Un demon. Gura i se răsuci într-un rânjet feroce şi spuse ceva la telefon.

Asta chiar că era ciudat. Întâi Clairmont şi acum o hoardă de făpturi care apăreau odată cu el? Abandonându-mi planul, am încercat să-mi domolesc anxietatea vâslind mai departe.

Am reuşit să cobor râul, dar liniştea plimbării se topise. Întorcând barca în faţa Tavernei Isis, l-am zărit pe Clairmont stând la una dintre mese. Izbutise să ajungă acolo de la podul Donnington, pe jos, mai repede decât mine, care eram într-o barcă de curse.

Trăgând tare de ambele vâsle, le-am ridicat aproape un metru deasupra apei, ca pe aripile unei păsări enorme, şi am alunecat direct lângă docul şubred, de lemn, al tavernei. Până când am ieşit eu din barcă, Clairmont traversase cei şapte-opt metri care ne despărţeau. Greutatea sa făcu platforma plutitoare să se afunde un pic în apă, iar barca să se legene.

— Ce naiba faci? l-am întrebat, păşind pe lângă vâslă şi apoi pe scândurile pe care stătea vampirul.

Răsuflarea îmi era întretăiată de efort, obrajii îmi luaseră foc.

— Tu şi prietenii tăi mă *urmăriţi?*

Clairmont se încruntă.

— Nu sunt prietenii mei, doamnă profesoară.

— Nu?

Nu mai văzusem atâţia vampiri, vrăjitoare şi demoni la un loc de la treisprezece ani, când mătuşile mele mă târâseră la un festival păgân estival.

— Dacă nu-s prietenii tăi, de ce se ţin tot timpul după tine?

Mi-am şters fruntea cu dosul palmei şi mi-am dat la o parte de pe faţă părul ud.

— O, Doamne, murmură vampirul, pe un ton neîncrezător. Zvonurile sunt adevărate.

— Ce zvonuri? am întrebat eu, nerăbdătoare.

— Crezi că… *indivizii* ăştia vor să-şi petreacă timpul cu mine? Vocea lui Clairmont era plină de dispreţ şi de încă ceva care părea a fi surprindere. De necrezut.

Mi-am tras puloverul peste umeri şi l-am smuls de pe mine. Ochii lui Clairmont se mutară de la claviculă la braţele mele goale şi apoi coborâră spre vârfurile degetelor. M-am simţit dintr-odată neobişnuit de dezbrăcată în hainele pe care le folosesc tot timpul la vâslit.

— Da, i-am trântit-o eu. Cunosc Oxfordul. Vin aici în fiecare an. Singurul lucru care diferă de data asta eşti *tu.* De când ai apărut aseară, am fost mutată de la locul meu din bibliotecă, s-au holbat la mine tot felul de vampiri şi demoni ciudaţi şi am fost ameninţată de vrăjitori necunoscuţi.

Clairmont ridică uşor braţele, ca şi cum avea de gând să mă apuce de umeri şi să mă scuture. Deşi nu sunt deloc scundă la aproape un metru şaptezeci şi cinci cât am, era atât de înalt încât trebuia să-mi las capul mult pe spate ca să-l privesc în ochi. Perfect conştientă de dimensiunile şi de forţa lui în comparaţie cu ale mele, m-am dat un pas înapoi şi mi-am încrucişat braţele, făcând apel la postura mea profesională ca să-mi oţelesc nervii.

— Nu sunt interesaţi de mine, doamnă profesoară, ci de *tine.*

— De ce? Ce-ar putea să vrea de la mine?

— Chiar nu ştii de ce te urmăreşte fiecare demon, vrăjitoare şi vampir din sudul Angliei?

În voce i se simţea o notă de totală neîncredere, iar expresia de pe chipul lui sugera că mă vedea pentru prima oară.

— Nu, am răspuns eu, cu privirea aţintită asupra celor doi bărbaţi care se delectau cu halba de după-amiază la o masă din apropiere. Slavă cerului, erau adânciţi în propria conversaţie. N-am făcut altceva la Oxford decât să citesc manuscrise vechi, să vâslesc pe râu, să mă pregătesc pentru conferinţă şi să-mi văd de treburile mele. Asta-i tot ce am făcut vreodată aici. Nu există niciun motiv pentru care vreo altă făptură să-mi acorde o asemenea atenţie.

— Gândeşte-te, Diana.

Clairmont vorbi cu voce pătrunzătoare. Un val puternic de emoţie, nu şi de frică, mă străbătu când îmi rosti numele mic.

— Ce ai citit?

Pleoapele îi căzură peste ochii ciudaţi, dar nu înainte ca eu să apuc să le văd expresia avidă. Mătuşile mă avertizaseră că Matthew Clairmont voia ceva şi avuseseră dreptate.

Îşi aţinti încă o dată ochii ciudaţi, negri cu margini cenuşii, asupra mea.

— Toţi te urmăresc pentru că am impresia c-ai găsit ceva pierdut cu mulţi ani în urmă, spuse el şovăitor. Vor acel lucru înapoi şi cred că tu îl poţi obţine pentru ei.

M-am gândit la manuscrisele pe care le consultasem în ultimele câteva zile şi inima mi se strânse. Exista un singur candidat credibil.

— Dacă nu-s prietenii tăi, cum de ştii ce vor?

— Aud lucruri, doamnă profesoară Bishop. Am un auz foarte bun, spuse el răbdător, revenind la formalitatea caracteristică. De asemenea, am spirit de observaţie. Duminică seara, la un concert, două vrăjitoare vorbeau despre o americană – tot vrăjitoare şi ea – care a găsit o carte în Biblioteca Bodleiană, o carte pe care nimeni nu o mai căuta, deoarece toţi o considerau pierdută. De atunci am observat multe feţe noi la Oxford, care mă fac să mă simt neliniştit.

— Este Mabonul. De aceea sunt atâtea vrăjitoare la Oxford.

Încercam să folosesc un ton la fel de răbdător ca al lui, deşi nu-mi răspunsese la ultima întrebare.

Zâmbind sardonic, Clairmont clătină din cap.

— Nu, nu echinocţiul e de vină. Ci manuscrisul.

— Ce ştii despre *Ashmole 782*? l-am întrebat încet.

— Mai puţin decât tine, zise Clairmont, mijindu-şi ochii până când ajunseră două fante, ceea ce-l făcea să semene şi mai

mult cu o fiară uriaşă, mortală. Nu l-am văzut niciodată. Tu l-ai ţinut în mână. Unde se află acum, doamnă profesoară? Sper că n-ai fost atât de nesăbuită încât să-l laşi în camera ta?

Eram oripilată.

— Crezi că l-am *furat?* Din Biblioteca Bodleiană? Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva?

— Nu-l aveai luni seară, spuse el. Şi nu era pe masa ta nici astăzi.

— Într-adevăr, nu-ţi lipseşte spiritul de observaţie, am spus pe un ton tăios, dacă ai reuşit să vezi toate astea din locul unde stăteai. L-am returnat vineri, dacă vrei să ştii.

Îmi trecu prin minte, tardiv, că poate îmi umblase prin lucrurile de pe masa de lectură.

— De ce-i aşa de special manuscrisul ăsta încât eşti gata să-ţi bagi nasul în munca unui coleg?

Făcu o mică grimasă, dar triumful de a-l fi prins cu ocaua mică mi-a fost temperat de un acces de spaimă la gândul că vampirul acesta mă urmărea atât de îndeaproape.

— Sunt pur şi simplu curios, făcu el, dezvelindu-şi dinţii.

Sarah nu mă indusese în eroare – vampirii nu au colţi.

— Sper că nu te aştepţi să cred asta.

— Nu-mi pasă ce crezi, doamnă profesoară. Dar ar trebui să fii cu ochii în patru. Fiinţele astea au intenţii serioase. Şi cine ştie ce va fi când îşi vor da seama ce vrăjitoare neobişnuită eşti!

Clairmont clătină din cap.

— Ce vrei să spui?

Tot sângele mi se scurse din cap, lăsându-mă ameţită.

— E neobişnuit în zilele noastre ca o vrăjitoare să aibă atâta… potenţial. Vocea lui Clairmont coborî până ajunse un fel de sforăit uşor care îi vibra în laringe.

— Deocamdată nu îl vede oricine – deocamdată –, dar eu l-am văzut. Când te concentrezi, pur şi simplu te face să străluceşti. La fel şi când te înfurii. Cu siguranţă, demonii din bibliotecă îl vor percepe curând, dacă n-au făcut-o deja.

— Apreciez avertismentul, dar n-am nevoie de ajutorul tău.

M-am pregătit să mă îndepărtez ţanţoş, dar mâna lui ţâşni şi mă prinse de antebraţ, oprindu-mă brusc.

— Nu fi chiar atât de sigură. Ai grijă. Te rog.

Clairmont ezită. Liniile perfecte ale chipului său se tulburară, trădându-i lupta interioară.

— În special dacă-l vezi din nou pe vrăjitorul ăla.

M-am uitat fix la mâna de pe braţul meu. Clairmont îmi dădu drumul. Îşi coborî pleoapele, care-i ascunseră ochii ca în spatele unor obloane.

Pe drumul spre casă am vâslit încet şi constant, dar mişcările repetitive nu reuşiră să-mi îndepărteze confuzia şi neliniştea care mă apăsau. Din când în când, pe poteca de lângă râu trecea o formă cenuşie, estompată, dar nimic altceva nu-mi atrase atenţia, cu excepţia oamenilor care se întorceau acasă de la muncă pe bicicletă şi a unei femei foarte obişnuite, care-şi plimba câinele.

După ce am înapoiat echipamentul şi am încuiat adăpostul pentru bărci, am luat-o pe poteca de pe malul râului, alergând cu pas măsurat.

Matthew Clairmont stătea de cealaltă parte a râului, în faţa clubului de canotaj al universităţii.

Am luat-o la goană şi, când am aruncat o privire înapoi peste umăr, dispăruse.

Capitolul 5

După cină m-am aşezat pe canapeaua din salon, în dreptul şemineului în care focul aproape se stingea, şi am pornit laptopul. De ce ar vrea atât de mult un om de ştiinţă de calibrul lui Clairmont să vadă un manuscris alchimic – chiar şi unul aflat sub o vrajă – încât să stea toată ziua la bibliotecă, vizavi de o vrăjitoare, şi să revadă însemnări mai vechi despre morfogeneză? Îi pusesem cartea de vizită într-unul dintre buzunarele genţii. Am pescuit-o, sprijinind-o de ecran.

Pe internet, sub un link despre un roman poliţist fără nicio legătură şi sub rezultatele inevitabile de pe site-urile de socializare, şirul de pagini biografice arăta promiţător: pagina lui de web de pe site-ul facultăţii, un articol pe Wikipedia şi linkuri către membrii Societăţii Regale.

Am dat clic pe pagina de pe site-ul facultăţii şi am pufnit. Matthew Clairmont era unul dintre membrii colectivului profesoral care preferau să nu posteze niciun fel de date – nici măcar date academice – pe internet. Pe site-ul Universităţii Yale, vizitatorii puteau obţine informaţii de contact şi un CV complet pentru toţi profesorii. Era clar că Oxford avea o atitudine diferită faţă de viaţa personală. Nu-i de mirare că preda aici un vampir.

Pe pagina spitalului nu găsisem nici urmă de Clairmont, deşi afilierea era trecută pe cartea sa de vizită. Am scris „John Radcliffe ştiinţe neurologice” în caseta de căutare şi am fost îndrumată spre o prezentare generală a serviciilor departamentului respectiv. Cu toate acestea, nu exista nici măcar o singură referire la vreun medic, doar o listă lungă de domenii de cercetare. Dând clic sistematic pe diferiţi termeni, l-am găsit în cele din urmă pe o pagină dedicată „lobului frontal“, care însă nu avea niciun fel de informaţii suplimentare.

Articolul de pe Wikipedia nu mi-a fost de niciun folos, iar site-ul Societăţii Regale nu era nici el mai breaz. Orice informaţie utilă la care se făcea trimitere pe primele pagini era ascunsă în spatele parolelor. N-am avut noroc când am încercat să-mi imaginez numele de utilizator şi parola lui Clairmont, şi după a şasea încercare incorectă mi s-a refuzat accesul la orice.

Frustrată, am introdus numele vampirului în motoarele de căutare pentru jurnale ştiinţifice.

— Aşa!

M-am lăsat pe spate cu satisfacţie.

Matthew Clairmont nu era el foarte prezent pe internet, dar cu siguranţă era cunoscut în literatura academică. După ce am dat clic pe un buton pentru a sorta rezultatele după dată, în faţa ochilor mi-a apărut imaginea istoricului lui intelectual.

Senzaţia mea iniţială de triumf a pălit. Nu avea un singur istoric intelectual, ci patru.

Primul începea cu creierul. O mare parte din informaţiile de specialitate mă depăşea, dar Clairmont părea să-şi fi făcut o reputaţie ştiinţifică şi medicală în acelaşi timp studiind modul în care lobul frontal al creierului procesează dorinţele şi poftele. Făcuse câteva descoperiri importante privind rolul jucat de mecanismele neurale în răspunsurile de tip satisfacţie amânată, toate implicând cortexul prefrontal. Am deschis o nouă fereastră de browser pentru a vedea o diagramă anatomică şi pentru a localiza regiunea din creier despre care era vorba.

Unii susţin că munca de cercetare a oricărui om de ştiinţă nu e decât o autobiografie abia mascată. Pulsul mi se acceleră. Cum Clairmont era vampir, speram din tot sufletul că se pricepea la satisfacţia amânată.

Următoarele câteva clicuri mi-au arătat că munca lui luase la un moment dat o întorsătură surprinzătoare, îndepărtându-se de creier şi orientându-se către lupi – lupii norvegieni, mai precis. Probabil că petrecuse mult timp în noaptea scandinavă în cursul cercetărilor – ceea ce n-ar fi trebuit să pună nicio problemă unui vampir, având în vedere temperatura corpului lor şi capacitatea de a vedea în întuneric. Am încercat să mi-l imaginez într-o geacă groasă de fâş şi în haine murdare, cu un caiet de notiţe în zăpadă –, dar n-am reuşit.

Apoi au apărut primele referiri la sânge.

În timpul petrecut cu lupii din Norvegia, Clairmont începuse să le analizeze sângele pentru a determina grupuri familiale şi modele ereditare. Izolase patru clanuri printre lupii norvegieni, dintre care trei erau indigene. Celui de-al patrulea îi descoperise drept un strămoş lup care sosise în Norvegia din Suedia sau din Finlanda. Concluzia lui era că lupii din haite diferite se împerecheau surprinzător de des, ceea ce determinase un schimb de material genetic care influenţase evoluţia speciei.

În ultima vreme cerceta trăsăturile moştenite şi la alte specii de animale, precum şi la oameni. Multe dintre publicaţiile sale

cele mai recente erau tehnice – metode de colorare a eşantioanelor de ţesut şi procese de manevrare a ADN-ului deosebit de vechi şi de fragil.

Mi-am prins un smoc de păr şi am tras tare, sperând că presiunea va intensifica circulaţia sângelui şi îmi va pune din nou la treabă sinapsele obosite. Nu avea sens. Niciun om de ştiinţă nu putea produce atâtea lucrări în atâtea subdiscipline diferite. Simplul proces de dobândire a deprinderilor necesare ar fi luat mai mult de o viaţă – *o viaţă umană, adică.*

Un vampir ar fi putut să o facă însă cu uşurinţă, dacă ar fi studiat asemenea chestiuni timp de decenii. Oare cât de bătrân era Matthew Clairmont, în spatele chipului său de bărbat de treizeci şi ceva de ani?

M-am ridicat şi mi-am făcut o cană de ceai proaspăt. Cu ceaiul aburind într-o mână, am răscolit prin geantă până când mi-am găsit telefonul mobil şi, cu degetul mare, am format un număr.

Una dintre calităţile oamenilor de ştiinţă este că au întotdeauna telefonul la ei. În plus, răspund repede.

— Christopher Roberts.

— Chris, sunt Diana Bishop.

— Diana!

Vocea lui Chris era caldă, iar în fundal se auzea o muzică dată tare.

— Am auzit că ai mai câştigat un premiu pentru cartea ta. Felicitări!

— Mulţumesc, am spus, foindu-mă pe scaun. A fost cu totul neaşteptat.

— Pentru mine, nu. Ai făcut o treabă excelentă. Că veni vorba, cum merge munca de cercetare? Ai terminat de scris prelegerea?

— Nici pe departe, am zis. *„Asta ar trebui* să fac, nu să urmăresc vampiri pe internet“. Chris, îmi pare rău că te deranjez în laborator. Ai un minut?

— Sigur. Chris strigă la cineva să dea sonorul mai încet. Muzica rămase la fel de tare. Aşteaptă. Se auziră zgomote înfundate, apoi linişte. Acum e mai bine, spuse el, jenat. Puştii ăştia noi sunt plini de energie la începutul semestrului.

— Studenţii sunt mereu plini de energie, Chris.

Am simţit o uşoară strângere de inimă la gândul că anul acesta aveam să pierd emoţia cursurilor şi a studenţilor noi.

— Da, aşa e. Dar tu ce faci? Ai nevoie de ceva?

Eu şi Chris ne ocupaserăm posturile la Yale în acelaşi an, şi nici de la el lumea nu se aştepta să fie titularizat. Mă întrecuse cu un an, culegând totodată şi o bursă de cercetare MacArthur pentru activitatea sa strălucită în domeniul biologiei moleculare.

Nu se purtase ca un geniu distant când îi făcusem o vizită pe nepusă masă ca să-l întreb de ce un alchimist ar putea scrie despre două substanţe încălzite într-un alambic că le creşteau ramuri ca unui copac. Nimeni altcineva de la catedra de chimie nu fusese interesat să mă ajute, dar Chris trimisese doi doctoranzi să ia materialele necesare pentru recrearea experimentului, apoi insistase să vin imediat la laborator. Privisem prin sticla unui pahar de laborator cum un morman de substanţă gri asemănătoare cu noroiul suferise o splendidă transformare într-un copac roşu cu sute de ramuri. De atunci eram prieteni.

Am tras aer în piept.

— Am cunoscut pe cineva alaltăieri.

Chris scoase un strigăt de încântare. Mă tot prezenta de ani de zile bărbaţilor cu care făcea cunoştinţă la sala de fitness.

— Nu e nimic romantic, am zis repede. E om de ştiinţă.

— Un om de ştiinţă excepţional e exact ce-ţi trebuie. Ai nevoie de provocări şi de o viaţă personală.

— Uite cine vorbeşte! La ce oră ai plecat ieri de la laborator? În afară de asta, în viaţa mea există deja un om de ştiinţă excepţional, l-am tachinat eu.

— Nu schimba subiectul.

— Oxfordul e atât de mic, că ne tot intersectăm. Şi pare să fie un personaj important pe aici.

Nu era chiar aşa, mi-am zis în sinea mea, dorindu-mi ca prietenul meu să nu se prindă, dar era pe aproape.

— Am verificat ce a scris şi am reuşit să înţeleg câte ceva, dar probabil că unele lucruri îmi scapă, pentru că nu par să se lege.

— Sper că nu e astrofizician, zise Chris. Ştii că nu-s bun la fizică.

— Ar trebui să fii un geniu.

— Sunt, spuse el repede. Dar geniul meu nu priveşte jocurile de cărţi sau fizica. Numele, te rog.

Chris încerca să fie răbdător, dar creierele celorlalţi nu se mişcau suficient de repede pentru el.

— Matthew Clairmont.

Numele îmi stătu în gât, aşa cum se întâmplase şi cu mirosul de cuişoare, cu o noapte în urmă.

Chris emise un fluierat.

— Evazivul, solitarul profesor Clairmont.

Mi se făcu pielea ca de găină.

— Ce-ai făcut, l-ai vrăjit cu ochii ăia ai tăi?

Cum Chris nu ştia că sunt vrăjitoare, exprimarea lui era o pură întâmplare.

— Îmi admiră lucrarea despre Boyle.

— Sigur, mă zeflemisi Chris. Ţi-ai aţintit nestematele alea albastre-aurii asupra lui şi i-ai adus aminte de Legea lui Boyle. E om de ştiinţă, Diana, nu călugăr. Şi, întâmplător, chiar e cineva.

— Serios? am făcut eu, cu o voce pierită.

— Serios. A fost un fenomen, ca şi tine, şi a început să publice încă de la sfârşitul facultăţii. Lucruri de calitate, nu porcării – lucrări care te-ai bucura să-ţi poarte semnătura dacă ai reuşi să le scrii în decursul unei singure cariere.

Mi-am aruncat privirea asupra notiţelor mele, mâzgălite pe un carnet galben.

— E vorba de studiul lui privind mecanismele neurale şi cortexul prefrontal?

— Văd că ţi-ai făcut temele, spuse el aprobator. N-am urmărit îndeaproape lucrările de început ale lui Clairmont – pe mine mă interesează activitatea lui de chimist –, dar publicaţiile lui despre lupi au făcut mare vâlvă.

— Cum aşa?

— A avut nişte intuiţii uimitoare – de ce alegeau lupii să trăiască în anumite locuri, cum formau grupuri sociale, cum se împerecheau. Era aproape ca şi când el însuşi ar fi fost lup.

— Poate că e.

Încercasem să o spun pe un ton lejer, dar am fost copleşită de un sentiment amar de invidie şi vorbele mele au sunat aspru.

Matthew Clairmont nu se sfia să-şi folosească abilităţile supranaturale şi setea de sânge ca să avanseze în carieră. Dacă el ar fi decis în legătură cu *Ashmole 782* vineri seară, ar fi atins ilustraţiile manuscrisului. Eram sigură de asta.

— Calitatea lucrărilor sale ar fi mai uşor de explicat dacă chiar *ar fi* lup, spuse Chris răbdător, ignorându-mi tonul. Dar, pentru că nu e, trebuie pur şi simplu să accepţi că este foarte bun. A

fost ales membru al Societăţii Regale exact în virtutea muncii lui, după ce şi-a publicat descoperirile. Pe atunci era considerat viitorul Attenborough[15]. După aceea, a dispărut o vreme din centrul atenţiei.

„Cu siguranţă.”

— Şi apoi a reapărut, interesat de evoluţia speciilor şi de chimie?

— Da, dar interesul său faţă de evoluţionism a derivat în mod logic din studiul lupilor.

— Ce anume din cercetările lui de chimie ţi se pare interesant?

Vocea lui Chris deveni ezitantă.

— Păi, se poartă ca un om de ştiinţă care a descoperit ceva important.

— Nu înţeleg, m-am încruntat eu.

— De obicei, noi devenim agitaţi şi ciudaţi. Ne ascundem în laboratoare şi nu mergem la conferinţe, de teamă că am putea spune ceva care să-i inspire pe alţii.

— Vă purtaţi ca lupii.

Acum ştiam o mulţime de lucruri despre lupi. Comportamentul posesiv, circumspect, descris de Chris era foarte similar cu al lupilor norvegieni.

— Exact. Chris râse. N-a muşcat pe nimeni şi n-a fost prins urlând la lună, nu?

— Din câte ştiu eu, nu, am murmurat. Clairmont a fost mereu aşa de retras?

— Aici nu ştiu ce să-ţi zic, recunoscu Chris. Are diplomă de medic şi cu siguranţă are şi pacienţi, deşi n-a avut niciodată o reputaţie de clinician. Iar lupii l-au plăcut. Dar n-a participat la niciuna dintre conferinţele importante din ultimii trei ani. Făcu o pauză. A, stai un pic, a fost ceva cu câţiva ani în urmă.

— Ce?

— A susţinut o comunicare – nu-mi amintesc detaliile – şi o tipă i-a pus o întrebare. Era o întrebare inteligentă, dar el a expediat-o. Femeia a insistat. El s-a enervat, apoi s-a înfuriat. Un prieten care era de faţă mi-a spus că n-a văzut pe nimeni să treacă atât de repede de la politeţe la înverşunare.

---

[15] Sir David Attenborough, cunoscut naturalist englez şi prezentator de emisiuni TV de istorie (n.tr.)

Deja tastam, încercând să găsesc informaţii despre această controversă.

— Doctorul Jekyll şi Domnul Hyde, nu? Nu găsesc nicio urmă a tărăboiului pe internet.

— Nu mă miră. Chimiştii nu-şi spală rufele murdare în public. Asta ne-ar face rău tuturor la acordarea burselor. Nu vrem ca birocraţii să creadă că suntem nişte megalomani hipersensibili. Lăsăm asta în seama fizicienilor.

— Clairmont primeşte şi el burse de cercetare?

— Oho! Fii sigură. E finanţat până peste cap. Nu-ţi face griji pentru cariera domnului profesor. O fi având el reputaţia de a dispreţui femeile, dar asta nu l-a lipsit de fonduri. Munca lui e prea bună pentru asta.

— L-ai întâlnit vreodată? am întrebat, sperând să obţin părerea lui Chris despre caracterul lui Clairmont.

— Nu. Probabil că n-ai să găseşti mai mult de câteva zeci de oameni care ar putea pretinde că-l cunosc. Nu predă. Totuşi, circulă multe poveşti – nu-i plac femeile, e un snob intelectual, nu răspunde la corespondenţă, nu ia studenţi ca asistenţi de cercetare.

— După cum vorbeşti, pari să crezi că-s toate nişte prostii.

— Nu sunt prostii, spuse Chris, gânditor. Doar că nu sunt sigur dacă lucrurile astea contează, dat fiind că s-ar putea ca tocmai el să dezlege misterele evoluţiei sau să vindece boala Parkinson.

— Din vorbele tale, pare un fel de încrucişare între Salk[16] şi Darwin.

— Nu e o analogie rea, să ştii.

— Aşa de bun e?

Îmi aminteam cu ce concentrare nemiloasă studia Clairmont lucrările lui Needham şi bănuiam că e mai mult decât bun.

— Da. Chris coborî vocea. Dacă aş fi genul care pariază, aş miza pe o sută de dolari că va câştiga Premiul Nobel în timpul vieţii.

Chris era un geniu, dar nu ştia că Matthew Clairmont e vampir. Nu avea să existe niciun Nobel – vampirul avea să se asigure de asta, ca să-şi păstreze anonimatul. Câştigătorii Premiului Nobel sunt fotografiaţi.

— Bine, hai să pariem, am spus râzând.

---

[16] Jonas E. Salk (1914-1995), virusolog american, descoperitorul primului vaccin eficient împotriva poliomielitei (n.tr.)

— Ar fi bine să te apuci să economiseşti bani, Diana, pentru că ai să pierzi, chicoti Chris.

Pierduse ultimul nostru pariu. Pariasem pe cincizeci de dolari că îşi va primi titularizarea înaintea mea. Banii primiţi de la el erau puşi în rama care încadra poza lui, făcută în dimineaţa când îl sunaseră cei de la Fundaţia MacArthur. În ea, Chris îşi trecea mâinile prin buclele negre, iar faţa negricioasă îi era luminată de un zâmbet timid. Titularizarea avusese loc la nouă luni după aceea.

— Mulţumesc, Chris. Mi-ai fost de mare ajutor, am zis eu, pe un ton sincer. Ar trebui să te întorci la studenţii tăi. Probabil au aruncat deja ceva în aer până acum.

— Da, ar trebui să văd ce fac. Alarmele de incendiu nu s-au declanşat, ceea ce e un semn bun. Ezită. Recunoaşte, Diana. Nu mi se pare că îţi faci griji să nu-i spui ceva greşit lui Matthew Clairmont la vreun cocktail. Te porţi ca atunci când lucrezi la un proiect de cercetare. Ce anume ţi-a aprins imaginaţia în privinţa lui?

Uneori, Chris părea să presimtă că sunt diferită. Dar n-aveam cum să-i spun adevărul.

— Am o slăbiciune pentru bărbaţii inteligenţi.

El oftă.

— Bine, nu-mi spune. Nu te pricepi absolut deloc să minţi, să ştii. Dar ai grijă. Dacă-ţi frânge inima, va trebui să-l snopesc în bătaie, şi semestrul ăsta am multă treabă.

— Matthew Clairmont n-o să-mi frângă inima, am insistat. Este doar un coleg – cu lecturi din cele mai diverse domenii –, atâta tot.

— Pentru cât eşti de inteligentă, habar n-ai de nimic. Pun pariu cu tine pe zece dolari că te invită în oraş înainte de sfârşitul săptămânii.

Am râs.

— Ai să te înveţi minte vreodată? Zece dolari, atunci – sau echivalentul în lire sterline, când voi câştiga.

Ne-am luat rămas-bun. Tot nu ştiam mare lucru despre Matthew Clairmont, dar acum înţelegeam mai bine întrebările care rămăseseră fără răspuns, cea mai importantă dintre ele fiind de ce era interesat cineva care lucra la o descoperire revoluţionară în domeniul evoluţiei speciilor de alchimia secolului al şaptesprezecelea.

Am stat pe internet până când am simţit că mă dor ochii. Când ceasul bătu miezul nopţii, eram înconjurată de notiţe despre lupi şi despre genetică, dar nu mă lămurisem în niciun fel de ce era interesat Matthew Clairmont de *Ashmole 782.*

Capitolul 6

Dimineaţa următoare era cenuşie şi mult mai tipică pentru începutul toamnei. Tot ce-mi doream era să mă înfofolesc în câteva straturi de pulovere şi să stau în casă.

O privire aruncată pe geam mă convinse să nu mă întorc la râu. Mi-am propus, în schimb, să ies la alergat. I-am făcut semn portarului de noapte aflat în gheretă, care mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, apoi a ridicat încurajator degetul cel mare.

De fiecare dată când atingeam trotuarul cu tălpile, corpul mi se relaxa o fărâmă mai mult. Când am ajuns pe aleile cu pietriş din parcurile universităţii, respiram adânc şi mă simţeam destinsă şi pregătită pentru o zi lungă la bibliotecă – indiferent câte fiinţe s-ar fi adunat acolo.

Când m-am întors, mă opri portarul.

— Doamnă profesoară Bishop?

— Da?

— Mă scuzaţi că nu l-am lăsat pe oaspetele dumneavoastră să urce ieri-seară, dar asta e politica generală a colegiului. Data viitoare când aveţi musafiri, anunţaţi-ne şi vi-i trimitem sus imediat.

Seninătatea la care ajunsesem se topi fără urmă.

— Era bărbat sau femeie? am întrebat tăios.

— Femeie.

Umerii mi se lăsară.

— Părea foarte drăguţă, iar mie întotdeauna mi-au plăcut australienii. Sunt prietenoşi fără a fi, ştiţi dumneavoastră…

Portarul tăcu, dar era clar ce voise să spună. Australienii erau ca americanii – dar nu la fel de băgăreţi.

— Să ştiţi că v-am sunat în cameră.

M-am încruntat. Deconectasem soneria telefonului, deoarece Sarah nu calcula niciodată corect diferenţa de fus orar dintre Madison şi Oxford şi suna întotdeauna în toiul nopţii. De asta nu auzisem.

— Mulţumesc că mi-aţi spus. De acum înainte vă voi anunţa dacă urmează să am vizitatori, am promis.

Revenită în apartament, am aprins lumina în baie şi am văzut că ultimele două zile nu trecuseră fără să lase urme. Cercurile care îmi apăruseră sub ochi cu o zi înainte semănau acum cu nişte vânătăi. Mi-am privit cu atenţie braţul, căutând şi acolo

vânătăi, şi am fost surprinsă să nu descopăr niciuna. Vampirul mă strânsese atât de puternic, încât eram sigură că îmi spărsese vinişoarele de sub piele.

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat cu nişte pantaloni largi şi cu un pulover pe gât. Negrul neîndulcit de nimic îmi accentua înălţimea şi îmi atenua conformaţia atletică, dar mă făcea şi să semăn cu un cadavru, aşa că mi-am înnodat în jurul umerilor un pulover de culoarea viorelelor. Asta îmi accentua cearcănele, dar măcar nu mai păream moartă. Părul ameninţa să mi se ridice în vârful capului şi scotea pârâituri la fiecare mişcare. Singura soluţie a fost să-l trag spre spate şi să-l adun într-un nod dezordonat la baza cefei.

Căruciorul lui Clairmont fusese umplut până la refuz cu manuscrise, aşa că m-am resemnat cu ideea să-l văd în sala de lectură Duke Humfrey. M-am apropiat de recepţie ţinându-mi spatele cât mai drept.

Din nou, supervizorul şi amândoi bibliotecarii se agitau ca nişte păsări nervoase. De data asta, zbârnâiau în spaţiul dintre recepţie, cataloagele cu fişe pentru manuscrise şi biroul supervizorului. Cărau stive de cutii şi împingeau cărucioare încărcate cu manuscrise sub privirea atentă a garguilor, către primele trei nişe cu mese străvechi de lectură.

— Mulţumesc, Sean.

Vocea profundă, curtenitoare, a lui Clairmont pluti dintre teancurile de cărţi.

Vestea cea bună era că nu mai trebuia să împart spaţiul de lectură cu un vampir.

Vestea proastă era că nu puteam intra sau ieşi din bibliotecă – sau solicita o carte ori un manuscris – fără ca Matthew Clairmont să-mi urmărească fiecare mişcare. Iar astăzi îşi adusese întăriri.

O fată minionă stivuia hârtii şi dosare în cea de-a doua nişă. Purta un pulover cafeniu lung şi larg, care-i ajungea aproape până la genunchi. Când se întoarse, am fost surprinsă să văd o femeie adultă. Avea ochii de culoarea chihlimbarului, cu pupile negre, mari, şi privirea rece ca gheaţa.

Chiar şi fără să le fi simţit atingerea, tenul ei luminos, palid, şi părul nefiresc de des şi de lucios mi-ar fi trădat faptul că era vampir. Şuviţe ca nişte şerpi i se ondulau în jurul feţei şi peste umeri.

Făcu un pas spre mine, fără a încerca să-şi mascheze

mişcările iuţi, sigure, şi-mi aruncă o privire dispreţuitoare. Era clar că nu voia să se afle aici şi că mă învinuia pe mine pentru asta.

— Miriam, o strigă Clairmont încet, ieşind pe intervalul central dintre mese.

Se opri brusc şi buzele îi înfloriră într-un zâmbet politicos.

— Bună dimineaţa, doamnă profesoară.

Îşi trecu degetele prin păr, răvăşindu-l, ceea ce-l făcu de fapt şi mai elegant. Mi-am aranjat şi eu părul, stingherită, şi am dat o şuviţă rebelă după ureche.

— Bună dimineaţa, domnule profesor. Văd că aţi revenit.

— Da. Dar astăzi nu vă voi însoţi în Selden End. Au reuşit să ne găsească loc aici, unde nu vom deranja pe nimeni.

Miriam trânti puternic un teanc de foi pe tăblia mesei.

Clairmont zâmbi.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe colega mea de laborator, domnişoara Miriam Shephard. Miriam, doamna profesoară Diana Bishop.

— Bună dimineaţa, doamnă profesoară Bishop, spuse Miriam rece, întinzând mâna spre mine.

Am strâns-o şi am simţit un fior din cauza contrastului dintre mâna ei micuţă şi rece şi a mea, mai mare şi mai caldă. Am dat să mi-o retrag, dar Miriam mă strânse mai tare, strivindu-mi oasele. Când îmi dădu drumul în cele din urmă, a trebuit să rezist impulsului de a-mi scutura mâna.

— Îmi pare bine, domnişoară Shephard.

Eram cu toţii stingheriţi. Ce întrebare ar fi fost normal să-i pui unui vampir la prima oră a dimineţii? Am recurs la platitudinile omeneşti.

— Trebuie să mă apuc de treabă.

— Vă urez o zi productivă, zise Clairmont, înclinând capul spre mine la fel de rece cum mă primise Miriam mai devreme.

Domnul Johnson apăru lângă mine, cu teancul meu mărunt de cutii cenuşii în braţe.

— Astăzi vă putem oferi locul A4, doamnă profesoară Bishop, spuse el, umflându-şi obrajii mulţumit. Permiteţi-mi să vă duc manuscrisele acolo.

Umerii lui Clairmont erau atât de laţi încât nu puteam privi pe lângă el ca să văd dacă avea pe masă manuscrise legate. Mi-am înăbuşit curiozitatea şi l-am urmat pe supervizor la locul meu

obişnuit din Selden End.

Chiar şi fără Clairmont vizavi, eram extrem de conştientă de prezenţa lui în timp ce-mi scoteam creioanele şi îmi porneam computerul. Cu spatele întors spre încăperea goală, am luat prima cutie, am scos manuscrisul legat în piele şi l-am aşezat pe suport.

Curând, activitatea familiară a lecturii şi a luatului de notiţe mi-a absorbit toată atenţia şi am terminat cu primul manuscris în mai puţin de două ore. Uitându-mă la ceas, am constatat că încă nu era ora unsprezece. Mai aveam timp de încă unul înainte de prânz.

Manuscrisul din următoarea cutie era mai mic decât precedentul, dar conţinea schiţe interesante ale sistemului alchimic şi fragmente de proceduri chimice care sunau ca o combinaţie neortodoxă între o carte de bucate şi jurnalul unui otrăvitor. „Ia cazanul cu mercur şi încălzeşte-l la foc timp de trei ore”, începea un set de instrucţiuni, „şi când s-a reunit cu Copilul filosofal, ia-l şi lasă-l să putrezească până când Cioara cea neagră îl duce spre moarte.” Degetele îmi zburau peste tastatură, prinzând viteză pe măsură ce secundele se scurgeau.

Mă pregătisem sufleteşte ca azi să se holbeze la mine toate soiurile de făpturi imaginabile. Dar, când ceasurile bătură ora unu, eram în continuare, practic, singură în Selden End. Singurul cititor în afară de mine era un absolvent de facultate care purta eşarfa cu dungi roşii, albe şi albastre a Colegiului Keble[17]. Se uita morocănos la un teanc de cărţi rare fără să le citească şi îşi rodea unghiile, scoţând din când în când câte un pocnet caracteristic.

După ce am completat două noi fişe de împrumut şi mi-am strâns manuscrisele, mi-am părăsit locul ca să mă duc la masa de prânz, mulţumită de realizările dimineţii. Gillian Chamberlain s-a holbat răuvoitoare la mine dintr-un scaun aparent incomod din apropierea vechii pendule, cele două surori-vampir de ieri îmi provocară ţurţuri pe piele, iar demonul din sala de muzică îşi mai adusese doi semeni. Împreună demontau un cititor de microfilme. Piesele zăceau împrăştiate de jur-împrejurul lor, iar o rolă de film derulată, neobservată, se afla pe podea la picioarele lor.

Clairmont şi asistenta sa se aflau în continuare la mesele de

[17] Unul dintre colegiile Universităţii Oxford (n.tr.)

lângă recepţie. Vampirul pretinsese că făpturile se strângeau în jurul meu, nu al lui. Dar comportamentul lor de azi sugera altceva, mi-am spus cu un sentiment de triumf.

În timp ce returnam manuscrisele, Matthew Clairmont mă privi rece. Cu un efort considerabil, am reuşit să nu-l bag în seamă.

— Gata cu astea? mă întrebă Sean.

— Da. Mai sunt două pe masa mea. Dacă mi le găseşti şi pe astea, ar fi grozav. I-am înmânat fişele. Vrei să luăm prânzul împreună?

— Valerie tocmai a ieşit. Mă tem că trebuie să rămân aici o vreme, spuse el cu regret.

— Data viitoare.

Luându-mi portofelul, m-am întors să plec.

Vocea scăzută a lui Clairmont mă făcu să mă opresc abrupt.

— Miriam, e vremea prânzului.

— Nu mi-e foame, răspunse ea cu o voce clară şi melodioasă de soprană, în care se distingea şi un mârâit de furie.

— Aerul curat îţi va îmbunătăţi capacitatea de concentrare.

Tonul de comandă din vocea lui Clairmont era indiscutabil. Minam oftă zgomotos, trânti creionul pe masă şi ieşi din penumbră pe urmele mele.

Masa mea obişnuită consta dintr-o pauză de douăzeci de minute la cafeneaua de la etaj a librăriei din apropiere. Am zâmbit la gândul că Miriam îşi va omorî timpul, prizonieră în Blackwell’s, unde turiştii se adunau să se uite la cărţile poştale înghesuite între ghidurile turistice ale Oxfordului şi romanele poliţiste.

Mi-am procurat un sendviş şi nişte ceai şi m-am strecurat în cel mai îndepărtat loc al încăperii aglomerate, între un profesor de istorie care-mi era vag cunoscut şi care citea ziarul, şi un student care-şi împărţea atenţia între un MP3 player, un telefon mobil şi un computer.

După ce mi-am terminat sendvişul, am luat cana de ceai în căuşul palmelor şi am privit pe fereastră. M-am încruntat. Unul dintre demonii necunoscuţi din Duke Humfrey stătea sprijinit de porţile bibliotecii şi se uita în sus, spre ferestrele de la Blackwell’s.

Am simţit două presiuni uşoare pe pomeţi, blânde şi fugare ca un sărut. Când m-am uitat în direcţia respectivă, m-am trezit

faţă în faţă cu un alt demon. Era o femeie frumoasă, cu trăsături frapante, contradictorii – gura prea mare pentru chipul delicat, ochii căprui-ciocolatii prea apropiaţi pentru cât erau de mari, părul prea deschis la culoare pentru tenul de culoarea mierii.

— Doamnă profesoară Bishop?

Accentul ei australian îmi dădu fiori reci pe şira spinării.

— Da, am răspuns în şoaptă, privind pe furiş către scări. Creştetul brunet al lui Miriam nu apăru totuşi de la etajul inferior. Diana Bishop.

Ea zâmbi.

— Agatha Wilson. Prietena dumneavoastră de jos nu ştie că-s aici.

Era un nume deconcertant de demodat pentru cineva care avea doar cu aproximativ zece ani mai mult decât mine şi era mult mai stilată. Totuşi, numele îmi era cunoscut şi mi-am amintit vag că-l întâlnisem într-o revistă de modă.

— Pot să iau loc? întrebă ea, arătând spre scaunul de pe care profesorul de istorie tocmai se ridicase.

— Desigur, am murmurat.

Luni cunoscusem un vampir. Marţi, un vrăjitor încercase să pătrundă în mintea mea. Miercuri se pare că era ziua demonilor.

Chiar dacă mă urmaseră peste tot în studenţie, ştiam chiar mai puţin despre demoni decât despre vampiri. Puţini păreau să înţeleagă aceste fiinţe, iar Sarah nu putuse niciodată să-mi răspundă la întrebările despre ei. Conform poveştilor ei, demonii formau o clasă inferioară, de criminali. Excesul lor de inteligenţă şi de creativitate îi făcea să mintă, să fure, să înşele şi chiar să ucidă, deoarece considerau că pot scăpa basma curată. Încă şi mai dezagreabile, după părerea lui Sarah, erau condiţiile naşterii lor. Nu se putea spune unde sau când avea să apară un demon, de vreme ce, de obicei, se năşteau din părinţi umani. Pentru mătuşa mea, asta nu făcea decât să le agraveze poziţia marginală în ierarhia fiinţelor. Sarah punea preţ pe tradiţiile şi pe descendenţa familiilor de vrăjitoare şi nu privea cu ochi buni imprevizibilitatea demonilor.

Agatha Wilson se mulţumi întâi să stea lângă mine în tăcere, privindu-mă cum îmi ţineam în palme cana de ceai. Apoi începu să vorbească, într-un vârtej deconcertant de cuvinte. Sarah spunea mereu că e imposibil să ai o conversaţie cu demonii, deoarece încep întotdeauna de la mijloc.

— E firesc ca atâta energie să ne atragă, spuse ea pe un ton detaşat, ca şi cum i-aş fi pus o întrebare. Vrăjitoarele erau la Oxford pentru Mabon, şi au sporovăit ca şi cum lumea n-ar fi plină de vampiri care aud *totul.* Tăcu. Nu eram siguri că o vom mai revedea vreodată.

— Ce să revedeţi? am întrebat încetişor.

— Cartea, mi-a mărturisit ea în şoaptă.

— Cartea, am repetat, cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Da. După ce i-au făcut vrăjitoarele, nu credeam că o s-o mai zărim vreodată. Ochii ei erau concentraţi asupra unui punct din centrul încăperii. Desigur, şi tu eşti tot vrăjitoare. Poate greşesc că stau de vorbă cu tine. Sunt însă tentată să cred că tu singură dintre vrăjitoare vei reuşi să îţi dai seama cum au făcut-o. Iar acum mai e şi asta, spuse ea cu tristeţe, luând ziarul abandonat şi înmânându-mi-l.

Titlul senzaţional îmi atrase imediat atenţia: VAMPIR DEZLĂNŢUIT LA LONDRA. Am citit la repezeală articolul.

Poliţia metropolitană nu a elucidat deocamdată misterul ciudatei ucideri a doi bărbaţi din Westminster. Cadavrul lui Daniel Bennett, de 22 de ani, şi al lui Jason Enright, de 26 de ani, au fost găsite pe o alee din spatele pubului White Hart de pe strada St. Alban's, în zorii zilei de sâmbătă, de către proprietarul pubului, Reg Scott. Amândoi aveau artera carotidă sfâşiată şi răni multiple pe gât, braţe şi tors. Conform medicului legist, cauza morţii a fost pierderea masivă de sânge, deşi nu s-a găsit nici urmă de sânge la locul crimei.

Autorităţile care investighează „crimele vampirului", după cum au fost ele numite de locuitorii din zonă, au solicitat opinia lui Peter Knox. Autor de bestselleruri despre ocultismul modern, între care se numără Chestiuni întunecate: Diavolul în epoca modernă *şi* Ascensiunea magiei: Nevoia de mister în era ştiinţei, *Knox a fost consultat de agenţii din întreaga lume în cazuri de omoruri în serie sau în care existau suspiciuni de satanism.*

„Nu există nicio dovadă că avem de-a face cu crime ritualice, le-a spus Knox reporterilor cu ocazia unei conferinţe de presă.

Nu pare nici să fie opera unui criminal în serie, a

concluzionat el, în pofida faptului că în ultimii ani s-au înregistrat crime asemănătoare, ale căror victime au fost Christiana Nilsson, la Copenhaga, vara trecută, sau Serghei Morozov, la Sankt-Petersburg, în toamna anului 2007.“

La insistenţele ziariştilor, Knox a admis că omorul de la Londra ar putea reprezenta o crimă la indigo.

Locuitorii îngrijoraţi au instituit o patrulă publică, iar poliţia locală a lansat o campanie de informare referitoare la siguranţa publică, trimiţând agenţi din uşă în uşă pentru a răspunde la întrebări şi a oferi sprijin şi îndrumare. Oficialii îi sfătuiesc pe londonezi să ia măsuri de precauţie suplimentare, în special noaptea.

— Asta e doar opera unui redactor de ziar care caută o poveste, am spus eu, dându-i înapoi ziarul. Presa exploatează temerile oamenilor.

— Aşa crezi? întrebă ea, aruncând priviri furişe în jur. Eu n-aş fi atât de sigură. Cred că e mult mai mult de-atât. Cu vampirii, nu se ştie niciodată. Sunt doar la un pas de animale.

Agatha Wilson îşi strânse gura într-o expresie de amărăciune.

— Iar voi credeţi că *noi* suntem instabili. Totuşi, e periculos pentru oricare dintre noi să atragă atenţia oamenilor.

Deja vorbeam prea mult despre vrăjitoare şi vampiri într-un loc public. Studentul însă avea căştile tot la urechi, iar toţi ceilalţi clienţi erau adânciţi în propriile gânduri sau în conversaţii cu însoţitorii.

— Nu ştiu nimic despre manuscris sau despre ce i-au făcut vrăjitoarele, doamnă Wilson. Şi nici nu e la mine, am spus eu repede, în caz că şi ea credea că îl furasem.

— Spune-mi Agatha. Îşi concentră privirea asupra modelului de pe covor. Deci e la bibliotecă. Ţi-au spus să-l trimiţi înapoi?

Oare se referea la vrăjitoare? La vampiri? La bibliotecari? I-am ales pe cei mai probabili vinovaţi.

— Vrăjitoarele? am întrebat-o în şoaptă.

Agatha dădu din cap, aruncând priviri pierdute prin încăpere.

— Nu. Când am terminat cu el, pur şi simplu l-am returnat la depozit.

— Ah, la depozit, zise Agatha cu un aer cunoscător. Toată lumea crede că biblioteca e doar o clădire, dar nu e aşa.

Mi-am amintit încă o dată de senzaţia stranie pe care o

simţisem după ce Sean pusese manuscrisul pe banda transportoare.

— Biblioteca este orice vor vrăjitoarele să fie, continuă ea. Dar cartea nu vă aparţine. Nu ar trebui să decidă vrăjitoarele unde să fie păstrată şi cine s-o vadă.

— Ce are manuscrisul ăsta aşa de special?

— Explică de ce suntem aici, spuse Agatha, şi vocea ei trădă o urmă de disperare. Ne spune povestea – începutul, cuprinsul, chiar şi sfârşitul. Noi, demonii, trebuie să înţelegem care ne este locul în lume. Nevoia noastră este mai mare decât a vrăjitoarelor sau a vampirilor.

Acum nu mai avea deloc un aer confuz. Era ca un aparat de fotografiat care fusese defocalizat dintotdeauna, până când cineva venise şi îi rotise lentilele, aliniindu-le.

— Vă ştiţi locul în lume, am început eu. Există patru feluri de fiinţe – oamenii, demonii, vampirii şi vrăjitoarele.

— Şi de unde vin demonii? Cum suntem făcuţi? De ce suntem aici? Ochii ei căprui aruncau flăcări. Ştii de unde îţi vine puterea? Ştii?

— Nu, am răspuns în şoaptă, clătinând din cap.

— Nimeni nu ştie, zise ea melancolic. În fiecare zi ne întrebăm. Oamenii au crezut la început că demonii sunt îngeri păzitori. Apoi au crezut că suntem zei, înlănţuiţi pe pământ, victime ale propriilor pasiuni. Ne-au urât pentru că eram altfel şi şi-au abandonat copiii dacă se dovedeau a fi demoni. Ne-au acuzat că le posedăm sufletele şi că le luăm minţile. Demonii sunt geniali, dar nu răuvoitori – nu ca vampirii. Vocea ei era acum furioasă, deşi continua să se audă ca un murmur. N-am face niciodată pe cineva să-şi piardă minţile. Suntem victime ale fricii şi invidiei oamenilor chiar mai mult decât vrăjitoarele.

— Vrăjitoarele au şi ele de luptat cu propria raţie de legende ostile, am spus, gândindu-mă la vânătoarea de vrăjitoare şi la execuţiile care îi urmaseră.

— Vrăjitoarele se nasc tot din vrăjitoare. Vampirii îi fac pe alţii vampiri. Voi aveţi poveşti de familie şi amintiri care să vă reconforteze când sunteţi singuri sau tulburaţi. Noi nu avem decât poveştile pe care ni le-au spus oamenii. Nu-i de mirare că o iau razna atâţia demoni. Singura noastră speranţă este să ne întâlnim într-o zi cu alţi demoni şi să ştim că suntem ca ei. Fiul meu Nathaniel a fost printre cei norocoşi. Mama lui este un

demon, cineva care a văzut semnele şi l-a putut ajuta să le înţeleagă. Agatha privi o clipă în altă parte, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Când se uită din nou la mine, avea ochii trişti. Poate că oamenii au dreptate. Poate că suntem posedaţi. Eu văd tot felul de lucruri, Diana. Lucruri pe care n-ar trebui să le văd.

Demonii puteau fi vizionari. Nimeni nu ştia dacă viziunile lor sunt adevărate, aşa cum erau ale vrăjitoarelor.

— Văd sânge şi frică. Te văd pe tine, spuse Agatha, şi privirea ei îşi pierdu iar limpezimea. Uneori îl văd pe vampir. Vrea cartea asta de foarte multă vreme. Dar te-a găsit în schimb pe tine. Curios.

— De ce vrea Matthew Clairmont cartea?

Agatha ridică din umeri.

— Vampirii şi vrăjitoarele nu-şi împart gândurile cu noi. Nici măcar vampirul tău nu ne spune ce ştie, deşi ţine la demoni mai mult decât majoritatea semenilor lui. Atâtea secrete şi atâţia oameni inteligenţi în ziua de azi. Dacă nu avem grijă, îşi vor da seama. Oamenilor le place puterea – şi le plac şi secretele.

— Nu este vampirul *meu.*

Am roşit.

— Eşti sigură? mă întrebă ea, privind fix învelişul cromat al espressorului, de parcă ar fi fost o oglindă magică.

— Da, am spus eu apăsat.

— O carte mică poate conţine un mare secret – unul care ar putea schimba lumea. Eşti vrăjitoare. Ştii bine, cuvintele au putere. Iar dacă vampirul tău ar cunoaşte secretul, n-ar avea nevoie de tine.

Ochii căprui ai Agathei erau acum înduioşători, calzi.

— Matthew Clairmont poate cere chiar el manuscrisul, dacă-l vrea atât de mult.

Gândul că ar fi putut să o facă chiar în clipa aceea mă umplu de o groază inexplicabilă.

— Când îl vei avea din nou, spuse Agatha insistent, prinzându-mă de braţ, promite-mi că îţi vei aminti că nu sunteţi singurii care trebuie să-i cunoască secretele. Demonii fac şi ei parte din lume. Promite-mi.

Am simţit un val de panică la atingerea ei, devenind brusc conştientă de căldura şi de înghesuiala din încăpere. Instinctiv, am căutat din priviri cea mai apropiată ieşire, concentrându-mi

atenţia asupra propriei respiraţii şi încercând să-mi înfrâng debutul unei reacţii de tipul „luptă sau fugi”.

— Promit, am murmurat ezitant, neştiind sigur cu ce eram de acord.

— Bine, spuse ea absentă, dându-mi drumul. Privirea îi era pierdută undeva, departe. A fost frumos din partea ta că ai stat de vorbă cu mine. Se uită din nou fix la covor. Ne vom revedea. Nu uita, unele promisiuni contează mai mult decât altele.

Am pus ceainicul şi ceaşca în recipientul gri de plastic de deasupra coşului de gunoi şi am aruncat punga de la sendviş. Când am privit peste umăr, Agatha citea pagina sportivă a cotidianului londonez abandonat de profesorul de istorie.

Îndreptându-mă spre ieşirea din Blackwell’s, n-am văzut-o pe Miriam, dar i-am simţit privirea.

Selden End se umpluse cu oameni obişnuiţi cât lipsisem, ocupaţi cu toţii cu propriile cărţi şi ignorând total adunătura de făpturi din jur. Invidiindu-le neştiinţa, am luat un manuscris, hotărâtă să mă concentrez, dar m-am trezit rememorând conversaţia purtată la Blackwell’s şi evenimentele din ultimele zile. La prima vedere, ilustraţiile din *Ashmole 782* nu păreau să aibă legătură cu subiectul cărţii aşa cum îl prezentase Agatha Wilson. Iar dacă Matthew Clairmont şi demonul erau atât de interesaţi de manuscris, de ce nu-l solicitau?

Am închis ochii, recapitulând detaliile întâlnirii mele cu manuscrisul şi încercând să găsesc o ordine în evenimentele din ultimele zile. Mi-am golit mintea şi mi-am imaginat problema ca pe un puzzle pus pe o masă albă, căruia încercam să-i aranjez piesele colorate. Dar, indiferent unde le aşezam, nu apărea nicio imagine clară. Enervată, mi-am împins scaunul şi am luat-o spre ieşire.

— Mai vrei ceva? mă întrebă Sean în timp ce-mi lua manuscrisele din braţe.

I-am dat câteva fişe proaspăt completate. Zâmbi când văzu câte erau, dar nu spuse o vorbă.

Aveam două lucruri de făcut înainte de a pleca. Primul era un simplu gest de curtoazie. Nu ştiam cum, dar vampirii împiedicaseră un şuvoi interminabil de făpturi să năvălească peste mine în Selden End. Vrăjitoarele şi vampirii nu aveau prea des ocazia de a-şi mulţumi unii altora, dar Clairmont mă

protejase de două ori în ultimele două zile. Eram decisă să nu fiu nerecunoscătoare – sau bigotă, precum Sarah şi prietenele ei din sabatul din Madison.

— Domnule profesor Clairmont?

Vampirul înălţă ochii spre mine.

— Îţi mulţumesc, am spus simplu, întâlnindu-i privirea şi susţinându-i-o până când şi-o feri.

— Cu plăcere, murmură el şi în voce i se simţi o notă de surprindere.

Al doilea lucru pe care îl aveam de făcut era puţin mai complicat. Matthew Clairmont avea nevoie de mine, dar şi eu aveam nevoie de el. Voiam să-mi spună de ce *Ashmole 782* devenise atât de popular.

— Poate ar trebui să-mi spui Diana, am zis repede, înainte să-mi pierd curajul.

Matthew Clairmont zâmbi.

Inima îmi stătu în loc o fracţiune de secundă. Nu era zâmbetul acela abia mijit, politicos, cu care mă obişnuisem deja. Buzele i se curbară spre ochi, făcându-i întregul chip să scânteieze. „Dumnezeule, ce frumos e“, mi-am spus din nou, uşor ameţită.

— Bine, zise el pe un ton blând, dar atunci şi tu trebuie să-mi spui Matthew.

Am dat din cap în semn de aprobare. Inima îmi bătea în continuare cu putere. Ceva mi se răspândi prin corp, înlăturând urmele de nelinişte rămase după întâlnirea neaşteptată cu Agatha Wilson.

Nările lui Matthew fremătară delicat. Zâmbetul i se lărgi şi mai mult. Indiferent ce se întâmpla în corpul meu, el îl mirosise deja. Mai mult, părea să fi identificat fenomenul.

Am roşit.

— Îţi urez o seară plăcută, Diana.

Vocea îi zăbovi asupra numelui meu, făcându-l să sune exotic şi ciudat.

— Noapte bună, Matthew, am replicat, bătând iute în retragere.

În seara aceea, vâslind pe râul liniştit în timp ce apusul se topea în noapte, am văzut din când în când o pată fumurie pe poteca de pe mal, mereu uşor înaintea mea, ca o stea întunecată care îmi arăta drumul spre casă.

Capitolul 7

La ora două şi un sfert am fost smulsă din somn de o senzaţie teribilă de înec. Dând din mâini ca să ies de sub pilotă, transformată prin puterea visului într-o masă de alge grea şi plină de apă, m-am mişcat spre apa mai uşoară de deasupra. Chiar când începeam să fac progrese, ceva mă prinse de gleznă şi mă trase în adâncuri.

Aşa cum se întâmplă de obicei cu coşmarurile, m-am trezit cu o tresărire, înainte de a afla cine mă prinsese. Timp de câteva minute am zăcut dezorientată, cu trupul scăldat în sudoare şi cu inima bubuind în ritm de staccato, reverberându-mi în coaste. Precaută, m-am ridicat în capul oaselor.

O faţă albă se holba la mine din geam, cu nişte ochi negri, goi.

Mi-am dat seama prea târziu că era doar reflexia mea în sticla ferestrei. Abia am reuşit să ajung la baie, că mi s-a făcut rău. Următoarea jumătate de oră mi-am petrecut-o făcută ghem pe podeaua rece de dale, învinuind pe Matthew Clairmont şi pe celelalte făpturi adunate în bibliotecă de greaţa pe care o simţeam. În cele din urmă, m-am târât înapoi în pat şi am dormit vreo două ore. În zori mi-am tras cu chiu, cu vai pe mine echipamentul de vâslit.

Când am ajuns în dreptul gheretei, portarul mă privi uluit.

— Doar nu ieşiţi tocmai acum, pe ceaţa asta, doamnă profesoară? La cum arătaţi, s-ar zice că v-aţi cam împrăştiat forţele în ultima vreme, iertaţi-mă că vă spun. N-ar fi o idee mai bună să vă petreceţi frumuşel dimineaţa în pat? Râul o să fie tot acolo şi mâine.

După ce am cântărit în minte sfatul lui Fred, am clătinat din cap.

— Nu, o să mă simt mai bine aşa.

Nu părea să mă creadă.

— Iar în weekend se întorc studenţii.

Pavajul era alunecos de la umezeală, aşa că am alergat mai încet decât de obicei, având în vedere atât starea vremii, cât şi propria oboseală. Ruta obişnuită mă duse pe lângă Colegiul Oriel, prin dreptul porţilor de fier înalte şi negre dintre Merton şi

Corpus Christi[18]. Erau încuiate de la apus până la răsărit, ca să ţină oamenii departe de luncile de pe marginea râului, dar primul lucru pe care-l învăţai când vâsleai la Oxford era cum să le escaladezi. M-am căţărat pe ele cu uşurinţă.

Ritualul familiar al lăsării bărcii la apă îşi îndeplini rolul. Când m-am desprins de doc şi am început să plutesc prin ceaţă mă simţeam aproape normal.

Când e ceaţă, vâslitul îţi dă şi mai mult impresia că zbori. Aerul înăbuşă zgomotele fireşti ale păsărilor şi automobilelor şi amplifică plescăitul moale al vâslelor în apă şi fâsâitul căptuşelii de pe banchetele bărcii. Fără maluri şi fără repere familiare care să te ajute să te orientezi nu te poţi ghida decât după instinct.

Am intrat într-un ritm simplu, oscilatoriu, eu şi barca mea, cu ochii şi urechile atente la cea mai mică schimbare în sunetul vâslelor, care mi-ar fi semnalat că mă apropii prea tare de maluri, sau la o eventuală umbră care mi-ar fi indicat apropierea altei bărci. Ceaţa era atât de deasă, încât m-am gândit să mă întorc atentă, dar perspectiva cursului drept al râului era prea tentantă.

Chiar în apropierea tavernei, am întors cu grijă barca. Doi vâslaşi erau în aval, prinşi într-o discuţie pătimaşă despre strategiile competiţionale pentru câştigarea curselor în stilul „bumps” caracteristic pentru Oxbridge.

— Vreţi s-o luaţi înaintea mea? am strigat în direcţia lor.

— Sigur! veni repede răspunsul.

Perechea ţâşni pe lângă mine, fără a-şi schimba ritmul.

Sunetul vâslelor lor se topi în ceaţă. M-am hotărât să merg înapoi până la adăpostul pentru bărci şi să îmi închei traseul acolo. Fusese un exerciţiu scurt, dar corpul meu, anchilozat după a treia noapte de somn insuficient, se mai dezmorţise.

Lăsând barca la locul ei, am încuiat adăpostul şi am luat-o la pas pe cărarea care ducea spre oraş. Era atâta linişte în ceaţa dimineţii, încât timpul şi locul se estompară. Am închis ochii, închipuindu-mi că nu eram nicăieri – nici la Oxford, nici în alt loc anume.

Când i-am redeschis, o siluetă întunecată răsărise în faţa mea. De frică, am început să gâfâi. Forma ţâşni către mine, aşa că am ridicat mâinile instinctiv, ca să îndepărtez pericolul.

— Diana, îmi pare extrem de rău. Credeam că m-ai văzut.

---

[18] Oriel, Merton, Corpus Christi - colegii din cadrul Universităţii Oxford (n.tr.)

Era Matthew Clairmont, cu o expresie plină de îngrijorare pe chip.

— Mergeam cu ochii închişi.

Mi-am tras gulerul puloverului, iar el s-a dat puţin înapoi. M-am sprijinit de un copac până când respiraţia mi-a revenit la normal.

— Pot să te întreb ceva? zise Clairmont când inima încetă să-mi mai bubuie.

— Nu, dacă ai de gând să mă chestionezi de ce am ieşit pe râu în ceaţă, când pe mine mă urmăresc şi vampiri, şi demoni, şi vrăjitoare.

N-aveam chef de predici – nu în dimineaţa asta.

— Nu, vocea sa căpătă o uşoară inflexiune sarcastică, deşi ar fi o întrebare excelentă. Voiam să ştiu de ce mergi cu ochii închişi.

Am râs.

— Ce, tu nu mergi?

Matthew scutură din cap.

— Vampirii nu au decât cinci simţuri. Ni se pare că cel mai bine e să le folosim pe toate, zise el sardonic.

— Nu e vorba de magie, Matthew. Este un joc pe care îl joc de când eram copil. O înnebunea pe mătuşa mea. Mereu veneam acasă cu vânătăi şi cu zgârieturi pe picioare, pentru că mă împiedicam de tufişuri şi de copaci.

Vampirul rămase pe gânduri. Vârî mâinile în buzunarele pantalonilor gri-ardezie şi îşi aţinti privirea undeva, în ceaţă. Astăzi purta un pulover gri-albastru care-i făcea părul şi mai negru, dar nu avea haină. Era o omisiune bătătoare la ochi, dată fiind vremea. Simţindu-mă dintr-odată neîngrijită, mi-am dorit să nu-mi fi făcut gaura din pantaloni, de pe spatele coapsei stângi, agăţându-mă în greementul bărcii.

— Cum a fost la vâslit azi-dimineaţă? întrebă Clairmont în cele din urmă, ca şi cum n-ar fi ştiut.

Doar nu ieşise la plimbare.

— Bine, am zis eu scurt.

— Nu prea e lume pe aici atât de devreme.

— Nu, dar îmi place când râul nu e aglomerat.

— Nu e riscant să vâsleşti pe o vreme ca asta, când sunt aşa puţini oameni pe-afară?

Tonul lui era amabil şi, dacă n-ar fi fost un vampir care-mi

urmărea toate mişcările, aş fi putut să-i iau întrebarea drept o încercare stângace de a face conversaţie.

— De ce riscant?

— Dacă se întâmplă ceva, s-ar putea să nu vadă nimeni.

Până acum nu-mi fusese niciodată teamă când vâsleam pe râu, dar avea dreptate. Cu toate astea, am respins ideea.

— Luni vin studenţii. Profit de linişte cât mai pot.

— Săptămâna viitoare chiar începe semestrul?

Clairmont părea sincer surprins.

— Eşti totuşi *profesor,* nu? am spus eu râzând.

— Tehnic, da, dar nu prea am contact cu studenţii. Sunt aici mai mult în calitate de cercetător.

Strânse din buze. Nu-i plăcea să se râdă de el.

— Cred că e plăcut.

Am spus asta gândindu-mă la orele de curs introductive în faţa a trei sute de studenţi şi la bobocii nerăbdători cu care avusesem de-a face.

— E linişte. Echipamentele mele de laborator nu mă întreabă de ce petrec atâta timp acolo. În plus, îi am pe domnişoara Shephard şi pe celălalt asistent al meu, domnul Whitmore, aşa că nu sunt complet singur.

Aerul era umed, iar mie mi se făcuse frig. În plus, mi se părea cumva nefiresc să stau la poveşti cu un vampir într-o ceaţă groasă, s-o tai cu cuţitul.

— Trebuie s-o pornesc spre casă.

— Vrei să te duc cu maşina?

Cu patru zile în urmă, n-aş fi acceptat aşa ceva din partea unui vampir, dar în dimineaţa asta părea o idee excelentă. În plus, îmi dădea ocazia să-l întreb de ce ar putea fi interesat un biochimist de un manuscris alchimic din secolul al şaptesprezecelea.

— Sigur, am spus.

Privirea timidă şi mulţumită a lui Clairmont era total dezarmantă.

— Mi-am parcat maşina prin apropiere, zise el, arătând în direcţia Colegiului Christ Church[19].

Am mers în tăcere câteva minute, învăluiţi în ceaţa plumburie şi impresionaţi de ciudăţenia faptului că eram singuri – o

[19] Unul dintre cele mai mari colegii ale Universităţii Oxford (n.tr.)

vrăjitoare şi un vampir. Matthew se mişca mai încet înadins ca să pot ţine pasul cu el şi părea mai relaxat afară decât fusese în bibliotecă.

— Asta e colegiul tău?

— Nu, n-am fost niciodată membru.

Felul în care formulase răspunsul mă făcu să mă întreb la ce colegii *fusese* membru. Apoi am început să mă gândesc la vârsta lui. Uneori părea bătrân ca Oxfordul însuşi.

— Diana?

Se oprise.

— Ce e?

Începusem să mă îndepărtez, luând-o spre parcarea colegiului.

— E în partea asta, spuse el, arătând în direcţie opusă.

Mă conduse la o enclavă mică, împrejmuită cu ziduri. Un Jaguar negru, cu garda joasă, era parcat sub un semn galben care proclama PARCAREA STRICT INTERZISĂ. De oglinda retrovizoare a maşinii atârna un permis de la spitalul John Radcliffe.

— Am înţeles, am spus, cu mâinile în şolduri. Parchezi unde ai chef.

— În mod obişnuit, sunt un cetăţean model când vine vorba de parcare, dar vremea de azi mi-a sugerat că aş putea face o excepţie, replică Matthew pe un ton defensiv.

Întinse un braţ lung pe lângă mine, ca să deschidă portiera. Jaguarul era un model mai vechi, fără tehnologii de ultimă oră, cum ar fi deschiderea cu telecomandă sau sistemele de navigaţie, dar arăta de parcă tocmai ar fi ieşit din sala de expoziţie. Matthew îmi deschise portiera, iar eu m-am urcat în maşină şi tapiseria din piele de culoarea caramelului s-a adaptat imediat la forma corpului meu.

Nu mă mai urcasem niciodată într-o maşină atât de luxoasă. Cele mai teribile suspiciuni ale lui Sarah legate de vampiri ar fi fost confirmate dacă ar fi ştiut că aceştia conduc Jaguare, în timp ce ea mergea cu o rablă de Honda Civic mov, care oxidase, ajungând de culoarea movuliu-cafenie a vinetelor coapte.

Clairmont o luă pe alee până în dreptul porţilor Colegiului Christ Church, unde aşteptă o breşă în traficul de la prima oră a dimineţii, dominat de camionete, autobuze şi biciclete.

— Ai vrea să luăm micul dejun înainte să te duc acasă? mă

întrebă nonşalant, apucând schimbătorul de viteze din oţel şlefuit. Cred că ţi-e foame după atâta efort.

Era a doua masă la care mă invita Clairmont ca să (nu) o împart cu el. Era vreo trăsătură de-a vampirilor? Le plăcea să-i privească pe alţii cum mănâncă?

Asocierea dintre vampiri şi mâncat îmi făcu gândurile să zboare la obiceiurile lor alimentare. Toată lumea de pe lumea asta ştia că vampirii se hrănesc cu sânge uman. Dar asta era tot? Îndoindu-mă deja că era o idee bună să merg în aceeaşi maşină cu un vampir, mi-am ridicat până sus fermoarul puloverului şi m-am tras doi centimetri mai aproape de portieră.

— Diana?

— Aş mânca ceva, am recunoscut pe un ton ezitant, şi aş da orice pentru un ceai.

Clairmont aprobă din cap, cu privirea îndreptată din nou asupra traficului.

— Ştiu un loc perfect.

O luă în sus pe deal şi făcu la dreapta pe High Street. Trecurăm pe lângă statuia soţiei lui George al II-lea, adăpostită sub cupola de la Queen’s College, apoi ne îndreptarăm spre grădinile botanice ale Oxfordului. Interiorul protejat al maşinii, la adăpost de zgomote, făcea Oxfordul să pară şi mai ireal ca de obicei, cu fleşele şi turnurile lui apărând pe neaşteptate din tăcere şi ceaţă.

Nu vorbeam niciunul, iar nemişcarea lui Clairmont mă făcu să-mi dau seama cât de mult mă mişcam, clipind, respirând şi foindu-mă tot timpul. El însă nu clipea niciodată şi respira arareori, iar fiecare răsucire de volan sau apăsare a pedalelor era cât mai uşoară şi mai eficientă posibil, ca şi cum pentru a trăi atât de mult trebuia să-şi conserve energia. M-am întrebat din nou ce vârstă avea Matthew Clairmont.

Vampirul ţâşni pe o stradă laterală, oprind maşina în faţa unei cafenele micuţe, ticsite cu localnici care hăpăiau din farfuriile pline cu mâncare. Unii citeau ziarul, alţii sporovăiau cu vecinii la mese lipite unele de altele. Am observat cu plăcere că toţi beau nişte căni uriaşe de ceai.

— Nu ştiam de locul ăsta, am zis.

— E un secret bine păzit, spuse el pe un ton glumeţ. Nu vor ca profesorii universitari să le strice atmosfera.

M-am întors din obişnuinţă să deschid portiera, dar, înainte să

apuc să ating mânerul, Clairmont veni de cealaltă parte şi mi-o deschise.

— Cum de ai ajuns atât de repede? l-am întrebat eu.

— Prin magie, replică el printre buzele strânse.

Se părea că nu-i plăceau femeile care deschideau singure portiera, aşa cum se povestea că nu-i plăceau nici cele care îl contraziceau.

— Sunt capabilă să-mi deschid singură portiera, am spus, coborând din maşină.

— De ce cred femeile din ziua de astăzi că e important să deschidă singure o uşă? făcu el tăios. Vi se pare o dovadă a forţei voastre fizice?

— Nu, e un semn al independenţei noastre.

Am rămas pe loc, cu braţele încrucişate, provocându-l să mă contrazică şi amintindu-mi ce spusese Chris despre purtarea lui faţă de o femeie care îi pusese prea multe întrebări la o conferinţă.

Fără o vorbă, închise portiera în urma mea şi deschise uşa cafenelei. Am rămas pe loc hotărâtă, aşteptându-l să intre. O rafală de aer cald, umed, aduse un miros de costiţă şi de pâine prăjită. Am început să salivez.

— Eşti cumplit de demodat, am conchis cu un oftat, hotărându-mă să nu mai opun rezistenţă.

Putea să-mi deschidă uşile în dimineaţa asta, câtă vreme era dispus să-mi cumpere un mic dejun fierbinte.

— După tine, murmură el.

Înăuntru am făcut slalom printre mesele aglomerate. Pielea lui Clairmont, care arătase aproape normal în ceaţă, sărea în ochi prin paloarea ei, evidenţiată de lumina puternică din cafenea. Un cuplu ne privi lung în timp ce treceam. Vampirul se crispă.

„N-a fost o idee bună“, mi-am spus neliniştită, în timp ce ochii oamenilor ne studiau.

— Salut, Matthew, strigă o voce voioasă de femeie din spatele tejghelei. Mic dejun pentru două persoane?

Clairmont se lumină la faţă.

— Da, Mary. Cum se simte Dan?

— Suficient de bine ca să se plângă că s-a săturat să stea la pat. În mod cert e pe drumul cel bun.

— O veste excelentă, spuse Clairmont. Poţi să-i aduci

doamnei nişte ceai când ai un moment liber? M-a ameninţat că e gata de orice pentru el.

— N-o să fie nevoie, scumpo, îmi spuse Mary cu un zâmbet. Servim ceai fără vreo pretenţie.

Îşi strecură corpul voluminos pe după tejgheaua de melamină şi ne conduse la o masă vârâtă în colţul cel mai îndepărtat, lângă uşa bucătăriei. Două meniuri plastifiate aterizară cu un pocnet.

— Aici veţi fi feriţi de forfotă, Matthew. O trimit pe Steph cu ceaiul. Staţi cât vreţi.

Clairmont insistă să mă aşez cu spatele la perete. El se aşeză vizavi, între mine şi restul încăperii, făcând sul meniul laminat şi lăsându-l să i se deruleze încet între degete. Se zbârli vizibil. În prezenţa altora era agitat şi iritabil, aşa cum fusese şi la bibliotecă. Se simţea mult mai confortabil când eram doar noi doi.

Am recunoscut semnificaţia acestui comportament graţie noilor mele cunoştinţe despre lupii norvegieni. Mă proteja.

— Cine crezi tu că reprezintă acum o ameninţare, Matthew? Ţi-am spus că pot să am grijă de mine şi singură.

Vocea îmi sunase un pic mai îndârjit decât intenţionasem.

— Da, sunt sigur că poţi, zise el fără convingere.

— Ascultă, am spus, încercând să păstrez un ton moderat, ai reuşit să… îi ţii departe de mine ca să pot să îmi văd de treabă. Mesele erau prea apropiate ca să mai intru în detalii. Îţi sunt recunoscătoare. Dar cafeneaua e plină de oameni. Singurul pericol acum ar fi să le atragi tu atenţia. Te declar oficial în afara orelor de program.

Clairmont înclină din cap către casa de marcat.

— Tipul de colo i-a spus prietenului său că arăţi „delicios“.

Încerca s-o ia uşor, dar chipul i se întunecă. M-am abţinut să nu râd.

— Nu cred c-o să mă muşte, am spus.

Tenul vampirului deveni pământiu.

— Din câte înţeleg eu din argoul britanic modern, am adăugat, „delicios“ e un compliment, nu o ameninţare.

Clairmont continua să arunce priviri negre.

— Dacă nu-ţi place ceea ce auzi, atunci nu mai trage cu urechea la conversaţiile altora, i-am sugerat, nerăbdătoare în faţa manifestărilor lui de masculinitate.

— Uşor de zis, făcu el, jucându-se cu un borcan de gem.

O versiune mai tânără şi puţin mai subţire a lui Mary sosi la masă cu un ceainic enorm din ceramică şi două căni.

— Laptele şi zahărul sunt pe masă, Matthew, spuse ea, aruncându-mi o privire plină de curiozitate.

Matthew făcu prezentările.

— Steph, ea e Diana. Ne vizitează din America.

— Serios? Locuieşti în California? Abia aştept să ajung în California.

— Nu, în Connecticut, am spus cu regret.

— Ăsta-i unul din statele alea mici, nu?

Steph era clar dezamăgită.

— Da. Şi ninge.

— Mie, una, îmi plac palmierii şi soarele puternic. Zăpada o făcuse să-şi piardă orice interes faţă de mine.

— Ce luaţi?

— Mi-e foarte foame, am spus pe un ton de scuză, comandând două ouă jumări, patru felii de pâine prăjită şi câteva de costiţă.

Steph, care în mod cert primise comenzi şi mai şi, notă totul fără niciun comentariu şi ne luă meniurile.

— Pentru tine, Matthew, doar ceai?

El încuviinţă din cap.

Când Steph ajunsese prea departe ca să ne mai poată auzi, m-am aplecat peste masă.

— Ei ştiu despre tine?

Clairmont se înclină în faţă, cu chipul la treizeci de centimetri de al meu. În dimineaţa asta mirosea mai dulce, ca o garofiţă proaspăt culeasă. Am respirat adânc.

— Ştiu că sunt un pic altfel. Poate că Mary bănuieşte ceva mai mult, dar e convinsă că i-am salvat viaţa lui Dan, aşa că a hotărât că asta n-are nicio importanţă.

— Cum l-ai salvat?

Se presupune că vampirii iau viaţa oamenilor, nu o salvează.

— L-am consultat odată la Radcliffe când eram în tură, pentru că aveau prea puţini medici. Mary văzuse o emisiune care descria simptomele atacului cerebral şi le-a recunoscut atunci când soţului ei a început să-i fie rău. Fără ea, acum ar fi mort sau infirm.

— Şi de ce crede că tu l-ai salvat?

Mirosul lui de mirodenii mă făcea să ameţesc. Am ridicat capacul ceainicului, înlocuind aroma de garofiţe cu parfumul de tanin al ceaiului negru.

— Mary l-a salvat mai întâi, dar, după ce a fost internat în spital, a avut o reacţie adversă foarte puternică la medicamente. Ţi-am spus că Mary are spirit de observaţie. A discutat cu un medic despre bănuielile ei, dar el n-a luat-o în serios. Eu am… auzit întâmplător şi am intervenit.

— Consulţi des pacienţi?

Am turnat pentru fiecare câte o cană aburindă de ceai, atât de tare încât linguriţa stătea dreaptă. Mâinile îmi tremurară uşor la ideea că un vampir dădea târcoale prin secţiile spitalului John Radcliffe, printre bolnavi şi accidentaţi.

— Nu, zise el, jucându-se cu zaharniţa, numai când au o urgenţă.

Împingând una dintre căni spre el, mi-am aţintit privirea asupra zahărului. Clairmont mi-l întinse. Mi-a pus în ceai exact o jumătate de linguriţă de zahăr şi jumătate de ceaşcă de lapte. Aşa îmi plăcea – negru ca smoala, cu o urmă de zahăr care să-i mai ia din amăreală şi cu suficient lapte ca să semene mai puţin cu o tocană. Am amestecat apoi în sensul acelor de ceasornic şi, imediat ce experienţa mi-a spus că nu-mi va opări limba, am luat o înghiţitură. Perfect.

Vampirul zâmbea.

— Ce e? l-am întrebat.

— N-am mai văzut pe nimeni care să acorde atâta atenţie detaliilor când vine vorba de ceai.

— Înseamnă că nu petreci prea mult timp în compania băutorilor de ceai inveteraţi. Ceea ce contează cu adevărat e să-i poţi evalua tăria înainte de a pune în el zahărul şi laptele.

Cana lui, din care ieşeau aburi, rămânea neatinsă.

— Văd că ţie îţi place negru.

— Ceaiul nu e băutura mea preferată, spuse el, pe un ton uşor mai scăzut.

— Atunci care este băutura *ta* preferată?

În clipa în care cuvintele îmi ieşiră din gură, mi-am dorit să le pot lua înapoi. Clairmont trecu brusc de la amuzament la o furie tăcută.

— De ce mai întrebi? zise pe un ton usturător. Până şi oamenii ştiu răspunsul la întrebarea asta.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să deschid gura.

Am apucat strâns cana, încercând să mă calmez.

— Nu, n-ar fi trebuit, spuse.

Mi-am băut ceaiul în tăcere. Ridicarăm amândoi privirile când Steph se apropie de masă cu un coşuleţ cu pâine prăjită şi o farfurie plină ochi cu ouă şi cu costiţă.

— Mama s-a gândit că ţi-ar trebui nişte legume, explică Steph când am căscat ochii la mormanul de ciuperci şi de roşii la grătar care însoţeau micul dejun. A zis că arăţi ca ieşită din mormânt.

— Mulţumesc! am răspuns.

Critica felului în care arătam nu reuşi să-mi domolească entuziasmul faţă de suplimentul de mâncare.

Steph rânji, iar Clairmont îmi trimise un surâs când am luat furculița şi m-am aplecat asupra conţinutului farfuriei.

Totul era fierbinte şi înmiresmat, un echilibru perfect între suprafaţa crocantă şi interiorul moale, care se topea în gură. După ce mi-am potolit cât de cât foamea, am declanşat un atac metodic asupra grămezii de pâine prăjită, luând prima felie deja răcită şi întinzând unt pe ea. Vampirul mă privea mâncând cu atenţia pe care mi-o acordase şi în timp ce-mi pregăteam ceaiul.

— Şi de ce ai ales ştiinţa? m-am aventurat, băgând felia de pâine în gură, ca să-l oblig să vorbească.

— Tu de ce ai ales istoria?

Părea expeditiv, dar n-aveam să-l las să mă fenteze aşa de uşor.

— Tu, primul.

— Cred că simt nevoia să ştiu de ce exist, spuse el, privind fix masa.

Construia din zaharniţă şi dintr-un inel de pliculeţe albastre de îndulcitor artificial un castel cu şanţuri de apărare.

Am îngheţat sesizând similitudinea dintre explicaţia lui şi ceea ce Agatha îmi spusese cu o zi înainte despre *Ashmole 782.*

— Asta e o problemă pentru filosofi, nu pentru oameni de ştiinţă.

Mi-am supt un strop de unt de pe deget, ca să-mi ascund confuzia.

Dintr-odată, ochii i se aprinseră din nou de mânie.

— Doar nu crezi cu adevărat că… oamenii de ştiinţă nu vor să ştie de ce.

— Pe vremuri erau interesaţi de asta, am cedat eu, urmărindu-l îngrijorată. Schimbările lui bruşte de dispoziţie erau de-a dreptul înfricoşătoare. Acum se pare că nu mai sunt interesaţi decât de cum – cum funcţionează corpul, cum se mişcă planetele...

Clairmont pufni.

— Nu şi adevăraţii oameni de ştiinţă.

Mesenii din spatele lui se ridicară să plece. Vampirul se încordă, pregătit să intervină dacă se hotărau să se năpustească asupra noastră.

— Iar tu eşti un adevărat om de ştiinţă. Clairmont îmi ascultă comentariul fără să zică nimic. Într-o zi va trebui să-mi explici relaţia dintre neurologie, ADN, comportamentul animal şi evoluţie. La prima vedere nu prea au de-a face unele cu altele.

Am muşcat din nou din pâinea prăjită.

Sprânceana stângă a lui Clairmont se ridică sus de tot.

— Văd că te-ai apucat de citit serios din jurnalele ştiinţifice, zise el pe un ton tranşant.

Am ridicat din umeri.

— Aveai un avantaj nejustificat. Ştiai totul despre munca mea. N-am făcut decât să egalez scorul.

Mormăi ceva care suna a franceză.

— Am avut o grămadă de timp la dispoziţie să mă gândesc la tot felul de lucruri, îmi dădu el replica în engleză, pe un ton lipsit de inflexiuni, mărind şanţul de apărare din jurul castelului pe care-l construia cu încă un cerc din pliculeţe. Nu există nicio legătură între ele.

— Minţi, am spus cu blândeţe.

Deloc surprinzător, acuzaţia mea îl înfurie, dar viteza cu care se petrecu transformarea lui mă luă din nou pe nepregătite. Asta îmi amintea că luam micul dejun cu o fiinţă care putea ucide oricând.

— Atunci spune-mi tu care e legătura, zise el printre dinţii încleştaţi.

— Nu prea ştiu, am recunoscut. Ceva le ţine laolaltă, o problemă care face conexiunea între domeniile tale de cercetare şi le dă sens. Singura explicaţie alternativă este că eşti genul de intelectual care se pricepe la toate – o idee ridicolă, având în vedere cât de apreciată este munca ta – sau că te plictiseşti repede. Dar nu pari tipul care cade pradă plictiselii intelectuale.

De fapt, eşti chiar la polul opus.

Clairmont mă studie până când tăcerea deveni incomodă. Stomacul meu începea să protesteze împotriva cantităţii de mâncare pe care mă aşteptasem să o accepte. Mi-am turnat ceai proaspăt şi l-am îndulcit, aşteptându-l pe vampir să vorbească.

— Pentru o vrăjitoare, şi tu ai spirit de observaţie.

Privirea lui trăda o admiraţie plină de pică.

— Vampirii nu sunt singurele fiinţe care ştiu să vâneze, Matthew.

— Nu. Toţi vânăm ceva, nu-i aşa, Diana? Zăbovi asupra numelui meu. Acum e rândul meu. De ce istoria?

— Nu mi-ai răspuns la toate întrebările.

Şi încă nu i-o adresasem pe cea mai importantă.

Clătină din cap ferm, aşa că mi-am redirecţionat energia de la culegerea de informaţii la respingerea încercărilor lui Clairmont de a le obţine de la mine.

— La început cred că a fost o chestiune de ordine. Vocea îmi ezită. Trecutul părea perfect previzibil, ca şi cum nimic din ceea ce se întâmplase cândva nu-mi rezerva vreo surpriză.

— Vorbeşti ca unul care n-a fost acolo, spuse vampirul sec.

Am scos un scurt hohot de râs.

— Am aflat asta destul de repede. Dar la început aşa părea. La Oxford, profesorii îl transformau într-o poveste ordonată, cu început, cuprins şi sfârşit. Totul părea logic, inevitabil. Naraţiunile lor m-au captivat, şi asta a fost suficient. Nicio altă materie nu m-a mai interesat. Am devenit istoric şi n-am privit niciodată înapoi.

— Chiar dacă ai descoperit că oamenii – din trecut sau din prezent – nu sunt deloc logici?

— Istoria a devenit o provocare şi mai mare când n-a mai fost atât de limpede. De fiecare dată când citesc o carte sau un document din trecut, mă lupt cu fiinţe care au trăit cu sute de ani în urmă. Au secretele şi obsesiile lor – tot felul de lucruri pe care nu vor sau nu pot să le dezvăluie. Misiunea mea este să le descopăr şi să le explic.

— Şi dacă nu poţi? Dacă sfidează orice explicaţie?

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, am răspuns, după ce i-am cântărit întrebarea. Sau, cel puţin, nu cred că s-a întâmplat. Nu trebuie decât să ştii să asculţi. Nimeni nu vrea cu adevărat să

ţină secrete, nici măcar morţii. Toată lumea lasă indicii pretutindeni, iar dacă le acorzi atenţie, le poţi pune cap la cap.

— Deci eşti un fel de istoric detectiv, observă el.

— Da. Cu mize mult mai mici.

M-am rezemat de spătar, crezând că interviul se terminase.

— Atunci, de ce istoria ştiinţei? continuă el.

— Provocarea marilor minţi, presupun?

Am încercat să nu par dezinvoltă şi nici să nu-mi las vocea să urce la sfârşitul propoziţiei, ca s-o transform într-o întrebare, dar n-am reuşit niciuna, nici alta.

Clairmont lăsă capul în jos şi începu să demoleze încet castelul pe care-l clădise.

Bunul-simţ îmi spunea să nu mai adaug nimic, dar iţele încurcate ale propriilor mele secrete începură să se descâlcească.

— Am vrut să ştiu cum de-au ajuns oamenii să aibă o perspectivă asupra lumii care lasă atât de puţin loc magiei, am spus precipitat. Simţeam nevoia să înţeleg cum s-au convins că magia nu este importantă.

Vampirul şi-a ridicat ochii cenuşii şi reci şi i-a aţintit într-ai mei.

— Şi ai aflat?

— Da şi nu. Am şovăit. Am înţeles logica pe care o folosiseră şi felul în care au ucis magia încet-încet, cu paşi mici, pe măsură ce învăţaţii ştirbeau treptat, prin experimentele lor, convingerea că lumea este un loc magic, sălaş al unor forţe inexplicabile. Totuşi, în cele din urmă, au dat greş. Magia n-a dispărut niciodată cu adevărat. Aşteaptă, în tăcere, ca oamenii să se întoarcă la ea atunci când vor descoperi că ştiinţa nu explică tot.

— Aşadar, alchimia, spuse Clairmont.

— Nu, am protestat eu. Alchimia este una dintre primele forme de ştiinţă experimentală.

— Poate. Dar nu crezi că alchimia este complet lipsită de magie, nu? Vocea lui Matthew era sigură. Ţi-am citit lucrările. Nici măcar tu nu te poţi separa complet de ea.

— Atunci este ştiinţă amestecată cu magie. Sau magie amestecată cu ştiinţă, dacă preferi.

— Tu pe care o preferi?

— Nu prea ştiu, am spus, în defensivă.

— Îţi mulţumesc.

Privirea lui Clairmont sugera că ştie cât mi-era de greu să vorbesc despre asta.

— Cu plăcere. Cred. Mi-am dat părul din ochi, simţindu-mă un pic nesigură. Pot să te mai întreb ceva?

Privirea îi scăpără îngrijorată, dar încuviinţă.

— De ce eşti interesat de munca mea – de alchimie?

A fost cât pe ce să evite răspunsul, gata să expedieze întrebarea, apoi se răzgândi. Îi încredinţasem un secret, acum era rândul lui.

— Alchimiştii voiau şi ei să ştie de ce existăm.

Clairmont spunea adevărul – era limpede dar asta nu mă ajuta câtuşi de puţin să-i înţeleg interesul pentru *Ashmole 782.* Se uită la ceas.

— Dacă ai terminat, ar trebui să te duc înapoi la colegiu. Bănuiesc că ar trebui să te schimbi în nişte haine mai groase înainte de a te duce la bibliotecă.

— Mi-ar trebui un duş. M-am ridicat şi m-am întins, răsucindu-mi gâtul în încercarea de a-i atenua încordarea cronică. Şi *musai* să mă duc la yoga diseară. Îmi petrec prea mult timp la masa de lectură.

Ochii vampirului străluciră.

— Practici yoga?

— N-aş putea trăi fără ea, am replicat. Îmi plac şi mişcarea, şi meditaţia.

— Nu mă mir, zise Clairmont. Şi vâslitul tău e o combinaţie de mişcare şi meditaţie.

Am roşit. Mă urmărea la fel de atent pe râu ca şi în bibliotecă.

Puse o bancnotă de douăzeci de lire pe masă şi flutură din mână spre Mary. Ea îi făcu semn înapoi, iar el îmi atinse uşor umărul, ghidându-mă printre mese şi cei câţiva clienţi care mai rămăseseră.

— Cu cine faci yoga? întrebă după ce îmi deschise portiera.

— Mă duc la sala de pe High Street. N-am găsit încă un profesor care să-mi placă, dar e aproape, aşa că nu fac mofturi.

New Haven avea mai multe săli de yoga, dar Oxfordul rămăsese în urmă.

Vampirul se urcă în maşină, întoarse cheia în contact şi dădu perfect cu spatele pe o alee din apropiere, înainte de a o lua înapoi spre oraş.

— N-ai să găseşti aici cursul de care ai nevoie, spuse el sigur

de sine.

— Şi tu faci yoga?

Mă fascina imaginea trupului lui masiv contorsionat în poziţiile specifice.

— Uneori. Dacă vrei să mergi cu mine mâine, te-aş putea lua de la Hertford la şase. În seara asta va trebui să te mulţumeşti cu ora de aici, din oraş, dar mâine vei avea parte de o şedinţă în toată regula.

— Unde este sala la care te duci tu? Pot să sun, să văd dacă au oră diseară.

Clairmont clătină din cap.

— Diseară nu e deschis. Numai în serile de luni, miercuri, vineri şi duminică.

— Ah! am făcut eu, dezamăgită. Şi cum sunt orele?

— Ai să vezi. Sunt greu de descris.

Se abţinea să zâmbească.

Spre surprinderea mea, ajunsesem la poarta clădirii unde locuiam. Fred întinse gâtul să vadă cine zăbovea în dreptul porţii, zări permisul de la Radcliffe şi se îndreptă spre noi, să verifice ce se întâmpla.

Clairmont îmi deschise portiera. În timp ce coboram, i-am făcut semn lui Fred şi apoi i-am întins vampirului mâna.

— Mi-a făcut plăcere micul dejun. Mulţumesc pentru ceai şi pentru companie.

— Oricând, răspunse el. Ne vedem la bibliotecă.

Fred fluieră în timp ce Clairmont se îndepărta.

— Frumoasă maşină, doamnă profesoară. E prieten cu dumneavoastră?

Cădea în sarcina lui să ştie cât mai multe despre ceea ce se întâmpla în colegiu, spre siguranţa noastră, dar şi pentru a-şi satisface curiozitatea neabătută înscrisă în fişa postului de portar.

— Aşa cred, am spus, rămânând pe gânduri.

Când am ajuns în casă, mi-am căutat paşaportul şi am scos din teancul de bancnote americane una de zece dolari. Mi-au trebuit câteva minute ca să găsesc un plic. După ce am strecurat bancnota în el fără nicio altă foaie, am trecut adresa lui Chris la destinatar, am scris PAR AVION pe o parte, cu litere de tipar, şi am pus timbrele necesare în colţul de sus.

Chris n-avea să mă lase să uit cum câştigase pariul ăsta. Sub

nicio formă.

Capitolul 8

— Serios, maşina asta e un clişeu.

Părul mi se agăţa de degete, trosnind şi pârâind, în timp ce încercam să mi-l înlătur de pe faţă.

Clairmont se sprijinea de Jaguarul său, impecabil şi relaxat. Până şi hainele sale de yoga, evident, gri cu negru, arătau ca scoase din cutie, deşi erau mult mai banale decât ceea ce purta la bibliotecă.

Contemplam maşina neagră, rafinată, şi pe vampirul cel elegant şi mă simţeam nejustificat de enervată. Nu fusese o zi bună. Banda transportoare a bibliotecii se stricase şi durase o veşnicie până să primesc manuscrisele. Formularea prelegerii continua să-mi scape şi începusem să mă uit în calendar cu un sentiment de panică, închipuindu-mi o încăpere plină de colegi care mă asaltau cu întrebări dificile. Mai era puţin până în octombrie, iar conferinţa urma să aibă loc în noiembrie.

— Crezi că o maşină mai mică m-ar face să trec neobservat? mă întrebă el, întinzând mâna după salteaua mea de yoga.

— Nu, nu tocmai.

În lumina asfinţitului de toamnă, Clairmont arăta de la o poştă a vampir, deşi şuvoiul tot mai mare de studenţi şi de profesori trecea pe lângă el fără să-i arunce vreo privire. Dacă nu puteau simţi ce era – sau *vedea,* aşa cum stătea în aer liber –, maşina era lipsită de importanţă. Iritarea mi se acumula sub piele.

— Am greşit cu ceva?

Ochii lui de un verde-cenuşiu erau mari şi mă priveau candid. Îmi deschise portiera maşinii, inspirând adânc în clipa în care m-am strecurat pe lângă el.

Am răbufnit.

— Mă adulmeci?

După ziua de ieri, bănuiam că trupul meu îi furnizează tot felul de informaţii pe care nu voiam să le capete.

— Nu mă ispiti, murmură el, închizând uşa.

Părul de pe ceafă mi se zbârli uşor când mi-am dat seama de implicaţiile spuselor lui. Vampirul deschise portbagajul şi îmi puse salteaua înăuntru.

Aerul nopţii umplu cabina când se urcă în maşină fără niciun efort vizibil şi fără vreun moment de stângăcie provocat de îndoirea membrelor. Chipul i se încreţi într-o expresie de

solicitudine.

— Ai avut o zi proastă?

I-am aruncat o privire ucigătoare. Ştia exact ce fel de zi avusesem. El şi Miriam veniseră din nou în Duke Humfrey, ţinând celelalte făpturi la distanţă. Când plecaserăm să ne schimbăm hainele pentru yoga, Miriam rămăsese acolo, ca să se asigure că nu eram urmaţi de vreun cortegiu de demoni – sau mai rău.

Clairmont porni maşina şi o luă pe Woodstock Road fără să mai încerce să iniţieze vreo conversaţie. Drumul era mărginit doar de case.

— Unde mergem? l-am întrebat suspicioasă.

— La yoga, îmi răspunse calm. Având în vedere dispoziţia în care eşti, aş zice că ai nevoie de aşa ceva.

— Şi unde se face yoga?

Ne îndreptam spre zona rurală, în direcţia oraşului Blenheim.

— De ce te-ai răzgândit? În voce se simţea exasperarea. Vrei să te duc înapoi la studioul de yoga de pe High Street?

M-am înfiorat amintindu-mi de ora total neinspirată din seara trecută.

— Nu.

— Atunci stai calmă. Nu te răpesc. Uneori poate fi plăcut să laşi pe altcineva să se ocupe de toate. În plus, e o surpriză.

— Hm, am făcut eu.

Matthew porni CD-playerul şi din boxe începu să se reverse muzică clasică.

— Nu te mai gândi la nimic şi ascultă, îmi ordonă el. E imposibil să rămâi încordat când asculţi Mozart.

Aproape fără să-mi vină să cred, m-am instalat confortabil în scaun cu un oftat şi am închis ochii. Mişcările Jaguarului erau atât de fine, iar sunetele din afară atât de atenuate, încât mă simţeam suspendată deasupra solului pe nişte palme invizibile, alcătuite din note muzicale.

Maşina încetini, pentru că ajunseserăm în faţa unor porţi înalte de fier, pe care nici măcar eu, deşi aveam experienţă, nu le-aş fi putut escalada. Zidurile care înconjurau proprietatea erau dintr-o cărămidă de un roşu cald, cu forme neregulate şi modele complicate, întreţesute. M-am ridicat un pic în scaun.

— N-o poţi vedea de aici, spuse Clairmont, râzând.

Coborî geamul şi tastă câteva cifre pe un tablou de acces. Se

auzi un ton, iar porţile se deschiseră.

Pietrişul scârţâi sub cauciucuri când trecurăm printr-o altă poartă dublă, chiar mai veche decât prima. Aici feroneria nu mai era spiralată, ci închipuia doar o arcadă mărginită de ziduri de cărămidă, mult mai scunde decât cele dinspre Woodstock Road. Arcada avea deasupra o cămăruţă cu ferestre pe toate laturile, asemenea unui felinar. În stânga porţilor se afla o superbă casă pentru portar, din cărămidă, cu hornuri răsucite şi ferestre alcătuite din ochiuri mici prinse în reţele de plumb. Pe o plăcuţă de alamă cu margini ce purtau patina timpului se putea citi THE OLD LODGE[20].

— Minunat, am murmurat.

— Mă gândeam eu c-o să-ţi placă.

Vampirul părea mulţumit.

Prin întunericul tot mai profund, am străbătut un parc. O mică turmă de căprioare o luă la goană la auzul maşinii, sărind în umbră, la adăpost, atunci când farurile Jaguarului măturară solul. Am urcat un mic dâmb şi am luat o curbă. Maşina încetini de tot când ajunserăm în vârf, iar farurile străpunseră întunericul.

— Acolo, spuse Clairmont, arătând cu mâna stângă.

Un conac în stil Tudor, cu etaj, înconjura o curte centrală. Cărămizile licăreau în lumina farurilor puternice, care străbăteau printre crengile stejarilor noduroşi, luminând faţada clădirii.

Eram atât de uluită încât am tras o înjurătură. Clairmont mă privi şocat, apoi chicoti.

Trase maşina pe aleea circulară din faţă şi parcă în spatele unui automobil Audi sport ultimul răcnet. Încă vreo douăsprezece maşini erau parcate aici, iar farurile Jaguarului continuau să măture panta dealului.

— Eşti sigur că o să fac faţă?

Făceam yoga de peste zece ani, dar asta nu însemna că eram neapărat pricepută. Nu-mi trecuse deloc prin cap să-l întreb dacă era genul de oră la care oamenii se balansau sprijiniţi pe un antebraţ, cu picioarele suspendate în aer.

— E o clasă mixtă, mă asigură el.

— Bine.

Neliniştea mea se accentuă, în pofida răspunsului lui dezinvolt.

---

[20] Vechiul pavilion (n.tr.)

Clairmont scoase din portbagaj saltelele noastre de yoga, în timp ce ultimii sosiţi se îndreptau spre intrarea impunătoare. Mişcându-se încet, ajunse în cele din urmă în dreptul portierei mele şi îmi întinse mâna. „Iată ceva nou“, am remarcat eu, înainte de a-mi pune mâna într-a lui. Încă nu mă simţeam întru totul relaxată atunci când trupurile noastre se atingeau. El era şocant de rece, iar diferenţa de temperatură mă luă prin surprindere.

Mă prinse uşor de mână şi mă trase delicat spre el, ca să mă ajute să cobor din maşină. Înainte să-mi dea drumul, îmi strânse uşor palma, încurajator. Uimită, i-am aruncat o privire furişă şi l-am surprins făcând acelaşi lucru. Amândoi ne uitarăm în altă parte, derutaţi.

Am intrat în casă printr-o altă poartă cu arcadă şi curte centrală. Conacul se găsea într-o incredibilă stare de conservare. Niciun arhitect ulterior nu avusese voie să decupeze ferestre georgiene simetrice sau să-i alipească pretenţioase sere victoriene. Era ca şi cum ne-am fi întors în timp.

— Incredibil, am murmurat.

Clairmont rânji şi mă conduse printr-o uşă mare, de lemn, menţinută deschisă cu ajutorul unui opritor din fier. Am înghiţit în sec. Exteriorul era remarcabil, dar interiorul era uluitor. Kilometri de lambriuri casetate se întindeau în toate direcţiile, lustruite şi strălucitoare. Cineva aprinsese focul în şemineul enorm al încăperii. Singura masă, aşezată pe capre de lemn, şi cele câteva bănci arătau aproape la fel de vechi ca şi casa, iar iluminatul electric era singura dovadă că ne aflam în secolul XXI.

Rânduri de pantofi erau aşezate în faţa băncilor de stejar, a căror suprafaţă întunecată fusese acoperită cu mormane de pulovere şi de haine de stradă. Clairmont îşi puse cheile pe masă şi se descălţă tacticos. Mi-am azvârlit şi eu pantofii din picioare şi l-am urmat.

— Ţi-am spus că e o clasă mixtă, îţi aminteşti? întrebă vampirul când am ajuns în dreptul unei uşi montate în lambriuri.

Mi-am ridicat privirea către el şi am încuviinţat din cap.

— Este. Dar poţi intra în încăperea asta doar dacă eşti ca noi.

Deschise uşa. Zeci de ochi curioşi mă mângâiară, mă furnicară şi îmi dădură fiori de gheaţă. Camera era plină de demoni, vrăjitoare şi vampiri. Toţi erau aşezaţi pe saltele viu colorate – care cu picioarele încrucişate, care în genunchi –,

aşteptând să înceapă ora. Unii demoni aveau căşti în urechi. Vrăjitoarele pălăvrăgeau într-un bâzâit constant. Vampirii erau tăcuţi şi chipurile lor nu trădau prea multe emoţii.

Am rămas cu gura căscată.

— Îmi pare rău, zise Clairmont. Mă temeam că nu vei veni dacă-ţi voi spune – şi e într-adevăr cel mai bun curs de yoga din Oxford.

O vrăjitoare înaltă, cu părul scurt, negru-tăciune, şi cu pielea de culoarea cafelei cu frişcă, păşi către noi. Toţi cei prezenţi în încăpere se întoarseră, reluându-şi meditaţia tăcută. Clairmont, care se încordase uşor când intraserăm, se relaxă acum vizibil la apropierea vrăjitoarei.

— Matthew. Vocea ei răguşită purta o urmă de accent indian. Bine ai venit.

— Amira. Vampirul înclină capul în semn de salut. Ea e profesoara de care ţi-am povestit, Diana Bishop.

Vrăjitoarea mă privi cu atenţie şi ochii ei cercetară fiecare detaliu al chipului meu. Apoi zâmbi.

— Diana, mă bucur să te cunosc. E prima dată când faci yoga?

— Nu. Inima începu să-mi bubuie, asaltată de un nou val de anxietate. Dar e prima oară când vin aici.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Bun venit la Old Lodge!

M-am întrebat dacă vreunul dintre cei prezenţi ştia despre *Ashmole 782,* dar n-am văzut niciun chip cunoscut, iar atmosfera din cameră era deschisă şi relaxată, lipsită de tensiunea care se simţea de obicei între făpturi diferite.

O mână caldă, fermă, îmi cuprinse încheietura, iar inima mea îşi încetini imediat ritmul. M-am uitat uluită la Amira. Cum reuşise?

— Cred că tu şi Diana vă veţi simţi cel mai bine aici, îi spuse ea lui Clairmont. Instalaţi-vă şi începem.

Ne-am desfăcut saltelele în partea din spate a încăperii, aproape de uşă. Imediat în dreapta mea nu era nimeni, doar la oarecare distanţă doi demoni stăteau în poziţia lotus, cu ochii închişi. Am simţit furnicături în umăr. Tresărind, m-am întrebat cine mă privea. Senzaţia dispăru rapid.

„Scuze“, răsună vocea cuiva destul de clar în capul meu, pe un ton vinovat.

Vocea venise din partea din faţă a încăperii, din aceeaşi direcţie ca şi furnicăturile. Amira se încruntă uşor la cineva din primul rând, înainte de a da semnalul de start.

Când ea începu să vorbească, din obişnuinţă, corpul mi se plie ascultător, cu picioarele încrucişate, şi după câteva secunde, Clairmont îmi urmă exemplul.

— Acum închideţi ochii.

Amira luă o telecomandă micuţă, şi acordurile melodioase ale unei cântări meditative începură să se reverse din pereţi şi din tavan. Aveau rezonanţe medievale, iar unul dintre vampiri oftă fericit.

Privirea mea rătăcea, atrasă de ornamentele elaborate din ipsos de pe pereţii a ceea ce trebuie să fi fost odinioară sala mare a casei.

— Închideţi ochii, sugeră din nou Amira, cu blândeţe. Uneori e greu să uităm de griji, de ceea ce ne preocupă, de amorul propriu. De aceea suntem aici în seara asta.

Cuvintele îmi erau familiare – auzisem variaţiuni pe această temă şi la alte ore de yoga –, dar în această încăpere ele căpătau o semnificaţie nouă.

— În seara asta suntem aici ca să învăţăm să ne dirijăm energia. Ne petrecem timpul chinuindu-ne şi forţându-ne să fim ceva ce nu suntem. Renunţaţi la asemenea dorinţe. Preţuiţi ceea ce sunteţi cu adevărat.

Amira ne arătă câteva întinderi uşoare, apoi ne puse să îngenunchem ca să ne încălzim coloana înainte de a adopta poziţia câinelui. Am menţinut această poziţie timp de câteva zeci de secunde înainte de a apropia treptat mâinile de picioare şi de a ne ridica.

— Înfigeți bine picioarele în pământ, ne spuse, şi luaţi poziţia muntelui.

M-am concentrat asupra propriilor tălpi şi am simţit cum salt deasupra podelei. Ochii mi se măriră de uimire.

Am urmat-o pe Amira, care începuse să execute *vinyasele*[21] concepute de ea. Am ţâşnit toţi cu braţele spre tavan, apoi am plonjat astfel încât să atingem podeaua cu mâinile lângă tălpi. Ne-am ridicat pe jumătate, cu spinările paralele cu podeaua, după care ne-am pliat pe sol şi am întins rapid picioarele în poziţia pentru flotări. Zeci de demoni, vampiri şi vrăjitoare îşi

[21] Succesiuni de poziţii coordonate cu respiraţia (n.tr.)

îndoiau trupurile şi plonjau în curbe graţioase, ascendente. Am continuat să ne îndoim şi să ne ridicăm, azvârlind încă o dată braţele deasupra capetelor, lipindu-ne uşor palmele. Apoi Amira ne dădu voie să ne mişcăm în propriul nostru ritm. Apăsă pe un buton al telecomenzii, şi o versiune lentă, melodioasă, a cântecului *Rocket Man* de Elton John umplu încăperea.

Muzica se potrivea într-un mod straniu, şi am repetat mişcările familiare în ritmul ei, respirând şi relaxându-mi muşchii încordaţi, lăsând fluxul mişcărilor să-mi alunge din minte toate gândurile. După ce am început seria de posturi a treia oară, energia din cameră se schimbă.

Două vrăjitoare şi un vrăjitor pluteau cam la treizeci de centimetri de parchetul din lemn masiv.

— Rămâneţi pe sol, le spuse Amira pe un ton neutru.

Cele două reveniră în linişte pe podea. Vrăjitorul trebui să facă nişte mişcări de înot ca să poată coborî, şi chiar şi aşa atinse podeaua întâi cu mâinile şi abia apoi cu picioarele.

Atât demonii, cât şi vampirii aveau probleme cu ritmul. Unii demoni se mişcau atât de încet, încât mă întrebam dacă nu cumva înţepeniseră. Vampirii se confruntau cu o altă problemă – muşchii puternici li se încordau şi apoi se relaxau cu o intensitate bruscă.

— Uşor, murmura Amira. Nu vă forţaţi, nu întindeţi prea tare.

Treptat, energia din încăpere se domoli. Amira ne trecu printr-o serie de posturi în picioare. Vampirii erau acum evident în largul lor, capabili să le menţină minute întregi fără efort. În curând nu mă mai interesa cine mai era în încăpere sau dacă reuşeam să ţin pasul cu clasa. Nu mai existau decât momentul prezent şi mişcarea.

Când am ajuns din nou la podea, ca să facem podul pe faţă şi pe spate şi răsturnările, toţi cei prezenţi erau uzi leoarcă – mai puţin vampirii, care nu aveau nici măcar o broboană de sudoare. Unii făceau balansuri şi stăteau în mâini în stare de imponderabilitate, dar eu nu mă număram printre ei. Clairmont însă, da. La un moment dat părea să nu mai aibă contact cu solul decât printr-o ureche, cu tot corpul aliniat perfect deasupra.

Cea mai grea parte a oricărui curs de yoga era pentru mine postura finală, a cadavrului – *savasana.* Mi-era aproape imposibil să stau întinsă pe spate fără să mă mişc. Faptul că tuturor

celorlalţi poziţia li se părea relaxantă nu făcea decât să-mi sporească anxietatea. Zăceam cât mai cuminte, cu ochii închişi, încercând să nu tresar, când am auzit foşnetul unor paşi între mine şi Clairmont.

— Diana, şopti Amira, poziţia asta nu e pentru tine. Răsuceşte-te pe o parte.

Am făcut ochii mari. M-am holbat la ochii negri, imenşi, ai vrăjitoarei, îngrozită că, cine ştie cum, îmi descoperise secretul.

— Ghemuieşte-te.

Perplexă, am făcut ceea ce-mi spusese. Corpul mi se relaxă instantaneu. Amira mă bătu uşor pe umăr.

— Şi ţine ochii deschişi.

Mă întorsesem spre Clairmont. Amira reduse intensitatea luminii, dar scânteierea pielii lui luminescente îmi îngădui să-i văd limpede trăsăturile.

Din profil arăta asemenea unui cavaler medieval care zăcea deasupra unui mormânt din abaţia Westminster: picioare, tors şi braţe prelungi şi un chip remarcabil de puternic. Înfăţişarea lui avea ceva străvechi, deşi Clairmont părea să aibă doar câţiva ani în plus faţă de mine. I-am conturat fruntea cu un deget imaginar, pornind din locul de unde începea, de la linia neuniformă a părului, uşor în sus, peste osul proeminent al arcadei ce îi susţinea sprânceana groasă, neagră. Degetul meu urcă apoi pe vârful nasului lui şi pe curbura buzelor.

I-am monitorizat respiraţia. La două sute, pieptul i se ridică. După aceea însă nu expiră mult, mult timp.

În cele din urmă, Amira ne spuse că era timpul să ne întoarcem în lumea exterioară. Matthew se întoarse către mine şi deschise ochii. Faţa i se îmblânzi – şi a mea la fel. Peste tot în jurul nostru se porni forfota, dar n-aveam niciun chef să fac ceea ce se cuvenea. Am rămas pe loc, uitându-mă lung în ochii vampirului. Matthew aşteptă, într-o nemişcare totală, uitându-se cum îl priveam. Când m-am ridicat în şezut, încăperea începu să se învârtă cu mine din cauza fluxului brusc de sânge.

Într-un final, camera încetă să se mai rotească ameţitor. Amira încheie cu o cântare şi făcu să răsune nişte clopoţei de argint care îi erau prinşi de degete. Ora se terminase.

În jurul nostru se auzeau murmure în surdină, vampirii se salutau unii pe alţii, vrăjitoarele aşijderea. Demonii erau mai exuberanţi, aranjau întâlniri nocturne la cluburi din jurul

Oxfordului, întrebau unde se putea asculta jazz de bună calitate. Nu făceau decât să o ia pe urmele energiei, mi-am dat seama cu un zâmbet, amintindu-mi de descrierea Agathei referitoare la ceea ce atrăgea sufletul unui demon. Doi bancheri din Londra – amândoi vampiri – stăteau de vorbă despre o serie de crime nerezolvate din capitală. M-am gândit la oamenii uciși în Westminster şi am simţit o umbră de îngrijorare. Matthew se încruntă la ei, ceea ce-i făcu să schimbe vorba şi să se ocupe de prânzul de a doua zi.

Toată lumea trebuia să defileze pe lângă noi ca să iasă. Vrăjitoarele ne făceau semn din cap, curioase. Până şi demonii ne căutau ochii, rânjind şi schimbând priviri cu subînţeles. Vampirii mă evitau deliberat, dar fiecare îi dădu bineţe lui Clairmont.

În cele din urmă, am rămas doar eu, Amira şi Matthew. Ea îşi strânse salteaua şi veni cu paşi moi spre noi.

— Te-ai descurcat frumos, Diana, spuse ea.

— Mulţumesc, Amira. N-am să uit niciodată ora asta.

— Eşti binevenită oricând. Cu sau fără Matthew, adăugă ea, bătându-l uşor pe umăr. Ar fi trebuit s-o avertizezi.

— Mă temeam că nu va veni. Şi m-am gândit că o să-i placă, dacă încearcă. Clairmont îmi aruncă o privire timidă.

— Stingeţi voi luminile când plecaţi, da? ne strigă Amira peste umăr, ieşind din încăpere.

Am înconjurat cu privirea sala mare, perfectă ca un giuvaier.

— Cu siguranţă, a fost o surpriză, am spus sec, încă incapabilă să-l iert.

Matthew veni prin spatele meu, rapid şi silenţios.

— Plăcută, sper. Te-ai simţit bine, nu?

Am dat încet din cap şi m-am întors să-i dau replica. Era deconcertant de aproape, iar diferenţa de înălţime dintre noi însemna că trebuia să-mi ridic privirea ca să nu mă holbez la pieptul lui.

— Da.

Chipul lui Matthew se aprinse de zâmbetul acela care-mi oprea inima în loc.

— Mă bucur.

Era greu să mă eliberez din plasa privirii lui. Ca să rup vraja, m-am aplecat şi am început să-mi rulez salteaua. Matthew stinse luminile şi îşi luă echipamentul. Ne-am încălţat în galerie,

unde focul arsese până rămăseseră doar tăciuni.

Îşi luă cheile.

— Pot să-ţi ofer un ceai înainte să ne întoarcem la Oxford?

— Unde?

— În căsuţa portarului, spuse Matthew pe un ton detaşat.

— E vreo cafenea acolo?

— Nu, dar e o bucătărie, şi avem unde să stăm. Ştiu să fac ceai, mă tachină el.

— Matthew, am zis eu cu uimire, asta-i casa ta?

Ajunseserăm în prag şi priveam afară, în curte. Am zărit inscripţia de deasupra porţii casei: 1536.

— Eu am construit-o, îmi răspunse el, privindu-mă cu atenţie.

Matthew Clairmont avea cel puţin cinci sute de ani.

— Avantajele Reformei, continuă el. Henric mi-a dat terenul cu condiţia să demolez abaţia care se afla aici şi să construiesc de la zero. Am păstrat ce am putut, dar era greu să salvezi prea multe. Regele a fost într-o dispoziţie nenorocită în acel an. Au mai rămas câte un înger ici-colo şi unele sculpturi în piatră pe care nu m-a lăsat inima să le distrug. Cu excepţia lor, construcţia e nou-nouţă.

— N-am mai auzit pe nimeni până acum să descrie o casă ridicată la începutul secolului al şaisprezecelea drept „nou-nouţă“.

Încercam să văd casa nu doar prin ochii lui Matthew, ci ca parte din el. Aceasta era casa în care voise să trăiască el însuşi cu aproape cinci sute de ani în urmă. Văzând-o, ajungeam să-l cunosc mai bine. Era tăcută şi calmă, ca şi el. Mai mult, era solidă şi veritabilă. Nu avea nimic inutil – niciun ornament în plus, nimic care să distragă atenţia.

— E frumoasă, am spus cu simplitate.

— E prea mare ca să mai locuiesc în ea acum, replică el, şi, pe deasupra, e prea fragilă. De fiecare dată când deschid o fereastră, ceva pare să se dărâme, în ciuda faptului că am întreţinut-o cu grijă. O las pe Amira să locuiască în câteva camere şi ţin casa deschisă pentru cursanţii ei de câteva ori pe săptămână.

— Tu locuieşti în casa portarului? l-am întrebat în timp ce străbăteam aleea pavată ce ducea la maşină.

— Uneori. Stau la Oxford în zilele lucrătoare, dar vin aici la sfârşit de săptămână. E mai multă linişte.

Îmi trecu prin minte că trebuia să fie dificil pentru un vampir să trăiască înconjurat de studenţi gălăgioşi, ale căror conversaţii nu putea să nu le audă.

Ne-am întors la maşină şi am parcurs distanţa scurtă până la casa portarului. Dat fiind că fusese faţada publică a conacului în vremurile de odinioară, avea ceva mai multe brizbrizuri şi ornamente decât casa principală. Am studiat hornurile răsucite şi modelele elaborate ale cărămizilor.

Matthew gemu.

— Ştiu. Hornurile au fost o greşeală. Pietrarul murea de dorinţa de a-şi încerca talentul cu ele. Vărul lui lucra pentru Wolsey[22] la Hampton Court, şi pur şi simplu omul n-a fost în stare să reziste.

Apăsă pe un întrerupător aflat lângă uşă şi încăperea principală a casei portarului străluci de o lumină aurie. Avea podele din dale, încă utilizabile, şi un şemineu mare din piatră, suficient ca să frigi un bou.

— Ţi-e frig? mă întrebă Matthew în timp ce se îndrepta spre partea pe care o transformase într-o bucătărie elegantă şi modernă.

Era dominată de un frigider, nu de un aragaz. Am încercat să nu mă gândesc ce anume păstra în el.

— Un pic.

Mi-am strâns puloverul mai bine pe lângă corp. Era încă relativ cald în Oxford, dar faptul că transpirasem făcea ca aerul nopţii să pară rece.

— Atunci aprinde focul, sugeră Matthew.

Acesta era deja pregătit şi l-am aprins cu un chibrit lung, luat dintr-o cană veche cu capac, din cositor.

Matthew puse ceainicul pe foc, iar eu am început să mă plimb prin cameră, încercând să asimilez elementele specifice gustului său. Favoriza pielea cafenie şi lemnul întunecat, şlefuit, care ieşea frumos în evidenţă în contrast cu dalele. Un covor vechi, cu nuanţe calde de roşu, albastru şi ocru, furniza bine-venite pete de culoare. Deasupra poliţei şemineului se afla un portret enorm al unei femei frumoase, brunete, de la sfârşitul secolului

---

[22] Thomas Wolsey (cca 1475-1530), prelat şi politician englez, sfetnic principal al lui Henric al VIII-lea, constructorul iniţial al palatului Hampton Court de lângă Londra, care a intrat ulterior în posesia familiei regale britanice (n.tr.)

al şaptesprezecelea, îmbrăcată într-o rochie galbenă. Cu siguranţă fusese pictat de Sir Peter Lely[23].

Matthew îmi remarcă interesul.

— Sora mea, Louisa, zise, apropiindu-se cu o tavă pentru ceai garnisită cu tot ce trebuia. Privi spre pânză, cu chipul umbrit de tristeţe. *Dieu,* ce frumoasă era.

— Ce i s-a întâmplat?

— A plecat în Barbados, intenţionând să devină regina Indiilor. Am încercat să-i spunem că preferinţa ei pentru tinerii domni nu va trece neobservată pe o insuliţă, dar nu ne-a ascultat. Îi plăcea mult viaţa pe plantaţie. A investit în trestie de zahăr şi în sclavi. O umbră îi trecu peste chip. În timpul uneia dintre revoltele de pe insulă, ceilalţi plantatori, care îşi dăduseră seama ce fel de fiinţă era, au hotărât să scape de ea. I-au tăiat capul şi i-au făcut corpul bucăţele. Apoi i-au dat foc şi au pus totul pe seama sclavilor.

— Îmi pare rău, am spus, conştientă că vorbele n-ar fi putut niciodată să aline o asemenea pierdere.

Matthew reuşi să-mi adreseze un zâmbet palid.

— Moartea i-a fost la fel de teribilă ca şi viaţa. Mi-am iubit sora, dar nu era deloc uşor să o iubeşti. Absorbea fiecare viciu al fiecărei epoci în care trăia. Orice noi excese s-ar fi inventat, Louisa trebuia să le încerce pe propria piele.

Matthew se smulse cu greu de sub farmecul chipului rece şi frumos al surorii sale.

— Vrei să torni tu? mă întrebă.

Puse tava pe o măsuţă joasă de stejar şlefuit, în faţa şemineului, între două canapele de piele prea moi.

Am fost de acord, bucuroasă să înveselesc atmosfera, chiar dacă aveam în minte atâtea întrebări cât să ne ocupe nu doar o singură seară de conversaţie. Ochii imenşi şi negri ai Louisei mă vegheau, aşa că am avut grijă să nu vărs nicio picătură de lichid pe suprafaţa lucioasă de lemn, în caz că odinioară fusese a ei. Matthew îşi amintise să aducă un urcior mare cu lapte şi zaharniţa, aşa că mi-am preparat ceaiul până când a ajuns exact de culoarea potrivită, apoi m-am lăsat între perne cu un oftat.

Matthew îşi ţinea cana de ceai politicos, fără să o ducă nici măcar o dată la buze.

---

[23] Pictor englez de origine olandeză (1618-1680), artist principal al curţii lui Carol al II-lea. A lăsat o serie de portrete de doamne. (n.r.)

— Nu trebuie să faci asta de dragul meu, să ştii, am spus, aruncând o privire cănii lui.

— Ştiu. Ridică din umeri. E un obicei, şi e relaxant.

— Când ai început să practici yoga? am schimbat eu subiectul.

— În perioada în care Louisa a plecat în Barbados. Eu am luat-o spre celelalte Indii – de Răsărit – şi m-am trezit în provincia Goa în anotimpul musonilor. Nu prea aveam nimic de făcut decât să beau mult şi să învăţ despre India. Yoghinii erau altfel atunci, mai spiritualizaţi decât majoritatea profesorilor de azi. Am cunoscut-o pe Amira cu câţiva ani în urmă, cu ocazia unei conferinţe la Mumbay, în cadrul căreia am ţinut o prelegere. Imediat ce am văzut cum îşi ţinea orele, mi-a fost clar că are harul vechilor yoghini. Şi nu împărtăşeşte temerile multor vrăjitoare faţă de ideea de a fraterniza cu un vampir.

În voce i se simţea o urmă de amărăciune.

— Tu ai invitat-o să vină în Anglia?

— I-am explicat ce ar putea face aici, iar ea a fost de acord să încerce. Curând se împlinesc zece ani de atunci, iar cursul ei are sala plină în fiecare săptămână. Desigur, Amira predă şi lecţii private, mai ales oamenilor.

— Nu sunt obişnuită să văd vrăjitoare, vampiri şi demoni făcând ceva împreună – cu atât mai puţin participând la un curs de yoga, am recunoscut.

Tabuurile împotriva amestecului cu fiinţe diferite erau puternice.

— Dacă mi-ai fi spus că aşa ceva e posibil, nu te-aş fi crezut.

— Amira e o optimistă şi-i plac provocările. La început n-a fost uşor. Vampirii refuzau să se afle în aceeaşi încăpere cu demonii, şi, desigur, nimeni nu avea încredere în vrăjitoare când au început să-şi facă apariţia. Vocea lui Matthew trăda propriile lui prejudecăţi, adânc înrădăcinate. Acum, majoritatea cursanţilor acceptă că suntem mai degrabă asemănători decât diferiţi şi dau dovadă de curtoazie unii faţă de ceilalţi.

— Poate că arătăm asemănător, am zis eu, luând o înghiţitură de ceai şi adunându-mi genunchii la piept, dar cu siguranţă nu simţim la fel.

— La ce te referi? zise Matthew, privindu-mă cu atenţie.

— La modul în care ştim că cineva este unul dintre noi – o făptură, am replicat, dezorientată. Atingerile delicate,

furnicăturile, senzaţia de frig.

Matthew clătină din cap.

— Nu, eu nu ştiu. Nu sunt vrăjitor.

— Nu simţi asta când te privesc? l-am întrebat.

— Nu. Tu simţi?

Privirea lui candidă îmi provocă exact reacţia despre care vorbeam.

Am dat din cap în semn că da.

— Spune-mi care e senzaţia. Se aplecă în faţă. Nimic nu părea neobişnuit, dar am simţit că îmi întindea o capcană.

— De… frig, am spus încet, neştiind cât să divulg, ca şi cum mi s-ar aduna pe sub piele nişte ace de gheaţă.

— Pare neplăcut.

Fruntea i se încreţi uşor.

— Nu e, am răspuns eu sinceră. E doar un pic ciudat. Cu demonii e cel mai rău – când mă privesc fix, mă simt de parcă m-ar săruta. M-am strâmbat.

Matthew râse şi puse cana pe masă. Îşi sprijini coatele pe genunchi şi rămase aplecat spre mine.

— Deci îţi foloseşti întru câtva puterile de vrăjitoare.

Capcana se închisese.

Mi-am pironit privirea în podea, furioasă, cu obrajii în flăcări.

— Îmi doresc să nu fi deschis niciodată *Ashmole 782* şi nici să fi luat nenorocitul ăla de volum de pe raft. N-a fost decât a cincea oară când am folosit magia anul ăsta, iar păţania cu maşina de spălat n-ar trebui să se pună, pentru că, dacă nu foloseam o vrajă, s-ar fi produs o inundaţie care ar fi distrus apartamentul de sub mine.

Clairmont ridică mâinile în semn că se predă.

— Diana, nu-mi pasă dacă foloseşti magia sau nu. Dar mă uimeşte cât de mult o faci.

— Nu folosesc magia sau puterea, sau vrăjitoria, sau cum vrei s-o numeşti. Nu asta sunt eu.

În obraji îmi ardeau două pete roşii.

— Ba exact asta eşti. Îţi curge prin vine. Musteşte în trupul tău. Te-ai născut vrăjitoare, aşa cum te-ai născut cu păr blond şi ochi albaştri.

Nu reuşisem niciodată să explic cuiva motivele pentru care evitam magia. Sarah şi Em n-ar fi înţeles niciodată. Şi nici Matthew. Ceaiul mi se răcea, şi am rămas strânsă ghem,

încercând să-i evit privirea scrutătoare.

— Nu vreau puterea asta, am zis în cele din urmă printre dinţi, n-am cerut-o niciodată.

— Şi ce-i în neregulă cu ea? În seara asta ţi-a prins bine capacitatea de empatie a Amirei. Asta e datorită magiei ei. Să ai însuşirile unei vrăjitoare nu e mai bine sau mai rău decât să ai talentul de a compune muzică sau de a scrie poezii – este doar ceva diferit.

— Nu vreau să fiu diferită, am spus cu îndârjire. Îmi doresc o viaţă simplă, obişnuită… precum cele de care se bucură oamenii.

„Una care să nu însemne moarte, pericol şi teama de a fi descoperită“, mi-am spus, cu gura bine închisă, ca să nu las vorbele să iasă.

— Cu siguranţă, şi tu îţi doreşti să fi fost normal, am adăugat.

— Ca om de ştiinţă, pot să-ţi spun, Diana, că nu există normalitate. Vocea sa îşi pierdea din blândeţea mângâietoare. Normalitatea este o poveste, un basm pe care oamenii şi-l spun singuri ca să se simtă mai bine atunci când primesc dovezi copleşitoare că majoritatea lucrurilor care se întâmplă în jurul lor nu sunt deloc „normale“.

Nimic din ceea ce spunea n-avea să-mi zdruncine convingerea că era periculos să fii o făptură diferită într-o lume dominată de oameni.

— Diana, uită-te la mine. Am făcut-o, împotriva instinctelor mele. Încerci să dai magia deoparte, exact aşa cum crezi că au făcut oamenii tăi de ştiinţă cu sute de ani în urmă. Problema este, continuă el încet, că n-au reuşit. Nici măcar oamenii între ei n-au reuşit să elimine complet magia din lumea lor. Chiar tu ai spus-o. Ea a continuat să se manifeste.

— Asta e altceva, am spus în şoaptă. Aici e vorba de viaţa mea. Pot să-mi controlez propria viaţă.

— Nu e altceva. Vocea lui Matthew era calmă şi sigură. N-ai decât să continui să te ţii departe de magie, dar nu vei reuşi, aşa cum n-au reuşit nici Robert Hooke[24] sau Isaac Newton. Amândoi ştiau că este imposibil ca lumea să existe fără magie. Hooke a fost genial, avea abilitatea de a analiza problemele ştiinţifice din mai multe perspective, de a construi instrumente şi de a concepe experimente. Dar nu şi-a descătuşat niciodată

[24] Om de ştiinţă englez (1635-1703), adversar al lui Newton (n.tr.)

întregul potenţial, deoarece se temea atât de mult de misterele naturii. Newton a avut cel mai curajos intelect din câte am cunoscut vreodată. Newton nu se temea de ceea ce nu poate fi văzut şi explicat cu uşurinţă – el a cuprins şi a acceptat totul. Ca istoric, ştii că exact alchimia şi credinţa sa în forţele invizibile ale creşterii şi ale schimbării l-au îndreptat spre teoria gravitaţiei.

— Atunci eu sunt Robert Hooke în povestea asta, am spus. Nu-mi trebuie să fiu o legendă ca Newton. „Ca mama mea."

— Temerile l-au făcut pe Hooke să fie plin de resentimente şi invidios, mă avertiză Matthew. Şi-a petrecut viaţa privind peste umăr şi proiectând experimentele altora. E groaznic să trăieşti aşa.

— N-am de gând să amestec magia în munca mea, am spus cu încăpăţânare.

— Tu nu eşti Hooke, Diana, spuse Matthew cu asprime. El era un simplu om, şi şi-a distrus viaţa încercând să reziste ispitei magiei. Tu eşti vrăjitoare. Dacă te comporţi ca el, vei fi pierdută.

Frica începu să-şi sape drum în mintea mea, îndepărtându-mă de Matthew Clairmont. Era convingător şi făcea să pară lipsită de griji sau repercusiuni existenţa ca făptură neomenească. Dar el era vampir şi nu puteam avea încredere în el. Şi se înşela în privinţa magiei. În mod sigur. Altfel, întreaga mea viaţă nu fusese decât o luptă zadarnică împotriva unui duşman imaginar.

Şi era doar vina mea că-mi era frică. Lăsasem magia să intre în viaţa mea – împotriva propriilor mele reguli – şi un vampir se strecurase înăuntru odată cu ea. Zeci de alte fiinţe îi urmaseră. Amintindu-mi de felul în care magia contribuise la moartea părinţilor mei, am simţit cum mă apucă panica. Respiraţia mi-a devenit sacadată şi am simţit furnicături pe piele.

— Traiul fără magie este singurul fel de a supravieţui pe care-l ştiu, Matthew.

Am inspirat lent, pentru ca senzaţia de panică să nu se intensifice, dar era greu, cu fantoma mamei şi a tatălui meu în încăpere.

— Trăieşti o minciună – şi încă una neconvingătoare. Te iluzionezi că exişti ca o fiinţă umană. Tonul lui Matthew era detaşat, aproape clinic. Nu păcăleşti pe nimeni, doar pe tine însăţi. I-am văzut cum se uită la tine. Toţi ştiu că eşti altfel.

— Prostii.

— De fiecare dată când te uiţi la Sean, îl laşi fără grai.

— A fost îndrăgostit de mine când eram studenţi, am spus pe un ton dispreţuitor.

— Sean încă e îndrăgostit de tine – dar nu despre asta e vorba. Crezi că şi domnul Johnson este vreun admirator de-al tău? Se comportă aproape la fel de ciudat ca Sean – tremură la cea mai mică schimbare în dispoziţia ta şi îşi face griji pentru că trebuie să te pună la o altă masă. Şi asta nu se întâmplă doar cu oamenii. L-ai speriat de moarte pe Dom Berno când te-ai întors şi te-ai uitat urât la el.

— Călugărul din bibliotecă? Nu-mi venea să cred. *Tu* l-ai speriat, nu *eu!*

— Îl cunosc pe Dom Berno din 1718, spuse Matthew sec. Mă ştie prea bine ca să se mai teamă de mine. Ne-am cunoscut la recepţia ducelui de Chandos, când interpreta rolul lui Damon din *Acis şi Galateea* lui Händel. Te asigur că l-a speriat puterea ta, nu a mea.

— Asta este lumea oamenilor, Matthew, nu o poveste. Oamenii ne întrec ca număr şi se tem de noi. Şi nu există nimic mai puternic pe lume decât teama lor – nici magia, nici forţa vampirilor, nimic.

— Teama şi tăgăduirea realităţii sunt specifice oamenilor, Diana, dar nu sunt permise unei vrăjitoare.

— Eu nu mă tem.

— Ba da, te temi, spuse Matthew încetişor, ridicându-se în picioare. Şi cred că e timpul să te duc acasă.

— Uite ce e, am zis eu, căci nevoia de a căpăta mai multe informaţii despre manuscris îmi îndepărtase toate celelalte gânduri, suntem amândoi interesaţi de *Ashmole 782.* Un vampir şi o vrăjitoare nu pot fi prieteni, dar ar trebui să fim în stare să colaborăm.

— Nu sunt aşa de sigur, spuse Matthew, impasibil.

Drumul înapoi spre Oxford se scurse în tăcere. Oamenii se înşelaseră complet în privinţa vampirilor, reflectam eu. Ca să-i facă înspăimântători, şi-i imaginaseră însetaţi de sânge. Dar ceea ce mă înspăimânta pe mine era mai degrabă răceala lui Matthew, combinată cu izbucnirile sale de mânie şi cu schimbările bruşte de dispoziţie.

Când am ajuns la locuinţa mea din New College, Matthew îmi pescui salteaua din portbagaj.

— Îţi urez un weekend plăcut, zise el pe un ton lipsit de orice emoţie.

— Noapte bună, Matthew. Mulţumesc că m-ai luat la yoga.

Vocea mea era la fel de lipsită de expresie ca şi a lui, şi am refuzat cu fermitate să privesc înapoi, chiar dacă ochii săi reci urmăreau cum mă îndepărtez.

Capitolul 9

Matthew trecu râul Avon peste podul înalt, arcuit. Găsea liniştitor peisajul familiar din Lanarkshire, cu dealuri stâncoase, cer mohorât şi contraste izbitoare. Această parte a Scoţiei era prea puţin blajină sau ademenitoare, iar frumuseţea ei inospitalieră se potrivea de minune cu starea lui de spirit. Reduse viteza şi o luă pe aleea de tei care ducea odinioară la un palat, iar acum nu mai ducea nicăieri, o rămăşiţă ciudată a unei vieţi grandioase pe care nimeni nu mai voia s-o trăiască. Parcând în dreptul a ceea ce fusese intrarea din spate a unui vechi pavilion de vânătoare, ale cărui pietre aspre, cafenii, contrastau puternic cu tencuiala crem, coborî din Jaguar şi îşi scoase genţile din portbagaj.

Uşa albă, primitoare, a cabanei se deschise.

— Arăţi ca naiba.

Un demon uscăţiv, cu păr negru, ochi căprui scânteietori şi nas acvilin stătea în prag, cu mâna pe clanţă, şi îşi inspecta cel mai bun prieten din cap până-n picioare.

Hamish Osborne îl cunoscuse pe Matthew Clairmont la Oxford cu aproape douăzeci de ani în urmă. Ca majoritatea făpturilor neomeneşti, fuseseră învăţaţi să se teamă unul de celălalt şi nu erau siguri cum să se poarte. Odată ce îşi dăduseră seama că au un simţ al umorului asemănător şi aceeaşi pasiune pentru idei, deveniseră inseparabili.

Chipul lui Matthew trădă supărare şi apoi, aproape imediat, resemnare.

— Şi mie-mi pare bine că te văd, zise el morocănos, lăsându-şi genţile lângă uşă.

Trase pe nas cu nesaţ mirosul rece, curat, al casei, cu nuanţele sale de tencuială veche şi de lemn îmbătrânit, ca şi aroma unică a lui Hamish, de levănţică şi de mentă. Nu mai ştia cum să scape de mirosul vrăjitoarei.

Jordan, valetul lui Hamish, care era om, apăru în tăcere, aducând cu sine un iz de apret şi de ceară de parchet cu lămâie. Nu alungă complet din nările lui Matthew parfumul de caprifoi şi de unguraş al Dianei, dar îi fu de ajutor.

— Îmi pare bine să vă văd, domnule, spuse el, înainte de a se îndrepta spre scări cu bagajele lui Matthew.

Jordan era un valet de şcoală veche. Chiar şi dacă n-ar fi fost

plătit bine ca să păstreze secretele stăpânului său, n-ar fi divulgat nimănui faptul că Osborne era demon sau că uneori găzduia vampiri. O asemenea indiscreţie ar fi fost de neconceput, la fel ca şi ideea de a-i lăsa să scape că, ocazional, i se cerea să servească sendvişuri cu unt de arahide şi banane la micul dejun.

— Mulţumesc, Jordan.

Matthew contempla sala de la parter, ca să nu fie nevoit să-l privească pe Hamish în ochi.

— Văd că ai cumpărat un nou tablou de Hamilton.

Privea extaziat peisajul necunoscut de pe peretele opus al încăperii.

— De obicei nu-mi observi noile achiziţii.

Ca şi în cazul lui Matthew, accentul lui Hamish era unul Oxbridge, dar cu o notă diferită. În cazul lui, era vorba despre graseierea de pe străzile din Glasgow.

— Că veni vorba de noi achiziţii, ce mai face Sweet William[25]?

William era noul iubit al lui Hamish, un om atât de încântător şi de relaxat încât Matthew îl poreclise după o floare de primăvară. Porecla prinsese. Acum, Hamish o folosea ca nume de alint, iar William începuse să-i bată la cap pe florarii din oraş să-i aducă ghivece cu garofiţe pe care să le dea prietenilor.

— E morocănos, spuse Hamish, chicotind. Îi promisesem un week-end liniştit acasă.

— Nu trebuie să vii, să ştii. Nici nu mă aşteptam.

Şi Matthew părea morocănos.

— Da, ştiu. Dar a trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, iar Cadzow[26] arată minunat în perioada asta a anului.

Matthew îi aruncă lui Hamish o privire neagră. Pe faţă i se citea neîncrederea.

— Dumnezeule, chiar ai nevoie de o vânătoare, nu? murmură Hamish.

— Rău de tot, replică vampirul, cu glas gâtuit.

— Avem timp să bem un pahar înainte sau trebuie să pleci chiar acum?

---

[25] Joc de cuvinte intraductibil: apelativul înseamnă „dulcele William“, dar este şi denumirea unei flori (garofiţă turcească, în limba română) (n.tr.)

[26] Vechiul nume al actualului oraş Hamilton, din comitatul South Lanarkshire, în partea sudică a Scoţiei (n.tr.)

— Cred că pot face faţă unui pahar, spuse Matthew pe un ton paralizant.

— Excelent. Am o sticlă de vin pentru tine şi nişte whisky pentru mine.

Hamish îi spusese lui Jordan să scoată nişte vin bun din pivniţă la scurt timp după ce primise telefonul lui Matthew, în zori. Nu suporta să bea singur, iar Matthew refuza să se atingă de whisky.

— Apoi îmi poţi spune ce-i cu nevoia asta bruscă de a merge la vânătoare într-un weekend de septembrie atât de frumos.

Hamish îl conduse la etaj, în bibliotecă. Lambriurile de un cafeniu cald fuseseră adăugate în secolul al nouăsprezecelea, împotriva intenţiei iniţiale a arhitectului de a furniza doamnelor din secolul al optsprezecelea un spaţiu amplu, aerisit, unde să-şi poată petrece timpul aşteptând întoarcerea soţilor de la vânătoare. Tavanul original, alb, se păstrase, cu tot cu podoabele sale – ghirlande şi heruvimi din ghips –, un adevărat reproş la adresa modernităţii.

Cei doi bărbaţi se instalară în jilţurile de piele de pe laturile şemineului, ale cărui flăcări vesele începuseră deja să alunge răcoarea toamnei. Hamish îi arătă lui Matthew sticla de vin, iar vampirul scoase un sunet de apreciere.

— Exact ce-mi trebuie.

— Aşa mi-am zis şi eu. Domnii de la Berry Brothers and Rudd m-au asigurat că este excelent.

Hamish turnă vin într-un pahar şi scoase dopul carafei cu whisky. Cu paharele în mână, cei doi rămaseră într-o tăcere prietenoasă.

— Îmi pare rău că te amestec şi pe tine în povestea asta, începu Matthew. Sunt într-o situaţie dificilă. Este… complicat.

Hamish chicoti.

— Cu tine e mereu aşa.

Matthew fusese atras de Hamish Osborne pe de o parte graţie firii lui directe şi, pe de altă parte, pentru că, spre deosebire de majoritatea demonilor, Hamish era ponderat şi nu se lăsa tulburat uşor. De-a lungul anilor, vampirul avusese prieteni demoni în egală măsură dăruiţi şi blestemaţi. Hamish era o companie mult mai plăcută. Lui nu i se întâmplau certuri înfocate, răbufniri de activitate frenetică sau depresii periculoase. Timpul petrecut cu Hamish era marcat de lungi

perioade de tăcere, urmate de conversaţii extrem de inteligente, toate purtând amprenta perspectivei sale senine asupra vieţii.

Ceea ce-l făcea pe Hamish diferit se manifestase şi în sfera lui de activitate, care nu avea legătură cu pasiunea obişnuită a demonilor pentru artă sau pentru muzică. Hamish avea darul banilor – se pricepea atât să-i câştige, cât şi să depisteze slăbiciunile fatale ale instrumentelor şi pieţelor financiare internaţionale. Îşi folosea creativitatea specifică demonilor ca să producă tabele în Excel în loc de sonate, înţelegând aspectele complexe ale schimbului valutar cu o asemenea precizie, încât era consultat de către preşedinţi de stat, monarhi şi prim-miniştri.

Predilecţia neobişnuită a demonului pentru economie îl fascina pe Matthew, ca şi uşurinţa lui de a socializa cu oamenii. Lui Hamish îi plăcea să se afle în preajma lor, iar defectele lor îl stimulau, în loc să-l irite. Asta se datora felului în care fusese crescut de părinţii lui, un tată agent de asigurări şi o mamă casnică. Deoarece îi cunoscuse pe imperturbabilii soţi Osborne, Matthew reuşea să înţeleagă ataşamentul lui Hamish faţă de oameni.

Trosnetele focului şi mirosul plăcut de whisky ce plutea în aer începeau să-şi facă efectul, şi vampirul se trezi că se relaxează. Se înclină înainte, ţinând delicat paharul între degete; lichidul roşu strălucea în lumina flăcărilor.

— Nu ştiu cu ce să încep, spuse el pe un ton ezitant.

— Cu sfârşitul, desigur. De ce m-ai sunat?

— Trebuia să stau deoparte de o vrăjitoare.

Hamish îşi privi o clipă prietenul, observându-i agitaţia vizibilă.

— Şi ce o face pe vrăjitoarea asta atât de specială? întrebă el cu blândeţe.

Matthew îl privi pe sub sprâncenele groase.

— Totul.

— Ah. Eşti la ananghie, nu-i aşa?

Hamish graseia şi mai puternic acum, trădând simpatie şi amuzament.

Matthew râse într-un fel dezagreabil.

— Se poate spune şi aşa, da.

— Vrăjitoarea asta are un nume?

— Diana. E profesoară de istorie. Vine din America.

— Zeiţa vânătorii, spuse Hamish încet. Şi dincolo de numele ăsta străvechi, e o vrăjitoare obişnuită?

— Nu, făcu Matthew scurt. Nici pe departe.

— Ah! Iată şi complicaţiile.

Hamish studie faţa prietenului său în căutarea unui semn că acesta s-ar fi liniştit, dar văzu că Matthew avea chef de harţă.

— E din neamul Bishop.

Matthew aşteptă. Aflase că nu era niciodată bine să creadă că demonul nu va percepe semnificaţia unei referinţe, indiferent cât de obscure.

Hamish îşi scormoni prin minte şi găsi ceea ce căuta.

— Te referi la vrăjitoarele din Salem, Massachusetts?

Matthew dădu din cap încruntat.

— Ultima dintre vrăjitoarele Bishop. Tatăl ei este din neamul Proctor.

Demonul fluieră încetişor.

— De două ori vrăjitoare, cu o descendenţă magică deosebită. Nu faci niciodată lucrurile pe jumătate, nu? Cred că e puternică.

— Mama ei este. Despre tatăl ei nu ştiu prea multe. Dar cu Rebecca Bishop e altă poveste. La treisprezece ani făcea vrăji pe care majoritatea vrăjitoarelor nu le pot stăpâni nici după o viaţă de studiu şi de experienţă. Iar capacităţile ei de clarvăzătoare erau uimitoare.

— O cunoşti, Matt?

Hamish trebuia să întrebe. Matthew trăise multe vieţi şi cunoscuse prea mulţi oameni pentru ca prietenul său să le poată ţine socoteala.

Matthew clătină din cap.

— Nu. Dar se vorbeşte adesea despre ea – cu invidie. Ştii cum sunt vrăjitoarele, zise el, şi vocea sa luă acel ton uşor neplăcut pe care-l căpăta când se referea la specia respectivă.

Hamish ignoră remarca despre vrăjitoare şi-l privi pe Matthew pe deasupra marginii paharului.

— Şi Diana?

— Pretinde că nu foloseşte magia.

În acea frază scurtă erau două fire care trebuiau trase. Hamish îl apucă întâi pe cel mai simplu.

— Cum adică, deloc? Nici ca să găsească un cercel pierdut? Sau ca să-şi vopsească părul?

Vocea lui Hamish trăda îndoiala.

— Nu e genul care să poarte cercei sau să se vopsească. E mai curând genul care aleargă şase kilometri, apoi vâsleşte o oră pe râu, într-o barcă periculos de mică.

— Date fiind originile ei, îmi vine greu să cred că nu-şi foloseşte niciodată puterea.

Hamish nu era doar un visător, ci şi o fire pragmatică. De aceea se pricepea atât de bine la bani.

— Şi nici tu nu crezi asta, altfel n-ai sugera că minte.

Acum apucase şi de celălalt fir.

— Spune că foloseşte magia doar ocazional – pentru lucruri mărunte. Matthew ezită, îşi trecu degetele prin păr, zburlindu-l, şi luă o înghiţitură de vin. Cu toate astea, am urmărit-o, şi o foloseşte mai mult de atât. Eu îi simt mirosul, spuse el pe un ton sincer şi deschis, pentru prima dată de când sosise. Magia ei miroase ca o furtună pe cale să izbucnească, cu fulgere şi trăsnete. Uneori pot să o şi văd. Diana scânteiază când se supără sau când se concentrează asupra muncii şi uită de toate.

„Şi când doarme“, îşi spuse vampirul în sinea sa, încruntându-se.

— Dumnezeule, sunt momente când mi se pare că îi simt chiar şi gustul.

— Scânteiază?

— Tu n-ai vedea-o, deşi s-ar putea să-i simţi energia în alt mod. Luminescenţa aceea – *le chatoiement* – este foarte slabă. Chiar şi pe vremea când eram un vampir tânăr, numai cele mai puternice vrăjitoare emiteau aceste mici impulsuri luminoase. În prezent e ceva extrem de rar. Diana nu este conştientă de ea şi habar n-are ce înseamnă.

Matthew se înfioră şi strânse pumnul.

Demonul se uită la ceas. Era încă devreme, dar ştia deja de ce se afla prietenul său în Scoţia.

Matthew Clairmont se îndrăgostea.

Jordan intră, impecabil sincronizat.

— Gonaciul a adus jeepul, domnule. I-am spus că nu veţi avea nevoie de serviciile lui astăzi.

Valetul ştia că nu mai era nevoie de un ghid care să dea de urma căprioarelor atunci când aveai un vampir în casă.

— Excelent, zise Hamish, ridicându-se în picioare şi golindu-şi paharul.

Îşi dorea mult să mai bea nişte whisky, dar era mai bine să îşi păstreze autocontrolul.

Matthew ridică privirea.

— Am să merg doar eu, Hamish. Aş prefera să vânez de unul singur.

Vampirului nu-i plăcea să vâneze însoţit de fiinţe cu sânge cald, categorie ce includea oamenii, demonii şi vrăjitoarele. De obicei făcea o excepţie în cazul lui Hamish, dar astăzi voia să fie singur până când avea să-şi poată stăpâni pofta pe care o resimţea pentru Diana Bishop.

— A, dar nu mergem la vânătoare, zise Hamish, cu o sclipire vicleană în ochi. Mergem să hăituim vânatul.

Demonul avea un plan: să-i ocupe mintea prietenului său până când acesta lăsa garda jos şi îi împărtăşea de bunăvoie ce se petrecea la Oxford, în loc să fie nevoie să scoată adevărul de la el cu cleştele.

— Haide, e o zi minunată. Te vei distra.

Afară, Matthew se urcă în jeepul vechi al lui Hamish, cu o expresie sumbră. Cei doi preferau să colinde împrejurimile cu el atunci când se aflau la Cadzow, chiar dacă în marile pavilioane de vânătoare din Scoţia erau preferate maşinile Land Rover. Pe Matthew nu-l deranja că îngheţa de frig în maşina descoperită, iar pe Hamish îl amuza masculinitatea exacerbată a vehiculului.

Pe dealuri, Hamish solicita la maximum cutia de viteze – iar vampirul se crispa de fiecare dată când auzea acele sunete scrâşnite – când se căţăra prin locurile unde păşteau căprioarele. Matthew zări o pereche de cerbi pe una dintre creste şi-i spuse lui Hamish să oprească. Coborî din maşină fără zgomot şi se ghemui lângă roata din faţă, deja hipnotizat.

Hamish zâmbi şi i se alătură.

Demonul mai hăituise cerbi împreună cu Matthew şi îşi dădea seama ce-i trebuia. Vampirul nu se hrănea întotdeauna, deşi astăzi Hamish era sigur că, lăsat pe cont propriu, Matthew s-ar fi întors acasă sătul după lăsarea nopţii – şi că pe pământurile lui ar fi existat cu doi cerbi mai puţin. Prietenul său era în egală măsură prădător şi carnivor. Ceea ce definea identitatea vampirilor era vânătoarea, nu modul de a se hrăni sau regimul lor alimentar. Uneori, când Matthew era neliniştit, nu făcea decât să iasă în aer liber şi să urmărească orice animal îi ieşea în cale, fără să ucidă.

În timp ce vampirul privea cerbul, demonul îl privea pe el. La Oxford situaţia era problematică. Simţea asta.

Matthew rămase răbdător în aceeaşi poziţie câteva ore în şir, analizând dacă merita să urmărească cerbii. Cu simţurile lui extraordinare – miros, văz şi auz – le urmări mişcările, le află obiceiurile şi le cântări toate reacţiile, la trosnetul unei crenguţe sau la zborul unei păsări. Atenţia vampirului era avidă, dar niciodată nerăbdătoare. Pentru Matthew, momentul crucial sosea atunci când prada îşi dădea seama că fusese învinsă şi se preda.

Lumina începuse să scadă când vampirul se ridică în cele din urmă şi dădu din cap spre Hamish. Era suficient pentru prima zi şi, deşi el nu avea nevoie de lumină pentru a vedea animalele, ştia că Hamish nu putea să coboare de pe munte pe întuneric.

Când ajunseră la pavilion, era întuneric beznă, iar Jordan aprinsese toate luminile, astfel încât clădirea arăta şi mai ridicol, aşezată cum era pe o culme de deal în mijlocul pustietăţii din jur.

— Pavilionul ăsta n-a avut niciodată niciun Dumnezeu, spuse Matthew pe un ton relaxat, menit totuşi să fie ironic. Robert Adam[27] a fost nebun să preia comanda asta.

— Mi-ai împărtăşit de multe ori ideile tale cu privire la mica mea extravaganţă, Matthew, zise Hamish cu seninătate, şi nu-mi pasă dacă înţelegi principiile designului arhitectonic mai bine ca mine sau dacă crezi că Adam a fost nebun să construiască – cum îi spui tu mereu? – „o ciudăţenie prost concepută“ în sălbăticia din Lanarkshire. Mie îmi place, şi nimic din ceea ce spui tu nu va schimba asta.

Purtaseră această conversaţie periodic, cu mici variaţiuni, de când Hamish îl anunţase că a cumpărat pavilionul de vânătoare – cu tot cu mobilierul, cu gonaciul şi cu Jordan – de la un aristocrat care nu-l folosea şi nici nu avea bani să-l repare. Matthew fusese îngrozit. Pentru Hamish, în schimb, Pavilionul Cadzow era un semn că se ridicase suficient de mult deasupra rădăcinilor sale din Glasgow ca să-şi permită să cheltuiască bani pe ceva deloc practic, pe care-l putea îndrăgi pur şi simplu pentru farmecul său.

— Hm, făcu Matthew cu o strâmbătură.

Hamish se gândi că prefera să-l vadă mai degrabă morocănos

[27] Arhitect neoclasic scoţian (1728-1792) (n.tr.)

decât agitat. Trecu la etapa următoare a planului său.

— Cina este la ora opt, în sufragerie.

Matthew ura sufrageria, care era grandioasă, cu tavan înalt şi străbătută de curenţi de aer. Mai important, vampirului îi displăcea pentru că bătea la ochi şi avea un aer feminin. Era însă încăperea preferată a lui Hamish.

Matthew mormăi.

— Nu mi-e foame.

— Eşti lihnit, zise Hamish pe un ton tăios, cercetând culoarea şi aspectul tenului lui Matthew. Când ai luat ultima masă adevărată?

— Acum câteva săptămâni. Matthew ridică din umeri cu indiferenţa sa obişnuită faţă de trecerea timpului. Nu-mi amintesc.

— În seara asta te vei delecta cu vin şi supă. Mâine e treaba ta ce mănânci. Vrei să stai puţin singur înainte de cină sau rişti să joci o partidă de biliard cu mine?

Hamish era extrem de bun la biliard şi încă mai bun la snooker, pe care învăţase să-l joace din adolescenţă. Îşi câştigase primii bani în sălile de biliard din Glasgow şi putea învinge pe aproape oricine. Matthew refuzase să mai joace snooker cu el pe motiv că nu era amuzant să pierzi de fiecare dată, chiar şi în faţa unui prieten. Încercase să-l înveţe în schimb carambol, vechiul joc franţuzesc cu mingi şi tacuri, dar câştigase mereu. Biliardul era cel mai bun compromis.

Incapabil să reziste provocării unei lupte, Matthew acceptă.

— Mă schimb şi vin să-ţi ţin companie.

Masa de biliard a lui Hamish se afla într-o cameră de lângă bibliotecă. Demonul era deja acolo, în pulover şi cu pantaloni, când Matthew sosi îmbrăcat într-o cămaşă albă şi în blugi. Vampirul evita să poarte alb, care-l făcea să arate fantomatic şi uşor înspăimântător, dar era singura cămaşă decentă pe care o luase cu el. Îşi făcuse bagajele pentru o excursie de vânătoare, nu pentru un dineu.

Îşi luă tacul şi se îndreptă spre capătul mesei.

— Gata?

Hamish dădu din cap afirmativ.

— Jucăm, să zicem, o oră, da? Apoi coborâm să bem ceva.

Se aplecară amândoi asupra tacurilor.

— Fii blând cu mine, Matthew, murmură Hamish chiar înainte

să dea prima lovitură.

Vampirul pufni în timp ce amândoi trăgeau spre capătul opus. Bilele atinseră manta şi ricoşară.

— Joc cu albele, spuse Matthew când bilele se opriră şi a lui ajunsese cel mai aproape.

O luă pe cealaltă şi i-o aruncă lui Hamish. Demonul puse o bilă roşie la locul ei şi se dădu înapoi.

Ca şi atunci când vâna, Matthew nu se grăbea să înscrie. Trase cincisprezece lovituri la rând, băgând bila roşie de fiecare dată în alt colţ.

— Dacă nu te superi, rosti tărăgănat, arătând spre masă.

Demonul îşi plasă bila galbenă fără niciun comentariu.

Matthew combina loviturile simple, care trimiteau bila roşie în colţuri, cu lovituri mai complicate, cunoscute sub numele de canonade, care nu erau punctul său forte. La acestea era nevoie să lovească atât bila galbenă a lui Hamish, cât şi bila roşie dintr-o singură mişcare a tacului, ceea ce necesita nu doar forţă, ci şi fineţe.

— Unde ai dat de vrăjitoare? întrebă Hamish oarecum neglijent, după ce Matthew lovi ambele bile.

Vampirul recuperă bila albă şi se pregăti de următoarea lovitură.

— În Biblioteca Bodleiană.

Demonul ridică din sprâncene, surprins.

— În Biblioteca Bodleiană? De când frecventezi tu regulat biblioteca?

Matthew greşi, bila sa albă sări peste mantă şi ateriză pe podea.

— De când am mers la un concert şi am auzit două vrăjitoare vorbind despre cum o americancă a pus mâna pe un manuscris de mult pierdut, zise el. Nu reuşeam să-mi dau seama de ce le păsa de aşa ceva.

Se îndepărtă de masă, enervat de greşeala făcută.

Hamish îşi jucă repede primele cincisprezece lovituri. Matthew îşi puse bila pe masă şi luă creta să-i noteze scorul.

— A, şi deci te-ai dus direct acolo şi ai început o conversaţie cu ea, ca să afli?

Demonul băgă toate cele trei bile în colţ dintr-o singură lovitură.

— Da, m-am dus să o caut. Matthew îl privea pe Hamish cum

se mişca în jurul mesei. Eram curios.

— Şi, s-a bucurat să te vadă? întrebă Hamish cu blândeţe, executând încă o lovitură complicată.

Ştia că vampirii, vrăjitoarele şi demonii se amestecau arareori, preferând să-şi petreacă timpul în comunităţile strâns unite ale semenilor lor. Prietenia sa cu Matthew era o relativă excepţie, iar prietenii demoni ai lui Hamish considerau că e o nebunie să fii atât de apropiat de un vampir. Într-o noapte ca asta, lui Hamish îi trecu prin minte că s-ar fi putut să aibă dreptate.

— Nu tocmai. A fost speriată la început, chiar dacă mi-a susţinut privirea fără să tresară. Are nişte ochi extraordinari – albaştri şi aurii şi verzi, şi cenuşii, comentă Matthew cu un aer visător. Mai târziu îi venea să mă lovească. Mirosea a furie.

Hamish îşi muşcă buzele ca să nu râdă.

— Pare o reacţie rezonabilă faţă de un vampir care o prinde într-o ambuscadă în Biblioteca Bodleiană.

Se hotărî să fie bun cu Matthew şi să-l scutească de replică. Trase în bila sa galbenă astfel încât să treacă peste cea roşie, lovind-o deliberat doar atât cât să rostogolească bila roşie şi să o izbească de ea.

— La naiba, mormăi el, greşeală.

Matthew se întoarse la masă, execută câteva lovituri simple, apoi încercă o canonadă sau două.

— V-aţi văzut şi în afara bibliotecii? întrebă Hamish după ce vampirul îşi recăpătase parţial calmul.

— Nu o văd prea mult, de fapt, nici măcar la bibliotecă. Eu stau într-o parte, ea în cealaltă. Însă am dus-o la micul dejun. Şi la Old Lodge, s-o cunoască pe Amira.

Hamish se abţinu cu greu să nu rămână cu gura căscată. Erau femei pe care Matthew le cunoştea de ani buni, fără să le fi dus vreodată la Old Lodge. Şi ce era cu statul în capetele opuse ale bibliotecii?

— N-ar fi mai simplu să staţi mai aproape unul de altul la bibliotecă, dacă eşti interesat de ea?

— Nu sunt interesat de *ea!*

Tacul lui Matthew explodă, izbind cu furie bila albă.

— Vreau manuscrisul. Încerc să pun mâna pe el de peste o sută de ani. Ea n-a făcut decât să completeze buletinul de împrumut şi pac! volumul a apărut din depozit.

Avea vocea plină de invidie.

— Ce manuscris, Matt?

Hamish făcea tot ce putea să rămână răbdător, dar schimbul de replici devenise repede insuportabil. Matthew divulga informaţiile cu zgârcenia unui avar care trebuia să renunţe la monedele lui. Pe demonii cei ageri îi scotea din minţi să aibă de-a face cu fiinţe care nu considerau prea importante diviziunile de timp mai mici de un deceniu.

— O carte de alchimie care i-a aparţinut lui Elias Ashmole. Diana Bishop este o cunoscută specialistă în alchimie.

Matthew greşi din nou, lovind bilele prea tare. Hamish le repoziţionă şi continuă să adune puncte, în timp ce prietenul său se liniştea. În cele din urmă, Jordan veni să le spună că băuturile îi aşteaptă la parter.

— Care-i scorul?

Hamish trase cu coada ochiului la semnele cu cretă. Ştia că victoria era a lui, dar un gentleman trebuia să întrebe – sau cel puţin aşa îi spusese Matthew.

— Ai câştigat, desigur.

Matthew ieşi din cameră cu un aer demn şi coborî scările cu paşi grei şi cu o viteză mult mai mare decât a unui om. Jordan aruncă o privire îngrijorată treptelor ceruite.

— Profesorul Clairmont are o zi grea, Jordan.

— Aşa se pare, murmură valetul.

— Mai bine mai adu o sticlă de vin roşu. Va fi o noapte lungă.

Băură în ceea ce fusese odinioară sala de primire a pavilionului. Ferestrele dădeau spre grădină, întreţinută încă sub forma unor răzoare clasice de flori, ordonate, în pofida faptului că proporţiile lor nu se potriveau cu un pavilion de vânătoare. Erau prea importante – locul lor ar fi fost în grădina unui palat, nu a unui asemenea edificiu.

Acum, odată aşezaţi în faţa şemineului, cu băuturile în mână, Hamish putea în sfârşit să-şi croiască drum spre miezul misterului.

— Povesteşte-mi despre manuscrisul ăsta al Dianei, Matthew. Ce conţine, mai precis? Reţeta pietrei filosofale care transformă plumbul în aur? Vocea lui Hamish era uşor batjocoritoare. Instrucţiuni despre cum să prepari elixirul vieţii, ca să transformi muritorii în nemuritori?

Încetă însă să-l mai tachineze în clipa în care Matthew ridică

privirea şi-l privi ţintă.

— Nu se poate să vorbeşti serios, şopti Hamish, şocat.

Piatra filosofală era doar o legendă, ca şi Graalul sau Atlantida. Nu avea cum să fie reală. Târziu, îşi dădu seama că nici vampirii, demonii sau vrăjitoarele n-ar fi trebuit să fie reali.

— Ţi se pare că glumesc? întrebă Matthew.

— Nu.

Demonul se înfioră. Matthew fusese întotdeauna convins că-şi putea folosi abilităţile ştiinţifice ca să descopere ce-i făcea pe vampiri rezistenţi la moarte şi la degradare. Piatra filosofală se potrivea perfect acestui vis.

— Este cartea pierdută, zise Matthew pe un ton sumbru. Sunt sigur.

Ca majoritatea celorlalte făpturi, Hamish ştia poveştile. Una dintre versiuni sugera că vrăjitoarele furaseră o carte de preţ de la vampiri, o carte ce conţinea secretul nemuririi. Alta pretindea că vampirii erau cei care furaseră o străveche carte de vrăji de la vrăjitoare şi apoi o pierduseră. Unii şopteau că nu era deloc o carte cu vrăji, ci o carte de căpătâi, ce vorbea despre trăsăturile de bază ale celor patru specii umanoide de pe pământ.

Matthew avea propriile teorii despre conţinutul cărţii. Explicaţia faptului că vampirii erau atât de greu de ucis şi poveştile despre începuturile umanităţii şi ale celorlalte făpturi reprezentau doar o mică parte din el.

— Chiar crezi că manuscrisul ăsta alchimic este cartea ta? întrebă Hamish.

Când Matthew dădu din cap că da, demonul răsuflă cu zgomot.

— Nu-i de mirare că vrăjitoarele discutau despre asta. Cum au descoperit că Diana a găsit-o?

Matthew se întoarse spre el cu o expresie feroce.

— Cine ştie şi cui îi pasă? Problemele au apărut exact pentru că n-au putut să-şi ţină gura.

Hamish îşi reaminti că Matthew şi familia sa nu le suportau pe vrăjitoare.

— N-am fost singurul care le-a auzit vorbind duminică. Le-au auzit şi alţi vampiri. Iar demonii au simţit că se întâmplă ceva interesant şi…

— Acum, Oxfordul colcăie de tot felul de făpturi, termină demonul fraza. Ce porcărie! Nu-i aşa că mai e puţin şi începe

trimestrul de toamnă? Urmează oamenii, care se vor întoarce în stoluri.

— Şi nu e doar asta. Expresia lui Matthew era sumbră. Manuscrisul nu a fost pur şi simplu rătăcit. Se afla sub o vrajă, iar Diana a rupt-o. Apoi l-a retrimis la rafturi şi nu mai e deloc interesată să-l recheme. Iar eu nu sunt singurul care o aşteaptă.

— Matthew, zise Hamish încordat, o aperi cumva de alte vrăjitoare?

— Nu pare să-şi cunoască propriile puteri. Asta o expune riscurilor. Nu le-am putut lăsa să ajungă primele la ea.

Matthew păru dintr-odată, în mod cu totul deconcertant, vulnerabil.

— Oh, Matt! făcu Hamish, clătinând din cap. N-ar trebui să te amesteci între Diana şi propria ei specie. Nu vei face decât să agravezi situaţia. În plus, continuă el, nicio vrăjitoare nu are cum să manifeste ostilitate faţă de cineva din neamul Bishop. E o familie prea veche şi distinsă.

În ziua de azi, făpturile neomeneşti nu se mai omoară între ele decât în caz de autoapărare. Agresivitatea este condamnată. Matthew îi povestise lui Hamish cum fusese în vremurile de demult, când luptele pe viaţă şi pe moarte şi vendetele erau la ordinea zilei, iar semenii lor atrăgeau în mod constant atenţia oamenilor.

— Demonii sunt dezorganizaţi, iar vampirii nu vor îndrăzni să se pună cu mine. Dar în vrăjitoare nu pot avea încredere.

Matthew se ridică, luându-şi paharul cu vin şi apropiindu-se de şemineu.

— Las-o în pace pe Diana Bishop, îl sfătui Hamish. În plus, dacă manuscrisul ăsta a fost vrăjit, nu vei putea să-l examinezi.

— Voi putea, dacă mă ajută ea, spuse Matthew cu o dezinvoltură înşelătoare, privind ţintă la flăcările din şemineu.

— Matthew, zise demonul, cu acelaşi ton pe care-l folosea ca să-şi anunţe asociaţii că se aventuraseră pe un teren minat, uită de vrăjitoare şi de manuscris.

Vampirul puse cu grijă paharul de vin pe poliţa de deasupra şemineului şi se întoarse cu spatele.

— Nu cred că pot, Hamish… Poftesc la ea.

Numai rostind cuvântul, simţi cum îl copleşeşte foamea. Când foamea i se concentra şi devenea atât de insistentă, nu-i mai era suficient orice fel de sânge. Corpul lui cerea ceva anume.

Dacă ar fi putut să-i guste sângele – să guste din Diana – ar fi fost satisfăcut, iar pofta aceea dureroasă ar fi cedat.

Hamish studie umerii tensionaţi ai lui Matthew. Nu era surprins să afle că prietenul său tânjea după Diana Bishop. Un vampir trebuia să dorească o altă fiinţă mai mult decât pe oricine sau orice altceva ca să se împerecheze, iar poftele erau înrădăcinate în dorinţa sexuală. Hamish bănuia foarte insistent că Matthew – în ciuda declaraţiilor sale pline de pasiune cum că i-ar fi fost imposibil să găsească pe cineva care să-i trezească asemenea sentimente – era dominat de impulsul împerecherii.

— Atunci, adevărata problemă cu care te confrunţi acum nu sunt vrăjitoarele şi nici Diana. Şi cu siguranţă, nu vreun manuscris străvechi, care poate sau nu să conţină răspunsurile la întrebările tale. Hamish lăsă să treacă câteva clipe înainte de a continua, pentru ca Matthew să aibă timp să-i cântărească spusele. Îţi dai seama că o vânezi?

Vampirul răsuflă, uşurat că spusese lucrurilor pe nume.

— Ştiu. Am intrat pe fereastră în camera ei în timp ce dormea. O urmăresc când aleargă. Ea opune rezistenţă încercărilor mele de a o ajuta, şi, cu cât o face mai mult, cu atât mă simt mai flămând.

Arăta atât de perplex, încât Hamish trebui să-şi muşte buzele ca să nu zâmbească. De obicei, femeile lui Matthew nu-i opuneau rezistenţă. Făceau ceea ce le spunea el să facă, orbite de înfăţişarea şi de farmecul lui. Fireşte că de data asta era fascinat.

— Dar n-am nevoie de sângele Dianei – nu fizic. N-am de gând să cedez acestei pofte. Faptul că sunt în preajma ei n-ar trebui să-mi pună probleme. Brusc, trăsăturile i se descompuseră. Ce tot spun eu aici? Nu putem sta aproape unul de altul. Vom atrage atenţia.

— Nu neapărat. *Noi doi* am petrecut ceva timp împreună, şi asta n-a deranjat pe nimeni, sublinie Hamish.

În primii ani ai prieteniei lor, se zbătuseră să ascundă de ochii curioşilor faptul că erau diferiţi. Erau suficient de remarcabili şi fiecare în parte, ca să atragă interesul oamenilor. Când erau împreună – cu capetele brunete apropiate pentru a-şi spune o glumă la cină sau stând pe jos în curtea pătrată a facultăţii în zori, cu sticle goale de şampanie la picioare – erau imposibil de ignorat.

— Nu e acelaşi lucru, şi asta o ştii şi tu, zise Matthew nerăbdător.

— Ah, da, am uitat. Hamish îşi ieşi din fire. Nimănui nu-i pasă ce fac demonii. Dar un vampir şi o vrăjitoare? O, da, asta contează. *Voi* sunteţi făpturile cu adevărat importante pe lumea asta.

— Hamish! protestă Matthew. Ştii că eu nu cred asta.

— Tu ai dispreţul caracteristic vampirilor faţă de demoni, Matthew. Şi faţă de vrăjitoare, aş adăuga. Gândeşte-te bine de tot la ce simţi faţă de celelalte fiinţe înainte de a o aduce pe vrăjitoarea asta în patul tău.

— N-am nici cea mai mică intenţie de a o aduce pe Diana în patul meu, zise Matthew pe un ton acru.

— Cina este servită, domnule.

Jordan stătea în prag, neobservat, de ceva vreme.

— Slavă Domnului, zise Hamish cu uşurare, ridicându-se de pe scaun.

Era mai uşor s-o scoată la capăt cu vampirul dacă acesta îşi împărţea atenţia între conversaţie şi altceva – orice altceva.

Aşezat în sufragerie, într-un capăt al mesei impresionante, concepute ca să poată hrăni toţi invitaţii casei, Hamish atacă primul dintre cele câteva feluri de mâncare, în timp ce Matthew învârti în mâini o lingură de supă până când porţia i se răci. Vampirul se aplecă atunci deasupra castronului şi adulmecă.

— Ciuperci şi vin de Xeres? întrebă el.

— Da. Jordan a vrut să încerce ceva nou, şi, cum nu conţinea nimic din ceea ce consideri tu insuportabil, i-am dat voie.

De obicei, Matthew nu avea nevoie de prea multă hrană când se afla la pavilionul Cadzow, dar Jordan era un adevărat vrăjitor al supelor, iar lui Hamish nu-i plăcea să mănânce singur, la fel cum nu-i plăcea nici să bea singur.

— Îmi pare rău, Hamish, spuse Matthew, privindu-şi prietenul cum mânca.

— Îţi accept scuzele, Matt, zise Hamish, cu lingura de supă în dreptul gurii. Dar nu-ţi poţi imagina cât e de greu să accepţi că eşti demon sau vrăjitoare. Cu vampirii lucrurile sunt clare şi incontestabile. Nu eşti vampir, dar apoi devii. Fără întrebări, fără loc pentru îndoieli. Noi, ceilalţi, trebuie să aşteptăm, să privim şi să ne punem întrebări. Asta face ca superioritatea voastră, a vampirilor, să fie şi mai greu de îndurat.

Matthew răsucea coada lingurii între degete ca pe un baston de mareşal.

— Vrăjitoarele ştiu că sunt vrăjitoare. Ele nu sunt deloc ca demonii, zise el, încruntându-se.

Hamish puse lingura pe masă cu un clinchet şi îşi umplu la loc paharul cu vin.

— Ştii foarte bine că a fi copilul unei vrăjitoare nu e o garanţie. Te poţi dovedi pur şi simplu o persoană obişnuită. Sau poţi da foc leagănului. Nimeni nu poate şti când, dacă sau cum ţi se vor manifesta puterile.

Spre deosebire de Matthew, Hamish avea o prietenă care era vrăjitoare. Janine îi aranja părul, care în ultima vreme arăta mai bine ca oricând, şi îi prepara propria loţiune pentru piele, pur şi simplu miraculoasă. Hamish bănuia că Janine folosea nişte vrăji ca s-o prepare.

— Totuşi, nu e o surpriză totală, insistă Matthew, luând puţină supă cu lingura şi agitând-o uşor ca să o răcească. Familia Dianei are în spate secole de tradiţie. Nu seamănă deloc cu experienţa prin care ai trecut tu în adolescenţă.

— Mie mi-a fost uşor, zise Hamish, amintindu-şi de diverse poveşti despre maturizarea demonilor care îi fuseseră împărtăşite de-a lungul timpului.

Pe vremea când Hamish avea doisprezece ani, viaţa îi fusese dată peste cap într-o singură după-amiază. Ajunsese să-şi dea seama, în cursul unei lungi toamne scoţiene, că era mult mai inteligent decât profesorii săi. Majoritatea copiilor care împlinesc doisprezece ani bănuiesc asta, dar Hamish o ştia cu o siguranţă profund tulburătoare. Reacţionase pretinzând că nu se simţea bine, ca să poată chiuli de la şcoală, şi, când asta nu mai mersese, făcându-şi temele cât de repede putea şi abandonând orice pretenţie de normalitate. În disperare de cauză, dirigintele său chemase pe cineva de la facultatea de matematică să evalueze capacitatea bulversantă a lui Hamish de a rezolva în câteva minute probleme care le dădeau de gândit colegilor săi de clasă câte o săptămână sau mai mult.

Jack Watson, un tânăr demon de la Universitatea Glasgow, cu păr roşcat şi ochi albaştri strălucitori, îl privise o singură dată pe drăcuşorul de Hamish Osborne şi bănuise că şi el era demon. După ce parcursese toate etapele unei evaluări oficiale, care furnizase dovezile necesare că Hamish era un geniu matematic

a cărui minte nu se încadra în parametrii normali, Watson îl invitase să audieze cursurile de la universitate. Îi explicase, de asemenea, directorului şcolii că un asemenea copil nu putea fi ţinut într-o clasă normală fără să devină piroman sau ceva similar.

Apoi, Watson făcuse o vizită în locuinţa modestă a Osbornilor şi le spusese părinţilor uluiţi cum era de fapt construită lumea şi ce feluri de fiinţe trăiau în ea. Percy Osborne, care provenea dintr-un mediu prezbiterian şi era un om fervent religios, se împotrivi ideii de făptură supranaturală şi supraomenească, până când soţia sa îi arătase că fusese crescut să creadă în vrăjitoare – de ce nu şi în demoni şi vampiri? Hamish plânsese de uşurare, căci nu se mai simţea atât de cumplit de singur. Mama sa îl îmbrăţişase strâns şi-i spusese că ştiuse dintotdeauna că era un copil special.

În timp ce Watson stătea încă în faţa sobei lor electrice, bând ceai cu soţul şi cu fiul ei, Jessica Osborne se gândise că aceasta era ocazia perfectă de a discuta şi despre alte aspecte ale existenţei lui Hamish care l-ar fi putut face să se simtă altfel decât ceilalţi. Oferindu-le fursecuri de ciocolată, îşi informase fiul că nu se mai aştepta ca el să se însoare cu fata vecinului îndrăgostită de el. Hamish în schimb era atras de fratele mai mare al fetei, un flăcău de cincisprezece ani care, cu un şut, putea să trimită o minge de fotbal mai departe decât oricine altcineva din cartier. Nici Percy, nici Jack nu păruseră prea surprinşi sau deranjaţi de această dezvăluire.

— Totuşi, spuse Matthew acum, după prima înghiţitură de supă călduţă, întreaga familie a Dianei trebuie să se fi aşteptat ca ea să fie vrăjitoare – şi chiar este, fie că-şi foloseşte magia, fie că nu.

— Îmi închipui că i-ar fi mai uşor să se afle printre nişte oameni care n-au habar de nimic. Îţi dai seama ce presiune s-a exercitat asupra ei? Fără să mai vorbim de senzaţia groaznică că propria viaţă nu-ţi aparţine? Pe Hamish îl luă cu frisoane. Aş fi preferat să nu ştiu nimic.

— Cum te-ai simţit, întrebă Matthew ezitant, în prima zi în care te-ai trezit ştiind că eşti demon?

În mod obişnuit, vampirul nu punea întrebări atât de personale.

— Ca şi cum m-aş fi născut încă o dată, zise Hamish. Senzaţia

a fost la fel de intensă şi de derutantă ca atunci când tu însuţi te-ai trezit tânjind după sânge şi auzind cum creşte iarba, fir cu fir. Totul arăta altfel. Simţeam totul altfel. Mare parte a timpului zâmbeam ca un nebun care câştigase la loterie, iar restul timpului plângeam în camera mea. Dar nu cred că am fost convins că sunt un demon – ştii cum, *cu adevărat* convins – până când nu m-ai dus tu pe furiş la spital.

Primul cadou al lui Matthew pentru aniversarea lui Hamish, după ce se împrieteniseră, fusese o sticlă de şampanie Krug şi o excursie la spitalul John Radcliffe. Acolo, Matthew îl scanase cu tomograful, în timp ce îi punea o serie de întrebări. Apoi, în timp ce beau şampanie, comparaseră tomografiile lui Hamish cu cele ale unui eminent chirurg neurolog din spital. Demonul, îmbrăcat cu halatul de pacient, îl pusese pe Matthew să redea de mai multe ori tomografiile, fascinat de felul în care creierul i se aprindea, asemenea unui tonomat, chiar şi atunci când răspundea la întrebări simple. Rămăsese cel mai grozav cadou de ziua lui pe care-l primise vreodată.

— Din ce mi-ai spus, Diana e în stadiul în care mă aflam eu înainte de tomografii, zise Hamish. Ştie că e vrăjitoare, dar simte că trăieşte într-o minciună.

— Chiar trăieşte într-o minciună, mormăi Matthew, luând încă o înghiţitură de supă. Pretinde că e un om obişnuit.

— N-ar fi interesant de ştiut de ce face asta? Mai important, poţi suporta să fii în preajma unei asemenea persoane? Ţie nu-ţi plac minciunile.

Matthew păru să reflecteze, dar nu răspunse.

— Şi mai e ceva, continuă Hamish. Pentru o fiinţă ca tine, care urăşte minciunile, ţii o mulţime de secrete. Dacă ai nevoie de vrăjitoarea asta, indiferent de motiv, va trebui să-i câştigi încrederea. Şi singurul mod de a o face e să-i spui lucruri pe care nu vrei ca ea să le ştie. Ţi-a stârnit instinctele protectoare şi va trebui să te lupţi cu ele.

În timp ce Matthew întorcea situaţia pe toate părţile, Hamish schimbă subiectul, vorbind despre ultimele catastrofe din City[28] şi despre acţiunile guvernului. Vampirul se calmă şi mai mult, prins în mreaja intrigilor financiare şi politice.

— Ai auzit de crimele din Westminster, presupun, zise Hamish când Matthew se linişti de tot.

---

[28] Centrul financiar al Londrei (n.tr.)

— Da. Cineva trebuie să le oprească.

— Tu? întrebă Hamish.

— Nu e treaba mea – încă.

Hamish ştia că Matthew avea o teorie despre crimele acelea, legată de cercetările sale ştiinţifice.

— Tot mai crezi că omorurile sunt un semn că vampirii încep să dispară ca specie?

— Da, spuse Matthew.

Era convins că toate făpturile neomeneşti începeau să dispară, încet-încet. Hamish respinsese ipotezele prietenului său la început, dar acum se gândea că poate Matthew are dreptate.

Reveniră la subiecte de conversaţie mai puţin tulburătoare şi, după cină, se retraseră la etaj. Demonul împărţise una dintre sălile de primire nefolosite ale pavilionului într-un salon şi un dormitor. Salonul era dominat de o tablă de şah străveche, uriaşă, cu piese din fildeş şi abanos, care ar fi trebuit pe drept să stea la adăpost în vitrina unui muzeu, nu într-un pavilion de vânătoare străbătut de curenţi de aer. Ca şi tomografiile, jocul de şah fusese un cadou de la Matthew.

Prietenia lor devenise mai strânsă în astfel de nopţi lungi, petrecute în faţa tablei de şah şi în discuţii despre munca lor. Într-o seară, Matthew începuse să-i povestească lui Hamish despre faptele lui de vitejie din trecut. Acum rămăseseră puţine lucruri pe care demonul să nu le ştie despre Matthew Clairmont, iar vampirul era singura fiinţă cunoscută de Hamish care nu se temea de intelectul său remarcabil.

Ca de obicei, Hamish decise să joace cu negrele.

— Am terminat ultima noastră partidă? întrebă Matthew, prefăcându-se surprins când văzu tabla de joc cu piesele aranjate frumos.

— Da. Ai câştigat, zise Hamish scurt, atrăgându-şi unul dintre zâmbetele rare, largi, ale prietenului său.

Începură să mute. Matthew zăbovea de fiecare dată, Hamish se mişca rapid şi decisiv când îi venea rândul. Nu se auzeau decât trosnetul focului şi ticăitul ceasului.

După o oră de joc, Hamish trecu la faza finală a planului său.

— Am o întrebare. Vorbise în timp ce aştepta ca prietenul lui să facă următoarea mutare. O vrei pe vrăjitoare pentru ea însăşi sau pentru puterea pe care o are asupra manuscrisului?

— Nu-i vreau puterea! explodă Matthew, făcând o mutare

proastă cu tura, pe care Hamish i-o captură imediat. Îşi lăsă capul în jos. Arăta, acum mai mult ca oricând, ca un înger renascentist concentrat asupra unui mister celest. Dumnezeule, nu ştiu ce vreau!

Hamish rămase cât putu de nemişcat.

— Eu cred că ştii, Matt.

Matthew mută un pion şi nu răspunse.

— Celelalte făpturi din Oxford, continuă Hamish, vor afla curând, dacă nu ştiu deja, că nu eşti interesat doar de cartea aia veche. Care-i finalul tău de partidă?

— Nu ştiu, spuse vampirul în şoaptă.

— Vrei dragostea? Vrei să îi guşti sângele? Să o faci asemenea ţie?

Matthew mârâi.

— Impresionant, zise Hamish pe un ton plictisit.

— Sunt multe aspecte pe care nu le înţeleg în povestea asta, Hamish, dar trei lucruri le ştiu cu siguranţă, spuse Matthew cu emfază, ridicându-şi paharul cu vin de pe podea. Nu voi ceda poftei pentru sângele ei. Nu vreau să-i controlez puterea. Şi în mod cert nu îmi doresc să o transform într-un vampir. La acest gând îl trecură fiori.

— Rămâne iubirea. Iată răspunsul. De fapt, ştii ce vrei.

Matthew luă o înghiţitură de vin.

— Vreau ceea ce n-ar trebui să vreau şi râvnesc la o fiinţă pe care n-o voi putea avea niciodată.

— Doar nu ţi-e teamă că ai putea să-i faci rău? întrebă Hamish cu blândeţe. Ai mai avut relaţii cu femei cu sânge cald şi nu i-ai făcut rău nici uneia.

Paharul de cristal masiv din mâna lui Matthew plesni în două. Partea de sus căzu pe podea şi vinul roşu se împrăştie pe covor. Hamish văzu urma de pulbere de sticlă dintre arătătorul şi degetul mare al vampirului.

— Oh, Matt, de ce nu mi-ai spus?

Hamish îşi controlă trăsăturile, asigurându-se că nu dădea la iveală nicio fărâmă din şocul pe care-l simţea.

— Cum aş fi putut? Matthew îşi privi fix mâinile şi măcină cioburile de sticlă între buricele degetelor, până când începură să scânteieze roşu-închis de la amestecul de sticlă şi sânge. Întotdeauna ai crezut prea mult în mine.

— Cine a fost?

— O chema Eleanor.

Matthew se poticni când îi rosti numele. Îşi trecu dosul palmei peste ochi, într-o încercare nereuşită de a-şi şterge din minte imaginea chipului ei.

— Mă certam cu fratele meu. Acum nici măcar nu-mi mai amintesc din ce cauză. Atunci îmi venea să-l distrug cu mâinile goale. Eleanor a încercat să mă facă să ascult de vocea raţiunii. S-a băgat între noi şi… Vocea vampirului deveni gâtuită. Îşi cuprinse capul în palme, fără a se obosi să-şi şteargă urmele de sânge de pe degetele care deja se vindecaseră. Am iubit-o atât de mult, şi am ucis-o.

— Când s-a petrecut asta? întrebă Hamish în şoaptă.

Matthew lăsă mâinile în jos, întorcându-le ca să-şi contemple degetele lungi, puternice.

— Cu sute de ani în urmă. Ieri. Ce mai contează? întrebă el, cu dispreţul caracteristic vampirilor faţă de timp.

— Contează enorm dacă ai făcut greşeala asta când erai un vampir recent creat, care încă nu ştia să-şi controleze instinctele şi foamea.

— Ah. Atunci contează şi faptul că am mai omorât o femeie, Cecilia Martin, acum un secol. Pe atunci nu mai eram un „vampir recent creat”.

Matthew se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. Ar fi vrut să fugă în întunericul nopţii şi să dispară, ca să nu fie nevoit să vadă oroarea din ochii lui Hamish.

— Mai sunt şi altele? întrebă Hamish pe un ton tăios.

Matthew clătină din cap.

— Două sunt de ajuns. A treia nu va exista. Niciodată.

— Povesteşte-mi despre Cecilia, îi ordonă Hamish, aplecându-se în faţă.

— Era soţia unui bancher, zise Matthew fără tragere de inimă. Am văzut-o la operă şi mi s-au aprins călcâiele. Toţi bărbaţii din Paris se amorezau de soţiile altora în perioada aia. Degetul lui desenă conturul chipului unei femei pe geamul din faţa sa. Nu mi s-a părut o provocare. Nu voiam decât să o gust puţin, în noaptea în care m-am dus la ea acasă. Dar, odată ce am început, nu m-am mai putut opri. Şi cu toate astea n-am putut nici s-o las să moară – era a mea şi nu voiam să renunţ la ea. Abia am reuşit să mă opresc la timp. *Dieu,* cât de tare îi displăcea să fie vampir. A intrat într-o casă în flăcări înainte de a

putea s-o opresc.

Hamish se încruntă.

— Atunci n-ai omorât-o tu, Matt. S-a sinucis.

— M-am hrănit cu ea până când a ajuns în pragul morţii, am forţat-o să-mi bea sângele şi am transformat-o fără permisiunea ei într-o făptură neomenească pentru că eram egoist şi înspăimântat, zise vampirul furios. Cum n-am omorât-o? I-am furat viaţa, identitatea, vitalitatea – asta înseamnă moarte, Hamish.

— De ce mi-ai ascuns lucrurile astea?

Hamish încerca să nu-i pese că prietenul său cel mai bun făcuse aşa ceva, dar era greu.

— Până şi vampirii simt ruşine, zise Matthew, ferm. Mă urăsc – şi aşa şi trebuie să fie – pentru ceea ce le-am făcut acelor femei.

— De-asta nu mai trebuie să ţii secrete, Matt. Te vor distruge. Hamish reflectă puţin înainte de a continua. N-ai vrut să le omori pe Eleanor şi pe Cecilia. Nu eşti un criminal.

Matthew atinse cadrul ferestrei cu vârful degetelor şi-şi lipi fruntea de geamul rece. Când vorbi, avea o voce plată, lipsită de însufleţire.

— Nu, sunt un monstru. Eleanor m-a iertat pentru ce i-am făcut. Cecilia – niciodată.

— Nu eşti un monstru, zise Hamish, îngrijorat de tonul lui Matthew.

— Poate că nu, dar sunt periculos. Se întoarse şi îl privi pe Hamish. Mai ales în preajma Dianei. Nici măcar Eleanor nu m-a făcut să mă simt în felul ăsta.

Simplul gând la Diana îi aduse înapoi foamea aceea nebună, a cărei tensiune i se răspândi din piept până-n abdomen. Chipul lui Matthew se întunecă în efortul de a o ţine sub control.

— Întoarce-te aici şi termină partida, spuse Hamish pe un ton aspru.

— Aş putea să plec, Hamish, zise Matthew nesigur. Nu trebuie să împărţi casa cu mine.

— Nu fi idiot, îl şfichiui imediat replica lui Hamish. Nu pleci nicăieri.

Matthew se aşeză.

— Nu înţeleg cum poţi să ştii despre Eleanor şi Cecilia şi să nu mă urăşti şi tu, spuse el după câteva minute.

— Nu-mi pot imagina vreun gest de-al tău care m-ar face să

te urăsc, Matthew. Te iubesc ca pe un frate şi voi continua s-o fac până în clipa morţii.

— Mulţumesc, zise Matthew, cu o expresie sumbră. Voi încerca să merit.

— Nu încerca. Fă-o, spuse Hamish, pe un ton mohorât. Apropo, eşti pe punctul de a-ţi pierde nebunul.

Amândoi îşi îndreptară din nou atenţia asupra jocului de şah, deşi cu destulă greutate, şi în zori, când Jordan aduse cafea pentru Hamish şi o sticlă de Porto pentru Matthew, încă jucau. Valetul culese paharul spart de pe jos fără o vorbă, iar Hamish îl anunţă că poate să meargă la culcare.

După ce plecă Jordan, Hamish cuprinse dintr-o privire toată tabla de şah şi făcu ultima mutare.

— Şah mat.

Matthew răsuflă şi se rezemă de spătar, contemplând tabla de şah. Regina îi era înconjurată de propriile lui piese – pioni, un cal şi o tură. În partea opusă a tablei, regele său primise mat de la un modest pion negru. Partida se terminase, iar el pierduse.

— Jocul ăsta e mai mult decât apărarea reginei, spuse Hamish. De ce îţi e atât de greu să-ţi aminteşti că regele este cel de care nu te poţi lipsi?

— Regele stă acolo, înaintând cu câte un pătrat. Regina se poate mişca mult mai liber. Bănuiesc că prefer să pierd jocul decât să-i sacrific libertatea.

Hamish se întrebă dacă Matthew vorbea despre şah sau despre Diana.

— Merită sacrificiul, Matt? întrebă încetişor.

— Da, răspunse Matthew fără să ezite, ridicând regina albă de pe tablă şi ţinând-o în mână.

— Aşa credeam şi eu, spuse Hamish. Nu simţi asta acum, dar să ştii că eşti norocos că în sfârşit ai găsit-o.

Ochii vampirului scânteiară, iar gura i se răsuci într-un zâmbet strâmb.

— Dar ea, ea e norocoasă, Hamish? E un noroc pentru ea faptul că o fiinţă ca mine îi face curte?

— Asta depinde doar de tine. Numai să nu uiţi – fără secrete. Dacă o iubeşti.

Matthew privi chipul senin al reginei sale şi degetele i se strânseră protector în jurul micii figurine sculptate.

Încă o mai ţinea în mână când răsări soarele, mult după ce

Hamish plecase să se culce.

Capitolul 10

Încercând încă să mă dezmeticesc după privirea îngheţată pe care mi-o aruncase Matthew, am deschis uşa apartamentului meu. Înăuntru, robotul telefonic mă întâmpină cu treisprezece mesaje noi. Aveam nouă şi pe telefonul mobil. Toate erau de la Sarah şi reflectau îngrijorarea ei crescândă. Cel de-al şaselea simţ îi spunea că ceva se întâmplă în Oxford.

Incapabilă să mă confrunt cu mătuşile care le presimţeau pe toate, am dat încet volumul robotului, am oprit soneria ambelor telefoane şi, obosită, m-am băgat în pat.

În dimineaţa următoare, când, ieşind să fac jogging, am trecut pe lângă cabina portarului, Fred flutură spre mine o grămadă de plicuri cu mesaje.

— Le iau mai târziu, am strigat, iar el îmi făcu semn că a înţeles.

Apăsam ritmic cu tălpile pământul potecilor familiare de pe câmpurile din nordul oraşului. Alergatul mă ajuta să nu mă las copleşită de sentimentul de vinovăţie pentru că nu-mi sunasem mătuşile, şi nici de amintirea expresiei reci de pe chipul lui Matthew.

Întoarsă la colegiu, am luat mesajele şi le-am aruncat la gunoi. Apoi am amânat inevitabilul, sunatul acasă, oficiind minunatele ritualuri de weekend: am fiert un ou, am făcut ceai, am adunat hainele de spălat, am stivuit teancurile de hârtii de peste tot. După ce mi-am irosit mare parte a dimineţii, nu-mi mai rămăsese nimic de făcut decât să sun la New York. Acolo era devreme, dar n-aveam nicio şansă să mai fie cineva în pat.

— Ce Dumnezeu faci, Diana? m-a întrebat Sarah în loc de salut.

— Bună dimineaţa, Sarah.

M-am aşezat în fotoliul de lângă şemineul scos din uz şi mi-am aşezat picioarele unul peste altul pe un raft din apropiere. Conversaţia avea să dureze.

— Nu-i o dimineaţă prea bună, spuse ea cu asprime. Noi fierbem în suc propriu. Ce se întâmplă?

Em intră pe linia secundară.

— Bună, Em, am spus, schimbând poziţia picioarelor.

Conversaţia avea să dureze *foarte* mult.

— Te deranjează vampirul acela? întrebă îngrijorată Em.

— Nu chiar.

— Ştim că ţi-ai petrecut timpul cu vampiri şi cu demoni, interveni nervoasă mătuşa mea. Ţi-ai pierdut minţile sau e ceva în neregulă?

— Nu mi-am pierdut minţile şi nu e nimic în neregulă.

Ultima parte era o minciună, dar mi-am ţinut pumnii, sperând să scap.

— Chiar crezi că ne poţi duce de nas? N-ai cum să minţi o altă vrăjitoare! exclamă Sarah. Spune-ne tot, Diana.

Planul meu se dusese pe apa sâmbetei.

— Las-o să vorbească, Sarah, spuse Em. Avem încredere în Diana că e în stare să ia cele mai bune decizii, ai uitat?

Liniştea care urmă îmi dădu de înţeles că ăsta fusese un subiect destul de controversat. Sarah trase aer în piept, dar Em i-o luă înainte.

— Unde ai fost aseară?

— La yoga.

Nu aveam cum să scap de interogatoriu, dar era în avantajul meu să răspund scurt şi la obiect.

— La yoga? întrebă Sarah, neîncrezătoare. De ce te duci la yoga cu asemenea creaturi? Ştii că e periculos să stai laolaltă cu demoni şi cu vampiri.

— Ora era ţinută de o vrăjitoare! am răbufnit indignată, având în faţă imaginea calmă şi plăcută a Amirei.

— Cursul de yoga a fost ideea lui Clairmont? întrebă Em.

— Da. Se ţinea acasă la el.

Sarah scoase un sunet de dezgust.

— Ţi-am spus eu că era el, mormăi Em către mătuşa mea. Următoarele cuvinte îmi erau adresate mie. Văd un vampir stând între tine şi… ceva. Nu ştiu exact ce.

— Iar eu îţi tot spun, Emily Mather, că e absurd. Vampirii nu protejează vrăjitoare. Vocea lui Sarah era plină de convingere.

— Ba acesta protejează, am spus.

— Ce? ţipară Em şi Sarah.

— De câteva zile. Mi-am muşcat buza, neştiind sigur cum să le spun, apoi m-am lansat în poveste: S-a întâmplat ceva în bibliotecă. Am cerut un manuscris care era vrăjit.

Tăcere.

— O carte vrăjită. Sarah deveni brusc foarte interesată. Era o carte de vrăji?

Mătuşa mea era expertă în cărţi de vrăji, şi cea mai valoroasă avere a sa era volumul vechi de vrăji transmis din generaţie în generaţie în familia Bishop.

— Nu cred, am spus, eu n-am văzut decât ilustraţii alchimice.

— Şi altceva?

Mătuşa mea ştia că partea vizibilă era doar începutul în cazul cărţilor de vrăji.

— Cineva a pus o vrajă asupra textului. Erau rânduri întregi de scris şterse, strat peste strat, mişcându-se dedesubtul suprafeţei paginilor.

În New York, Sarah puse jos ceaşca de cafea, scoţând un sunet ascuţit.

— Asta se întâmpla înainte sau după ce a apărut Matthew Clairmont?

— Înainte, am şoptit.

— Nu crezi că merita să ne menţionezi şi nouă asta când ne-ai spus că ai întâlnit un vampir? Mătuşă-mea nu încerca să-şi ascundă furia. Pentru numele zeiţei, Diana, câteodată poţi fi atât de nechibzuită! Ce fel de vrajă avea cartea? Şi nu-mi spune că nu ştii!

— Mirosea ciudat. Mi se părea… anapoda. La început nu am putut să deschid coperta. Mi-am pus palma pe ea.

Mi-am răsucit mâna în poală, amintindu-mi sentimentul imediat de recunoaştere dintre mine şi manuscris, aproape aşteptându-mă să văd acea scânteiere de care pomenise Matthew.

— Şi? întrebă Sarah.

— Mi-a dat furnicături în palmă, apoi a oftat şi… s-a relaxat. Am simţit-o, prin piele şi prin întăriturile de lemn ale copertei.

— Cum ai reuşit să desfaci vraja? Ai rostit nişte cuvinte? La ce te-ai gândit?

Curiozitatea lui Sarah era acum stârnită peste măsură.

— N-am făcut nicio vrăjitorie, Sarah. Trebuia să consult manuscrisul pentru cercetările mele şi mi-am pus palma pe el, atâta tot. Am tras adânc aer în piept. L-am deschis, am luat notiţe, l-am închis şi l-am înapoiat.

— L-ai *înapoiat*?

Se auzi un zgomot puternic. Telefonul lui Sarah lovise podeaua. Am tresărit şi am îndepărtat receptorul de ureche, dar tot i-am auzit limbajul colorat.

— Diana? spuse Em încet. Eşti pe fir?

— Da, sunt, am zis cu asprime.

— Diana Bishop, te credeam mai deşteaptă. Tonul lui Sarah era plin de reproş. Cum ai putut să înapoiezi un obiect magic pe care nu-l înţelegeai pe deplin?

Mătuşa mea mă învăţase cum să recunosc obiectele fermecate sau vrăjite şi ce să fac cu ele. Trebuia să eviţi să le atingi sau să le mişti până când îţi dădeai seama cum funcţionează magia lor. Vrăjile puteau fi delicate şi multe aveau mecanisme de protecţie încorporate.

— Ce ar fi trebuit să fac, Sarah? Devenisem defensivă. Să refuz să părăsesc biblioteca până când puteai examina tu manuscrisul? Era vineri seara. Voiam să plec acasă.

— Ce s-a întâmplat când l-ai returnat? spuse Sarah, încordată.

— Cred că aerul a devenit puţin ciudat, am admis, şi biblioteca a părut să se comprime preţ de o secundă.

— Ai trimis manuscrisul la loc şi vraja s-a reactivat, spuse Sarah. Înjură iar. Sunt puţine vrăjitoare atât de pricepute încât să conceapă o vrajă care să se reactiveze automat când este ruptă. Nu a fost făcută de o amatoare.

— Asta e energia care a atras toate celelalte făpturi la Oxford, am spus, înţelegând brusc. Nu faptul că am deschis manuscrisul. Ci reactivarea vrăjii. Am întâlnit o mulţime de alte fiinţe, şi nu doar la yoga, Sarah. Sunt înconjurată de vampiri şi de demoni în Biblioteca Bodleiană. Clairmont a venit luni seara la bibliotecă sperând să zărească manuscrisul după ce a auzit două vrăjitoare vorbind despre el. Marţi, biblioteca era plină de ele.

— O luăm de la capăt, spuse Sarah, oftând. Înainte de sfârşitul lunii, demonii vor veni iar în Madison să te caute.

— Trebuie să existe nişte vrăjitoare la care să poţi apela, care să te ajute.

Em făcea eforturi să-şi menţină vocea calmă, dar îi detectam îngrijorarea.

— Există câteva vrăjitoare, am spus ezitant, dar nu-mi sunt de niciun ajutor. Un vrăjitor îmbrăcat într-o haină maro din tweed a încercat să intre în mintea mea. Şi ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost Matthew.

— Vampirul s-a băgat între tine şi un alt vrăjitor? Em era îngrozită. Asta nu se face. Niciodată nu intervii în treburile

vrăjitoarelor dacă nu eşti dintre ele.

— Ar trebui să fiţi recunoscătoare! Poate că nu mai ţineam ca Clairmont să-mi facă morală sau să mai iau micul dejun cu el, dar vampirul merita mulţumiri. Dacă n-ar fi fost el acolo, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. N-am mai întâlnit nicio vrăjitoare aşa de… băgăreaţă până acum.

— Poate ar trebui să pleci de la Oxford un timp, sugeră Em.

— N-am de gând să plec doar pentru că prin oraş umblă un vrăjitor fără maniere.

Em şi Sarah şuşotiră între ele, cu palmele pe receptoare.

— Povestea asta nu-mi place deloc, spuse într-un final mătuşa mea, pe un ton ce sugera cele mai negre perspective. Cărţi vrăjite, demoni care te urmăresc, vampiri care te duc la yoga, vrăjitoare care ameninţă o Bishop… Vrăjitoarele nu ar trebui să se lase remarcate, Diana. Chiar şi oamenii îşi vor da seama că se petrece ceva…

— Dacă rămâi la Oxford, va trebui să nu mai ieşi în evidenţă, aprobă Em. Nu-i nimic rău în a veni acasă o vreme şi a lăsa lucrurile să se calmeze, dacă devine imposibil să treci neobservată. Nu mai ai manuscrisul. Poate îşi vor pierde interesul.

Dar niciuna dintre noi nu credea că se va întâmpla asta.

— N-am de gând să fug.

— N-ar însemna că fugi, protestă Em.

— Ba da. Şi nu aveam de gând să dau nicio dovadă de laşitate câtă vreme Matthew Clairmont era aici.

— Nu poate să stea cu tine în fiecare clipă, draga mea, zise Em pe un ton trist, citindu-mi gândurile.

— Şi ar fi bine să n-o facă, spuse Sarah pe un ton sumbru.

— Nu am nevoie de ajutorul lui Matthew Clairmont. Pot să mă îngrijesc şi singură de mine, am răspuns.

— Diana, vampirul ăla nu te protejează din bunătate, zise Em. Reprezinţi ceva de care are nevoie. Trebuie să-ţi dai seama ce anume.

— Poate e interesat de alchimie. Poate e doar plictisit.

— Vampirii nu se plictisesc, spuse Sarah brusc – nu când simt prin preajmă sângele unei vrăjitoare.

Nu puteam schimba prejudecăţile mătuşii mele. Eram tentată să-i povestesc de lecţia de yoga, unde timp de peste o oră fusesem eliberată de teama faţă de alte fiinţe. Dar nu avea rost.

— De ajuns, am zis eu cu fermitate. N-am să-l mai las pe Matthew Clairmont să se apropie de mine şi nu vă mai faceţi griji că o să scotocesc prin manuscrise vrăjite. Dar nu plec din Oxford şi cu asta basta.

— În regulă, spuse Sarah. Doar că n-o să putem face mai nimic de aici dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă.

— Ştiu, Sarah.

— Şi data viitoare când pui mâna pe ceva magic, fie că te aşteptai, fie că nu, poartă-te ca o vrăjitoare ce eşti, nu ca un om neghiob. Nu-l ignora şi nu te autosugestiona că imaginaţia ta e de vină.

Ignoranţa intenţionată şi respingerea supranaturalului erau trăsăturile omeneşti care o scoteau cel mai mult din sărite pe Sarah.

— Tratează-l cu respect şi, dacă nu ştii ce să faci, cere ajutor.

— Promit, am spus repede, vrând să pun capăt conversaţiei.

Dar Sarah nu terminase încă.

— Niciodată n-am crezut că o să apuc ziua când o membră a familiei Bishop va apela la un vampir să o protejeze, mai mult decât la propria putere. Mama mea cred că se răsuceşte în mormânt. Asta se întâmplă dacă refuzi să fii ceea ce eşti, Diana. Ai intrat în încurcătură doar din cauză că ţi-ai închipuit că-ţi poţi ignora moştenirea. Nu merge aşa.

Amărăciunea din vocea lui Sarah persistă în aerul din cameră mult după ce am închis telefonul.

Dimineaţa următoare am exersat timp de jumătate de oră câteva poziţii de yoga, apoi mi-am făcut o cană de ceai. Aroma de vanilie şi de flori era reconfortantă, şi ceaiul conţinea exact atâta cofeină cât să nu moţăi după-amiaza, fără să mă ţină trează noaptea. După ce frunzele s-au înmuiat, am înfăşurat cana albă de porţelan într-un prosop ca să-i păstreze căldura şi am dus-o lângă jilţul din dreptul şemineului, pe care mă aşezam când aveam nevoie să reflectez serios.

Calmată de aroma familiară a ceaiului, mi-am dus genunchii la bărbie şi mi-am analizat săptămâna. Indiferent de unde începeam, reveneam mereu la ultima mea discuţie cu Matthew Clairmont. Eforturile mele de a împiedica magia să se strecoare în viaţa şi în munca mea nu însemnaseră oare nimic?

De fiecare dată când eram în impas în cercetările mele, îmi imaginam o masă albă, lustruită şi goală, şi faptele ca pe un

puzzle care trebuia asamblat. Era un fel de joc, mă ajuta să mă eliberez de tensiune.

Am răsturnat pe masa imaginară toate elementele săptămânii care trecuse: *Ashmole 782,* Matthew Clairmont, atenţia fluctuantă a Agathei Wilson, vrăjitorul în costum de tweed, obiceiul meu de a merge cu ochii închişi, creaturile din Biblioteca Bodleiană, felul în care luasem *Note şi întrebări* de pe raft, lecţia de yoga a Amirei. Am învârtit piesele strălucitoare, alăturându-le pe unele şi încercând să formez un model, dar erau prea multe goluri şi nicio imagine clară nu mi-a apărut în faţă.

Câteodată, luând câte o piesă la întâmplare de pe masă reuşeam să-mi dau seama ce era esenţial. Punându-mi degetele imaginare pe masă, am tras deoparte o piesă, aşteptându-mă să revăd *Ashmole 782.*

Ochii întunecaţi ai lui Matthew Clairmont se uitară într-ai mei.

De ce era atât de important vampirul?

Piesele de puzzle începură să se mişte în voia lor, rotindu-se în tipare care se formau prea rapid ca să le pot urmări. Am lovit masa cu două palme imaginare şi piesele şi-au oprit sarabanda. Palmele mă furnicau şi mi-am dat seama de ce.

Nu mai părea un joc. Părea a fi magie. Şi, dacă asta era, însemna că o folosisem la şcoală, la cursurile din facultate şi acum în munca mea de cercetare. Dar în viaţa mea nu era loc pentru magie, iar mintea mea se închise cu hotărâre în faţa posibilităţii de a-mi fi încălcat propriile reguli fără să ştiu.

A doua zi am ajuns în garderoba bibliotecii la ora obişnuită, am urcat scările, am ocolit biroul recepţiei şi mi-am luat inima-n dinţi la gândul că-l voi vedea.

Dar Clairmont nu era acolo.

— Aveţi nevoie de ceva? mă întrebă Miriam cu o voce iritată, hârşâind scaunul pe podea când se ridică.

— Unde este domnul profesor Clairmont?

— E la vânătoare, în Scoţia, zise Miriam, fulgerându-mă cu privirea.

Vânătoare. Mi se puse un nod în gât.

— Ah. Şi când se întoarce?

— Sincer, nu ştiu, doamnă profesoară. Miriam îşi încrucişă braţele şi întinse în faţă un picior micuţ.

— Speram să mă ducă la yoga la Old Lodge în seara asta, am spus încet, încercând să găsesc o scuză rezonabilă pentru că intrasem în vorbă.

Miriam se întoarse, luă un ghem de puf negru şi îl aruncă spre mine. L-am prins când îmi zbură pe lângă şold.

— Aţi lăsat ăsta în maşina lui, vineri.

— Mulţumesc.

Puloverul meu mirosea a garoafe şi a scorţişoară.

— Ar trebui să aveţi mai multă grijă de lucrurile dumneavoastră, mormăi Miriam. Sunteţi vrăjitoare, doamnă profesoară Bishop. Aveţi grijă de *dumneavoastră* şi nu-l mai puneţi pe Matthew în situaţia asta imposibilă.

M-am întors pe călcâie fără să comentez şi m-am dus să-mi iau manuscrisele de la Sean.

— E totul în regulă? mă întrebă el, uitându-se încruntat la Miriam.

— Absolut.

I-am spus numărul locului meu obişnuit şi, pentru că arăta încă îngrijorat, i-am zâmbit cu căldură.

„Cum îndrăzneşte Miriam să vorbească aşa cu mine?“ am răbufnit în timp ce mă aşezam în spaţiul meu de lucru.

Degetele mă mâncau, ca şi cum sute de insecte mi s-ar fi târât pe sub piele. Mici scântei albastre-verzui desenau arcuri între vârfurile degetelor mele, lăsând urme de energie când îmi ţâşneau din corp. Mi-am încleştat mâinile şi m-am aşezat repede peste ele.

Asta *nu* era bine. Ca toţi membrii universităţii, jurasem să nu aduc foc sau flăcări în Biblioteca Bodleiană. Ultima dată când degetele mele se purtaseră aşa aveam treisprezece ani şi trebuiseră să cheme pompierii pentru a stinge focul din bucătărie.

Când senzaţia de arsură s-a domolit, m-am uitat împrejur cu atenţie şi am scos un suspin de uşurare. Eram singură în Selden End. Nimeni nu văzuse demonstraţia mea de focuri de artificii. Scoţându-mi mâinile de sub coapse, le-am analizat, căutând semne de activitate supranaturală. Albastrul se transforma deja într-un gri-argintiu, în timp ce puterea mi se retrăgea din vârfurile degetelor.

Am deschis prima cutie abia după ce m-am asigurat că nu mai am cum să-i dau foc şi m-am prefăcut că nu se întâmplase

nimic neobişnuit. Am ezitat totuşi să-mi ating computerul, de teamă că degetele mele ar putea topi tastele de plastic.

Nu e de mirare că mi-a fost greu să mă concentrez şi că la prânz aveam în faţă tot acelaşi manuscris. Poate nişte ceai avea să mă ajute să mă calmez.

La începutul semestrului mă aşteptam să văd mai mulţi oameni citind în aripa medievală a lui Duke Humfrey. Astăzi era unul singur: o femeie în vârstă, care examina cu o lupă un manuscris cu anluminuri. Stătea înghesuită între un demon necunoscut şi una dintre femelele vampir de săptămâna trecută. Gillan Chamberlain era şi ea acolo, uitându-se urât la mine împreună cu alte patru vrăjitoare, ca şi cum aş fi dezamăgit întreaga specie.

Trecând în grabă pe lângă ele, m-am oprit la biroul lui Miriam.

— Presupun că ai fost pusă să mă urmăreşti la prânz. Vii?

Puse creionul pe masă cu o grijă exagerată.

— După dumneavoastră.

Miriam era în faţa mea când am ajuns la scările din spate. Arătă spre treptele de pe partea cealaltă.

— Coborâţi pe acolo.

— De ce? Care-i diferenţa?

— Cum vreţi, ridică ea din umeri.

Un etaj mai jos m-am uitat prin ferestruica de pe uşa batantă care dădea în sala de lectură de sus şi mi s-a tăiat respiraţia. Camera era plină de tot felul de făpturi. Se separaseră. La o masă lungă erau numai demoni, care săreau în ochi deoarece nu aveau în faţă nicio carte, închisă sau deschisă. Vampirii stăteau la o altă masă, perfect nemişcaţi şi fără să clipească. Vrăjitoarele păreau cufundate în studiu, dar erau încruntate mai degrabă în semn de iritare, decât de concentrare, deoarece demonii şi vampirii ocupaseră mesele aflate cel mai aproape de scări.

— Nu-i de mirare că nu ar trebui să ne amestecăm. Niciun om n-ar putea ignora asta, remarcă Miriam.

— Ce-am mai făcut acum? am întrebat în şoaptă.

— Nimic. Matthew nu e aici, spuse ea simplu.

— De ce le este aşa frică de Matthew?

— Va trebui să-l întrebaţi pe el. Vampirii nu spun poveşti. Dar nu vă faceţi griji, continuă ea, arătându-şi dinţii ascuţiţi şi albi, ăştia sunt perfecţi, deci n-are de ce să vă fie frică.

Băgându-mi mâinile în buzunare, am coborât scările, făcându-mi loc printre turiştii din curtea pătrată. La Blackwell's am mâncat un sendviş şi am băut o sticlă de apă. Miriam îmi căută privirea când am trecut pe lângă ea în drum spre ieşire. Puse deoparte un roman poliţist şi mă urmă.

— Diana, zise încet în timp ce intram pe poarta bibliotecii, ce puneţi la cale?

— Nu-i treaba ta, m-am răstit la ea.

Miriam oftă.

Întoarsă în Duke Humfrey, l-am căutat din priviri pe vrăjitorul îmbrăcat în haina maro de tweed. Miriam privea cu atenţie de pe culoarul din centru, nemişcată ca o statuie.

— Tu eşti şeful?

Şi-a înclinat capul într-o parte, aprobând.

— Diana Bishop, am spus, întinzând mâna.

— Peter Knox. Şi ştiu foarte bine cine eşti. Eşti fata Rebeccăi şi a lui Stephen.

Îmi atinse uşor vârfurile degetelor cu ale sale. În faţa lui era o carte de vrăji din secolul al nouăsprezecelea şi într-o parte un teanc de cărţi de referinţă.

Numele îmi era cunoscut, deşi nu îmi puteam da seama de unde, dar faptul că pronunţase numele părinţilor mei era neliniştitor. Am înghiţit în sec.

— Te rog, scoate-i afară din bibliotecă pe… prietenii tăi. Astăzi sosesc studenţii cei noi şi nu vreau să-i speriem.

— Dacă am putea vorbi între patru ochi, doamnă profesoară Bishop, sunt sigur că am ajunge la o înţelegere.

Îşi ridică ochelarii de pe vârful nasului. Cu cât eram mai aproape de Knox, cu atât mă simţeam în mai mare pericol. Pielea de sub unghii începea să mă furnice, prevestind răul.

— Nu are de ce să-ţi fie frică de mine, spuse el mâhnit. De vampirul acela, pe de altă parte…

— Crezi că am găsit ceva ce le aparţine vrăjitoarelor, l-am întrerupt. Nu îl mai am. Dacă vrei *Ashmole 782,* sunt fişe de împrumut pe biroul din faţa ta.

— Nu înţelegi complexitatea situaţiei.

— Nu, şi nici nu *vreau* să ştiu. Te rog, lasă-mă în pace.

— Fizic, semeni foarte mult cu mama ta, spuse Knox examinându-mi faţa, dar văd că ai moştenit ceva şi din încăpăţânarea lui Stephen.

Am simţit combinaţia obişnuită de invidie şi de enervare care se manifesta atunci când o vrăjitoare se referea la părinţii mei sau la istoria familiei mele ca şi cum ar fi avut aceleaşi drepturi ca şi mine.

— Voi încerca, continuă el, dar nu eu controlez animalele acelea.

Făcu semn spre capătul celălalt al culoarului, unde una dintre Surorile înfricoşătoare ne privea cu atenţie. Am ezitat, apoi m-am dus la ea.

— Sunt sigură că ai auzit ce am vorbit, şi probabil ştii că sunt deja sub supravegherea a doi vampiri, am spus eu. Eşti binevenită să rămâi, dacă nu ai încredere în Matthew şi în Miriam. Dar scoate-i pe ceilalţi din sala de lectură de sus.

— Vrăjitoarele nu merită ca un vampir să-şi irosească timpul cu ele, dar astăzi eşti surprinzătoare, Diana Bishop. Abia aştept să-i spun surorii mele, Clarissa, ce a pierdut. Rosti cuvintele într-un mod voluptuos, tărăgănat, care sugera bune maniere şi o educaţie aleasă. Zâmbi, şi dinţii îi sclipiră în lumina slabă a aripii medievale. Să-l provoci pe Knox – un copil ca tine? Foarte interesant.

Mi-am desprins privirea de pe chipul ei perfect şi am plecat în căutarea unui demon pe care-l cunoşteam.

Demonul căruia îi plăcea mult cafeaua cu lapte rătăcea în jurul computerelor, cu căştile pe urechi, fredonând încet o melodie pe care nu o puteam auzi, în timp ce cablul i se legăna în jurul coapselor. Când îşi scoase căştile, am încercat să-l fac să conştientizeze seriozitatea situaţiei.

— Ascultă, eşti bine-venit să navighezi pe internet aici sus, dar avem probleme la parter. Nu e nevoie să mă supravegheze douăzeci de semeni de-ai tăi.

Demonul scoase un sunet indulgent.

— Vei afla în curând.

— Nu m-ar putea supraveghea de mai departe? Din Sheldonian? Din White Horse? Încercam să-i sugerez variante. Oamenii vor începe să pună întrebări.

— Nu suntem ca tine, spuse el pe un ton visător.

— Asta înseamnă că nu mă poţi ajuta sau că nu vrei? Am încercat să nu par nerăbdătoare.

— E acelaşi lucru. Şi noi trebuie să ştim.

Era o încercare imposibilă.

— Orice ai face ca să mai eliberezi locul, îţi voi fi recunoscătoare.

Miriam încă mă privea. Ignorând-o, m-am întors la masa mea.

La sfârşitul unei zile în care nu făcusem nimic, mi-am masat baza sprâncenelor, am înjurat în barbă şi mi-am strâns lucrurile.

În dimineaţa următoare, Biblioteca Bodleiană era mult mai puţin aglomerată. Miriam mâzgălea cu furie şi nu-şi ridică privirea când am trecut pe lângă ea. Încă nu era nici urmă de Clairmont. Chiar şi aşa, toată lumea respecta regulile pe care el le impusese tacit, dar fără echivoc, şi nimeni nu se apropie de Selden End. Gillian se afla în aripa medievală, aplecată peste papirusul său, la fel şi cele două Surori Înfricoşătoare şi câţiva demoni. Cu excepţia lui Gillian, care chiar lucra, restul mimau la perfecţie activitatea într-o bibliotecă. Şi, când am băgat capul prin uşa batantă a sălii de lectură de sus, după ce băusem o cană de ceai fierbinte pe la jumătatea dimineţii, doar câteva făpturi şi-au ridicat privirea. Demonul căruia îi plăcea cafeaua cu lapte se număra printre ele şi-mi făcu cu ochiul cu subînţeles.

Am lucrat destul de mult, deşi nu îndeajuns pentru a compensa pentru ziua anterioară. Am început prin a citi câteva poeme despre alchimie – cele mai înşelătoare dintre texte – care îi erau atribuite lui Mary, sora lui Moise. „Dacă aştepţi trei ore, trei lucruri vor fi înlănţuite la final”, zicea o parte din poem. Ce voiau să spună aceste versuri rămânea un mister, deşi cel mai probabil era vorba despre reacţia chimică dintre argint, aur şi mercur. Ar fi putut Chris să realizeze un experiment pornind de la acest poem? mă întrebam, luând în considerare posibilele procese chimice implicate.

Când am trecut la o altă poezie anonimă, intitulată *Versuri despre focul întreit al înţelepciunii,* asemănările dintre imaginile descrise acolo şi o anluminură pe care o văzusem ieri, reprezentând un munte al alchimiştilor, plin de mine şi de mineri care săpau în pământ după metale şi pietre preţioase, deveniră evidente.

În această mină două pietre din vechime fost-au găsite,
Şi de aceea cei de demult i-au zis pământul sfânt;
Cine le cunoştea valoarea, puterea şi tăria
Şi felul în care Natura cu Natură fermentează,

Căci acestea de le pui să fermenteze cu aur natural
Sau argint, îşi vor dezvălui comorile ascunse.

Mi-am înăbuşit un suspin. Cercetarea mea avea să devină din ce în ce mai complicată dacă trebuia să fac legătura nu numai între artă şi ştiinţă, ci şi între artă şi poezie.

— Trebuie să fie dificil să te concentrezi asupra manuscriselor atunci când te supraveghează vampirii.

Gillian Chamberlain stătea lângă mine şi ochii ei căprui sclipeau cu o răutate ascunsă.

— Ce vrei, Gillian?

— Încerc să fiu prietena ta, Diana. Suntem surori, nu?

Părul negru i se legăna deasupra gulerului. Aspectul lui mătăsos sugera faptul că Gillian nu avea probleme cu răbufnirile de energie statică. Probabil îşi folosea puterea cu regularitate. M-au trecut fiorii.

— Nu am surori, Gillian. Sunt singură la părinţi.

— Şi foarte bine că-i aşa. Familia ta a făcut şi aşa prea multe probleme. Gândeşte-te la ce s-a întâmplat în Salem. A fost numai vina lui Bridget Bishop.

Tonul lui Gillian era răutăcios.

„O luăm de la capăt“, m-am gândit, închizând cartea din faţa mea. Ca de obicei, familia Bishop se dovedea un subiect de discuţie irezistibil.

— Despre ce vorbeşti, Gillian? Vocea îmi era ascuţită. Bridget Bishop a fost declarată vinovată de vrăjitorie şi executată. Nu ea a instigat vânătoarea de vrăjitoare, ci i-a fost victimă, la fel ca toate celelalte. Ştii asta la fel de bine ca oricare altă vrăjitoare din această bibliotecă.

— Bridget Bishop a atras atenţia oamenilor, în primul rând datorită păpuşilor ei şi apoi prin îmbrăcămintea provocatoare şi prin imoralitatea sa. Isteria oamenilor ar fi trecut dacă n-ar fi fost ea.

— A fost declarată nevinovată de practicarea vrăjitoriei, am răspuns, zburlindu-mă.

— În 1680, dar nimeni nu a crezut asta. Nu şi după ce au găsit păpuşile alea în peretele pivniţei ei, cu ace înfipte în ele şi capetele smulse. După asta, Bridget nu a făcut nimic pentru a-şi proteja semenii de bănuielile oamenilor. Era foarte independentă. Vocea lui Gillian scăzu. Acesta a fost şi defectul

fatal al mamei tale.

— Încetează, Gillian.

Aerul din jur părea neobişnuit de rece şi de limpede.

— Mama şi tatăl tău erau distanţi, la fel ca tine, credeau că nu au nevoie de ajutorul sabatului de vrăjitoare din Cambridge după ce s-au căsătorit. Şi-au primit lecţia, nu?

Am închis ochii, dar mi-a fost imposibil să fac să dispară imaginea pe care mă chinuisem toată viaţa să o uit: mama şi tatăl meu morţi în mijlocul unui cerc desenat cu creta undeva în Nigeria, cu corpurile dezmembrate şi însângerate. Mătuşa mea nu-mi dăduse detalii despre moartea lor atunci, aşa că mă strecurasem în biblioteca publică să caut adevărul. Acolo văzusem pentru prima dată imaginea şi titlul cumplit care o însoţea. Coşmarurile continuaseră timp de câţiva ani.

— Sabatul din Cambridge n-ar fi putut face nimic pentru a preveni uciderea părinţilor mei. Au fost omorâţi pe un alt continent, de nişte oameni speriaţi. M-am prins cu mâinile de braţele scaunului, sperând că Gillian nu-mi putea vedea încheieturile albite.

Ea râse antipatic.

— Nu au fost oameni, Diana. Dacă ar fi fost, ucigaşii ar fi fost prinşi şi judecaţi. Se aplecă, apropiindu-şi faţa de a mea. Rebecca Bishop şi Stephen Proctor aveau secrete faţă de celelalte vrăjitoare. Trebuia să le aflăm. Moartea lor a fost regretabilă, dar necesară. Tatăl tău avea mai multă putere decât ne-am fi imaginat vreodată.

— Încetează să vorbeşti despre familia *mea* şi despre părinţii *mei* ca şi cum ar fi fost ai tăi, am avertizat-o. Au fost ucişi de oameni.

Îmi ţiuiau urechile, şi frigul care ne înconjura se intensifică.

— Eşti sigură? şopti Gillian, făcându-mă să mă cutremur. Pentru că eşti vrăjitoare, ai şti dacă te mint.

Mi-am stăpânit expresia feţei, nevrând să-mi arăt deruta. Ce spunea Gillian despre părinţii mei nu putea fi adevărat, şi totuşi nu detectam niciun semn dintre cele care însoţeau de obicei neadevărurile spuse de o vrăjitoare în faţa alteia – nicio scânteie de furie, niciun sentiment copleşitor de dispreţ.

— Gândeşte-te la ce au păţit Bridget Bishop şi părinţii tăi data viitoare când refuzi o invitaţie la o întâlnire a sabatului, rosti încet Gillian, cu buzele atât de aproape de urechea mea încât îi

simţeam respiraţia pe piele. O vrăjitoare nu ar trebui să aibă secrete faţă de semenele ei. Asta prevesteşte întotdeauna nenorociri.

Gillian se îndreptă şi se uită la mine preţ de câteva secunde, făcându-mă să mă simt din ce în ce mai nelalocul meu. Concentrându-mă asupra manuscrisului din faţa mea, am refuzat să o privesc în ochi.

După ce Gillian plecă, temperatura aerului reveni la normal. Când inima mi se linişti şi ţiuitul din urechi încetă, mi-am strâns lucrurile cu mâini tremurânde, abia aşteptând să mă întorc în camera mea. Adrenalina îmi pulsa în vene şi nu ştiam cât îmi mai puteam stăpâni panica.

Am reuşit să ies din bibliotecă fără niciun incident, evitând privirea pătrunzătoare a lui Miriam. Dacă Gillian avea dreptate, trebuia să mă apăr de gelozia vrăjitoarelor, nu de frica oamenilor. Şi menţionarea puterilor ascunse ale tatălui meu mă făcuse să-mi amintesc vag ceva, dar, când am încercat să-mi dau seama ce anume, nu am reuşit.

La New College, Fred mă salută din cabina portarului, fluturând o grămadă de scrisori. Deasupra era un plic de culoare crem, gros, cu o textură deosebită.

Un bilet de la directorul colegiului, care mă invita să bem ceva înainte de cină.

În cameră m-am gândit să o sun pe secretara lui şi să mă prefac bolnavă, ca să mă sustrag invitaţiei. Eram ameţită şi nu prea credeam că aş putea bea vreun strop de Xeres în starea în care mă aflam.

Dar colegiul fusese foarte generos atunci când le cerusem o locuinţă. Cel puţin puteam să-mi exprim recunoştinţa personal. Simţul obligaţiei profesionale începu să-mi alunge neliniştea provocată de Gillian. Agăţându-mă de identitatea mea de profesor universitar ca de un colac de salvare, am decis să-mi exprim gratitudinea.

După ce m-am schimbat, m-am dus la locuinţa directorului şi am sunat la uşă. Un angajat al colegiului îmi deschise şi mă pofti înăuntru, conducându-mă în salon.

— Bună ziua, doamnă profesoară Bishop.

Ochii albaştri ai lui Nicholas Marsh se încreţeau la colţuri, iar părul alb ca zăpada şi obrajii rotunzi şi roşii îl făceau să arate ca un Moş Crăciun. Recăpătându-mi liniştea datorită căldurii sale şi

înarmată cu simţul datoriei profesionale, am zâmbit şi am dat mâna cu el.

— Domnule profesor Marsh, vă mulţumesc pentru invitaţie.

— Mă tem că am întârziat cam mult. Ştii că am fost plecat în Italia.

— Da, mi-a spus intendentul.

— Atunci mă ierţi pentru că te-am neglijat atâta timp, spuse gazda mea. Sper să mă revanşez făcându-ţi cunoştinţă cu un vechi prieten de-al meu care este la Oxford pentru câteva zile. E un autor cunoscut şi scrie despre subiecte care te-ar putea interesa.

Marsh se dădu la o parte, lăsându-mă să întrezăresc un creştet cu păr şaten presărat cu fire cenuşii şi mâneca unei haine cafenii de tweed. Am încremenit, descumpănită.

— Vino să-l cunoşti pe Peter Knox, spuse directorul, luându-mă uşor de braţ. Ţi-a citit lucrările.

Vrăjitorul se ridică. Într-un final, mi-am dat seama de unde îi cunoşteam numele. Fusese în ştirea din ziare despre crimele vampirilor. El era expertul pe care-l chema poliţia pentru a examina omorurile cu semnificaţii oculte. Am început să simt mâncărimi în vârfurile degetelor.

— Bună ziua, doamnă profesoară Bishop, spuse Knox, întinzând mâna. V-am văzut în Biblioteca Bodleiană.

— Da, cred că da.

Am întins mâna, uşurată să văd că nu-mi ieşeau scântei. Ne-am strâns mâinile cât mai scurt cu putinţă.

Vârfurile degetelor de la mâna dreaptă a lui Knox scânteiară uşor, o emanaţie vagă şi apoi o relaxare a oaselor şi a pielii pe care niciun om n-ar fi putut-o detecta. Îmi amintea de copilăria mea, când mâinile mamei mele scânteiau şi scoteau fum ca să facă clătite sau ca să împăturească rufe. Închizând ochii, m-am pregătit sufleteşte pentru o revărsare de magie.

Un telefon sună undeva aproape.

— Mă tem că trebuie să răspund, se scuză Marsh. Vă rog, luaţi loc.

M-am aşezat cât am putut de departe de Knox, cocoţată pe un scaun cu spătar drept, de lemn, folosit în general de membrii inferiori ai colegiului.

Am aşteptat amândoi în linişte cât timp Marsh a vorbit la telefon. Apăsă apoi un buton de pe consolă şi veni spre mine cu

un pahar de Xeres.

— Era vicecancelarul. Au dispărut doi boboci, spuse el, folosind termenul argotic pentru studenţii noi. Vă las să vorbiţi cât mă ocup eu de asta în biroul meu. Scuzaţi-mă, vă rog.

Uşi se deschiseră şi se închiseră în depărtare, şi, din holul unde înainte era linişte, se auziră voci înăbuşite.

— Studenţi care lipsesc? am spus încet.

În mod sigur, Knox îşi folosise magia pentru a face telefonul să sune şi să anunţe criza care îl determină pe Marsh să plece.

— Nu înţeleg, doamnă profesoară Bishop, murmură Knox. Este regretabil faptul că lipsesc doi studenţi. Dar asta ne dă timp să discutăm între patru ochi.

— Despre ce vrei să vorbim? Am mirosit vinul de Xeres şi m-am rugat să se întoarcă directorul.

— Despre mai multe lucruri.

M-am uitat spre uşă.

— Nicholas va fi ocupat până vom încheia.

— Hai atunci să discutăm, ca să se poată întoarce să-şi termine băutura.

— Cum doreşti, zise Knox. Spune-mi ce te-a adus la Oxford, doamnă profesoară.

— Alchimia.

Aveam să-i răspund la întrebări, fie şi numai pentru a-l aduce înapoi în cameră pe Marsh, dar nu aveam de gând să-i spun mai mult decât era necesar.

— Trebuie să fi ştiut că *Ashmole 782* e vrăjit. Nicio persoană din neamul Bishop nu ar fi putut să nu observe. De ce l-ai trimis înapoi?

Ochii lui Knox erau aspri. Îşi dorea manuscrisul la fel de mult ca Matthew Clairmont, dacă nu chiar mai mult.

— Îmi încheiasem treaba cu el.

Era greu să-mi menţin vocea calmă.

— Şi nimic din conţinutul manuscrisului nu ţi-a stârnit interesul?

— Nimic.

Gura lui Peter Knox se strâmbă urât. Ştia că mint.

— I-ai împărtăşit observaţiile tale vampirului?

— Bănuiesc că te referi la profesorul Clairmont.

A refuza să folosească numele cuiva era pentru făpturile neomeneşti un mod de a arăta că persoana respectivă nu era

considerată egala lor.

Degetele lui Knox se desfăcură încă o dată. Când credeam că le va îndrepta spre mine, apucă de fapt cu ele braţele scaunului.

— Cu toţii îţi respectăm familia şi ceea ce ai îndurat. Au apărut totuşi întrebări despre relaţia ta neortodoxă cu această creatură. Un asemenea comportament egoist e un act de trădare. Trebuie să înceteze.

— Domnul profesor Clairmont este un coleg de universitate, am spus, îndepărtând conversaţia de subiectul familiei mele, şi nu ştiu nimic despre manuscris. A fost în posesia mea doar vreme de câteva minute. Da, ştiu că era vrăjit. Dar faptul acesta era irelevant pentru mine, din moment ce eu îl cerusem pentru a-i studia conţinutul.

— Vampirul îşi doreşte cartea aceea de mai mult de un secol, spuse Knox cu o voce răuvoitoare. Nu trebuie să-l lăsăm să o obţină.

— De ce? Vocea mi se gâtui din cauza furiei. Pentru că aparţine vrăjitoarelor? Vampirii şi demonii nu pot vrăji obiecte. O vrăjitoare a pus o vrajă asupra cărţii, şi acum ea se află din nou sub aceeaşi vrajă. De ce îţi faci griji?

— Din mai multe motive decât ai putea înţelege, doamnă profesoară Bishop.

— Sunt sigură că m-aş descurca, *domnule* Knox, i-am răspuns.

Gura lui Knox se încleştă de nemulţumire pentru că îi subliniasem poziţia în afara lumii academice. De fiecare dată când vrăjitorul folosea titlul meu, formalitatea lui suna ca o jignire, ca şi cum încerca să demonstreze că el, nu eu, era adevăratul expert. Poate că nu-mi foloseam puterea, şi nu aş fi reuşit să-mi fac să reapară cheile pierdute cu ajutorul unei vrăji, dar să fiu tratată cu superioritate de către acest vrăjitor era intolerabil.

— Sunt deranjat de faptul că o Bishop se asociază cu un vampir. Ridică mâna când am dat să protestez. Hai să nu ne insultăm reciproc cu alte neadevăruri. În loc de repulsia firească faţă de acel animal, tu simţi recunoştinţă. Tăceam, enervată. Şi îmi fac griji pentru că riscăm deja periculos de mult să atragem atenţia oamenilor, continuă Knox.

— Am încercat să dau afară din bibliotecă toate celelalte fiinţe.

— Dar nu e vorba numai de bibliotecă, nu? Un vampir lasă cadavre secătuite de sânge prin Westminster. Demonii sunt neobişnuit de neliniştiţi, vulnerabili ca întotdeauna în faţa nebuniei lor şi a puseelor de energie din lume. Nu ne putem permite să ieşim în evidenţă.

— Le-ai spus reporterilor că morţile acelea nu au nimic supranatural.

Knox mă privi sceptic.

— Doar nu te aştepţi să le spun totul oamenilor, nu?

— Ba, de fapt, da, atunci când te plătesc.

— Nu eşti numai egoistă, eşti şi nesăbuită. Asta mă surprinde, doamnă profesoară Bishop. Tatăl tău era cunoscut pentru bunul lui simţ.

— Am avut o zi lungă. Asta e tot?

Ridicându-mă brusc, am pornit-o spre uşă. Chiar şi în circumstanţe obişnuite, îmi era greu să ascult pe altcineva în afară de Sarah sau de Em vorbind despre părinţii mei. Acum, după dezvăluirile lui Gillian, părea ceva aproape obscen.

— Nu, nu e tot, spuse Knox pe un ton nesuferit. Ce mă intrigă cel mai mult în acest moment este cum de a reuşit o vrăjitoare ignorantă, fără niciun fel de pregătire, să rupă o vrajă care a sfidat eforturile unor semeni mult mai pricepuţi decât vei fi tu vreodată.

— Deci de asta mă urmăriţi cu toţii.

M-am aşezat, cu spatele rezemat de spătarul scaunului.

— Nu mai fi aşa de mulţumită de tine, spuse el tăios. Reuşita ta poate să fi fost un noroc, o reacţie aniversară legată de momentul în care vraja a fost concepută. Trecerea timpului poate interfera cu vrăjitoria, şi aniversările sunt momente deosebit de volatile. Nu ai mai încercat să repeţi experienţa, dar, când o vei face, s-ar putea să nu reuşeşti atât de uşor ca prima dată.

— Şi ce aniversare sărbătorim?

— O sută cincizeci de ani.

Mă întrebasem de ce, în primul rând, o vrăjitoare ar pune o vrajă asupra manuscrisului. Cineva trebuie să-l fi căutat şi pe vremea aceea. Am pălit. Reveneam la Matthew Clairmont şi la interesul său pentru *Ashmole 782.*

— Reuşeşti să ţii pasul, da? Data viitoare când îţi vezi vampirul, întreabă-l ce făcea în toamna anului 1859. Mă

îndoiesc că-ţi va spune adevărul, dar s-ar putea să-ţi dezvăluie destul ca să-ţi dai şi singură seama.

— Sunt obosită. De ce nu îmi spui tu, ca de la vrăjitor la vrăjitor, de ce te interesează *pe tine Ashmole 782?*

Aflasem de ce îşi doreau demonii manuscrisul. Până şi Matthew îmi dăduse o explicaţie. Fascinaţia lui Knox era una dintre piesele lipsă din puzzle.

— Manuscrisul ne aparţine nouă, zise Knox cu hotărâre. Suntem singurele făpturi care îi pot înţelege secretele şi singurele în care se poate avea încredere că le vor păstra.

— *Ce conţine manuscrisul?* am izbucnit, pierzându-mi în cele din urmă răbdarea.

— Primele vrăji create vreodată. Descrieri ale farmecelor ce ţin lumea laolaltă. Expresia lui Knox deveni visătoare. Secretul nemuririi. Cum au creat vrăjitoarele primul demon. Cum pot fi distruşi vampirii, o dată pentru totdeauna. Îşi pironi ochii într-ai mei. Este sursa întregii puteri, din trecut şi din prezent. Nu-l putem lăsa să cadă în mâinile demonilor, ale vampirilor sau ale oamenilor.

Întâmplările după-amiezii începeau să mă copleşească şi a trebuit să-mi lipesc genunchii strâns ca să nu-mi tremure.

— Nimeni nu ar pune atâtea informaţii într-o singură carte.

— Prima vrăjitoare a făcut-o, spuse Knox. Apoi fiii şi fiicele ei, de-a lungul timpului. Este istoria noastră, Diana. În mod cert trebuie protejată de ochi iscoditori.

Directorul intră în cameră ca şi cum ar fi aşteptat la uşă. Tensiunea era sufocantă, dar el păru să nu-şi dea seama.

— Câtă agitaţie pentru nimic! zise el, clătinând din cap. Bobocii au pus mâna ilegal pe o barcă. Au fost găsiţi sub un pod, perfect împăcaţi cu situaţia lor din cauza vinului. S-ar putea ca totul să se transforme într-o poveste de dragoste.

— Mă bucur, am spus încet.

Ceasul arăta că trecuseră trei sferturi de oră, aşa că m-am ridicat.

— Atâta e ceasul? Trebuie să plec la cină.

— Nu rămâi cu noi? întrebă directorul, ridicând din sprâncene. Peter abia aştepta să discute cu tine despre alchimie.

— Ne vom revedea. În curând, zise abil Knox. Vizita mea a fost neaşteptată şi, desigur, doamna profesoară are lucruri mai bune de făcut decât să ia cina cu doi bărbaţi de vârsta noastră.

„Ai grijă cu Matthew Clairmont, răsună vocea lui Knox în capul meu, e un ucigaş.“

Marsh zâmbi.

— Da, desigur. Sper totuşi să te revăd când se vor potoli bobocii.

„Întreabă-l despre 1859. Vezi dacă îşi împărtăşeşte secretele unei vrăjitoare.”

„Nu prea e un secret dacă îl ştii şi tu.”

Chipul lui Knox vădi o surpriză totală când i-am răspuns mental la avertisment. Era a şasea oară când foloseam magia anul ăsta, dar acum aveam serioase circumstanţe atenuante.

— Mi-ar face plăcere, domnule director. Şi mulţumesc din nou pentru că mi-aţi permis să stau la colegiu anul acesta. Am dat din cap spre vrăjitor. Domnule Knox.

Ieşind din locuinţa directorului, m-am dus spre vechiul meu refugiu de sub arcade şi m-am plimbat printre stâlpi până când bătăile inimii mi s-au potolit. În mintea mea era o singură întrebare: ce să fac acum, după ce doi vrăjitori mă ameninţaseră într-o singură după-amiază. Şi deodată am ştiut răspunsul.

Revenind în camera mea, am căutat în geantă cartea de vizită a lui Clairmont şi am sunat la primul număr.

Niciun răspuns.

După ce robotul îmi semnală că îi pot lăsa un mesaj, am vorbit:

„Matthew, sunt Diana. Îmi pare rău că te deranjez când eşti plecat din oraş“.

Am inspirat adânc, încercând să nu mă simt vinovată că nu îi spuneam lui Clairmont despre Gillian şi despre părinţii mei, ci doar despre Knox.

„Trebuie să vorbim. S-a întâmplat ceva. Este vorba despre vrăjitorul din bibliotecă. Numele lui este Peter Knox. Dacă primeşti acest mesaj, te rog sună-mă.“

Le asigurasem pe Sarah şi pe Em că niciun vampir nu se va mai amesteca în viaţa mea. Gillian Chamberlain şi Peter Knox mă făcuseră însă să-mi schimb hotărârea. Cu mâini tremurătoare, am coborât jaluzelele şi am încuiat uşa, dorindu-mi să nu fi auzit niciodată de *Ashmole 782.*

Capitolul 11

În acea noapte mi-a fost imposibil să dorm. M-am aşezat pe canapea, apoi pe pat, cu telefonul lângă mine. Nici măcar o cană de ceai şi o grămadă de e-mailuri nu reuşiră să-mi abată gândurile de la întâmplările zilei. Ideea că s-ar fi putut ca vrăjitoarele să-mi fi ucis părinţii era peste puterea mea de înţelegere. Îndepărtând asemenea gânduri, am început în schimb să-mi fac probleme în legătură cu vraja pusă asupra manuscrisului *Ashmole 782* şi cu interesul lui Knox pentru ea.

Încă trează în zori, am făcut un duş şi m-am schimbat. Contrar obiceiurilor mele, nu mă atrăgea deloc ideea de mic dejun. În loc să mănânc, am aşteptat lângă uşă până când s-a deschis Biblioteca Bodleiană, apoi am parcurs mica distanţă până la sala de lectură şi m-am aşezat la locul meu obişnuit. Telefonul era în buzunar, pus pe vibraţii, deşi uram când telefoanele altora începeau să bâzâie şi să salte pe masă în liniştea dinăuntru.

La 10 şi jumătate, Peter Knox intră şi se aşeză în capătul opus al încăperii. Pretextând returnarea unui manuscris, m-am întors la biroul de recepţie, pentru a mă asigura că Miriam mai era în bibliotecă. Stătea încă acolo, şi era nervoasă.

— Nu pot să cred că vrăjitorul ăla şi-a găsit un loc acolo, jos.

— Ba da. Se tot holbează la spatele meu în timp ce lucrez.

— Aş fi vrut să fiu mai mare, spuse Miriam, încruntându-se.

— Cred totuşi că o înfăţişare impresionantă nu e suficientă pentru a descuraja această creatură.

Am zâmbit strâmb.

Când Matthew intră în Selden End, fără nicio avertizare şi fără zgomot, sosirea lui nu-mi produse senzaţia obişnuită a celor două rotocoale de gheaţă în spinare. Am simţit, în schimb, atingerea unor fulgi de zăpadă pe păr, pe umeri şi pe spate, ca şi cum ar fi încercat să se asigure rapid că eram întreagă.

Am apucat cu degetele tăblia mesei din faţa mea. Câteva momente n-am îndrăznit să mă întorc, în caz că ar fi fost doar Miriam. Când am văzut că era într-adevăr Matthew, inima mi-a stat în loc.

Dar vampirul nu se mai uita în direcţia mea. Îl fixa pe Peter Knox, cu o expresie feroce pe chip.

— Matthew, l-am strigat uşor, ridicându-mă.

Îşi desprinse cu greu privirea de la vrăjitor şi veni lângă mine.

Când m-am încruntat, derutată de expresia lui cumplită, îmi zâmbi liniştitor.

— Înţeleg că a fost agitaţie pe aici.

Era atât de aproape, încât i-am simţit răceala corpului la fel de plăcută ca o adiere de vânt într-o zi de vară.

— Ne-am descurcat, am spus eu pe un ton calm, conştientă de prezenţa lui Peter Knox.

— Putem discuta despre asta la sfârşitul zilei? mă întrebă Matthew. Degetele lui atinseră o proeminenţă de pe pieptul său, vizibilă pe sub puloverul moale. M-am întrebat ce purta atât de aproape de inimă. Am putea merge la yoga.

Deşi nu dormisem, un drum până la Woodstock într-un automobil cu o foarte bună izolaţie fonică, urmat de o oră şi jumătate de mişcări meditative, suna perfect.

— Ar fi minunat, am spus cu sinceritate.

— Ţi-ar plăcea să lucrez aici, cu tine? întrebă, aplecându-se spre mine.

Mirosul lui era atât de puternic, încât mă ameţea.

— Nu e nevoie, am spus cu fermitate.

— Anunţă-mă dacă te răzgândeşti. Dacă nu, ne vedem în faţă la Hertford la ora şase.

Matthew se mai uită în ochii mei timp de câteva secunde. Apoi aruncă o privire plină de ură în direcţia lui Peter Knox şi se întoarse la locul său.

Când am trecut pe lângă masa lui la prânz, Matthew tuşi. Miriam trânti creionul în semn de iritare şi mi se alătură. Knox nu avea să mă urmărească la Blackwell’s. Matthew urma să aibă grijă de asta.

După-amiaza părea că nu se mai termină şi-mi era din ce în ce mai greu să stau trează. La ora cinci, eram mai mult decât pregătită să părăsesc biblioteca. Knox rămase în Selden End, împreună cu o adunătură pestriţă de oameni. Matthew mă conduse până la parter, şi m-am simţit mai bine când am fugit până la colegiu, m-am schimbat şi mi-am luat salteaua pentru yoga. Când maşina lui opri lângă grilajul de metal de la Hertford, eu îl aşteptam.

— Ai ajuns mai devreme, observă el cu un zâmbet, luându-mi salteaua şi punând-o în portbagaj.

Trase brusc aer în piept în timp ce mă ajuta să mă urc în maşină, şi m-am întrebat ce mesaje îi transmitea corpul meu.

— Trebuie să vorbim.

— Nu-i nicio grabă. Întâi să ieşim din Oxford.

Îmi închise portiera şi se urcă pe locul şoferului.

Traficul pe drumul către Woodstock era aglomerat din cauza afluxului de studenţi şi de profesori. Matthew ocoli cu abilitate punctele în care circulaţia era îngreunată.

— Cum a fost în Scoţia? l-am întrebat când ieşeam din oraş. Nu-mi păsa despre ce vorbeşte, important era să vorbească.

Îmi aruncă o privire, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra drumului.

— Bine.

— Miriam a spus că te-ai dus la vânătoare.

Expiră încet, pipăindu-şi din nou protuberanţa de sub pulover.

— Nu ar fi trebuit.

— De ce?

— Pentru că unele lucruri nu ar trebui discutate în prezenţa altor specii, spuse el, cu un strop de nerăbdare în voce. Vrăjitoarele le povestesc celorlalte făpturi că tocmai s-au întors după patru zile de făcut vrăji şi fiert lilieci?

— Vrăjitoarele nu fierb lilieci! am spus, revoltată.

— Ai înţeles ideea.

— Ai fost singur? am întrebat.

Trecu mult timp până să răspundă.

— Nu.

— Nici eu nu am fost singură în Oxford, am început. Fiinţele astea…

— Mi-a spus Miriam. Mâinile i se încleştară pe volan. Dacă aş fi ştiut că vrăjitorul care te deranjează e Peter Knox, nu aş fi părăsit Oxfordul.

— Ai avut dreptate, mă luă gura pe dinainte. Simţeam nevoia de a mă destăinui înainte de a aborda subiectul Knox. N-am îndepărtat niciodată magia din viaţa mea. Am folosit-o la lucru, fără să-mi dau seama. Există în tot ce fac. M-am păcălit singură în toţi aceşti ani.

Cuvintele se revărsau fără să le mai pot controla. Matthew rămase concentrat asupra traficului.

— Mi-e frică.

Îmi atinse genunchiul cu mâna lui rece.

— Ştiu.

— Ce voi face? am întrebat în şoaptă.

— Vom vedea, spuse calm, intrând pe porţile de la Old Lodge. Îmi examina cu atenţie chipul în timp ce ajungeam în vârful colinei şi opream pe aleea circulară. Eşti obosită. Te descurci la yoga?

Am dat din cap că da.

Matthew coborî din maşină şi-mi deschise portiera. De data asta nu mă mai ajută să cobor. Căută în schimb prin portbagaj, scoase saltelele noastre de yoga şi le puse pe ambele pe umăr. Alţi cursanţi trecură pe lângă noi, aruncându-ne priviri curioase.

Matthew aşteptă până când am rămas numai noi pe alee. Se uită în jos la mine, torturat de o luptă interioară. M-am încruntat, dându-mi capul pe spate ca să-l pot privi în ochi. Tocmai recunoscusem că foloseam magia fără să-mi dau seama. Ce putea fi atât de rău încât să nu-mi poată spune?

— Am fost în Scoţia cu un prieten vechi, Hamish Osborne, îmi spuse în cele din urmă.

— Cel pe care ziarele vor să-l vadă candidând în Parlament pentru funcţia de ministru de finanţe? am spus uimită.

— Hamish nu va candida în Parlament, făcu Matthew pe un ton sec, reglându-şi breteaua de la sacul de yoga cu o smucitură.

— Deci *este* homosexual! am spus, amintindu-mi nişte ştiri recente de la telejurnalul de noapte.

Îmi aruncă o privire distrugătoare.

— Da, dar, mai important, este demon.

Nu ştiam multe despre lumea făpturilor neomeneşti, dar participarea la politica sau la religia oamenilor era interzisă.

— Aha! Finanţele sunt o carieră ciudată pentru un demon. M-am gândit un moment. Totuşi, asta explică priceperea lui în a mânui banii.

— Se pricepe la multe altele.

Tăcerea se prelungi, iar Matthew nu făcea nicio mişcare spre uşă.

— Trebuia să plec şi să vânez.

L-am privit confuză.

— Ţi-ai lăsat puloverul în maşina mea, îmi spuse, ca şi când asta ar fi fost o explicaţie.

— Miriam mi l-a dat deja înapoi.

— Ştiu. Nu îl puteam ţine. Înţelegi de ce?

Când am dat din cap că nu, oftă şi înjură în franceză.

— Mirosul tău era peste tot în maşina mea, Diana. Trebuia să plec din Oxford.

— Tot nu înţeleg, am recunoscut.

— Nu puteam să nu mă gândesc la tine.

Îşi trecu mâna prin păr şi privi în jos, pe alee.

Inima îmi bătea neregulat şi fluxul sanguin redus îmi încetinea gândirea. Totuşi, într-un final, am înţeles.

— Să nu-mi spui că ţi-e frică să nu-mi faci rău.

Aveam o teamă sănătoasă de vampiri, dar Matthew părea altfel decât ceilalţi.

— Nu pot fi sigur de mine însumi.

Privirea îi era circumspectă şi vocea avea un ton de avertisment.

— Deci nu ai plecat din cauza celor întâmplate vineri seară.

Am răsuflat uşurată.

— Nu, spuse pe un ton blând, plecarea n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Voi doi intraţi sau aveţi de gând să exersaţi aici, pe alee? întrebă Amira din uşă.

Am intrat la curs, aruncându-ne din când în când câte o privire, când vreunul dintre noi credea că celălalt nu se uită. Prima noastră discuţie sinceră complicase lucrurile. Amândoi încercam să ne dăm seama ce se va întâmpla în continuare.

La sfârşitul orei, când Matthew îşi trase puloverul peste cap, ceva sclipitor din argint îmi atrase atenţia. Obiectul îi atârna la gât pe un şnur subţire de piele. Asta tot atingea el mai devreme prin pulover, ca pe un talisman.

— Ce este? am arătat cu degetul.

— Ceva care să nu mă lase să uit, spuse scurt Matthew.

— Să nu uiţi ce anume?

— Puterea distrugătoare a furiei.

Peter Knox mă avertizase să am grijă în preajma lui Matthew.

— Este însemnul unui pelerin?

Forma îmi amintea de un obiect asemănător din British Museum. Părea foarte vechi.

Dădu din cap aprobator şi scoase afară medalionul, trăgând de şnurul din piele. Se legăna, scânteind în lumină.

— Este un flacon din Betania.

Avea formă de sicriu şi era suficient de mare pentru a conţine câteva picături de agheasmă.

— Lazăr, am spus încet, uitându-mă la sicriu.

În Betania, Hristos îl înviase din morţi pe Lazăr. Deşi fusesem crescută păgână, ştiam de ce creştinii plecau în pelerinaj. O făceau pentru a-şi ispăşi păcatele.

Matthew îşi strecură flaconul la loc sub pulover, ascunzându-l de privirea celor care continuau să iasă din încăpere, în şir indian.

Ne-am luat la revedere de la Amira şi am ieşit din conac, în aerul rece de toamnă. Era întuneric, deşi cărămizile casei erau scăldate în lumina reflectoarelor.

— Te simţi mai bine? întrebă Matthew, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Am încuviinţat.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat.

— Manuscrisul. Knox îl vrea. Agatha Wilson, pe care am cunoscut-o la Blackwell's, mi-a spus că demonii îl vor şi ei. Şi tu îl vrei. Dar *Ashmole 782* e vrăjit.

— Ştiu, zise el din nou.

O bufniţă albă coborî în picaj în faţa noastră, bătând aerul cu aripile. Am tresărit şi mi-am ridicat mâinile pentru a mă proteja, convinsă că mă va lovi cu ciocul şi cu ghearele. Dar bufniţa îşi pierdu interesul şi zbură spre stejarii ce mărgineau aleea.

Inima îmi bubuia şi un val brusc de panică mă făcu să mă clatin pe picioare. Fără niciun avertisment, Matthew deschise portiera din spate a Jaguarului şi mă împinse pe banchetă.

— Ţine-ţi capul în jos şi respiră, îmi spuse, lăsându-se pe vine, cu degetele pe genunchii mei.

Un val de fiere – nu aveam nimic în stomac în afară de apă – îmi veni în gât, sufocându-mă. Mi-am acoperit gura cu mâna şi am fost scuturată de spasme, ca şi cum îmi venea să vomit. El întinse mâna şi îmi dădu după ureche o şuviţă de păr rebelă, cu degete reci şi mângâietoare.

— Eşti în siguranţă, îmi spuse.

— Te rog să mă scuzi.

Mi-am luat de la gură mâna tremurândă, în timp ce greaţa mi se domolea.

— Panica m-a apucat de aseară, după ce l-am văzut pe Knox.

— Vrei să ne plimbăm puţin?

— Nu, am spus repede.

Parcul părea excesiv de mare şi foarte negru, şi îmi simţeam

picioarele ca de gumă.

Matthew mă examină cu o privire pătrunzătoare.

— Te duc acasă. Restul conversaţiei poate aştepta.

Mă ridică de pe bancheta din spate şi mă ţinu uşor de mână până când mă instală pe scaunul din faţă. Am închis ochii în timp ce el se urca în maşină. Am stat un moment în tăcere, apoi Matthew vârî cheia în contact. Jaguarul se trezi imediat la viaţă.

— Ţi se întâmplă des? întrebă el pe un ton neutru.

— Nu, slavă cerului, am spus. Mi se întâmpla des când eram copil, dar acum e mult mai bine. E doar un exces de adrenalină.

Privirea lui Matthew poposi pe mâinile mele în timp ce-mi dădeam părul de pe faţă.

— Ştiu, spuse încă o dată, eliberând frâna de mână şi demarând pe alee.

— O miroşi?

Dădu din cap afirmativ.

— S-a tot acumulat în tine de când mi-ai spus că foloseşti magia. De aceea faci atâta mişcare – alergatul, vâslitul, yoga?

— Nu-mi place să iau medicamente. Mă simt ameţită de la ele.

— Probabil, sportul este oricum mai eficient.

— Nu a avut efect de data asta, am murmurat, gândindu-mă la felul în care mi se electrizaseră mâinile de curând.

Matthew ieşi de pe proprietatea Old Lodge şi intră pe şosea. Era absorbit de condus, iar mişcările line ale maşinii mă legănau încet.

— De ce m-ai sunat? mă întrebă pe un ton tăios, întrerupându-mă din reverie.

— Din cauza lui Knox şi a manuscrisului, am spus. Brusca lui schimbare de dispoziţie îmi stârni din nou fiori de panică.

— Ştiu asta. Întrebarea mea este de ce m-ai sunat pe mine. Cu siguranţă ai prieteni – vrăjitori, oameni – care te-ar putea ajuta.

— Nu chiar. Niciunul dintre prietenii mei oameni nu ştie că sunt vrăjitoare. Mi-ar trebui zile întregi doar ca să le explic ce se întâmplă cu adevărat în lume, asta dacă n-ar şterge-o înainte de a termina eu povestea. Nu am prieteni vrăjitori, şi nu-mi pot băga mătuşile în asta. Nu-i vina lor că am făcut o prostie şi am returnat manuscrisul deşi nu îl înţelegeam. Mi-am muşcat buza. N-ar fi trebuit să te sun?

— Nu ştiu, Diana. Vineri ai spus că vrăjitoarele şi vampirii nu pot fi prieteni.

— Vineri am spus multe.

Matthew tăcu, atent numai la curbe.

— Nu ştiu ce să mai cred. Am făcut o pauză, alegându-mi cu grijă cuvintele. Dar de un lucru sunt sigură. Prefer să stau în bibliotecă cu tine, nu cu Knox.

— Nu poţi avea niciodată încredere deplină în vampiri, nu atunci când sunt în preajma celor cu sânge cald.

Ochii lui Matthew se fixară reci asupra mea preţ de o clipă.

— Celor cu sânge cald? am întrebat, încruntându-mă.

— Oameni, vrăjitoare, demoni, toţi cei care nu sunt vampiri.

— Aş prefera să fiu muşcată de tine decât să-l las pe Knox să mi se infiltreze în creier în căutare de informaţii.

— A încercat să facă asta?

Vocea lui Matthew era joasă, însă conţinea o promisiune de violenţă.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus repede. M-a avertizat doar în legătură cu tine.

— Bine a făcut. Nimeni nu poate fi ce nu este, oricât ar încerca. Nu trebuie să ai o viziune romanţată asupra vampirilor. Knox nu are, poate, cele mai bune intenţii în ceea ce te priveşte, dar are dreptate când vine vorba de mine.

— Nu alţii îmi aleg prietenii, şi cu siguranţă nu fanatici precum Knox.

Degetele începură să mă furnice din cauza enervării, aşa că m-am aşezat pe ele.

— Asta suntem, atunci? Prieteni? întrebă Matthew.

— Cred că da. Prietenii îşi spun unul altuia adevărul, chiar şi când le e greu să-l spună.

Descumpănită de tonul serios al conversaţiei, mi-am făcut de lucru cu şnururile de la pulover.

— Vampirii nu sunt tocmai pricepuţi să fie prieteni. Avea iarăşi un ton supărat.

— Uite ce e, dacă vrei să te las în pace…

— Bineînţeles că nu, mă întrerupse Matthew. Doar că relaţiile vampirilor sunt… complicate. Putem fi protectori, chiar posesivi. S-ar putea să nu-ţi placă.

— Puţină protecţie îmi sună bine în momentul de faţă.

Răspunsul meu îl făcu pe Matthew să manifeste o

vulnerabilitate pe care nu i-o mai văzusem.

— Am să-ţi amintesc asta când vei începe să te plângi, spuse el, înlocuind imediat expresia de vulnerabilitate cu una de amuzament.

Ieşi de pe strada Holywell şi intră pe porţile arcuite ale clădirii. Fred se uită la maşină şi rânji, apoi întoarse discret privirea. L-am aşteptat pe Matthew să deschidă portiera, verificând cu grijă să nu-mi fi rămas nimic în maşină, nici măcar un elastic de păr, ca să nu-l fac să plece din nou în Scoţia.

— Mai este ceva în afară de Knox şi de manuscris, am spus precipitat, când el îmi întinse salteaua.

După modul în care se purta, n-ai fi crezut că eram asaltată din toate părţile de tot felul de fiinţe.

— Poate aştepta, Diana. Şi nu-ţi face griji. Peter Knox nu se va mai apropia la mai mult de cinci metri de tine.

Avea un ton sumbru şi îşi atinse medalionul de sub pulover.

Trebuia să petrecem ceva timp împreună, nu în bibliotecă, ci singuri.

— Ai vrea să vii la cină mâine, la mine? l-am întrebat încet. Am putea vorbi atunci despre ce s-a întâmplat.

Matthew încremeni. O clipă, pe chip i se citiră confuzie şi ceva pe care nu l-am putut identifica. Degetele i se strânseră uşor în jurul medalionului, apoi îi dădură drumul.

— Mi-ar face plăcere, rosti încet.

— Bine. I-am zâmbit. Ce zici de ora şapte şi jumătate?

Aprobă şi îmi zâmbi timid. Am făcut doi paşi până să-mi dau seama că mai era un lucru ce trebuia lămurit înainte de seara următoare.

— Ce mănânci? am şoptit, roşind.

— Sunt omnivor, spuse Matthew, şi faţa i se lumină şi mai mult într-un zâmbet care-mi făcu inima să bată mai repede.

— Şapte şi jumătate, atunci. M-am întors, râzând şi clătinând din cap la răspunsul său, care nu-mi era de niciun ajutor. Ah, încă un lucru, am spus întorcându-mă. Las-o pe Miriam să-şi vadă de treaba ei. Pot să-mi văd de grijă şi singură.

— Aşa mi-a spus şi ea, zise Matthew, ocolind maşina ca să ajungă la scaunul şoferului. Am să mă gândesc la asta. Dar pe mine mă vei găsi mâine în Duke Humfrey, ca de obicei.

Se urcă în maşină şi, pentru că nu dădeam niciun semn că m-aş urni din loc, coborî geamul.

— Nu plec până nu ieşi din raza mea vizuală, îmi spuse, privindu-mă dezaprobator.

— Vampirii ăştia, am mormăit, clătinând din cap dezaprobator faţă de manierele sale învechite.

Capitolul 12

Nimic din experienţa mea culinară nu mă învăţase ce puteam să-i pregătesc de mâncare la cină unui vampir.

În bibliotecă am petrecut mare parte din zi pe internet, căutând reţete de mâncăruri cu ingrediente crude, în timp ce manuscrisele mele rămăseseră uitate pe birou. Matthew îmi spusese că era omnivor, dar nu putea fi adevărat. Un vampir tolera probabil mai uşor mâncarea negătită, fiind obişnuit cu o dietă bazată pe sânge. Dar era atât de civilizat încât era limpede că ar fi mâncat orice i-aş fi pus în faţă.

După cercetări gastronomice extinse, am plecat din bibliotecă la mijlocul după-amiezii. Matthew apăra azi de unul singur Fortăreaţa Bishop, fapt care trebuie s-o fi mulţumit pe Miriam. Nu era nici urmă de Peter Knox sau de Gillian Chamberlain în sala de lectură Duke Humfrey, ceea ce mă bucură. Până şi Matthew părea bine-dispus când am luat-o pe culoarul dintre mese pentru a returna manuscrisele.

Trecând pe lângă cupola sălii Radcliffe, unde studenţii îşi citesc cărţile recomandate la cursuri, şi apoi pe lângă zidurile medievale ale Colegiului Jesus, am făcut cumpărături în Piaţa Acoperită din Oxford. Cu lista în mână, m-am oprit mai întâi la măcelar, să iau nişte carne de vânat şi de iepure, apoi la negustorul de peşte, pentru somon scoţian.

Vampirii mănâncă legume?

Cu ajutorul telefonului mobil, am luat legătura cu catedra de zoologie şi am cerut informaţii despre modul de hrănire al lupilor. M-au întrebat ce fel de lupi. Văzusem mai demult lupi suri, într-o excursie la grădina zoologică din Boston, şi asta era culoarea preferată a lui Matthew, aşa că am răspuns în consecinţă. După o lungă listă de mamifere gustoase care constituiau „hrana preferată“ a lupilor, vocea plictisită de la celălalt capăt al firului îmi spuse că mâncau şi alune, seminţe şi fructe de pădure.

— Dar nu ar trebui să îi hrăniţi! mă avertiză vocea. Nu sunt animale de casă.

— Mulţumesc pentru sfat, am spus eu, încercând să nu chicotesc.

Vânzătorul de fructe se scuză că îmi dădea ultimele coacăze din vara aceea, şi tot de la el am căpătat nişte fragi parfumaţi.

În plasa mea de cumpărături, care devenea tot mai grea, poposi apoi şi o pungă cu castane.

M-am dus apoi la vinărie, unde m-am trezit la mila unui viticultor evanghelist, care mă întrebă dacă „domnul se pricepe la vinuri“. Asta a fost de ajuns ca să mă facă să mă pierd cu firea.

Vânzătorul profită de tulburarea mea ca să-mi vândă câteva sticle de vin franţuzesc şi german la un preţ scandalos. Apoi mă puse într-un taxi, ca să-mi revin din şoc pe drumul spre casă.

În apartamentul meu am dat la o parte toate foile de pe o masă uzată din secolul al optsprezecelea, pe care o foloseam şi ca birou, şi ca masă pentru mâncat, şi am adus-o mai aproape de şemineu. Am aranjat-o cu grijă, culegând vesela de porţelan şi argint pe care o ţineam în dulap, plus câteva pahare de cristal care cred că erau singurele rămase dintr-un set edwardian folosit odinioară în sala de mese a profesorilor. Doamnele loiale de la bucătărie îmi dădură o grămadă de şervete albe apretate, care erau acum puse pe masă, împăturite lângă tacâmuri sau întinse pe tava de lemn ciobită cu care aveam de gând să aduc totul din bucătărie.

Odată ce am început să pregătesc cina, mi-a fost foarte clar că a găti pentru un vampir nu lua mult timp. Nu prea *găteşti* de fapt nimic. La ora şapte lumânările erau aprinse, mâncarea era gata, mai puţin ceea ce trebuia făcut în ultimul moment, şi doar eu mai aveam să mă pregătesc.

Garderoba mea nu conţinea prea multe articole care ar fi purtat eticheta „cină cu un vampir“. În niciun caz nu urma să iau cina cu Matthew într-un costum sau în hainele pe care le purtasem când fusesem la întâlnirea cu directorul. Numărul de perechi de pantaloni şi de colanţi negri era uluitor, toţi cu diferite procente de spandex în compoziţie, dar majoritatea erau stropite cu ceai, unsoare de la barcă sau ambele. Într-un final am găsit o pereche elegantă de pantaloni negri care arătau puţin a pijama, dar cu ceva mai mult stil. Mergeau.

Doar în sutien şi în pantaloni, am fugit în baie şi mi-am pieptănat părul de culoarea paiului, care-mi ajungea până la umăr. Nu numai că era încurcat la vârfuri, dar mă provoca electrizându-se la fiecare mişcare a pieptenului. M-am gândit în treacăt să folosesc ondulatorul, dar aş fi terminat numai jumătate dintre bucle până la venirea lui Matthew. Avea să fie

punctual, eram pur şi simplu sigură.

În timp ce mă spălam pe dinţi, am hotărât că singurul lucru pe care-l voi impune părului meu va fi o coadă la spate. Asta îmi făcea bărbia mai ascuţită, dar crea iluzia unor pomeţi mai înalţi şi îmi dădea la o parte şuviţele din ochi, unde le plăcea să stea zilele astea. L-am prins la spate, şi imediat o şuviţă sări din el. Am oftat.

Din oglindă mă privi chipul mamei mele. M-am gândit cât de frumos arăta mama când stătea la cină şi m-am întrebat ce făcea pentru ca genele şi sprâncenele să-i iasă în evidenţă şi de ce gura ei arăta atât de diferit când îmi zâmbea mie sau tatălui meu. Ceasul excludea posibilitatea vreunei asemenea transformări cosmetice. Mai aveam numai trei minute la dispoziţie ca să-mi găsesc o bluză, altfel urma să-l primesc pe Matthew Clairmont, distinsul profesor de biochimie şi neuroştiinţă, în lenjerie intimă.

Garderoba îmi oferea două posibilităţi, una neagră şi una bleumarin. Cea bleumarin avea avantajul de a fi curată, un factor determinant în această situaţie. Avea de asemenea şi un guler interesant care stătea ridicat la spate şi îmi încadra chipul, coborând apoi în formă de V. Mânecile erau relativ strâmte şi se terminau cu nişte manşete lungi, rigide, uşor evazate, care îmi ajungeau până în podul palmei. Tocmai îmi puneam o pereche de cercei de argint când se auzi o bătaie în uşă.

Pieptul îmi tresăltă, ca şi când ar fi fost vorba de un rendez-vous. Am înlăturat imediat acel gând.

Când am deschis uşa, Matthew stătea în prag, ca un prinţ din poveşti, înalt şi drept. Abandonându-şi obiceiurile, purta negru, care îl făcea să arate mai izbitor – şi mai vampir.

Aştepta cu răbdare în uşă să-l examinez.

— Unde-mi sunt manierele? Te rog, intră, Matthew. Este o invitaţie suficient de formală de a intra în casa mea?

Văzusem asta la televizor sau citisem într-o carte.

Colţurile buzelor i se ridicară într-un zâmbet.

— Uită mai tot ce crezi că ştii despre vampiri, Diana. Nu e vorba decât de politeţe. Nu mă opreşte nicio barieră mistică ridicată între mine şi o fecioară.

Trebui să se aplece puţin pentru a intra pe uşă. Ţinea în mâini o sticlă de vin şi nişte trandafiri albi.

— Pentru tine, spuse, aruncându-mi o privire aprobatoare şi

oferindu-mi florile. Unde pot pune asta până la desert?

Se uită în jos la sticlă.

— Mulţumesc, îmi plac foarte mult trandafirii. Ce zici de pervaz? i-am sugerat, apoi am intrat în bucătărie, căutând o vază.

Cealaltă vază a mea se dovedi a fi o carafă, potrivit pivnicerului colegiului, care fusese în apartamentul meu câteva ore mai devreme pentru a mi-o arăta, deoarece manifestasem dubii că aş deţine aşa ceva.

— Perfect, replică Matthew.

Când m-am întors cu florile, el se plimba prin cameră uitându-se la gravuri.

— Ştii, acestea nu sunt chiar rele, îmi spuse el când am aşezat vaza pe o comodă din epoca napoleoniană.

— Majoritatea sunt scene de vânătoare, mă tem.

— Am observat, spuse Matthew, arcuindu-şi amuzat buzele.

Am roşit de ruşine.

— Ţi-e foame?

Uitasem complet de aperitivele şi de băuturile obligatorii pe care trebuia să le serveşti înainte de cină.

— Aş mânca ceva, spuse vampirul zâmbind.

Revenită în bucătărie, am scos două farfurii din frigider. Primul fel era somon afumat cu mărar proaspăt deasupra şi cu o grămăjoară de capere şi de castraveciori aranjate artistic pe margine, care puteau fi considerate decoraţii în caz că vampirii nu mâncau legume.

Când m-am întors cu mâncarea, Matthew stătea lângă scaunul aflat la cea mai mare distanţă de bucătărie. Vinul aştepta în suportul de argint pe care-l foloseam pentru a ţine monedele, dar despre care acelaşi pivnicer de nădejde îmi explicase că era de fapt o frapieră. Matthew se aşează când am desfăcut sticla de Riesling. Am turnat două pahare fără a vărsa vreun strop şi m-am aşezat şi eu.

Invitatul meu adulmecă îndelung, concentrat, ţinând Rieslingul în dreptul nasului lung, acvilin. L-am aşteptat să termine ceea ce făcea, întrebându-mă câţi receptori olfactivi aveau vampirii în nas, în comparaţie cu câinii.

Chiar nu ştiam nimic despre vampiri.

— Foarte bun, spuse într-un final, deschizând ochii şi zâmbindu-mi.

— Nu este meritul meu, am spus repede, punându-mi şervetul în poală. Vânzătorul de la vinărie a ales totul, deci, dacă nu îţi place, nu e vina mea.

— Foarte bun, spuse el iar, şi somonul miroase minunat.

Luă cuţitul şi furculiţa şi tăie o bucată de peşte. Privindu-l pe sub gene ca să văd dacă într-adevăr îl mânca, am luat un castravecior murat, o caperă şi nişte somon cu furculiţa.

— Nu mănânci ca un american, comentă el după ce sorbi din vin.

— Nu, am spus, uitându-mă la furculiţa din mâna mea stângă şi la cuţitul din dreapta.

— Presupun că am petrecut prea mult timp în Anglia. Chiar mănânci aşa ceva? am spus deodată, neputând să mai rezist.

El râse.

— Da, chiar îmi place somonul.

— Dar nu mănânci orice, am insistat, întorcându-mi privirea înapoi în farfurie.

— Nu, admise el, dar pot mânca puţin din majoritatea felurilor de mâncare. Nu prea au totuşi gust pentru mine decât dacă sunt crude.

— E ciudat, având în vedere faptul că vampirii au simţuri atât de dezvoltate. Aş fi zis că toată mâncarea ar trebui să aibă pentru tine un gust minunat.

Somonul meu era pur ca apa rece, proaspătă.

Matthew ridică paharul cu vin şi privi lichidul galben pal.

— Vinul e excelent. Mâncarea nu are gust bun pentru un vampir dacă a fost gătită prea mult.

M-am gândit la meniu, uşurată.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce mă tot inviţi la masă? am întrebat mirată.

Matthew se uită la obrajii mei, la ochii mei, şi privirea îi rămase pe buzele mele.

— Mi-e mai uşor să fiu în preajma ta când mănânci. Mirosul de mâncare gătită îmi face rău.

Am clipit, încă dezorientată.

— Câtă vreme mi-e greaţă, nu simt foamea, spuse Matthew cu o voce exasperată.

— Ah!

Am făcut în sfârşit legătura. Deja ştiam că îi place mirosul meu. Se părea că îi făcea foame. Ah! Am roşit.

— Credeam că ştii asta despre vampiri, spuse el mai blând, şi că de aceea m-ai invitat la cină.

Am dat din cap că nu, luând încă o bucată de somon.

— Probabil ştiu mai puţine despre vampiri decât majoritatea oamenilor. Şi puţinul pe care mi l-a spus mătuşa Sarah trebuie tratat cu foarte multă circumspecţie, date fiind prejudecăţile ei. A fost foarte limpede, de exemplu, în legătură cu dieta voastră. Spunea că vampirii consumă numai sânge, pentru că numai de asta aveţi nevoie pentru a supravieţui. Dar nu este adevărat, nu-i aşa?

Matthew miji ochii, iar tonul îi deveni deodată glacial.

— Nu. Ai nevoie de apă pentru a supravieţui. Numai asta bei?

— N-ar trebui să te-ntreb despre asta?!

Curiozitatea mea îl enervă. Agitată, mi-am încolăcit picioarele în jurul scaunului şi mi-am dat seama că nu mă încălţasem cu nimic. O făceam pe gazda în picioarele goale.

— Nu poţi să nu fii curioasă, presupun, replică Matthew după ce îmi analiză un timp întrebarea. Beau vin şi mănânc mâncare, de preferat negătită sau rece, ca să nu miroasă.

— Dar mâncarea şi vinul nu te hrănesc, am ghicit eu. Te hrăneşti cu sânge, cu toate soiurile de sânge. Tresări. Şi nu e nevoie să aştepţi afară până când te invit în casă. Ce altceva ştiu greşit despre vampiri?

Matthew îşi luă o expresie de martir. Se lăsă pe spate pe scaun, luându-şi paharul de vin cu el. M-am ridicat puţin şi m-am întins ca să-i mai torn. Dacă urma să-l asediez cu întrebări, cel puţin puteam să-l asediez şi cu vin. Aplecându-mă peste lumânări, aproape mi-am dat foc la bluză. Matthew apucă sticla.

— De ce nu mă laşi pe mine? sugeră el.

Îşi mai turnă nişte vin şi apoi îmi umplu şi mie paharul înainte să răspundă.

— Cea mai mare parte a lucrurilor pe care le ştii despre mine, despre vampiri de fapt, au fost inventate de oameni. Asemenea legende le-au permis oamenilor să trăiască în jurul nostru. Făpturile neomeneşti îi sperie. Şi nu e vorba numai despre vampiri.

— Pălării negre, lilieci, mături.

Era treimea înfricoşătoare a folclorului despre vrăjitoare, care erupea în spectaculosul, ridicolul Halloween din fiecare an.

— Exact, aprobă Matthew. În aceste poveşti există un

sâmbure de adevăr, ceva care îi sperie pe oameni şi îi ajută să ne nege existenţa. Cea mai puternică trăsătură specifică a oamenilor este puterea de a tăgădui realitatea. Eu am putere şi viaţă lungă, tu ai abilităţi supranaturale, demonii au o creativitate impresionantă. Oamenii se pot convinge singuri că susul e jos şi negrul e alb. Este darul lor special.

— Care este sâmburele de adevăr din legenda că vampirii nu pot intra într-o casă fără a fi invitaţi?

După ce-l bătusem la cap cu regimul lui alimentar, acum abordam protocoalele de intrare.

— Oamenii trăiesc tot timpul în aceeaşi lume cu noi. Ei doar refuză să conştientizeze existenţa noastră pentru că noi nu avem sens în universul lor limitat. Odată ce ne dau drumul înăuntru – ne văd drept ceea ce suntem – atunci e greu să ne mai scoată, ca o persoană pe care ai chemat-o la tine în casă şi de care nu poţi scăpa. Nu ne mai pot ignora.

— Deci este exact ca poveştile despre lumina soarelui, am spus încet. Nu că nu puteţi sta la soare, dar, atunci când o faceţi, este mai greu ca oamenii să vă ignore. În loc să admită că existaţi printre ei, îşi spun că nu puteţi supravieţui la lumină.

Matthew aprobă din nou.

— Reuşesc să ne ignore oricum, bineînţeles. Noi nu putem sta închişi înăuntru până când se face întuneric. Dar pentru ei e mai logic să ieşim după amurg, şi asta se aplică şi în cazul tău. Ar trebui să vezi cum se uită oamenii la tine atunci când intri într-o cameră sau mergi pe stradă.

M-am gândit la înfăţişarea mea cât se poate de comună şi l-am privit neîncrezătoare. Matthew chicoti.

— Nu mă crezi, ştiu. Dar este adevărat. Când oamenii văd o altfel de fiinţă în lumina zilei, se tulbură. Suntem prea mult pentru ei – prea înalţi, prea puternici, prea siguri de sine, prea inventivi, prea diferiţi. Se străduiesc din răsputeri să ne facă să corespundem profilului pe care ni l-au creat. Noaptea este ceva mai uşor să ne considere doar nişte ciudaţi.

M-am ridicat şi am luat farfuriile, mulţumită să văd că Matthew mâncase totul în afară de garnitură. Îşi mai turnă din vinul german, Iar eu am scos încă două farfurii din frigider. Fiecare conţinea felii de carne crudă de vânat, atât de subţiri încât măcelarul insistase că putem citi ziarul local prin ele. Vampirilor nu le plăceau legumele. Rămânea să văd ce părere

au despre rădăcinoase şi brânză. Am pus grămăjoare de sfeclă în mijlocul fiecărei farfurii şi am ras parmezan pe deasupra.

În mijlocul mesei am pus o carafă mare cu vin roşu, care i-a atras imediat atenţia lui Matthew.

— Îmi permiţi? întrebă el, fără îndoială îngrijorat că aş fi putut da foc întregului colegiu. Se întinse după recipientul de sticlă, turnă puţin vin în pahare şi îl ridică pe al său în dreptul nasului. Côte-Rôtie, spuse cu satisfacţie. Unul dintre preferatele mele.

M-am uitat la recipientul de sticlă.

— Poţi stabili ce vin e numai mirosindu-l?

El râse.

— Unele poveşti despre vampiri sunt adevărate. Am un simţ al mirosului excepţional, vedere excelentă şi auz la fel. Dar chiar şi un om şi-ar fi putut da seama că este Côte-Rôtie. Închise din nou ochii. E din 2003?

Am rămas cu gura căscată.

— Da!

Era mai tare decât un concurs la televizor. Pe etichetă fusese desenată o coroană mică.

— Nasul îţi spune şi cine l-a făcut?

— Da, dar asta pentru că am umblat pe podgoriile unde au crescut strugurii, recunoscu el cu sfială, ca şi cum l-aş fi prins păcălindu-mă.

— Poţi simţi mirosul podgoriilor?

Mi-am vârât nasul în pahar, uşurată că mirosul bălegarului de cal nu se mai simţea.

— Câteodată cred că îmi pot aminti tot ce am mirosit vreodată. Probabil e doar vanitate, spuse Matthew cu regret, dar mirosurile îmi evocă amintiri puternice. Îmi amintesc prima dată când am mirosit ciocolata ca şi cum ar fi fost ieri.

— Serios?

M-am aplecat în faţă.

— S-a întâmplat în 1615. Războiul nu izbucnise încă, şi regele Franţei se căsătorise cu o prinţesă spaniolă pe care nu o plăcea nimeni, mai ales el.

Am zâmbit şi el îmi întoarse zâmbetul, deşi ochii îi erau fixaţi asupra unor imagini îndepărtate.

— Ea a adus ciocolata la Paris. Era amară şi decadentă precum păcatul. Am băut cacao direct, amestecată cu apă şi fără zahăr.

Am râs.

— Sună groaznic. Bine că şi-a dat cineva seama că ciocolata merită să fie dulce.

— Mă tem că a fost un om. Vampirilor le place amară şi consistentă.

Am luat furculiţele şi am început să mâncăm din carnea de vânat.

— Tot mâncare scoţiană, am spus, întinzând cuţitul spre carne.

Matthew mestecă o bucată.

— Căprioară. După gust, un tânăr cerb din Highlands.

Am scuturat din cap, uimită.

— Cum spuneam, continuă el, unele poveşti sunt adevărate.

— Poţi să zbori? am întrebat, ştiind deja răspunsul.

Pufni.

— Bineînţeles că nu. Lăsăm asta în seama vrăjitoarelor, din moment ce voi puteţi controla elementele. Dar noi suntem puternici şi rapizi. Vampirii pot alerga şi sări, ceea ce îi face pe oameni să creadă că zburăm. Şi suntem eficienţi.

— Eficienţi?

Am pus furculiţa jos. Carnea de vânat crudă nu era chiar preferata mea.

— Corpurile noastre nu folosesc multă energie. Ne rămâne o grămadă să o folosim în mişcări, atunci când e nevoie.

— Nu respiri des, am spus, amintindu-mi de ora de yoga şi luând o gură de vin.

— Nu, spuse Matthew. Inimile noastre nu bat foarte des. Nu trebuie să mâncăm prea des. Avem sânge rece, ceea ce încetineşte majoritatea proceselor fiziologice şi explică de ce trăim atât de mult.

— Povestea cu sicriul! Nu dormiţi mult, dar, atunci când o faceţi, dormiţi buştean.

A zâmbit.

— Văd că începi să-ţi dai seama cum stau lucrurile.

În farfuria lui Matthew rămăsese doar sfecla, iar în a mea, carnea. Am luat de pe masă şi al doilea fel şi l-am invitat să mai toarne vin.

Felul principal era singura parte a mesei care cerea încălzire – şi nu multă. Preparasem deja o chestie bizară în formă de biscuit, din castane măcinate. Tot ce mai trebuia să fac era să

încălzesc carnea de iepure. Lista de ingrediente conţinea rozmarin, usturoi şi ţelină. Am decis să renunţ la usturoi. Dat fiind simţul olfactiv al lui Matthew, usturoiul probabil l-ar fi copleşit. Acesta trebuia să fie sâmburele de adevăr din vechea legendă despre vampiri. Am tăiat de pe listă şi ţelina. Vampirilor categoric nu le plăceau legumele. Condimentele nu păreau o problemă, deci am păstrat rozmarinul şi am râşnit nişte piper peste iepure, în timp ce sfârâia în tigaie.

Lăsând bucata de iepure a lui Matthew mai nefăcută, am prăjit-o pe a mea un pic mai mult decât era necesar, sperând să înlătur gustul de carne crudă care-mi rămăsese în gură. După ce am aranjat totul artistic, le-am dus la masă.

— Mă tem că felul acesta este gătit, deşi foarte puţin.

— Doar nu mă supui vreunui test, nu? se încruntă Matthew.

— Nu, nu, am spus în grabă. Doar că nu sunt obişnuită să primesc vizitele unor vampiri.

— Mă bucur să aud asta, murmură el. Adulmecă iepurele. Miroase delicios.

În timp ce era aplecat peste farfurie, căldura cărnii de iepure amplifică mirosul său distinct de scorţişoară şi de cuişoare. Matthew luă puţin cu furculiţa din biscuitul de castane. În timp ce-l ducea la gură, făcu ochii mari.

— Castane?

— Numai castane, ulei de măsline şi puţin praf de copt.

— Şi sare. Şi apă, rozmarin şi piper, comentă el calm, luând încă o îmbucătură din biscuit.

— Având în vedere restricţiile tale alimentare, e bine că-ţi dai seama exact ce pui în gură, am mormăit în glumă.

Acum, că cina aproape se terminase, am început să mă relaxez. Am discutat despre Oxford cât timp am eliberat masa şi am adus brânza, fructele de pădure şi castanele prăjite.

— Serveşte-te, am spus, punându-i în faţă o farfurie goală.

Matthew savură aroma fragilor micuţi şi oftă fericit când luă o castană.

— Astea chiar sunt mai bune calde, observă el.

Sparse imediat castana cu degetele şi scoase miezul din coajă. Spărgătorul de nuci care atârna pe marginea castronului era cu totul opţional când aveai musafir un vampir.

— Eu cum miros? am întrebat, jucându-mă cu piciorul paharului de vin.

Vreme de câteva momente, Matthew păru că n-avea de gând să-mi răspundă. Tăcerea se prelungi, apoi el îmi aruncă o privire melancolică. Pleoapele îi căzură şi inspiră adânc.

— Miroşi a sevă de salcie. Şi a muşeţel călcat în picioare. Adulmecă din nou şi zâmbi uşor, trist. Se simt şi nuanţe de caprifoi şi de frunze de stejar căzute, spuse încet, răsuflând uşor, de muguri de hamamelis şi din prima narcisă a primăverii. Şi izuri străvechi – voronic, tămâie, creţişoară. Mirosuri pe care credeam că le-am uitat.

Ochii i se deschiseră încet şi am privit în adâncimile lor gri, neîndrăznind să respir şi să rup vraja creată de cuvintele lui.

— Iar eu? întrebă el, continuând să mă privească drept în ochi.

— Scorţişoară. Vocea îmi ezită. Şi cuişoare. Câteodată am impresia că miroşi a garoafe de grădină, nu acelea din florării, ci acelea care cresc în grădinile caselor de la ţară din Anglia.

— Garofiţe turceşti, zise Matthew amuzat, şi ochii i se încreţiră la colţuri. Nu-i rău pentru o vrăjitoare.

M-am întins după o castană. Luând-o în palme, am rostogolit-o dintr-o mână în cealaltă şi i-am simţit căldura urcând pe braţele mele brusc înfiorate.

Matthew se lăsă pe spate în scaun, analizându-mi chipul.

— Cum te-ai hotărât ce să pregăteşti în seara asta la cină?

Arătă spre fructele de pădure şi spre castanele rămase.

— N-am folosit magia. Catedra de zoologie mi-a fost de un real ajutor, am explicat eu.

Matthew rămase surprins, apoi izbucni în râs.

— Ai întrebat catedra de zoologie ce să-mi serveşti la cină?

— Nu chiar, am spus eu, apărându-mă. Erau reţete de mâncare crudă pe internet, dar m-am blocat după ce am cumpărat carnea. Zoologii mi-au spus ce mănâncă lupii cenuşii.

Matthew dădu din cap, dar încă zâmbea, şi iritarea mea se risipi.

— Mulţumesc, spuse simplu. A trecut foarte mult timp de când nu a mai gătit cineva pentru mine.

— Cu plăcere. Vinul a fost partea cea mai grea.

Ochii lui Matthew se luminară.

— Că veni vorba despre vin, spuse el, ridicându-se şi împăturindu-şi şervetul, am adus ceva pentru desert.

Mă rugă să aduc două pahare curate din bucătărie. O sticlă

veche, uşor deformată, se afla pe masă când m-am întors. Avea o etichetă crem, ştearsă, cu o inscripţie simplă şi o coroniţă. Matthew străpungea grijuliu cu un tirbuşon dopul de plută sfărâmicios şi înnegrit de vreme.

Nările îi fremătară când îl scoase, iar faţa lui arăta ca a unei pisici care ţine bine în gheare un canar delicios. Vinul din sticlă era siropos, iar culoarea sa galbenă scânteia în lumina lumânărilor.

— Miroase-l, mă îndemnă, întinzându-mi un pahar, şi spune-mi ce crezi.

Am adulmecat şi am tresărit.

— Miroase a caramele şi a fructe de pădure, am spus, întrebându-mă cum poate mirosi ceva atât de galben a ceva roşu.

Matthew mă privea atent, interesat de reacţiile mele.

— Ia o înghiţitură, îmi sugeră.

Aromele dulci îmi explodară în gură. Am simţit pe limbă caise şi cremă de vanilie făcută de doamnele de la cantină, care îmi gâdilară cerul gurii mult timp după ce înghiţisem. Era ca şi cum aş fi băut magie.

— Ce este? am întrebat într-un final, după ce gustul vinului dispăruse.

— E făcut din struguri culeşi cu mult, mult timp în urmă. Vara aceea a fost caldă şi însorită, iar fermierii erau îngrijoraţi că vor veni ploile şi vor distruge recolta. Dar vremea bună a ţinut şi au adunat strugurii chiar înainte să se schimbe.

— Se simte gustul soarelui, am spus eu, câştigându-mi încă un zâmbet frumos.

— În timpul culesului, o cometă a trecut peste podgorii. Fusese văzută prin telescoape luni întregi, dar în octombrie era atât de luminoasă, încât aproape puteai citi la lumina ei. Fermierii au considerat-o un semn că strugurii erau binecuvântaţi.

— În 1986? A fost cometa lui Halley?

Matthew clătină din cap.

— Nu. 1811.

M-am uitat uimită la vinul de aproape două sute de ani din pahar, temându-mă că se va evapora în faţa ochilor mei.

— Cometa lui Halley a mai venit în 1759 şi în 1835.

Pronunţă numele „Hawley“.

— De unde-l ai?

Vinăria de lângă gară nu avea aşa ceva.

— L-am cumpărat de la Antoine-Marie imediat ce mi-a spus că urma să fie extraordinar, răspunse el amuzat.

Întorcând sticla, m-am uitat la etichetă. Château Yquem. Până şi eu auzisem de el.

— Şi l-ai păstrat de atunci, am spus.

Băuse ciocolată la Paris în 1615 şi primise o autorizaţie de construcţie de la Henric al VIII-lea în 1536 – bineînţeles că în 1811 îşi cumpăra vin. Şi mai era şi medalionul aparent străvechi pe care-l purta la gât, al cărui şnur de piele era vizibil.

— Matthew, am spus încet, încercând să anticipez orice semn de furie, câţi ani ai?

Gura i se înăspri, dar vocea îi rămase calmă.

— Sunt mai bătrân decât par.

— Ştiu asta, i-am răspuns, nereuşind să-mi astâmpăr nerăbdarea.

— De ce este importantă vârsta mea?

— Sunt istoric. Dacă cineva îmi spune că-şi aminteşte când a fost adusă ciocolata în Franţa sau cum a trecut o cometă pe deasupra capului său în 1811, mi-e greu să nu vreau să aflu ce alte evenimente a mai trăit. Trăiai în 1536, doar am fost în casa pe care ai construit-o atunci. L-ai cunoscut pe Machiavelli? Ai supravieţuit Morţii Negre[29]? Ai urmat Universitatea din Paris pe vremea când preda Abélard acolo?

Matthew rămase tăcut. Începea să mi se ridice părul pe ceafă.

— Medalionul tău de pelerin îmi spune că ai fost odată în Ţara Sfântă. Ai participat la vreo cruciadă? Ai văzut cometa lui Halley trecând peste Normandia în 1066?

Tot nimic.

— Ai văzut încoronarea lui Carol cel Mare? Ai supravieţuit căderii Cartaginei? Ai fost acolo când l-au împiedicat pe Atilla să ajungă la Roma?

Matthew ridică degetul arătător.

— Care cădere a Cartaginei?

— Tu să-mi spui!

---

[29] Cea mai violentă epidemie de ciumă, care a omorât la mijlocul secolului al XIV-lea aproximativ o treime din populaţia lumii. Ciuma a revenit apoi periodic până la sfârşitul secolului al XV-lea, dar fără să mai facă atât de multe victime. (n.tr.)

— Naiba să te ia, Hamish Osborne! mârâi el, strângând ghem în palmă faţa de masă.

Pentru a doua oară în două zile, Matthew se lupta să decidă ce avea de spus. Se uită ţintă la lumânare, trecându-şi încet degetul prin flacără. Pe locul ars îi apărură băşici roşii, apoi, o clipă mai târziu, pielea i se netezi, redevenind albă, rece şi perfectă, fără să i se citească vreun semn de durere pe chip.

— Cred că trupul meu are aproape treizeci şi şapte de ani. M-am născut cam pe vremea în care Clovis s-a convertit la creştinism. Părinţii mei îşi aminteau asta, altfel n-aş fi avut nici cea mai vagă idee. Pe atunci nu se ţinea evidenţa aniversărilor. Mi-e mai simplu să aleg anul cinci sute şi să mă mulţumesc cu el.

Îmi aruncă o privire scurtă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lumânărilor.

— Am renăscut ca vampir în 537, şi, cu excepţia lui Attila, care a trăit înainte de naşterea mea, ai pomenit majoritatea evenimentelor bune sau rele ale mileniului care a trecut de atunci şi până în anul în care am pus cheia de boltă a casei mele din Woodstock. Pentru că eşti istoric, mă simt obligat să-ţi spun că Machiavelli nu a fost nici pe departe atât de impresionant pe cât credeţi cu toţii. Era doar un simplu politician din Florenţa, şi nici măcar unul prea bun.

Vocea lui trăda oboseala.

Matthew Clairmont trăise mai mult de o mie cinci sute de ani.

— N-ar trebui să fiu indiscretă, am spus ca o scuză, neştiind la ce să mă uit şi neînţelegând cum putusem să cred că evenimentele istorice pe care acest vampir le trăise m-ar fi ajutat să-l cunosc mai bine.

Îmi veni în minte un vers din Ben Jonson. Părea să-l descrie pe Matthew într-un fel în care încoronarea lui Carol cel Mare nu reuşea.

— „El a aparţinut nu unei epoci, ci veşniciei“, am murmurat.

— „Cu tine povestind, cu totul uit de timp”, replică el, înaintând prin literatura secolului al şaptesprezecelea şi oferindu-mi un vers din Milton.

Ne-am uitat unul la celălalt cât am rezistat, creând o nouă vrajă fragilă între noi. Eu am fost cea care a rupt-o.

— Ce făceai în toamna anului 1859?

Faţa i se întunecă.

— Ce ţi-a spus Peter Knox?

— Că probabil nu-ţi vei împărtăşi secretele unei vrăjitoare.

Vocea îmi sună mai calmă decât eram de fapt.

— Aşa a zis? spuse Matthew încet, mai puţin nervos decât era de fapt. Vedeam asta în încordarea maxilarului şi a umerilor lui.

— În septembrie 1859 mă uitam prin manuscrisele din Muzeul Ashmolean.

— De ce, Matthew?

„Te rog, spune-mi“, m-am rugat în gând, ţinându-mi pumnii în poală. Îl provocasem să-mi spună prima parte a secretului, dar voiam să-mi spună el singur şi restul. „Fără jocuri, fără ghicitori. Doar spune-mi.“

— Terminasem de citit o carte în manuscris, care urma să fie dată curând la tipar. Fusese scrisă de un naturalist de la Cambridge.

Matthew puse paharul jos.

Mi-am acoperit gura cu mâna când mi-am dat seama de semnificaţia datei.

— *Originea speciilor.*

— Darwin îşi expusese teoria despre selecţia naturală într-un articol din vara anterioară, dar cartea a fost destul de diferită. Extraordinar era felul în care descria schimbări uşor de observat din natură şi te convingea încet-încet să accepţi ceva atât de revoluţionar.

— Dar alchimia nu are nimic de-a face cu evoluţionismul.

Apucând sticla, mi-am mai turnat din vinul preţios, îngrijorată nu atât că băutura s-ar putea sfârşi, cât că aş fi putut să mă ameţesc.

— Lamarck considera că fiecare specie se trage din strămoşi diferiţi şi a progresat independent spre forme mai evoluate. Este o teorie remarcabil de similară cu ceea ce credeau alchimiştii tăi – că piatra filosofală este produsul final, aproape imposibil de obţinut, al unei transmutaţii naturale a metalelor comune în metale nobile, precum arama, argintul şi aurul. Matthew se întinse după vin, iar eu am împins sticla spre el.

— Dar Darwin nu era de acord cu Lamarck, chiar dacă a folosit acelaşi cuvânt, „transmutaţie“, în analiza iniţială a evoluţiei naturale, am spus eu.

— Nu a fost de acord cu transmutaţia liniară, este adevărat. Dar selecţia naturală în viziunea lui poate fi oricum interpretată

ca o serie de transformări în lanţ.

Oare Matthew avea dreptate şi magia chiar exista pretutindeni? O găseam în teoria lui Newton despre gravitaţie şi poate că se strecurase şi în teoria evoluţionistă a lui Darwin.

— Există manuscrise alchimice peste tot în lume. Încercam să rămân atentă la detalii şi, în acelaşi timp, să înţeleg imaginea de ansamblu. De ce tocmai manuscrisele Ashmole?

— Când l-am citit pe Darwin şi am văzut cum părea să transfere teoria alchimică a transmutaţiei în biologie, mi-am amintit de poveştile cu o carte mistică despre originea celor trei specii – demoni, vrăjitoare şi vampiri. Întotdeauna le respinsesem ca pe nişte fantezii. Matthew sorbi din vin. Majoritatea sugerau că povestea era ascunsă de ochii oamenilor într-o carte de alchimie. Publicarea *Originii speciilor* m-a îndemnat să o caut, și, dacă o asemenea carte chiar exista, Elias Ashmole ar fi fost cel care ar fi cumpărat-o. Avea o abilitate ieşită din comun de a găsi manuscrise bizare.

— O căutai aici, în Oxford, acum o sută cincizeci de ani?

— Da, zise Matthew. Şi, cu o sută cincizeci de ani înainte ca tu să primeşti *Ashmole 782* din depozit, mie mi s-a spus că lipsea.

Inima începu să-mi bată mai tare, şi Matthew mă privi îngrijorat.

— Continuă, am spus, încurajându-l cu un gest al mâinii.

— De atunci, am tot încercat să pun mâna pe ea. Toate celelalte manuscrise Ashmole erau disponibile, dar niciunul nu părea promiţător. M-am uitat şi la manuscrisele din alte biblioteci – Biblioteca Herzog August din Germania, Bibliothèque Nationale din Franţa, Biblioteca Medici din Florenţa, Biblioteca Vaticanului, Biblioteca Congresului american.

Am clipit la imaginea unui vampir bântuind pe holurile din Vatican.

— Singurul manuscris pe care nu l-am văzut a fost *Ashmole 782.* Printr-un simplu proces de eliminare, acesta trebuie să fie manuscrisul care conţine povestea noastră, dacă încă există.

— Ai văzut mai multe manuscrise alchimice decât mine.

— Probabil, admise Matthew, dar nu înseamnă că le înţeleg la fel de bine ca tine. Ce am văzut însă că au toate în comun este convingerea absolută că alchimistul poate transforma o substanţă în alta, creând noi forme de viaţă.

— Sună ca teoria evoluţiei naturale, am zis eu pe un ton plat.

— Da, spuse blând Matthew, într-adevăr.

Ne-am refugiat pe canapele, eu ghemuită la capătul uneia, iar Matthew lăfăindu-se pe colţul celeilalte, cu picioarele lungi întinse în faţă. Din fericire, luase vinul cu el. Odată aşezaţi, ne-am pregătit pentru mai multă sinceritate.

— La Blackwell's, săptămâna trecută am întâlnit un demon, Agatha Wilson. Internetul zice că este un designer faimos. Agatha mi-a spus că demonii cred că *Ashmole 782* este povestea tuturor originilor – până şi a originii oamenilor. Peter Knox susţine altceva. Spune că e prima carte de vrăji din istorie, sursa puterii tuturor vrăjitoarelor. Crede că manuscrisul conţine secretul nemuririi – aici m-am uitat la Matthew – şi pe cel al distrugerii vampirilor. Am auzit versiunea demonilor şi pe cea a vrăjitoarelor, acum o vreau pe a ta.

— Vampirii cred că manuscrisul pierdut explică longevitatea şi forţa noastră, spuse Matthew. În trecut ne temeam că, dacă ar fi căzut în mâinile unei vrăjitoare, acest secret ar fi dus la exterminarea noastră. Unii se tem că în crearea noastră a fost implicată magia şi că vrăjitoarele ar putea găsi un mod de a o inversa şi de a ne distruge. E posibil ca această parte a legendei să fie adevărată.

Expiră încet, îngrijorat.

— Tot nu înţeleg de ce eşti atât de sigur că această carte a originilor, orice ar conţine ea, este ascunsă într-un tratat de alchimie.

— Un tratat de alchimie ar putea ascunde aceste secrete chiar sub ochii noştri, la fel cum Peter Knox îşi ascunde identitatea de vrăjitor sub paravanul expertizei în ezoterism. Cred că vampirii au fost cei care au aflat că era vorba de un manuscris alchimic. Totul se potriveşte prea bine pentru a fi o coincidenţă. Alchimiştii au părut să surprindă exact esenţa vampirilor când au scris despre piatra filosofală. Ca vampiri, ajungem aproape nemuritori, majoritatea bogaţi, şi avem şansa de a cunoaşte şi de a învăţa incredibil de multe lucruri.

— Întru totul piatra filosofală. Paralelele dintre această substanţă mitică şi fiinţa din faţa mea erau izbitoare – şi totodată sinistre. Dar e greu să-ţi imaginezi că o asemenea carte chiar există. În primul rând, poveştile despre ea se contrazic. Şi cine ar fi atât de necugetat încât să strângă atâtea informaţii într-un singur loc?

— Ca şi în legendele omeneşti despre vampiri şi despre vrăjitoare, există cel puţin un sâmbure de adevăr în fiecare poveste despre manuscris. Trebuie doar să ne dăm seama în ce constă adevărul şi să dăm la o parte restul. Atunci vom începe să înţelegem.

Pe faţa lui Matthew nu se zărea nicio urmă de minciună sau de eschivare. Încurajată de faptul că folosise cuvântul „noi“, am hotărât că merita mai multe informaţii.

— Ai dreptate. Cartea pe care o cauţi este ascunsă în *Ashmole 782.*

— Continuă, spuse Matthew calm, încercând să-şi controleze curiozitatea.

— În aparenţă, este o carte de alchimie. Imaginile conţin erori sau poate greşeli intenţionate – n-am putut decide.

Mi-am muşcat buza de concentrare, iar Matthew îşi aţinti ochii asupra locului unde îmi dăduse o picătură de sânge.

— Cum adică „în aparenţă, este o carte de alchimie“?

Îşi duse paharul mai aproape de nas.

— Este un palimpsest. Dar cerneala nu a fost ştearsă. Magia ocultează textul. Aproape mi-a scăpat, atât e de bine ascuns. Dar, când am dat una dintre pagini, lumina cădea în unghiul potrivit şi am văzut rândurile scrise mişcându-se dedesubt.

— Ai putut să-l citeşti?

— Nu, am clătinat din cap. Dacă *Ashmole 782* conţine informaţii despre cine suntem, cum de existăm şi cum am putea fi distruşi, ele sunt protejate foarte bine.

— E preferabil să rămână aşa, spuse Matthew pe un ton sumbru, cel puţin deocamdată. Dar ceasul când vom avea nevoie de carte se apropie cu paşi repezi.

— De ce? Ce e atât de urgent?

— Mai degrabă ţi-aş arăta decât să-ţi povestesc. Poţi veni în laboratorul meu mâine?

Am dat din cap aprobator, perplexă.

— Putem merge după prânz, spuse el, ridicându-se.

Golisem sticla de vin în toiul conversaţiei.

— E târziu. Ar trebui să plec. Întinse mâna spre clanţă şi apăsă pe ea. Încuietoarea zdrăngăni şi uşa se deschise uşor.

Se încruntă.

— Ai avut probleme cu uşa?

— Nu, am spus, verificând mecanismul, nu ştiu să fi fost ceva.

— Roagă pe cineva de la administraţia clădirii să o verifice, spuse el, zgâlţâind în continuare de yală. S-ar putea să nu se închidă cum trebuie.

Când mi-am ridicat privirea de la uşă, o emoţie inefabilă i se citea pe chip.

— Îmi pare rău că seara s-a terminat pe un ton atât de serios, îmi spuse el domol. M-am simţit grozav.

— Chiar a fost bună cina? am întrebat eu.

Vorbisem despre secretele universului, dar eram mai îngrijorată de stomacul lui.

— A fost mai mult decât bună, mă asigură el.

Expresia feţei mi s-a înmuiat când i-am privit trăsăturile frumoase, străvechi. Cum puteau oamenii să treacă pe lângă el pe stradă fără să li se taie răsuflarea? Înainte să mă pot stăpâni, m-am înălţat pe vârfuri şi m-am întins să-l sărut repede pe obraz. Pielea îi era mătăsoasă şi rece ca satinul, şi mi-am simţit buzele neobişnuit de calde pe ea.

„De ce ai făcut aşa ceva?“ m-am întrebat, lăsându-mă în jos şi îndreptându-mi privirea spre clanţa problematică, numai ca să-mi ascund deruta.

Gestul nu durase decât câteva secunde, dar, aşa cum ştiam de când folosisem magia pentru a lua *Note şi întrebări* de pe raftul din Biblioteca Bodleiană, câteva secunde erau suficiente ca să-ţi schimbe viaţa.

Matthew mă studia. Pentru că nu dădeam niciun semn de isterie sau că voiam să o iau la fugă, se aplecă spre mine şi mă sărută încet, o dată şi încă o dată. Faţa lui se atinse de a mea, şi el sorbi mirosul meu de sevă de salcie şi de caprifoi. Când se îndreptă, ochii îi erau mai fumurii decât de obicei.

— Noapte bună, Diana, îmi zise zâmbind.

Câteva momente mai târziu, rezemată de uşa închisă, m-am uitat la cifra unu care clipea pe afişajul robotului telefonic. Din fericire, soneria era oprită.

Mătuşa Sarah voia să-mi pună aceeaşi întrebare pe care mi-o pusesem şi eu.

Dar eu pur şi simplu nu voiam să răspund.

Capitolul 13

Matthew veni să mă ia după prânz – singura făptură neomenească printre cititorii din Selden End. În timp ce mă conducea pe sub grinzile aparente, bogat pictate, mă bombarda cu întrebări despre munca mea şi despre cărţile pe care le citisem.

Oxfordul devenise rece şi cenuşiu, aşa că mi-am ridicat gulerul, tremurând în aerul umed. Asta nu părea să-l deranjeze pe Matthew, care nu purta nicio jachetă. Vremea urâtă îl făcea să bată mai puţin la ochi, dar nu era suficientă ca să-l camufleze complet. Oamenii se întorceau şi-l priveau lung în curtea centrală a Bibliotecii Bodleiene, apoi clătinau din cap.

— Ai fost observat, i-am zis.

— Mi-am uitat haina. Şi, oricum, se uită la tine, nu la mine.

Îmi aruncă un zâmbet fascinant. O femeie rămase cu gura căscată, apoi o trase de mânecă pe prietena ei, înclinând capul în direcţia lui Matthew.

Am râs.

— Te înşeli amarnic.

Ne-am îndreptat spre Colegiul Keble şi spre parcurile universităţii, luând-o la dreapta pe lângă Rhodes House înainte de a intra în labirintul de clădiri moderne consacrate laboratoarelor şi sălilor cu computere. Construite în umbra Muzeului de Istorie Naturală, enorma catedrală victoriană din cărămidă roşie închinată ştiinţei, acestea erau monumente de arhitectură contemporană funcţională, lipsită de imaginaţie.

Matthew îmi arătă destinaţia noastră – o clădire scundă, oarecare – şi scotoci prin buzunar după o carte de identitate din plastic. O trecu prin cititorul încorporat în uşă şi tastă un set de coduri. Când uşa se deschise, Matthew mă ghidă spre biroul paznicului, unde mă înregistră ca vizitator şi îmi dădu o legitimaţie pe care s-o prind de pulover.

— Sunteţi bine păziţi pentru un laborator universitar, am comentat eu, jucându-mă cu legitimaţia.

Şi paza nu continuă decât să se întărească pe măsură ce străbăteam kilometrii de coridoare care încăpuseră, cine ştie cum, în spatele faţadei modeste. La capătul unui hol, Matthew scoase din buzunar un card diferit, îl trecu printr-un cititor şi îşi puse arătătorul pe un panou de sticlă aflat lângă o uşă. Panoul

scoase un clinchet, iar la suprafaţa sa apăru o tastatură cu senzori. Degetele lui Matthew atinseră rapid tastele numerice. Uşa se deschise cu un zgomot uşor şi am simţit imediat un miros de curat, uşor antiseptic, amintind de spitale şi de bucătării profesionale nefolosite. Venea de la faianţa, de la oţelul inoxidabil şi de la echipamentele electronice care acopereau toată suprafaţa sălii.

Înaintea noastră se întindea o serie de încăperi cu uşi de sticlă. Într-una se aflau o masă de şedinţe, un monitor ca un monolit negru şi câteva computere. În alta am văzut un birou vechi, din lemn, un scaun de piele, un uriaş covor persan care costase probabil o avere, telefoane, faxuri şi mai multe computere şi monitoare. Dincolo de ele se înşiruiau alte săli, care adăposteau grupuri de dulapuri pentru dosare, microscoape, frigidere, autoclave, etajere pline cu eprubete, centrifuge şi zeci de dispozitive şi instrumente care-mi erau total necunoscute.

Întreaga zonă părea pustie, deşi de undeva se auzeau acordurile slabe ale unui concert de Bach pentru violoncel şi ceva care semăna foarte tare cu ultimul hit înregistrat de câştigătorii Eurovisionului.

În timp ce treceam pe lângă cele două încăperi dotate cu calculatoare, Matthew arătă spre cea cu covorul.

— Biroul meu, îmi explică el.

Apoi mă conduse în primul laborator pe stânga. Peste tot erau computere, microscoape şi recipiente pentru mostre, aranjate în ordine pe rafturi. Dulapuri pentru dosare înconjurau pereţii. Unul dintre sertare purta o etichetă cu inscripţia „<o”.

— Bun venit în laboratorul de istorie. Lumina albăstruie îi făcea lui Matthew chipul mai alb, iar părul, mai negru. Aici studiem evoluţia naturală. Primim specimene de la vechi locuri de îngropăciune, din excavaţii, rămăşiţe fosilizate şi fiinţe vii, şi extragem din ele ADN.

Matthew deschise un sertar şi scoase câteva dosare.

— Suntem doar unul dintre sutele de laboratoare din lume care folosesc genetica pentru a studia problema originii şi dispariţiei speciilor. Ceea ce ne diferenţiază pe noi e faptul că nu studiem doar oameni.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, reci şi clare.

— Studiaţi genetica vampirilor?

— Şi pe cea a vrăjitoarelor şi a demonilor.

Matthew trase cu piciorul un taburet cu rotiţe şi mă aşeză pe el cu blândeţe.

Un vampir încălţat cu ghete negre ţâşni de după colţ şi se opri brusc, trăgându-şi pe mâini o pereche de mănuşi de latex. Avea aproape treizeci de ani, părul blond şi ochii albaştri ai unui surfer californian. Comparativ cu Matthew, înălţimea şi constituţia medie îl făceau să arate fragil, dar avea un corp zvelt şi plin de energie.

— AB negativ, zise el, studiindu-mă cu admiraţie. Uau, ce descoperire ai făcut! Închise ochii şi inhală puternic. Şi mai e şi vrăjitoare!

— Marcus Whitmore, domnişoara e Diana Bishop. Este profesor de istorie la Yale – Matthew se încruntă spre vampirul mai tânăr – şi se află aici în calitate de vizitator, nu de perniţă pentru ace.

— Aha!

Marcus păru dezamăgit, apoi se însufleţi.

— Te superi dacă îţi recoltez totuşi un pic de sânge?

— Cred că da.

Nu aveam nici cea mai mică dorinţă să fiu înţepată de către un vampir flebotom.

Marcus fluieră.

— Ai o reacţie de apărare pe cinste, doamnă profesoară Bishop. Mirosul de adrenalină se simte de la o poştă.

— Ce se petrece acolo? se auzi o voce cunoscută, de soprană.

După câteva secunde, silueta minionă a lui Miriam îşi făcu apariţia.

— Doamna profesoară Bishop este uşor copleşită de laborator, Miriam.

— Scuze. Nu mi-am dat seama că e ea, zise Miriam. Miroase altfel. E adrenalină?

Marcus dădu din cap.

— Da. Eşti mereu aşa? Doldora de adrenalină şi fără niciun debuşeu?

— Marcus.

Matthew se pricepea să emită un avertisment care-ţi îngheţa sângele în vine cu numai câteva silabe.

— De când aveam şapte ani, am spus, privindu-l în ochii neverosimil de albaştri.

Marcus fluieră din nou.

— Asta explică multe. Niciun vampir nu ar putea ignora aşa ceva.

Marcus nu se referea la trăsăturile mele fizice, deşi arătă în direcţia mea.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat eu. Curiozitatea se dovedea mai puternică decât neliniştea, învingându-mi nervozitatea.

Matthew se trase de păr în dreptul tâmplelor şi-i aruncă lui Marcus o privire care ar fi întunecat şi soarele amiezii. Vampirul mai tânăr făcu o faţă blazată şi-şi trosni încheieturile. Am tresărit la auzul pocnetului.

— Vampirii sunt prădători, Diana, explică Matthew. Suntem atraşi de reacţiile defensive ale altora. Când oamenii sau animalele devin agitate, le percepem mirosul specific.

— Îi putem simţi şi gustul. Adrenalina face sângele şi mai delicios, zise Marcus. Condimentat, catifelat, apoi dulce. Absolut savuros.

Matthew scoase un mârâit jos, din gât. Buzele îi dezveliră dinţii, şi Marcus se dădu înapoi. Miriam îi puse o mână fermă pe antebraţ.

— Ce? Nu mi-e foame! protestă Marcus, scuturându-se şi îndepărtând mâna lui Miriam.

— Poate că doamna profesoară nu ştie că vampirilor nu trebuie să le fie neapărat foame ca să fie sensibili la adrenalină, Marcus. Matthew se controlă cu un efort vizibil. Vampirii nu simt întotdeauna nevoia de a se hrăni, dar ne plac senzaţiile date de vânătoare şi de reacţia defensivă a prăzii.

Dată fiind lupta pe care o duceam ca să-mi controlez anxietatea, nu era de mirare că Matthew mă invita mereu la masă. Nu mirosul meu de caprifoi îl făcea să-i fie foame, ci excesul meu de adrenalină.

— Îţi mulţumesc pentru explicaţie, Matthew. Chiar şi după seara trecută, eram încă relativ ignorantă în legătură cu vampirii. Voi încerca să mă liniştesc.

— Nu e nevoie, zise Matthew scurt. Nu e treaba ta să te linişteşti. E treaba noastră să dăm dovadă de un minim de curtoazie şi de control. Îi aruncă o privire înnegurată lui Marcus şi împinse în faţă unul dintre dosare.

Miriam se uită la mine, îngrijorată.

— Poate ar fi bine să începem cu începutul.

— Nu. Cred că e mai bine să începem cu sfârşitul, replică Matthew, deschizând dosarul.

— Ei ştiu despre *Ashmole 782*? l-am întrebat eu, căci Miriam şi Marcus nu dădeau niciun semn că voiau să plece.

El încuviinţă din cap.

— Şi le-ai spus ce am văzut eu?

Matthew confirmă din nou.

— Tu ai mai spus cuiva? Întrebarea lui Miriam reflecta secole întregi de suspiciune faţă de vrăjitoare.

— Dacă te referi la Peter Knox, nu. Ştiu doar mătuşa mea şi prietena ei, Emily.

— Trei vrăjitoare şi trei vampiri care împărtăşesc un secret, zise Marcus gânditor, aruncându-i o privire lui Matthew. Interesant.

— Să sperăm că vom reuşi să-l păstrăm mai bine decât am reuşit să ascundem chestia asta.

Matthew împinse dosarul spre mine.

Trei perechi de ochi de vampir mă urmăriră cu atenţie în timp ce-l deschideam. Titlul senzaţional anunţa: VAMPIR DEZLĂNŢUIT LA LONDRA. Am simţit cum mi se strânge stomacul şi am dat deoparte articolul decupat din ziar. Sub el era raportul unui alt deces misterios la care cadavrul fusese găsit fără sânge. Dedesubt se afla un articol dintr-o revistă rusească, însoţit de o poză revelatoare. Gâtul victimei fusese sfâşiat de la maxilar la artera carotidă.

Urmau alte câteva zeci de crime şi rapoarte în toate limbile imaginabile. Unii dintre cei omorâţi fuseseră decapitaţi. În alte cazuri, cadavrele fuseseră golite de sânge, fără ca vreo picătură să fi fost găsită la locul crimei. O a treia categorie de morţi sugerau prin ferocitatea muşcăturilor de pe gât şi tors atacul unui animal.

— Suntem pe moarte, zise Matthew când am dat deoparte ultimul articol.

— Deocamdată văd că oamenii sunt cei care mor, am spus aspru.

— Nu doar oamenii, zise el. Dacă ne luăm după aceste dovezi, vampirii dau semne de deteriorare a speciei.

— Asta voiai să-mi arăţi? Vocea îmi tremura. Ce-au de-a face toate astea cu originea făpturilor neomeneşti sau cu *Ashmole*

782?

Avertismentele recente ale lui Gillian îmi stârniseră amintiri dureroase, iar pozele pe care tocmai le văzusem nu făcuseră decât să răscolească totul.

— Ascultă-mă, zise Matthew încet. Te rog.

Nu înţelegeam unde vrea să ajungă, dar simţeam că nu încerca să mă sperie. Matthew avea probabil un motiv serios să-mi împărtăşească toate aceste informaţii. Strângând la piept dosarul, m-am aşezat la loc.

— Morţile astea, începu el, luându-mi uşor dosarul, sunt rezultatul unor încercări ratate de a transforma oamenii în vampiri. Ceea ce odinioară ne era la îndemână, azi a devenit dificil. Sângele nostru este din ce în ce mai incapabil să dea naştere unei noi vieţi.

Incapacitatea de reproducere provoca dispariţia oricărei specii. Totuşi, dacă mă luam după fotografiile pe care tocmai le văzusem, lumea nu avea nevoie de noi vampiri.

— E mai uşor pentru cei mai bătrâni – pentru vampirii ca mine, care s-au hrănit în primul rând cu sânge de om în tinereţe, continuă Matthew. Pe măsură ce îmbătrânim, simţim din ce în ce mai puţin nevoia de a crea alţi vampiri. Dar cu vampirii mai tineri e altă poveste. Ei vor să-şi întemeieze familii ca să alunge singurătatea noii lor vieţi. Când găsesc o fiinţă umană cu care vor să se împerecheze sau când încearcă să creeze propriii lor copii, unii descoperă că sângele nu le e suficient de puternic.

— Ai spus că suntem toţi pe cale de dispariţie, i-am amintit eu pe un ton stăpânit, deşi mânia nu mi se stinsese de tot.

— Vrăjitoarele moderne nu mai sunt la fel de puternice ca străbunele lor. Vocea lui Miriam sună detaşată. Şi nu mai faceţi atâţia copii ca pe vremuri.

— Asta nu prea sună a dovadă, ci mai curând a evaluare subiectivă, am spus.

— Vrei dovezi? Miriam luă alte două dosare şi le aruncă pe suprafaţa scânteietoare a mesei către mine. Iată-le, deşi mă îndoiesc că vei înţelege prea mult din ele.

Unul avea o etichetă cu margini mov pe care scria „Benvenguda”. Pe celălalt, eticheta cu margini roşii conţinea numele „Good, Beatrice”. În interior nu erau decât grafice. Cele de deasupra erau circulare şi viu colorate. Urmau unele, formate din bare negre şi gri care se succedau regulat pe hârtia albă.

— Nu-i corect, protestă Marcus. Niciun istoric nu poate citi aşa ceva.

— Astea sunt secvenţe de ADN, am spus, arătând spre imaginile alb-negru. Dar ce reprezintă graficele colorate?

Matthew se sprijini în coate pe masă, lângă mine.

— Tot rezultate ale unor teste genetice, zise, trăgând mai aproape pagina cu cercuri. Acestea, de pildă, ne vorbesc despre ADN-ul mitocondrial al unei femei pe nume Benvenguda, moştenit de ea de la mama ei, şi de la mama mamei ei, şi de la toţi strămoşii ei pe linie feminină. Este povestea descendenţei ei materne.

— Şi moştenirea genetică de la tatăl ei?

Matthew luă rezultatele ADN alb-negru.

— Tatăl uman al Benvengudei este aici, în ADN-ul ei nuclear – genomul ei –, împreună cu mama ei, care a fost o vrăjitoare. Se întoarse la cercurile multicolore. Dar ADN-ul mitocondrial, cel din afara nucleului celulei, înregistrează numai moştenirea ei maternă.

— De ce studiaţi şi genomul, şi ADN-ul ei mitocondrial?

Auzisem de genom, dar ADN-ul mitocondrial era o noutate pentru mine.

— ADN-ul nuclear ne oferă informaţii despre caracteristicile tale ca individ unic – despre felul cum moştenirea genetică maternă şi cea paternă s-au combinat pentru a te crea. Amestecul dintre genele tatălui tău şi genele mamei tale a dat naştere ochilor albaştri, părului blond şi pistruilor. ADN-ul mitocondrial ne poate ajuta să înţelegem istoria unei întregi specii.

— Asta înseamnă că originea şi evoluţia speciei sunt înregistrate în fiecare dintre noi, am spus încet. Sunt în sângele nostru şi în fiecare celulă din corp.

Matthew clătină din cap aprobator.

— Dar orice poveste despre origini ne spune şi o altă poveste – nu despre începuturi, ci despre sfârşit.

— Ne-am întors la Darwin, am spus, încruntându-mă. În *Originea speciilor* nu era vorba doar despre provenienţa diverselor specii, ci şi despre selecţia naturală şi despre dispariţia lor.

— Unii spun că *Originea speciilor* este în primul rând despre dispariţia lor, încuviinţă Marcus, aşezându-se în capătul celălalt

al canapelei din laborator.

M-am uitat la cercurile strălucitoare ale Benvengudei.

— Cine a fost?

— O vrăjitoare foarte puternică, zise Miriam, care a trăit în Bretania în secolul al şaptelea. A fost o fiinţă excepţională într-o epocă ce a dat naştere multor fiinţe excepţionale. Beatrice Good este una dintre ultimele ei urmaşe directe care ne sunt cunoscute.

— Familia lui Beatrice Good provenea cumva din Salem? am întrebat în şoaptă, atingându-i dosarul.

Existase o familie Good care trăise alături de Bishopi şi de Proctori.

— Descendenţa lui Beatrice le include pe Sarah şi pe Dorothy Good din Salem, zise Matthew, confirmându-mi bănuiala.

Deschise dosarul lui Beatrice şi puse rezultatele testului ei mitocondrial alături de cele ale Benvengudei.

— Dar sunt diferite, am spus.

Se vedea din culori şi din modul în care erau dispuse.

— Nu chiar atât de diferite, mă corectă Matthew.

— ADN-ul nuclear al lui Beatrice are mai puţini markeri caracteristici vrăjitoarelor. Asta indică faptul că, în timp, strămoşii ei s-au bazat din ce în ce mai puţin pe magie şi pe vrăjitorie în lupta lor pentru supravieţuire. Aceste schimbări au început să determine mutaţii în ADN-ul ei – mutaţii care au ocultat magia.

Mesajul său suna perfect ştiinţific, dar îmi era destinat.

— Strămoşii lui Beatrice au lăsat baltă magia, iar asta va distruge în cele din urmă familia?

— Nu e în întregime vina vrăjitoarelor. Este şi vina naturii. Privirea lui Matthew era tristă. Se pare că vrăjitoarele, ca şi vampirii, resimt dificultatea supravieţuirii într-o lume din ce în ce mai umanizată. La fel şi demonii, care manifestă mai puţină genialitate – trăsătură ce-i distingea odinioară de populaţia umană – şi mai multă nebunie.

— Oamenii nu sunt pe cale de dispariţie? am întrebat.

— Da şi nu, zise Matthew.

— Noi credem că oamenii – până acum – s-au dovedit mai adaptabili. Sistemul lor imunitar reacţionează mai repede, iar nevoia lor de reproducere este mai puternică decât cea a vampirilor sau a vrăjitoarelor. Odinioară, lumea era împărţită

mai egal între oameni şi fiinţe neomeneşti. Acum oamenii sunt majoritari, iar celelalte făpturi alcătuiesc doar zece la sută din populaţia lumii.

— Lumea era altfel când existau tot atâtea fiinţe neoameni câţi oameni. Miriam părea să regrete că balanţa genetică nu mai era înclinată în favoarea noastră. Dar sistemul lor imunitar mai sensibil o să le provoace şi lor sfârşitul.

— Cât de diferiţi suntem noi de oameni?

— Considerabil, cel puţin la nivel genetic. Părem asemănători, dar în profunzime structura noastră cromozomială este distinctă. Matthew schiţă o diagramă pe spatele dosarului lui Beatrice Good. Oamenii au douăzeci şi trei de perechi de cromozomi în fiecare nucleu celular, fiecare dispusă în secvenţe lungi de cod. Vampirii şi vrăjitoarele au douăzeci şi patru de perechi cromozomiale.

— Mai mult decât oamenii, strugurii pinot noir sau porcii, îmi făcu Marcus cu ochiul.

— Şi demonii?

— Ei au acelaşi număr de perechi cromozomiale ca oamenii, dar au şi un cromozom în plus. Din câte ne-am dat seama, acest cromozom suplimentar îi face demonici, zise Matthew, şi predispuşi la instabilitate.

O şuviţă de păr îmi căzu peste ochi în timp ce-i studiam schiţa sa în creion. Am dat-o deoparte nerăbdătoare.

— Ce conţin cromozomii în plus?

Îmi era greu să ţin pasul cu Matthew, acum că depăşiserăm deja nivelul biologiei de liceu.

— Material genetic care ne face diferiţi de oameni, zise Matthew, precum şi material ce reglează funcţionarea celulelor, numit de savanţi şi „ADN rezidual“.

— Deşi nu este un reziduu, zise Marcus.

— Tot materialul ăla genetic probabil că a rămas din procesul anterior al selecţiei naturale sau aşteaptă să fie folosit în contextul următoarelor schimbări. Încă nu ştim care-i e rostul.

— Stai puţin, am intervenit eu. Vrăjitoarele şi demonii se nasc. Eu m-am născut cu o pereche de cromozomi în plus, iar prietenul tău Hamish s-a născut cu un cromozom suplimentar. Dar vampirii nu se nasc – voi sunteţi creaţi din ADN uman. Cum de căpătaţi o pereche de cromozomi adiţionali?

— Când un om renaşte ca vampir, cel care-l creează îi

îndepărtează mai întâi tot sângele uman, provocând dereglarea tuturor organelor. Înainte ca moartea să se producă, creatorul îi dă apoi din sângele lui sau al ei, replică Matthew. Din câte ne dăm noi seama, afluxul sângelui de vampir determină mutaţii genetice spontane în fiecare celulă a corpului.

Matthew folosise şi cu o seară în urmă termenul „renaştere“, dar nu mai auzisem niciodată până acum cuvântul „creator“ în legătură cu vampirii.

— Sângele creatorului inundă sistemul celui care renaşte, aducând cu sine noi informaţii genetice, zise Miriam. La fel se întâmplă în cazul transfuziilor de sânge uman. Doar că sângele unui vampir provoacă sute de modificări în ADN.

— Am început să căutăm în genom dovezi ale unei schimbări atât de explozive, explică Matthew. Şi le-am găsit – e vorba de mutaţii care demonstrează că toţi vampirii proaspăt născuţi au trecut printr-o adaptare spontană pentru a supravieţui atunci când au absorbit sângele creatorului lor. Asta provoacă apariţia unei perechi suplimentare de cromozomi.

— Un big-bang genetic. Sunteţi ca o galaxie care se naşte dintr-o stea muribundă. În câteva momente, genele voastre vă transformă în altceva – ceva inuman.

L-am privit uluită.

— Eşti bine? mă întrebă el. Putem face o pauză.

— Puteţi să-mi daţi nişte apă?

— Îţi aduc eu. Marcus se ridică dintr-un salt. Avem apă în frigiderul cu specimene.

— Oamenii ne-au furnizat primul indiciu că stresul celular acut provocat de bacterii şi alte forme de bombardament genetic ar putea determina mutaţii rapide, şi nu schimbările mai lente specifice selecţiei naturale. Miriam scoase un dosar dintr-un sertar. Deschizându-l, îmi arătă o secţiune dintr-un grafic alb-negru. Omul ăsta a murit în 1375. A supravieţuit variolei, dar boala a determinat o mutaţie a celui de-al treilea cromozom în timp ce corpul lui făcea faţă rapid avalanşei de bacterii.

Marcus se întoarse cu apa pentru mine. Am scos dopul sticlei şi am băut însetată.

— ADN-ul vampirilor este plin de mutaţii similare rezultate din lupta cu bolile. Aceste schimbări ar putea duce încet-încet la dispariţia noastră. Matthew părea îngrijorat. Acum încercăm să descoperim ce anume din sângele vampirilor declanşează

generarea de noi cromozomi. Răspunsul s-ar putea afla în mitocondrii.

Miriam clătină din cap.

— Nici vorbă. Răspunsul se găseşte în ADN-ul nuclear. Când un corp este asaltat de sângele de vampir, ADN-ul trebuie să declanşeze o reacţie care permite organismului să accepte şi să asimileze schimbările.

— Poate, dar dacă stau aşa lucrurile, trebuie să studiem mai îndeaproape şi ADN-ul rezidual. Materialul genetic trebuie să existe deja pentru ca noi cromozomi să poată fi generaţi, insistă Matthew.

În timp ce ei se certau, eu mi-am suflecat mâneca. Când ţesătura îmi descoperi cotul şi venele braţului meu au fost expuse la aerul rece din laborator, toţi îşi îndreptară atenţia glacială asupra pielii mele.

— Diana, spuse Matthew cu răceală, atingându-şi medalionul de pelerin, ce faci?

— Mai ai mănuşile la îndemână, Marcus? am întrebat eu, continuând să-mi rulez mâneca.

Marcus rânji.

— Da.

Se ridică şi scoase o pereche de mănuşi de latex dintr-o cutie aflată în apropiere.

— Nu e nevoie s-o faci, Diana. Matthew avea vocea sugrumată.

— Ştiu. Dar vreau s-o fac.

Venele mele păreau şi mai albastre în lumina din laborator.

— Ai vene bune, zise Miriam, dând din cap aprobator, ceea ce stârni un mârâit de avertizare din partea vampirului înalt care stătea în picioare lângă mine.

— Matthew, dacă lucrul ăsta te deranjează, aşteaptă afară, am spus calm.

— Aş vrea să te gândeşti un pic înainte, zise Matthew, aplecându-se protector asupra mea, aşa cum făcuse când Peter Knox mă abordase în bibliotecă. Nu avem cum să anticipăm rezultatele testelor. Va fi vorba de întreaga ta viaţă şi de istoricul familiei tale, totul expus în alb şi negru. Eşti absolut sigură că vrei să te supui unei astfel de examinări?

— Cum adică întreaga mea viaţă?

Intensitatea privirii lui fixe mă făcu să mă foiesc.

— Aceste teste ne spun mult mai multe decât ce culoare au ochii şi părul tău. Ne vor indica ce alte caracteristici ţi-au transmis mama şi tatăl tău, fără să mai punem la socoteală caracteristicile tuturor strămoaşelor tale.

Am schimbat o privire lungă.

— De-asta şi vreau să prelevaţi o mostră de la mine, am spus eu, pe un ton răbdător. Pe chipul lui se citi confuzia. M-am întrebat toată viaţa ce anume face sângele familiei Bishop în timp ce-mi curge prin vene. Toţi cei care-mi cunosc familia s-au întrebat. Acum vom şti.

Mi se părea foarte simplu. Sângele meu îi putea dezvălui lui Matthew lucruri pe care nu voiam să risc să le descopăr la întâmplare. Nu voiam să dau foc mobilei, să-mi iau zborul printre copaci sau să gândesc de rău despre o persoană, iar aceasta să se îmbolnăvească de moarte peste două zile. Matthew credea poate că era riscant să îmi recolteze sânge. Mie mi se părea ceva extrem de sigur, luând în calcul toate aceste aspecte.

— În plus, mi-ai spus că vrăjitoarele sunt pe cale de dispariţie. Sunt ultima din neamul Bishop. Poate că sângele meu vă va ajuta să vă daţi seama de ce.

Ne-am privit ţintă unul pe celălalt, vampir şi vrăjitoare, în timp ce Miriam şi Marcus aşteptau răbdători. În cele din urmă, Matthew oftă exasperat.

— Adu-mi o trusă de recoltare, îi spuse lui Marcus.

— Pot s-o fac eu, zise Marcus defensiv, trăgând cu un pocnet de mănuşile din latex.

Miriam încercă să-l reţină, dar Marcus se apropie de mine cu o cutie de eprubete şi de ace.

— Marcus, îl avertiză Miriam.

Matthew îi smulse echipamentul din mâini şi-l opri cu o privire înfricoşătoare, mortală.

— Îmi pare rău, Marcus. Dacă e să-i recolteze cineva sânge Dianei, acela voi fi eu.

Ţinându-mi încheietura cu degetele sale reci, îmi îndoi braţul în sus şi în jos de câteva ori înainte de a-l întinde complet, aşezându-mi mâna cu delicateţe pe suprafaţa fără pată. Era, fără îndoială, înfricoşător să vezi cum un vampir se pregăteşte să-ţi înfigă un ac în venă. Matthew îmi legă un garou deasupra cotului.

— Strânge pumnul, zise el încet, punându-şi mănuşile şi pregătind acul de seringă şi prima eprubetă.

Am făcut ce-mi spusese, încleştând mâna şi privind cum se umflau venele. Matthew nu se deranjă să mă anunţe, aşa cum făceau de obicei asistentele, că o să simt o înţepătură. Se aplecă doar deasupra mea fără prea multă ceremonie şi îmi vârî instrumentul ascuţit de metal în braţ.

— Nici nu m-a durut.

Am desfăcut pumnul, ca să las sângele să curgă liber.

Matthew îşi strânse buzele în timp ce schimba eprubetele. Când termină, scoase acul şi-l aruncă într-un container sigilat pentru deşeuri periculoase. Marcus strânse eprubetele şi i le dădu lui Miriam, care le etichetă cu scrisul ei mărunt, precis. Matthew puse un pătrat de tifon peste înţepătură şi îl fixă cu degete reci, puternice. Cu cealaltă mână, luă o rolă de leucoplast şi prinse cu ajutorul ei tifonul.

— Data naşterii? întrebă Miriam brusc, cu pixul deasupra eprubetei.

— 13 august 1976.

Miriam mă privi fix.

— 13 august?

— Da. De ce?

— Voiam doar să mă asigur, murmură ea.

— În majoritatea cazurilor, preferăm să prelevăm şi un frotiu de mucoasă bucală.

Matthew deschise un pachet şi scoase două bucăţi albe de plastic. Aveau forma unor lopăţele, cu capetele mai late uşor zgrunţuroase.

Fără să spun o vorbă, am deschis gura şi l-am lăsat pe Matthew să răsucească mai întâi un tampon, apoi pe celălalt, pe interiorul obrajilor mei. Fiecare a fost pus pe urmă în câte un tub de plastic sigilat.

— Asta a fost tot.

Privind în jurul meu prin laborator la calmul tăcut al oţelului inoxidabil şi al luminilor albastre, mi-am adus aminte de alchimiştii mei, trudind deasupra focurilor de cărbuni într-o lumină difuză, cu ustensile improvizate şi creuzete sparte din lut. Ce n-ar fi dat ei pentru şansa de a lucra într-un asemenea loc – cu instrumente care i-ar fi putut ajuta să înţeleagă misterele creaţiei!

— Îl căutaţi pe primul vampir? am întrebat, arătând spre sertarele cu dosare.

— Uneori, spuse Matthew încet. Urmărim în primul rând felul în care hrana şi bolile afectează speciile, şi apoi modul şi momentul în care anumite familii se sting.

— Şi chiar e adevărat că suntem patru specii distincte, sau demonii, oamenii, vampirii şi vrăjitoarele au un strămoş comun?

Mă întrebasem mereu dacă insistenţa lui Sarah că vrăjitoarele au prea puţine în comun cu oamenii sau cu celelalte fiinţe neomeneşti însemna şi altceva decât o gândire tradiţionalistă şi faptul că-şi dorea să creadă aşa ceva. Pe vremea lui Darwin, mulţi credeau că e imposibil ca un cuplu de strămoşi umani comuni să fi produs atâtea tipuri rasiale diferite. Când unii albi europeni se uitau la negrii africani, erau tentaţi de teoria poligeniei, care susţinea că rasele descind din strămoşi neînrudiţi.

— Demonii, oamenii, vampirii şi vrăjitoarele diferă considerabil la nivel genetic.

Matthew mă străpungea cu privirea. Înţelegea de ce întrebasem, chiar dacă refuza să-mi dea un răspuns direct.

— Dacă dovediţi că nu suntem specii diferite, ci doar ramuri diferite în cadrul aceleiaşi specii, asta va schimba totul, l-am avertizat.

— Cu timpul, ne vom da seama cum – dacă – cele patru grupuri sunt înrudite. Dar mai avem mult până acolo. Se ridică. Cred că ajunge cu ştiinţa pe ziua de azi.

După ce ne-am luat rămas-bun de la Miriam şi de la Marcus, Matthew mă duse cu maşina la New College. Plecă să se schimbe şi se întoarse să mă ia la yoga. Am călătorit spre Woodstock într-o tăcere aproape deplină, amândoi cufundaţi în gânduri.

La Old Lodge, Matthew îmi deschise portiera ca de obicei, scoase saltelele de yoga din portbagaj şi le puse pe umăr.

O pereche de vampiri trecu foarte aproape de noi. Unul dintre ei mă atinse fugitiv. Mâna lui Matthew făcu o mişcare cu iuţeala fulgerului, împletindu-şi degetele cu ale mele. Contrastul dintre noi era izbitor – pielea lui palidă şi rece se deosebea de a mea, foarte vie şi caldă.

Mă ţinu de mână până când am intrat înăuntru. După oră ne-am întors la Oxford şi-am discutat pe drum mai întâi despre

ceva ce spusese Amira, apoi despre ceva ce făcuse sau nu făcuse involuntar unul dintre demoni şi care părea să surprindă exact esenţa demonilor. După ce trecurăm de porţile de la New College, Matthew făcu un gest surprinzător – opri motorul înainte de a-mi deschide portiera.

Fred ridică privirea de la monitoarele sale şi deschise geamul de sticlă al cabinei lui când vampirul se apropie.

— Da?

— Aş dori s-o conduc pe doamna profesoară Bishop în apartamentul său. E în regulă dacă las maşina aici, cu cheile, în caz că e nevoie să o muţi?

Fred observă legitimaţia de la John Radcliffe şi încuviinţă. Matthew îi aruncă cheile prin geamul deschis.

— Matthew, am spus imediat, locuiesc peste drum. Nu-i nevoie să mă conduci până acasă.

— Dar te conduc, zise el pe un ton care puse capăt discuţiei.

Dincolo de arcadele clădirii, după ce ieşiserăm din raza vizuală a lui Fred, Matthew mă prinse din nou de mână. De data asta, şocul provocat de pielea lui rece a fost însoţit de o senzaţie tulburătoare de căldură în stomac.

La baza scării m-am întors cu faţa spre el, ţinându-l încă de mână.

— Mulţumesc că m-ai luat din nou la yoga.

— Cu mare plăcere.

Îmi dădu după ureche şuviţa aceea imposibilă şi degetele lui îmi întârziară pe obraz.

— Vino mâine la cină, spuse el blând. E rândul meu să gătesc. Pot să vin să te iau de aici la şapte şi jumătate?

Inima îmi sări în piept. „Spune nu“, mi-am zis cu severitate, în pofida ei.

— Mi-ar face plăcere, îmi ieşi în schimb de pe buze.

Vampirul îmi apăsă buzele reci întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

— *Ma vaillante fille*[30] îmi şopti la ureche.

Parfumul lui ameţitor, ispititor îmi umplu nările.

Sus, cineva reparase uşa aşa cum cerusem, şi mi-a fost greu să întorc cheia în broască. Pe robotul telefonic mă întâmpină beculeţul pâlpâitor, indicându-mi faptul că primisem un alt

[30] „Fata mea curajoasă “ (în limba franceză în original) (n.tr.)

mesaj de la Sarah. M-am dus la fereastră şi am privit în jos, şi atunci l-am văzut pe Matthew uitându-se în sus. I-am făcut cu mâna. El zâmbi, îşi vârî mâinile în buzunare şi se întoarse spre poartă, pătrunzând în întunericul nopţii ca şi cum i-ar fi aparţinut.

Capitolul 14

Matthew mă aştepta lângă ghereta portarului la şapte şi jumătate, impecabil ca întotdeauna, într-o combinaţie monocromă de cenuşiu de turturea şi gri-antracit, cu părul brunet pieptănat pe spate, lăsând la vedere linia neuniformă de unde începea să crească. Făcu faţă răbdător inspecţiei portarului de week-end, care mă petrecu cu o înclinare a capului şi cu un apăsat „Vă aşteptăm mai târziu, doamnă profesoară Bishop”.

— Trezeşti cu adevărat instinctele protectoare ale altora, murmură Matthew când ieşirăm pe poartă.

— Unde mergem?

Nu se vedea nici urmă de maşină pe stradă.

— În seara asta luăm cina la colegiu, răspunse el, arătând spre Biblioteca Bodleiană.

Fusesem sigură că mă va duce la Woodstock sau într-un apartament din vreun bloc victorian din cartierul de nord al Oxfordului. Nu-mi trecuse prin cap că ar putea locui într-un colegiu.

— În sala mare, la masa profesorilor?

M-am simţit dintr-odată îmbrăcată inadecvat şi am început să trag de tivul bluzei negre de mătase.

Matthew îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Evit sala mare de câte ori pot. Şi, cu siguranţă, nu o să te duc acolo, să stai în Jilţul Primejdios[31] şi să fii examinată de ceilalţi profesori.

Am dat colţul şi am luat-o spre Radcliffe Camera[32]. Când am trecut de intrarea în Hertford College fără să ne oprim, mi-am pus mâna pe braţul lui. În Oxford exista un colegiu vestit pentru exclusivitatea sa şi pentru atenţia rigidă acordată protocolului.

Era un colegiu faimos, de asemenea, datorită profesorilor săi.

---

[31] În legendele arturiene, Jilţul Primejdios este un loc liber la Masa Rotundă, rezervat de către vrăjitorul Merlin cavalerului care într-o bună zi avea să descopere Graalul. Acest cavaler este fie Percival, fie Sir Galahad, în funcţie de versiunea poveştii. Jilţul Primejdios este atât de strict rezervat, încât se dovedeşte fatal oricui altcuiva s-ar aşeza pe el. (n.tr.)

[32] Clădire proiectată de James Gibbs şi construită în 1737-1749 pentru a adăposti biblioteca ştiinţifică Radcliffe (n.tr.)

— Să nu-mi spui că…

Matthew se opri.

— Ce contează în care colegiu sunt membru? Îşi feri privirea. Dacă preferi să-ţi petreci timpul cu alte persoane, înţeleg, desigur.

— Nu-mi fac griji că ai să mă mănânci *pe mine* la cină, Matthew. Doar că n-am intrat niciodată aici.

Două porţi ornamentate păzeau colegiul ca pe Ţara Minunilor. Matthew scoase un sunet nerăbdător şi mă prinse de mână, ca să mă împiedice să trag cu ochiul prin ele.

— E doar un grup de oameni care lucrează în nişte clădiri vechi.

Îmbufnarea lui nu reuşea să diminueze importanţa faptului că era unul dintre cei aproximativ şaptezeci de profesori ai unui colegiu fără studenţi.

— În plus, mergem în apartamentul meu.

Cât timp am străbătut distanţa rămasă, Matthew s-a relaxat în întuneric cu fiecare pas, ca şi cum s-ar fi aflat în compania unui prieten vechi. Am trecut printr-o uşă joasă din lemn prin care publicului îi era interzis să intre în incinta tăcută a colegiului. În gheretă nu era decât portarul; niciun student nu stătea pe băncile din curtea din faţă. Era atâta linişte, de parcă membrii săi ar fi fost cu adevărat „sufletele tuturor oamenilor credincioşi care muriseră în Universitatea Oxford“[33].

Matthew se uită la mine cu un zâmbet timid.

— Bine ai venit la All Souls.

Clădirea colegiului era o capodoperă de arhitectură gotică târzie, un hibrid între un tort de nuntă şi o catedrală, cu fleşele sale dezinvolte şi cu sculpturile sale delicate în piatră. Am suspinat de plăcere, incapabilă să spun ceva – cel puţin deocamdată. Dar Matthew avea să aibă de dat multe explicaţii mai târziu.

— Bună seara, James, îi spuse el portarului, care-l privi peste ochelarii cu lentile groase şi înclină din cap în semn de salut. Matthew ridică mâna. O cheie veche se legăna pe un şnur de piele atârnând de degetul său arătător. Nu stau decât o clipă.

---

[33] Referire la denumirea oficială a Colegiului All Souls din cadrul Universităţii Oxford - Colegiul Sufletelor Tuturor Morţilor Credincioşi. Este o instituţie de cercetare ai cărei membri fac automat parte din Consiliul Director al Universităţii. (n.tr.)

— Nicio problemă, domnule profesor Clairmont.

Matthew mă luă din nou de mână.

— Să mergem. Trebuie să continui cu educaţia ta.

Se purta ca un băiat poznaş plecat la vânătoare de comori, trăgându-mă după el. Ne strecurarăm printr-o uşă crăpată, înnegrită de vreme, iar Matthew aprinse lumina. Pielea sa albă se ivi brusc din întuneric, făcându-l să arate din creştet până-n tălpi ca un vampir.

— Noroc că-s vrăjitoare, l-am tachinat eu. Văzându-te aici, un biet om s-ar speria de moarte.

La baza unui rând de scări, Matthew introduse un lung şir de cifre într-un dispozitiv de securitate, apoi atinse o altă tastă. Am auzit un declic uşor şi l-am văzut deschizând o altă uşă. Mirosul de mucegai, de vechi şi de altceva pe care nu l-am putut identifica mă izbi dintr-odată. Dincolo de luminile de pe scară se întindea la nesfârşit întunericul.

— Parcă suntem într-un roman gotic. Unde mă duci?

— Răbdare, Diana. Nu mai avem mult.

Din păcate, răbdarea nu era punctul forte al femeilor din familia Bishop.

Matthew întinse mâna peste umărul meu şi apăsă pe un alt întrerupător. Suspendate de cabluri ca nişte trapezişti, un şir de becuri vechi aruncau cercuri de lumină peste ceea ce părea a fi nişte boxe pentru cai, destinate unor ponei miniaturali.

M-am holbat la Matthew. În ochi mi se citeau o mie de întrebări.

— După tine, spuse el, cu o plecăciune.

Păşind înainte, am recunoscut mirosul ciudat. Era alcool învechit – mirosul de duminică dimineaţa din puburi.

— Vin?

— Vin.

Am trecut pe lângă câteva zeci de mici încăperi în care, pe rafturi, în stative şi în lăzi, se aflau sticle. Fiecare purta câte o tăbliţă din ardezie, cu un an înscris pe ea cu cretă. Am colindat pe lângă rafturi pe care stăteau vinuri din timpul Primului şi al celui de-al Doilea Război Mondial şi pe lângă sticle pe care Florence Nightingale le-ar fi putut lua în cuferele sale atunci când a plecat spre Crimeea. Erau acolo vinuri din anul construirii Zidului Berlinului şi din anul căderii lui. Mai adânc în pivniţă, anii mâzgăliţi pe plăcuţe lăsară locul unor categorii mai generale,

precum „Old Claret“ şi „Vintage Port“.

În cele din urmă am ajuns în capătul încăperii. Douăsprezece uşi mici stăteau încuiate şi tăcute, şi Matthew o deschise pe una dintre ele. Aici nu exista curent electric, dar el luă o lumânare şi o înfipse bine într-un suport din alamă înainte de a o aprinde.

Înăuntru, totul era la fel de ordonat ca Matthew însuşi, doar că era acoperit cu un strat de praf. Suporturi de lemn înghesuite conţineau sticle de vin până jos, la podea, astfel încât puteai lua o singură sticlă fără să faci toată stiva să se prăbuşească. Lângă uşorul unde vinul fusese scuipat an după an se vedeau pete de vin roşu. Mirosul de struguri vechi şi de dopuri de plută şi un vag iz de mucegai pluteau în aer.

— Asta e a ta? Nu-mi venea să cred.

— Da, e a mea. Sunt câţiva profesori care au pivniţe private.

— Ce-ar putea fi aici care să nu fie deja dincoace?

Încăperea din spatele meu conţinea probabil câte o sticlă din fiecare vin produs vreodată. Cea mai bună prăvălie de vinuri din Oxford părea acum searbădă şi ciudat de goală, prin comparaţie.

Matthew zâmbi misterios.

— Tot felul de lucruri.

Se mişca repede prin încăperea micuţă, fără ferestre, scoţând bucuros sticle de vin de ici şi colo. Îmi dădu o sticlă grea, neagră, cu o etichetă în formă de scut auriu şi cu o plasă de sârmă petrecută peste dop. Şampanie Dom Perignon.

Următoarea sticlă era verde-închis, cu o etichetă simplă, crem, pe care scria ceva cu negru. Matthew mi-o prezentă cu un mic gest teatral, şi am văzut data: 1976.

— Anul în care m-am născut! am zis.

Matthew apăru cu încă două sticle: una cu o etichetă lungă, octogonală, cu poza unui castel franţuzesc şi cu ceară groasă, roşie, în jurul gâtului; cealaltă, disproporţionată şi neagră, fără etichetă şi sigilată cu ceva care arăta ca smoala. O veche bucată de hârtie groasă, cafenie era legată de gâtul ei cu o sfoară murdară.

— Mergem? întrebă Matthew, suflând în lumânare.

Încuie uşa cu grijă în urmă, ţinând în echilibru cele două sticle în cealaltă mână, şi strecură cheia în buzunar. Am lăsat în urmă mirosul de vin şi am urcat la parter.

În aerul înserării, Matthew părea să strălucească de plăcere,

cu braţele pline de sticle de vin.

— Ce seară minunată! spuse el fericit.

Am urcat în apartamentul său, care în unele privinţe era mai impresionant decât mi-l imaginasem şi mult mai puţin impresionant în altele. Camerele erau mai mici decât cele în care stăteam eu la New College, fiind amplasate în vârful uneia dintre cele mai vechi aripi din All Souls, pline de unghiuri şi pante ciudate. Deşi tavanul era suficient de înalt ca să fie comod pentru cineva de înălţimea lui Matthew, încăperile păreau totuşi prea mici pentru el. Trebuia să se aplece în dreptul fiecărei uşi, iar pervazurile ferestrelor îi ajungeau la coapse.

Ceea ce lipsea în privinţa dimensiunilor era compensat prin mobilier. Un covor Aubusson decolorat acoperea podeaua, fixat de o colecţie de mobile William Morris originale. În mod incredibil, arhitectura secolului al cincisprezecelea, covorul din secolul al optsprezecelea şi stejarul nefasonat de secolul al nouăsprezecelea arătau splendid împreună şi dădeau încăperilor atmosfera unui club edwardian select pentru gentlemeni.

În capătul îndepărtat al mesei principale se afla o masă lungă şi îngustă, unde erau puse în ordine ziare, cărţi şi mărunţişurile tipice vieţii universitare – înştiinţări despre noi reguli ale universităţii, jurnale academice, solicitări de scrisori şi de recenzii. Fiecare teanc era fixat de câte un obiect. Printre ele se numărau un prespapier autentic, din sticlă suflată masivă, o cărămidă veche, o medalie de bronz care era fără îndoială vreun premiu câştigat de el şi un mic vătrai. În celălalt capăt al mesei, peste lemn fusese zvârlită o pânză moale de in, fixată pe masă cu ajutorul celor mai frumoase sfeşnice georgiene din argint pe care le văzusem vreodată în afara unui muzeu. O serie întreagă de pahare de vin, cu forme diferite, vegheau asupra unor farfurii albe, simple, şi a altor obiecte de argintărie georgiene.

— E minunat.

Am privit în jur cu încântare. Nici o singură piesă de mobilier sau un singur ornament din această încăpere nu aparţinea colegiului. Totul era prin excelenţă caracteristic lui Matthew.

— Ia loc, mă invită el.

Salvă cele două sticle de vin dintre degetele mele neglijente şi le puse repede în ceea ce arăta ca o cămară la superlativ.

— Cei din All Souls nu cred că profesorii ar trebui să ia masa

în cameră, zise el în chip de explicaţie, în timp ce eu contemplam puţinele dotări de bucătărie, aşa că ne vom descurca şi noi cum putem.

Ceea ce urma să mănânc avea să rivalizeze, fără îndoială, cu cea mai bună cină din oraş.

Matthew puse şampania într-o găleată de argint plină cu gheaţă şi mi se alătură, aşezându-se pe unul dintre scaunele comode care flancau şemineul nefuncţional.

— Nu te mai lasă nimeni să aprinzi focul în vetrele din Oxford. Arătă trist spre incinta goală din piatră. Când se aprindea focul în toate casele, oraşul mirosea ca un foc de tabără.

— Când ai venit prima oară la Oxford?

Speram că directeţea întrebării mele îl va asigura că nu încercam să-mi vâr nasul în vieţile sale trecute.

— Ultima oară, în 1989. Îşi întinse picioarele lungi cu un oftat de relaxare. Am venit la Oriel ca student şi am rămas la doctorat. Când am câştigat bursa specială de cercetare la All Souls, am venit aici pentru câţiva ani. După ce mi-am luat doctoratul, Universitatea mi-a oferit o locuinţă, iar membrii colegiului m-au primit printre ei.

De fiecare dată când deschidea gura, scotea câte o afirmaţie uluitoare. O bursă specială de cercetare? Erau doar câte două pe an.

— Şi asta e prima dată când faci parte din Colegiul All Souls?

Mi-am muşcat buza, iar el râse.

— Bun, hai să-ţi explic tot, îmi zise, ridicând mâinile şi începând să numere colegiile pe degete. Am fost membru – o dată – al colegiilor Merton, Magdalen şi Universitу. Am fost de câte două ori membru al colegiilor New College şi Oriel. Iar asta e prima dată când All Souls mi-a acordat atenţie.

Adăugând la acest răspuns universităţile din Cambridge, Paris, Padova şi Montpellier – căci eram sigură că avuseseră cândva un student pe nume Matthew Clairmont sau vreo variaţie a acestuia – am simţit că o sumedenie de diplome încep să-mi danseze ameţitor în faţa ochilor. Oare ce studiase atâţia ani şi cu cine?

— Diana? Vocea amuzată a lui Matthew îmi pătrunse în gânduri. M-ai auzit?

— Scuză-mă.

Am închis ochii şi mi-am apăsat mâinile pe coapse, nevrând

să-mi mai las mintea să o ia razna.

— E ca o boală. Nu-mi pot ţine curiozitatea în frâu când începi să-ţi depeni amintirile.

— Ştiu. Este una dintre greutăţile cu care se confruntă un vampir atunci când îşi petrece timpul cu o vrăjitoare care e şi istoric pe deasupra.

Gura lui Matthew se strâmbase într-un rictus sarcastic, dar ochii îi sclipeau ca nişte stele negre.

— Dacă vrei să nu mai ai asemenea greutăţi pe viitor, îţi sugerez să eviţi secţiunea de paleografie din Biblioteca Bodleiană, am spus eu pe un ton caustic.

— Deocamdată nu pot face faţă decât unui singur istoric. Matthew se ridică în picioare cu agilitate. Te-am întrebat dacă ţi-e foame.

De ce continua să mă invite la masă rămânea pentru mine un mister – când mie nu-mi era foame?

— Da, am spus, încercând să mă extrag dintr-un jilţ Morris destul de adânc.

Matthew întinse mâna. I-am prins-o, iar el m-a ridicat cu uşurinţă.

Am rămas faţă în faţă. Trupurile noastre aproape se atingeau. Mi-am îndreptat atenţia asupra umflăturii de sub puloverul lui – medalionul din Betania.

Ochii săi alunecară peste mine, lăsând în urmă fulgi de zăpadă.

— Arăţi încântător.

Mi-am lăsat capul în jos, şi şuviţa obişnuită îmi căzu pe faţă. El întinse mâna, aşa cum mai făcuse de câteva ori în ultima vreme, şi mi-o dădu după ureche. De data asta, degetele lui îmi avansară până la ceafă. Îmi ridică părul de pe ea şi-l lăsă să-i cadă printre degete ca şi cum ar fi prefirat apă. M-am înfiorat la atingerea aerului răcoros pe piele.

— Îmi place la nebunie părul tău, murmură el. Are toate culorile imaginabile – chiar şi şuviţe roşcate şi negre.

L-am auzit trăgând aer în piept zgomotos, ceea ce însemna că percepuse un nou miros.

— Ce miroşi?

Vocea îmi era îngroşată de emoţie şi încă nu îndrăzneam să-l privesc în ochi.

— Pe tine, spuse el şi expiră.

Privirea mea se înălţă spre a lui.

— Mâncăm?

Mi-a fost greu să mă concentrez asupra mâncării, dar am făcut tot posibilul. Matthew trase mai aproape fotoliul meu cu spătar de răchită, astfel încât să pot îmbrăţişa cu privirea din el întreaga cameră – era caldă, minunată. Dintr-un frigider minuscul scoase două platouri pe care se aflau câte şase stridii proaspete, cuibărite pe un pat de gheaţă pisată, aidoma razelor unei stele.

— Prelegerea numărul unu din cursul educaţiei tale este despre stridii şi despre şampanie.

Matthew se aşează şi ridică un deget, ca un profesor universitar pe punctul de a se lansa în expunerea unui subiect preferat. Se întinse după vin, la care ajunse cu uşurinţă datorită mâinilor sale lungi, şi-l scoase din găleată. Cu un singur gest făcu dopul să sară.

— Mie îmi e mai greu de obicei, am comentat sec, uitându-mă la degetele sale puternice, elegante.

— Te pot învăţa să scoţi dopul dintr-o lovitură de sabie, dacă vrei. Matthew rânji. Desigur, merge şi cu un cuţit, dacă nu ai una la îndemână.

Turnă şampanie în paharele noastre. Lichidul începu să spumege şi să danseze în lumina lumânărilor.

Matthew ridică paharul în onoarea mea.

— À la tienne[34].

— À la tienne.

Mi-am ridicat şi eu paharul prelung şi am privit bulele care se spărgeau la suprafaţă.

— De ce sunt atât de mici bulele?

— Pentru că vinul e atât de vechi. În general, şampania se bea mult mai devreme. Dar mie-mi place vinul vechi – îmi aminteşte de gustul de odinioară al şampaniei.

— Din ce an este?

— Dinainte de a te naşte tu, replică Matthew.

Desfăcea stridiile cu mâinile goale – operaţiune care necesită de obicei un cuţit foarte ascuţit şi multă îndemânare – şi arunca cochiliile într-un bol de sticlă aflat în mijlocul mesei. Îmi întinse un platou.

---

[34] „În sănătatea ta“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

— Este din 1961.

— Te rog, spune-mi că e cel mai vechi vin pe care-l vom bea în seara asta, i-am răspuns, amintindu-mi de vinul pe care-l adusese joi la cină. În sticla pusă pe măsuţa de lângă pat se afla acum ultimul dintre trandafirii albi pe care mi-i adusese.

— Nici pomeneală, zise el cu un rânjet.

Am azvârlit conţinutul primei cochilii în gură şi am făcut ochii mari în timp ce gura mi se umplea cu gustul Atlanticului.

— Acum bea. Îşi luă paharul şi mă privi cum sorb din licoarea aurie. Ce gust simţi?

Gustul catifelat al vinului şi al stridiilor se împleti cu cel al sării de mare într-un fel absolut încântător.

— Parcă întreg oceanul ar fi în gura mea, am răspuns eu, luând încă o înghiţitură de şampanie.

Am terminat stridiile şi am trecut la o salată enormă. Conţinea toate verdeţurile scumpe cunoscute oamenilor, nuci, fructe de pădure şi un sos delicios preparat din oţet de şampanie şi ulei de măsline, pe care Matthew le amestecă atunci. Feliuţele subţiri de carne care o împodobeau erau bucăţele de potârniche vânată pe domeniul Old Lodge. Am sorbit din ceea ce Matthew numea „vinul meu aniversar”, care mirosea a ceară de parchet cu lămâie şi fum şi avea gust de cretă şi de caramel.

Următorul fel era o mâncare înăbuşită, cu bucăţi de carne într-un sos aromat. După prima îmbucătură mi-am dat seama că era viţel, combinat cu mere şi un strop de smântână, servit pe un pat de orez. Matthew mă privea cum mănânc, şi zâmbi când am simţit pentru prima dată gustul acrişor al mărului.

— E o veche reţetă din Normandia, spuse. Îţi place?

— E grozavă. Tu ai făcut-o?

— Nu. A gătit-o bucătarul-şef de la restaurantul Old Parsonage – şi mi-a furnizat instrucţiuni precise despre cum s-o reîncălzesc fără s-o fac scrum.

— Te las să-mi reîncălzeşti cina oricând. Am lăsat căldura mâncării să mi se scurgă în corp. Dar tu nu mănânci.

— Nu, nu mi-e foame.

Continuă să mă privească cum mănânc timp de câteva clipe, apoi se întoarse în bucătărie să ia o altă sticlă de vin – cea sigilată cu ceară roşie. Rupse ceara şi scoase dopul.

— Perfect, se pronunţă el, turnând cu grijă lichidul roşu aprins într-o carafă.

— Îi simţi deja mirosul?

Încă nu eram sigură care era raza de acţiune a simţului său olfactiv.

— O, da. În special la vinul ăsta. Matthew îmi turnă un pic şi apoi îşi puse şi lui în pahar. Eşti pregătită să guşti ceva miraculos? mă întrebă.

Am dat din cap că da.

— Asta e un Châteaux Margaux dintr-un an foarte bun. Unii îl consideră cel mai bun vin roşu făcut vreodată.

Am ridicat paharele, iar eu am imitat toate mişcările lui Matthew. Şi-a vârât nasul în pahar, şi eu la fel. Am fost copleşită de parfumul de violete. Când am luat prima înghiţitură, a fost ca şi cum aş fi băut o catifea lichidă. Apoi am simţit gust de ciocolată cu lapte, cireşe şi un potop de arome imprecise care-mi amintiră de mirosul de demult al biroului tatălui meu după ce fuma şi de cel simţit atunci când scuturam ascuţitoarea de resturile de creion în clasa a doua. Ultima aromă pe care am perceput-o a fost una condimentată, care mă trimise cu gândul la Matthew.

— Are gustul tău! am zis.

— Cum aşa?

— Condimentat, am spus eu, roşind brusc din obraji şi până la rădăcina părului.

— Doar condimentat?

— Nu. Întâi am crezut că va avea gust de flori – de violete – pentru că aşa mirosea. Dar apoi am simţit tot felul de gusturi. Tu ce simţi?

Impresiile lui aveau să fie mult mai interesante şi mai puţin jenante decât reacţia mea. Matthew adulmecă, roti paharul şi gustă.

— Violete – aici sunt de acord cu tine. Violete mov trase în zahăr. Elisabeta Tudor[35] se dădea în vânt după violetele confiate, dar i-au stricat dinţii. Sorbi din nou. Fum de trabuc bun, de soiul celor pe care le aveau la Marlborough Club când trecea pe acolo prinţul de Wales. Mure sălbatice culese din tufele de lângă grajdurile de la Old Lodge şi coacăze macerate în rachiu.

A urmări un vampir în timp ce-şi folosea puterile senzoriale era cu siguranţă una dintre cele mai incredibile experienţe pe

[35] Cea de-a doua fiică al lui Henric al VII-lea al Angliei şi a Elisabetei de York şi mătuşa reginei Elisabeta I (1492-1495) (n.tr.)

care le putea avea cineva. Nu era vorba doar de faptul că Matthew auzea şi vedea lucruri care mie îmi scăpau. Atunci când simţea ceva, percepţia lui era extrem de acută şi de precisă. Nu orice mure – erau anumite mure, dintr-un anumit loc sau timp.

Matthew continuă să-şi bea vinul, iar eu mi-am terminat mâncarea. Am ridicat paharul de vin cu un oftat mulţumit, jucându-mă cu piciorul său astfel încât să reflecte lumina lumânărilor.

— Ce gust crezi că aş avea eu? m-am întrebat cu voce tare, pe un ton jucăuş.

Matthew ţâşni în picioare, alb la faţă şi furios. Şervetul îi căzu, neobservat, pe podea. O venă de pe frunte pulsă o dată înainte de a se potoli.

Spusesem ceva ce nu trebuia.

Ajunse lângă mine cât ai clipi, ridicându-mă de pe scaun, şi îşi înfipse degetele în coatele mele.

— A mai rămas o legendă despre vampiri despre care n-am discutat, nu-i aşa?

Avea o privire ciudată, chipul înfricoşător. Am încercat să scap din mâinile lui, dar degetele i se înfipseră şi mai adânc în carnea mea.

— Cea despre vampirul care e atât de fermecat de o femeie, încât nu se poate abţine.

Mintea mea analiză în viteză cele întâmplate. Mă întrebase ce gust simţisem. Eu simţisem gustul lui. Apoi îmi povestise el ce simţise, iar eu întrebasem…

— Oh, Matthew, am şoptit.

— Te întrebi cum ar fi pentru mine să te gust?

Vocea lui Matthew coborî de la intensitatea unui mârâit la ceva mai profund şi mai periculos. Timp de o clipă am simţit repulsie.

Înainte ca această senzaţie să se intensifice, el îmi dădu drumul. N-am avut timp să reacţionez sau să mă îndepărtez. Îmi vârî degetele în păr, apăsându-mi ceafa cu policele. Eram prinsă din nou şi am simţit cum mă cuprinde o senzaţie de linişte care se răspândea din atingerea lui rece. Oare mă îmbătasem din două pahare de vin? Eram drogată? Ce altceva putea explica sentimentul că nu eram în stare să mă eliberez?

— Nu-mi place doar mirosul tău. Îţi pot *auzi* sângele de

vrăjitoare curgându-ţi prin vene.

Buzele lui reci se lipiseră de urechea mea, iar răsuflarea îi era dulce.

— Ştiai că sângele unei vrăjitoare are muzica lui? Aidoma unei sirene care-i cântă marinarului, cerându-i să-şi conducă corabia spre stânci. Chemarea sângelui tău ar putea fi pierzania mea – şi a ta.

Cuvintele îi sunau atât de liniştite şi de intime, încât părea să-mi vorbească direct în minte.

Buzele începură să îi înainteze treptat de-a lungul maxilarului meu. Fiecare loc pe care-l atingea gura lui îngheţa, apoi ardea când sângele năvălea înapoi la suprafaţa pielii.

— Matthew, am spus, trăgând aer în piept, deşi mi se pusese un nod în gât.

Am închis ochii, aşteptându-mă să-i simt dinţii pe gât şi, cu toate astea, fără să pot – fără să-mi doresc – să mă mişc.

Dar buzele lui flămânde le întâlniră pe ale mele. Braţele sale mă cuprinseră, iar vârfurile degetelor îmi sprijiniră cu delicateţe capul. Buzele mi se deschiseră sub ale lui, în timp ce mâinile îmi rămaseră între pieptul său şi al meu. Sub palmele mele, inima îi bătu – o dată.

După aceea, sărutul i se schimbă. Nu era mai puţin pasionat, dar foamea din atingerea lui căpătă un gust dulce-amărui. Mâinile i se ridicaseră, până când îmi cuprinseseră chipul, iar el se desprinse de mine fără tragere de inimă. Pentru prima oară am auzit un sunet înăbuşit, neregulat. Nu semăna cu respiraţia umană. Era sunetul scos de cantităţile minuscule de oxigen care treceau prin plămânii puternici ai unui vampir.

— Am profitat de teama ta. N-ar fi trebuit s-o fac, şopti el.

Îmi ţineam ochii închişi şi continuam să mă simt îmbătată. Mirosul său de scorţişoară şi de cuişoare alunga parfumul de violete al vinului. Neputând să mai rămân nemişcată, m-am foit în strânsoarea lui.

— Stai locului, îmi zise cu voce aspră. S-ar putea să nu reuşesc să mă controlez dacă te îndepărtezi.

Mă avertizase în laborator despre relaţia dintre prădător şi pradă. Acum încerca să mă determine s-o fac pe mortul, astfel încât prădătorul din el să-şi piardă interesul faţă de mine.

Dar nu eram moartă.

Am deschis brusc ochii. Avea pe chip o expresie

inconfundabilă. Era avidă, flămândă. Matthew era acum o creatură condusă de instinct. Dar şi eu aveam instincte.

— Sunt în siguranţă cu tine.

Am pronunţat cuvintele cu buze îngheţate şi în acelaşi timp fierbinţi, neobişnuite cu senzaţia dată de sărutul unui vampir.

— O vrăjitoare – în siguranţă cu un vampir? Eu n-aş fi niciodată sigur în locul tău. E de ajuns o singură clipă. N-ai putea să mă opreşti dacă te-aş ataca, şi nici eu n-aş putea.

Privirile ni se întâlniră şi rămaseră fixate una într-alta, fără ca vreunul dintre noi să clipească. Matthew scoase un sunet jos, de surprindere.

— Cât de curajoasă eşti!

— N-am fost niciodată curajoasă.

— Felul cum ai dat sânge în laborator, felul în care susţii privirea unui vampir, în care le-ai ordonat celorlalte făpturi să iasă din bibliotecă, chiar şi faptul că te întorci acolo zi după zi, refuzând să-i laşi pe alţii să te ţină departe de ceea ce vrei să faci – totul este curaj.

— Ba e încăpăţânare.

Sarah îmi explicase diferenţa cu mult timp în urmă.

— Am mai văzut curaj ca al tău – în general, la femei. Matthew continuă ca şi cum eu nu spusesem nimic. Bărbaţii nu au aşa ceva. Hotărârea noastră se naşte din frică. E doar bravură.

Îşi trecu privirea peste mine ca o boare de fulgi de zăpadă care se topeau într-o undă de răcoare în clipa în care mă atingeau.

Un deget rece se întinse spre mine şi prinse o lacrimă de pe vârful genelor mele. Faţa îi era tristă când mă aşeză cu delicateţe pe scaun şi se ghemui pe vine lângă mine, odihnindu-şi o mână pe genunchiul meu şi pe cealaltă pe braţul fotoliului cu spătar de răchită, într-un cerc protector.

— Promite-mi că nu vei mai glumi niciodată cu un vampir – nici măcar cu mine – despre sânge sau despre ce gust ai putea avea.

— Îmi pare rău, am spus în şoaptă, silindu-mă să nu-mi feresc privirea.

Clătină din cap.

— Mi-ai spus mai devreme că nu ştii multe despre vampiri. Ceea ce trebuie să înţelegi este că niciun vampir nu este imun

la această tentaţie. Vampirii care au conştiinţă îşi petrec majoritatea timpului încercând să *nu*-şi imagineze ce gust au oamenii. Dacă ar fi să întâlneşti unul fără conştiinţă – şi sunt destui care se încadrează în categoria asta – atunci Dumnezeu să te ajute!

— Nu m-am gândit la asta.

Şi încă nu reuşeam să o fac. Mintea mea se rotea încă în vârtejul sărutului lui, al furiei şi al foamei lui copleşitoare.

Matthew lăsă capul în jos, punându-şi creştetul pe umărul meu. Medalionul din Betania ieşi din pulover şi începu să se legene ca un pendul. Micul sicriu scânteia în lumina lumânărilor.

Apoi vorbi atât de încet încât trebui să-mi încordez simţurile ca să-l aud.

— Vrăjitoarele şi vampirii n-ar trebui să simtă aşa ceva. Mă încearcă emoţii pe care niciodată nu le-am… Se întrerupse.

— Ştiu. Mi-am lipit precaută obrazul de părul lui. Era la fel de mătăsos pe cât părea. Şi eu le simt.

O mână îi rămăsese pe genunchiul meu, şi cealaltă, pe braţul fotoliului în care stăteam. Auzindu-mi vorbele, le ridică încet şi-mi cuprinse talia. Răceala cărnii sale îmi pătrunse prin haine, dar n-am tremurat. M-am tras mai aproape, astfel încât să-mi pot pune braţele pe umerii lui.

Bineînţeles, un vampir ar fi putut rămâne confortabil în poziţia asta zile în şir. Dar pentru o simplă vrăjitoare nu era posibil. Când mi-am schimbat uşor poziţia, el mă privi confuz, apoi chipul i se lumină.

— Am uitat, spuse, ridicându-se cu agilitatea caracteristică şi dându-se înapoi. Mi-am mişcat întâi un picior, apoi pe celălalt, restabilindu-mi circulaţia.

Matthew îmi dădu paharul cu vin şi se întoarse în jilţul său. După ce se aşeză, am încercat să-l fac să se gândească la altceva.

— Care a fost cea de-a cincea întrebare la care a trebuit să răspunzi pentru bursa de cercetare?

Candidaţii la All Souls erau invitaţi să dea un examen constând în cinci întrebări ce combinau o profunzime intelectuală provocatoare cu o complexitate diavolească. Dacă supravieţuiai primelor patru întrebări ţi se punea faimoasa „întrebare a cincea“. Aceasta nu era deloc o întrebare, ci un singur cuvânt, precum „apă“ sau „absenţă“. Candidatul alegea

singur cum să răspundă, şi numai un răspuns genial aducea un loc în All Souls.

Se întinse peste masă – fără să ia foc – şi mai turnă vin în paharul meu.

— „Dorinţă“, spuse el, evitându-mi cu tot dinadinsul privirea.

Planul meu de a-i distrage atenţia dăduse greş.

— Dorinţă? Şi ce ai scris?

— Din câte îmi dau eu seama, doar două emoţii mişcă lumea asta, dintotdeauna. Ezită, apoi continuă. Una este frica. Cealaltă este dorinţa. Despre asta am scris.

Am observat că răspunsul său nu luase în calcul iubirea. Era o imagine brutală, o înfruntare violentă între două impulsuri egale, dar opuse. Totuşi suna veridic, ceea ce nu se putea spune şi despre superficiala zicală conform căreia „dragostea mută munţii din loc“. Matthew continua să facă aluzie la faptul că dorinţa sa – de sânge, în principal – era atât de puternică, încât ameninţa orice altceva.

Dar vampirii nu erau singurele fiinţe care trebuiau să facă faţă unor impulsuri puternice. O mare parte din ceea ce era calificat drept magie era pur şi simplu dorinţă în acţiune. Vrăjitoria era diferită – necesita vrăji şi ritualuri. Dar magia? O dorinţă, o nevoie, o foame prea puternică pentru a fi negată – toate se puteau transforma în fapte când treceau prin mintea unei vrăjitoare.

Iar dacă Matthew avea de gând să-mi spună secretele lui, nu părea corect ca eu să mi le păstrez pe ale mele cu atâta îndărătnicie.

— Magia este dorinţă transformată în realitate. Aşa am scos *Note şi întrebări* de pe raft în seara în care ne-am cunoscut, am zis eu, pronunţând cuvintele rar. Când o vrăjitoare se concentrează asupra a ceva ce-şi doreşte, iar apoi îşi imaginează cum l-ar putea obţine, poate face să se întâmple acel lucru. De aceea trebuie să am atâta grijă în munca mea.

Am luat o înghiţitură de vin şi mâna mi-a tremurat cu tot cu pahar.

— Înseamnă că îţi petreci majoritatea timpului încercând să nu-ţi doreşti lucruri, întocmai ca mine. Şi, într-o anumită măsură, din aceleaşi motive.

Privirea lui scuturând fulgi de zăpadă trecu peste obrajii mei.

— Dacă te referi la teama că nu m-ar mai opri nimic odată

pornită, aşa e. Nu vreau să privesc înapoi şi să văd o viaţă în care pur şi simplu am luat lucrurile, în loc să le câştig.

— Şi deci câştigi totul de două ori. Întâi, pur şi simplu neluându-l, apoi câştigându-l din nou prin muncă şi efort. Râse amar. Avantajele faptului că suntem fiinţe supranaturale nu sunt cine ştie ce, nu-i aşa?

Îmi sugeră să ne mutăm lângă şemineul său fără foc. M-am întins pe canapea, iar el aduse pe măsuţa de lângă mine nişte fursecuri cu alune, apoi dispăru încă o dată în bucătărie. Când se întoarse, ducea o tăviţă cu o sticlă neagră, foarte veche – cu dopul acum scos – şi două pahare conţinând un lichid chihlimbariu. Îmi întinse unul.

— Închide ochii şi spune-mi ce miroşi, îmi dădu el instrucţiuni pe un ton de profesor universitar la Oxford.

Pleoapele îmi coborâră ascultătoare. Vinul mi se păru în acelaşi timp vechi şi proaspăt. Mirosea a flori, alune şi lămâi confiate şi a o altă lume, de mult apusă, despre care până acum putusem doar să citesc şi să mi-o închipui.

— Miroase ca trecutul. Dar nu un trecut mort. Unul viu.

— Deschide ochii şi ia o înghiţitură.

În timp ce lichidul dulce şi deschis la culoare îmi aluneca pe gât, ceva străvechi şi puternic îmi pătrunse în sânge. „Probabil ăsta e gustul sângelui de vampir.“ Mi-am păstrat gândurile doar pentru mine.

— Ai de gând să-mi spui ce e? am întrebat eu, cu gura plină de arome.

— Malmsey[36], replică el rânjind. Un malmsey foaaaaarte vechi.

— Cât de vechi? am întrebat pe un ton suspicios. La fel de vechi ca tine?

El râse.

— Nu. Nu cred c-ai vrea să bei ceva la fel de vechi ca mine. E din 1795, din struguri cultivaţi pe insula Madeira. Era foarte popular odinioară, dar nimeni nu-i mai dă prea mare atenţie acum.

— Foarte bine, am zis cu o satisfacţie lacomă. Îmi rămâne mie mai mult.

Matthew râse din nou şi se aşeză cu uşurinţă într-unul dintre jilţurile Morris.

---

[36] Vin dulce, fortificat, produs iniţial în Grecia, apoi în Madeira (n.tr.)

Am discutat despre timpul petrecut de el la All Souls, despre Hamish – celălalt câştigător al unei burse de cercetare, după cum se dovedi – şi despre aventurile lor la Oxford. Am râs ascultându-i poveştile despre cinele luate în sala cea mare şi despre cum dădea fuga la Woodstock după fiecare masă, ca să scape de gustul de vită prea fiartă.

— Pari obosită, îmi zise în cele din urmă, ridicându-se, după un alt pahar de malmsey şi încă o oră de conversaţie.

— Sunt obosită.

În ciuda oboselii, trebuia să-i mai spun ceva înainte să plec acasă. Am pus cu grijă paharul pe masă.

— Am luat o decizie, Matthew. Luni am să rechem *Ashmole 782.*

Vampirul se aşeză brusc.

— Nu ştiu cum am rupt vraja prima dată, dar voi încerca s-o fac din nou. Knox n-are prea mare încredere că voi reuşi. Gura mi se strânse. Dar ce ştie el? El n-a fost în stare să rupă vraja deloc. Şi poate vei reuşi să vezi cuvintele din palimpsestul vrăjit care se ascund sub imagini.

— Cum adică nu ştii ce ai făcut ca să rupi vraja? Fruntea lui Matthew se încreţi de nedumerire. Ce cuvinte ai folosit? Ce puteri ai invocat?

— Am rupt vraja fără să-mi dau seama, i-am explicat eu.

— Dumnezeule, Diana! sări din nou în picioare. Knox ştie că nu ai folosit vrăjitoria?

— Dacă ştie, nu e de la mine. Am ridicat din umeri. În plus, ce contează?

— Contează, pentru că, dacă nu ai rupt vraja înseamnă că tu ai întrunit condiţiile desfacerii ei. În clipa asta, celelalte făpturi aşteaptă să afle ce vrajă ai folosit ca s-o contracarezi pe cea existentă, pentru a o copia dacă pot şi a pune mâna pe *Ashmole 782.* Când celelalte vrăjitoare vor descoperi că vraja ţi s-a desfăcut singură, nu vor mai fi la fel de răbdătoare şi cu siguranţă nu se vor mai purta frumos.

Chipul mânios al lui Gillian îmi pluti prin faţa ochilor, însoţit de amintirea vie a ceea ce-mi povestise că făcuseră vrăjitoarele pentru a le smulge secretele părinţilor mei. Cu stomacul făcut ghem, am înlăturat asemenea gânduri şi m-am concentrat asupra punctelor slabe ale argumentului lui Matthew.

— Vraja a fost elaborată cu mai mult de un secol înainte de a

mă naşte eu. Ce spui tu e imposibil.

— Faptul că un lucru pare imposibil nu-l face neadevărat, zise el pe un ton sumbru. Şi Newton ştia asta. Cine ştie ce va face Knox când va înţelege relaţia ta cu cartea aceea.

— Sunt în pericol fie că rechem manuscrisul, fie că nu, am punctat eu. Knox nu va renunţa, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu el fără tragere de inimă. Şi n-ar ezita să folosească magia împotriva ta chiar dacă l-ar vedea toţi oamenii din bibliotecă. S-ar putea să nu reuşesc să ajung la timp lângă tine.

Vampirii erau iuţi, dar magia era şi mai iute.

— Atunci am să stau la o masă lângă tine. Vom şti imediat ce îmi vor aduce manuscrisul.

— Nu-mi place povestea asta, zise Matthew, evident îngrijorat. Graniţa dintre curaj şi nesăbuinţă este foarte fină, Diana.

— Nu e nesăbuinţă – îmi vreau doar viaţa înapoi.

— Şi ce te faci dacă asta e viaţa ta? întrebă el. Dacă, de fapt, nu poţi îndepărta magia de tot din ceea ce faci?

— Am să accept unele părţi din ea.

Amintindu-mi de sărutul lui şi de senzaţia bruscă, intensă, de vitalitate care îl însoţise, l-am privit drept în ochi, ca să ştie că îl acceptam şi pe el.

— Dar nu mă voi lăsa intimidată.

Matthew continuă să-şi facă griji în legătură cu planul meu în timp ce mă însoţea spre casă. Când am vrut s-o iau pe aleea care ducea la intrarea din spate, mă prinse de mână.

— Nici nu te gândi, îmi zise. N-ai văzut ce privire mi-a aruncat portarul ăla? Vreau să ştie că te-ai întors acasă în siguranţă.

Am luat-o pe trotuarele vălurite de pe strada Holywell, trecând pe lângă pubul Turf şi apoi intrând pe porţile New College. Am trecut pe lângă portarul care ne privea atent, continuând să ne ţinem de mână.

— Mâine mergi să vâsleşti? mă întrebă Matthew când ne oprirăm în dreptul scărilor.

Am gemut.

— Nu, trebuie să redactez un milion de scrisori de recomandare. Am să stau în cameră şi am să-mi rezolv treburile.

— Eu mă duc la Woodstock să vânez, spuse el detaşat.

— Noroc la vânătoare, atunci! am zis pe un ton la fel de

detaşat.

— Nu te deranjează deloc să ştii că mă duc să hăcuiesc un cerb?

Matthew părea deconcertat.

— Nu. Uneori, eu mănânc potârnichi. Uneori, tu te hrăneşti cu cerbi. Am ridicat din umeri. Zău că nu văd nicio diferenţă.

Ochii îi scânteiară. Îşi relaxă un pic degetele, dar nu-mi dădu drumul la mână. O ridică în schimb în dreptul buzelor şi-mi depuse un sărut lent în palma moale.

— În pat cu tine, zise el, dându-mi drumul la degete.

Privirea lui îşi lăsă obişnuita urmă de gheaţă şi de zăpadă, de data asta nu doar pe faţa, ci şi pe corpul meu.

Fără să spun nimic, l-am privit şi eu, uluită că un sărut în palmă putea fi atât de intim.

— Noapte bună, am îngăimat când am reuşit să răsuflu. Ne vedem luni.

Am urcat treptele înguste ce duceau în apartamentul meu. Cel care îmi reparase clanţa făcuse praf încuietoarea. Metalul şi lemnul din jur erau acoperite de zgârieturi proaspete. Am intrat şi am aprins lumina. Bineînţeles, beculeţul pentru mesaje al robotului telefonic pâlpâia. Ajunsă în dreptul ferestrei, am ridicat mâna în semn că intrasem în siguranţă.

Peste câteva secunde, când am aruncat o privire afară, Matthew deja dispăruse.

Capitolul 15

Luni dimineaţă, aerul avea acea neclintire magică des întâlnită toamna. Lumea întreagă era proaspătă şi strălucitoare, iar timpul părea suspendat. Am sărit din pat în zori şi mi-am îmbrăcat hainele de vâslit, nerăbdătoare să ies afară.

Râul a fost liber prima oră. Când soarele apăru la orizont, ceaţa se evaporă peste ape, astfel încât alunecam prin fâşii alternative de abur şi de răsărit trandafiriu.

Când am tras barca în dreptul docului, Matthew mă aştepta pe treptele curbate ce duceau spre balconul adăpostului pentru bărci, cu o veche eşarfă a New College, în dungi cafenii şi bej, înfăşurată la gât. M-am căţărat pe debarcader, mi-am sprijinit mâinile în şolduri şi m-am holbat la el nevenindu-mi să cred.

— De unde-ai luat-o? am arătat spre eşarfă.

— Ar trebui să ai mai mult respect pentru membrii vechi, zise el cu rânjetul său poznaş, azvârlind un capăt al eşarfei peste umăr. Cred că am cumpărat-o în 1920, dar, sincer, nu-mi aduc aminte. Oricum, după ce se terminase Marele Război.

Clătinând din cap, am dus vâslele înăuntru. Două echipe alunecară pe lângă doc într-o coordonare perfectă, exact în timp ce-mi ridicam barca din apă. Genunchii mi se îndoiră uşor, iar barca se balansă până când greutatea ei ajunse să fie susţinută de creştetul meu.

— De ce nu mă laşi să te ajut? zise Matthew, ridicându-se.

— Nicio şansă.

Am dus barca înăuntru cu paşi siguri. El mormăi ceva în barbă.

După ce am pus barca la locul ei, Matthew mă convinse cu uşurinţă să iau micul dejun cu el la cafeneaua lui Mary şi a lui Dan. Avea să fie nevoit să stea lângă mine o mare parte a zilei, iar mie îmi era foame după efortul de dimineaţă. Mă conduse printre ceilalţi clienţi, cu o mână ţinându-mă de cot şi cu cealaltă pusă pe spatele meu mai ferm decât altă dată. Mary mă întâmpină ca pe un vechi prieten, iar Steph nu se mai obosi să-mi ofere un meniu, ci îmi zise doar că-mi va aduce ca de obicei atunci când trecu pe la masa noastră. În vocea ei nu era nicio urmă de îndoială, iar când sosi farfuria mea – plină cu ouă, şuncă, ciuperci şi roşii – m-am bucurat că nu insistasem să comand ceva mai potrivit pentru o doamnă.

După micul dejun am dat fuga în camera mea să fac un duş şi să mă schimb. Fred trase cu coada ochiului să vadă dacă Jaguarul lui Matthew era într-adevăr parcat lângă porţi. Eram sigură că portarii puneau pariuri în legătură cu relaţia noastră ciudat de ceremonioasă. În dimineaţa aceasta era prima dată când reuşisem să-l conving pe însoţitorul meu să mă lase pur şi simplu la poartă.

— Este ziuă, iar Fred va face crize dacă-i blochezi poarta în timpul orelor de livrări, am protestat când Matthew dădu să coboare din maşină.

Îmi aruncase priviri sumbre, dar fusese de acord că era suficient să parcheze chiar în dreptul intrării ca să blocheze un posibil atac dinspre drum.

În dimineaţa asta, fiecare etapă a programului meu obişnuit trebui să fie lentă şi măsurată. Duşul a fost lung şi am lăsat apa caldă să mi se prelingă pe muşchii obosiţi. Tot fără să mă grăbesc, am îmbrăcat o pereche de pantaloni negri confortabili, o bluză pe gât care să mă ajute să nu mă treacă fiori în biblioteca din ce în ce mai răcoroasă şi un pulover bleumarin încheiat cu nasturi, îndeajuns de prezentabil, ca să atenuez efectul lugubru al negrului. Părul mi l-am prins într-o coadă pe ceafă. Şuviţa mai scurtă din faţă îmi căzu în ochi ca întotdeauna. Am mârâit şi am dat-o după ureche.

În pofida eforturilor mele, anxietatea îmi crescu atunci când am deschis uşile de sticlă ale bibliotecii. Paznicul strânse din ochi suspicios văzându-mi zâmbetul neobişnuit de cald şi-mi verifică o vreme descurajant de lungă poza de pe permisul de cititor. În cele din urmă, îmi dădu drumul înăuntru, şi am urcat în fugă treptele până la sala Duke Humfrey.

Nu trecuse decât o oră de când mă despărţisem de Matthew, dar m-am bucurat să-l văd lăfăindu-se în primul şir de birouri elisabetane, într-unul dintre scaunele infernale ale aripii medievale. Îşi ridică privirea când mi-am trântit laptopul pe suprafaţa de lemn zgâriată.

— E aici? am întrebat în şoaptă, nedorind să pronunţ numele lui Knox.

Matthew dădu din cap cu un aer sumbru.

— În Selden End.

— Ei bine, din partea mea poate să aştepte acolo şi toată ziua, am zis pe un ton scăzut, luând o fişă de împrumut

necompletată din tava dreptunghiulară de pe birou. Am scris pe ea *Ashmole 782,* numele meu şi numărul permisului meu de cititor.

Sean se afla la biroul pentru colecţii.

— Am rezervate două cărţi, i-am spus cu un zâmbet.

Se duse în cabină şi reveni cu manuscrisele mele, apoi întinse mâna după noua mea fişă de împrumut, pe care o puse în plicul uzat, din carton cenuşiu, care urma să fie trimis în depozit.

— Pot să-ţi vorbesc un minut? mă întrebă Sean.

— Sigur.

I-am făcut semn lui Matthew să rămână la locul lui şi l-am urmat pe Sean prin poarta batantă în Arts End, care, ca şi Selden End, era perpendiculară pe lungimea bibliotecii vechi. Ne-am oprit sub un rând de ferestre ferecate în plumb, care lăsau să pătrundă lumina slabă a dimineţii.

— Te deranjează?

— Profesorul Clairmont? Nu.

— Nu e treaba mea, dar nu-mi place de el.

Sean se uită în direcţia aleii centrale, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Matthew să apară şi să se încrunte la el.

— Locul ăsta e plin de ciudaţi de vreo săptămână.

Neputând să-l contrazic, am scos nişte sunete care exprimau simpatia.

— Mi-ai spune dacă ar fi vreo problemă, nu?

— Sigur, Sean. Dar profesorul Clairmont e în regulă. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui.

Vechiul meu prieten nu părea prea convins.

— Poate că Sean îşi dă seama că sunt diferită – dar se pare că nu sunt atât de diferită ca tine, i-am zis lui Matthew după ce m-am întors la locul meu.

— Puţini sunt, zise el sumbru, reluându-şi lectura.

Mi-am pornit computerul şi am încercat să mă concentrez la treabă. Aveau să treacă câteva ore până să apară manuscrisul. Dar îmi era mai greu ca niciodată să mă gândesc la alchimie, prinsă cum eram între un vampir şi biroul recepţiei. De fiecare dată când ieşeau cărţi noi din depozit, ridicam privirea.

După câteva alarme false, nişte paşi moi se apropiară dinspre Selden End. Matthew se încordă pe scaun.

Peter Knox ajunse în dreptul nostru şi se opri.

— Bună dimineaţa, doamnă profesoară Bishop, spuse el cu

răceală.

— Bună dimineaţa, domnule Knox.

Vocea mea rămase la fel de distantă, şi mi-am îndreptat din nou atenţia asupra volumului deschis în faţa mea. Knox făcu un pas spre mine.

Matthew vorbi încet, fără să ridice privirea din lucrarea lui Needham.

— Dacă doamna profesoară Bishop nu vrea să stea de vorbă cu tine, în locul tău m-aş opri acolo.

— Sunt foarte ocupată.

O senzaţie de presiune îmi cuprinse fruntea, şi o voce îmi şopti în cap. Îmi foloseam fiecare strop de energie ca să-l scot pe vrăjitor din mintea mea.

— Am spus că sunt ocupată, am repetat pe un ton glacial.

Matthew puse creionul jos şi împinse scaunul să se ridice.

— Domnul Knox tocmai se pregăteşte să plece, Matthew.

Întorcându-mă la laptop, am scris câteva propoziţii complet lipsite de sens.

— Sper că înţelegi ce faci, scuipă Knox.

Matthew mârâi, aşa că i-am pus mâna uşor pe braţ. Privirea lui Knox se pironi asupra locului unde corpul unei vrăjitoare îl atingea pe cel al unul vampir.

Până în acel moment, Knox suspectase doar faptul că eu şi Matthew eram prea apropiaţi pentru ca asta să nu reprezinte o ameninţare la adresa vrăjitoarelor. Acum era sigur.

„I-ai spus ce ştiai despre cartea noastră.“

Vocea răuvoitoare a lui Knox îmi răsună în cap, şi, cu toate că încercam să-i resping intruziunea, vrăjitorul era prea puternic. Când rezistă eforturilor mele, am rămas cu gura căscată de surpriză.

Sean îşi ridică privirea de la biroul recepţiei, alarmat. Braţul lui Matthew vibra, iar mârâitul lui se transformă într-un tors şi mai ameninţător.

— Cine atrage acum atenţia oamenilor? am şuierat către vrăjitor, strângându-i braţul lui Matthew ca să-i arăt că n-am nevoie de ajutorul lui.

Knox zâmbi neplăcut.

— În dimineaţa asta ai atras nu doar atenţia oamenilor, doamnă profesoară Bishop. Înainte de lăsarea serii, toate vrăjitoarele din Oxford vor şti că eşti o trădătoare.

Muşchii lui Matthew se răsuciră ca nişte funii, şi el îşi duse mâna la medalionul pe care-l purta la gât.

„O, Doamne, mi-am zis, o să omoare un vrăjitor în Biblioteca Bodleiană.“

M-am pus între ei.

— Destul, i-am zis lui Knox încet. Dacă nu pleci, îi spun lui Sean că mă hărţuieşti şi-l rog să cheme paza.

— Lumina din Selden End este orbitoare azi, spuse Knox în cele din urmă, ieşind din impas. Cred că mă voi muta în partea asta a bibliotecii.

Se îndepărtă.

Matthew îmi luă mâna de pe braţul lui şi începu să-şi strângă lucrurile.

— Plecăm.

— Ba nu. Nu plecăm până nu primim manuscrisul.

— Nu l-ai auzit? zise Matthew fervent. Te-a ameninţat! N-am nevoie de manuscrisul ăla, dar am nevoie…

Se opri brusc.

L-am împins jos pe scaun. Sean încă se uita lung la noi, cu mâna deasupra telefonului. Zâmbind, am scuturat din cap în semn că nu e nevoie, apoi mi-am îndreptat din nou atenţia asupra vampirului.

— E vina mea. N-ar fi trebuit să te ating câtă vreme era el aici, am murmurat, privind în jos spre umărul lui, pe care mâna mea se odihnea în continuare.

Degetele reci ale lui Matthew îmi ridicară bărbia.

— Regreţi atingerea sau faptul că te-a văzut vrăjitorul?

— Niciuna, nici alta, am şoptit.

Ochii săi cenuşii trecură într-o clipă de la tristeţe la surpriză.

— Dar ştiu că nu vrei să fiu nesăbuită.

Cum Knox se apropia din nou, atingerea lui Matthew pe faţa mea deveni mai fermă. Simţurile sale erau îndreptate asupra vrăjitorului. Când acesta se instală câteva mese mai încolo, vampirul îşi întoarse din nou atenţia asupra mea.

— Încă un cuvânt din partea lui şi plecăm – cu sau fără manuscris. Vorbesc serios, Diana.

După toate acestea îmi era imposibil să mă gândesc la ilustraţii alchimice. Îmi răsunau în minte avertismentul lui Gillian despre ceea ce se întâmpla cu vrăjitoarele care ţineau secrete faţă de semenele lor şi verdictul ferm al lui Knox că sunt o

trădătoare. Când Matthew încercă să mă convingă să fac o pauză de prânz, am refuzat. Manuscrisul încă nu apăruse, şi nu puteam lipsi din bibliotecă atunci când avea să sosească – nu în condiţiile în care Knox era atât de aproape.

— N-ai văzut cât am mâncat la micul dejun? am întrebat eu când Matthew insistă. Nu mi-e foame.

Demonul meu iubitor de cafea trecu pe lângă noi la scurt timp după aceea, legănând capătul firului de la căşti.

— Bună, zise el, făcându-ne cu mâna mie şi lui Matthew.

Matthew ridică brusc privirea.

— Îmi pare bine să vă revăd. E în regulă dacă-mi verific e-mailurile aici, de vreme ce vrăjitorul e şi el cu voi?

— Cum te cheamă? l-am întrebat, abţinându-mă să zâmbesc.

— Timothy, răspunse el, legănându-se pe călcâie.

Purta cizme de cowboy desperecheate, una roşie şi una neagră. Şi ochii îi avea desperecheaţi – unul albastru, celălalt verde.

— Nu e absolut nicio problemă, Timothy.

— Eşti cea mai tare.

Arătă cu degetul spre mine, se răsuci pe tocul cizmei roşii şi se îndepărtă.

Peste încă o oră m-am ridicat, nereuşind să-mi mai controlez nerăbdarea.

— Manuscrisul ar fi trebuit să sosească până acum.

Ochii vampirului mă urmăriră de-a lungul distanţei de aproape doi metri până la recepţie. Îi simţeam duri şi reci ca gheaţa, nu catifelaţi ca zăpada, şi pironiţi asupra omoplaţilor mei.

— Bună, Sean. Vrei să verifici dacă manuscrisul pe care l-am solicitat de dimineaţă a fost adus?

— Probabil îl are altcineva, zise Sean. Pentru tine n-a venit nimic.

— Eşti sigur?

Nu-l avea nimeni altcineva.

Sean umblă printre fişe şi-o pescui pe a mea. Avea prins de ea, cu o agrafă, un bilet.

— Lipseşte.

— Nu are cum să lipsească. L-am consultat în urmă cu două săptămâni.

— Să vedem.

Sean ocoli recepţia şi se îndreptă spre biroul supervizorului.

Matthew îşi ridică privirea din hârtiile sale şi-l urmări pe Sean care ciocănea în tocul uşii deschise.

— Doamna profesoară Bishop doreşte manuscrisul ăsta, despre care am primit o notă cum că ar lipsi, explică Sean şi întinse fişa de împrumut.

Domnul Johnson consultă un registru de pe biroul său, trecând cu degetul peste rândurile mâzgălite de generaţii de supervizori ai sălii de lectură.

— A, da. *Ashmole 782.* Lipseşte din 1859. Nu îl avem pe microfilm.

Un scaun scrâşni pe podea, semn că Matthew se ridica de la birou.

— Dar l-am văzut acum două *săptămâni.*

— Nu se poate, doamnă profesoară. Nimeni n-a mai văzut acest manuscris de o sută cincizeci de ani.

Domnul Johnson clipi în spatele ochelarilor săi cu ramă groasă.

— Doamnă profesoară, pot să vă arăt ceva când aveţi o clipă liberă?

Vocea lui Matthew mă făcu să tresar.

— Da, desigur. M-am întors orbeşte spre el. Mulţumesc, am spus în şoaptă către domnul Johnson.

— Plecăm. Acum, şuieră Matthew.

De pe intervalul dintre mese, o adunătură de făpturi ne privea cu atenţie. I-am văzut pe Knox, pe Timothy, Surorile înfricoşătoare, pe Gillian şi alte câteva chipuri necunoscute. De deasupra rafturilor înalte, vechile portrete de regi, de regine şi de diverse alte personaje ilustre care împodobeau pereţii sălii de lectură Duke Humfrey se holbau şi ele la noi cu tot atâta amară dezaprobare.

— N-are cum să lipsească. L-am văzut, am repetat eu, amorţită. Ar trebui să-i rugăm să verifice.

— Nu mai vorbi despre el acum – nici nu te mai gândi la el.

Îmi strânse lucrurile cu viteza luminii. Mâinile lui fulgerară prin aer, în timp ce salvă ceea ce lucrasem pe computer şi-l închise.

Ascultătoare, am început să recit în minte monarhii englezi, începând cu William Cuceritorul, ca să-mi alung gândurile despre manuscrisul lipsă.

Knox trecu pe lângă noi, scriind febril un mesaj pe telefon. Îl urmară Surorile înfricoşătoare, care arătau mai sinistre ca de

obicei.

— De ce pleacă toţi? l-am întrebat pe Matthew.

— N-ai rechemat *Ashmole 782.* Se regrupează.

Îmi azvârli geanta şi computerul şi luă cele două manuscrise ale mele. Cu mâna liberă, mă prinse de umăr şi mă dirijă spre recepţie. Timothy flutură trist din mână, apoi făcu semnul păcii şi ne întoarse spatele.

— Sean, doamna profesoară Bishop se întoarce cu mine la colegiu să mă ajute să rezolv o problemă pe care am descoperit-o în lucrarea lui Needham. Azi nu va mai avea nevoie de astea. Şi nici eu nu mă întorc.

Matthew întinse manuscrisele puse în cutii. Sean îi aruncă o privire întunecată, le aşeză într-un teanc mai ordonat, apoi se îndreptă spre încăperea încuiată unde se ţineau manuscrisele.

N-am schimbat o vorbă în timp ce coboram scările. După ce am trecut de uşile din sticlă şi am ieşit în curte, aveam atâtea întrebări încât simţeam că explodez.

Peter Knox se sprijinea de gardul din fier care înconjoară statuia lui William Herbert. Matthew se opri brusc şi, făcând un pas rapid înaintea mea şi o mişcare din umăr, mă puse la adăpostul staturii sale impunătoare.

— Deci n-ai luat-o înapoi, doamnă profesoară Bishop, zise Knox răutăcios. Ţi-am spus că a fost o întâmplare norocoasă. Nici măcar o Bishop n-ar putea rupe vraja aia fără o pregătire potrivită într-ale vrăjitoriei. Mama ta poate ar fi reuşit, dar tu nu pari să-i fi moştenit talentele.

Matthew făcu o grimasă dispreţuitoare, dar nu zise nimic. Încerca să nu se amestece între vrăjitoare, dar nu avea să se poată abţine la infinit să-l strângă de gât pe Knox.

— Manuscrisul lipseşte. Mama mea era înzestrată, dar nu era un copoi de vânătoare.

M-am zbârlit, iar Matthew ridică uşor mâna ca să mă liniştească.

— Lipseşte de mult, făcu Knox. Cu toate astea, tu l-ai găsit. E bine însă că n-ai reuşit să rupi vraja şi a doua oară.

— De ce? am întrebat nerăbdătoare.

— Pentru că nu ne putem lăsa istoria să cadă în mâinile unor animale. Vrăjitoarele şi vampirii nu se amestecă, doamnă profesoară, şi asta din motive foarte clare. Aminteşte-ţi cine eşti. Dacă nu, vei regreta.

„O vrăjitoare nu ar trebui să ţină secrete faţă de semenele ei. Asta prevesteşte întotdeauna nenorociri.” Vocea lui Gillian îmi răsuna în minte, iar pereţii bibliotecii se strânseră. Mi-am înfrânat panica.

— Dacă o mai ameninţi o dată, te omor pe loc.

Vocea lui Matthew era calmă, dar privirea înfricoşată a unui turist care trecea pe acolo sugeră că faţa lui trăda emoţii puternice.

— Matthew, am zis încet. Nu aici.

— Acum omori şi vrăjitoare, Clairmont? îl şicană Knox. Nu mai ai destui vampiri şi oameni cărora să le faci rău?

— Las-o în pace.

Vocea lui Matthew rămase liniştită, dar corpul i se încordase gata de atac, pentru cazul în care Knox ar fi făcut vreo mişcare în direcţia mea.

Faţa vrăjitorului se schimonosi de furie.

— Nicio şansă. Ea ne aparţine nouă, nu ţie. La fel şi manuscrisul.

— Matthew, am repetat mai insistent.

Un băiat de treisprezece ani, cu coşuri pe obraji şi cu un cercel în nas îl studia cu interes.

— Oamenii se holbează la noi.

Vampirul întinse mâna la spate şi o apucă pe a mea. Şocul pielii lui reci pe pielea mea caldă şi senzaţia că eram priponită de el au fost simultane. Mă trase în faţă, adăpostindu-mă lângă umărul său.

Knox râse dispreţuitor.

— Nu va fi suficient ca s-o aperi, Clairmont. Va lua manuscrisul înapoi pentru noi, să fii sigur.

Fără să mai scoată un cuvânt, Matthew mă propulsă prin curte şi pe aleea lată şi pietruită ce înconjura Radcliffe Camera. Zări porţile de fier încuiate ale All Souls, înjură repede cu îndârjire şi mă îndrumă spre High Street.

— Nu mai avem mult, îmi zise, strângându-mă de mână un pic mai tare.

Nu-mi dădu drumul din strânsoare când ajunserăm la intrare şi-l salută pe portar cu o înclinare scurtă a capului. Am urcat în mansarda lui, la fel de călduroasă şi de confortabilă ca sâmbătă seară.

Matthew îşi azvârli cheile pe bufet şi mă depuse fără

ceremonie pe canapea. Dispăru în bucătărie şi se întoarse cu un pahar de apă. Mi-l întinse, dar eu l-am ţinut în mână fără să beau până când el se încruntă la mine atât de urât, încât am luat o înghiţitură şi aproape m-am înecat.

— De ce n-am putut să iau manuscrisul a doua oară?

Eram enervată că Knox avusese până la urmă dreptate.

— Ar fi trebuit să-mi urmez instinctele. Matthew stătea în dreptul ferestrei, încleştându-şi şi descleştându-şi mâna dreaptă, fără să-mi dea deloc atenţie. Noi nu înţelegem legătura dintre tine şi cartea aia. Eşti în mare pericol de prima dată când ai consultat *Ashmole 782.*

— Knox poate să ameninţe cât vrea, Matthew, dar nu va face niciun gest stupid în faţa atâtor martori.

— Ai să stai la Woodstock câteva zile. Vreau să te ştiu departe de Knox – gata cu întâlnirile întâmplătoare în clădirea colegiului şi cu statul în aceeaşi sală de lectură la bibliotecă.

— Knox avea dreptate: nu pot lua manuscrisul înapoi. O să înceteze să-mi dea atenţie.

— Asta ai vrea tu să crezi, Diana. Knox ţine să afle secretele manuscrisului la fel de mult ca tine şi ca mine.

Înfăţişarea de obicei impecabilă a lui Matthew avusese de suferit. Îşi trecuse degetele prin păr până când acesta ajunsese să i se zbârlească în unele locuri ca al unei sperietori.

— Cum puteţi fi amândoi atât de siguri că textul ascuns conţine secrete? m-am întrebat eu cu glas tare, apropiindu-mă de şemineu. E o carte de alchimie. Poate că asta-i tot.

— Alchimia este povestea creaţiei spusă din perspectivă chimică. Toate fiinţele sunt chimie, transformată în biologie.

— Dar când a fost scris *Ashmole 782,* nu se ştia despre biologie, iar chimia nu era înţeleasă aşa cum o înţelegi tu.

Matthew miji ochii până ajunseră ca două fante.

— Diana Bishop, sunt şocat de cât de îngust poţi gândi. Vorbea serios. Fiinţele care au creat manuscrisul nu ştiau poate despre ADN, dar ce dovezi ai că nu-şi puneau aceleaşi întrebări despre creaţie ca şi oamenii de ştiinţă moderni?

— Textele alchimice sunt alegorii, nu manuale de instrucţiuni. Îmi îndreptam teama şi frustrarea din ultimele zile asupra lui Matthew. Poate că fac aluzii la adevăruri mai generale, dar nu poţi concepe un experiment serios pe baza lor.

— N-am spus niciodată că poţi, replică el, cu privirea

întunecată de furia încă nepotolită. Dar aici e vorba despre potenţiali cititori care sunt vrăjitoare, demoni şi vampiri. Un pic de lectură supranaturală, un pic de creativitate din altă lume şi nişte amintiri străvechi care să completeze lacunele pot oferi informaţii pe care n-am vrea să le aibă.

— Informaţii pe care *tu* nu vrei să le aibă!

Mi-am amintit de promisiunea făcută Agathei Wilson şi am ridicat tonul.

— Eşti la fel de rău ca Knox. Vrei *Ashmole 782* ca să-ţi satisfaci propria curiozitate.

Mă mâncau mâinile când mi-am înşfăcat lucrurile.

— Linişteşte-te.

Vocea lui Matthew avea o încordare care nu-mi plăcea deloc.

— Încetează să-mi mai spui ce să fac. Senzaţia de mâncărime se intensifică.

Degetele mele erau de un albastru strălucitor şi aruncau mici arcuri de foc care scăpărau pe margini ca artificiile de pe torturi. Am dat drumul computerului şi le-am ridicat.

Matthew ar fi trebuit să fie îngrozit. Părea în schimb intrigat.

— Ţi se întâmplă des?

Avea o voce voit neutră.

— O, nu!

Am fugit la bucătărie, lăsând în urmă dâre de scântei.

Matthew mă ajunse la uşă.

— Nu folosi apă, îmi zise tăios. Degetele îţi miros a electricitate.

Ah! Aşa se explica de ce mai demult dădusem foc bucătăriei.

Am rămas acolo în tăcere, ţinându-mi mâinile ridicate între noi.

Am privit amândoi câteva minute până ce albastrul păli şi scânteile se stinseră, lăsând în urmă un miros de cabluri electrice arse.

Când artificiile dispărură de tot, Matthew rămase sprijinit de tocul uşii de la bucătărie, cu aerul nonşalant al unui aristocrat renascentist care aşteaptă să-i fie pictat portretul.

— Ei bine, zise el, privindu-mă cu nemişcarea unui vultur gata să se arunce asupra prăzii, *chiar* a fost interesant. Aşa eşti mereu când te înfurii?

— Eu nu mă înfurii, am spus, întorcându-i spatele.

Mâna îi ţâşni şi mă întoarse cu faţa spre el.

— Nu scapi aşa uşor. Vocea îi era blândă, dar nota aceea ameninţătoare revenise. Te înfurii. Tocmai am văzut. Şi ca dovadă ai lăsat cel puţin o gaură în covorul meu.

— Dă-mi drumul!

Gura mi se contorsionă în ceea ce Sarah numea o „strâmbătură de scorpie“. Era suficient ca să-i facă pe studenţii mei să tremure. Acum speram să-l facă pe Matthew să dea înapoi şi să dispară. Sau cel puţin să-şi ia mâna de pe braţul meu, ca să pot să plec.

— Te-am avertizat. Prieteniile cu vampirii sunt complicate. Acum n-aş mai putea să te las să pleci nici dacă aş vrea.

Mi-am coborât deliberat privirea asupra mâinii lui. Matthew şi-o retrase pufnind nerăbdător, iar eu m-am întors să-mi iau geanta.

Nimeni n-ar trebui să întoarcă spatele unui vampir după ce s-a certat cu el.

Braţele lui Matthew mă cuprinseră dinapoi, apăsându-mi spatele de pieptul lui atât de tare, încât îi simţeam fiecare muşchi încordat.

— Acum, zise el direct în urechea mea, vom sta de vorbă ca nişte fiinţe civilizate despre ceea ce s-a întâmplat. N-ai să fugi de discuţie – şi nici de mine.

— Dă-mi drumul, Matthew.

M-am zbătut în braţele lui.

— Nu.

Niciun bărbat nu mi se împotrivise vreodată atunci când îi cerusem să nu mai facă ceva – fie că îşi sufla nasul în bibliotecă sau că încerca să-mi bage mâna pe sub bluză după un film. M-am zbătut din nou. Braţele lui Matthew mă strânseră mai tare.

— Nu te mai zbate. Părea amuzat. Vei obosi cu mult înaintea mea, te asigur.

La cursul de autoapărare pentru femei învăţasem ce trebuia să fac dacă eram prinsă din spate. Am ridicat piciorul să-l calc pe al lui. Matthew se dădu scurt la o parte şi talpa mea lovi podeaua.

— Dacă vrei, putem face asta toată după-amiaza, murmură el. Dar, sincer, nu-ţi recomand. Reflexele mele sunt mult mai rapide decât ale tale.

— Dă-mi drumul ca să putem sta de vorbă, am zis eu printre dinţii încleştaţi.

Râse încetişor şi răsuflarea lui cu miros de condimente îmi gâdilă pielea dezgolită de pe ceafă.

— Asta n-a fost o tentativă de negociere de luat în seamă, Diana. Nu, vom discuta aşa cum stăm acum. Vreau să ştiu cât de des ţi se albăstresc degetele.

— Nu prea des.

Instructorul îmi recomandase să mă relaxez dacă sunt prinsă din spate şi să alunec din braţele atacatorului. Strânsoarea lui Matthew nu făcu decât să se intensifice.

— De câteva ori, când eram mică, am dat foc unor lucruri – dulapurilor din bucătărie –, dar asta probabil pentru că mi-am băgat mâinile în chiuvetă, iar focul s-a aprins mai tare. Perdelele din camera mea, o dată sau de două ori. Un copac din curte – dar era doar un copăcel.

— Şi de atunci?

— S-a întâmplat săptămâna trecută, când m-a enervat Miriam.

— Cum te-a enervat? mă întrebă, lipindu-şi obrazul de capul meu.

Era un gest mângâietor, dacă treceam cu vederea faptul că mă ţinea strâns împotriva voinţei mele.

— Mi-a spus că trebuie să învăţ să am grijă de mine şi să nu mă mai bazez pe tine să mă protejezi. M-a acuzat în faţă că fac pe prinţesa neajutorată.

Numai gândul la asta îmi făcu sângele să clocotească şi îmi dădu din nou mâncărimi prin degete.

— Eşti multe, Diana, dar în niciun caz o prinţesă neajutorată. Ai avut reacţia asta de două ori în mai puţin de o săptămână. Vocea lui Matthew luase un ton gânditor. Interesant.

— Nu cred.

— Da, îmi imaginez că tu nu vezi lucrurile aşa, zise el, dar cu toate astea e un fenomen interesant. Acum să trecem la alt subiect.

Gura îi alunecă spre urechea mea, iar eu am încercat – fără succes – să mă depărtez de ea.

— Ce-i cu aiureala asta cum că pe mine m-ar interesa doar un manuscris vechi?

Am roşit. Mă simţeam îngrozitor.

— Sarah şi Em mi-au spus că îţi petreci timpul cu mine pentru că doreşti ceva. Presupun că e vorba de *Ashmole 782.*

— Dar nu e adevărat, nu-i aşa? zise el, trecându-şi buzele şi obrazul uşor prin părul meu.

Drept răspuns, sângele meu începu să cânte. Până şi eu l-am auzit. Matthew râse din nou, de data asta cu satisfacţie.

— Nu mi-am imaginat că ai crede aşa ceva. Dar voiam să mă asigur.

Corpul mi se relaxă lângă al său.

— Matthew… am început.

— O să-ţi dau drumul, spuse el, întrerupându-mă. Dar să nu te repezi spre uşă, ne-am înţeles?

Eram încă o dată pradă şi prădător. Dacă fugeam, instinctele i-ar fi spus să mă vâneze. Am încuviinţat din cap, iar el mă eliberă. Am rămas, în mod ciudat, parcă fără echilibru.

— Ce mă fac cu tine? Matthew stătea cu mâinile în şolduri şi cu un zâmbet strâmb pe faţă. Eşti cea mai exasperantă fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nimeni n-a ştiut vreodată ce să facă cu mine.

— Cred şi eu.

Mă urmări un moment.

— Mergem la Woodstock.

— Nu! Sunt în perfectă siguranţă la colegiu.

Matthew mă avertizase asupra tendinţei exagerate a vampirilor de a proteja. Avea dreptate, nu-mi plăcea.

— Nu eşti, îmi spuse cu o sclipire supărată în ochi. Cineva a încercat să intre în apartamentul tău.

— Ce?

Eram îngrozită.

— Încuietoarea slăbită, ai uitat?

De fapt, pe uşă fuseseră zgârieturi. Dar am decis că Matthew nu trebuia să ştie despre asta.

— Ai să rămâi la Woodstock până când Peter Knox părăseşte Oxfordul.

Chipul trebuie să-mi fi trădat consternarea.

— Nu va fi aşa de rău, spuse el cu blândeţe. Vei putea face câtă yoga vrei.

Cu Matthew în dispoziţie de bodyguard, nu prea aveam de ales. Iar dacă avea dreptate – şi bănuiam că are –, cineva deja trecuse de Fred şi-mi intrase în apartament.

— Vino, îmi zise, luându-mi geanta cu computerul. Te duc la New College şi te aştept să-ţi iei lucrurile. Dar conversaţia asta

despre legătura dintre *Ashmole 782* şi degetele tale albastre nu s-a încheiat, continuă el, forţându-mă să-l privesc. Abia am început-o.

Am coborât în parcarea profesorilor, iar Matthew îşi recuperă Jaguarul dintre un Vauxhall albastru modest şi un Peugeot vechi. Date fiind restricţiile de circulaţie ale oraşului, ne luă de două ori mai mult să ajungem cu maşina decât ne-ar fi luat dacă am fi mers pe jos.

Matthew parcă în dreptul porţilor.

— Vin imediat, am spus, atârnându-mi geanta cu computerul pe umăr când el îmi deschise portiera.

— Doamnă profesoară Bishop, aveţi corespondenţă, strigă Fred din cabina sa.

Am cules conţinutul cutiei mele de scrisori. Capul îmi bubuia de stres şi de nelinişte. Am fluturat corespondenţa spre Matthew, apoi m-am îndreptat spre apartament.

Înăuntru, mi-am azvârlit pantofii din picioare, mi-am masat tâmplele şi am aruncat o privire spre robotul telefonic. Slavă cerului, nu aveam mesaje. Corespondenţa nu conţinea decât facturi şi un plic mare, cafeniu, cu numele meu bătut la maşină deasupra. Nu purta timbre, ceea ce însemna că fusese trimis de cineva din cadrul universităţii. L-am deschis şi am tras conţinutul afară.

O bucată de hârtie obişnuită era prinsă cu o agrafă de ceva neted şi lucios. Pe hârtie era dactilografiat un singur rând.

Îţi aminteşti?

Cu mâinile tremurând, am dat deoparte biletul. Hârtia căzu pe podea fâlfâind şi dezvăluind o fotografie familiară, lucioasă. Până acum o văzusem doar reprodusă în alb-negru, în ziare. Poza asta era color, şi la fel de strălucitoare şi de vie ca în ziua în care fusese făcută, în 1983.

Trupul mamei mele zăcea cu faţa în jos într-un cerc de cretă, cu piciorul stâng îndoit într-un unghi imposibil. Braţul drept îi era întins spre tata, care zăcea cu faţa în sus, cu ţeasta crăpată într-o parte şi cu o rană adâncă spintecându-i trunchiul de la gât până la vintre. O parte din măruntaie îi fuseseră scoase şi zăceau lângă el, pe pământ.

Un sunet între geamăt şi ţipăt îmi ieşi de pe buze. M-am prăbuşit la podea, tremurând, dar incapabilă să-mi iau ochii de la imagine.

— Diana!

Vocea lui Matthew suna frenetic, dar era prea departe ca să-mi pese. Undeva, la distanţă, cineva zgudui clanţa. Mai multe picioare duduiră pe scări, o cheie se luptă cu încuietoarea.

Uşa se deschise cu o bubuitură şi m-am trezit privind chipul livid al lui Matthew şi pe cel îngrijorat al lui Fred.

— Doamnă profesoară, sunteţi bine? mă întrebă Fred.

Matthew se mişcă atât de repede, încât Fred sigur îşi dădu seama că e vampir. Se ghemui în faţa mea. Dinţii îmi clănţăneau.

— Dacă-ţi dau cheile, poţi să-mi muţi, te rog, maşina la All Souls? îl întrebă Matthew peste umăr. Domnişoara profesoară nu se simte bine şi n-ar trebui să rămână singură.

— Nu vă faceţi griji, domnule profesor Clairmont. O vom ţine aici, în parcarea directorului, replică Fred.

Matthew azvârli cheile portarului, care le prinse din zbor. Aruncându-mi o privire îngrijorată, Fred închise uşa.

— Simt că mi se face rău, am şoptit.

Matthew mă ridică în picioare şi mă duse la baie. Prăbuşindu-mă lângă vasul de toaletă, am vomitat, scăpând poza pe podea în timp ce mă prindeam de marginile lui. După ce stomacul mi se goli, răul aproape îmi trecu, dar la fiecare câteva secunde mă scutura câte un tremurat.

Am închis capacul şi m-am întins să trag apa, împingându-mă în vasul de toaletă ca să mă sprijin. Capul începu să mi se învârtă. Matthew mă prinse înainte să mă lovesc de peretele băii.

Deodată, picioarele nu-mi mai erau pe podea. Pieptul lui Matthew era lipit de umărul meu drept, iar braţele lui mă cuprinseseră pe sub genunchi. Câteva clipe mai târziu, mă aşeză uşor pe pat şi aprinse lumina, îndepărtând umbrele. Îmi prinse încheietura cu degetele sale reci, şi, odată cu atingerea lui, pulsul începu să mi se domolească. Asta mă făcu să-l pot privi chipul. Arăta la fel de calm ca întotdeauna, doar vena aceea mică şi întunecată de pe frunte îi pulsa uşor, o dată pe minut.

— Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

Dădu drumul încheieturii mele şi se ridică.

Un alt val de panică mă cuprinse. Am sărit în picioare. Toate instinctele îmi spuneau să fug cât mai departe şi mai repede

posibil.

Matthew mă apucă de umeri, încercând să mă facă să-l privesc în ochi.

— Opreşte-te, Diana.

Stomacul îmi invadase plămânii, forţând tot aerul să iasă afară, şi m-am luptat să scap de el, neştiind şi nepăsându-mi ce zice.

— Dă-mi drumul! am insistat, împingându-l în piept cu ambele mâini.

— Diana, uită-te la mine. Nu puteam ignora vocea lui Matthew, nici atracţia lunară a ochilor săi. Ce s-a întâmplat?

— Părinţii mei. Gillian mi-a zis că vrăjitoarele mi-au ucis părinţii, am zis eu cu voce sugrumată.

Matthew spuse ceva într-o limbă pe care n-am înţeles-o.

— Când s-a întâmplat asta? Unde erau? Ţi-a lăsat un mesaj pe telefon? Te-a ameninţat? Mă strânse şi mai tare.

— În Nigeria. A spus că familia Bishop a făcut mereu probleme.

— Merg cu tine. Lasă-mă să dau câteva telefoane întâi. Matthew trase adânc aer în piept, cu un suspin. Îmi pare atât de rău, Diana.

— Unde să mergi?

Totul părea fără sens.

— În Africa. Matthew era nedumerit. Cineva va trebui să identifice cadavrele.

— Părinţii mei au fost ucişi când aveam şapte ani. Ochii lui Matthew se măriră a uluială. Deşi s-a întâmplat cu atâta timp în urmă, în ultima vreme vrăjitoarele numai despre asta vor să vorbească – Gillian, Peter Knox.

Tremurând tot mai tare, pe măsură ce panica devenea tot mai puternică, am simţit cum îmi vine să urlu. Matthew mă lipi strâns de el înainte să explodez, ţinându-mă atât de aproape încât îi simţeam pe piele contururile muşchilor şi oaselor. Ţipătul se transformă într-un hohot de plâns.

— Vrăjitoarele care ţin secrete au parte de nenorociri. Aşa a spus Gillian.

— Indiferent ce a spus, nu-l voi lăsa pe Knox şi nici pe orice altă vrăjitoare să-ţi facă rău. Acum te apăr eu.

Vocea lui Matthew era feroce; înclină capul şi-şi sprijini obrazul pe părul meu în timp ce plângeam.

— Oh, Diana! De ce nu mi-ai spus?

Undeva în sufletul meu, un lanţ ruginit începu să se desfăşoare. Se elibera, verigă după verigă, din locul în care zăcuse neobservat, aşteptându-l pe el. Mâinile mele, care stătuseră strânse şi apăsate de pieptul lui, se desfăcură şi ele în acelaşi timp. Lanţul continuă să cadă până la o adâncime insondabilă, unde nu exista nimic în afară de întuneric şi de Matthew. În cele din urmă se întinse la maximum, ancorându-mă de vampir. În pofida manuscrisului, în pofida faptului că mâinile mele emiteau o energie suficientă ca să facă să funcţioneze un cuptor cu microunde şi în pofida fotografiei, atâta timp cât eram legată de el, eram în siguranţă.

Când suspinele mi se potoliră, Matthew se retrase.

— Îţi aduc nişte apă şi apoi ai să te odihneşti.

Tonul său nu lăsa loc la discuţii. Se întoarse în câteva secunde cu un pahar de apă şi cu două pastile mici.

— Ia astea, îmi zise, dându-mi-le împreună cu apa.

— Ce sunt?

— Un sedativ.

Privirea sa severă mă îndemnă să bag ambele pastile în gură imediat şi să iau o înghiţitură mare de apă.

— Le-am avut la mine de când mi-ai spus că suferi de atacuri de panică.

— Urăsc să iau tranchilizante.

— Ai avut un şoc şi ai prea multă adrenalină în organism. Trebuie să te odihneşti.

Matthew trase pilota în jurul meu până când mă înfofoli ca într-un cocon. Se aşeză pe pat şi l-am auzit cum îşi azvârle pantofii înainte să se întindă şi el, cu spatele sprijinit de perne. Când îmi trase lângă el trupul înfăşurat în pilotă, am oftat. Întinse braţul stâng peste mine şi mă cuprinse cu grijă. Corpul meu, cu toate straturile în care era învelit, se potrivea perfect lângă al lui.

Medicamentul îşi făcea drum prin sângele meu. În timp ce alunecam în somn, telefonul lui Matthew îi zbârnâi în buzunar, făcându-mă să tresar şi să mă trezesc.

— Nu-i nimic, Marcus probabil, zise el, atingându-mi fruntea cu buzele.

Bătăile inimii mi se potoliră.

— Încearcă să te odihneşti. Nu mai eşti singură.

Simţeam în continuare lanţul care mă ancora de Matthew, care lega o vrăjitoare de un vampir. Am adormit.

Capitolul 16

Privit de la fereastra Dianei, cerul era deja întunecat când Matthew putu în sfârşit s-o lase singură. Agitată la început, fusese în cele din urmă cuprinsă de un somn adânc. Vampirul remarcă schimbările subtile ale mirosului ei, pe măsură ce şocul se diminua. O înverşunare rece îl copleşea de fiecare dată când se gândea la Peter Knox şi la Gillian Chamberlain.

Matthew nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai simţise atât de puternic nevoia de a proteja o altă fiinţă. Îl încercau şi alte emoţii, pe care nu era foarte dispus să le recunoască sau să le numească.

„E o vrăjitoare, îşi reaminti în sinea lui, în timp ce o privea dormind. Nu e pentru tine."

Cu cât o spunea mai mult, cu atât mai puţin părea să conteze.

În cele din urmă, se ridică uşor din pat şi se strecură afară din cameră, lăsând uşa întredeschisă, în caz că ea s-ar fi mişcat.

Singur pe hol, lăsă la suprafaţă furia rece care fierbea înăuntrul său de câteva ore. Intensitatea ei aproape îl sufocă. Trase de şnurul din piele de sub pulover şi atinse suprafeţele tocite, netede, ale sicriului din argint al lui Lazăr. Sunetul respiraţiei Dianei era singurul lucru care-l ţinea să nu o ia la goană în noapte, ca să vâneze două vrăjitoare.

Ceasurile Oxfordului băturâ ora opt, şi zgomotul lor familiar, obosit îi aminti lui Matthew de apelul telefonic la care nu răspunsese. Îşi scoase telefonul din buzunar şi verifică mesajele, trecând rapid de notificările automate de la sistemele de securitate ale laboratoarelor şi ale domeniului Old Lodge. Avea câteva mesaje de la Marcus.

Matthew se încruntă şi apăsă pe tastele necesare ca să le citească. Marcus nu era genul care să se alarmeze. Ce putea fi atât de urgent?

„Bună, Matthew. Vocea bine cunoscută nu mai avea nimic din farmecul ei jucăuş. Am rezultatele testelor ADN ale Dianei. Sunt… surprinzătoare. Sună-mă."

Degetul vampirului atinse o altă tastă de pe telefon. Matthew îşi trecu mâna liberă prin păr în timp ce aştepta ca Marcus să răspundă. Telefonul nu sună decât o dată.

— Salut, Matthew.

Nu era pic de căldură în reacţia lui Marcus, doar uşurare.

Trecuseră ore întregi de când îi lăsase mesajele. Verificase şi în locul preferat din Oxford al lui Matthew, muzeul Pitt Rivers, unde vampirul putea fi găsit adesea contemplând cu egal interes scheletul unui iguanodon şi un portret al lui Darwin. Miriam îl alungase în cele din urmă din laborator, iritată de întrebările lui constante despre locul unde ar putea fi Matthew şi cu cine.

— E cu ea, bineînţeles, spusese Miriam târziu, după-amiază, cu o voce dezaprobatoare. Unde altundeva ar putea fi? Şi, dacă n-ai de gând să lucrezi, du-te acasă şi aşteaptă acolo să te sune. Îmi stai în drum.

— Ce arată testele?

Matthew vorbi cu voce scăzută, dar cu o furie audibilă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marcus repede.

O fotografie care zăcea pe podea cu faţa în sus îi atrase atenţia lui Matthew. Diana o ţinuse strâns în după-amiaza aceea. Îşi miji ochii în timp ce analiza imaginea.

— Unde eşti? scrâşni el.

— Acasă, răspunse Marcus nelinişti.

Matthew luă poza de pe podea şi-i urmări mirosul până la locul în care o bucată de hârtie alunecase pe jumătate sub canapea. Citi cele două cuvinte ale mesajului şi trase puternic aer în piept.

— Adu rapoartele şi paşaportul meu la New College. Apartamentul Dianei este în curtea cu grădină, în capătul scării numărul şapte.

Peste douăzeci de minute, Matthew deschise uşa, cu părul zbârlit şi o expresie feroce pe chip. Vampirul mai tânăr trebui să se stăpânească să nu facă un pas înapoi.

Marcus îi întinse un dosar cafeniu pus într-un paşaport grena, făcând fiecare mişcare cu grijă, şi aşteptă răbdător. Nu avea de gând să intre în apartamentul vrăjitoarei fără permisiunea lui Matthew – nu când vampirul era într-o asemenea stare.

Dură destul de mult până când primi permisiunea, dar în cele din urmă Matthew luă dosarul şi se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

În timp ce Matthew examina rezultatele testelor Dianei, Marcus îl studia. Nasul său ager percepu mirosul de lemn vechi şi de textile uzate, mirosul spaimei vrăjitoarei şi pe cel al emoţiilor abia controlate ale vampirului. Perii de pe ceafă i se ridicară din cauza combinaţiei volatile şi îşi înăbuşi în gâtlej un

mârâit reflex.

De-a lungul anilor, Marcus ajunsese să aprecieze calităţile lui Matthew – compasiunea, simţul etic, răbdarea cu cei pe care-i iubea. Îi cunoştea şi defectele, dintre care cel mai mare era, fără îndoială, mânia. De obicei, furia lui Matthew era atât de distructivă, încât, după ce scăpa de otrava ei, dispărea luni sau chiar ani întregi ca să se poată împăca el însuşi cu ceea ce făcuse.

Iar Marcus nu-şi mai văzuse niciodată tatăl stăpânit de o asemenea furie rece ca acum.

Matthew Clairmont intrase în viaţa lui Marcus în 1777 şi o schimbase pentru totdeauna. Apăruse la ferma familiei Bennett lângă o targă improvizată pe care zăcea rănit marchizul de Lafayette, adus de pe câmpul de luptă al Bătăliei de la Brandywine[37]. Matthew îi domina pe ceilalţi, dând ordine scurte şi având autoritate în faţa tuturor, indiferent de rang.

Nimeni nu îi punea în discuţie comenzile – nici măcar Lafayette, care glumea cu prietenul său în ciuda rănilor. Buna dispoziţie a marchizului nu putea însă stăvili izbucnirile verbale ale lui Matthew. Când Lafayette protestase spunând că putea să mai reziste până când erau îngrijiţi soldaţii cu răni mai grele, Clairmont lansase o salvă în franceză atât de plină de înjurături şi de ultimatumuri, încât propriii săi oameni îl priviseră îngroziţi, iar marchizul se cufundase în tăcere.

Marcus ascultase, cu ochii căscaţi, cum soldatul Clairmont se revoltase în faţa şefului corpului medical al armatei, respectatul doctor Shippen, respingându-i planul de tratament ca fiind „barbar“. Clairmont ceruse ca secundul doctorului, John Cochran, să-l trateze pe Lafayette. Peste două zile, Clairmont şi Shippen fuseseră auziţi dezbătând aspecte de fineţe ale anatomiei şi fiziologiei într-o latină fluentă – spre încântarea personalului medical şi a generalului Washington.

Matthew omorâse o mulţime de soldaţi britanici înainte ca armata americană să fie învinsă la Brandywine. Oamenii aduşi la spital relatau poveşti incredibile despre curajul său în luptă. Unii pretindeau că se îndrepta direct spre liniile inamice, netulburat

[37] Bătălie din cadrul Războiului pentru Independenţă al coloniilor americane, în care a fost rănit şi generalul francez Gilbert du Motier, marchiz de Lafayette (n.tr.)

de gloanţe şi de baionete. Când lupta încetase, Clairmont insistase ca Marcus să rămână alături de marchiz ca îngrijitor al său.

În toamnă, când Lafayette fusese în stare să călărească din nou, cei doi dispăruseră în pădurile Pennsylvaniei şi ale New Yorkului. Se întorseseră cu o armată de războinici oneida. Indienii îl numeau pe Lafayette „Kayewla“, pentru îndemânarea sa la călărie. Lui Matthew îi spuneau *atlutanu'n,* „războinicul-şef“, pentru abilitatea sa de a conduce oamenii în luptă.

Matthew rămăsese în armată mult timp după ce Lafayette se întorsese în Franţa. Marcus continuase şi el, în calitate de modest asistent al chirurgului, încercând să vindece rănile soldaţilor loviţi de muschetă, tun şi sabie. Clairmont îl căuta întotdeauna atunci când unul dintre oamenii săi era rănit. Spunea că Marcus are dar de vindecător.

La scurt timp după ce armata americană ajunsese în Yorktown, în 1781, Marcus se îmbolnăvise de febră. Darul său de vindecător nu-i mai folosea la nimic. Zăcea înfrigurat şi tremurând tot, îngrijit numai atunci când cineva avea timp şi pentru el. După patru zile de suferinţă, Marcus îşi dăduse seama că era pe moarte. Când Clairmont venise să-şi viziteze câţiva oameni răniţi, însoţit din nou de Lafayette, îl văzuse pe Marcus pe un pat de campanie stricat, într-un colţ, şi simţi duhoarea morţii.

Ofiţerul francez stătuse la căpătâiul tânărului în timpul nopţii şi îi împărtăşise povestea sa. Marcus crezuse că visează. Un om care bea sânge şi care nu putea să moară? După ce auzise aşa ceva, Marcus devenise sigur că era deja mort şi chinuit de unul dintre demonii despre care tatăl său îl avertizase că-l va vâna pentru firea sa păcătoasă.

Vampirul îi explicase lui Marcus că ar putea supravieţui febrei, dar că va trebui să plătească un preţ. Întâi ar fi trebuit să renască. Apoi ar fi fost nevoie să vâneze, să ucidă şi să bea sânge – chiar şi sânge de om. O vreme, nevoia aceasta ar fi făcut imposibilă munca printre răniţi şi bolnavi. Matthew promisese să-l trimită pe Marcus la universitate cât timp s-ar fi adaptat la noua sa viaţă.

La un moment dat înaintea zorilor, când durerea devenise insuportabilă, Marcus hotărâse că voia să trăiască mai mult decât se temea de noua viaţă pe care i-o descrisese vampirul.

Matthew îl luase în braţe şi-l dusese, moale şi arzând de febră, afară din spital, în pădure, unde indienii oneida aşteptau să-i conducă în munţi. Îi supsese tot sângele într-o grotă îndepărtată, unde nimeni nu-i putea auzi ţipetele. Marcus îşi amintea şi acum setea cumplită ce urmase. Fusese înnebunit, disperat să înghită orice lichid rece.

În cele din urmă, Matthew îşi sfâşiase propria încheietură cu dinţii şi-l lăsase pe Marcus să bea. Sângele puternic al vampirului îl adusese înapoi la viaţă.

Indienii oneida îl aşteptaseră impasibili la gura grotei şi-l împiedicaseră să facă ravagii la fermele din apropiere când setea de sânge îi ieşea la iveală. Ei îşi dăduseră seama ce era Matthew din clipa în care apăruse în satul lor. Era ca Dagwanoenyent, vrăjitoarea care trăia în vârtejul de vânt şi nu putea să moară. De ce hotărâseră zeii să-i dea războinicului francez aceste daruri era un mister pentru tribul oneida, dar zeii erau cunoscuţi pentru hotărârile lor inexplicabile. Tot ce puteau face indienii era să aibă grijă ca urmaşii lor să cunoască legenda lui Dagwanoenyent, şi să înveţe cum să omoare o asemenea creatură arzând-o, măcinându-i oasele până când se făceau pulbere şi împrăştiind-o în cele patru zări, astfel încât să nu mai poată renaşte.

Întărâtat, Marcus se purtase ca un copil, urlând de frustrare şi tremurând de nerăbdare. Când Matthew vâna vreun cerb ca să-l hrănească, Marcus îi sugea repede tot sângele. Cerbul îi sătura foamea, dar nu astâmpăra zumzetul din venele sale, produs de sângele străvechi al lui Matthew, care-i inunda corpul.

După o săptămână în care îi tot adusese în vizuina lor animale proaspăt ucise, Matthew decisese că Marcus era gata să-şi vâneze propria pradă. Tată şi fiu hăituiseră cerbi şi urşi prin codri deşi şi peste culmi muntoase luminate de lună. Matthew îl instruise cum să adulmece aerul, cum să privească printre umbre ca să descopere şi cea mai mică mişcare şi cum să simtă schimbările de direcţie ale vântului care aveau să le aducă mirosuri proaspete. Şi-l învăţase pe fostul vindecător cum să ucidă.

În acele zile de început, Marcus voia sânge mai consistent. De fapt, avea nevoie de el, ca să-şi astâmpere setea şi să-şi hrănească trupul vorace. Dar Matthew aşteptase până când Marcus reuşise să dea rapid de urma unui cerb, să-l răpună şi

să-i sugă sângele fără să lase urme, şi abia apoi îi dăduse voie să vâneze oameni. Uciderea femeilor era interzisă, căci ele erau prea tulburătoare pentru vampirii nou-născuţi, după cum îi explicase Matthew, deoarece graniţele dintre sex şi moarte, seducţie şi vânătoare erau prea vagi.

La început, tatăl şi fiul se hrăniseră cu soldaţi britanici bolnavi. Unii îl implorau pe Marcus să le cruţe viaţa, şi Matthew îl învăţase cum să se hrănească din fiinţele cu sânge cald fără să le omoare. Apoi vânaseră criminali, care strigau cerând îndurare, deşi n-o meritau. De fiecare dată, Matthew îl punea pe Marcus să-i explice de ce alesese un anumit om drept pradă. Simţul etic al lui Marcus se dezvoltase, în felul acela ezitant, măsurat, specific vampirilor care ajungeau să accepte ceea ce trebuiau să facă pentru supravieţuire.

Matthew era cunoscut de mulţi pentru simţul său foarte sofisticat al binelui şi răului. Toate erorile sale de judecată puteau fi atribuite unor decizii luate la mânie. Lui Marcus i se spusese că tatăl său nu mai era atât de înclinat spre această emoţie primejdioasă pe cât fusese în trecut. Poate că nu, dar în seara asta, la Oxford, pe chipul lui Matthew se putea citi aceeaşi expresie criminală pe care o avusese şi la Brandywine – şi de data asta nu mai avea la dispoziţie niciun câmp de luptă unde să-şi descarce furia.

— Trebuie să fie o greşeală.

Matthew avea o privire sălbatică atunci când termină de parcurs rezultatele testelor ADN ale vrăjitoarei.

Marcus clătină din cap.

— I-am analizat sângele de două ori. Miriam mi-a confirmat descoperirile cu ajutorul ADN-ului din mostra de frotiu. Recunosc că rezultatele sunt surprinzătoare.

Matthew trase aer în piept ezitant.

— Sunt absurde. Diana posedă aproape toţi markerii genetici pe care i-am întâlnit vreodată la o vrăjitoare. Îşi strânse gura sumbru în timp ce dădea paginile ca să ajungă la sfârşit. Dar aceste secvenţe sunt cele care ne îngrijorează.

Matthew răsfoi repede datele. Erau mai mult de douăzeci şi patru de secvenţe ADN, unele scurte, altele lungi, cu micuţe semne de întrebare roşii făcute de Miriam în dreptul lor.

— Dumnezeule! spuse el, azvârlindu-le înapoi fiului său. Avem deja destule motive de îngrijorare. Ticălosul ăla de Peter Knox a

ameninţat-o. Vrea manuscrisul. Diana a încercat să-l ia din nou, dar *Ashmole 782* a dispărut iar în adâncurile bibliotecii şi nu vrea să mai iasă. Din fericire, Knox e convins – deocamdată – că ea l-a obţinut prima dată rupându-i vraja în mod intenţionat.

— Şi n-a fost aşa?

— Nu. Diana nu are cunoştinţele şi nici controlul necesar ca să facă ceva atât de complicat. Puterea ei este total nedisciplinată. Mi-a făcut o gaură în covor.

Matthew părea amărât, iar fiul său se străduia să nu zâmbească. Tatăl său îşi iubea obiectele vechi.

— Atunci îl vom ţine pe Knox la distanţă şi-i vom da Dianei posibilitatea să-şi descopere abilităţile. Nu pare prea dificil.

— Knox nu e singurul meu motiv de îngrijorare. Diana a primit astea în corespondenţă azi.

Matthew îi întinse fiului său fotografia şi biletul care o însoţise. Când continuă, vocea sa avea o notă periculoasă, monotonă:

— Părinţii ei. Îmi amintesc că am auzit despre o vrăjitoare şi un vrăjitor americani omorâţi în Nigeria, dar cu mult timp în urmă. N-am făcut niciun moment legătura între ei şi Diana.

— Doamne sfinte! zise Marcus încet.

Privind fix fotografia, încercă să-şi imagineze cum ar fi să primească o poză cu propriul tată făcut bucăţi şi lăsat să moară în ţărână.

— Nu numai atât. Din ce am reuşit eu să înţeleg, Diana a crezut multă vreme că părinţii ei au fost omorâţi de oameni. Asta e principalul motiv pentru care a încercat să respingă magia.

— Dar nu i-a mers, nu-i aşa? bombăni Marcus, gândindu-se la ADN-ul vrăjitoarei.

— Nu, încuviinţă Matthew cu o figură sumbră.

— Cât timp am fost eu în Scoţia, o altă vrăjitoare din America, Gillian Chamberlain, a informat-o că nu oamenii, ci alte vrăjitoare îi uciseseră părinţii.

— Şi aşa e?

— Nu sunt sigur. Dar e clar că situaţia asta nu e legată doar de descoperirea manuscrisului *Ashmole 782* de către o vrăjitoare. Tonul lui Matthew deveni înverşunat. Şi am de gând să aflu despre ce e vorba.

Ceva argintiu sclipi pe puloverul lui cenuşiu.

„Poartă sicriul lui Lazăr“, îşi dădu seama Marcus.

Nimeni din familie nu vorbea deschis despre Eleanor St. Leger sau despre evenimentele din jurul morţii ei, de teamă să nu-i stârnească lui Matthew unul dintre accesele sale de furie. Marcus ştia că, în 1140, tatăl său nu-şi dorise să părăsească Parisul, unde studia fericit filosofia. Dar când capul familiei, tatăl lui Matthew, Philippe, îl rechemase la Ierusalim ca să-l ajute să pună capăt conflictelor ce continuau să pustiască Ţara Sfântă la mult timp după terminarea cruciadei papei Urban al II-lea, Matthew se supusese fără să pună întrebări. O cunoscuse pe Eleanor, se împrietenise cu numeroasa ei familie de neam englez[38] şi se îndrăgostise până peste cap.

Dar familia St. Leger şi familia de Clermont se aflau adesea în tabere adverse în timpul disputelor politice, iar fraţii mai mari ai lui Matthew – Hugh, Godfrey şi Baldwin – îi ceruseră să renunţe la Eleanor, pentru ca ei să aibă mână liberă să-i nimicească familia.

Matthew refuzase. Într-o zi, o dispută între Baldwin şi Matthew din cauza unei mărunte crize politice în care erau implicaţi St. Legerii scăpase rapid de sub control. Înainte ca Philippe să poată fi găsit, Eleanor intervenise între cei doi fraţi. Când Matthew şi Baldwin îşi veniseră în fire, ea pierduse deja prea mult sânge ca să mai poată fi salvată.

Marcus încă nu înţelegea cum de o lăsase Matthew să moară pe Eleanor dacă o iubise atât de mult.

Acum, Matthew îşi purta medalionul de pelerin numai atunci când se temea că avea să ucidă pe cineva sau când se gândea la Eleanor St. Leger – sau ambele.

— Poza aia e o ameninţare, şi nu în van. Hamish credea că numele Bishop le va face pe vrăjitoare să fie mai prudente, dar mă tem că lucrurile stau taman pe dos. Indiferent cât de mari sunt talentele înnăscute ale Dianei, ea nu se poate apăra singură şi e prea independentă ca să ceară ajutorul cuiva. Am nevoie să stai cu ea câteva ore.

Matthew îşi desprinse cu greu privirea de la fotografia Rebeccăi Bishop şi a lui Stephen Proctor.

— Mă duc s-o găsesc pe Gillian Chamberlain.

— Nu poţi fi sigur că Gillian a fost cea care a adus fotografia, observă Marcus. Sunt două mirosuri diferite pe ea.

---

[38] St. Leger este într-adevăr o veche familie anglo-irlandeză, cu rădăcini normande şi germanice, ai cărei membri apar constant în istorie. (n.tr.)

— Celălalt îi aparţine lui Peter Knox.

— Dar Peter Knox este membru al Congregaţiei!

Marcus ştia că în timpul cruciadelor luase naştere un consiliu cu nouă membri, alcătuit din demoni, vrăjitoare şi vampiri – câte trei reprezentanţi din fiecare specie. Rostul Congregaţiei era de a oferi siguranţă tuturor făpturilor neomeneşti, având grijă ca niciuna să nu atragă atenţia oamenilor.

— Dacă faci vreun gest împotriva lui, el va fi considerat o sfidare la adresa autorităţii Congregaţiei. Întreaga noastră familie va avea de suferit. Doar nu te gândeşti serios să ne pui în pericol numai ca să răzbuni o vrăjitoare!

— Nu-mi pui la îndoială loialitatea, nu-i aşa? toarse Matthew ameninţător.

— Nu, îţi pun la îndoială judecata, zise Marcus cu pasiune, înfruntându-şi tatăl fără teamă. Povestea asta de dragoste ridicolă e suficient de rea. Congregaţia are deja un motiv să ia măsuri împotriva ta. Nu le da încă unul.

În timpul primei vizite a lui Marcus în Franţa, bunica sa vampir îi explicase că acum era supus unui legământ care interzicea relaţiile apropiate între diferitele specii, precum şi orice amestec în religia şi în politica oamenilor. Toate celelalte interacţiuni cu oamenii – inclusiv cele sentimentale – trebuiau evitate, dar erau permise atâta timp cât nu creau probleme. Marcus preferase dintotdeauna să-şi petreacă timpul cu alţi vampiri şi mereu gândise aşa, deci condiţiile legământului nu contaseră prea mult pentru el până acum.

— Nimănui nu-i mai pasă de asta, zise Matthew defensiv, şi ochii săi cenuşii se îndreptară spre uşa de la dormitorul Dianei.

— Ah, ea nu ştie nimic de legământ, zise Marcus cu dispreţ, iar tu n-ai nicio intenţie să-i spui. La naiba, ştii prea bine că nu poţi ascunde secretul ăsta de ea la infinit.

— Congregaţia nu ne va obliga să respectăm o promisiune făcută cu aproape o mie de ani în urmă, într-o lume foarte diferită.

Privirea lui Matthew era fixată acum asupra unei gravuri vechi care o înfăţişa pe zeiţa Diana ţintind cu arcul către un vânător care fugea prin pădure. Îşi aminti un pasaj dintr-o carte scrisă cu mult timp în urmă de un prieten – „căci nu mai sunt vânători, ci vânat“[39] – şi se înfioră.

[39] Citat din dialogul filosofic *Despre eroicele avânturi* de Giordano Bruno

— Gândeşte-te bine înainte să faci aşa ceva, Matthew.

— Hotărârea mea e luată. Tatăl evită privirea fiului său. Poţi s-o veghezi cât timp lipsesc eu, să te asiguri că nu păţeşte nimic?

Marcus dădu din cap, neputând să reziste farmecului aspru din vocea tatălui său.

După ce Matthew părăsi încăperea, Marcus se apropie de Diana. Îi ridică una dintre pleoape, apoi pe cealaltă şi o apucă de încheietura mâinii. Adulmecă, simţind frica şi şocul care o înconjurau. Detectă şi medicamentul care încă îi circula prin vene. „Bun”, îşi spuse. Măcar tatăl său avusese prezenţa de spirit să-i dea un sedativ.

Continuă să examineze starea Dianei, privindu-i cu atenţie pielea şi ascultându-i respiraţia. Când termină, rămase în tăcere la căpătâiul vrăjitoarei, privind-o cum visa. Fruntea i se încreţise, ca şi cum s-ar fi certat cu cineva.

La sfârşitul acestei cercetări, Marcus ştia două lucruri. Primul, Diana avea să fie bine. Avusese un şoc serios şi avea nevoie de odihnă, dar nu păţise niciun rău ireversibil. Al doilea, mirosul tatălui său era peste tot. Matthew făcuse asta intenţionat, marcând-o pe Diana astfel încât orice vampir să ştie cui îi aparţinea. Asta însemna că lucrurile merseseră mai departe decât crezuse Marcus că se putea. Tatălui său avea să-i fie greu să se detaşeze de această vrăjitoare. Şi n-avea să aibă de ales, dacă poveştile spuse de bunica sa erau adevărate.

Matthew reapăru după miezul nopţii. Arăta şi mai supărat decât atunci când plecase, dar era impecabil ca întotdeauna. Îşi trecu degetele prin păr şi intră direct în camera Dianei, fără să-i adreseze o vorbă fiului său.

Marcus ştia că nu trebuia să-l ia la întrebări atunci. După ce Matthew ieşi din camera vrăjitoarei, Marcus îl întrebă doar:

— Ai să discuţi cu Diana despre rezultatele testelor?

— Nu, făcu Matthew scurt, fără să manifeste vreo umbră de sentiment de vinovăţie pentru faptul că-i ascundea vrăjitoarei informaţii de o asemenea importanţă. Şi nici n-am să-i spun ce ar putea să-i facă vrăjitoarele din Congregaţie. A avut deja destule de suferit.

— Diana Bishop e mai puţin fragilă decât crezi. N-ai niciun drept să ţii doar pentru tine asemenea informaţii dacă vei continua să-ţi petreci timpul cu ea.

(n.tr.)

Marcus ştia că viaţa unui vampir nu se măsura în ore sau în ani, ci în secretele dezvăluite şi ţinute. Vampirii îşi păzeau cu strictețe relaţiile personale, numele pe care le adoptau şi detaliile despre numeroasele vieţi pe care le duseseră. Tatăl său ţinea însă mai multe secrete decât majoritatea, iar nevoia lui de a ascunde lucruri de propria sa familie era pur şi simplu exasperantă.

— Nu te amesteca, Marcus, mârâi tatăl său. Nu e treaba ta.

Marcus înjură.

— Secretele tale nenorocite ne vor duce în ruină.

Matthew îşi apucă fiul de ceafă înainte ca acesta să termine propoziţia.

— Secretele mele au păstrat familia asta în siguranţă vreme de multe secole, fiule. Unde-ai fi azi dacă n-ar fi existat secretele mele?

— Bănuiesc că aş fi fost hrană pentru viermi într-un mormânt nemarcat din Yorktown[40] zise Marcus lipsit de suflu, cu corzile vocale strivite.

De-a lungul anilor, Marcus încercase fără prea mult succes să descopere unele dintre secretele tatălui său. Nu reuşise niciodată să afle cine-i vânduse lui Matthew pontul că fiul său dezlănţuise iadul pe pământ în New Orleans după ce Jefferson cumpărase statul Louisiana, de pildă. Marcus crease acolo o familie de vampiri la fel de turbulentă şi de fermecătoare ca el însuşi, din cetăţenii cei mai tineri şi mai puţin responsabili ai oraşului. Progeniturile lui Marcus – printre care şi un număr alarmant de împătimiţi ai jocurilor de noroc şi alte personaje bune de nimic – riscau să fie descoperiţi de oameni de fiecare dată când ieşeau după lăsarea serii. Vrăjitoarele din New Orleans, îşi amintea Marcus, îi spuseseră clar că aşteptau să părăsească oraşul.

Apoi, dintr-odată, apăruse Matthew, neinvitat şi neanunţat, cu o superbă femeie-vampir metisă: Juliette Durand. Împreună iniţiaseră o campanie de îngenunchere a familiei lui Marcus. În câteva zile formaseră o alianţă şocantă cu un tânăr şi manierat vampir francez din Cartierul Grădinilor, care avea părul incredibil de auriu şi o rezervă de cruzime adâncă precum fluviul

[40] În urma înfrângerii decisive de la Yorktown (1781), guvernul britanic a început negocierile de pace cu coloniile americane care luptaseră pentru independenţă.

Mississippi. Atunci începuseră cu adevărat problemele.

După primele două săptămâni, noua familie a lui Marcus era, în mod misterios, considerabil mai mică. În timp ce numărul de morţi şi de dispariţii creştea, Matthew ridica neputincios mâinile în aer şi murmura despre pericolele vieţii în New Orleans. Juliette, pe care Marcus ajunsese s-o deteste în puţinele zile de când o cunoscuse, zâmbea enigmatic şi şoptea cuvinte încurajatoare în urechea tatălui său. Era cea mai manipulatoare fiinţă pe care o întâlnise Marcus vreodată, aşa că fusese încântat când ea şi tatăl său o luaseră pe drumuri diferite.

Sub presiunile copiilor săi rămaşi în viaţă, Marcus dăduse asigurări fervente că toţi se vor purta cum se cuvine dacă Matthew şi Juliette vor pleca.

Matthew fusese de acord după ce îi prezentase în detaliu şi cu severitate care erau aşteptările legate de comportamentul membrilor familiei de Clermont.

— Dacă eşti hotărât să mă faci bunic, îi ordonase tatăl său în timpul unui interogatoriu extrem de neplăcut ţinut în prezenţa câtorva dintre cei mai bătrâni şi mai puternici vampiri din oraş, ai mai multă grijă.

Acea amintire încă-l făcea pe Marcus să pălească.

Cine sau ce le dăduse lui Matthew şi Juliettei autoritatea de a acţiona astfel rămăsese un mister. Poate că forţa tatălui său, viclenia Juliettei şi strălucirea numelui de Clermont îi ajutaseră să câştige sprijinul vampirilor. Dar fusese mai mult decât atât. Toate făpturile din New Orleans – chiar şi vrăjitoarele – îl trataseră pe tatăl său de parc-ar fi fost membru al unei familii regale.

Marcus se întrebă dacă nu cumva tatăl său fusese membru al Congregaţiei, pe vremea aceea. Asta ar fi explicat multe.

Vocea lui Matthew îi izgoni amintirile.

— Diana e curajoasă, Marcus, dar nu trebuie să ştie totul acum. Îi dădu drumul lui Marcus şi se îndepărtă de el.

— Atunci ştie despre familia ta? Despre ceilalţi copii ai tăi?

„Ştie despre tatăl tău?” Marcus nu rosti ultima întrebare. Dar Matthew ştia ce era în mintea lui.

— Eu nu relatez istoriile altor vampiri.

— Faci o greşeală, zise Marcus, clătinând din cap. Diana nu-ţi va fi recunoscătoare că ţii secrete faţă de ea.

— Aşa spune şi Hamish. Când va fi pregătită, îi voi spune totul

– dar nu mai devreme. Vocea tatălui său era fermă. Singura mea preocupare în acest moment este să o scot din Oxford.

— Vrei s-o duci în Scoţia? Cu siguranţă, nimeni nu va ajunge la ea acolo. Marcus se gândise imediat la moşia îndepărtată a lui Hamish. Sau o laşi la Woodstock înainte să pleci?

— Înainte să plec? Matthew arăta nedumerit.

— M-ai pus să-ţi aduc paşaportul.

Acum, Marcus era cel nedumerit. Asta făcea tatăl său – se înfuria şi apoi pleca pentru a fi de unul singur până când reuşea să se controleze mai bine.

— N-am nicio intenţie să o părăsesc pe Diana, zise Matthew pe un ton îngheţat. O duc la Sept-Tours.

— Doar nu vrei să stea sub acelaşi acoperiş cu Ysabeau!

Vocea uluită a lui Marcus răsună puternic în încăperea mică.

— Este şi casa mea, spuse Matthew cu un aer încăpăţânat.

— Mama ta se laudă în faţa oricui cu vrăjitoarele pe care le-a omorât şi dă vina pe orice vrăjitoare care-i iese în cale pentru ceea ce au păţit Louisa şi tatăl tău.

Trăsăturile lui Matthew se descompuseră, iar Marcus înţelese în sfârşit. Fotografia îi amintise lui Matthew de moartea lui Philippe şi de lupta dusă de Ysabeau cu nebunia în anii ce urmaseră.

Matthew îşi apăsă tâmplele cu palmele, ca şi cum ar fi încercat cu disperare să conceapă un plan mai bun.

— Diana n-a avut nimic de-a face cu niciuna dintre aceste tragedii. Ysabeau va înţelege.

— Nu va înţelege – ştii prea bine, zise Marcus cu încăpăţânare.

Îşi iubea bunica şi nu voia s-o vadă rănită. Iar dacă Matthew – preferatul ei – aducea acasă o vrăjitoare, asta avea s-o rănească rău de tot.

— Niciun loc nu e atât de sigur ca Sept-Tours. Vrăjitoarele se vor gândi de două ori înainte să se pună cu Ysabeau – mai ales la ea acasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu le lăsa singure împreună!

— Nici n-am s-o fac, promise Matthew. O să vă rog pe tine şi pe Miriam să vă mutaţi în casa de la poartă, cu speranţa că asta-i va convinge pe toţi că Diana e acolo. În cele din urmă îşi vor da seama de adevăr, dar asta ne poate da un avans de câteva zile. Cheile mele sunt la portar. Întoarce-te peste câteva

ore, după ce noi vom fi plecat. Ia pilota de pe pat – va avea mirosul ei – şi du-te cu maşina la Woodstock. Rămâi acolo până când îţi dau eu un semn.

— Poţi să te aperi pe tine şi pe vrăjitoare în acelaşi timp? întrebă Marcus încet.

— Mă voi descurca, spuse Matthew cu hotărâre.

Marcus dădu din cap, şi cei doi vampiri se prinseră de braţ, schimbând o privire plină de înţeles. Tot ceea ce trebuiau să-şi spună unul altuia în asemenea momente fusese spus de mult.

Când Matthew rămase din nou singur, se prăbuşi pe canapea şi-şi cuprinse capul în mâini. Opoziţia vehementă a lui Marcus îl zdruncinase.

Îşi ridică ochii şi rămase iar cu privirea pierdută asupra gravurii cu zeiţa vânătorii care-şi urmărea prada. Îi veni în minte încă un vers din acel poem vechi.

„Am văzut-o ieşind din pădure, şopti el, pe cea care mă vânează, iubita mea Diana.“

În dormitor, la o distanţă prea mare pentru ca o fiinţă cu sânge cald s-o fi putut auzi, Diana se mişcă şi scoase un strigăt. Matthew se grăbi să ajungă la ea şi o cuprinse în braţe. Dorinţa de a o proteja îi reveni şi-l făcu să se simtă şi mai hotărât.

— Aici sunt, murmură el printre şuviţele multicolore ale părului ei.

Privi chipul adormit al Dianei, gura ei strânsă şi încruntarea aprigă. Era un chip pe care-l studiase ore în şir şi pe care-l ştia bine, dar contradicţiile sale continuau să-l fascineze.

— Oare m-ai vrăjit? se întrebă el cu voce tare.

După tot ce se petrecuse în seara aceea, Matthew ştia că nevoia lui de ea era mai puternică decât orice altceva. Nici familia sa, nici următoarea dată când avea să simtă gustul sângelui nu contau atât cât nevoia de a şti că ea era în siguranţă şi în apropiere. Dacă asta însemna să fii vrăjit, atunci era pierdut.

Braţele sale o cuprinseră mai strâns, ţinând-o pe Diana în somn aşa cum nu şi-ar fi permis să o ţină când era trează. Ea oftă şi se cuibări mai aproape.

Dacă n-ar fi fost vampir, Matthew n-ar fi auzit cuvintele pe care Diana abia le murmură, în timp ce îi apucase medalionul şi puloverul şi-şi lipise pumnul ferm în dreptul inimii lui.

— Nu eşti pierdut. Te-am găsit eu.

Matthew se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase vorbele acestea, dar ştia bine că nu.

Ea îi auzea gândurile.

Nu tot timpul, nu când era conştientă – nu încă. Dar era doar o chestiune de timp până când Diana avea să afle tot ce trebuia să ştie despre el. Îi va cunoaşte secretele, părţile lui întunecate şi teribile, pe care nu era destul de curajos ca să le înfrunte.

Ea îi răspunse cu un alt murmur slab.

— Sunt destul de curajoasă pentru amândoi.

Matthew îşi înclină capul spre al ei.

— Va trebui să fii.

Capitolul 17

Aveam un gust puternic de cuişoare pe limbă şi mă simţeam mumificată în propria pilotă. Când m-am zvârcolit în straturile de învelitori, arcurile vechi ale patului scârţâiră uşor.

— Şşşt.

Buzele lui Matthew erau lângă urechea mea, iar corpul lui se arcuise într-o cochilie în spatele meu. Stăteam acolo ca două linguri într-un sertar, strâns lipiţi unul de celălalt.

— Cât e ceasul?

Răguşisem.

Matthew se depărtă puţin de mine şi se uită la ceas.

— E trecut de unu.

— Cât am dormit?

— De aseară, de pe la şase.

Aseară.

Mintea mi se împrăştie în cuvinte şi imagini: manuscrisul de alchimie, ameninţarea lui Peter Knox, degetele mele care se albăstreau din cauza electricităţii, fotografia părinţilor mei, mâna mamei încremenită în încercarea niciodată încheiată de a-l atinge pe tata.

— Mi-ai dat medicamente. Am împins pilota, încercând să-mi eliberez mâinile. Nu-mi place să iau medicamente, Matthew.

— Data viitoare când intri în stare de şoc, am să te las să suferi inutil.

Trase scurt de învelitoare, ceea ce avu un efect mai puternic decât toată lupta mea de mai devreme.

Vocea aspră a lui Matthew îmi zgudui ţăndările memoriei şi ieşiră la suprafaţă imagini noi. Faţa contorsionată a lui Gillian Chamberlain mă avertiza să nu ţin secrete, iar biletul îmi poruncea să-mi aduc aminte. Timp de câteva clipe, am avut din nou şapte ani, încercând să înţeleg cum părinţii mei – atât de înzestraţi şi de plini de vitalitate – puteau să nu mai fie în viaţa mea.

În cameră, pe pat, m-am întins spre Matthew, în timp ce cu ochii minţii vedeam cum mâna mamei se întindea spre tatăl meu, dintr-un cerc de cretă. Suferinţa provocată de moartea lor, pe care o resimţisem încă din copilărie, se însoţi cu compasiunea de adult faţă de încercarea disperată a mamei de a-l atinge pe tata. Smulgându-mă din braţele lui Matthew, mi-

am strâns genunchii la piept, făcându-mă ghem ca să mă apăr.

Matthew voia să mă ajute – vedeam asta –, dar nu era sigur de mine, iar umbra propriilor mele emoţii contradictorii îi căzu pe chip.

Vocea lui Knox îmi răsună din nou în minte, plină de otravă.

„Aminteşte-ţi cine eşti.“

„Îţi aminteşti?“ mă întreba biletul.

Fără vreun avertisment, m-am întors din nou către Matthew, grăbindu-mă să micşorez distanţa dintre noi. Părinţii mei dispăruseră, dar el era aici. Aşezându-mi capul sub bărbia lui, am ascultat câteva minute ca să aud următoarea dată când sângele avea să-i fie pompat în organism. Ritmurile încete ale inimii sale de vampir mă adormiră curând.

Propria mea inimă bubuia când m-am trezit din nou în întuneric, împingând din toate puterile pilota desfăcută şi zbătându-mă să mă ridic în şezut. În spatele meu, Matthew aprinse veioza, al cărei con de umbră era în continuare departe de pat.

— Ce este? mă întrebă el.

— Magia m-a găsit. Vrăjitoarele la fel. Voi fi omorâtă pentru magia mea, aşa cum au fost omorâţi părinţii mei.

Cuvintele se învălmăşeau să-mi iasă din gură. Panica mă făcea să vorbesc repede şi m-am ridicat ezitant în picioare.

— Nu. Matthew se ridică şi se puse între mine şi uşă. Va trebui să înfruntăm asta, Diana, orice ar fi. Altfel vei fugi tot restul vieţii.

O parte din mine ştia că Matthew spune adevărul. Cealaltă voia să o ia la goană în întuneric. Dar cum s-o fac când un vampir îmi stătea în drum?

Aerul începu să se agite în jurul meu ca şi cum ar fi încercat să alunge senzaţia că eram prinsă în capcană. Un suflu de aer rece mi se învârteji în jurul manşetelor de la pantaloni. Aerul se târî în sus pe corpul meu, ridicându-mi părul din jurul feţei într-o boare blândă. Matthew înjură şi făcu un pas către mine, cu braţele întinse. Briza se intensifică în rafale de vânt care agitară cearşafurile şi perdelele.

— Totul e în regulă. Ridicase vocea înadins ca să-l aud prin vârtej şi ca să mă calmeze în acelaşi timp.

Dar nu era de ajuns.

Forţa vântului continuă să crească, şi odată cu ea mi se

ridicară braţele, care dădură aerului forma unei coloane ce mă înconjura la fel de protector ca pilota mai devreme. De cealaltă parte a vârtejului, Matthew rămăsese cu o mână încă întinsă, cu ochii aţintiţi într-ai mei. Când am deschis gura să-l avertizez să păstreze distanţa, din ea nu ieşi decât aer îngheţat.

— E în regulă, zise el din nou, fără să-şi ia ochii dintr-ai mei. Nu mă mişc.

Nu-mi dădusem seama care era problema până când el nu rostise cuvintele.

— Promit, îmi spuse pe un ton ferm.

Vântul slăbi. Ciclonul care mă înconjura se transformă într-un vârtej, apoi într-o adiere, iar în cele din urmă dispăru complet. Am icnit şi am căzut în genunchi.

— Ce se întâmplă cu mine?

În fiecare zi alergam, vâsleam, făceam yoga, iar corpul meu executa ceea ce-i spuneam. Acum făcea lucruri inimaginabile. Am privit în jos ca să mă asigur că mâinile nu-mi scânteiau de electricitate şi că tălpile nu-mi mai erau bătute de vânturi.

— Ăsta a fost un vânt vrăjitoresc, explică Matthew, fără să se mişte. Ştii ce este?

Auzisem de o vrăjitoare din Albany care putea invoca furtuna, dar nimeni nu numise asta vreodată „vânt vrăjitoresc“.

— Nu chiar, am mărturisit eu, continuând să arunc priviri furişe către mâinile şi picioarele mele.

— Unele vrăjitoare au moştenit abilitatea de a controla elementul aerului. Tu eşti una dintre ele, zise el.

— Asta n-a fost control.

— A fost pentru prima dată.

Matthew era detaşat. Îmi arătă micul dormitor: perdelele şi cearşafurile intacte, toate hainele răspândite pe comodă şi pe podea exact acolo unde le lăsasem de dimineaţă.

— Noi n-am păţit nimic, iar încăperea nu arată de parcă ar fi trecut prin ea o tornadă. Deocamdată, asta înseamnă control.

— Dar eu nu am cerut aşa ceva. Lucrurile astea pur şi simplu li se întâmplă vrăjitoarelor – scântei electrice şi vânturi pe care nu le-au invocat?

Mi-am dat părul din ochi şi m-am clătinat, epuizată. În ultimele douăzeci şi patru de ore se întâmplaseră prea multe. Matthew se înclină spre mine ca şi cum ar fi vrut să mă prindă în caz că aş fi căzut.

— Vânturile vrăjitoreşti şi degetele albastre sunt rare în prezent. În tine există magie, Diana, şi ea vrea să iasă, fie că tu o doreşti, fie că nu.

— M-am simţit prinsă în capcană.

— N-ar fi trebuit să te încolţesc seara trecută. Matthew părea ruşinat. Uneori nu ştiu ce să mă fac cu tine. Eşti ca un perpetuum mobile. N-am vrut decât să te opreşti un moment şi să mă asculţi.

Trebuie să fi fost şi mai greu pentru un vampir care respira arareori să facă faţă nevoii mele neîncetate de a mă mişca. Încă o dată, spaţiul dintre noi era brusc prea mare. Am dat să mă ridic.

— M-ai iertat? mă întrebă sincer.

Am încuviinţat din cap.

— Pot să…? continuă el, arătând spre picioarele sale.

Am încuviinţat iar din cap.

În timpul de care am avut nevoie să mă ridic în picioare, Matthew făcu trei paşi iuţi. Corpul meu se ciocni de al lui aşa cum se întâmplase în bibliotecă în seara când îl văzusem pentru prima dată, stând aristocratic şi senin în sala de lectură Duke Humfrey. Dar de data asta nu m-am tras înapoi atât de repede. M-am sprijinit de el de bunăvoie şi pielea lui mi s-a părut liniştitor de răcoroasă, nu înspăimântător de rece.

Am rămas tăcuţi câteva clipe, ţinându-ne în braţe. Inima mea se domoli, iar braţele lui nu mă strânseră tare, deşi răsuflarea întretăiată sugera că nu-i era uşor să stea aşa.

— Şi mie-mi pare rău. Corpul meu se lipi moale de al lui şi puloverul său mă zgârie pe obraz. Voi încerca să-mi controlez energia.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Şi n-ar trebui să te străduieşti atât de tare să fii ceea ce nu eşti. Ai bea ceai dacă ţi-aş face? mă întrebă el. Buzele lui se mişcară pe creştetul meu.

Afară, noaptea nu era îndulcită de niciun semn al răsăritului.

— Cât e ceasul acum?

Mâna lui Matthew se răsuci între omoplaţii mei astfel încât să poată vedea ceasul.

— Trei şi câteva minute.

Am gemut.

— Sunt cumplit de obosită, dar un ceai sună minunat.

— Atunci mă duc să fac. Îmi desprinse cu blândeţe braţele din

jurul taliei lui. Mă întorc imediat.

Nevrând să-l scap din ochi, m-am luat după el. Scotocea prin cutiile şi punguţele de ceaiuri.

— Ţi-am spus că-mi place ceaiul, am zis pe un ton de scuză, când Matthew mai găsi o pungă cafenie în dulap, ascunsă în spatele unei prese de cafea pe care o foloseam rareori.

— Ai vreo preferinţă?

Arătă spre raftul aglomerat.

— Cel din punguţa neagră cu etichetă aurie, te rog.

Ceaiul verde părea opţiunea cea mai liniştitoare.

Matthew începu să-şi facă de lucru cu ceainicul. Turnă apă fierbinte peste frunzele aromate şi când a fost gata îmi întinse o cană veche, ciobită. Aromele de ceai verde, de vanilie şi de citrice erau diferite de ale lui Matthew, şi cu toate astea alinătoare.

Îşi pregăti şi pentru el o cană, şi nările îi fremătară în semn de apreciere.

— Nu miroase deloc rău, recunoscu el, luând o înghiţitură mică.

Era prima dată când îl vedeam că bea şi altceva decât vin.

— Unde vrei să stăm? l-am întrebat eu, cuprinzând cana caldă cu ambele mâini.

Matthew înclină din cap spre camera de zi.

— Acolo. Trebuie să stăm de vorbă.

Se aşeză într-un colţ al vechii canapele confortabile, iar eu m-am instalat în celălalt capăt. Aburul ceaiului se ridica în jurul feţei mele, amintindu-mi cu blândeţe de vântul vrăjitoresc.

— Trebuie să înţeleg de ce crede Knox că ai rupt vraja manuscrisului, zise Matthew după ce ne-am aşezat.

I-am redat conversaţia din apartamentul directorului.

— A zis că vrăjile devin volatile în jurul unei date aniversare a creării lor. Au fost şi alte vrăjitoare – dintre cele care se pricep la vrăjitorie – care au încercat să o rupă şi n-au reuşit. Bănuia că m-am aflat doar în locul potrivit la momentul potrivit.

— Cea care a vrăjit *Ashmole 782* a fost o vrăjitoare puternică şi bănuiesc că vraja asta e aproape imposibil de rupt. Nimeni dintre cei care au încercat să ia manuscrisul mai înainte nu a întrunit condiţiile de desfacere a vrăjii, indiferent câtă vrăjitorie ştia sau în ce moment al anului a încercat. Matthew privi o vreme în adâncimile cănii cu ceai. Tu ai făcut-o. Întrebarea este

cum şi de ce.

— Ideea că eu aş fi întrunit condiţiile de desfacere a unei vrăji realizate înainte de naşterea mea e mai greu de crezut decât varianta că a fost vorba doar despre o aberaţie aniversară. Şi dacă am întrunit condiţiile o dată, de ce nu s-a întâmplat din nou? Matthew deschise gura, iar eu am clătinat din cap. Nu, nu e din cauza ta.

— Knox ştie vrăjitorie, iar vrăjile sunt complicate. Presupun că e posibil ca trecerea timpului să le mai deterioreze din când în când. Nu părea prea convins.

— Aş vrea să pot înţelege ce se întâmplă.

Masa mea cea albă îmi apăru în faţa ochilor, cu piesele de puzzle aşezate pe ea. Am mişcat câteva din loc – Knox, manuscrisul, părinţii mei –, dar ele refuzau în continuare să alcătuiască o imagine. Vocea lui Matthew îmi destrămă reveria.

— Diana?

— Ce e?

— Ce faci?

— Nimic, am răspuns eu prea repede.

— Foloseşti magia, spuse el, punând jos cana de ceai. Îi simt mirosul. O şi văd. Scânteiezi.

— Asta fac atunci când nu pot rezolva o enigmă – ca acum. Îmi lăsasem capul în jos ca să ascund cât de greu îmi era să vorbesc despre asta. Văd o masă albă şi-mi imaginez toate piesele de care dispun. Au forme şi culori şi se mişcă pe masă până când formează o imagine. După aceea, se opresc din mişcare ca să-mi arate că sunt pe drumul cel bun.

Matthew aşteptă mult până să răspundă.

— Cât de des joci jocul ăsta?

— Tot timpul, am zis fără tragere de inimă. Când erai în Scoţia, mi-am dat seama că şi asta e tot o formă de magie, ca atunci când ştiu cine se uită la mine fără să întorc capul.

— *Există* o regulă aici, să ştii, spuse el. Atunci când nu te gândeşti foloseşti magia.

— Ce vrei să spui?

Piesele de puzzle începură să danseze pe masa albă.

— Când te mişti, nu gândeşti – nu cu partea raţională a minţii, cel puţin. Eşti cu totul altundeva atunci când vâsleşti, când alergi sau când faci yoga. Atunci când mintea nu-ţi ţine darurile în frâu, ele ies la iveală.

— Dar mai devreme gândeam, am spus, iar vântul vrăjitoresc tot s-a stârnit.

— A, dar atunci resimţeai o emoţie puternică, explică el, aplecându-se şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Asta ţine mereu intelectul la distanţă. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi când ţi s-au albăstrit degetele, cu Miriam şi apoi cu mine. Masa asta albă a ta este o excepţie de la regula generală.

— Proasta dispoziţie şi mişcarea sunt oare de ajuns ca să stârnească asemenea forţe? Cine şi-ar mai dori să fie vrăjitoare dacă ceva atât de simplu poate dezlănţui iadul pe pământ?

— Foarte multă lume, bănuiesc. Matthew îşi feri privirea. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine, zise el. Canapeaua scârţâi când se întoarse din nou cu faţa spre mine. Şi vreau să te gândeşti înainte să-mi răspunzi. Ai să faci asta?

— Sigur, am zis, înclinând din cap.

— Vreau să te duc acasă.

— Nu mă întorc în America.

Îmi trebuiseră cinci secunde ca să fac exact ceea ce el mă rugase să nu fac.

Matthew clătină din cap.

— Nu la tine acasă. La mine acasă. Trebuie să părăseşti Oxfordul.

— Ţi-am zis deja că merg la Woodstock.

— Old Lodge e *locuinţa* mea, Diana, îmi explică Matthew răbdător. Vreau să te duc *acasă* la mine – în Franţa.

— Franţa?

Mi-am dat părul din ochi ca să-l văd mai bine.

— Vrăjitoarele sunt hotărâte să obţină *Ashmole 782* şi să nu-l lase în mâinile celorlalte făpturi. Ideea că tu ai rupt vraja şi renumele familiei tale sunt singurele lucruri care le-au ţinut la distanţă. Când Knox şi ceilalţi vor afla că n-ai folosit nicio vrajă ca să obţii manuscrisul – că vraja era făcută astfel încât să se desfacă în faţa ta –, vor vrea să ştie cum şi de ce.

Am închis din nou ochii, ca să nu mai văd imaginea tatălui şi a mamei mele. Îmi apăruse din nou brusc în minte, cu claritate.

— Şi nu mă vor întreba cu frumosul.

— Probabil că nu. Matthew trase adânc aer în piept, iar vena de pe frunte îi pulsă. Am văzut fotografia, Diana. Vreau să te ştiu departe de Peter Knox şi de bibliotecă. Vreau să te ştiu sub acoperişul *meu* o vreme.

— Gillian a spus că vrăjitoarele i-au omorât.

Când ochii mei îi întâlniră pe ai lui, am fost uimită să văd ce pupile mici avea. De obicei erau negre şi enorme, dar ceva se schimbase în Matthew în noaptea asta. Pielea îi era mai puţin spectrală şi buzele de obicei palide căpătaseră un strop de culoare.

— Avea dreptate?

— N-am cum să ştiu cu siguranţă, Diana. Nigerienii hausa cred că sursa puterii unei vrăjitoare rezidă în nişte pietre din stomac. Cineva le-a căutat pe ale tatălui tău, spuse el cu regret. Cel mai probabil, o altă vrăjitoare.

Se auzi un declic uşor şi beculeţul robotului telefonic începu să clipească. Am gemut.

— Ea cincea oară când sună mătuşile tale, observă Matthew.

Oricât de încet era dat volumul, vampirul avea să audă mesajul.

M-am îndreptat spre masa din apropiere şi am ridicat receptorul.

— Sunt aici, sunt aici, am început, acoperind vocea agitată a mătuşii mele.

— Credeam c-ai murit, zise Sarah.

Brusc, ideea că eu şi ea eram ultimii membri ai familiei Bishop mă izbi cu putere. Mi-o închipuiam în bucătărie, cu telefonul la ureche şi cu părul vâlvoi în jurul feţei. Îmbătrânea şi, oricât ar fi fost de arţăgoasă, faptul că eram foarte departe şi în pericol o zguduise.

— N-am murit. Sunt în apartamentul meu, iar Matthew cu mine.

I-am aruncat vampirului un zâmbet slab. El nu mi-a răspuns.

— Ce se petrece? întrebă Em de pe o altă linie.

După moartea părinţilor mei, părul lui Em devenise argintiu în doar câteva luni. Pe atunci era încă tânără – nu împlinise treizeci de ani –, dar păruse mereu mai fragilă după aceea, ca şi cum şi-ar fi putut lua zborul la următoarea boare de vânt. Ca şi mătuşa mea, era clar supărată din cauza a ceea ce al şaselea simţ îi spusese că se întâmplă la Oxford.

— Am încercat să iau din nou manuscrisul, atâta tot, am spus pe un ton degajat, făcând efortul de a nu le stârni şi mai mult îngrijorarea.

Matthew se holbă la mine dezaprobator, aşa că i-am întors

spatele. Zadarnic. Privirea sa de gheaţă îmi străpungea acum umărul.

— Crezi că te sunăm din cauza *cărţii?* întrebă Sarah pe un ton imperios.

Nişte degete lungi şi reci apucară receptorul şi mi-l îndepărtară de ureche.

— Doamnă Bishop, sunt Matthew Clairmont, zise el brusc.

M-am întins ca să-i iau telefonul, dar Matthew mă prinse de încheietură şi clătină o dată din cap, în semn de avertisment.

— Diana a fost ameninţată. De alte vrăjitoare. Printre care şi Peter Knox.

N-a fost nevoie să fiu vampir ca să aud izbucnirea de la celălalt capăt al firului. Matthew îmi eliberă încheietura şi-mi dădu receptorul.

— Peter Knox! strigă Sarah. Matthew închise ochii, ca şi cum sunetul i-ar fi rănit timpanele. De cât timp bântuie pe acolo?

— De la început, am zis, cu glas tremurător. El era vrăjitorul în costum maro care a încercat să-şi facă loc în mintea mea.

— Nu l-ai lăsat să ajungă prea departe, sper?

Sarah părea înspăimântată.

— Am făcut ce am putut, Sarah. Nu prea ştiu ce fac când vine vorba de magie.

Em interveni:

— Draga mea, o mulţime dintre noi avem probleme cu Peter Knox. Mai important, tatăl tău nu avea încredere în el – câtuşi de puţin.

— Tata?

Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare, iar braţul lui Matthew îmi cuprinse talia, susţinându-mă. M-am frecat la ochi, dar n-am putut îndepărta imaginea capului deformat şi a torsului sfârtecat al tatălui meu.

— Diana, ce altceva s-a mai întâmplat? întrebă Sarah cu blândeţe. Peter Knox probabil te-a băgat bine în sperieţi, dar în mod clar mai e şi altceva.

Cu mâna liberă l-am strâns tare de braţ pe Matthew.

— Cineva mi-a trimis o poză cu mama şi cu tata.

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere.

— Ah, Diana, murmură Em.

— Poza *aia?* întrebă Sarah pe un ton sumbru.

— Da, am răspuns în şoaptă.

Sarah înjură.

— Dă-mi-l înapoi la telefon.

— Te poate auzi perfect de unde stă, am replicat. În plus, orice ai să-i spui lui, îmi poţi spune şi mie.

Mâna lui Matthew avansă de pe talia mea în zona lombară, începu să mă maseze cu podul palmei, apăsându-mi muşchii rigizi până când începură să se relaxeze.

— Atunci ascultaţi-mă amândoi. Îndepărtați-vă cât puteţi de Peter Knox. Iar vampirul ăla ar face bine să se asigure că aşa se va întâmpla, altfel pe el o să-l trag la răspundere. Stephen Proctor era cel mai binevoitor om din lume. Nu era deloc uşor să-i stârnească cineva aversiunea, iar pe vrăjitorul ăla îl detesta. Diana, te rog să vii acasă *imediat.*

— Nu vin, Sarah! Mă duc în Franţa cu Matthew.

Opţiunea mult mai puţin tentantă a lui Sarah tocmai mă convinsese.

Se lăsă tăcerea.

— În Franţa? făcu Em abia auzit.

Matthew întinse mâna.

— Matthew vrea să vă spună ceva.

I-am dat telefonul înainte ca Sarah să apuce să protesteze.

— Doamnă Bishop, telefonul dumneavoastră indică de pe ce număr sunteţi sunată?

Am pufnit. Telefonul maro fixat pe peretele din bucătăria de-acasă nu avea taste, ci disc, şi un fir kilometric, astfel încât Sarah să se poată plimba prin casă în timp ce vorbea. Dura o veşnicie să formezi un număr local. Cu siguranţă, un asemenea telefon nu arăta cine te sună.

— Nu? Atunci notaţi numerele astea.

Matthew îi dictă rar numărul său de mobil şi un altul care era probabil cel de-acasă, împreună cu instrucţiuni detaliate privind codurile telefonice internaţionale.

— Puteţi suna la orice oră.

Apoi Sarah făcu probabil o remarcă acidă, judecând după expresia mirată de pe chipul lui Matthew.

— Voi avea grijă să fie în siguranţă.

Îmi întinse telefonul.

— Am să închid acum. Vă iubesc. Nu vă faceţi griji.

— Încetează să ne tot spui asta, bodogăni Sarah. Eşti nepoata noastră. Suntem foarte îngrijorate, Diana, şi asta nu prea are

cum să se schimbe.

Am oftat.

— Ce pot face ca să vă conving că sunt bine?

— Pentru început, răspunde la telefon mai des, zise Sarah cu voce sumbră.

După ce ne-am luat la revedere, am rămas lângă Matthew, evitându-i privirea.

— Toată situaţia asta e numai din vina mea, exact cum a spus Sarah. M-am purtat ca un om complet ignorant.

Matthew se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre colţul canapelei, cât de departe de mine putea în cămăruţa aceea, şi se prăbuşi pe perne.

— Învoiala asta pe care ai făcut-o cu tine însăţi privind magia şi locul ei în viaţa ta a fost încheiată pe când erai un copil singur şi speriat. Acum, de fiecare dată când faci un pas, e ca şi cum viitorul tău atârnă de faptul că ai pus piciorul în locul potrivit sau nu.

Matthew păru luat prin surprindere când m-am aşezat lângă el în tăcere şi i-am luat mâinile într-ale mele, rezistând impulsului de a-i spune că totul va fi bine.

— În Franţa poate că vei reuşi pur şi simplu să *exişti* câteva zile – fără să te străduieşti, fără să te frământi că vei face o greşeală, continuă el. Poate vei reuşi să te odihneşti – deşi nu te-am văzut niciodată oprindu-te prea mult timp din mişcare. Să ştii că te mişti şi în somn.

— N-am timp de odihnă, Matthew. Deja începeam să mă răzgândesc în legătură cu plecarea din Oxford. În mai puţin de şase săptămâni este conferinţa despre alchimie. Organizatorii aşteaptă de la mine o prelegere serioasă. Abia am început s-o scriu şi, fără acces la bibliotecă, n-am nicio şansă să o termin la timp.

Matthew îşi miji ochii, speculativ.

— Lucrarea ta se referă la ilustraţiile alchimice, presupun?

— Da, la tradiţia imaginilor alegorice în Anglia.

— Ah, atunci bănuiesc că nu eşti interesată să vezi exemplarul meu de secol paisprezece din *Aurora consurgens.* Din păcate, e în franceză.

Am făcut ochii cât cepele. *Aurora consurgens* era un manuscris derutant despre forţele opuse ale transformării alchimice – argint şi aur, feminin şi masculin, întuneric şi lumină.

Avea ilustraţii complexe, încă insuficient înţelese.

— Cel mai vechi exemplar din *Aurora* datează din anii 1420.

— Al meu este din 1356.

— Dar manuscrisele din perioada aceea nu erau ilustrate, am comentat eu.

Descoperirea unui manuscris cu anluminuri datând dinaintea anului 1400 era la fel de improbabilă ca prezenţa unui Jeep în Războiul pentru Independenţa Coloniilor Americane.

— Ăsta este.

— Şi conţine toate cele treizeci şi opt de imagini?

— Nu. Are patruzeci. Matthew zâmbi. Se pare că istoricii s-au înşelat în privinţa câtorva amănunte.

Descoperirile de asemenea anvergură erau rare. Să fii primul care studiază un exemplar ilustrat din *Aurora consurgens* din secolul al paisprezecelea reprezenta pentru un istoric al alchimiei şansa vieţii lui.

— Ce prezintă ilustraţiile în plus? Textul e acelaşi?

— Va trebui să vii în Franţa ca să afli.

— Atunci să mergem, am spus repede.

După săptămâni de frustrare, dintr-odată prelegerea părea posibilă.

— Nu ai veni pentru propria ta siguranţă, dar ai face-o de dragul unui manuscris? Matthew clătină din cap cu tristeţe. Câtă lipsă de chibzuinţă.

— Nimeni nu mă consideră o persoană chibzuită, am mărturisit. Când plecăm?

— Peste o oră?

— Peste o oră, deci. Nu era o decizie de moment. Plănuise asta de când adormisem cu o seară înainte.

Matthew dădu din cap.

— Ne aşteaptă un avion pe pista de lângă vechea bază aviatică americană. Cât îţi ia să-ţi faci bagajele?

— Depinde ce trebuie să-mi iau la mine, am zis, simţind cum mi se învârte capul.

— Nu mare lucru. N-o să ieşim nicăieri. Ia-ţi haine călduroase, şi sper că n-ai să pleci fără adidaşi. Nu vom fi decât noi doi, plus mama mea şi menajera ei.

Mama. Lui.

— Matthew, am spus pe un ton pierit, nu ştiam că ai o mamă.

— Cu toţii avem o mamă, Diana, zise el, întorcându-şi ochii

cenuşii spre mine. Eu am avut două. Pe femeia care mi-a dat naştere şi pe Ysabeau – femeia care m-a transformat în vampir.

Să-l aibă în preajmă pe Matthew era una, dar o casă plină de vampiri necunoscuţi era cu totul altceva. Precauţia faţă de un asemenea pas periculos îmi umbri o parte din nerăbdarea de a vedea manuscrisul. Probabil că ezitarea mea era vizibilă.

— Nu m-am gândit la asta, zise el cu o voce rănită. Bineînţeles, n-ai niciun motiv să te încrezi în Ysabeau. Dar m-a asigurat că vei fi în siguranţă cu ea şi cu Marthe.

— Dacă tu ai încredere în ele, atunci am şi eu.

Spre surprinderea mea, vorbeam serios – în pofida temerii insidioase că Matthew trebuise să le întrebe dacă aveau de gând să ia o îmbucătură din gâtul meu.

— Mulţumesc, spuse el simplu.

Privirea îi alunecă spre buzele mele şi, drept răspuns, sângele începu să mi se înfierbânte.

— Fă-ţi bagajele, iar eu am să spăl vasele şi am să dau câteva telefoane.

Când am trecut pe lângă el, mă prinse de mână. Încă o dată, şocul pielii sale reci a fost contracarat de căldura care îmi invada locul atins.

— Ai luat decizia cea bună, murmură înainte de a-mi da drumul.

Se apropia ziua în care-mi spălam de obicei rufele, iar dormitorul meu era plin de haine murdare. Am răscolit prin garderobă şi am găsit câteva perechi curate, aproape identice, de pantaloni negri, câteva perechi de colanţi şi şase bluze. Pe raftul cel mai de sus am dat peste o geantă de pânză uzată, cu emblema universităţii Yale. Făcând un salt, am apucat-o de baretă. Am îndesat toate hainele în ea, împreună cu câteva pulovere şi o jachetă călduroasă. Am mai azvârlit înăuntru o pereche de tenişi, şosete şi lenjerie intimă, împreună cu nişte haine vechi pentru yoga. Nu aveam nicio pijama decentă, aşa că puteam dormi în ele. Amintindu-mi de mama franţuzoaică a lui Matthew, am luat şi o cămaşă prezentabilă şi o pereche de pantaloni cu dungă.

În hol se auzea vocea scăzută a lui Matthew. Întâi vorbi cu Fred, apoi cu Marcus, şi, în cele din urmă, cu o firmă de taxiuri. Cu bareta genţii pe umăr, m-am strecurat stângace în baie. Periuţa de dinţi, săpunul, şamponul şi o perie ajunseră şi ele în

geantă, împreună cu un foehn şi un tub de rimel. Mă dădeam cu el extrem de rar, dar, de data asta, să am la mine un produs de înfrumuseţare părea o idee bună.

Când am terminat, m-am întors la Matthew în camera de zi. Îşi citea mesajele de pe telefon, cu geanta mea pentru laptop la picioare.

— Asta-i tot? mă întrebă, aruncând o privire surprinsă bagajelor mele.

— Mi-ai spus că n-am nevoie de prea multe lucruri.

— Da, dar nu sunt obişnuit ca femeile să mă asculte când vine vorba de bagaje. Când Miriam pleacă undeva în weekend, împachetează atâtea haine de parcă ar vrea să echipeze întreaga Legiune Străină, iar mama are nevoie de mai multe cufere. Cu un bagaj ca al tău, Louisa nici n-ar fi trecut strada, darămite să părăsească ţara.

— Toată lumea ştie că, în afară de faptul că nu sunt chibzuită, nu sunt nici pretenţioasă.

Matthew dădu din cap apreciativ.

— Ai paşaportul la tine?

Am arătat spre el.

— E în geanta de laptop.

— Atunci putem pleca, zise Matthew, inspectând din priviri camerele pentru ultima oară.

— Unde e fotografia?

Nu puteam s-o las pur şi simplu în urmă.

— E la Marcus, zise el repede.

— Când a fost Marcus aici? am întrebat eu, încruntându-mă.

— În timp ce dormeai. Vrei să-l rog să ţi-o aducă înapoi? zise el, pregătindu-se să dea un telefon.

— Nu, am spus, clătinând din cap. N-aveam niciun motiv să mă uit la ea din nou.

Matthew îmi luă genţile şi reuşi să le ducă până la parter fără incidente. La poarta colegiului aştepta un taxi. Matthew se opri să schimbe câteva vorbe cu Fred. Îi dădu portarului o carte de vizită şi îi strânse mâna. Încheiaseră o înţelegere ale cărei detalii aveau să-mi rămână necunoscute. Matthew mă instală în taxi. Urmă un drum de aproape treizeci de minute, timp în care lăsarăm luminile Oxfordului înapoia noastră.

— De ce n-am plecat cu maşina ta? l-am întrebat în timp ce o luam spre regiunea rurală.

— E mai bine aşa, explică el. Marcus nu va trebui să vină după ea mai târziu.

Legănatul taxiului mă adormea, aşa că am moţăit cu capul pe umărul lui Matthew.

Odată ajunşi la aeroport, ne-am luat zborul la scurt timp după ce ne-au fost verificate paşapoartele, iar pilotul completă actele necesare. În timpul decolării, am stat faţă în faţă pe nişte canapele dispuse în jurul unei mese joase. Căscam întruna, iar urechile îmi pocneau în timpul ascensiunii. Când am atins altitudinea de croazieră, Matthew îşi desfăcu centura de siguranţă şi luă nişte perne şi o pătură din dulăpiorul de sub hublouri.

— Vom ajunge curând în Franţa. Aranjă pernele la un capăt al canapelei mele, care era lată ca un pat normal, şi desfăcu pătura ca să mă învelească. Între timp mai bine tragi un pui de somn.

Nu voiam să dorm. De fapt, îmi era frică să adorm. Poza aceea îmi rămăsese întipărită pe sub pleoape.

Matthew se ghemui lângă mine, ţinând uşor de marginea păturii.

— Ce e?

— Nu vreau să închid ochii.

Matthew azvârli pe jos toate pernele, cu excepţia uneia.

— Vino încoace, îmi zise, aşezându-se lângă mine şi bătând cu palma ispititor dreptunghiul alb şi moale.

M-am răsucit, m-am culcuşit pe suprafaţa din piele şi am pus capul în poala lui, întinzând picioarele. El trecu marginea păturii din mâna dreaptă în cea stângă şi mă acoperi cu ea grijuliu.

— Mulţumesc, am spus în şoaptă.

— Cu plăcere. Îşi atinse buzele cu degetele, apoi le atinse pe ale mele. Am simţit un gust sărat. Dormi. Sunt lângă tine.

Am reuşit să dorm, într-adevăr, un somn profund şi greu, fără vise, şi m-am trezit doar atunci când Matthew îmi atinse faţa cu degetele sale reci, spunându-mi că suntem pe punctul de a ateriza.

— Cât e ceasul? am întrebat eu, dezorientată de-a binelea.

— Aproape opt, spuse el, uitându-se la ceas.

— Unde suntem?

M-am ridicat în şezut şi mi-am căutat centura de siguranţă.

— Nu departe de Lyon, în regiunea Auvergne.

— În centrul ţării? am întrebat, imaginându-mi harta Franţei.

Dădu din cap afirmativ.

— De acolo eşti?

— M-am născut şi am renăscut în apropiere. Casa mea – locuinţa familiei mele – se află la distanţă de o oră sau două de aici. Vom ajunge dimineaţa târziu.

Am aterizat în zona privată a aglomeratului aeroport regional, iar paşapoartele şi documentele de călătorie ne-au fost verificate de către un funcţionar plictisit, care deveni brusc atent în clipa când văzu numele lui Matthew.

— Mereu călătoreşti aşa?

Era mult mai simplu decât să zbori cu o linie comercială şi să aterizezi pe un aeroport mare, precum Heathrow din Londra sau Charles de Gaulle din Paris.

— Da, spuse el, pe un ton lipsit de remuşcări sau de aroganţă. Singurele dăţi când mă bucur din tot sufletul că sunt vampir şi că nu-mi pasă de bani este atunci când călătoresc.

Matthew se opri lângă o namilă de Range Rover şi pescui un rând de chei din buzunar. Descuie portiera din spate şi-mi puse bagajele înăuntru. Maşina era un pic mai puţin pretenţioasă decât Jaguarul lui, dar compensa prin robusteţe. Era ca şi cum am fi călătorit într-un transportor blindat.

— Chiar ai nevoie de aşa un monstru de maşină ca să conduci prin Franţa?

Am aruncat o privire spre drumul neted.

Matthew râse.

— Încă n-ai văzut casa mamei mele.

Am luat-o spre vest, prin ţinutul frumos de ţară, presărat ici-colo cu castele măreţe şi munţi abrupţi. Lanuri şi podgorii se întindeau în toate direcţiile şi, până şi sub cerul plumburiu, peisajul părea să ardă în culorile toamnei. Un indicator ne arătă direcţia Clermont-Ferrand. Nu putea fi o simplă coincidenţă, în pofida ortografiei diferite.

Matthew continua să se îndrepte spre vest. Încetini, o luă pe un drum îngust şi opri maşina pe marginea lui. Arătă undeva, la distanţă.

— Iată Sept-Tours.

În mijlocul unor dealuri line se afla o culme aplatizată, dominată de o masă enormă din piatră gălbuie şi trandafirie. Era înconjurată de şapte turnuri mai mici, şi o poartă cu turle stătea

de veghe în faţa ei. Nu era un castel frumos, ca-n poveşti, făurit pentru baluri în lumina lunii. Sept-Tours era o fortăreaţă.

— Asta e casa ta? am întrebat eu, cu răsuflarea tăiată.

— Asta e casa mea. Scoase telefonul din buzunar şi formă un număr. *Maman?* Aproape am ajuns.

Cineva dădu un răspuns la celălalt capăt al firului, apoi închise. Matthew zâmbi încordat şi porni maşina.

— Ne aşteaptă? am întrebat eu, abia reuşind să-mi stăpânesc tremurul vocii.

— Da.

— Şi e de acord?

N-am pus adevărata întrebare – „Eşti sigur că e bine să aduci o vrăjitoare acasă?“ –, dar nici nu era nevoie.

Privirea lui Matthew rămase pironită asupra drumului.

— Lui Ysabeau nu-i plac surprizele la fel de mult cum îmi plac mie, zise el dezinvolt, virând pe ceva care semăna cu o potecă pentru turmele de capre.

Trecurăm printre şiruri de castani, urcând până când am ajuns la Sept-Tours. Matthew manevră maşina între două dintre cele şapte turnuri şi apoi într-o curte pavată din faţa intrării în corpul central. Răzoare de flori şi grădini se întindeau în dreapta şi-n stânga, lăsând în cele din urmă loc pădurii. Vampirul parcă.

— Eşti gata? întrebă el cu un zâmbet radios.

— Oarecum, am replicat prudentă.

Matthew îmi deschise portiera şi mă ajută să cobor. Trăgând de marginea jachetei mele negre, am contemplat faţada impunătoare de piatră a castelului. Liniile intimidante ale construcţiei erau o nimica toată pe lângă ceea ce mă aştepta înăuntru. Uşa se deschise.

— *Courage,* zise Matthew, sărutându-mă blând pe obraz.

Capitolul 18

Ysabeau stătea în pragul castelului său enorm, impunătoare şi glacială, şi-i aruncă o privire fioroasă fiului său în timp ce urcam treptele de piatră.

Matthew se opri brusc, ca s-o sărute uşor pe amândoi obraji.

— Intrăm sau vrei să ne continuăm salutul aici, afară?

Mama sa se dădu în lături ca să ne lase să trecem. I-am simţit privirea furioasă şi mirosul aducând a suc de sarsaparila[41] şi a caramel. Am străbătut un hol scurt, întunecos, străjuit într-o manieră deloc ospitalieră de lănci îndreptate chiar spre capul vizitatorilor, ajungând într-o încăpere cu tavan înalt şi picturi murale realizate cu siguranţă de un artist cu imaginaţie bogată din secolul al nouăsprezecelea, pentru a reflecta un trecut medieval care nu existase niciodată. Pe pereţii albi erau pictaţi lei, flori de crin, un şarpe cu coada în gură şi scoici Saint-Jacques. Într-un capăt al sălii, o scară în formă de melc ducea în vârful unuia dintre turnuri.

Odată ajunşi înăuntru a trebuit să înfrunt întreaga forţă a privirii fixe a lui Ysabeau. Mama lui Matthew întruchipa eleganţa intimidantă care părea a fi în sângele franţuzoaicelor. Ca şi fiul ei – care, în mod tulburător, părea să fie mai în vârstă decât ea – era îmbrăcată într-o singură culoare, fapt ce îi diminua paloarea stranie. Nuanţele preferate de Ysabeau mergeau de la crem la bej-deschis. Fiecare centimetru din vestimentaţia sa era scump şi simplu, de la vârfurile pantofilor moi din piele de culoarea căprioarei până la topazele care-i atârnau de lobii urechilor. Dungi reci, intense, de culoarea smaraldului, îi înconjurau pupilele negre, în timp ce pometii înalţi împiedicau trăsăturile perfecte şi pielea uluitor de albă să contureze o frumuseţe obişnuită. Părul ei avea culoarea şi textura mierii, o revărsare aurie de mătase prinsă pe ceafă într-un coc greu.

— Ai fi putut arăta un strop de consideraţie, Matthew.

Accentul ei îndulci numele, făcându-l să capete rezonanţe străvechi. Ca orice vampir, Ysabeau avea o voce seducătoare şi melodioasă. În cazul ei, suna ca nişte clopote bătând în depărtare, pure şi profunde.

---

[41] Plantă agăţătoare originară din Mexic, denumită popular şi „salce“, utilizată ca plantă medicinală (n.tr.)

— Te temi de bârfe, *Maman?* Credeam că te mândreşti cu atitudinea ta radicală.

Matthew părea în egală măsură indulgent şi nerăbdător. Azvârli cheile pe o masă din apropiere. Ele alunecară pe suprafaţa perfect finisată şi se opriră cu un zornăit la baza unui bol chinezesc din porţelan.

— N-am fost niciodată o radicală! Ysabeau era îngrozită. Schimbările sunt supraapreciate în ziua de azi.

Se întoarse şi mă măsură din creştet până-n tălpi. Îşi strânse gura perfectă.

Nu-i plăcea ce vedea – şi nu era de mirare. Am încercat să mă privesc prin ochii ei – părul meu nisipiu care nu era nici des, nici ordonat, pistruii care-mi apăreau pentru că petreceam prea mult timp în aer liber, nasul prea lung pentru restul feţei. Ochii erau atuul meu cel mai de preţ, dar era puţin probabil să compenseze lipsa mea de simţ estetic. Pe lângă eleganţa ei şi pe lângă înfăţişarea mereu impecabilă a lui Matthew, mă simţeam – şi arătam – ca un şoarece stângaci de la ţară. Am tras de tivul jachetei cu mâna liberă, uşurată că în vârfurile degetelor nu mi se vedea niciun semn de magie şi sperând că nu eram înconjurată nici de vreo urmă a strălucirii fantomatice de care pomenise Matthew.

— *Maman*, ea e Diana Bishop. Diana, mama mea, Ysabeau de Clermont. Silabele i se rostogoliră de pe limbă.

Nările lui Ysabeau fremătară delicat.

— Nu-mi place cum miroase vrăjitoarea. Engleza ei era impecabilă, iar ochii scânteietori se uitau fix într-ai mei. Dulce şi respingător de verde, ca primăvara.

Matthew lansă o rafală într-o limbă de neînţeles, care suna ca o încrucişare între franceză, spaniolă şi latină. Nu ridicase tonul, dar mânia din vocea lui era inconfundabilă.

— *Ça suffit*[42], replică Ysabeau în franceza zilelor noastre, trecându-şi mâna scurt de-a curmezişul gâtului.

Am înghiţit în sec şi instinctiv am dus mâna la gulerul jachetei.

— Diana.

Ysabeau îmi pronunţă numele folosind un „i” lung în locul „ai”[43]-ului şi punând accentul pe prima, în loc de a doua silabă.

[42] „Destul“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

[43] În engleză, numele eroinei se pronunţă aproximativ „Daiana“ (n.tr.)

Întinse o mână albă, rece, şi eu i-am strâns uşor degetele într-ale mele. Matthew mă apucă de mâna stângă, şi preţ de un moment am format toţi trei un lanţ ciudat de vampiri şi vrăjitoare.

— *Encantada.*

— Se bucură să te cunoască, zise Matthew, traducându-mi şi aruncându-i o privire de avertisment mamei sale.

— Da, da, spuse Ysabeau nerăbdătoare, întorcându-se din nou spre fiul ei. Bineînţeles că vorbeşte doar engleza şi franceza modernă. Fiinţele cu sânge cald din epoca noastră sunt îngrozitor de prost educate.

O bătrână robustă cu pielea ca zăpada şi o claie de păr negru înfăşurat în jurul capului în cosiţe complicate intră în holul de la intrare, cu braţele întinse.

— Matthew! strigă ea. *Cossí anatz?*

— *Va plan, mercés. E tu?*

Matthew o îmbrăţişă şi o sărută pe amândoi obrajii.

— *Aital aital,* răspunse ea, ţinându-se de umăr şi strâmbându-se.

Matthew murmură ceva compătimitor, iar Ysabeau ridică ochii spre tavan, parcă implorând să fie scutită de o asemenea revărsare de emoţii.

— Marthe, ea e prietena mea, Diana, zise el, trăgându-mă în faţă.

Şi Marthe era vampir, unul dintre cei mai bătrâni pe care-i văzusem vreodată. Probabil că renăscuse undeva în jur de şaizeci de ani şi, cu toate că avea părul negru, totul în rest îi trăda vârsta. Faţa îi era plină de riduri, iar încheieturile mâinilor, atât de noduroase, încât probabil că nici măcar sângele de vampir nu le putuse îndrepta.

— Bine ai venit, Diana, îmi zise cu o voce răguşită, care suna a nisip şi a melasă, privindu-mă adânc în ochi. Dădu din cap aprobator spre Matthew şi-mi întinse mâna. Nările îi fremătară. *Elle est une puissante sorcière,* i se adresă lui Matthew pe un ton apreciativ.

— Spune că eşti o vrăjitoare puternică, îmi explică Matthew.

Faptul că-l simţeam atât de aproape diminua întru câtva neliniştea mea instinctivă de a fi adulmecată de un vampir.

Cum n-aveam nici cea mai vagă idee care ar fi răspunsul

potrivit în franceză la un asemenea comentariu, am zâmbit slab spre Marthe, sperând ca asta să fie de ajuns.

— Eşti epuizată, spuse Matthew, inspectându-mi chipul.

Începu să pună întrebări repezi celor două femei în limba aceea necunoscută, provocând o mulţime de gesturi emfatice. Ysabeau şi Marthe mă arătară cu degetul, îşi dădură ochii peste cap şi oftară. Când Ysabeau pomeni numele Louisei, Matthew o privi din nou cu furie când îi răspunse. Vocea sa căpătă brusc o nuanţă definitivă.

Ysabeau ridică din umeri.

— Bineînţeles, Matthew, murmură ea cu vădită nesinceritate.

— Hai să te instalăm.

Vocea lui Matthew se încălzi când mi se adresă.

— Aduce mâncare şi vin, zise Marthe într-o engleză poticnită.

— Mulţumesc, am spus. Şi mulţumesc, Ysabeau, că mă primeşti în casa ta.

Ysabeau se strâmbă şi-şi arătă dinţii. Speram că era un zâmbet, dar mă temeam că mă înşelam.

— Şi apă, Marthe, adăugă Matthew. A, iar mâncarea soseşte în dimineaţa asta.

— O parte deja a venit, zise mama lui, sec. Salate. Pachete cu legume şi ouă. N-a fost frumos din partea ta să ne trimiţi oamenii după aşa ceva.

— Diana trebuie să mănânce, *Maman.* Mi-am imaginat că nu ai prea multe provizii în casă.

Răbdarea de martir a lui Matthew părea să ajungă la capăt după evenimentele din seara trecută şi primirea caldă de care avea acum parte.

— Şi *eu* am nevoie de sânge proaspăt, dar nu mă aştept ca Victoire şi Alain să mi-l aducă de la Paris în toiul nopţii.

Ysabeau păru extrem de mulţumită de ea însăşi când genunchii începură să-mi tremure.

Matthew respiră cu zgomot, ţinându-mă de cot ca să mă liniştească.

— Marthe, întrebă el, ignorând-o vădit pe Ysabeau, poţi să aduci ouă, pâine prăjită şi nişte ceai pentru Diana?

Marthe se uită întâi la Ysabeau, apoi la Matthew, ca şi cum ar fi fost arbitrul unui meci de tenis la Wimbledon, şi chicoti.

— *Oc,* răspunse, dând voioasă din cap.

— Ne vedem la cină, spuse Matthew calm.

Am simţit patru rotocoale de gheaţă pe umeri. Femeile ne priveau ieşind din încăpere. Marthe îi spuse lui Ysabeau ceva care o făcu pe aceasta să pufnească şi pe Matthew să zâmbească larg.

— Ce-a zis Marthe? am şoptit, amintindu-mi prea târziu că puţine conversaţii, indiferent că erau purtate în şoaptă sau în gura mare, treceau neauzite de locuitorii castelului.

— A spus că ne stă bine împreună.

— Nu vreau ca Ysabeau să fie furioasă pe mine tot timpul cât vom sta aici.

— Nu-i da atenţie, spuse el senin. Latră, dar nu muşcă.

Am intrat într-o încăpere lungă, în care se aflau tot felul de scaune şi de mese din stiluri şi perioade diferite. Am văzut două şemineuri. Deasupra unuia, doi cavaleri în armură scânteietoare îşi încrucişau lăncile de turnir fără să verse un strop de sânge. Era limpede că fresca fusese pictată de acelaşi ingenuu entuziast al epocii cavalereşti care decorase şi holul. Două uşi dădeau într-o altă încăpere, ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu rafturi pline de cărţi.

— Asta e biblioteca? am întrebat, uitând pe moment de ostilitatea lui Ysabeau. Pot să văd exemplarul din *Aurora consurgens?*

— Mai târziu, îmi spuse Matthew pe un ton ferm. Ai să mănânci ceva, apoi ai să dormi.

Mă conduse spre un alt rând de scări spiralate, navigând prin labirintul de mobilă veche cu uşurinţa pe care ţi-o dă experienţa îndelungată. Eu, în schimb, nu aveam aceeaşi siguranţă şi, la un moment dat, am şters cu coapsa o comodă arcuită, făcând să se clatine o vază înaltă de porţelan. Când am ajuns în sfârşit în capul scărilor, Matthew se opri.

— Sunt multe trepte, iar tu eşti obosită. Vrei să te duc în braţe?

— Nu, am zis indignată. N-ai să mă azvârli pe umăr ca un cavaler medieval victorios care o şterge cu prada de război. Matthew strânse din buze, dar ochii îi jucau în cap. Să nu îndrăzneşti să râzi de mine.

Dar el începu să râdă şi sunetul reverberă între zidurile de piatră ca şi cum o haită de vampiri amuzaţi ar fi stat în casa scărilor. La urma urmelor, ăsta era întocmai genul de loc în care cavalerii ar fi dus femeile în braţe până sus. Dar nu aveam de

gând să mă las purtată.

După cel de-al cincisprezecelea pas, abia-mi mai târâiam picioarele. Treptele tocite din piatră ale turnului nu erau făcute pentru picioare obişnuite – fuseseră concepute în mod limpede pentru vampiri precum Matthew, care erau fie înalţi de cel puţin un metru optzeci şi cinci, fie extrem de agili, fie ambele. Am strâns din dinţi şi am continuat să urc. După o ultimă cotitură pe scări, apăru deodată o încăpere.

— Ah!

Am dus mâna la gură, uimită.

Nu trebuia să mi se spună a cui era camera. Era, evident, a lui Matthew.

Ne găseam în turnul rotund şi graţios al castelului – cel care încă avea acoperişul conic din aramă şi care fusese construit deasupra masivei clădiri principale. Ferestre înalte şi înguste punctau zidurile, lăsând să intre prin geamurile plumbuite fâşii de lumină şi culorile toamnei de pe câmpurile şi din copacii de afară.

Încăperea era circulară, şi rafturi înalte cu cărţi îi netezeau din loc în loc curbele graţioase, transformându-le în linii drepte. Un şemineu mare era amplasat direct în zidul care se sprijinea de structura centrală a castelului şi scăpase ca prin minune de atenţia pictorului de fresce din secolul al nouăsprezecelea. Prin cameră erau presărate fotolii şi canapele, măsuţe şi pufuri, majoritatea în nuanţe de verde, maro şi auriu. În pofida dimensiunilor încăperii şi a zidurilor cenuşii, efectul de ansamblu era al unui spaţiu confortabil şi primitor.

Obiectele din cameră care atrăgeau cel mai mult atenţia erau cele pe care Matthew alesese să le păstreze ca mărturii ale numeroaselor sale vieţi. O pictură de Vermeer era sprijinită pe o etajeră, lângă o cochilie. Nu o ştiam – nu era una dintre puţinele pânze cunoscute ale artistului. Subiectul portretului semăna foarte tare cu Matthew. O sabie medievală atât de lungă şi de grea încât numai un vampir ar fi putut-o mânui era prinsă deasupra şemineului, iar într-un colţ se găsea o armură completă, croită pe dimensiunile lui Matthew. În partea opusă, de un suport din lemn atârna un schelet uman care arăta foarte vechi şi ale cărui oase erau legate laolaltă cu ceva ce semăna a corzi de pian. Pe masa alăturată stăteau două microscoape, ambele din secolul al şaptesprezecelea, dacă nu mă înşelam. Un

crucifix împodobit cu pietre preţioase mari, roşii, verzi şi albastre era adăpostit într-o nişă din zid, împreună cu o superbă sculptură din fildeş a Fecioarei Maria.

În timp ce îi contemplam lucrurile simţeam cum privirea lui Matthew îmi alintă chipul asemenea unor fulgi de zăpadă.

— E ca un muzeu, am spus încet, ştiind că fiecare obiect de-acolo avea povestea lui.

— E doar biroul meu.

— Când ai... am început, arătând spre microscoape.

— Mai târziu, spuse el din nou. Mai ai de urcat încă treizeci de trepte.

Matthew mă conduse în celălalt capăt al camerei, la o a doua scară. Şi aceasta urca în spirală. După ce am suit încet alte treizeci de trepte, am ajuns în pragul unei alte încăperi rotunde, dominate de un pat uriaş din lemn de nuc, cu baldachin şi draperii. Deasupra lui, la mare înălţime, se vedeau grinzile şi suporturile care fixau acoperişul de aramă. De un perete era lipită o masă, un altul adăpostea un şemineu, cu câteva jilţuri confortabile aranjate în faţa sa. În partea opusă, o uşă întredeschisă dezvăluia o cadă enormă.

— Parcă ar fi un cuib de şoim, am spus eu, privind pe fereastră.

Matthew contemplase peisajul de la aceste ferestre încă din Evul Mediu. M-am gândit, în treacăt, la celelalte femei pe care le adusese aici. Eram sigură că nu sunt prima, dar nu-mi închipuiam că fuseseră prea multe. Castelul avea ceva extrem de personal.

Matthew veni în spatele meu şi îmi privi peste umăr.

— Îţi place?

I-am simţit răsuflarea mângâietoare pe ureche şi am încuviinţat din cap.

— Cât e de vechi? am întrebat, neputând să mă abţin.

— Turnul ăsta? Are vreo şapte sute de ani.

— Şi satul? Oamenii de acolo ştiu de voi?

— Da. Ca şi vrăjitoarele, vampirii sunt mai în siguranţă când fac parte dintr-o comunitate care ştie cum stau lucrurile, dar nu pune prea multe întrebări.

Generaţii întregi din familia Bishop trăiseră în Madison fără să fie deranjate. Ca şi Peter Knox, ne ascundeam chiar sub ochii oamenilor.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus la Sept-Tours, am spus. Într-adevăr, mă simt mai în siguranţă decât la Oxford.

„În pofida lui Ysabeau.“

— Îţi mulţumesc că ai înfruntat-o pe mama.

Matthew chicoti, ca şi cum îmi auzise vorbele nerostite. Un miros distinct de garofiţe îi însoţi râsul.

— Este prea protectoare, ca majoritatea părinţilor.

— Mă simt ca o idioată – şi încă una prost îmbrăcată. Nu mi-am adus nici măcar o singură haină care i-ar putea fi ei pe plac.

Mi-am muşcat buzele, încreţindu-mi fruntea.

— Nici Coco Chanel nu i-a fost pe plac lui Ysabeau. S-ar putea să ţinteşti cam sus.

Am râs şi m-am întors, căutându-i privirea. Când ochii ni s-au întâlnit, mi-am ţinut răsuflarea. Privirea lui Matthew poposi pe ochii mei, pe obraji şi în cele din urmă pe gură. Ridică mâna spre faţa mea.

— Eşti atât de vie, îmi spuse el posomorât. Ar trebui să fii cu un bărbat mult, mult mai tânăr.

M-am ridicat pe vârfuri. El îşi lăsă capul în jos. Înainte ca buzele noastre să se atingă, o tavă zdrăngăni pe masă.

— *Vos etz arbres e branca,* cântă Marthe, aruncându-i lui Matthew o privire poznaşă.

El râse şi-i răspunse la rândul lui, cântând cu o voce limpede, de bariton:

— *On fruitz de gaug s’asazona.*

— Ce limbă-i asta? am întrebat, coborând de pe vârfuri şi urmându-l pe Matthew în faţa şemineului.

— Limba cea veche, replică Marthe.

— Occitana. Matthew luă capacul de argint de pe o farfurie cu ouă. Aroma mâncării fierbinţi umplu încăperea. Marthe s-a decis să recite poezii până când te aşezi tu la masă.

Marthe chicoti şi-i dădu lui Matthew peste încheietura mâinii cu un prosop pe care-l avea prins în talie. El lăsă capacul şi se aşeză.

— Vino, vino, zise ea, gesticulând spre scaunul din faţa lui. Şezi, mănâncă.

Am făcut cum mi se spunea. Marthe îi turnă lui Matthew un pocal de vin dintr-o carafă înaltă, de sticlă, cu toartă de argint.

— *Mercés,* murmură el, vârându-şi imediat nasul în pahar, nerăbdător.

O carafă asemănătoare era plină cu apă rece ca gheaţa, iar Marthe turnă din ea într-un alt pocal, pe care mi-l întinse mie. Îmi puse într-o cană ceai aburind, pe care l-am recunoscut imediat ca provenind de la Mariage Frères[44] din Paris. Se părea că Matthew îmi umblase prin dulapuri cât dormisem eu noaptea trecută şi fusese foarte precis cu lista de cumpărături. Marthe turnă frişcă groasă în cană înainte ca el s-o poată opri, şi l-am avertizat din priviri să o lase în pace. În momentul acesta aveam nevoie de aliaţi. În plus, îmi era prea sete ca să-mi pese. El se rezemă cuminte de spătar, sorbind din vin.

Marthe puse pe masă şi mai multe obiecte de pe tavă – un rând de tacâmuri de argint, sare, piper, unt, gem, pâine prăjită şi o omletă aurie presărată cu ierburi proaspete.

— *Merci,* Marthe, am zis eu, simţindu-mă recunoscătoare din toată inima.

— Mănâncă! îmi ordonă ea, aţintind de data asta prosopul spre mine.

Păru satisfăcută de entuziasmul cu care am luat primele înghiţituri. Apoi adulmecă aerul. Se încruntă şi scoase o exclamaţie de dezgust la adresa lui Matthew, înainte să se repeadă la şemineu. Aprinse un chibrit, iar lemnul uscat începu să trosnească.

— Marthe, protestă Matthew, ridicându-se cu paharul de vin în mână, pot să fac şi eu asta.

— Îi e frig, mormăi Marthe, vizibil supărată că el nu îşi dăduse seama de asta înainte de a se aşeza, iar tu eşti însetat. Fac eu focul.

În câteva minute, flăcările duduiau în vatră. Deşi niciun foc n-ar fi putut încălzi prea tare încăperea, măcar alunga răceala din aer. Marthe îşi frecă mâinile şi se ridică.

— Trebuie să doarmă. Îmi dau seama după miros că i-a fost frică.

— Se va culca imediat ce termină de mâncat, spuse Matthew, ridicând mâna dreaptă ca şi cum ar fi jurat.

Marthe îl privi lung şi îi făcu semn cu degetul, ca şi cum ar fi avut cincisprezece ani, şi nu o mie cinci sute. În cele din urmă, expresia lui inocentă o convinse. Părăsi încăperea, coborând cu picioarele ei bătrâne treptele abrupte.

— Occitana este limba trubadurilor, nu-i aşa? am întrebat eu

[44] Firmă cunoscută în domeniul comercializării ceaiului (n.tr.)

după ce Marthe se îndepărtase. Vampirul încuviinţă din cap. Nu m-am gândit că se vorbea atât de departe în nord.

— Nu suntem atât de departe în nord, zise Matthew zâmbind. Odinioară, Parisul nu era decât un orăşel nesemnificativ de graniţă. Majoritatea oamenilor vorbeau occitană pe atunci. Dealurile îi ţineau pe cei din nord – şi limba lor – la distanţă. Chiar şi acum, oamenilor de aici nu le plac străinii.

— Ce înseamnă cuvintele cântate de voi? am întrebat.

— „Tu eşti copacul şi ramura”, zise el, aţintindu-şi privirea asupra fâşiilor de peisaj rural vizibile prin cea mai apropiată fereastră, „pe care se coace fructul desfătării”. Matthew clătină din cap cu tristeţe. Marthe va fredona cântecul ăsta toată după-amiaza şi o va scoate din minţi pe Ysabeau.

Focul continua să-şi împrăştie căldura prin cameră, moleşindu-mă. Când am terminat ouăle, îmi era greu să-mi ţin ochii deschişi.

Eram în mijlocul unui căscat grozav, când Matthew mă ridică de pe scaun. Mă luă în braţe, cu picioarele atârnându-mi în aer. Am început să protestez.

— Destul, spuse el. Abia mai poţi sta dreaptă pe scaun, darămite să mai mergi.

Mă depuse cu grijă la marginea patului şi trase deoparte cuvertura.

Cearşafurile albe ca omătul arătau proaspete şi îmbietoare. Mi-am lăsat capul să cadă pe muntele de perne de puf sprijinite de tăblia bogat sculptată a patului.

— Dormi.

Cu ambele mâini, Matthew apucă draperiile patului şi le trase.

— Nu sunt sigură că voi reuşi, am zis, înăbuşindu-mi alt căscat. Nu prea pot să dorm ziua.

— Din câte văd eu, n-o să ai probleme, îmi spuse sec. Acum eşti în Franţa. Nu mai trebuie să te străduieşti. Eu cobor. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Din pricina celor două rânduri de scări, unul care ducea din hol în biroul lui şi celălalt ducând la dormitor din partea opusă, nimeni nu putea ajunge în camera mea fără a trece pe lângă – şi prin – biroul lui Matthew. Încăperile fuseseră concepute ca şi cum el ar fi fost nevoit să se apere de propria familie.

O întrebare mi se formă pe buze, dar Matthew trase draperiile complet, reducându-mă astfel la tăcere. Erau groase şi nu lăsau

lumina sau curenţii de aer să treacă. Relaxându-mă pe salteaua tare, în timp ce trupul mi se încălzea tot mai mult sub pături, am adormit repede.

M-am trezit auzind foşnet de pagini şi-am sărit în şezut, încercând să-mi dau seama de ce mă închisese cineva într-o cutie făcută din stofă. Apoi mi-am adus aminte. Franţa. Matthew. La el acasă.

— Matthew? am zis încet.

El trase draperiile şi mă privi cu un zâmbet. În spatele său se zăreau aprinse lumânări – zeci şi zeci de lumânări. Unele erau înfipte în aplicele din jurul camerei, celelalte, puse în sfeşnice împodobite, aflate pe podea şi pe mese.

— Pentru cineva care zice că nu doarme ziua, ai tras un pui de somn zdravăn, zise el cu satisfacţie.

Din punctul lui de vedere, venirea în Franţa se dovedea deja un succes.

— Cât e ceasul?

— Am să-ţi aduc unul dacă nu încetezi cu întrebarea asta. Matthew se uită repede la Cartierul lui vechi. E aproape două după-amiaza. Marthe va apărea probabil curând cu nişte ceai. Vrei să faci un duş şi să te schimbi?

Gândul la un duş fierbinte mă făcu să împing energic la o parte învelitorile.

— Da, te rog!

Matthew se feri de picioarele mele care se mişcau rapid prin aer şi mă ajută să cobor din pat, care era mai sus decât mă aşteptasem. Dalele reci de piatră ale podelei îmi dădură fiori în tălpile goale.

— Geanta ta e în baie, computerul e jos în biroul meu şi ţi-am pus prosoape curate. Stai cât vrei.

Mă urmări cum tropăiam spre baie.

— E un palat! am exclamat.

O cadă uriaşă, albă, cu picioare, trona între două ferestre, şi pe o bancă lungă de lemn mi-am văzut geanta jerpelită. În colţul cel mai îndepărtat, un cap de duş era fixat în perete.

Am dat drumul la apă, crezând că va trebui să curgă mult timp până să se încălzească. Ca prin minune, aburul mă învălui imediat, iar aroma de miere şi de nectarine a săpunului meu mă ajută să scap de tensiunea ultimelor douăzeci şi patru de ore.

După ce muşchii mi se relaxară, am ieşit din duş şi m-am

îmbrăcat cu blugi, o bluză pe gât şi o pereche de şosete. N-am găsit nicio priză pentru foehnul meu, aşa că mi-am frecat tare părul cu un prosop şi l-am pieptănat înainte de a-l prinde la spate în coadă.

— Marthe a adus ceaiul, îmi zise Matthew când am intrat în dormitor şi am dat cu ochii de un ceainic şi de o cană puse pe masă. Vrei să-ţi torn?

Am oftat de plăcere când lichidul liniştitor îmi alunecă pe gât.

— Când pot *vedea Aurora?*

— Când voi fi sigur că nu te rătăceşti în drum spre bibliotecă. Eşti gata de turul de onoare?

— Da, te rog.

M-am încălţat cu nişte mocasini şi am fugit înapoi în baie ca să-mi iau un pulover. În timp ce alergam dintr-o parte în alta, Matthew mă aştepta răbdător aproape de capul scărilor.

— N-ar trebui să ducem jos ceainicul? am întrebat, oprindu-mă brusc.

— Nu, Marthe s-ar înfuria dacă aş lăsa un oaspete să atingă vasele. Aşteaptă douăzeci şi patru de ore înainte s-o ajuţi.

Matthew începu să coboare scările cu uşurinţă, ca şi cum şi legat la ochi ar fi putut face faţă treptelor tocite, uşor denivelate. Eu mă târâm în urma lui, pipăind zidul de piatră cu degetele.

Când am ajuns în birou, arătă spre computerul meu, deja băgat în priză şi pus pe o masă de lângă fereastră, înainte de a coborî în salon. Marthe fusese acolo, şi în şemineu trosnea un foc prietenos, care răspândea în toată încăperea mirosul fumului de lemn. L-am prins pe Matthew de braţ.

— Biblioteca, am spus. Turul trebuie să înceapă de acolo.

Şi biblioteca fusese umplută de-a lungul anilor cu antichităţi şi mobilier. Un scaun pliant italian, stil Savonarola, era tras în dreptul unui secrétaire din epoca Directoratului francez, în timp ce pe o masă mare de stejar, de prin anii 1700, se aflau vitrine care arătau ca scoase dintr-un muzeu victorian. În pofida obiectelor desperecheate, camera avea un aspect unitar în ansamblu, dat de kilometrii de cărţi legate în piele, aşezate pe rafturi din lemn de nuc, şi de un uriaş covor Aubusson[45] în nuanţe discrete de auriu, albastru şi cafeniu.

[45] Localitate din centrul Franţei, faimoasă, încă din secolul al XIV-lea, pentru tapiseriile sale (n.tr.)

Ca în majoritatea bibliotecilor vechi, cărţile erau aranjate după mărime. Se aflau acolo manuscrise voluminoase legate în piele, puse pe rafturi cu cotorul înăuntru şi cu închizătorile ornamentale în afară, cu titlul scris cu cerneală pe marginea pergamentului. Pe o etajeră stăteau în rânduri ordonate incunabule mici şi cărţi de buzunar, jalonând istoria tiparului din anii 1450 şi până în prezent. Am văzut mai multe ediţii princeps moderne, rare, printre care o serie de povestiri cu Sherlock Holmes scrise de Arthur Conan Doyle şi *Sabia din piatră* a lui T.H. White. O etajeră nu conţinea decât albume mari – cărţi de botanică, atlase, cărţi de medicină. Dacă toate astea se aflau la parter, oare ce comori erau adăpostite în biroul din turn al lui Matthew?

El mă lăsă să fac înconjurul încăperii. Mă uitam la titluri şi nu mă puteam abţine să exclam. Când m-am întors lângă Matthew, n-am putut decât să clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

— Închipuie-ţi ce cărţi ai avea tu dacă le-ai cumpăra de secole, zise Matthew, ridicând din umeri într-un fel care-mi aduse aminte de Ysabeau. Se tot strâng. Am renunţat la multe de-a lungul anilor. A trebuit, altfel încăperea asta ar fi trebuit să fie de mărimea Bibliotecii Naţionale din Paris.

— Şi unde este *Aurora*?

— Văd că deja ai ajuns la capătul răbdării.

Se duse în dreptul unui raft şi privirea îi trecu rapid de la un volum la altul. Scoase o cărţulie cu coperte negre de piele uzată şi mi-o înmână.

Când m-am uitat în jur după un suport îmbrăcat în catifea pe care s-o pun, Matthew a râs.

— Deschide-o odată, Diana. Nu se va dezintegra.

Mă simţeam ciudat să ţin în mână un asemenea manuscris, eu, care fusesem instruită să le consider nişte obiecte rare, preţioase, şi nu un simplu material de lectură. Încercând să nu forţez copertele, ca să nu se crape legătura, am aruncat o privire înăuntru şi am zărit o explozie de culori vii, amestecate cu strălucirea aurului şi a argintului.

— Ah! am exclamat, trăgând aer în piept.

Celelalte exemplare din *Aurora consurgens* pe care le văzusem nu erau nici pe departe la fel de frumoase.

— E minunată. Ştii cine a făcut anluminurile?

— O femeie pe nume Bourgot Le Noir. Era destul de

cunoscută la Paris pe la mijlocul secolului al paisprezecelea. Matthew îmi luă cartea şi o deschise de tot. Aşa. Acum le poţi vedea bine.

Prima anluminură înfăţişa o regină stând în picioare pe un deluşor şi adăpostind şapte creaturi micuţe în mantia sa larg desfăcută. Viţe delicate încadrau imaginea, răsucindu-se şi şerpuind pe foaie. Din loc în loc, bobocii înfloreau, iar pe ramuri şedeau păsări. În lumina după-amiezii, rochia aurie, brodată, a reginei scânteia pe fundalul viu, vermillon. În josul paginii, un bărbat într-o robă neagră stătea pe un scut pictat cu un blazon negru cu argintiu. Atenţia lui era îndreptată spre regină – pe chip i se citea o expresie extaziată, iar mâinile i se înălţau într-o rugă mută.

— Nimeni n-o să creadă aşa ceva. Un exemplar necunoscut din *Aurora consurgens,* ilustrat de o *femeie*? Am clătinat din cap uimită. Cum o să-l citez?

— Voi împrumuta manuscrisul Bibliotecii Beinecke[46] timp de un an, dacă asta te ajută. Anonim, desigur. Cât despre Bourgot, experţii vor spune că e lucrarea tatălui ei. Dar toate anluminurile au fost făcute de ea. Probabil avem chitanţa pentru carte pe undeva, zise Matthew vag, privind în jur. O s-o întreb pe Ysabeau unde sunt lucrurile lui Godfrey.

— Godfrey?

Blazonul necunoscut reprezenta o floare de crin înconjurată de un şarpe ţinându-şi coada în gură.

— Fratele meu. Vocea îi deveni precisă, şi Matthew se întunecă la faţă. A murit în 1668, luptând într-unul dintre războaiele infernale ale lui Ludovic al XIV-lea. Închizând manuscrisul cu grijă, îl puse pe o masă alăturată. Îl voi duce mai târziu în biroul meu, ca să-l poţi privi mai îndeaproape. Dimineaţa, Ysabeau îşi citeşte ziarele aici, dar în restul timpului biblioteca e pustie. Poţi să cercetezi rafturile oricând doreşti.

Matthew mă conduse apoi prin salon până în sala cea mare. Stând lângă masa cu vasul chinezesc, îmi arătă structura încăperii, inclusiv vechea galerie a menestrelilor, trapa din acoperiş prin care ieşea fumul înainte de a fi construite şemineurile şi hornurile, precum şi intrarea în turnul de pază pătrat care dădea spre principala cale de acces către castel. Dar acolo aveam să urcăm altă dată.

---

[46] Bibliotecă de manuscrise şi de cărţi rare a Universităţii Yale (n.tr.)

Matthew mă conduse la subsol, care era un labirint de magazii, pivniţe pentru vin, bucătării, camere pentru servitori, cămări şi oficii. Marthe ieşi dintr-o bucătărie, cu braţele pline de făină până la coate, şi-mi dădu o chiflă proaspăt scoasă din cuptor. Am ronţăit din ea în timp ce Matthew străbătea coridoarele, spunându-mi care era odinioară rostul fiecărei încăperi – unde păstrase grâul, unde era atârnat vânatul, unde se făcea brânza.

— Dar vampirii nu mănâncă nimic, am zis, dezorientată.

— Nu, însă chiriaşii noştri mâncau. Lui Marthe îi place la nebunie să gătească.

Mi-am promis s-o ţin ocupată. Chifla era grozavă, iar ouăle fuseseră perfecte.

Următoarea noastră oprire a fost în grădină. Deşi coborâserăm un rând de scări ca să ajungem la bucătării, am părăsit castelul la nivelul solului. Grădinile erau desprinse parcă din secolul al şaisprezecelea, cu straturi separate, pline de ierburi şi de legume de toamnă. În spaţiile dintre ele creşteau tufe de trandafiri, unele încă purtând câţiva boboci singuratici.

Dar mirosul care-mi atrase atenţia nu era floral. M-am dus ţintă spre o clădire scundă.

— Ai grijă, Diana, strigă el după mine, făcând paşi mari pe pietriş. Balthasar muşcă.

— Care e Balthasar?

Matthew intră în grajd, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Armăsarul care în curând are să se scarpine de spinarea ta, replică el apăsat.

Stăteam cu spatele la un cal uriaş, cu potcoave grele, în timp ce un mastif şi un ciobănesc îmi dădeau târcoale, amuşinându-mă cu interes.

— O, nu mă va muşca.

Uriaşul cal din rasa Percheron îşi coborî capul astfel încât să-şi poată freca urechile de şoldul meu.

— Şi domnii ăştia cine sunt? am întrebat, mângâind blana de pe gâtul ciobănescului, în timp ce mastiful încerca să-mi apuce mâna cu botul.

— Pe el îl cheamă Fallon, iar acesta este Hector.

Matthew pocni din degete şi amândoi câinii alergară la el, şezând la picioarele lui şi scrutându-i chipul după instrucţiuni.

— Te rog să te îndepărtezi de calul ăsta.

— De ce? E cuminte.

Balthasar bătu din picior ca şi cum s-ar fi declarat de acord şi-şi dădu o ureche pe spate ca să-l privească de sus pe Matthew.

— „Dacă fluturele zboară spre lumina dulce care-l atrage, o face doar pentru că nu ştie că focul îl poate mistui“, murmură Matthew printre dinţi. Balthasar e cuminte numai până când se plictiseşte. Mi-aş dori să te dai deoparte *înainte* să dărâme cu copita uşa boxei.

— Îl enervăm pe stăpânul tău, care a început să recite fragmente de poezii obscure scrise de călugări italieni nebuni. Mă întorc mâine cu ceva dulce.

M-am întors şi l-am sărutat pe Balthasar pe nas. El necheză, dând nerăbdător din copite.

Matthew încercă să-şi ascundă surprinderea.

— Ai recunoscut versurile?

— Giordano Bruno. „Dacă cerbul însetat aleargă la pârâu, o face doar pentru că n-a aflat de crudul arc“, am continuat.

— „Dacă unicornul aleargă în culcuşul său cel cast, o face doar pentru că nu vede laţul ce i-a fost întins.“

— Cunoşti lucrările fratelui Nolanus?

Matthew folosi numele pe care misticul din secolul al şaisprezecelea şi-l dădea când vorbea despre sine.

Am mijit ochii. Doamne, oare-l cunoscuse şi pe Bruno, aşa cum îl cunoscuse pe Machiavelli? Matthew părea să fi fost atras de fiecare personaj ciudat care trăise vreodată.

— A fost unul dintre primii susţinători ai lui Copernic, iar eu sunt istoric al ştiinţei. Cum de cunoşti lucrările lui Bruno?

— Citesc mult, spuse el evaziv.

— L-ai cunoscut! am spus pe un ton acuzator. Era demon?

— Un demon care mi-e teamă că trecea prea des graniţa dintre nebunie şi geniu.

— Ar fi trebuit să bănuiesc. Credea în viaţa extraterestră şi şi-a blestemat inchizitorii pe drumul spre rug, am zis, clătinând din cap.

— Cu toate astea, a înţeles puterea dorinţei.

I-am aruncat vampirului o privire pătrunzătoare.

— „Dorinţa îmi dă ghes, iar teama-mi pune căpăstru.“ Ai scris şi despre Bruno în eseul tău pentru colegiul All Souls?

— Un pic.

Matthew îşi strânse gura într-o linie dură.

— Vrei, te rog, să vii încoace? Putem discuta altă dată despre filosofie.

Alte pasaje îmi veniră în minte. Mai era ceva în lucrările lui Bruno care l-ar fi putut face pe Matthew să se gândească acum la el. Scrisese despre zeiţa Diana.

M-am îndepărtat de boxă.

— Balthasar nu e un ponei, mă avertiză Matthew, apucându-mă de cot.

— Văd şi eu. Dar mă descurc cu el.

Atât manuscrisul alchimic, cât şi filosoful italian mi se evaporară din minte la ideea unei asemenea provocări.

— Nu-mi spune că ştii să şi călăreşti? întrebă Matthew, nevenindu-i să creadă.

— Am crescut la ţară şi călăresc de mică – dresaj, sărituri, tot tacâmul.

Călăria semăna şi mai mult cu zborul decât vâslitul.

— Avem şi alţi cai. Balthasar rămâne unde este, zise el ferm.

Călăritul era o recompensă neprevăzută pentru venirea mea în Franţa, care făcea aproape suportabilă prezenţa lui Ysabeau. Matthew mă conduse în celălalt capăt al grajdului, unde aşteptau alte şase animale frumoase. Doi cai erau mari şi negri – deşi nu la fel de mari precum Balthasar –, şi mai erau o iapă maro-roşcat destul de rotunjoară, un murg şi doi cai andaluzi cenuşii, cu picioare mari şi gâturi arcuite. Unul veni la uşă ca să vadă ce se petrecea pe domeniul său.

— Ea e Nar Rakasa, zise Matthew, frecând-o delicat pe bot. Numele ei înseamnă „dansatoarea focului”. De obicei îi zicem doar Rakasa. Se mişcă minunat, dar e îndărătnică. Voi două ar trebui să vă înţelegeţi de minune.

Am refuzat să muşc momeala, deşi îmi fusese oferită într-un mod încântător, şi am lăsat-o pe Rakasa să-mi adulmece părul şi faţa.

— Pe sora ei cum o cheamă?

— Fiddat, adică „argint”.

Fiddat veni spre noi când Matthew îi rosti numele şi ne privi cu ochi negri şi afectuoşi.

— Fiddat e calul lui Ysabeau, iar Rakasa e sora ei. Matthew arătă spre cei doi cai negri. Ei sunt ai mei. Dahr şi Sayad.

— Ce înseamnă numele lor? am întrebat, îndreptându-mă spre boxele lor.

— În arabă, *dahr* înseamnă „timp“, iar *sayad,* „vânător”, explică Matthew, venind alături de mine. Lui Sayad îi place la nebunie să alerge pe câmp după vânat şi să sară peste tufişuri. Dahr este răbdător şi liniştit.

Ne-am continuat turul. Matthew îmi arătă munţii şi mă întoarse cu faţa spre oraş. Îmi semnală locurile în care castelul fusese modificat şi faptul că restauratorii folosiseră un alt tip de piatră, pentru că cel iniţial nu se mai găsea. Când am terminat, nu mai aveam cum să mă rătăcesc – parţial datorită donjonului central, pe care nu puteai să nu-l observi.

— De ce sunt atât de obosită? am zis căscând, în timp ce ne întorceam la castel.

— Eşti culmea! spuse Matthew exasperat. Chiar trebuie să-ţi recapitulez evenimentele din ultimele treizeci şi şase de ore?

La îndemnul său, am fost de acord să mai trag un pui de somn. L-am lăsat în birou şi am urcat scările, apoi m-am aruncat pe pat, prea ostenită ca să sting lumânările.

Câteva clipe mai târziu, visam cum călăresc printr-o pădure întunecată, purtând o tunică verde, lejeră, strânsă în talie cu o curea. Aveam sandale legate de picioare cu şnururi de piele încrucişate în jurul gleznelor şi al gambelor. Câinii lătrau şi copitele striveau vegetaţia din urma mea. Pe umăr aveam o tolbă cu săgeţi, şi într-o mână ţineam un arc. În pofida zgomotelor ameninţătoare scoase de urmăritorii mei, nu simţeam teamă.

În vis am zâmbit, ştiind că-i puteam întrece pe cei care mă hăituiau.

— Zboară, am comandat, iar calul mă ascultă.

Capitolul 19

A doua zi de dimineaţă, gândul mi se îndreptă tot spre călărit.

Mi-am trecut peria prin păr, m-am spălat pe dinţi şi am tras pe mine o pereche de colanţi negri. Erau obiectul de îmbrăcăminte cel mai apropiat de nişte pantaloni de călărie pe care-l aveam la mine. Cu adidaşii mi-ar fi fost imposibil să-mi ţin călcâiele în scări, aşa că am ales în locul lor mocasinii. Nu erau chiar încălţămintea potrivită, dar mergeau. Un tricou cu mâneci lungi şi un pulover călduros îmi completau ansamblul vestimentar. Mi-am tras părul spre spate, l-am prins în coadă şi m-am întors în dormitor.

Matthew ridică o sprânceană când am dat năvală în cameră şi braţul său mă opri. Se sprijinea de arcada amplă care ducea la scări, îngrijit ca întotdeauna, îmbrăcat cu pantaloni de călărie gri-închis şi cu un pulover negru.

— Hai să călărim după-amiază.

Mă aşteptam la asta. Cina cu Ysabeau fusese cel puţin tensionată, iar apoi somnul îmi fusese presărat cu coşmaruri. Matthew urcase scările de mai multe ori să vadă ce fac.

— Sunt bine. Mişcarea şi aerul curat sunt cel mai bun remediu din lume pentru mine.

Când am încercat din nou să trec de el, mă opri doar cu o privire întunecată.

— Dacă te văd că te clatini cât de puţin în şa, te aduc acasă. S-a înţeles?

— S-a înţeles.

La parter, m-am îndreptat spre sufragerie, dar Matthew mă trase în cealaltă direcţie.

— Hai să mâncăm la bucătărie, zise el încet.

Nu aveam să iau un mic dejun oficial cu Ysabeau, care să se holbeze la mine peste *Le Monde.* Era o veste bună.

Am mâncat în ceea ce părea să fie apartamentul menajerei, în faţa unui foc pe cinste, la o masă pusă pentru doi – deşi eu eram singura care avea să se bucure de mâncarea delicioasă şi abundentă a lui Marthe. Pe tăblia zgâriată a mesei rotunde din lemn, se afla un ceainic uriaş, înfăşurat într-un prosop de in ca să se păstreze fierbinte. Marthe îmi aruncă o privire îngrijorată, ţâţâind la vederea cearcănelor mele întunecate şi a pielii palide.

Când am început să manevrez furculiţa mai încet, Matthew se

întinse după o piramidă de cutii, încoronată de o cască acoperită cu catifea neagră.

— Pentru tine, zise el, punându-le pe masă.

Casca nu mai avea nevoie de explicaţii. Semăna cu o şapcă de baseball înaltă, cu o panglică neagră încreţită la ceafă. În pofida catifelei care o acoperea şi a panglicii, casca era solidă şi făcută special ca să apere de lovituri capetele fragile ale oamenilor, în cazul în care ar fi dat de pământ. Uram căştile, dar erau o precauţie înţeleaptă.

— Mulţumesc, am spus eu. Ce-i în cutii?

— Desfă-le şi vezi.

În prima cutie am găsit o pereche de pantaloni de călărie negri cu petice din piele de căprioară în spatele genunchilor, pentru priza cu şaua. Aveau să fie mult mai plăcuţi la purtat pe cal decât colanţii mei subţiri şi alunecoşi, şi păreau a fi mărimea mea. Matthew probabil dăduse telefoane şi transmisese măsuri aproximative în timp ce dormeam. I-am zâmbit recunoscătoare.

Cutia mai conţinea şi o jachetă neagră, căptuşită, cu o coadă lungă şi cu suporturi rigide de metal cusute la tivuri. Arăta şi fără îndoială că se şi simţea la purtat ca o carapace de ţestoasă – incomodă şi stânjenitoare.

— Asta nu e necesară. Am ridicat-o, încruntându-mă.

— Este, dacă vrei să călăreşti. Vocea lui Matthew nu trăda nici cea mai mică urmă de emoţie. Îmi spui că ai experienţă. Dacă aşa stau lucrurile, n-are de ce să-ţi fie greu să te adaptezi la greutatea ei.

Obrajii mi se colorară, iar în vârfurile degetelor am simţit nişte furnicături de avertisment. Matthew mă privea cu interes, iar Marthe ieşi în prag şi adulmecă un pic. Am inspirat şi am expirat până când furnicăturile încetară.

— În maşina mea porţi centura de siguranţă, zise Matthew pe un ton uniform. Pe calul meu ai să porţi o jachetă.

Ne-am privit lung, înfruntându-ne. Gândul că voi ieşi în aerul proaspăt birui, iar ochii lui Marthe sclipiră, amuzaţi. Fără îndoială, negocierile noastre erau la fel de captivante ca şi schimburile de replici tăioase dintre Matthew şi Ysabeau.

Am tras ultima cutie spre mine, într-un gest de concesie tăcută. Era lungă şi grea, iar când am ridicat capacul am simţit un miros înţepător de piele.

Cizme. Cizme negre, până la genunchi. Nu participasem

niciodată cu caii la concursuri de frumuseţe şi avusesem întotdeauna resurse limitate, aşa că nu deţinusem vreodată o pereche de cizme de călărie corespunzătoare. Acestea erau frumoase, aveau gambele curbate şi pielea suplă. Am atins cu degetele suprafaţa lor strălucitoare.

— Mulţumesc, am spus răsuflând adânc, încântată de această surpriză.

— Sunt destul de sigur că îţi vin, zise Matthew, cu o privire blândă.

— Haide, fetiţo, spuse Marthe veselă, din prag. Hai să te schimbi.

Abia apucă să mă ducă în spălătorie că mi-am şi zvârlit mocasinii şi am tras colanţii de pe mine. Marthe îmi luă bucata uzată de lycra şi de bumbac din mâini, în timp ce eu mă vâram în pantalonii de călărie.

— A fost o vreme când femeile nu călăreau ca bărbaţii, zise Marthe, uitându-se la muşchii picioarelor mele şi clătinând din cap.

Matthew vorbea la telefon când m-am întors, transmiţând instrucţiuni tuturor celorlalte fiinţe din lumea lui care aveau nevoie de îndrumarea sa. Mă privi aprobator.

— Hainele astea vor fi mult mai confortabile. Se ridică şi luă cizmele. Nu avem nicio capră de lemne aici. Va trebui să porţi celelalte încălţări până la grajd.

— Nu, vreau să le încalţ acum, am zis eu, cu degetele întinse.

— Atunci aşază-te. Clătină din cap văzându-mi nerăbdarea. Nu vei reuşi să ţi le pui prima dată fără ajutor.

Ridică scaunul cu mine cu tot şi-l întoarse ca să aibă mai mult spaţiu de manevră. Îmi ţinu cizma dreaptă, iar eu am împins piciorul în ea până la gleznă. Avea dreptate. Oricât aş fi împins, n-aveam cum să-mi fac piciorul să treacă de partea rigidă a cizmei. El se aplecă deasupra mea, apucând de călcâiul şi de vârful cizmei şi răsucind-o uşor, în timp ce eu trăgeam de carâmb în cealaltă direcţie. După câteva minute de luptă, piciorul îşi făcu loc în interiorul încălţării. Matthew împinse ferm talpa pentru ultima oară, iar cizma mi se lipi perfect de picior.

După ce le-am pus pe amândouă, am întins picioarele să mi le admir. Matthew trăgea şi bătea uşor pielea, strecurându-şi degetele lungi pe sub marginea de sus, ca să se asigure că nu împiedica circulaţia sângelui. M-am ridicat, simţindu-mi

picioarele neobişnuit de lungi, am făcut câţiva paşi rigizi şi o mică piruetă.

— Mulţumesc. I-am cuprins gâtul cu braţele. Tocurile cizmelor abia atingeau podeaua. Sunt extraordinare.

Matthew îmi duse jacheta şi casca până la grajd, la fel cum la Oxford îmi dusese computerul şi salteaua de yoga. Uşile grajdului erau larg deschise şi dinăuntru se auzeau sunete.

— Georges? strigă Matthew.

Un bărbat scund şi slab, cu o vârstă incertă – dar nu vampir –, apăru de după colţ, ducând un căpăstru şi o ţesală. Când am trecut pe lângă boxa lui Balthasar, armăsarul lovi supărat din copite şi-şi scuturã capul. „Mi-ai promis”, părea să spună. În buzunar aveam un măr micuţ pe care-l şterpelisem de la Marthe.

— Uite, dragule, am zis, întinzându-i-l cu palma desfăcută.

Matthew urmări îngrijorat cum Balthasar întinse gâtul şi apucă delicat cu buzele fructul din mâna mea. După ce-l luă, îşi privi stăpânul triumfător.

— Da, văd că te porţi ca un prinţ, zise Matthew sec, dar asta nu înseamnă că n-ai să te transformi într-un diavol cu prima ocazie.

Balthasar lovi podeaua cu copitele, enervat.

Am trecut pe lângă încăperea unde se păstra harnaşamentul. Pe lângă şei obişnuite, căpestre şi frâie, am văzut nişte cadre de lemn drepte, care susţineau un fel de fotolii mici cu nişte suporturi ciudate pe o parte.

— Ce sunt astea?

— Şei laterale, zise Matthew, azvârlindu-şi pantofii şi încălţând o pereche înaltă de cizme uzate. Piciorul îi alunecă în jos cu uşurinţă – pur şi simplu apăsă din călcâi şi trase o dată de carâmb.

— Ysabeau le preferă.

În padoc, Dahr şi Rakasa întoarseră capetele şi ne priviră cu interes, în timp ce Georges şi Matthew începură să discute în amănunt despre toate obstacolele naturale pe care le-am fi putut întâlni. Am întins palma spre Dahr, întristată că nu mai aveam mere în buzunar. Calul păru şi el dezamăgit când simţi mirosul dulce.

— Data viitoare, i-am promis.

Strecurându-mă pe sub gâtul lui, am ajuns lângă flancul

Rakasei.

— Bună, frumoaso.

Rakasa îşi ridică piciorul drept din faţă şi întoarse capul spre mine. Am mângâiat-o pe gât şi pe umeri, obişnuind-o cu mirosul şi cu atingerea mea, şi am tras uşor de şa, verificând să fie bine strânsă cureaua şi asigurându-mă că pătura de sub şa era netezită suficient. Ea întinse capul spre mine şi mă adulmecă întrebătoare, fornăind şi mirosindu-mi puloverul acolo unde se aflase mărul. Apoi scuturǎ capul indignată.

— O să-ţi aduc şi ţie, i-am promis râzând, apoi i-am pus mâna ferm pe crupă. Ia să vedem.

Cailor le place să le fie atinse picioarele cam tot atât de mult pe cât le place vrăjitoarelor să fie aruncate în apă – adică deloc. Dar, din obişnuinţă şi din superstiţie, nu călărisem niciodată fără să mă asigur întâi că nu intrase nimic în copitele moi ale calului.

Când m-am îndreptat de mijloc, cei doi bărbaţi mă urmăreau cu atenţie. Georges zise ceva care sugera că mă descurc. Matthew încuviinţă gânditor, întinzându-mi jacheta şi casca. Jacheta era călduroasă şi tare – dar nu atât de rea pe cât îmi imaginasem. Mi-a fost greu să-mi pun casca din cauza cozii, aşa că am tras elasticul mai jos, înainte să-mi prind cureluşa de sub bărbie. Matthew ajunse în spatele meu în timp ce apucam frâiele şi-mi ridicam piciorul spre scara Rakasei.

— N-ai să aştepţi niciodată să te ajut? îmi mârâi în ureche.

— Pot să urc şi singură pe cal, am zis aprigă.

— Dar nu-i nevoie s-o faci singură.

Mâinile lui se făcură căuş sub tibia mea, ridicându-mă în şa fără efort. Apoi verifică lungimea scărilor, inspectă încă o dată cureaua şeii şi în cele din urmă se îndreptă spre calul său. Se aruncă în şa cu un aer experimentat, care sugera că deprinsese călăritul cu sute de ani în urmă. Pe cal, arăta ca un rege.

Rakasa începu să danseze de nerăbdare, aşa că am împuns-o cu călcâiele. Ea se opri, nedumerită.

— Liniştеşte-te, am şoptit.

Iapa dădu din cap şi rămase cu privirea aţintită în faţă, mişcând din urechi înainte şi înapoi.

— Plimb-o prin padoc până îmi verific eu şaua, îmi zise Matthew degajat, ridicându-şi genunchiul stâng pe umărul lui Dahr şi făcându-şi de lucru cu scara.

Mi-am mijit ochii. Scările lui nu aveau nevoie de niciun reglaj.

Nu făcea decât să-mi verifice îndemânarea la călărit.

Am plimbat-o pe Rakasa pe jumătate din lungimea padocului, ca să-i simt mersul. Iapa andaluză într-adevăr dansa, ridicând delicat picioarele şi punându-le pe sol cu fermitate, într-o mişcare frumoasă, legănată. Când am îmboldit-o cu călcâiele, mersul ei dansat se transformă într-un trap la fel de vioi şi de lin. Am trecut pe lângă Matthew, care renunţase să mai simuleze că-şi aranjează şaua. Georges se sprijini de gard, zâmbind larg.

— Fată frumoasă, am spus încet.

Urechea stângă a calului ţâşni pe spate, şi Rakasa mări uşor ritmul. Am apăsat-o cu gamba chiar în spatele scării, şi ea o luă la galop uşor, azvârlind picioarele în aer şi arcuindu-şi gâtul. Cât de tare s-ar supăra Matthew dacă am sări gardul padocului?

Foarte tare, eram sigură.

Rakasa trecu de colţ. Am făcut-o să încetinească din nou la trap.

— Ei bine? am întrebat.

Georges încuviinţă din cap şi deschise poarta padocului.

— Ai o poziţie bună, zise Matthew, uitându-se la spatele meu. Ţii bine şi mâinile. Te vei descurca. Apropo, continuă el dezinvolt, aplecându-se spre mine şi coborând vocea, dacă ai fi sărit peste gardul ăla, s-ar fi terminat cu călăritul pe ziua de azi.

După ce ieşirăm din grădină, trecând pe sub poarta cea veche, copacii se îndesiră, iar Matthew începu să scruteze pădurea. Odată intrat în ea, începu să se relaxeze, căci îi simţise toate fiinţele şi descoperise că niciuna nu avea două picioare.

Matthew îl îmboldi pe Dahr să meargă la trap, iar Rakasa aşteptă ascultătoare să fac şi eu acelaşi lucru. Am îndemnat-o, minunându-mă încă o dată de felul lin în care se mişca.

— Ce fel de cal este Dahr? am întrebat eu, observându-i mersul egal şi lin.

— Presupun că poate fi socotit cal de luptă, explică Matthew.

Erau caii care-i purtaseră pe cavaleri în cruciade.

— A fost crescut pentru viteză şi agilitate.

— Credeam că ăia erau nişte cai uriaşi.

Dahr era mai mare decât Rakasa, dar nu cu mult.

— Erau mari pentru acea vreme, dar nu destul de mari ca să-i poarte în bătălii pe bărbaţii din familia asta, după ce ne puneam armura şi armele. Noi ne antrenam pe cai precum Dahr şi-i

călăream de plăcere, dar luptam pe cai din rasa Percheron, precum Balthasar.

Am rămas cu privirea aţintită undeva între urechile Rakasei, adunându-mi curajul să atac un alt subiect.

— Pot să te întreb ceva despre mama ta?

— Desigur, zise Matthew, răsucindu-se în şa.

Îşi puse un pumn în şold, ţinând uşor frâiele calului în cealaltă mână. Acum ştiam cu o siguranţă absolută cum arăta un cavaler medieval călare.

— De ce urăşte atât de tare vrăjitoarele? Vampirii şi vrăjitoarele sunt duşmani tradiţionali, dar aversiunea lui Ysabeau faţă de mine e prea puternică. Pare ceva personal.

— Presupun că vrei un răspuns mai serios decât că miroşi a primăvară.

— Da, vreau să ştiu motivul adevărat.

— E geloasă. Matthew îl bătu pe Dahr pe umăr.

— Pe ce naiba ar putea fi geloasă?

— Să vedem. Pe puterea voastră – în special, pe capacitatea unei vrăjitoare de a vedea viitorul. Pe abilitatea voastră de a avea copii şi de a vă transmite puterile urmaşilor. Şi pe uşurinţa cu care muriţi, presupun, zise el, gânditor.

— Ysabeau v-a avut pe tine şi pe Louisa.

— Da, Ysabeau ne-a făcut pe amândoi. Dar îmi imaginez că nu e chiar acelaşi lucru cu a purta un copil în pântece.

— De ce invidiază clarviziunea vrăjitoarelor?

— Asta ţine de felul în care a fost creată Ysabeau. Cel care a transformat-o în vampir nu i-a cerut întâi permisiunea. Chipul lui Matthew se întunecă. Şi-o dorea de soţie, aşa că a luat-o şi a făcut-o vampir. Ea avea reputaţia de clarvăzătoare şi era încă destul de tânără ca să mai poată avea copii. Când a devenit vampir, ambele abilităţi i-au dispărut. Nu s-a împăcat niciodată până la capăt, iar vrăjitoarele îi amintesc întotdeauna de viaţa pe care a pierdut-o.

— De ce invidiază faptul că vrăjitoarele mor uşor?

— Pentru că îi este dor de tatăl meu.

Matthew tăcu brusc, şi mi-a fost limpede că insistasem destul.

Copacii se răreau, iar Rakasa dădea din urechi nerăbdătoare.

— Ia-o înainte, zise el resemnat, făcând un gest spre câmpul deschis dinaintea noastră.

Rakasa făcu un salt în faţă când am atins-o cu călcâiele,

muşcând zăbala. Încetini în timp ce urca dealul şi, odată ajunsă pe culme, se cabră şi-şi dădu capul pe spate, evident bucurându-se că-l vedea pe Dahr la poalele colinei, în timp ce ea era sus. Am făcut-o să descrie un opt rapid, trăgând de căpăstru la timp ca să n-o las să se împiedice când schimba direcţia.

Dahr plecă de pe loc, nu la trap, ci la galop, cu coada neagră fluturând în aer şi cu copitele atingând pământul cu o viteză incredibilă. Rămasă fără grai, am tras uşor de frâul Rakasei, ca s-o fac să se oprească. Deci ăsta era rostul cailor de luptă. Puteau ajunge fulgerător de la zero la şaizeci de kilometri la oră, ca o maşină sport bine întreţinută. Matthew nu făcu niciun efort să-l încetinească în timp ce se apropiau, dar Dahr se opri scurt la doi metri de noi, cu flancurile uşor umflate de efort.

— Da' ştiu că îţi place să te dai mare! Nu mă laşi să sar peste un gard, dar îmi faci mie o asemenea demonstraţie? l-am tachinat pe Matthew.

— Dahr nu prea are parte de exerciţiu. Exact aşa ceva îi trebuie. Matthew rânji şi bătu calul pe umăr. Vrei să ne întrecem? Vă lăsăm un avans, desigur, zise el, însoţindu-şi vorbele cu o plecăciune curtenitoare.

— S-a făcut. În ce direcţie?

Matthew arătă spre un copac solitar de pe creasta următoare şi mă privi cu atenţia încordată, ca să prindă primul semn de mişcare. Alesese ceva pe lângă care puteam trece în viteză fără să ne lovim de nimic. Poate că Rakasa nu era la fel de pricepută ca Dahr la opriri bruşte.

Era imposibil să iau prin surprindere un vampir şi la fel de imposibil ca iapa mea – în ciuda pasului ei lin – să-l întreacă pe Dahr la urcuş. Totuşi, eram nerăbdătoare să văd cum se va descurca. M-am aplecat în faţă şi am mângâiat-o pe gât, odihnindu-mi bărbia doar o clipă pe pielea ei caldă şi închizând ochii.

„Zboară", am încurajat-o fără cuvinte.

Rakasa ţâşni înainte ca şi cum aş fi lovit-o pe crupă, şi instinctele mele preluară comanda.

M-am ridicat în şa ca să-i fie mai uşor să-mi ducă greutatea, legând frâiele într-un nod nu prea strâns. Când calul îşi stabiliză viteza, m-am lăsat mai jos, strângându-i corpul cald între picioare. Mi-am scos tălpile din scările inutile şi mi-am împletit

degetele în coama ei. Matthew şi Dahr veneau bubuind din copite în urma noastră. Era ca-n visul meu, cel în care mă urmăreau câini şi călăreţi. Mâna stângă mi se curbă ca şi cum aş fi ţinut ceva, şi m-am aplecat mult peste gâtul Rakasei, cu ochii închişi.

„Zboară“, am repetat, dar vocea din minte nu mai suna la fel cu a mea. Rakasa reacţionă mărind şi mai mult viteza.

Simţeam cum copacul se apropie. Matthew înjură în occitană, iar Rakasa o luă la stânga în ultimul moment, încetinind până la un galop uşor, apoi la trap. Ceva o trase brusc de frâu. Am deschis ochii, alarmată.

— Întotdeauna călăreşti caii cu care nu eşti obişnuită în cea mai mare viteză, cu ochii închişi, fără frâie şi fără scări? În vocea lui Matthew se simţea o furie rece. Vâsleşti cu ochii închişi – te-am văzut. Mergi cu ei închişi. Am bănuit de la bun început că asta are de-a face cu magia. Probabil că-ţi foloseşti puterile şi atunci când călăreşti, altfel ai fi deja moartă. Şi nu ştiu dacă aşa e, dar cred că-i dai Rakasei indicaţii cu mintea, nu cu mâinile şi cu picioarele.

M-am întrebat dacă ceea ce spunea era adevărat. Matthew scoase un sunet ce trăda nerăbdarea şi descălecă ridicând mult piciorul drept şi trecându-l peste capul lui Dahr, azvârlind scara din piciorul stâng şi lăsându-se să alunece de pe cal cu spatele întors spre el.

— Coboară, zise el aspru, apucând de căpăstrul larg al Rakasei.

Descălecând în mod obişnuit, mi-am petrecut piciorul drept peste crupa Rakasei. Când eram cu spatele la el, Matthew întinse mâinile şi mă dădu jos de pe cal. Acum ştiam de ce prefera să descalece întors spre exterior. Aşa nu putea fi prins pe la spate şi trântit de pe cal. Mă întoarse spre el şi mă strivi la piept.

— *Dieu,* îmi şopti în păr. Te rog să nu mai faci vreodată aşa ceva.

— Mi-ai spus să nu-mi fac griji în privinţa felului în care mă port. De-asta m-ai adus în Franţa, am zis eu, derutată de reacţia lui.

— Îmi pare rău, spuse el sincer. Încerc să nu intervin. Dar e greu să te văd cum foloseşti puteri pe care nu le înţelegi, mai ales atunci când nu-ţi dai seama că o faci.

Îmi dădu drumul ca să se ocupe de cai. Le legă frâiele astfel încât Rakasa şi Dahr să nu calce pe ele, dar în acelaşi timp să aibă libertatea de a paşte iarba rară de toamnă. Când se întoarse, avea o expresie sumbră.

— Trebuie să-ţi arăt ceva.

Mă duse la copac şi ne aşezarăm sub el. Mi-am îndoit picioarele cu grijă într-o parte, astfel încât cizmele să nu-mi taie circulaţia. Matthew pur şi simplu se lăsă să cadă în genunchi, cu picioarele încordate sub el.

Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoase o foaie de hârtie cu bare negre şi gri pe fond alb, care fusese împăturită şi despăturită de mai multe ori.

Era un raport ADN.

— E al meu?

— Al tău.

— Când?

Am urmărit cu degetele barele întinse de-a lungul paginii.

— Marcus mi-a adus rezultatele la New College. N-am vrut să ţi le comunic imediat după ce ţi se reamintise de moartea părinţilor tăi. Ezită. Am făcut bine că am aşteptat?

Când am dat din cap că da, păru uşurat.

— Ce spun rezultatele? am întrebat.

— Nu înţelegem chiar tot, replică el încet. Dar Marcus şi Miriam au identificat în ADN-ul tău nişte markeri pe care i-am mai întâlnit.

Scrisul mărunt, precis, al lui Miriam se întindea în jos pe partea stângă a paginii, iar barele, unele încercuite cu pixul roşu, se desfăşurau pe partea dreaptă.

— Asta e markerul genetic pentru clarviziune, continuă Matthew, arătând spre prima pată de culoare încercuită. Degetul său începu să se deplaseze încet în josul paginii. Asta e pentru zbor. Asta le ajută pe vrăjitoare să găsească lucruri pierdute.

Matthew continuă să înşire puteri şi abilităţi una câte una, până când am simţit cum mi se învârte capul.

— Asta e pentru vorbitul cu morţii, asta e capacitatea de metamorfozare, asta e telechinezia, asta e facerea de vrăji, ăsta e pentru farmece, ăsta pentru blesteme. Şi aici avem citirea gândurilor, telepatia şi empatia – sunt una lângă alta.

— Raportul vostru n-are cum să fie corect.

Nu auzisem niciodată de o vrăjitoare care să aibă mai mult de una sau două puteri. Matthew enumerase deja douăsprezece.

— Cred că rezultatele sunt corecte, Diana. E posibil ca aceste puteri să nu se manifeste niciodată, dar ai moştenit predispoziţia genetică. Întoarse foaia. Pe cealaltă parte se vedeau alte cercuri roşii şi alte adnotări minuţioase făcute de Miriam. Ăştia sunt markerii pentru elemente. Pământul apare la aproape toate vrăjitoarele, iar unele au fie pământ şi aer, fie pământ şi apă. Tu le ai pe toate trei, ceea ce n-am mai întâlnit până acum. Şi mai ai şi focul. Focul este extrem de rar.

Matthew indică cele patru cercuri.

— Ce sunt markerii pentru elemente?

Îmi simţeam picioarele neplăcut de uşoare, iar degetele mă furnicau.

— Indicaţii că ai predispoziţia genetică de a controla unul sau mai multe elemente ale naturii. Aşa se explică de ce ai putut stârni vântul vrăjitoresc. Dacă e să ne luăm după aceşti indicatori, poţi stăpâni focul vrăjitoresc, precum şi apa vrăjitorească.

— Şi pământul ce face?

— Magie pe bază de plante, puterea de a acţiona asupra lucrurilor vii – astea sunt abilităţile de bază. Combinat cu facerea de vrăji, cu blestemele şi cu farmecele – sau cu oricare dintre ele, de fapt –, pământul înseamnă că nu ai doar abilităţi magice deosebite, ci şi un talent înnăscut pentru vrăjitorie.

Mătuşa mea se pricepea la vrăji. Emily nu, în schimb, ea putea zbura pe distanţe scurte şi putea vedea viitorul. Acestea erau diferenţele clasice dintre vrăjitoare, despărţindu-le pe cele care foloseau vrăjitoria, precum Sarah, de cele care foloseau magia. Totul se rezuma la două posibilităţi: fie puterea îţi stătea în cuvinte, fie o aveai pur şi simplu şi o puteai mânui după cum doreai. Mi-am îngropat faţa în mâini. Perspectiva de a vedea viitorul aşa cum o făcea mama fusese destul de înfricoşătoare. Dar… să controlez elementele? Să pot vorbi cu morţii?

— E o listă lungă de puteri pe foaia asta. Până acum am văzut doar – câte? – patru sau cinci dintre ele. Gândul ăsta mă îngrozea.

— Bănuiesc că am văzut mai multe – de exemplu, felul în care te mişti cu ochii închişi, capacitatea de a te înţelege cu Rakasa şi degetele tale din care ies scântei. Numai că deocamdată nu

avem nume pentru ele.

— Sper că asta e tot.

Matthew ezită.

— Nu e chiar aşa. Trecu la pagina următoare. Încă nu am reuşit să identificăm markerii ăştia. În majoritatea cazurilor, trebuie să corelăm relatări despre activităţile unor vrăjitoare – unele vechi de secole – cu rezultatele ADN. Lucrul ăsta poate fi dificil.

— Testele explică de ce magia din mine iese la suprafaţă acum?

— N-avem nevoie de un test pentru asta. Magia ta se comportă ca şi cum s-ar trezi dintr-un somn îndelungat. Toată inactivitatea a răscolit-o, iar acum vrea să-şi facă de cap. Sângele nu se dezminte, zise Matthew degajat. Se ridică în picioare, balansându-se graţios, apoi mă ridică şi pe mine. Ai să răceşti dacă stai pe jos, iar eu voi avea mari bătăi de cap cu Marthe dacă te îmbolnăveşti.

Chemă caii fluierându-i. Aceştia veniră agale în direcţia noastră, încă rumegându-şi gustarea neaşteptată.

Am călărit încă o oră, explorând pădurile şi câmpurile din jurul castelului. Matthew îmi arătă cel mai bun loc pentru vânat iepuri şi zona în care tatăl său îl învăţase să tragă cu arbaleta fără să-şi scoată ochii. Când ne-am întors la grajduri, îngrijorarea mea legată de rezultatele testului fusese înlocuită de o senzaţie plăcută de epuizare.

— Mâine o să mă doară muşchii, am spus eu, gemând. N-am mai călărit de ani buni.

— Nimeni n-ar fi bănuit asta din felul în care ai călărit azi, spuse Matthew.

Ieşirăm din pădure şi intrarăm pe poarta de piatră a castelului.

— Eşti o călăreaţă bună, Diana, dar n-ar trebui să ieşi singură. Este foarte uşor să te pierzi.

Matthew nu se temea că m-aş fi putut rătăci. Îşi făcea griji să nu fiu descoperită.

— N-am să ies.

Degetele sale lungi se relaxară pe frâie. În ultimele cinci minute le strânsese tare. Vampirul acesta se obişnuise să dea ordine care erau ascultate imediat. Nu era deprins să formuleze cereri şi să negocieze înţelegeri. Iar acum nu arăta nicio urmă

din irascibilitatea sa caracteristică.

Apropiind-o uşor pe Rakasa de Dahr, m-am întins şi am dus palma lui Matthew la buze. Mi-am simţit buzele calde pe pielea lui tare şi rece.

Pupilele i se dilatară de surprindere.

I-am dat drumul şi, îndemnând-o pe Rakasa înainte, am intrat în grajd.

Capitolul 20

Din fericire, Ysabeau a lipsit la prânz. Apoi am vrut să mă duc direct în biroul lui Matthew şi să încep să examinez *Aurora consurgens,* dar el mă convinse să fac mai întâi o baie, promiţându-mi că asta va face mai suportabilă inevitabila febră musculară. Pe la jumătatea urcuşului a trebuit să mă opresc pe scări şi să-mi masez piciorul ca să-mi treacă o crampă. Aveam să plătesc pentru entuziasmul de dimineaţă.

Baia a fost absolut divină – lungă, caldă şi relaxantă. Apoi am luat pe mine nişte pantaloni negri largi, un pulover şi o pereche de şosete şi am coborât cu paşi neauziţi până în biroul lui Matthew, unde ardea un foc zdravăn. Pielea mea deveni portocalie şi roşie când am întins mâinile spre flăcări. Cum ar fi fost să controlez focul? Drept răspuns, degetele începură să mă furnice, aşa că le-am strecurat în buzunar pentru mai multă siguranţă.

Matthew, care era aşezat la birou, ridică privirea spre mine.

— Manuscrisul tău este lângă computer.

Copertele negre mă atrăgeau ca un magnet. Am luat loc la masă şi le-am deschis, ţinând cartea cu grijă. Culorile erau chiar mai vii decât mi le aminteam. După ce am contemplat regina timp de câteva minute, am dat prima pagină.

— „Incipit tractatus *Aurora consurgens* intitulatus.“

Cuvintele îmi erau familiare – „Aici începe tratatul numit *Răsăritul zorilor”* –, şi cu toate astea simţeam fiorul de plăcere asociat primei examinări a unui manuscris pentru prima oară.

— „Tot ce este bun vine la mine odată cu ea. Ea este cunoscută drept înţelepciunea sudului, care strigă pe străzi şi către mulţimi“, am citit în minte, traducând din latină.

Era o lucrare frumoasă, plină de parafraze din Sfânta Scriptură, precum şi din alte texte.

— Ai vreo Biblie pe aici?

Era bine să am una la îndemână în timp ce parcurgeam manuscrisul.

— Da, dar nu sunt sigur unde e. Vrei s-o caut?

Matthew se ridică uşor de pe scaun, însă rămăsese cu privirea aţintită asupra ecranului computerului.

— Nu, o găsesc eu.

M-am ridicat şi am urmărit cu degetul marginea celui mai

apropiat raft de cărţi. Volumele lui Matthew nu erau aranjate după mărime, ci cronologic. Cele de pe prima etajeră erau atât de vechi, încât nici măcar n-am îndrăznit să mă gândesc ce conţineau – poate operele pierdute ale lui Aristotel? Orice era posibil.

Aproape jumătate dintre cărţile lui erau puse pe raft cu cotorul în interior, pentru a le proteja marginile fragile. Multe aveau elemente de identificare scrise pe muchiile paginilor, şi litere negre, groase indicau ici un titlu, dincolo un nume de autor. Pe la jumătatea camerei, cărţile începură să apară pe rafturi cu cotorul în afară şi cu titlurile şi autorii inscripţionaţi cu aur şi argint.

Am trecut pe lângă manuscrise, cu paginile lor groase şi denivelate, unele înzestrate cu mici litere greceşti pe margine. Am continuat să caut, uitându-mă după o carte mare, groasă, tipărită. Degetul meu arătător înţepeni în dreptul uneia legate în piele maro şi acoperite cu aur.

— Matthew, te rog, spune-mi că *Biblia Sacra 1450* nu e ceea ce cred eu că e.

— Bine, nu e ceea ce crezi tu că e, zise el automat, în timp ce degetele îi zburau peste taste cu o viteză mai mare decât a oricărui om.

Nu dădea decât prea puţină atenţie la ceea ce făceam eu şi deloc la ceea ce spuneam.

Lăsând Biblia lui Guttenberg la locul ei, am continuat să avansez în lungul rafturilor, cu speranţa că nu va fi singura disponibilă. Degetul îmi înţepeni din nou în dreptul unei cărţi etichetate drept *Piesele lui Will.*

— Cărţile astea le-ai primit de la prieteni?

— Mare parte, da.

Matthew nici măcar nu-şi ridicase privirea.

Ca şi tipăriturile germane, începuturile dramei englezeşti erau un subiect rezervat discuţiilor viitoare.

Majoritatea cărţilor lui Matthew arătau ca noi. Asta nu era de mirare pentru cineva care le cunoştea proprietarul. Unele, în schimb, erau foarte uzate. De pildă, o carte subţire, înaltă, de pe raftul de jos avea colţurile atât de destrămate şi de subţiri încât se vedeau scândurile de lemn împungând prin piele. Curioasă să aflu din ce motiv cartea aceasta era printre preferatele lui, am scos-o şi am deschis-o. Era manualul de anatomie al lui Vesalius

din 1543, primul care înfăţişa cu detalii precise cadavre umane disecate.

Căutând deja noi revelaţii despre Matthew, m-am uitat după următoarea carte care prezenta semne de uzură serioasă. Veni la rând un volum mai mic şi mai gros. Pe muchia paginilor era scris cu cerneală titlul *De motu.* Studiul lui William Harvey despre circulaţia sângelui şi explicaţia sa privind modul în care era pompat de inimă trebuie să fi fost o lectură interesantă pentru vampiri atunci când fusese publicat pentru prima oară, în anii 1620, cu toate că ei aveau deja, cu siguranţă, o idee despre cum stăteau lucrurile.

Printre cărţile uzate ale lui Matthew se numărau lucrări de electricitate, microscopie şi fiziologie. Dar cea mai jerpelită dintre toate se afla pe unul dintre rafturile din secolul al nouăsprezecelea: o primă ediţie a lucrării lui Darwin despre *Originea speciilor.*

Aruncându-i o privire furişă lui Matthew, am luat cartea de pe raft cu abilitatea unui hoţ de buzunare. Cotorul său din pânză verde, cu titlul şi autorul înscrise cu aur, era aproape ferfeniţă. Matthew îşi scrisese numele cu o frumoasă scriitură rondă pe pagina de gardă.

Înăuntru am dat peste o scrisoare împăturită.

„Stimate domn“, începea aceasta. „Scrisoarea dumneavoastră din 15 octombrie mi-a parvenit în sfârşit. Îmi pare nespus de rău că vă răspund atât de târziu. Timp de mulţi ani, am cules toate informaţiile pe care le-am putut descoperi cu privire la variaţia şi la originea speciilor, iar opinia dumneavoastră favorabilă faţă de raţionamentele mele este o veste foarte bună, cu atât mai mult cu cât cartea va ajunge curând în mâinile editorului.“ Era semnată „C. Darwin“ şi datată 1859.

Cei doi bărbaţi corespondaseră cu doar câteva săptămâni înainte de publicarea *Originii speciilor,* în noiembrie.

Paginile cărţii erau acoperite de note făcute cu creionul sau cu cerneală, care nu mai lăsau aproape niciun centimetru de hârtie goală. Trei capitole erau adnotate încă mai serios decât restul. Acestea erau cele referitoare la instincte, la hibridizare şi la afinităţile dintre specii.

Ca şi tratatul lui Harvey despre circulaţia sângelui, cel de-al şaptelea capitol al lui Darwin, cel despre instinctele naturale,

trebuie să fi fost o lectură extrem de captivantă pentru vampiri. Matthew subliniase anumite pasaje şi scrisese deasupra şi dedesubtul rândurilor, precum şi pe margini, pe măsură ce ideile lui Darwin îl fascinau tot mai tare. „De aici putem deduce că, în stare domestică, unele instincte au fost dobândite, iar instinctele naturale au fost pierdute în parte datorită obişnuinţei, iar în parte datorită omului, care a selecţionat şi acumulat, în decursul generaţiilor succesive, unele înclinaţii particulare mintale şi unele mişcări apărute la început prin ceea ce în ignoranţa noastră numim întâmplare.”[47] Matthew se întreba, în adnotările sale mâzgălite, care sunt instinctele căpătate şi dacă „întâmplările” erau posibile în natură. „Este oare posibil ca noi să fi păstrat printre instincte ceea ce oamenii au pierdut prin întâmplări şi din obişnuinţă?” întreba el pe marginea de jos a paginii. N-aveam nevoie să întreb cine e „noi”. Se referea la făpturile neomeneşti – nu doar vampiri, ci şi demoni şi vrăjitoare.

În capitolul despre hibridizare, interesul lui Matthew fusese stârnit de problemele împerecherii încrucişate şi ale sterilităţii. „Primele încrucişări între formele destul de deosebite pentru a fi clasificate drept specii şi hibrizii lor, scria Darwin, sunt în general – deşi *nu întotdeauna,* sterile.“[48] O schiţă a unui arbore genealogic umplea marginea alăturată pasajului respectiv. Acolo unde începeau rădăcinile era pus un semn de întrebare, iar arborele avea patru ramuri. „De ce consangvinitatea nu a dus la sterilitate sau la nebunie?” se întreba Matthew pe trunchiul arborelui. În partea de sus a paginii, scrisese „1 specie sau 4?” şi „comment sont faites les dāēōs?”

Am urmărit scrisul cu degetul. Asta era specializarea mea – să transform mâzgălelile oamenilor de ştiinţă într-un text inteligibil pentru restul lumii. În ultima sa notă, Matthew folosise o tehnică familiară pentru a-şi ascunde gândurile. Scrisese într-o combinaţie de franceză şi latină şi folosise, pentru mai multă siguranţă, o abreviere arhaică pentru demoni, în care consoanele din mijlocul cuvântului fuseseră înlocuite cu linii deasupra vocalelor. Astfel, nimeni dintre cei care ar fi putut răsfoi cartea sa n-ar fi văzut cuvântul „demoni” şi nu s-ar fi oprit

[47] Charles Darwin, *Originea speciilor,* trad. de Ion E. Fuhn, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1957, p. 214 (n.tr.)
[48] Idem, p. 254 (n.tr.)

să cerceteze mai amănunţit.

„Cum sunt făcuţi demonii?” se întrebase Matthew în 1859. Un secol şi jumătate mai târziu căuta încă răspunsul.

Acolo unde Darwin începea să discute afinităţile dintre specii, stiloul lui Matthew se dezlănţuise pe pagini, făcând aproape imposibilă citirea textului tipărit. În dreptul unui pasaj care explica: „unele înclinaţii particulare mintale şi unele mişcări apărute la început prin ceea ce în ignoranţa noastră numim întâmplare”[49], Matthew scrisese „ORIGINI” cu litere mari, negre. Câteva rânduri mai jos, un alt pasaj fusese dublu subliniat: „Existenţa grupelor ar fi avut o semnificaţie simplă, dacă un grup ar fi fost adaptat vieţii terestre exclusiv, iar un altul vieţii acvatice. Se ştie că, din cele mai îndepărtate perioade ale istoriei lumii, organismele seamănă între ele în grade descrescătoare, astfel încât se pot clasifica în grupe subordonate altor grupe, unul adaptat la hrana animalelor, celălalt, la hrana vegetală ş.a.m.d.; dar, în realitate, lucrurile stau cu totul altfel, căci se ştie bine cât de des se deosebesc prin modul lor de viaţă chiar reprezentanţii unui acelaşi grup“[50].

Oare Matthew credea că alimentaţia vampirilor era mai curând un obicei decât o caracteristică definitorie a speciei? Continuând să citesc, am găsit încă un indiciu. „În sfârşit, diversele categorii de fapte examinate în acest capitol par a stabili pe deplin că nenumăratele specii, genuri şi familii care populează lumea descind toate – fiecare în clasa sau în grupa sa proprie – din părinţi comuni şi s-au modificat toate de-a lungul generaţiilor.“[51] Pe margini, Matthew scrisese „PĂRINŢI COMUNI” şi „ce qui explique tout[52]“.

Vampirul credea că monogeneza explica totul – sau cel puţin asta crezuse în 1859. Matthew considera că e posibil ca demonii, oamenii, vampirii şi vrăjitoarele să fi avut strămoşi comuni. Diferenţele considerabile dintre noi ţineau de descendenţă, de obiceiuri şi de selecţia naturală. Fusese evaziv în laborator, când îl întrebasem dacă eram o singură specie sau patru, dar nu putea face la fel şi în propria bibliotecă.

Matthew rămase concentrat asupra computerului. Închizând

[49] Idem, p. 335 (n.tr.)
[50] Ibidem (n.tr.)
[51] Loc. cit., p. 366 (n.tr.)
[52] Ceea ce explică totul (în limba franceză în original) (n.tr.)

copertele *Aurorei* ca să-i protejez paginile şi abandonând căutarea unei Biblii mai obişnuite, am luat exemplarul din lucrarea lui Darwin cu mine lângă foc şi m-am cuibărit pe canapea. L-am deschis, hotărâtă să încerc să-l înţeleg pe vampir pe baza notelor pe care le făcuse pe carte.

Continua să fie un mister pentru mine – poate chiar mai mult aici, la Sept-Tours. Matthew cel din Franţa era diferit de Matthew din Anglia. Nu-l văzusem niciodată adâncit astfel în muncă. Aici avea umerii relaxaţi, nu postura impunătoare de dinainte, şi, în timp ce scria, îşi prinsese buza inferioară cu caninul ascuţit, uşor alungit. Era un semn de concentrare, la fel ca şi ridul dintre ochi. Matthew ignora atenţia pe care i-o dădeam, degetele îi zburau pe taste, apăsându-le cu o forţă considerabilă. Probabil că strica laptopurile destul de repede, dată fiind delicateţea componentelor lor din plastic. Ajunse la finalul frazei, se rezemă de spătar şi se întinse. Apoi căscă.

Nu-l mai văzusem căscând până atunci. Căscatul lui, ca şi umerii lăsaţi, era oare un semn de relaxare? A doua zi după ce-l cunoscusem, Matthew îmi spusese că-i place să-şi cunoască mediul. Aici cunoştea fiecare centimetru pătrat, fiecare miros îi era familiar, la fel şi fiecare făptură din preajmă. Şi apoi mai era şi relaţia cu mama sa şi cu Marthe. Alcătuiau o familie, adunătura asta ciudată de vampiri, şi mă primiseră şi pe mine printre ei de dragul lui Matthew.

Am revenit la Darwin. Dar baia, căldura focului şi zgomotul constant de fundal produs de degetele lui care tastau mă adormiră. M-am trezit acoperită cu o pătură. *Originea speciilor* zăcea pe podea în apropiere, închisă grijuliu, cu o bucată de hârtie pusă semn acolo unde rămăsesem.

Am roşit. Fusesem prinsă spionând.

— Bună seara, zise Matthew de pe canapeaua opusă. Strecură o bucată de hârtie în cartea pe care o citea şi puse volumul pe genunchi. Pot să-ţi ofer nişte vin?

Oferta suna grozav.

— Da, te rog.

Matthew se îndreptă spre o măsuţă din secolul al optsprezecelea din apropierea scărilor. Pe ea se afla o sticlă fără etichetă, cu dopul scos şi aşezat alături. Turnă în două pahare şi-mi aduse unul, apoi se aşeză. Am adulmecat, anticipându-i prima întrebare.

— Zmeură şi pietre.

— Te pricepi destul de bine pentru o vrăjitoare. Matthew clătină din cap aprobator.

— Ce mi-ai dat să beau? am întrebat eu. E ceva vechi? Rar?

Matthew îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Niciuna, nici alta. Probabil a fost pus în sticlă cu vreo cinci luni în urmă. E vin local, din podgoriile ce mărginesc drumul spre castel. Nimic deosebit, nimic special.

Poate nu era nici deosebit, nici special, dar era proaspăt şi avea aromă de lemn şi de pământ, ca aerul de la Sept-Tours.

— Văd că ai renunţat să cauţi o Biblie în favoarea unei lucrări mai ştiinţifice. Ţi-a făcut plăcere să-l citeşti pe Darwin? mă întrebă el blând, după ce mă privi câteva clipe cum beam.

— Încă mai crezi că şi noi, şi oamenii am descins din părinţi comuni? Este într-adevăr posibil ca diferenţele dintre noi să fie doar rasiale?

Matthew scoase un mic sunet de nerăbdare.

— Ţi-am spus în laborator că nu ştiu.

— Erai sigur în 1859. Şi credeai că suptul sângelui ar putea fi o simplă obişnuinţă alimentară, nu un semn al diferenţierii.

— Ai idee câte progrese ştiinţifice s-au făcut de pe vremea lui Darwin şi până în prezent? Este prerogativa unui om de ştiinţă să se răzgândească pe măsură ce noi informaţii ies la lumină. Bău din vin şi-şi sprijini paharul pe genunchi, răsucindu-l când într-o parte, când în cealaltă, pentru ca lumina flăcărilor să joace pe lichidul din el.

— În plus, nu prea au mai rămas multe dovezi ştiinţifice ale noţiunii de diferenţe rasiale. Cercetările moderne sugerează că majoritatea ideilor despre rasă nu sunt decât o metodă depăşită folosită de oameni pentru a explica diferenţele uşor de observat dintre ei înşişi şi alţii.

— Întrebarea de ce exişti – de ce existăm toţi – chiar te macină, am zis încet. Am văzut-o pe fiecare pagină din cartea lui Darwin.

Matthew studie vinul din pahar.

— E singura întrebare ce merită pusă.

Avea vocea blândă, dar profilul îi era neînduplecat, cu liniile sale ascuţite şi cu sprânceana groasă. Mi-am dorit să-i netezesc conturul şi să-i fac trăsăturile să se ridice într-un zâmbet, dar am rămas aşezată, în timp ce lumina focului dansa pe pielea albă şi

pe părul negru. Matthew luă din nou cartea, ţinând-o cu degetele prelungi de la o mână, în timp ce paharul cu vin îi rămăsese în cealaltă.

Am rămas cu privirea pierdută în flăcări, în timp ce lumina scădea. Când un ceas de pe birou bătu ora şapte, Matthew puse cartea deoparte.

— Vrei să-i ţinem companie lui Ysabeau în salon înainte de cină?

— Da, i-am răspuns eu, îndreptându-mi uşor umerii. Dar lasă-mă să mă schimb mai întâi.

Garderoba mea nu se putea compara nici pe departe cu a lui Ysabeau, dar nu voiam ca lui Matthew să-i fie ruşine prea tare cu mine. Ca întotdeauna, el arăta parcă ar fi fost gata să participe la o şedinţă de consiliu sau să defileze într-o prezentare de modă la Milano, într-o pereche simplă de pantaloni negri de lână şi cu un exemplar proaspăt ales din nesfârşita sa rezervă de pulovere. Contactele recente cu el mă convinseseră că erau toate din caşmir gros, de cea mai bună calitate.

Ajunsă sus, am scormonit prin lucrurile din geanta mea de pânză şi am ales o pereche de pantaloni gri şi un pulover de culoarea safirului, făcut dintr-o lână bine toarsă, cu un guler strâmt, în formă de pâlnie, şi mâneci ca nişte clopote. Părul mi se ondulase uşor, mulţumită băii de dinainte şi faptului că se uscase presat sub capul meu, pe canapea.

Odată ce condiţiile minime de decenţă privind înfăţişarea mi-au fost satisfăcute, mi-am pus mocasinii şi am luat-o în jos pe scări. Urechile agere ale lui Matthew mă auziseră, aşa că-mi ieşi în întâmpinare pe palier. Când mă văzu, privirea i se lumină şi-mi adresă un zâmbet larg, care nu i se şterse prea repede.

— Îmi placi în albastru la fel de mult pe cât îmi placi în negru. Arăţi minunat, murmură el, sărutându-mă formal pe ambii obraji.

Am simţit că roşesc. Matthew îmi ridică părul de pe umeri, prefirându-mi şuviţele printre degetele lungi şi albe.

— Să n-o laşi pe Ysabeau să te calce pe nervi, orice ar spune.

— Am să încerc, am zis eu, râzând uşor şi privindu-l nesigură.

Când am ajuns în salon, Marthe şi Ysabeau se aflau deja acolo.

Ysabeau era înconjurată de ziare în toate limbile principale

din Europa, plus unul în ebraică şi altul în arabă. Marthe, pe de altă parte, citea o carte poliţistă de buzunar, cu o copertă ţipătoare. Ochii ei negri fugeau în lungul rândurilor tipărite cu o viteză de invidiat.

— Bună seara, *Maman,* zise Matthew, apropiindu-se de Ysabeau ca s-o sărute pe ambii obraji reci.

Nările ei fremătară când el se mişcă dintr-o parte în alta, iar ochii glaciali i se fixară asupra mea, mânioşi.

Ştiam ce-mi atrăsese o asemenea privire neagră. Matthew avea mirosul meu.

— Haide, fetiţo, zise Marthe, bătând cu palma perna de lângă ea şi aruncându-i mamei lui Matthew o privire de avertizare. Ysabeau închise ochii. Când îi deschise din nou, furia dispăruse, înlocuită de ceva care aducea a resemnare.

— *Gab es einen anderen Tod,* murmură Ysabeau către fiul său, când Matthew luă *Die Welt* şi începu să parcurgă titlurile cu un mormăit de dezgust.

— Unde? am întrebat.

Fusese descoperit încă un cadavru golit de sânge. Dacă Ysabeau credea că mă va înlătura din conversaţie folosind limba germană, se înşela.

— La München, spuse Matthew, cufundat între pagini. Iisuse, de ce nu *face* nimeni nimic?

— Trebuie să avem grijă ce ne dorim, Matthew, zise Ysabeau şi schimbă brusc subiectul. Cum a fost partida de călărie, Diana?

Matthew îşi privi mama neîncrezător peste titlurile din ziar.

— Minunată. Mulţumesc că m-ai lăsat s-o călăresc pe Rakasa, am replicat eu, aşezându-mă la loc lângă Marthe şi străduindu-mă să-i susţin privirea lui Ysabeau fără să clipesc.

— E prea încăpăţânată pentru gustul meu, spuse aceasta, întorcându-şi atenţia asupra fiului său, care avu inspiraţia de a-şi coborî din nou privirea asupra ziarului. Fiddat este mult mai docilă. Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi place tot mai tare această calitate admirabilă la cai.

„Şi la fii, de asemenea“, m-am gândit eu.

Marthe îmi zâmbi încurajator şi se ridică să-şi facă de lucru în dreptul bufetului. Îi aduse lui Ysabeau un pocal mare cu vin, iar mie unul mult mai mic. Apoi se întoarse la bufet şi reveni cu un alt pahar pentru Matthew. El îl adulmecă apreciativ.

— Mulţumesc, *Maman,* zise, înălţând paharul în onoarea ei.

— *Hein*[53]*,* nu e mare lucru, făcu Ysabeau, luând o înghiţitură din acelaşi vin.

— Nu, nu e mare lucru. Doar unul dintre preferatele mele. Mulţumesc că ţi-ai amintit.

Matthew savură aroma lichidului înainte de a-l înghiţi.

— Tuturor vampirilor le place vinul atât de mult cum vă place vouă? l-am întrebat pe Matthew, mirosind vinul piperat. Tu bei tot timpul, şi niciodată nu te văd ameţit.

Matthew rânji.

— Celor mai mulţi le place chiar mai tare. Cât despre îmbătat, familia noastră a fost mereu cunoscută pentru capacitatea sa remarcabilă de a se înfrâna, nu-i aşa, *Maman?*

Ysabeau pufni într-un fel total necaracteristic unei doamne.

— Ocazional. În privinţa vinului, poate.

— Ar trebui să fii diplomat, Ysabeau. Te pricepi foarte bine să dai rapid un răspuns care nu înseamnă nimic, am zis eu.

Matthew părea să se prăpădească de râs.

— *Dieu,* n-aş fi crezut că va veni ziua în care cineva s-o considere pe mama diplomată. Mai ales cu limba ei ascuţită. Ysabeau a fost întotdeauna mai bună la diplomaţia cu sabia.

Marthe hohoti şi ea, în semn că era de acord.

Eu şi Ysabeau arătam amândouă indignate, ceea ce-l făcu pe Matthew să se pună din nou pe râs.

Atmosfera la cină a fost considerabil mai destinsă decât cu o seară în urmă. Matthew stătea în capul mesei, Ysabeau la stânga lui, iar eu, la dreapta. Marthe se plimba neobosită de la bucătărie la foc şi la masă, aşezându-se din când în când ca să soarbă din vin şi să aducă mici contribuţii la conversaţie.

Farfuriile apăreau şi dispăreau, încărcate cu de toate, de la supă de ciuperci din pădure la prepeliţă şi la felii delicate de friptură de vită. M-am minunat cu voce tare cum de se descurca atât de bine cu mirodeniile cineva care nu mai mânca feluri gătite. Marthe roşi şi făcu gropiţe, lovindu-l pe Matthew în glumă când încercă să povestească despre dezastrele ei culinare cele mai spectaculoase.

— Mai ţineţi minte plăcinta cu porumbei vii? Vampirul râse pe înfundate. Nimeni nu ţi-a explicat că nu trebuia să hrăneşti păsările douăzeci şi patru de ore înainte de a o coace, altfel interiorul avea să semene cu o cocină.

---

[53] „Ei“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

Asta-i atrase o palmă iute peste ceafă.

— Matthew, îl avertiză Ysabeau, ştergându-şi lacrimile după un hohot de râs prelungit, n-ar trebui s-o tachinezi pe Marthe. Ai făcut şi tu destule pozne de-a lungul anilor.

— Iar eu le-am văzut pe toate, intonă Marthe, aducând o salată.

Engleza ei devenea tot mai bună de la un ceas la altul, pentru că o folosea ori de câte ori vorbea în prezenţa mea. Se întoarse la dulap şi aduse un vas cu nuci, pe care-l puse între Matthew şi Ysabeau.

— Când ai inundat castelul cu ideea ta de a capta apă pe acoperiş, de pildă, zise ea, numărându-le pe degete. A doua, când ai uitat să strângi taxele. Era primăvară, te plictiseai, aşa că te-ai trezit într-o dimineaţă şi-ai purces în Italia să te războieşti. Tatăl tău a trebuit să-i ceară regelui îndurare în genunchi. Şi să nu uităm de New York! strigă ea, triumfătoare.

Cei trei vampiri continuară să depene amintiri. Niciunul dintre ei nu vorbea însă despre trecutul lui Ysabeau. Când venea vorba despre ceva care se referea la ea, la tatăl lui Matthew sau la sora lui, conversaţia se îndepărta cu graţie de aceste subiecte. Am observat manevra şi m-am întrebat care erau motivele, dar n-am spus nimic, mulţumită să las seara să evolueze aşa cum îşi doreau ei şi simţindu-mă ciudat de confortabil să fac parte din nou dintr-o familie – fie ea şi de vampiri.

După cină ne-am întors în salon, unde focul era mai mare şi mai impresionant decât înainte. Hornurile castelului se încălzeau cu fiecare buştean aruncat în vatră. Flăcările ardeau mai tare, iar în încăpere se făcuse aproape cald. Matthew se asigură că Ysabeau se simte bine, aducându-i încă un pahar cu vin, şi apoi începu să umble la o combină muzicală din apropiere. Marthe îmi făcu nişte ceai, punându-mi ceaşca şi farfurioara în mână.

— Bea, mă instrui ea, cu o privire atentă.

Ysabeau mă urmări şi ea cum beau şi-i aruncă lui Marthe o privire lungă.

— Te va ajuta să dormi.

— Tu ai făcut amestecul?

Mirosea a ierburi şi a flori. De obicei nu-mi plăcea ceaiul din plante, dar ăsta avea un gust proaspăt şi uşor amărui.

— Da, răspunse ea, ridicând bărbia sub privirea fixă a lui Ysabeau. Îl prepar de multă vreme. M-a învăţat mama. Te voi

învăţa şi eu pe tine.

Sunetul muzicii de dans invadă încăperea, plin de viaţă şi ritmat. Matthew schimbă poziţia scaunelor lângă şemineu, făcând loc.

— *Vòles dançar amb ieu?* o întrebă Matthew pe mama sa, întinzând spre ea ambele mâini.

Zâmbetul lui Ysabeau era radios, transformându-i trăsăturile reci şi elegante într-un chip de o frumuseţe indescriptibilă.

— *Òc*, răspunse ea, punându-şi mâinile micuţe într-ale lui.

Se aşezară împreună în faţa focului, aşteptând să înceapă următorul cântec.

Când începură să danseze, am avut impresia că Fred Astaire şi Ginger Rogers erau nişte copii stângaci. Trupurile lor se apropiau şi se îndepărtau, descriau cercuri în timp ce se distanţau unul de celălalt, apoi se înclinau şi reveneau. Cea mai uşoară atingere a lui Matthew o făcea pe Ysabeau să se legene, iar cel mai mic semn de unduire sau de ezitare din partea lui Ysabeau stârnea în el reacţia potrivită.

Ysabeau plonjă într-o reverenţă plină de graţie, iar Matthew făcu o plecăciune exact în momentul în care muzica se stingea.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— A început ca o tarantelă, zise Matthew, însoţindu-şi mama înapoi la scaunul ei, dar *Maman* nu se mulţumeşte niciodată cu un singur fel de dans. Aşa că pe la mijloc au fost elemente de voltă şi am terminat cu un menuet, nu-i aşa?

Ysabeau încuviinţă dând din cap şi se ridică să-l bată tandru pe obraz.

— Întotdeauna ai fost un dansator bun, spuse ea cu mândrie.

— Ah, nu la fel de bun ca tine şi cu siguranţă nu la fel de bun ca tata, zise Matthew, aşezând-o pe scaun.

Privirea lui Ysabeau se întunecă, şi o expresie de tristeţe copleşitoare îi traversă chipul. Matthew îi luă mâna şi-i atinse cu buzele articulaţiile degetelor. Ysabeau reuşi să zâmbească slab drept răspuns.

— Acum e rândul tău, spuse el, venind spre mine.

— Nu-mi place să dansez, Matthew, am protestat, ridicând mâinile ca să-l îndepărtez.

— Asta mi se pare greu de crezut, zise el, luându-mi mâna dreaptă în stânga sa şi trăgându-mă aproape de el. Îţi contorsionezi corpul în forme improbabile, ţâşneşti peste ape

într-o barcă nu mai lată decât o pană şi călăreşti ca vântul şi ca gândul. Dansul ar trebui să fie o a doua natură pentru tine.

Următoarea melodie aducea cu ritmurile care fuseseră probabil populare în sălile de dans pariziene prin anii 1920. Note de trompetă şi de tobe umplură încăperea.

— Matthew, ai grijă cu ea, îl avertiză Ysabeau în timp ce el mă conducea pe podea.

— N-o să se rupă, *Maman.*

Matthew începu să danseze, în pofida eforturilor mele de a sta în picioarele lui de câte ori puteam. Cuprinzându-mi cu mâna dreaptă talia, mă manevră cu delicateţe ca să pot face paşii potriviţi.

Am început să mă gândesc unde-mi erau picioarele, încercând să uşurez lucrurile, dar n-am reuşit decât să le înrăutăţesc. Spatele mi se încordă, iar Matthew mă strânse mai tare.

— Relaxează-te, îmi şopti el la ureche. Încerci să conduci. Treaba ta e să mă urmezi.

— Nu pot, i-am şoptit la rândul meu, apucându-l de umăr de parcă ar fi fost un colac de salvare.

Matthew se învârti din nou, cu tot cu mine.

— Ba poţi. Închide ochii, nu te mai gândi la ceea ce faci şi lasă-mă pe mine să fac restul.

În cercul braţelor sale, îmi era uşor să fac ceea ce-mi transmitea. Nemaivăzând vârtejul de forme şi de culori din cameră, am reuşit să mă relaxez şi să nu-mi mai fac griji că aveam să ne prăbuşim. Treptat, mişcările corpurilor noastre prin întuneric deveniră plăcute. Curând am putut să mă concentrez nu la ceea ce făceam *eu,* ci la ceea ce-mi spuneau picioarele şi braţele lui că urma *el* să facă. Părea că plutim.

— Matthew.

Vocea lui Ysabeau sună prudent.

— Le chatoiement.

— Ştiu, murmură el.

Muşchii umerilor mi se încordară de îngrijorare.

— Ai încredere în mine, îmi spuse el încet la ureche. Te ţin.

Am rămas cu ochii strânşi şi am suspinat fericită. Continuam să ne rotim împreună. Matthew îmi dădu drumul uşor, învârtindu-mă până la capătul degetelor sale, apoi mă trase înapoi de-a lungul braţului, până când am poposit cu spatele strâns lipit de pieptul său. Muzica se opri.

— Deschide ochii, spuse el încetişor.

Am ridicat uşor pleoapele. Senzaţia de plutire persista. Dansul era mai plăcut decât mă aşteptasem – cel puţin cu un partener care dansa de peste un mileniu şi nu te călca niciodată pe picioare.

Mi-am ridicat faţa ca să-i mulţumesc, dar chipul său era mult mai aproape decât mă aşteptam.

— Priveşte în jos, spuse Matthew.

Coborând ochii, am descoperit că degetele mele de la picioare dansau la câţiva centimetri deasupra podelei. Matthew îmi dădu drumul. Nu el mă ţinea pe sus.

Mă ţineam singură. Mă ţinea aerul.

Când mi-am dat seama de asta, greutatea mi-a revenit în jumătatea inferioară a corpului. Matthew mă prinse de coate ca să nu-mi zdrobesc tălpile de podea.

De la locul ei din dreptul focului, Marthe fredonă încet un cântecel. Ysabeau întoarse brusc capul spre ea, cu ochi mijiţi. Matthew îmi zâmbi încurajator, în timp ce eu mă concentram asupra senzaţiei ciudate de a călca pe pământ. Oare solul îmi păruse întotdeauna atât de viu? Era ca şi cum o mie de mâini micuţe aşteptau sub tălpile pantofilor mei să mă prindă sau să mă împingă.

— Ţi-a plăcut? mă întrebă Matthew cu ochi scânteietori, în timp ce ultimele note ale cântecului lui Marthe se stingeau.

— Mult, am răspuns râzând, după ce-i cântărisem întrebarea.

— Aşa speram şi eu. Doar te antrenai de ani întregi. Acum poate vei călări din nou cu ochii deschişi.

Mă cuprinse într-o îmbrăţişare a fericirii şi a tuturor posibilităţilor.

Ysabeau începu să cânte acelaşi cântec pe care-l îngânase Marthe.

Oricine o vede dansând
Şi-i vede trupul mişcându-se atât de graţios,
Ar putea spune, într-adevăr,
Că în întreaga lume n-are rival,
Ea, regina noastră voioasă.
Plecaţi, plecaţi, voi, cei geloşi,
Lăsaţi-ne, lăsați-ne,
Să dansăm împreună, împreună.

— „Plecaţi, plecaţi, voi cei geloşi“, repetă Matthew când ultimele ecouri ale vocii mamei lui se stinseră, „lăsaţi-ne să dansăm împreună“.

Am râs din nou.

— Cu tine am să dansez. Dar până când nu-mi dau seama cum e chestia asta cu zburatul, n-o să-mi iau alţi parteneri.

— La drept vorbind, pluteai, nu zburai, mă corectă Matthew.

— Plutit, zburat – oricum i-ai zice, ar fi mai bine să nu fac aşa ceva cu alţii.

— De acord, spuse el.

Marthe eliberase canapeaua şi acum şedea pe un scaun lângă Ysabeau. Eu şi Matthew ne-am aşezat împreună, cu mâinile încă împreunate.

— A fost prima dată pentru ea? îl întrebă Ysabeau, cu o voce sincer nedumerită.

— Diana nu foloseşte magia, *Maman*, decât pentru lucruri mărunte, explică el.

— Are foarte multă putere, Matthew. Sângele de vrăjitoare îi cântă în vene. Ar trebui să o poată folosi şi pentru lucruri mari.

El se încruntă.

— E puterea ei, şi o va folosi sau nu după cum doreşte.

— Destul cu copilăriile astea, zise ea, îndreptându-şi atenţia spre mine. A venit vremea să creşti, Diana, şi să accepţi responsabilitatea faţă de ceea ce eşti.

Matthew mârâi încet.

— Nu mârâi la mine, Matthew de Clermont! Spun ce trebuie spus.

— Îi spui ce să facă. Nu e treaba ta.

— Nici a ta, fiule! replică Ysabeau.

— Daţi-mi voie, vă rog!

Tonul meu aprig le atrase atenţia, iar cei doi de Clermont, mamă şi fiu, se holbară la mine.

— E decizia mea dacă – şi cum – să-mi folosesc magia. Dar, am spus, întorcându-mă spre Ysabeau, nu mai pot continua s-o ignor. Pare să clocotească în mine, ca să iasă la suprafaţă. Trebuie cel puţin să învăţ cum să-mi controlez puterile.

Cei doi continuară să mă privească fix. În cele din urmă, Ysabeau dădu din cap. Matthew la fel.

Stăturăm lângă foc până când buştenii arseră complet.

Matthew dansă cu Marthe, şi fiecare dintre ei începea să cânte uneori, când vreo bucată muzicală le amintea de cine ştie ce altă noapte petrecută lângă un alt foc. Dar eu n-am mai dansat, iar Matthew nu a mai insistat.

În cele din urmă, se ridică.

— O voi conduce pe singura dintre noi care are nevoie de somn sus, la culcare.

M-am ridicat şi eu, netezindu-mi pantalonii pe coapse.

— Noapte bună, Ysabeau. Noapte bună, Marthe. Vă mulţumesc amândurora pentru o cină foarte plăcută şi o seară plină de surprize.

Marthe îmi zâmbi drept răspuns. Ysabeau se strădui, dar nu reuşi să schiţeze decât o grimasă.

Matthew mă lăsă să urc eu prima şi-şi puse mâna uşor pe spatele meu în timp ce porneam în sus pe scări.

— Aş mai sta să citesc un pic, am zis eu, întorcându-mă cu faţa spre el când ajunserăm în biroul lui.

Se afla chiar în spatele meu, atât de aproape încât îi auzeam sunetul slab, aspru, al răsuflării. Îmi cuprinse faţa cu mâinile.

— Ce vrajă mi-ai făcut? Îmi cercetă chipul. Nu sunt doar ochii tăi – deşi din cauza lor mi-e imposibil să gândesc raţional – sau faptul că miroşi a miere.

Îşi îngropă faţa în gâtul meu, cu degetele de la o mână alunecându-mi prin păr, în timp ce cealaltă îmi mângâia spatele, trăgându-mi şoldurile spre ale lui.

Corpul meu se lipi moale de al lui, ca şi cum ar fi fost făcut să se potrivească acolo.

— E curajul tău, îmi murmură el pe piele, şi felul în care te mişti fără să te gândeşti, şi strălucirea pe care o emani când te concentrezi – sau când zbori.

Gâtul mi se arcui, lăsându-se şi mai mult atins. Matthew îmi întoarse faţa încet spre el, şi degetul său mare căută căldura buzelor mele.

— Ştiai că faci botic atunci când dormi? Arăţi ca şi cum ţi-ar displăcea ceea ce visezi, dar eu prefer să cred că-ţi doreşti să fii sărutată.

Vorbea din ce în ce mai mult ca un francez, cu fiecare cuvânt pe care-l rostea.

Conştientă de prezenţa dezaprobatoare a lui Ysabeau la parter şi de auzul ei ascuţit, de vampir, am încercat să mă

îndepărtez. N-am fost convingătoare, iar braţele lui Matthew se strânseră şi mai tare în jurul meu.

— Matthew, mama ta…

Nu-mi dădu nicio şansă să-mi termin propoziţia. Cu un sunet uşor, satisfăcut, îşi potrivi buzele peste ale mele şi mă sărută, tandru, dar metodic, până când tot corpul – nu doar mâinile – începu să mă furnice. I-am răspuns la sărut, având senzaţia că plutesc şi că mă prăbuşesc în acelaşi timp, până când n-am mai ştiut cu siguranţă unde se termina trupul meu şi unde începea al lui. Gura îi alunecă spre obraji şi spre pleoapele mele. Când îmi atinse urechea, am gâfâit. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet şi şi le apăsă încă o dată peste ale mele.

— Buzele tale sunt roşii ca macii, iar părul tău este nespus de viu, zise el după ce mă sărută cu o intensitate care îmi tăie răsuflarea.

— Ce-ai cu părul meu? Cum poate cineva cu un păr ca al tău să fie impresionat de chestia asta? am spus eu, apucându-mă de păr şi trăgând de el. Pur şi simplu mă depăşeşte. Părul lui Ysabeau e ca satinul, al lui Marthe la fel. Al meu e un haos – are toate culorile curcubeului, şi pe deasupra e şi greu de ţinut sub control.

— De-asta îl iubesc, zise Matthew, eliberând delicat şuviţele din mâna mea. Este imperfect, ca viaţa însăşi. Nu e păr de vampir, lucios şi impecabil. Îmi place faptul că nu eşti vampir, Diana.

— Iar mie-mi place că *eşti* vampir, Matthew.

O umbră îi întunecă privirea, dar dispăru într-o clipă.

— Îmi place forţa ta, i-am zis, sărutându-l cu acelaşi entuziasm cu care mă sărutase şi el. Îmi place inteligenţa ta. Uneori îmi place şi firea ta autoritară. Dar cel mai mult – mi-am frecat uşurel vârful nasului de al lui – îmi place felul în care miroşi.

— Îţi place?

— Da.

Nasul meu poposi în scobitura dintre claviculele lui, căci tocmai îmi dădusem seama că acela era locul cel mai dulce şi mai parfumat.

— E târziu. Ai nevoie de odihnă. Îmi dădu drumul fără tragere de inimă.

— Vino cu mine în pat.

Matthew făcu ochii mari la auzul invitaţiei mele, iar mie îmi năvăli tot sângele în obraji.

Îmi duse mâna în dreptul inimii lui, şi aceasta bătu o dată, puternic.

— Am să vin sus, zise el, dar n-am să rămân. Avem timp, Diana. Mă cunoşti doar de câteva săptămâni. Nu trebuie să ne grăbim.

Vorbise ca un vampir.

Îmi văzu descurajarea şi mă trase mai aproape, pentru un alt sărut interminabil.

— O promisiune, spuse el totuşi când termină, a ceea ce va veni. Cu timpul.

Era timpul. Dar buzele îmi îngheţau şi îmi ardeau succesiv, făcându-mă preţ de o clipă să mă întreb dacă eram atât de pregătită pe cât credeam.

Sus, încăperea era luminată toată de lumânări şi caldă de la foc. Era un mister cum de reuşise Marthe să urce aici, să schimbe zeci de lumânări şi să le aprindă astfel încât continuau să ardă la ora culcării, dar încăperea nu avea nicio priză, aşa că i-am fost de două ori recunoscătoare pentru eforturile ei.

Schimbându-mă în baie în spatele uşii doar pe jumătate închise, ascultam planurile lui Matthew pentru a doua zi. O plimbare lungă pe jos, o altă ieşire călare şi studiu în birou.

Am fost de acord cu tot – cu condiţia să începem cu studiul. Manuscrisul alchimic mă chema şi eram nerăbdătoare să-l analizez mai atent.

M-am căţărat în patul cu baldachin al lui Matthew, iar el mă înveli bine cu cearşafurile înainte de a stinge lumânările.

— Cântă-mi, i-am cerut eu, privindu-l cum îşi trecea fără frică degetele lungi prin flăcări. Un cântec de demult – unul care-i place lui Marthe.

Preferinţa ei poznaşă pentru cântecele de dragoste nu trecuse neobservată.

El rămase tăcut vreme de câteva clipe, în timp ce mergea prin cameră, stingând lumânările şi semănând umbre în urma sa. Apoi începu să cânte cu o voce plină, baritonală.

Ni muer ni viu ni no guaris,
Ni mal no-m sent e si l’ai gran,
Quar de s’amor no suy devis,

Ni no sai si ja n’aurai ni quan,
Qu’en lieys es tota le mercés
Que-m pot sorzer o decazer.

Cântecul era plin de dorinţă şi aproape trist. Când se întoarse lângă mine, Matthew terminase de cântat. Lăsă o lumânare să ardă lângă pat.

— Ce înseamnă cuvintele?

L-am luat de mână.

— „Nici nu mor, nici nu trăiesc, nici nu mă vindec, boala mea e fără de durere, căci nimic nu mă apără de dragostea ei.” Se aplecă şi mă sărută pe frunte. „Nu ştiu dacă o voi avea vreodată, căci toată îndurarea care mă face să înfloresc sau să decad este în puterea ei.”

— Cine a scris asta? am întrebat eu, contrariată de cât de bine se potriveau cuvintele atunci când erau cântate de un vampir.

— Tatăl meu, pentru Ysabeau. Dar altcineva şi-a arogat meritele, zise Matthew cu ochi scânteietori şi cu un zâmbet luminos şi mulţumit.

Fredonă încetişor cântecul în timp ce coborî scările. Eu am rămas întinsă în patul lui, singură, privind cum ardea ultima lumânare, până când pâlpâi şi se stinse.

Capitolul 21

Un vampir care ducea o tavă cu micul dejun mă întâmpină a doua zi dimineaţă, după duş.

— I-am spus lui Marthe că vrei să lucrezi în dimineaţa asta, explică Matthew, ridicând capacul care păstra mâncarea caldă.

— Voi doi mă răsfăţaţi.

Am desfăcut şervetul din pânză care aştepta pe un scaun din apropiere.

— Nu cred că riscăm prea mult să te transformăm într-o răzgâiată. Matthew se aplecă şi-mi dădu un sărut prelung, iar ochii îi deveniră fumurii. Bună dimineaţa. Ai dormit bine?

— Foarte bine.

I-am luat farfuria din mână, roşind la amintirea invitaţiei pe care i-o făcusem noaptea trecută. Am simţit încă o tresărire dureroasă când m-am gândit la felul cum mă refuzase cu delicateţe, dar sărutul de acum îmi confirma că depăşiserăm limitele prieteniei şi ne îndreptam într-o direcţie nouă.

După ce am luat micul dejun, am coborât amândoi în biroul său, ne-am pornit computerele şi ne-am apucat de treabă. Matthew lăsase pe masă, lângă manuscrisul pe care-l studia, un exemplar obişnuit, din secolul al nouăsprezecelea, dintr-o traducere timpurie în engleză a Vulgatei.

— Mulţumesc, am spus eu peste umăr, ridicând-o.

— Am găsit-o în biblioteca de la parter. Se pare că cea pe care o am eu nu e destul de bună pentru tine, spuse el rânjind.

— Pur şi simplu refuz să tratez o Biblie Gutenberg ca pe un instrument de lucru, Matthew.

Vocea mea răsună mai aspru decât mă aşteptasem, ca a unei directoare de şcoală.

— Cunosc Biblia pe dinafară. Dacă ai vreo întrebare, mi-o poţi adresa, îmi sugeră el.

— Nu vreau să te folosesc nici pe tine ca pe un instrument de lucru.

— Cum doreşti, spuse el, ridicând din umeri şi zâmbind iar.

Odată computerul pornit şi manuscrisul alchimic în faţa mea, am fost curând absorbită de lectură, de analiză şi de înregistrarea propriilor idei. Un singur incident îmi distrase atenţia, atunci când i-am cerut lui Matthew ceva care să ţină deschise paginile cărţii în timp ce scriam. El răscoli prin lucruri şi

găsi o medalie de bronz care-l înfăţişa pe Ludovic al XIV-lea şi un picioruş de lemn despre care susţinea că provine de la un înger german. N-a vrut însă să-mi predea obiectele fără garanţii de returnare. În cele din urmă, s-a mulţumit cu alte câteva sărutări.

Aurora consurgens era unul dintre cele mai frumoase texte din tradiţia alchimiei, o meditaţie asupra personajului feminin al înţelepciunii şi o explorare a reconcilierii chimice între forţe naturale opuse. Textul din exemplarul lui Matthew era aproape identic cu exemplarele pe care le consultasem la Zürich, Glasgow şi Londra. Dar ilustraţiile erau destul de diferite.

Artista, Bourgot Le Noir, fusese un adevărat maestru al meşteşugului ei. Fiecare anluminură era precis şi minunat executată. Dar talentul ei nu rezida doar în perfecţiunea tehnică. Felul în care înfăţişa personajele feminine demonstra şi un alt tip de sensibilitate, înţelepciunea lui Bourgot era plină de forţă, dar avea şi o latură blândă. În prima anluminură, în care înţelepciunea adăpostea în mantia sa personificările celor şapte metale, avea o expresie de mândrie maternă feroce.

Două anluminuri – exact aşa cum îmi promisese Matthew – nu fuseseră incluse în niciun exemplar cunoscut din *Aurora consurgens.* Ambele apăreau la ultima parabolă, dedicată nunţii chimice dintre aur şi argint. Prima ilustraţie însoţea cuvintele rostite de principiul feminin în cadrul transformării alchimice. Adesea reprezentat ca o regină îmbrăcată în alb, cu embleme ale lunii care să sugereze asocierea sa cu argintul, acest principiu feminin fusese transformat de Bourgot într-o creatură frumoasă, înspăimântătoare, cu şerpi argintii în loc de păr şi cu chipul umbrit, precum o lună eclipsată de soare. Am citit în gând textul însoţitor, traducându-l din latină: „Întoarce-te spre mine din toată inima. Nu mă refuza pentru că sunt întunecată şi umbrită. Focul soarelui m-a schimbat. Mările m-au acoperit. Pământul a fost corupt din cauza lucrării mele. Noaptea a căzut pe pământ când m-am cufundat în adâncurile mlăştinoase, iar substanţa mea a fost ascunsă“.

Regina Lună ţinea o stea în palma întinsă.

„Din adâncurile apelor am strigat către tine, şi din adâncurile pământului voi striga către cei care trec pe lângă mine, am continuat. Caută-mă. Vezi-mă. Şi, dacă găseşti pe altcineva care să fie ca mine, îi voi da luceafărul de dimineaţă.“

Buzele mele formau cuvintele, iar anluminura lui Bourgot dădea viaţă textului în expresia Reginei Lună, care îmbina teama de a fi respinsă cu o mândrie în acelaşi timp timidă.

A doua anluminură unică apărea pe pagina următoare şi însoţea cuvintele rostite de principiul masculin, auriul Rege Soare. Părul de pe ceafă mi se zbârli când am văzut imaginea creată de Bourgot: un sarcofag greu din piatră, cu capacul întredeschis doar atât cât să dezvăluie un trup auriu ce zăcea înăuntru. Ochii regelui erau închişi în semn de împăcare cu sine însuşi, iar pe faţă i se putea citi speranţa, ca şi cum ar fi visat la eliberarea sa.

„Mă voi înălţa acum şi voi intra în oraş. Pe străzile sale voi căuta o femeie pură, pe care s-o iau de soaţă, am citit, cu chip frumos, trup şi mai frumos şi purtări din cele mai frumoase. Ea va rostogoli piatra de la intrarea mormântului meu şi-mi va da aripi de porumbiţă, ca să pot zbura cu ea în ceruri, unde să trăim de-a pururi şi să ne găsim odihna.“

Pasajul îmi amintea de medalionul din Betania al lui Matthew, micul sicriu de argint al lui Lazăr. Am întins mâna după Biblie.

— Marcu, 16, Psalmi, 55 şi Deuteronomul, 32, versetul 40.

Vocea lui Matthew risipi tăcerea, debitând referinţele ca un index biblic automat.

— De unde-ai ştiut ce anume citeam?

M-am răsucit pe scaun ca să-l pot vedea mai bine.

— Ţi se mişcau buzele, replică el, privind fix la ecranul computerului şi ţăcănind din degete pe taste.

Strângând din buze, am revenit la text. Autorul se inspirase din toate pasajele biblice care se potriveau cu povestea alchimică a morţii şi a creaţiei, parafrazându-le şi punându-le cap la cap. Am tras Biblia în dreptul meu. Era legată în piele neagră şi avea coperta împodobită cu o cruce de aur. Deschizând-o la Evanghelia lui Marcu, am scanat capitolul 16. Acolo era, Marcu 16:3 – „Femeile ziceau una către alta: «Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului?»“

— Ai găsit-o? întrebă Matthew pe un ton blajin.

— Da.

— Bun.

Încăperea se cufundă din nou în tăcere.

— Unde e versetul despre luceafărul de dimineaţă?

Uneori, educaţia mea păgână era un serios handicap

profesional.

— Apocalipsa, 2, versetul 28[54].

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Dinspre celălalt birou se auzi un râs înfundat. Am plecat capul deasupra manuscrisului şi l-am ignorat.

După două ore de citit scrisul acela de mână mărunt, cu litere gotice, şi de căutat referinţe biblice corespunzătoare, eram mai mult decât pregătită să călăresc atunci când Matthew sugeră că venise vremea să facem o pauză. Ca bonus, îmi promise să-mi spună în timpul prânzului cum îl cunoscuse pe William Harvey, fiziologul din secolul al şaptesprezecelea.

— Nu e o poveste foarte interesantă, protestase el.

— Poate pentru tine nu. Dar pentru un istoric al ştiinţelor? E cea mai mare şansă a mea de a mă apropia de omul care şi-a dat seama că inima este o pompă.

Nu văzusem soarele de când ajunsesem la Sept-Tours, dar asta nu-l deranja pe niciunul dintre noi. Matthew părea mai relaxat, iar eu eram surprinzător de fericită să nu mai fiu la Oxford. Ameninţările lui Gillian, poza părinţilor mei, până şi Peter Knox – toate păleau cu fiecare oră.

În timp ce ne îndreptam spre grădină, Matthew sporovăia cu însufleţire despre o problemă pe care o avusese, o urmă dintr-o substanţă care ar fi trebuit să apară într-o mostră de sânge, dar lipsea. Schiţă în aer un cromozom, încercând să-mi explice, împunse cu degetul în zona unde ar fi trebuit să apară substanţa, iar eu dădeam din cap ca şi cum aş fi înţeles, chiar dacă pentru mine totul rămânea un mister. Cuvintele continuară să i se prelingă de pe buze, şi el îşi petrecu un braţ pe după umărul meu, trăgându-mă aproape.

Am ocolit un gard viu. Un bărbat în negru stătea în faţa porţii prin care trecuserăm ieri, când plecaserăm călare. Felul în care se sprijinea de un castan, cu eleganţa unui leopard la pândă, sugera un vampir.

Matthew mă adăposti în spatele său.

Bărbatul se desprinse cu graţie de trunchiul aspru al copacului şi se îndreptă degajat spre noi. Faptul că era vampir era confirmat de pielea nefiresc de albă şi de ochii imenşi, negri, scoşi în evidenţă de geaca sa din piele, de blugi şi de cizme,

[54] „Şi-i voi da luceafărul de dimineaţă“ (n.tr)

toate negre. Nu-i păsa dacă cineva îşi dădea seama că era o fiinţă neobişnuită. Expresia sa feroce era singura imperfecţiune pe un chip de altminteri angelic, cu trăsături simetrice şi păr negru revărsându-se în bucle grele peste guler. Era mai scund şi mai subţire decât Matthew, dar degaja o putere incontestabilă. Am simţit răceala ochilor săi adânc sub piele, unde se răspândi ca o pată.

— Domenico, zise Matthew calm, deşi cu o voce mai puternică decât de obicei.

— Matthew.

Privirea pe care vampirul i-o aruncă era plină de ură.

— Au trecut ani buni.

Tonul degajat al lui Matthew părea să sugereze că o asemenea apariţie bruscă nu era nimic de speriat.

Domenico deveni gânditor.

— Când a fost asta? În Ferrara? Ne luptam amândoi cu papa – dar din motive diferite, din câte-mi amintesc. Eu încercam să salvez Veneţia. Tu încercai să-i salvezi pe templieri.

Matthew încuviinţă uşor din cap, cu ochii fixaţi asupra celuilalt.

— Cred că ai dreptate.

— După asta, prietene, ai dispărut. Am trecut împreună prin atâtea aventuri în tinereţe: pe mări, în Ţara Sfântă. Veneţia era mereu atrăgătoare pentru un vampir ca tine, Matthew. Domenico clătină din cap cu aparentă tristeţe. Arăta într-adevăr veneţian – sau mai degrabă ca o încrucişare înfricoşătoare între un înger şi un diavol. De ce n-ai venit să mă vizitezi când ai călătorit între Franţa şi celelalte vizuini ale tale?

— Dacă te-am jignit, Domenico, asta s-a întâmplat cu siguranţă cu prea multă vreme în urmă ca să ne mai intereseze acum.

— Poate, dar în toţi anii ăştia a fost ceva care nu s-a schimbat. Ori de câte ori se produce o criză, un de Clermont e pe aproape. Se întoarse spre mine, şi pe chip îi înflori o expresie lacomă. Ea trebuie să fie vrăjitoarea despre care am auzit atâtea.

— Diana, întoarce-te în casă, spuse Matthew pe un ton aspru.

Senzaţia de pericol era palpabilă, iar eu am ezitat, nedorind să-l las singur.

— Du-te, spuse el din nou, cu o voce tăioasă ca lama unei

săbii.

Vizitatorul nostru zări ceva peste umărul meu şi zâmbi. Am simţit cum mă atinge o briză îngheţată şi cum un braţ rece şi tare se petrece pe după al meu.

— Domenico, răsună ca un zvon de clopote vocea muzicală a lui Ysabeau. Ce vizită neaşteptată!

El se înclină ceremonios.

— Doamna mea, este o plăcere să vă văd într-o stare de sănătate atât de bună. Cum de-aţi ştiut că sunt aici?

— Ţi-am simţit mirosul, zise Ysabeau cu dispreţ. Vii aici, la mine acasă, neinvitat. Ce-ar spune mama ta dac-ar şti că te comporţi în halul ăsta?

— Am putea s-o întrebăm dacă ar mai fi în viaţă, zise Domenico cu o sălbăticie abia ascunsă.

— *Maman,* du-o pe Diana înapoi în casă.

— Desigur, Matthew. Vă vom lăsa să staţi de vorbă.

Ysabeau se întoarse, trăgându-mă după ea.

— Am să plec mai repede dacă mă lăsaţi să vă transmit mesajul ce mi-a fost încredinţat, avertiză Domenico. Dacă trebuie să mă întorc, nu voi reveni singur. Vizita de azi a fost în semn de curtoazie faţă de tine, Ysabeau.

— Diana nu are cartea, zise Matthew tăios.

— Nu sunt aici pentru blestemata de carte a vrăjitoarelor, Matthew. N-au decât s-o păstreze. Am venit din partea Congregaţiei.

Ysabeau expiră, uşor şi prelung, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia zile întregi. Pe buze îmi veni o întrebare, dar ea mă reduse la tăcere cu o privire de avertisment.

— Bună treabă, Domenico. Sunt surprins că mai ai timp să faci vizite vechilor prieteni, cu toate noile tale responsabilităţi. Vocea lui Matthew era dispreţuitoare. De ce pierde Congregaţia timp cu vizite oficiale familiei de Clermont, când există vampiri care lasă cadavre golite de sânge prin toată Europa, tocmai bine ca să fie găsite de oameni?

— Vampirilor nu le e interzis să bea sânge omenesc – deşi neglijenţa este regretabilă. După cum ştii, moartea calcă pe urmele noastre, ale vampirilor, oriunde ne-am duce. Domenico se scutură cu seninătate de brutalitatea spuselor lui, în schimb, eu, am simţit cum mă trec fiori văzându-i nepăsarea nonşalantă faţă de viaţa fragilă a celor cu sânge cald. Dar legământul

interzice categoric orice legătură între un vampir şi o vrăjitoare.

M-am întors şi m-am holbat la Domenico.

— *Ce* ai spus?

— Ştie să vorbească! Domenico aplaudă în bătaie de joc. De ce n-o lăsăm să ia parte la această conversaţie?

Matthew se răsuci şi mă trase în faţă. Ysabeau rămase prinsă de celălalt braţ al meu. Stăteam acolo în formaţie strânsă, vampir, vrăjitoare şi iar vampir.

— Diana Bishop. Domenico făcu o plecăciune adâncă. Este o onoare pentru mine să cunosc o vrăjitoare cu o descendenţă atât de veche şi de distinsă. Prea puţine dintre vechile familii se mai află printre noi.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea – indiferent cât de ceremonioasă îi era exprimarea – suna ca o ameninţare.

— Cine eşti? Şi de ce te interesează cu cine-mi petrec timpul?

Veneţianul mă privi cu interes, apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote.

— Spuneau ei că-ţi plac disputele, asemenea tatălui tău, dar nu i-am crezut.

Degetele mă furnicară uşor, iar braţul lui Ysabeau mă strânse imperceptibil.

— V-am supărat oare vrăjitoarea? Privirea lui Domenico era aţintită asupra braţului lui Ysabeau.

— Spune ce ai de spus şi dispari de pe domeniul nostru.

Vocea lui Matthew era perfect relaxată.

— Numele meu este Domenico Michele. Îl cunosc pe Matthew de când am renăscut, iar pe Ysabeau de aproape tot atâta timp. Pe niciunul dintre ei atât de bine însă cum am cunoscut-o pe minunata Louisa, desigur. Dar despre morţi n-ar trebui să vorbim cu prea multă uşurinţă. Veneţianul îşi făcu cruce cu pioşenie.

— Ai face mai bine să nu vorbeşti deloc despre sora mea.

Matthew vorbea calm, dar Ysabeau avea o expresie ucigaşă pe chip şi buzele livide.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, am zis eu, atrăgând din nou atenţia lui Domenico.

Ochii veneţianului scânteiară cu o admiraţie sinceră.

— Diana, zise Matthew, incapabil să-şi înăbuşe nota brutală de avertisment din voce. Aproape mârâi la mine, ceea ce nu se mai întâmplase până acum.

Marthe ieşi din bucătărie cu o expresie alarmată.

— Văd că e mai pătimaşă decât majoritatea semenelor ei. De-asta rişti totul ca s-o ţii cu tine? Te amuză? Sau intenţionezi să te hrăneşti cu sângele ei până când te plictiseşti şi apoi s-o elimini, cum ai făcut şi cu alte fiinţe cu sânge cald?

Mâinile lui Matthew bâjbâiră după micul sicriu al lui Lazăr, vizibil doar ca o proeminenţă pe sub pulover. Nu-l mai atinsese de când sosisem la Sept-Tours.

Ochii de vultur ai lui Domenico remarcară şi ei gestul, iar zâmbetul care-i apăru pe chip drept răspuns se dovedi vindicativ.

— Te simţi vinovat?

Furioasă că Domenico îl încolţea pe Matthew, am deschis gura să vorbesc.

— Diana, întoarce-te în casă imediat! Tonul lui Matthew îmi sugera că vom avea o discuţie serioasă şi neplăcută mai târziu. Mă împinse uşor spre Ysabeau şi se interpuse şi mai vizibil între noi două şi veneţianul întunecat. Marthe se afla deja şi ea lângă noi, ţinându-şi braţele încrucişate peste corpul robust, într-o imitaţie izbitoare a posturii lui Matthew.

— Nu înainte ca vrăjitoarea să audă ce am de spus. Am venit să-ţi comunic un avertisment, Diana Bishop. Relaţiile dintre vrăjitoare şi vampiri sunt interzise. Trebuie să părăseşti această casă şi să încetezi orice legătură cu Matthew de Clermont sau cu vreun membru al familiei sale. Dacă nu, Congregaţia va lua toate măsurile care se impun pentru păstrarea legământului.

— Nu-ţi cunosc Congregaţia şi n-am făcut niciun asemenea legământ, am spus, încă furioasă. În plus, legămintele nu pot fi impuse, ele sunt acceptate voluntar.

— Eşti şi avocat, nu doar istoric, da? Voi, femeile moderne, cu remarcabila voastră educaţie, sunteţi fascinante. Dar femeile nu se pricep la teologie, continuă Domenico cu amărăciune, de-asta odinioară nici nu ne trecea prin cap că ar merita să vă educăm. Crezi cumva că am aderat la ideile ereticului ăluia de Calvin când am făcut aceste promisiuni unii faţă de alţii? Când legământul a fost pronunţat, i-a legat pe toţi vampirii, demonii şi vrăjitoarele din trecut, din prezent şi din viitor. Nu e vorba de o cale pe care s-o urmezi sau nu după bunul plac.

— Ai transmis avertismentul, Domenico, zise Matthew cu o voce mângâietoare ca mătasea.

— Asta-i tot ce aveam să-i spun vrăjitoarei, replică veneţianul. Ţie am să-ţi spun mai multe.

— Atunci, Diana se va întoarce în casă. Ia-o de aici, *Maman,* zise Matthew laconic.

De data asta mama sa făcu pe loc ceea ce i se ceruse, iar Marthe ne urmă.

— Nu te uita, şuieră Ysabeau când m-am întors să-l privesc pe Matthew.

— De unde a apărut grozăvia aia? întrebă Marthe când ajunserăm înăuntru, în siguranţă.

— Din iad, presupun, zise Ysabeau.

Îmi atinse scurt faţa cu vârful degetelor, dar şi le trase înapoi zorită când simţi căldura furiei din obrajii mei.

— Eşti curajoasă, fetiţo, dar ceea ce ai făcut a fost nesăbuit. Nu eşti vampir. Nu te pune singură în pericol intrând în dispute cu Domenico sau cu vreunul dintre aliaţii lui. Fereşte-te de ei.

Nu-mi dădu timp să răspund, ci mă sili s-o urmez în grabă prin bucătării, sufragerie, salon, până în sala cea mare. În cele din urmă, mă trase spre arcada care dădea spre turnul cel mai ameninţător al fortăreţei. Picioarele mi se blocară la gândul urcuşului.

— Trebuie, insistă ea. Acolo ne va căuta Matthew.

Teama şi furia mă ajutară să urc scările până la jumătate. Cealaltă jumătate am cucerit-o prin forţa voinţei. Desprinzându-mi piciorul de pe ultima treaptă, m-am trezit pe un acoperiş plat, de unde vedeam kilometri întregi de jur-împrejurul castelului. Adia o boare de vânt care-mi desfăcu părul împletit şi atrase ceaţa în jurul meu.

Ysabeau se îndreptă rapid spre un catarg înalt de câţiva metri. Ridică un steag negru, despicat la un capăt şi împodobit cu un ouroboros[55] de argint. Drapelul se desfăşură în lumina plumburie, cu şarpele înghiţindu-şi coada sclipitoare. Am alergat spre latura cea mai îndepărtată a zidurilor crenelate. Domenico privi în sus.

Peste câteva clipe, un stindard identic se înălţă în vârful unei clădiri din sat şi un clopot începu să bată. Bărbaţii şi femeile ieşeau încet din case, din cârciumi, magazine şi birouri, cu feţele

[55] Simbol străvechi, care apare în diverse religii şi mitologii, ca şi în tratate alchimice, înfăţişând un şarpe sau un balaur care-şi înghite propria coadă (n.tr.)

întoarse spre Sept-Tours, unde simbolul străvechi al eternităţii şi al renaşterii flutura furios în vânt. M-am uitat la Ysabeau cu o expresie vizibil întrebătoare.

— Emblema familiei noastre şi un avertisment pentru săteni să fie cu băgare de seamă, explică ea. Înălţăm stindardul numai atunci când sunt şi alţii printre noi. Sătenii s-au obişnuit prea tare să trăiască printre vampiri, şi, deşi n-au niciun motiv să se teamă de noi, păstrăm stindardul pentru ocazii deosebite. Lumea e plină de vampiri în care nu poţi avea încredere, Diana. Domenico Michele este unul dintre ei.

— Nici nu era nevoie să mi-o spui. Cine naiba e?

— Unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Matthew, murmură Ysabeau cu privirea aţintită asupra fiului său, ceea ce-l face un duşman foarte periculos.

Atenţia mea se îndreptă asupra lui Matthew, care continua să schimbe replici cu Domenico de pe poziţii de luptă bine delimitate.

Dintr-odată, două forme negre-cenuşii începură să se mişte iute, vizibile ca prin ceaţă, iar veneţianul a fost aruncat înapoi şi se izbi de castanul de care se sprijinea atunci când îl văzusem la început. Un trosnet puternic răsună pe întreg domeniul.

— Bravo, rosti Ysabeau cu dinţii încleştaţi.

— Unde-i Marthe? Am privit peste umăr spre scări.

— În sala mare. Pentru orice eventualitate. Ochii ageri ai lui Ysabeau rămâneau aţintiţi asupra fiului ei.

— Domenico chiar ar urca până aici să-mi sfâşie beregata?

Ysabeau îşi întoarse privirea scânteietoare, întunecată, asupra mea.

— Asta ar fi prea uşor, draga mea. Întâi s-ar juca puţin cu tine. Întotdeauna se joacă înainte cu prada. Mai ales că se dă în vânt după public.

Am înghiţit în sec.

— Sunt capabilă să-mi port de grijă.

— Eşti, dacă ai puterea pe care crede Matthew că o ai. Am descoperit că vrăjitoarele se pricep foarte bine să se apere, cu un pic de efort şi un strop de curaj, spuse Ysabeau.

— Ce e Congregaţia asta de care a pomenit Domenico? am întrebat.

— Un consiliu cu nouă membri – câte trei din fiecare ordin, demoni, vrăjitoare şi vampiri. A fost înfiinţat în timpul

Cruciadelor, ca să ne ajute să nu fim descoperiţi de oameni. Eram nesăbuiţi şi ne implicaserăm prea mult în politică şi în alte nebunii de-ale lor. Vocea lui Ysabeau era plină de amărăciune. Ambiţia, mândria şi fiinţele avide precum Michele, care nu s-au mulţumit niciodată cu ceea ce le oferea viaţa şi au râvnit întotdeauna la mai mult, toate ne-au făcut să acceptăm legământul.

— Şi aţi fost de acord cu prevederile lui?

Mi se părea ridicol ca nişte promisiuni făcute în Evul Mediu să ne afecteze pe mine şi pe Matthew.

Ysabeau dădu din cap. Vântul îi prinse câteva şuviţe din părul greu, de culoarea mierii, şi i le suflă în jurul feţei.

— Când ne amestecam, atrăgeam atenţia prea tare. Când ne implicam în afacerile oamenilor, aceştia începeau să ne suspecteze inteligenţa. Bieţii de ei, nu le merge mintea prea iute, dar nu sunt nici pe de-a-ntregul stupizi.

— Când spui că „vă amestecaţi“ nu cred că te referi la mese împreună şi la dans.

— Fără mese, fără dans – şi fără sărutări şi cântece, zise Ysabeau apăsat. Iar ceea ce vine după dans şi sărutat a fost de asemenea interzis. Eram foarte aroganţi pe vremea când am adoptat legământul. Eram mai mulţi şi ne obişnuiserăm să ne luăm orice am fi vrut, indiferent de consecinţe.

— La ce altceva se mai referă legământul?

— Fără politică sau religie. Prea mulţi prinţi şi papi au fost făpturi supranaturale. Odată ce oamenii au început să scrie cronici a devenit mai greu pentru noi să trecem neobservaţi de la o viaţă la alta. Ysabeau se cutremură. Vampirilor le-a fost dintr-odată dificil să-şi însceneze o moarte convingătoare şi să înceapă apoi o viaţă nouă când oamenii îşi băgau nasul peste tot.

Am aruncat o privire către Matthew şi Domenico, dar ei continuau să discute dincolo de zidurile castelului.

— Aşadar, am repetat, bifând pe degete: Fără amestecuri între specii diferite. Fără cariere în politica sau în religia oamenilor. Mai e şi altceva?

Se părea că xenofobia mătuşii mele şi faptul că se opusese cu încrâncenare ideii mele de a urma Dreptul se trăgeau dintr-o înţelegere imperfectă a acestui acord de demult.

— Da. Dacă vreo făptură încalcă legământul, Congregaţia

trebuie să se asigure că respectivul comportament inadecvat încetează, iar jurământul este respectat.

— Şi dacă *două* făpturi încalcă legământul?

Între noi se lăsă tăcerea, plină de tensiune.

— Din câte ştiu eu, asta nu s-a întâmplat niciodată, zise ea sumbru. Ca atare, e foarte bine că nu l-aţi încălcat.

Noaptea trecută îi cerusem lui Matthew un lucru simplu – să vină în patul meu. Dar el ştia că nu era o simplă cerere. Nu era nesigur de mine sau de sentimentele lui. Voia să ştie cât de departe avea să-i permită Congregaţia să meargă.

Răspunsul sosise repede. N-aveau de gând să ne lase să mergem prea departe.

Uşurarea mea cedă imediat locul supărării. Dacă nu s-ar fi plâns nimeni de evoluţia relaţiei noastre, el ar fi putut să nu-mi spună niciodată despre Congregaţie sau despre legământ. Iar tăcerea sa ar fi impietat asupra relaţiilor mele cu propria familie, dar şi cu a lui. Aş fi putut să intru în mormânt convinsă că mătuşa mea şi Ysabeau erau nişte bigote. Însă ele trăiau conform unei promisiuni făcute cu multă vreme în urmă – ceea ce era mai greu de înţeles, dar totuşi mai scuzabil.

— Fiul tău n-ar trebui să ţină secrete faţă de mine. Începeam să mă enervez şi simţeam cum furnicăturile din degete mi se intensifică. Iar tu ar trebui să te temi mai mult de ce-i voi face când o să dau din nou ochii cu el decât de Congregaţie.

Ea pufni.

— N-o să ai ocazia să-i faci prea multe, pentru că o să te ia la rost că i-ai pus la îndoială autoritatea în faţa lui Domenico.

— Nu mă aflu sub autoritatea lui Matthew.

— Draga mea, ai încă multe de învăţat despre vampiri, zise ea cu o notă de satisfacţie.

— Iar voi aveţi încă multe de învăţat despre mine. La fel şi Congregaţia.

Ysabeau mă apucă de umeri şi degetele ei mi se înfipseră în braţe.

— Asta nu e un joc, Diana! Matthew ar întoarce de bunăvoie spatele unor făpturi pe care le cunoaşte de secole ca să-ţi apere dreptul de a fi orice îţi închipui tu că vrei să fii în viaţa ta trecătoare. Te implor să nu-l laşi s-o facă. Îl vor omorî dacă insistă.

— Este propriul lui stăpân, Ysabeau, am spus eu pe un ton

rece. Nu eu îi spun lui Matthew ce să facă.

— Nu, dar tu ai puterea de a-l îndepărta. Spune-i că refuzi să încalci legământul pentru el, de dragul lui, sau că nu simţi pentru el decât curiozitate – vrăjitoarele sunt faimoase pentru curiozitatea lor. Ysabeau mă împinse. Dacă-l iubeşti, vei şti ce să-i spui.

— S-a terminat, anunţă Marthe din capul scării.

Ne-am repezit amândouă la marginea turnului. Un călăreţ pe un cal negru ţâşni din grajd şi sări gardul padocului, năpustindu-se în pădure în bubuit de copite.

Capitolul 22

Aşteptam toate trei în salon de când plecase Matthew călare pe Balthasar, spre sfârşitul dimineţii. Umbrele se alungeau spre apus. Un om ar fi fost pe jumătate mort din cauza efortului prelungit de a controla calul acela enorm în câmp deschis. Dar evenimentele dimineţii îmi reamintiseră că Matthew nu era om, ci vampir – un vampir cu multe secrete, cu un trecut complicat şi cu duşmani teribili.

Am auzit o uşă închizându-se deasupra capetelor noastre.

— S-a întors. Se va duce în camera tatălui său, aşa cum face mereu când este tulburat, îmi explică Ysabeau.

Tânăra şi frumoasa mamă a lui Matthew stătea pe scaun şi privea ţintă în foc, în timp ce eu îmi frângeam mâinile în poală, refuzând tot ceea ce Marthe îmi punea dinainte. Nu mâncasem de la micul dejun, dar golul dinăuntrul meu n-avea nimic de-a face cu foamea.

Mă simţeam zdruncinată, înconjurată de cioburile fostei mele vieţi ordonate. Diploma mea de la Oxford, postul de la Yale şi cărţile scrise cu mare grijă, pe baza unor cercetări solide, dăduseră mult timp sens şi structură vieţii mele. Dar nimic din toate acestea nu mă consola în această ciudată lume nouă, plină de vampiri ameninţători şi de vrăjitoare periculoase. Contactul cu ea mă lăsase vulnerabilă, fragilă în afecţiunea pe care o simţeam faţă de vampir şi copleşită de circulaţia invizibilă şi incontestabilă a sângelui de vrăjitoare prin venele mele.

În cele din urmă, Matthew intră în salon, curat şi îmbrăcat cu alte haine. Mă căută imediat din priviri. Atingerea lor rece trecu repede peste mine şi, verificând că eram nevătămată, gura i se destinse de uşurare.

Aceasta a fost ultima urmă de familiaritate încurajatoare pe care am simţit-o în el.

Vampirul care intrase în salon nu mai era acel Matthew pe care-l cunoşteam eu. Nu mai era fiinţa elegantă şi fermecătoare care se insinuase în viaţa mea cu un zâmbet ironic şi invitaţii la micul dejun. Nu era nici savantul absorbit de munca sa şi preocupat de chestiunea originilor. Şi nu avea nimic din acel Matthew care mă luase în braţe şi mă sărutase cu atâta intensitate şi pasiune în noaptea dinainte.

Matthew de acum era rece şi impasibil. Cele câteva urme de

blândeţe pe care le avusese odinioară – în jurul gurii, în delicateţea mâinilor, în nemişcarea ochilor – fuseseră înlocuite de linii dure şi de unghiuri. Părea mai în vârstă decât mi-l aminteam, o combinaţie de oboseală şi de rezervă autoimpusă ce reflecta pe deplin cei o mie cinci sute de ani pe care-i avea.

Un buştean trosni în vatră. Scânteile îmi atraseră privirea, arzând sângeriu-portocalii în timp ce cădeau pe grătarul şemineului.

La început n-am văzut decât culoarea roşie. Apoi roşul căpătă textură, şuviţe de roşu poleite ici-colo cu aur şi argint. Textura deveni apoi ceva – păr, părul lui Sarah. Degetele mele apucară cureaua unui rucsac de pe umăr şi am dat drumul genţii pentru gustare pe podeaua camerei de zi cu aceeaşi grabă zgomotoasă cu care tata îşi lăsa servieta lângă uşă.

— Am venit. Vocea mea de copil era înaltă şi limpede. Aţi făcut fursecuri?

Sarah întoarse capul, o claie roşie şi portocalie, aruncând reflexe în lumina sfârşitului de după-amiază.

Dar faţa ei era albă ca varul.

Albul copleşi celelalte culori, deveni argintiu şi căpătă textura solzilor de peşte. O cămaşă de zale atârna pe un trup familiar, musculos. Matthew.

— Am terminat.

Mâinile sale albe sfâşiară tunica neagră cu o cruce argintie pe piept, desfăcând-o la umeri. O azvârli la picioarele cuiva, se întoarse cu spatele şi se îndepărtă cu paşi mari.

Când am clipit, viziunea dispăru şi în locul ei apărură tonurile calde ale salonului de la Sept-Tours, dar conştiinţa surprinzătoare a ceea ce se întâmplase rămase. Ca şi în cazul vântului vrăjitoresc, nu primisem nicio avertizare înainte de manifestarea acestui talent ascuns. Oare viziunile mamei mele apăreau la fel de brusc şi aveau o claritate la fel de mare? Am privit în jur, dar singura fiinţă care părea să fi observat că se petrecea ceva ciudat era Marthe, care se uita la mine cu îngrijorare.

Matthew se duse la Ysabeau şi-o sărută uşor pe obrajii albi, perfecţi.

— Îmi pare foarte rău, *Maman,* murmură el.

— *Hein,* mereu a fost un porc. Nu e vina ta. Ysabeau strânse uşor mâna fiului ei. Mă bucur că eşti acasă.

— A plecat. N-avem niciun motiv de îngrijorare în seara asta, zise Matthew cu gura strânsă şi îşi trecu degetele prin păr.

— Bea.

Marthe era adepta gestionării crizelor cu ajutorul întăritoarelor nutritive. Îi întinse un pahar de vin lui Matthew şi puse lângă mine o altă ceaşcă de ceai, care rămase pe masă neatinsă, emanând fuioare de abur în încăpere.

— Mulţumesc, Marthe.

Matthew sorbi cu sete. Privirea i se întoarse asupra mea, dar şi-o feri intenţionat în timp ce înghiţea.

— Telefonul meu, zise el apoi, îndreptându-se spre biroul său.

Câteva clipe mai târziu coborî scările.

— Pentru tine.

Îmi întinse telefonul fără ca mâinile noastre să se atingă.

Ştiam cine era la celălalt capăt.

— Bună, Sarah.

— Sun de mai bine de opt ore. Ce naiba s-a întâmplat?

Sarah ştia că se întâmplă ceva rău, altfel n-ar fi sunat pe telefonul unui vampir. Vocea ei încordată rechemă în mintea mea imaginea chipului alb din viziunea pe care o avusesem. O văzusem înfricoşată, nu doar tristă.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus eu, nevrând s-o mai văd vreodată speriată. Sunt cu Matthew.

— Exact faptul că eşti cu Matthew te-a vârât în bucluc de la bun început.

— Sarah, nu pot vorbi acum.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă cert cu mătuşa mea.

Ea inspiră adânc.

— Diana, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştii înainte de a te hotărî să stai alături de un vampir.

— Serios? am întrebat, simţind că mă înfurii. Crezi că acum e momentul să-mi spui despre legământ? Nu ştii întâmplător cine sunt vrăjitoarele care fac parte în prezent din Congregaţie, nu? Le-aş zice vreo două.

Degetele îmi ardeau, iar pielea de sub unghii mi se albăstrea tot mai tare.

— Ai întors spatele propriei tale puteri, Diana, şi ai refuzat să vorbeşti despre magie. Legământul nu era relevant pentru viaţa ta, şi nici Congregaţia.

Sarah avea o voce defensivă.

Râsul meu amar făcu să pălească nuanţa de albastru din degete.

— Poţi să te justifici cum vrei, Sarah. După ce mama şi tata au fost ucişi, tu şi Em ar fi trebuit să-mi spuneţi, nu doar să faceţi aluzii misterioase, folosind jumătăţi de adevăr. Dar e prea târziu acum. Trebuie să stau de vorbă cu Matthew. Vă sun eu mâine.

Am întrerupt conexiunea şi am azvârlit telefonul pe scăunelul pentru picioare de lângă mine, apoi am închis ochii şi am aşteptat să-mi treacă furnicăturile din degete.

Toţi trei vampirii se holbau la mine – o simţeam.

— Aşadar, am spus eu în tăcerea din jur, vom mai primi şi alţi vizitatori din partea acestei Congregaţii?

Matthew îşi strânse buzele.

— Nu.

Era un răspuns monosilabic, dar măcar era cuvântul pe care doream să-l aud. În ultimele zile luasem o pauză de la schimbările bruşte de dispoziţie ale lui Matthew şi aproape uitasem cât de neliniştitoare puteau fi. Cele spuse în continuare îmi anulară speranţa că această ultimă izbucnire va trece curând.

— Nu vor mai exista vizite din partea Congregaţiei pentru că nu vom rupe legământul. Vom mai sta aici câteva zile, apoi ne vom întoarce la Oxford. Eşti de acord, *Maman?*

— Desigur, replică Ysabeau repede şi oftă uşurată.

— Ar trebui să ţinem stindardul ridicat, continuă Matthew, pe un ton serios. Sătenii trebuie să ştie că e bine să rămână vigilenţi.

Ysabeau încuviinţă, iar fiul ei sorbi din vin. I-am privit lung, întâi pe unul, apoi pe celălalt. Niciunul nu răspunse solicitării mele tăcute.

— N-au trecut decât câteva zile de când m-ai luat *din* Oxford, am zis când am văzut că nimeni nu reacţiona la provocarea mea mută.

Matthew mă privi în ochi, încercând să mă intimideze.

— Acum te vei întoarce, zise el pe un ton lipsit de nuanţă. Între timp, fără plimbări în afara zidurilor. Fără călărit de una singură.

Răceala lui era mai înfricoşătoare decât tot ce spusese Domenico.

— Şi? l-am presat eu.

— Fără dans, zise Matthew, şi bruscheţea din vocea lui sugeră că în categoria asta erau incluse o mulţime de alte activităţi. Vom respecta regulile Congregaţiei. Dacă nu-i vom mai întârâta, îşi vor îndrepta atenţia asupra unor lucruri mai importante.

— Înţeleg. Vrei s-o fac pe mortul. Iar tu vei renunţa la munca ta şi la *Ashmole 782*? Nu cred asta.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

Mâna lui Matthew mă prinse de braţ cu duritate. Faptul că ajunsese lângă mine atât de repede încălca toate legile fizicii.

— Stai jos, Diana.

Vocea îi era la fel de aspră ca şi atingerea, dar faptul că exprima o emoţie, oricare ar fi fost aceea, m-a făcut să simt o stranie satisfacţie.

— De ce cedezi? l-am întrebat în şoaptă.

— Ca să nu ne trezim expuşi cu toţii răutăţii oamenilor – şi pentru ca tu să rămâi în viaţă. Mă trase înapoi pe canapea şi mă împinse pe perne. Familia asta nu e o democraţie, mai ales într-un asemenea moment. Când îţi spun să faci ceva, asta faci, fără ezitări sau întrebări. S-a înţeles?

Tonul lui Matthew era definitiv.

— Altfel se întâmplă ce?

Îl provocam intenţionat, dar rezerva lui mă speria.

Matthew puse paharul pe masă, iar cristalul reflectă lumina lumânărilor.

Am simţit cum cad, de data asta într-un bazin cu apă.

Bazinul deveni o picătură, iar picătura o lacrimă scânteind pe un obraz alb.

Obrajii lui Sarah erau plini de lacrimi, iar ochii i se înroşiseră şi se umflaseră. Em trebăluia în bucătărie. Când veni lângă noi, era limpede că şi ea plânsese. Arăta devastată.

— Ce-i? am întrebat eu, şi un sentiment de teamă îmi strânse stomacul. Ce s-a întâmplat?

Sarah îşi şterse ochii cu degetele pătate de la toate ierburile şi mirodeniile pe care le folosea ca să facă vrăji.

Degetele ei se lungiră, iar petele se dizolvară.

— Ce e? zise Matthew cu ochi sălbăticiţi, şi degetele sale albe îndepărtară o lacrimă mică, pătată de sânge, de pe un obraz la fel de alb. Ce s-a întâmplat?

— Vrăjitoarele. L-au prins pe tatăl tău, spuse Ysabeau cu o

voce spartă.

Pe măsură ce viziunea pălea, l-am căutat din priviri pe Matthew, sperând că ochii săi vor exercita asupra mea atracţia lor obişnuită şi-mi vor atenua sentimentul de dezorientare. Când privirile ni se întâlniră, el se apropie şi se aplecă deasupra mea. Dar prezenţa sa nu-mi aducea nimic din alinarea obişnuită.

— Mai curând te omor cu mâna mea decât să las pe cineva să-ţi facă rău. Cuvintele îi ieşiră sugrumate din gât. Şi nu vreau să te omor. Aşa că te rog să faci ce-ţi spun.

— Deci asta e? am întrebat când am putut vorbi în sfârşit.

— Ne vom supune unei învoieli străvechi, mărginite, încheiate cu aproape o mie de ani în urmă, şi cu asta basta. Nu ai voie să fii sub supravegherea Congregaţiei. Nu eşti capabilă să-ţi controlezi puterile şi nu înţelegi câtuşi de puţin relaţia pe care o ai cu *Ashmole 782.* La Sept-Tours poate că eşti apărată împotriva lui Peter Knox, Diana, dar ţi-am spus şi mai înainte că nu eşti în siguranţă în preajma vampirilor. Nicio fiinţă cu sânge cald nu poate fi vreodată.

— Tu n-ai să-mi faci niciun rău.

În pofida celor întâmplate în ultimele zile, de asta eram absolut sigură.

— Insişti în viziunea asta romantică asupra vampirilor, dar, cu toate eforturile mele de a mă înfrâna, îmi place gustul sângelui.

Am făcut un gest dispreţuitor.

— Ai omorât oameni. Ştiu asta, Matthew. Eşti vampir şi trăieşti de sute de ani. Crezi că-mi închipuiam că ai supravieţuit doar cu sânge de animale?

Ysabeau îşi urmărea cu atenţie fiul.

— A spune că ştii că am omorât oameni şi a înţelege cu adevărat ce înseamnă asta sunt două lucruri diferite, Diana. N-ai idee de ce sunt capabil.

Îşi atinse talismanul din Betania şi se îndepărtă de mine cu paşi repezi, nerăbdători.

— Ştiu cine eşti.

Asta era un alt element de siguranţă absolută. Mă întrebam ce mă făcea să fiu instinctiv atât de sigură de Matthew, căci dovezile privind brutalitatea vampirilor – şi chiar a vrăjitoarelor – se înmulţeau.

— Nu te cunoşti nici pe tine însăţi. Iar cu trei săptămâni în urmă nici măcar nu auziseşi de mine.

Căutătura lui Matthew era neliniştită, iar mâinile îi tremurau, aşa cum tremurau şi ale mele. Asta mă îngrijora totuşi mai puţin decât faptul că Ysabeau se aplecase şi mai tare în faţă pe scaun. Matthew luă un vătrai şi împunse violent cu el buşteanul din foc, apoi îl azvârli deoparte. Metalul răsună pe piatră, ştirbind suprafaţa dură ca pe o bucată de unt.

— O să găsim o soluţie. Ai puţină răbdare.

Am încercat să-mi păstrez vocea joasă şi blândă.

— N-avem ce soluţie să găsim. Matthew se plimba acum prin cameră. Ai prea multă putere nedisciplinată. E ca un drog – un drog care dă o dependenţă extrem de puternică, un drog periculos, la care alte creaturi râvnesc cu disperare. Niciodată nu vei fi în siguranţă atâta timp cât o vrăjitoare sau un vampir se află în apropierea ta.

Am dat să răspund, dar locul în care stătuse Matthew era gol. Degetele lui mă prinseră de bărbie, silindu-mă să mă ridic în picioare.

— Sunt un prădător, Diana. Rosti cuvintele seducător, ca un amant. Aroma lui întunecată de cuişoare mă ameţi. Trebuie să vânez şi să ucid pentru a supravieţui.

Îmi întoarse faţa într-o parte cu o smucitură sălbatică, expunându-mi gâtul privirii sale neliniştite şi lacome.

— Matthew, las-o pe Diana să se aşeze.

Ysabeau nu părea îngrijorată, iar propria mea încredere în el rămase nezdruncinată. Din cine ştie ce motiv voia să mă sperie, dar nu eram cu adevărat în pericol – nu aşa cum fusesem cu Domenico.

— Crede că mă cunoaşte, *Maman,* toarse el. Dar ea nu ştie cum e atunci când pofta pe care o simţi pentru o fiinţă cu sânge cald îţi strânge stomacul până ai impresia că o iei razna. Nu ştie cât de mult poţi să-ţi doreşti să simţi sângele dintr-o altă inimă pulsându-ţi prin vene. Sau cât de greu îmi e să stau aici, atât de aproape, fără s-o gust.

Ysabeau se ridică, dar rămase unde era.

— Nu e momentul acum s-o înveţi asta, Matthew.

— Vezi tu, nu e doar faptul că aş putea să te ucid pe loc, continuă el, ignorându-şi mama. Ochii săi întunecaţi erau hipnotici. M-aş putea hrăni cu tine încet, bându-ţi o parte din sânge şi lăsându-l apoi să se refacă, numai pentru a o lua de la capăt a doua zi.

Mâna care mă ţinea de bărbie se mişcă, cuprinzându-mi gâtul, iar degetul său mare atinse locul în care se simţea pulsul, ca şi cum încerca să-şi dea seama exact unde să-mi înfigă dinţii în carne.

— Încetează, am zis cu asprime.

Tactica sa de înfricoşare durase suficient.

Matthew îmi dădu drumul brusc pe covorul moale. Când am simţit impactul cu podeaua, vampirul era deja în cealaltă parte a încăperii, cu spatele la mine şi cu capul plecat.

Am rămas cu privirea aţintită asupra covorului de sub mâinile şi genunchii mei.

Un vârtej de culori, prea multe ca să le pot distinge, se mişca înaintea ochilor mei.

Erau frunze care dansau în văzduh – verzi, maronii, albastre, aurii.

— E vorba de mama şi de tatăl tău, îmi explica Sarah, cu voce gâtuită. Au fost omorâţi. Nu mai sunt, scumpo.

Mi-am desprins privirea de pe covor şi am îndreptat-o asupra vampirului care stătea cu spatele la mine.

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Ce e, Diana? se întoarse Matthew, şi îngrijorarea îi schimbă brusc expresia de prădător.

Vârtejul de culori îmi atrase din nou privirea – verde, maroniu, albastru, auriu. Erau frunze, prinse în vârtejul unui iaz, căzând pe pământ în jurul meu. Un arc curbat şi lustruit zăcea lângă nişte săgeţi împrăştiate şi lângă o tolbă pe jumătate goală.

Am întins mâna după el şi am simţit cum coarda întinsă îmi taie carnea.

— Matthew, îl avertiză Ysabeau, adulmecând aerul cu delicateţe.

— Ştiu, simt şi eu mirosul, zise el pe un ton grav.

E al tău, şopti o voce necunoscută. *Nu poţi să-l laşi să plece.*

— Ştiu, am murmurat nerăbdătoare.

— Ce ştii, Diana?

Matthew făcu un pas în direcţia mea.

Marthe ţâşni lângă mine.

— Las-o, şuieră ea. Copila nu e pe lumea asta.

Nu eram nicăieri, prinsă între durerea groaznică provocată de pierderea părinţilor mei şi certitudinea că, în curând, şi Matthew

avea să dispară.

Ai grijă, mă avertiză vocea necunoscută.

— E prea târziu pentru asta. Am ridicat mâna de pe podea şi am izbit arcul, făcându-l să plesnească în două. Mult prea târziu.

— Ce e prea târziu? întrebă Matthew.

— M-am îndrăgostit de tine.

— E imposibil, zise el amorţit.

În încăpere nu se mai auzea deodată niciun zgomot, în afară de trosnetul focului.

— E prea curând.

— De ce au vampirii o atitudine atât de ciudată faţă de timp? am comentat eu visătoare, încă prinsă într-o realitate amestecată, derutantă, alcătuită în acelaşi timp din trecut şi prezent. Cuvântul „îndrăgostit” mă făcuse să mă simt totuşi posesivă, trăgându-mă spre prezent. Vrăjitoarele nu au la dispoziţie secole pentru a se îndrăgosti. Nouă ni se întâmplă repede. Sarah spune că mama s-a îndrăgostit de tata în clipa în care l-a văzut. Eu te-am iubit de când m-am hotărât să nu te lovesc cu vâsla pe docul din Oxford.

Sângele începu să-mi cânte prin vene. Marthe tresări, ceea ce mă făcu să cred că-l auzea şi ea.

— Nu înţelegi.

După sunetul vocii lui, s-ar fi zis că Matthew, ca şi arcul, era gata să se rupă în două.

— Ba înţeleg. Congregaţia va încerca să mă oprească, dar n-are cum să-mi spună pe cine să iubesc.

Când părinţii îmi fuseseră răpiţi, eram un copil incapabil să aleagă şi făcusem ceea ce spuseseră ceilalţi. Acum eram o fiinţă adultă şi aveam să lupt pentru Matthew.

— Ameninţările lui Domenico nu sunt nimic în comparaţie cu ceea ce poate face Peter Knox. Ce s-a întâmplat azi a fost o încercare de apropiere, o misiune diplomatică. Indiferent ce crezi tu, nu eşti pregătită să înfrunţi Congregaţia, Diana. Şi, dacă ai înfrunta-o, unde ai ajunge? Dacă stârnim animozităţile astea vechi, lucrurile ar putea scăpa de sub control şi am putea să ne trezim expuşi privirii oamenilor. Familia ta ar putea avea de suferit.

Spusele lui Matthew erau brutale, menite să mă facă să mă opresc şi să mă răzgândesc. Dar nimic din ceea ce spunea nu putea înăbuşi ce simţeam pentru el.

— Te iubesc şi n-am de gând să mă opresc. De asta eram sigură.

— Nu eşti îndrăgostită de mine.

— Eu decid pe cine iubesc, cum şi când. Încetează să-mi mai spui ce să fac, Matthew. Ideile mele despre vampiri poate că sunt romantice, dar atitudinea ta faţă de femei trebuie serios revizuită.

Înainte de a apuca să-mi răspundă, telefonul lui Matthew începu să salte pe scăunel. El trase o înjurătură în occitană, care trebuie să fi fost într-adevăr teribilă, pentru că până şi Marthe păru şocată, şi apoi se întinse şi înşfacă telefonul înainte să cadă pe podea.

— Ce e? făcu el, cu ochii aţintiţi asupra mea.

La celălalt capăt al firului se auzeau nişte murmure. Marthe şi Ysabeau schimbară priviri îngrijorate.

— Când?

Vocea lui Matthew răsună ca o împuşcătură.

— Au luat ceva?

Fruntea mi se încreţi când l-am auzit.

— Slavă Domnului! Au stricat ceva?

Se întâmplase ceva la Oxford de când plecaserăm, şi părea a fi vorba despre o spargere. Speram că nu fusese dată la Old Lodge.

Vocea de la celălalt capăt continua să vorbească. Matthew îşi trecu mâna peste ochi.

— Ce altceva? întrebă, ridicând glasul.

Urmă o altă tăcere lungă. Matthew se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre şemineu, sprijinindu-se cu palma de poliţa de deasupra.

— Gata cu diplomaţia. Matthew înjură printre dinţi. Ajung în vreo două ore. Poţi să vii să mă iei?

Ne întorceam la Oxford. M-am ridicat în picioare.

— Bine. Te sun înainte să aterizez. Şi, Marcus? Află care sunt membrii Congregaţiei în afară de Peter Knox şi de Domenico Michele.

Peter Knox? Piesele puzzle-ului începeau să-şi găsească locul. Nu era de mirare că Matthew se întorsese la Oxford atât de repede când îi spusesem cine era vrăjitorul în costum maro. Asta explica şi de ce era atât de zorit să mă îndepărteze acum. Noi doi încălcăm legământul, iar treaba lui Knox era să-l aplice.

Matthew rămase tăcut câteva clipe după ce închise telefonul, cu mâna încleştată, ca şi cum se lupta cu impulsul de a lovi poliţa de piatră până când aceasta avea să i se supună.

— Era Marcus. Cineva a încercat să dea o spargere în laborator. Trebuie să mă întorc la Oxford. Se răsuci spre noi, cu o privire ca de mort. E totul în ordine?

Ysabeau aruncă o privire îngrijorată în direcţia mea.

— N-au reuşit să treacă de barierele de securitate. Cu toate astea, trebuie să vorbesc cu oficialii universităţii şi să mă asigur că, oricine-ar fi fost, data viitoare nu va reuşi.

Nimic din ceea ce spunea Matthew nu avea sens. Dacă hoţii nu reuşiseră să intre, de ce nu era uşurat? Şi de ce clătina din cap spre mama sa?

— Cine-a fost? am întrebat cu prudenţă.

— Marcus nu e sigur.

Lucru ciudat, având în vedere mirosul nefiresc de fin al vampirilor.

— Erau oameni?

— Nu.

Ajunsesem iar la răspunsuri monosilabice.

— Mă duc să-mi strâng lucrurile. Am luat-o spre scară.

— Tu nu vii. Rămâi aici.

Cuvintele lui Matthew mă făcură să mă opresc.

— Aş prefera să fiu la Oxford, cu tine, am protestat.

— Oxfordul nu e sigur deocamdată. Mă voi întoarce când va fi.

— Tocmai mi-ai spus că ar trebui să ne întoarcem acolo! Hotărăşte-te, Matthew. Care-i primejdia? Manuscrisul şi vrăjitoarele? Peter Knox şi Congregaţia? Sau Domenico Michele şi vampirii?

— Ai auzit ce-am spus mai devreme? *Eu* sunt pericolul. Vocea lui Matthew era tăioasă.

— Te-am auzit. Dar îmi ascunzi ceva. Treaba unui istoric e să descopere secrete, i-am promis pe un ton blând. Şi mă pricep foarte bine la asta. Deschise gura să vorbească, dar l-am oprit. Gata cu scuzele şi cu explicaţiile false. Du-te la Oxford. Voi rămâne aici.

— Ai nevoie de ceva de sus? întrebă Ysabeau. Ar trebui să-ţi iei un pardesiu. Oamenii vor observa dacă porţi doar un pulover.

— Computerul. Am paşaportul în geanta lui.

— Ţi le aduc eu.

Dorindu-mi să fiu câteva momente departe de toţi membrii familiei de Clermont, am luat-o la fugă în sus pe scări. Când am ajuns în biroul lui Matthew, am privit de jur-împrejur încăperea aceea care-l reprezenta atât de bine.

Suprafaţa argintie a armurii sclipea în lumina flăcărilor, atrăgându-mi privirile. În acest timp o mulţime de chipuri îmi apăreau în minte, viziuni rapide ca nişte comete pe cer. Întâi o femeie palidă, cu nişte ochi albaştri imenşi şi zâmbet blând, o altă femeie ale cărei bărbie fermă şi umeri pătraţi emanau hotărâre, apoi un bărbat cu nas coroiat, ce îndura o suferinţă cumplită. Mai erau şi alte feţe, dar singura pe care am recunoscut-o a fost a Louisei de Clermont, care-şi ţinea degetele din care picura sânge ridicate în dreptul chipului.

Faptul că rezistam forţei de atracţie a viziunii făcu feţele să pălească, dar îmi lăsă corpul tremurând şi mintea derutată. Raportul ADN indicase că era posibil să am viziuni. Dar sosirea lor nu-mi fusese anunţată în niciun fel, aşa cum nimic nu mă prevenise nici cu o seară înainte, când plutisem în braţele lui Matthew. Era ca şi cum cineva scosese dopul unei sticle, iar magia mea – eliberată în sfârşit – dădea năvală afară.

Am scos ştecherul din priză şi am strecurat cablul de alimentare în geanta lui Matthew, alături de laptop. Paşaportul său era în buzunarul din faţă, aşa cum spusese.

Când m-am întors în salon, era singur, cu cheile în mână şi cu o jachetă sport pusă pe umeri. Marthe mormăia ceva şi se plimba de colo-colo prin sala mare.

I-am întins geanta şi am rămas departe de el, ca să rezist mai uşor nevoii imperioase de a-l atinge încă o dată. Matthew puse cheile în buzunar şi luă geanta.

— Ştiu că e greu. Avea o voce înăbuşită, ciudată. Dar trebuie să mă laşi să rezolv eu lucrurile. Şi trebuie să ştiu că eşti în siguranţă până când termin.

— Sunt în siguranţă cu tine, indiferent unde am fi.

El clătină din cap.

— Numele meu ar fi trebuit să fie suficient pentru a te apăra. N-a fost.

— Şi totuşi, soluţia nu e să mă laşi în urmă. Nu înţeleg toate cele întâmplate azi, dar ura lui Domenico are prea puţin de-a face cu mine. Vrea să-ţi distrugă familia şi toate lucrurile la care ţii. Domenico va decide poate că nu e momentul potrivit acum

să-şi aplice planurile de răzbunare. Dar cum rămâne cu Peter Knox? El îl vrea pe *Ashmole 782* şi crede că eu îl pot obţine pentru el. Nu se va lăsa descurajat atât de uşor. Mă trecu un fior.

— Va face o înţelegere dacă-i voi oferi una.

— O înţelegere? Ce poţi tu să-i dai în schimb?

Vampirul amuţi.

— Matthew? am insistat eu.

— Manuscrisul, zise el pe un ton lipsit de emoţie. O să las manuscrisul – şi pe tine – în pace dacă-mi promite că va face acelaşi lucru. *Ashmole 782* nu a fost tulburat de un secol şi jumătate. Îl vom lăsa în continuare în pace.

— Nu poţi să închei o înţelegere cu Peter Knox. Nu e o fiinţă în care să te poţi încrede. Eram îngrozită. În plus, tu ai tot timpul pe care ţi-l doreşti să aştepţi manuscrisul. Knox nu-l are. Propunerea ta n-o să-i convină.

— Lasă-l pe Knox în seama mea, zise el posomorât.

Privirea îmi luă foc de indignare.

— Să-l las pe Domenico în seama ta. Să-l las pe Knox în seama ta. Ce-ţi închipui că voi face *eu?* Ai spus chiar tu că nu sunt o prinţesă neajutorată. Aşa că nu mă mai trata ca şi cum aş fi.

— Presupun că merit diatriba asta, zise el lent, cu pupilele dilatate, dar mai ai multe de învăţat despre vampiri.

— La fel mi-a zis şi mama ta. Dar poate că ai şi tu câte ceva de învăţat despre vrăjitoare. Mi-am dat părul din ochi şi mi-am încrucişat braţele pe piept. Du-te la Oxford. Lămureşte-te ce s-a întâmplat acolo. „Ce anume s-a întâmplat şi nu vrei să-mi spui şi mie.“ Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Matthew, nu negocia cu Peter Knox. Hotărăşte-te ce simţi *tu* faţă de *mine* cu adevărat – nu din cauza interdicţiilor legământului sau a dorinţelor Congregaţiei, şi nici măcar din cauza lucrurilor de care te fac să te temi Peter Knox şi Domenico Michele.

Vampirul meu iubit, cu un chip care ar fi stârnit invidia unui înger, mă privi cu tristeţe.

— Ştii ce simt pentru tine.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu ştiu. Când te vei simţi pregătit, îmi vei spune.

Matthew se luptă cu ceva, apoi lăsă acel lucru nerostit. Fără să mai scoată o vorbă, se îndreptă spre uşa care dădea în sala

mare. Când ajunse în dreptul ei, înainte de a trece pragul, îmi aruncă o privire lungă, presărată cu fulgi de zăpadă şi chiciură.

Marthe îl întâlni în sala mare. El o sărută tandru pe amândoi obrajii şi-i spuse repede ceva în occitană.

— *Compreni, compreni,* zise ea, dând din cap vehement şi privind dincolo de el către mine.

— *Mercés amb tot meu còr,* zise el încet.

— *Al rebèire. Mèfi.*

— *T'afortissi.*

Matthew se întoarse spre mine.

— Promite-mi şi tu acelaşi lucru – că vei fi prudentă. Ascultă de Ysabeau.

Plecă fără să-mi mai arunce vreo privire şi fără nicio atingere finală care să mă liniştească.

Mi-am muşcat buza şi am încercat să-mi înghit lacrimile, dar ele au dat năvală. După trei paşi înceţi spre scările ce urcau în turnul de pază, picioarele mele au rupt-o la fugă, în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Cu o privire plină de înţelegere, Marthe mă lăsă să plec.

Când am ieşit în aerul rece şi umed, stindardul de Clermont se legăna uşor dintr-o parte în alta, iar norii continuau să ascundă luna. Întunericul mă apăsa din toate direcţiile, şi singura fiinţă care-l putea ţine la distanţă pleca, luând lumina cu sine.

Privind în jos peste meterezele turnului, l-am văzut pe Matthew lângă Range Rover, vorbind furios cu Ysabeau. Ea părea contrariată şi-l apucă de mâneca jachetei, ca şi cum ar fi încercat să-l oprească să se urce în maşină.

Mâna lui fulgeră ca o ceaţă albă în timp ce se elibera din strânsoare, apoi Matthew lovi o dată cu pumnul în acoperişul maşinii. Am tresărit puternic. În preajma mea, Matthew nu-şi folosise niciodată forţa pe altceva decât o alună sau o cochilie de scoică, iar adâncitura pe care o făcuse acum în metal era alarmant de mare.

Lăsă capul în jos. Ysabeau îl atinse uşor pe obraz, şi trăsăturile lui întristate străluciră în lumina slabă. Se urcă în maşină şi mai spuse câteva cuvinte. Mama sa dădu din cap şi aruncă o privire scurtă spre turnul de pază. M-am tras înapoi, sperând ca niciunul dintre ei să nu mă fi văzut. Întoarse maşina, iar cauciucurile sale grele scrâşniră pe pietriş când Matthew demară.

Farurile Range Roverului dispărură în josul dealului. M-am lăsat să alunec pe zidul de piatră al fortăreţei şi am izbucnit în plâns.

Şi atunci am descoperit ce însemna apa vrăjitorească.

Capitolul 23

Înainte să-l cunosc pe Matthew, nu părea să mai fie loc în viaţa mea nici măcar pentru un singur element în plus – cu atât mai puţin pentru ceva atât de important precum un vampir în vârstă de o mie cinci sute de ani. Dar el se strecurase în nişte spaţii neexplorate, goale, atunci când nu eram atentă.

Acum, că plecase, eram dureros de conştientă de absenţa lui. Stând aşezată pe acoperişul turnului de pază, lacrimile îmi slăbeau hotărârea de a lupta pentru el. Curând, în jurul meu era apă peste tot. Şedeam într-o baltă al cărei nivel continua să crească.

Deşi cerul era înnorat, nu ploua.

Apa ieşea din mine.

Lacrimile mele erau normale, dar se umflau când cădeau, transformându-se în picături de mărimea bulgărilor de zăpadă, care se loveau cu un pocnet de acoperişul de piatră al turnului. Părul îmi unduia pe umeri sub valuri de apă care se scurgeau peste rotunjimile corpului meu. Am deschis gura să trag aer în piept, căci apa care-mi curgea pe faţă îmi astupa nasul, dar tot apă răbufni afară, într-un torent cu gust marin.

Marthe şi Ysabeau mă priveau. Le vedeam printr-o peliculă umedă. Chipul lui Marthe era posomorât. Buzele lui Ysabeau se mişcau, dar mugetul a o mie de cochilii de melci marini mă împiedica să o aud.

M-am ridicat, sperând că apa se va opri. Dar n-a fost aşa. Am încercat să le spun celor două femei să lase apa să mă ducă departe cu ea, cu tot cu suferinţa mea şi cu amintirea lui Matthew – dar n-am reuşit să produc decât o altă răbufnire a oceanului. Am întins mâinile, gândindu-mă că apa se va scurge din mine. Din vârfurile degetelor mi se revărsară cascade de apă. Gestul îmi aminti de braţul mamei întins spre tata, iar valurile crescură.

Pe măsură ce apa curgea, îmi pierdeam din ce în ce mai mult controlul asupra mea. Apariţia bruscă a lui Domenico mă speriase mai mult decât fusesem dispusă să recunosc. Matthew plecase. Iar eu jurasem să lupt pentru el cu nişte duşmani pe care nu-i puteam identifica şi pe care nu-i înţelegeam. Acum era limpede că trecutul lui Matthew nu era alcătuit doar din elemente casnice, precum focul din vatră, vinul şi cărţile. Şi nici

nu se desfăşurase doar în sânul unei familii loiale. Domenico făcuse aluzie la ceva mai întunecat, o istorie plină de duşmănie, de primejdii şi de moarte.

Sentimentul de epuizare mă copleşea, iar apa mă trăgea la fund. O senzaţie stranie de bucurie intensă însoţea oboseala. Eram suspendată între condiţia mea de muritoare şi un element al naturii care conţinea în el promisiunea unei puteri imense, de neînţeles. Dacă mă abandonam refluxului, n-avea să mai rămână nici urmă de Diana Bishop. M-aş fi transformat în schimb în apă – nicăieri şi pretutindeni, eliberată de trup şi de durere.

— Îmi pare rău, Matthew. Cuvintele mele se auziră ca un gâlgâit, în timp ce apa îşi începea lucrarea inexorabilă.

Ysabeau făcu un pas către mine şi am auzit în creier un pocnet puternic. Avertizarea mea către ea se pierdu într-un muget ca acela al unui val de maree care se repede asupra ţărmului. Vânturi se stârniră în jurul picioarelor mele, biciuind apa şi transformând-o într-un uragan. Am ridicat braţele către cer, iar apa şi vântul luară forma unei pâlnii care-mi împresura trupul.

Marthe o apucă de braţ pe Ysabeau. Gura i se mişca rapid. Mama lui Matthew încercă să se smulgă şi propria ei gură forma cuvântul „nu“, dar Marthe rămase fermă pe poziţie, privind-o fix. După câteva clipe, umerii lui Ysabeau căzură. Se întoarse către mine şi începu să cânte. Obsedantă şi plină de dor, vocea sa pătrunse prin apă, chemându-mă înapoi în lume.

Vânturile începură să se domolească. Stindardul familiei de Clermont, care biciuise mai devreme aerul, reîncepu să se legene liniştit. Cascada de apă care-mi ţâşnea din vârfurile degetelor îşi încetini curgerea, transformându-se într-un râu, apoi într-un firicel de apă, după care secă. Valurile care-mi izvorau din păr dispărură şi ele, după ce se transformaseră în unde mărunte. În cele din urmă, din gură nu-mi mai ieşi decât un icnet surprins. Mingile de apă ce-mi cădeau din ochi au fost ultimul vestigiu al apei vrăjitoreşti, aşa cum fuseseră şi primul semn al puterii sale. Rămăşiţele potopului meu şerpuiră înspre micile găuri de la baza zidurilor crenelate. La mare distanţă sub noi, apa se prăbuşea pe stratul gros de pietriş din curte.

Când ultimele picături de apă mă părăsiră, m-am simţit golită precum un dovleac scobit şi îngheţată de frig. Genunchii îmi

cedară, lovindu-se dureros de piatră.

— Slavă Domnului, murmură Ysabeau. Aproape o pierdusem.

Tremuram violent din cauza epuizării şi a frigului. Amândouă femeile se repeziră către mine şi mă ridicară în picioare. Fiecare mă apucă de câte un cot şi mă susţinură în jos pe scări, purtându-mă cu o viteză care mă făcu să tremur. Ajunse în sala cea mare, Marthe o luă spre camerele lui Matthew, iar Ysabeau mă trase în direcţia opusă.

— Camerele mele sunt mai aproape, spuse tăios mama lui Matthew.

— Se va simţi mai în siguranţă dacă va fi mai aproape de el, zise Marthe.

Cu un strigăt de exasperare, Ysabeau cedă.

La baza scărilor lui Matthew, Ysabeau răbufni într-o serie de expresii colorate, care sunau total anapoda în gura ei delicată.

— O duc eu, spuse ea când termină cu înjurăturile la adresa fiului ei, a forţelor naturii, a puterilor universului şi a multor altor indivizi nespecificaţi, de obârşie îndoielnică, ce luaseră parte la construirea turnului.

Ysabeau îmi ridică fără greutate corpul mult mai mare decât al ei.

— De ce a trebuit să facă scările astea atât de răsucite – şi să le mai şi despartă în două prin palierul ăla – depăşeşte puterea mea de înţelegere.

Marthe îmi aşeză părul ud în scobitura cotului lui Ysabeau şi ridică din umeri.

— Ca să fie mai greu, desigur. Întotdeauna a complicat lucrurile. Şi pentru el, şi pentru toţi ceilalţi.

Nimeni nu se gândise să urce spre seară să aprindă lumânările, dar focul încă mocnea, iar încăperea îi păstrase o parte din căldură. Marthe dispăru în baie, iar zgomotul apei care curgea mă făcu să-mi examinez degetele, alarmată. Ysabeau azvârli doi buşteni enormi în vatră de parc-ar fi fost nişte surcele, rupând o ditamai aşchia dintr-unul înainte să ia foc. O folosi ca să aţâţe jarul şi să-l transforme în flăcări, apoi ca să aprindă douăsprezece lumânări în doar câteva clipe. La lumina lor caldă, mă inspectă neliniştită din cap până-n picioare.

— N-o să mă ierte niciodată dacă te îmbolnăveşti, îmi zise ea, luându-mi mâinile şi examinându-mi unghiile.

Acestea se albăstriseră din nou, dar nu din cauza electricităţii.

Acum erau vinete de frig, iar pielea mi se încreţise de la apa vrăjitorească. Ysabeau îmi frecă degetele viguros între palmele ei.

Tremuram în continuare atât de puternic, încât îmi clănţăneau dinţii, aşa că mi-am tras mâinile dintre palmele ei ca să mă strâng singură în braţe, într-o încercare de a-mi păstra puţina căldură care-mi mai rămăsese în corp. Ysabeau mă luă din nou pe sus fără ceremonie şi mă duse în baie.

— Trebuie să intre în cadă acum, se răsti ea.

Baia era plină de abur, iar Marthe se răsuci de lângă cadă ca s-o ajute pe Ysabeau să-mi dea jos hainele. În curând eram dezbrăcată şi mă ridicară împreună ca să mă cufunde în apa fierbinte, ţinându-mă cu câte o mână rece de subsuori. Şocul căldurii apei pe pielea mea îngheţată mă cutremură. Urlând, m-am zbătut să ies din cada adâncă a lui Matthew.

— Şşşt, zise Ysabeau, dându-mi părul de pe faţă, în timp ce Marthe mă împingea înapoi în apă. Te vei încălzi. Trebuie să te încălzim.

Marthe stătu de pază la un capăt al căzii, iar Ysabeau rămase la celălalt, şoptind sunete mângâietoare şi cântând încetişor. Trecu mult timp până când tremuratul meu încetă.

La un moment dat Marthe murmură ceva în occitană care includea numele lui Marcus.

Ysabeau şi cu mine am spus amândouă „nu“ în acelaşi moment.

— O să fiu bine. Nu-i spune lui Marcus ce s-a întâmplat. Matthew nu trebuie să afle de magie. Nu acum, am zis printre dinţii care-mi clănţăneau.

— Avem nevoie doar de puţin timp ca să te încălzim. Ysabeau avea o voce calmă, dar arăta îngrijorată.

Încet-încet, căldura începu să inverseze schimbările pe care apa vrăjitorească le provocase în corpul meu. Marthe continua să toarne apă fierbinte în cadă, pe măsură ce corpul meu o răcea. Ysabeau luă un urcior vechi de tinichea de sub geam şi-l cufundă în cadă, turnându-mi apă fierbinte pe cap şi pe umeri. Când capul mi se încălzi, îl înfăşură într-un prosop şi mă cufundă un pic mai mult în cadă.

— Relaxează-te, îmi ordonă ea.

Marthe alerga între baie şi dormitor, ducând haine şi prosoape. Ţâţâi dezaprobator când descoperi că nu aveam

pijamale şi văzu hainele vechi de yoga pe care le adusesem ca să dorm. Din punctul ei de vedere, nu erau suficient de călduroase.

Ysabeau îmi atinse obrajii şi creştetul cu dosul palmei şi dădu din cap aprobator.

Mă lăsară să ies singură din cadă. Apa care se scurgea de pe corpul meu îmi amintea de cele întâmplate pe acoperiş, aşa că mi-am înfipt bine degetele în podea ca să rezist atracţiei sale insidioase.

Marthe şi Ysabeau mă înfofoliră în prosoape proaspăt luate de lângă foc, în care se simţea vag fumul de lemn. În dormitor, reuşiră cumva să mă şteargă fără să-mi expună vreun centimetru de piele la aer, răsucindu-mă când într-o direcţie, când într-alta la adăpostul prosoapelor, până când am simţit căldura iradiindu-mi din corp. Părul mi-l şterseră cu mişcări apăsate, apoi Marthe îmi trecu degetele printre şuviţe şi le împleti într-o coadă strânsă pe lângă cap. Ysabeau arunca prosoapele ude pe un scaun de lângă foc pe măsură ce ieşeam din ele ca să mă îmbrac, aparent fără să le pese că riscau să strice lemnul vechi şi tapiseria frumoasă.

Complet îmbrăcată acum, m-am aşezat şi am rămas cu privirea pierdută în flăcări. Marthe dispăru fără o vorbă în camerele de jos ale castelului şi se întoarse cu o tavă cu sendvişuri mici şi cu un ceainic aburind cu ceaiul ei de plante.

— Mănâncă. Acum.

Nu era o rugăminte, ci o comandă. Am dus unul dintre sendvişuri la gură şi am ronţăit marginile.

Marthe îşi miji ochii când văzu o asemenea schimbare bruscă în obiceiurile mele alimentare.

— Mănâncă.

Mâncarea avea gust de rumeguş, dar stomacul îmi ghiorăia. După ce am înghiţit două sendvişuri, Marthe îmi vârî o cană în mâini. Acum nu mai era nevoie să mă îndemne să beau. Lichidul fierbinte îmi alunecă pe gât, spălând vestigiile sărate ale apei.

— Aia a fost apă vrăjitorească?

M-am cutremurat la amintirea cantităţii de apă care ieşise din mine.

Ysabeau, care rămăsese în picioare lângă fereastră, privind în întuneric, se îndreptă spre canapeaua din partea opusă a camerei.

— Da, zise ea. De mult n-am mai văzut o asemenea revărsare.

— Slavă Domnului că nu se întâmplă aşa de obicei, am zis eu cu voce pierită, luând încă o înghiţitură de ceai.

— Majoritatea vrăjitoarelor de azi nu sunt suficient de puternice ca să atragă apa vrăjitorească aşa cum ai făcut tu. Pot stârni valuri în iazuri şi pot provoca ploaia atunci când sunt nori. Dar nu devin una cu apa.

Ysabeau stătea în faţa mea, studiindu-mă cu o curiozitate evidentă.

Devenisem una cu apa. Faptul că ştiam că ăsta era un lucru neobişnuit mă făcea să mă simt vulnerabilă – şi mai singură decât până atunci.

Se auzi sunând un telefon.

Ysabeau vârî mâna în buzunar şi scoase un aparat micuţ, roşu, care părea ciudat de colorat şi de modern în contrast cu pielea ei palidă şi cu hainele ei clasice de culoare bej.

— *Oui?* Ah, bun. Mă bucur că ai ajuns şi că eşti în siguranţă.

Vorbea în engleză din politeţe faţă de mine; clătină din cap în direcţia mea.

— Da, e bine. Mănâncă. Se ridică şi-mi întinse telefonul. Matthew vrea să vorbească cu tine.

— Diana?

Abia îi auzeam vocea.

— Da?

Nu aveam încredere în mine însămi să spun prea multe, de teamă că din gură îmi va ieşi şi altceva în afară de cuvinte.

Matthew scoase un uşor oftat de uşurare.

— Voiam doar să mă asigur că eşti bine.

— Mama ta şi Marthe îmi poartă de grijă.

„Şi n-am inundat castelul“, am zis în gând.

— Eşti obosită.

Distanţa dintre noi îl făcea să fie neliniştit, aşa că era atent la fiecare nuanţă a conversaţiei.

— Sunt. A fost o zi lungă.

— Atunci dormi, îmi zise el pe un ton neaşteptat de blând.

Am închis ochii, simţind înţepătura bruscă a lacrimilor. Nu mă aşteptam să dorm prea mult la noapte. Eram prea îngrijorată în legătură cu ce-ar putea face el într-o încercare eroică, prea puţin plănuită, de a mă proteja.

— Ai fost la laborator?

— Acum mă îndrept spre el. Marcus vrea să verific totul cu atenţie şi să mă asigur că am luat toate măsurile de precauţie necesare. Miriam a verificat şi sistemul de securitate al casei.

Spuse această jumătate de adevăr cu convingere, dar eu am recunoscut adevărata faţă a lucrurilor. Tăcerea persistă până când deveni incomodă.

— Matthew, te rog, nu încerca să negociezi cu Knox.

— Mă voi asigura că eşti în siguranţă înainte să te întorci la Oxford.

— Atunci nu mai e nimic de spus. Eşti hotărât. La fel şi eu.

I-am dat telefonul înapoi lui Ysabeau.

Ea se încruntă, apucându-l cu degete reci. Îşi luă rămas-bun de la fiul său, iar replica se auzi doar ca o izbucnire sacadată de sunete neinteligibile.

— Mulţumesc că nu i-ai spus despre apa vrăjitorească, am zis încet, după ce Matthew închisese.

— E povestea ta, nu a mea, doar tu poţi să i-o spui.

Ysabeau se duse lângă foc.

— N-are rost să încerc să spun o poveste pe care n-o înţeleg. De ce îmi răbufneşte exact acum puterea? Întâi a fost vântul, apoi viziunile, iar acum apa. Mă trecu un fior.

— Ce fel de viziuni? întrebă Ysabeau, vădit curioasă.

— Nu ţi-a spus Matthew? ADN-ul meu are toată… *magia* asta în el, am spus, poticnindu-mă când am rostit cuvântul acesta. Testele ne-au avertizat că s-ar putea să am viziuni, şi iată-le că au început.

— Matthew nu mi-ar spune niciodată ce ascunde sângele tău – cu siguranţă, nu fără permisiunea ta, şi probabil nici cu permisiunea ta.

— Am avut viziunile chiar aici, în castel. Ezitam. Tu cum ai învăţat să le controlezi?

— Matthew ţi-a spus că aveam viziuni înainte să devin vampir. Ysabeau clătină din cap. N-ar fi trebuit.

— Ai fost vrăjitoare?

Asta ar fi putut explica de ce-i displăceam atât de mult.

— Vrăjitoare? Nu. Matthew se întreabă dacă n-am fost cumva demon, dar eu sunt sigură că am fost un om obişnuit. Au şi ei clarvăzătorii lor. Nu numai făpturile neomeneşti sunt binecuvântate sau blestemate în felul ăsta.

— Ai reuşit vreodată să-ţi controlezi clarviziunea şi să anticipezi viziunile?

— Devine mai uşor cu timpul. Există semne care te avertizează. Pot fi subtile, dar le vei învăţa. Marthe m-a ajutat şi ea.

Era singura informaţie pe care o aveam despre trecutul lui Marthe. Pentru a cine ştie câta oară, m-am întrebat ce vârstă aveau femeile astea şi ce întorsături ale sorţii le aduseseră împreună.

Marthe stătea cu braţele încrucişate.

— *Òc,* zise ea, aruncându-i lui Ysabeau o privire tandră, protectoare. E mai uşor dacă laşi viziunile să se producă fără să te lupţi cu ele.

— Sunt prea şocată când le am ca să mai pot lupta, am zis, gândindu-mă la momentele din salon şi din bibliotecă.

— Şocul este modul în care corpul tău opune rezistenţă, spuse Ysabeau. Trebuie să încerci să te relaxezi.

— E greu să te relaxezi când vezi cavaleri în armură şi chipurile unor femei pe care nu le-ai întâlnit niciodată amestecate cu scene din propriul tău trecut.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile.

— Eşti prea epuizată ca să te gândeşti la asta acum. Ysabeau se ridică în picioare.

— Nu sunt gata de culcare.

Mi-am înăbuşit un alt căscat cu dosul palmei.

Ea mă privi cercetătoare, ca un şoim falnic ce analizează un şoarece de câmp. Privirea îi deveni poznaşă.

— Suie-te în pat şi-ţi voi povesti cum l-am făcut pe Matthew.

Oferta ei era prea tentantă ca să-i rezist. I-am urmat instrucţiunile, în timp ce ea îşi trăgea un scaun lângă pat, iar Marthe îşi făcea de lucru cu vasele şi cu prosoapele.

— De unde să încep? Se îndreptă în scaun şi rămase cu privirea pierdută în flăcările lumânărilor. Nu pot începe pur şi simplu cu partea mea de poveste, trebuie să pornesc de la naşterea lui, aici în sat. Să ştii că mi-l amintesc de când era copil. Tatăl şi mama lui au venit aici când Philippe a hotărât să-şi construiască reşedinţa pe terenul ăsta, în vremea regelui Clovis. Ăsta-i singurul motiv al existenţei satului – a fost locul unde s-au instalat fermierii şi meşteşugarii care au construit biserica şi castelul.

— De ce a ales soţul tău acest loc?

M-am sprijinit de perne, cu genunchii strânşi la piept sub învelitori.

— Clovis i-a promis aceste pământuri în speranţa că-l va încuraja pe Philippe să lupte împotriva rivalilor lui. Soţul meu ţinea mereu cu ambele tabere, ca să-i fie lui bine. Ysabeau zâmbi nostalgic. Foarte puţini îşi dădeau seama însă.

— Tatăl lui Matthew era fermier?

— Fermier? Ysabeau păru surprinsă. Nu, era tâmplar, aşa cum a fost şi Matthew înainte de a deveni pietrar.

Pietrar. Pietrele turnului se îmbinau atât de bine încât nu păreau să fi avut nevoie de mortar. Mai erau şi hornurile ciudat împodobite din casa portarului de la Old Lodge, la care Matthew spusese că fusese nevoit să-l lase pe meşter să-şi încerce mâna. Degetele lui lungi, subţiri erau destul de puternice ca să desfacă o stridie sau să spargă o castană. Încă o piesă din puzzle-ul care era Matthew îşi găsea locul, completând perfect războinicul, savantul şi curteanul.

— Şi au lucrat amândoi la castel?

— Nu la castelul ăsta, zise Ysabeau, privind în jur. Asta a fost un cadou din partea lui Matthew, atunci când m-a văzut tristă pentru că eram silită să părăsesc un loc pe care-l iubeam. El a dărâmat fortăreaţa construită de tatăl său şi a înlocuit-o cu una nouă. Ochii verzi cu negru ai lui Ysabeau scânteiară de amuzament. Philippe a fost furios. Dar era nevoie de o schimbare. Primul castel fusese construit din lemn şi, cu toate că i se făcuseră adăugiri din piatră de-a lungul timpului, era un pic cam părăginit.

Mintea mea încerca să cuprindă cronologia evenimentelor, de la construirea primei fortăreţe şi a satului de lângă ea în secolul al şaselea până la turnul lui Matthew din secolul al treisprezecelea.

Ysabeau încreţi din nas fără nicio plăcere.

— Apoi a trântit turnul ăsta în spate când s-a întors acasă, pentru că nu voia să locuiască atât de aproape de familia lui. Nu mi-a plăcut niciodată – părea un flecuşteţ romantic –, dar era dorinţa lui, aşa că i-am dat voie. Ridică din umeri. Era un turn tare ciudat. Nu contribuia la apărarea castelului. Matthew construise deja mai multe turnuri decât ne trebuiau.

Ysabeau continuă să-şi depene povestea, părând doar parţial

prezentă în secolul al douăzeci şi unulea.

— Matthew s-a născut în sat. A fost întotdeauna un copil foarte inteligent, foarte curios. Îl înnebunea pe tatăl său, ţinându-se după el până la castel şi punând mâna pe tot felul de unelte, beţe şi pietre. Pe vremea aia, copiii învăţau meserie devreme, dar Matthew era precoce. Când a reuşit să ţină în mână o toporişcă fără să se rănească, a fost pus la treabă.

Un Matthew de opt anişori, cu picioare lungi şi subţiri şi cu ochi verzi-cenuşii alerga pe dealuri în imaginaţia mea.

— Da, zâmbi ea, în acord cu gândurile mele nerostite. Într-adevăr, a fost un copil frumos. Apoi un tânăr frumos. Era neobişnuit de înalt pentru acele vremuri, deşi nu atât de înalt pe cât a crescut când a devenit vampir. Şi avea un simţ al umorului maliţios. Mereu pretindea că ceva nu mergea bine sau că nu primise instrucţiuni despre nu ştiu ce grindă a acoperişului sau nu ştiu ce fundaţie. Philippe credea întotdeauna poveştile lui de adormit copiii. Vocea lui Ysabeau era indulgentă. Primul tată al lui Matthew a murit când el se apropia de optsprezece ani. Prima lui mamă era moartă deja de ani buni. Matthew era singur, şi noi nu ştiam dacă va găsi o fată cu care să se însoare şi să-şi întemeieze o familie. Apoi a cunoscut-o pe Blanca.

Ysabeau făcu o pauză, şi privirea îi rămase egală şi lipsită de maliţiozitate.

— Nu cred că ţi-ai imaginat că n-a fost iubit de femei.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Marthe îi aruncă o privire urâtă, dar tăcu din gură.

— Sigur că nu, am zis calm, deşi îmi simţeam inima grea.

— Blanca era nouă în sat, servitoarea unuia dintre maiştrii pietrari pe care Philippe îi adusese de la Ravenna ca să construiască prima biserică. Era albă la faţă, după cum îi spunea şi numele, avea ochii de culoarea cerului de primăvară, iar părul ei era ca o plasă ţesută din fire de aur.

În viziunile pe care le avusesem când mă dusesem să-i aduc computerul lui Matthew îmi apăruse o femeie frumoasă şi palidă. Descrierea făcută de Ysabeau Blancăi se potrivea perfect.

— Avea un zâmbet dulce, nu-i aşa? am şoptit.

Ysabeau făcu ochii mari.

— Da, aşa e.

— Ştiu. Am văzut-o când armura lui Matthew a reflectat

lumina în biroul lui.

Marthe scoase un sunet de avertizare, dar Ysabeau continuă:

— Uneori, Blanca părea atât de delicată, încât mă temeam să nu se rupă când scotea apă din fântână sau culegea legume. Matthew al meu era atras de delicateţea asta, presupun. Întotdeauna i-au plăcut lucrurile fragile.

Ochii lui Ysabeau alunecară peste formele mele. Erau departe de a fi fragile.

— S-au căsătorit când Matthew a împlinit douăzeci şi cinci de ani şi putea deja întreţine o familie. Blanca nu avea decât nouăsprezece. Bineînţeles, erau un cuplu frumos. Matthew, care era brunet, contrasta puternic cu drăgălăşenia palidă a Blancăi. Se iubeau foarte mult şi aveau o căsătorie fericită. Dar părea că nu puteau avea copii. Blanca pierdea sarcină după sarcină. Mi-e greu să-mi închipui ce-o fi fost în casa lor, să vadă atâţia copii din sângele lor cum se sting înainte de a apuca măcar să respire.

Nu eram sigură că vampirii puteau plânge, deşi îmi aminteam de lacrima pătată de sânge de pe obrazul lui Ysabeau din viziunile pe care le avusesem în salon. Chiar şi fără lacrimi, ea arăta acum ca şi când ar fi plâns, cu chipul transformat într-o icoană a regretelor.

— În cele din urmă, după mai mulţi ani de încercări eşuate, Blanca a rămas iar însărcinată. Era în 531. Ce mai an! În sud apăruse un nou rege, iar luptele reizbucniseră. Matthew începuse să arate fericit, ca şi cum îndrăznea să spere că acest copil va supravieţui. Şi aşa a şi fost. Lucas s-a născut în toamnă şi a fost botezat în biserica neterminată la a cărei construcţie ajuta şi Matthew. A fost o naştere grea pentru Blanca. Moaşa i-a zis că e ultimul copil pe care-l va purta în pântec. Însă, pentru Matthew, Lucas era de ajuns. Şi semăna atât de mult cu tatăl său, cu buclele acelea negre şi bărbia ascuţită – şi cu picioarele lui lungi.

— Ce s-a întâmplat cu Blanca şi cu Lucas? am întrebat încet.

Nu mai erau decât şase ani până la transformarea lui Matthew în vampir. Trebuia să se fi întâmplat ceva, altfel el n-ar fi lăsat-o niciodată pe Ysabeau să-i schimbe viaţa.

— Matthew şi Blanca îşi priveau fiul cum creştea şi înflorea. Matthew învăţase să lucreze piatra în locul lemnului, şi primea o sumedenie de comenzi de la nobilii de aici şi până la Paris. Apoi

satul a fost lovit de febră. Toţi s-au îmbolnăvit. Matthew a supravieţuit, Blanca şi Lucas, nu. Asta era în 536. Anul dinainte fusese ciudat, cu foarte puţin soare, iar iarna fusese rece. Când veni primăvara, veni şi boala, şi-i luă cu ea pe Blanca şi pe Lucas.

— Sătenii nu se întrebau de ce tu şi Philippe aţi rămas sănătoşi?

— Ba da, desigur. Dar pe atunci existau mai multe explicaţii decât ar fi posibile astăzi. Le era mai uşor să creadă că Dumnezeu se mâniase pe sat sau că asupra castelului fusese aruncat un blestem decât să creadă că *manjasang* trăiau printre ei.

— *Manjasang?*

Am încercat să rostogolesc silabele prin gură aşa cum făcuse Ysabeau.

— E cuvântul din limba veche pentru vampir – „mâncător de sânge“. Câte unii bănuiau adevărul şi-l şopteau la gura focului. Dar, în zilele acelea, întoarcerea războinicilor ostrogoţi era o perspectivă mult mai ameninţătoare decât un stăpân *manjasang.* Philippe a promis sătenilor că avea să-i apere dacă se întorceau jefuitorii. În plus, aveam grijă să nu vânăm niciodată aproape de casă, explică ea cu afectare.

— Ce-a făcut Matthew după ce au murit Blanca şi Lucas?

— A jelit. Era de neconsolat. Nu mai mânca. Arăta ca un schelet, iar sătenii au venit la noi după ajutor. I-am dus de mâncare – Ysabeau zâmbi spre Marthe –, l-am făcut să mănânce şi m-am plimbat cu el până când i-a mai trecut neliniştea. Când nu putea dormi, mergeam la biserică şi ne rugam pentru sufletul Blancăi şi al lui Lucas. În acele vremuri, Matthew era foarte credincios. Vorbeam despre rai şi iad, iar el se tot întreba unde se duseseră sufletele lor şi dacă va reuşi să le regăsească.

Matthew fusese atât de blând cu mine când mă trezisem. Oare nopţile dinainte de a deveni vampir fuseseră la fel de lipsite de somn precum cele care urmaseră?

— În toamnă, deja părea mai optimist. Dar iarna a fost grea. Oamenii erau flămânzi, iar epidemia a continuat. Moartea era pretutindeni. Primăvara nu a reuşit să îndepărteze nenorocirile. Philippe îşi făcea griji în legătură cu construcţia bisericii, iar Matthew muncea mai mult ca oricând. La începutul celei de-a doua săptămâni din iunie, a fost găsit pe podeaua de sub boltă,

cu picioarele şi spatele rupte.

Am icnit la gândul că trupul moale, uman, al lui Matthew se prăbuşise pe pietrele tari.

— Desigur, nu avea cum să supravieţuiască acelei căzături, zise Ysabeau încet. Era muribund. Unii dintre zidari ziceau că alunecase. Alţii spuneau că stătea în picioare pe schelă şi într-o clipă dispăruse. Se gândeau că Matthew se aruncase şi vorbeau deja despre faptul că nu-l puteau îngropa în biserică pentru că era sinucigaş. Nu-l puteam lăsa să moară temându-se că avea să ajungă în iad. Îşi făcea atâtea griji în legătură cu reunirea cu Blanca şi cu Lucas – cum putea să meargă la moarte întrebându-se dacă nu cumva va fi despărţit de ei pe vecie?

— Ai făcut ceea ce trebuia.

Şi pentru mine ar fi fost imposibil să-l las aşa, indiferent de starea lui sufletească. Să-i las trupul sfărâmat în dureri era de neconceput. Dacă sângele meu l-ar fi salvat, l-aş fi folosit.

— Oare? Ysabeau clătină din cap. N-am fost sigură niciodată. Philippe mi-a spus că era hotărârea mea dacă îl făceam pe Matthew membru al familiei sau nu. Făcusem şi alţi vampiri cu sângele meu şi aveam să mai fac după el. Dar cu Matthew a fost altceva. Ţineam la el şi ştiam că zeii îmi dădeau o şansă de a-l face copilul meu. Avea să fie răspunderea mea să-l învăţ cum trebuie să fie un vampir pe lume.

— Ţi-a opus rezistenţă? am întrebat, neputând să mă abţin.

— Nu, replică ea. Îşi ieşise din minţi de durere. Le-am spus tuturor să plece, zicându-le că vom aduce un preot. Dar, bineînţeles, n-am făcut-o. Eu şi Philippe ne-am dus la Matthew şi i-am explicat că-l puteam face să trăiască veşnic, fără durere, fără suferinţă. Mult mai târziu, Matthew ne-a spus că el crezuse atunci că eram Ioan Botezătorul şi Fecioara Maria, care veniseră să-l ia în rai ca să fie împreună cu soţia şi cu copilul lui. Când i-am oferit sângele meu, a crezut că eram preotul care-i dădea ultima împărtăşanie.

Singurele zgomote din cameră erau răsuflarea mea liniştită şi trosnetul buştenilor în foc. Voiam detalii despre felul cum Ysabeau îl crease pe Matthew, dar mi-era teamă să întreb, în caz că era ceva despre care vampirii nu discutau. Poate că era prea intim sau prea dureros. Ysabeau îmi povesti însă curând, singură, fără să se lase rugată.

— Mi-a sorbit sângele atât de uşor, de parcă fusese crescut de

mic cu aşa ceva, zise ea cu un oftat adânc. Matthew nu fusese unul dintre acei oameni care se feresc când simt mirosul sau văd priveliştea. Mi-am sfâşiat încheietura mâinii singură, cu dinţii, şi i-am spus că sângele meu îl va vindeca. Şi-a băut salvarea fără teamă.

— Şi după aceea? am şoptit.

— După aceea, a fost… dificil, zise Ysabeau prudentă. Toţi noii vampiri sunt puternici şi flămânzi, dar Matthew era aproape imposibil de controlat. Era furios că era vampir, iar nevoia de a se hrăni îi era nesăţioasă. Eu şi Philippe a trebuit să vânăm toată ziua, săptămâni întregi, ca să-l satisfacem. Corpul i s-a schimbat mai mult decât ne aşteptam. Toţi vampirii devenim mai înalţi, mai frumoşi şi mai puternici. Eu eram mult mai scundă înainte să devin vampir. Dar Matthew s-a transformat dintr-un om subţire ca o trestie într-o fiinţă formidabilă. Soţul meu era mai corpolent decât noul meu fiu, dar, în elanul de început al sângelui, Matthew îi dădea chiar şi lui de furcă.

M-am forţat să nu simt repulsie faţă de foamea şi de furia lui Matthew. Ochii mei rămaseră fixaţi asupra mamei lui şi nu i-am închis nici măcar o clipă în semn de respingere a ceea ce aflasem despre el. De asta se temea Matthew, că voi ajunge să înţeleg cine fusese – cine era încă – şi că voi simţi repulsie.

— Ce l-a liniştit? am întrebat.

— Când a considerat că nu mai exista riscul ca Matthew să ucidă tot ce-i ieşea în cale, Philippe l-a luat cu el la vânătoare, explică Ysabeau. Vânătoarea a dat de lucru minţii lui, iar hăituirea vânatului i-a pus la treabă corpul. Curând, râvnea să vâneze mai mult decât râvnea la sânge, ceea ce e un semn bun la vampirii tineri. Însemna că nu mai era o creatură guvernată de pofte, ci că redevenise raţional. După aceea a fost numai o chestiune de timp până când simţul moral i-a revenit şi a început să gândească înainte de a ucide. Apoi nu am mai avut a ne teme decât de perioadele negre, când resimţea din nou pierderea Blancăi şi a lui Lucas şi se întorcea împotriva oamenilor ca să-şi potolească foamea.

— În acele momente îl ajuta ceva?

— Uneori îi cântam – acelaşi cântec pe care ţi l-am cântat şi ţie în seara asta, dar şi altele. Asta îi potolea adeseori suferinţa. Alteori, pleca de-acasă. Philippe mi-a interzis să-l urmez sau să-i pun întrebări când se întorcea.

Când mă privi, Ysabeau avea ochii negri. Schimbul nostru de priviri confirmă ceea ce bănuiam amândouă: că Matthew rătăcise cu alte femei, căutând alinare în sângele lor şi în atingerea unor mâini care nu erau nici ale mamei, nici ale soţiei lui.

— E atât de controlat, am zis eu gânditoare, mi-e greu să mi-l închipui astfel.

— Matthew are sentimente profunde. Este şi o binecuvântare, şi o povară să iubeşti atât de mult încât să suferi crâncen atunci când iubirea dispare.

În vocea lui Ysabeau se simţea o notă de ameninţare. Bărbia mi se ridică sfidător, iar degetele începură să mă furnice.

— Atunci va trebui să am grijă ca iubirea mea să nu-l părăsească niciodată, am zis apăsat.

— Şi cum vei face asta? mă tachină Ysabeau. Vei deveni şi tu vampir, ca să ni te alături la vânătoare? Râse, dar în râsul ei nu se simţea nici bucurie, nici veselie. Fără îndoială, asta a sugerat Domenico. O simplă muşcătură, apoi golirea venelor, schimbarea sângelui tău cu al nostru. Congregaţia nu ar mai avea temei să se amestece în treburile tale.

— Ce vrei să spui? am întrebat, amorţită.

— Nu vezi? mârâi Ysabeau. Dacă trebuie să fii cu Matthew, atunci devino una de-a noastră. Aşa îl vei scăpa şi pe el, şi te vei scăpa şi pe tine însăţi de pericol. Poate că vrăjitoarele vor să rămâi una de-a lor, dar nu vor obiecta la relaţia voastră dacă eşti şi tu vampir.

Un mârâit profund începu să se audă din gâtlejul lui Marthe.

— De-asta a plecat Matthew? Congregaţia i-a ordonat să mă transforme în vampir?

— Matthew nu te-ar face niciodată *manjasang,* zise Marthe dispreţuitoare, cu ochii scăpărând de furie.

— Nu. Vocea lui Ysabeau era uşor maliţioasă. După cum ţi-am spus, întotdeauna i-au plăcut lucrurile fragile.

Ăsta era unul dintre secretele pe care Matthew le păstra faţă de mine. Dacă aş fi fost şi eu vampir, deasupra capetelor noastre n-ar mai fi planat niciun fel de interdicţii, prin urmare, n-am mai fi avut niciun motiv să ne temem de Congregaţie. Tot ce trebuia să fac era să devin altcineva.

Am contemplat această posibilitate cu surprinzător de puţină panică sau frică. Aş fi putut fi cu Matthew şi aş fi fost chiar mai

înaltă. Ysabeau m-ar ajuta. Ochii ei scânteiară când mă văzu ducând mâna la gât.

Dar trebuia să iau în calcul şi viziunile mele, ca să nu mai pomenesc de puterea vântului şi a apei. Încă nu înţelegeam potenţialul magic pe care-l aveam în sânge. Ca vampir, s-ar fi putut să nu rezolv niciodată misterul manuscrisului *Ashmole 782.*

— I-am promis, zise Marthe cu o voce aspră. Diana trebuie să rămână ceea ce este – o vrăjitoare.

Ysabeau îşi arătă dinţii într-un fel neplăcut şi încuviinţă.

— Ai promis şi să nu-mi spui ce s-a întâmplat de fapt la Oxford?

Mama lui Matthew mă studie cu atenţie.

— Trebuie să-l întrebi pe Matthew când se întoarce. Nu e povestea mea.

Aveam şi alte întrebări – întrebări pe care Matthew fusese poate prea preocupat ca să le marcheze ca interzise.

— Poţi să-mi spui de ce contează faptul că o făptură, şi nu un om, a încercat să intre în laborator?

Cât timp Ysabeau îmi analiză vorbele, se aşternu tăcerea. În cele din urmă, răspunse:

— Deşteaptă fată. La urma urmelor, nu i-am promis lui Matthew să păstrez tăcerea în legătură cu regulile de bună purtare. Mă privi cu o urmă de aprobare. Un asemenea comportament este inacceptabil printre fiinţele supranaturale. Să sperăm că a fost un demon poznaş, care nu-şi dă seama de gravitatea faptelor sale. Matthew s-ar putea să-l ierte.

— Întotdeauna i-a iertat pe demoni, mormăi Marthe sumbru.

— Şi dacă n-a fost un demon?

— Dacă a fost un vampir, asta e o insultă teribilă. Noi suntem fiinţe teritoriale. Un vampir nu intră în casa altui vampir sau pe domeniul acestuia fără permisiune.

— Şi Matthew ar ierta o asemenea insultă?

Judecând după expresia de pe chipul lui Matthew când lovise maşina cu pumnul, bănuiam că răspunsul era nu.

— Poate, zise Ysabeau cu îndoială. N-a fost luat nimic, nimic n-a fost stricat. Dar probabil că Matthew ar cere o pedeapsă.

Încă o dată mă trezeam în plin Ev Mediu, în care principala preocupare era păstrarea onoarei şi a reputaţiei.

— Şi dacă a fost o vrăjitoare? am întrebat încet.

Mama lui Matthew îşi întoarse faţa.

— Dacă o vrăjitoare ar face aşa ceva, ar fi un act de agresiune. Nicio scuză nu ar fi suficientă.

În mintea mea răsunară clopote de alarmă.

Am azvârlit păturile deoparte şi mi-am lăsat picioarele să alunece de pe pat.

— Spargerea a fost menită să-l provoace pe Matthew. S-a dus la Oxford crezând că va putea încheia o înţelegere de bună-credinţă cu Knox. Trebuie să-l avertizăm.

Am simţit mâinile lui Ysabeau ferme pe genunchii şi pe umărul meu, oprindu-mă.

— Ştie deja, Diana.

Informaţia îşi făcu loc în mintea mea.

— De-asta n-a vrut să mă ia cu el la Oxford? E în pericol?

— Sigur că e în pericol, zise Ysabeau pe un ton tăios. Dar va face tot ce va putea ca să pună capăt situaţiei.

Îmi ridică picioarele la loc pe pat şi mă înveli bine.

— Ar trebui să fiu acolo, am protestat eu.

— N-ai face decât să-i distragi atenţia. Vei rămâne aici, aşa cum ţi-a spus el.

— Eu n-am niciun cuvânt de spus? am întrebat cred că a suta oară de când sosisem la Sept-Tours.

— Nu, ziseră amândouă femeile în aceeaşi clipă.

— Într-adevăr, ai multe de învăţat despre vampiri, spuse Ysabeau din nou, dar de data asta cu oarecare regret.

Aveam multe de învăţat despre vampiri. Asta o ştiam şi eu.

Dar cine avea să mă înveţe? Şi când?

Capitolul 24

„De departe am văzut cum un nor negru acoperă pământul. A absorbit pământul şi mi-a acoperit sufletul în timp ce mările se revărsau, devenind putred şi corupt la ameninţarea iadului şi a umbrei morţii. O furtună mă copleşi“, am citit cu glas tare din *Aurora consurgens* a lui Matthew.

Întorcându-mă la computer, am scris câteva comentarii despre imaginile pe care autorul anonim le folosise pentru a descrie *nigredo,* una dintre etapele periculoase ale transformării alchimice. În această etapă a procesului, combinarea unor substanţe precum mercurul şi plumbul degaja un fum toxic ce primejduia sănătatea alchimistului. Ca atare, unul dintre personajele asemănătoare cu un gargui ale lui Bourgot Le Noir se ţinea strâns de nas, evitând norul pomenit în text.

— Ia-ţi hainele de călărie.

Am ridicat capul dintre paginile manuscrisului.

— Matthew m-a pus să-i promit că te voi scoate la aer. A zis că asta te va ajuta să nu te îmbolnăveşti, explică Ysabeau.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Ysabeau. Domenico şi apa vrăjitorească mi-au epuizat rezervele de adrenalină, dacă asta te preocupă.

— Matthew ţi-a spus probabil cât de tentant este mirosul de panică pentru un vampir.

— Marcus mi-a spus, am corectat-o eu. De fapt, mi-a spus ce gust are. Dar cum miroase?

Ysabeau ridică din umeri.

— Mirosul e la fel ca gustul. Poate un pic mai exotic – miroase un pic a mosc, cred. N-am fost niciodată prea atrasă de el. Eu prefer să ucid, nu să vânez. Dar fiecare cu preferinţele lui.

— În ultima vreme nu mai am atâtea atacuri de panică. Nu e nevoie să mă scoţi la o partidă de călărie. M-am întors la munca mea.

— De ce crezi că au dispărut? mă întrebă Ysabeau.

— Sincer, nu ştiu, am zis cu un oftat, privind-o.

— Eşti aşa de mult timp?

— De când aveam şapte ani.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Părinţii mei au fost omorâţi în Nigeria, am replicat scurt.

— Asta înfăţişa poza pe care ai primit-o – cea care l-a făcut pe

Matthew să te aducă la Sept-Tours.

Când am încuviinţat, gura lui Ysabeau se transformă într-o linie dură, cunoscută.

— Porcii.

Îi puteam numi şi mai rău, dar „porci“ era un cuvânt destul de bun. Şi dacă îi punea pe cei care-mi trimiseseră fotografia la un loc cu Domenico Michele, atunci era exact categoria potrivită.

— Fie că simţi panică, fie că nu, zise Ysabeau cu vioiciune, vom face mişcare, aşa cum a vrut Matthew.

Am închis computerul şi am urcat în cameră să mă schimb. Hainele mele de călărie erau împăturite frumos în baie mulţumită lui Marthe, dar cizmele îmi rămăseseră în grajd, împreună cu casca şi cu jacheta. M-am strecurat în pantalonii negri, am tras pe mine o bluză pe gât şi m-am încălţat cu mocasinii peste o pereche de şosete groase, apoi am coborât la parter în căutarea mamei lui Matthew.

— Sunt aici, mă strigă ea.

Am urmat sunetul vocii ei şi am ajuns într-o încăpere mică, zugrăvită în nuanţe calde de teracotă. Era împodobită cu farfurii vechi, coarne de animale şi un dulap străvechi în care ar fi încăput toată vesela unui han. Ysabeau mă privi peste paginile din *Le Monde,* inspectându-mă centimetru cu centimetru.

— Marthe îmi spune că ai dormit.

— Da, mulţumesc.

M-am mutat de pe un picior pe altul, de parcă aşteptam să mă primească directorul şcolii ca să-i dau explicaţii de ce m-am purtat urât.

Marthe mă salvă de stingherealã sosind cu un ceainic plin. Şi ea mă inspectă din cap până-n picioare.

— Eşti mai bine azi, anunţă ea într-un final, întinzându-mi o cană.

Rămase acolo încruntată, până când mama lui Matthew lăsă deoparte ziarul, apoi plecă.

După ce mi-am terminat ceaiul, ne-am dus la grajd. Ysabeau a trebuit să mă ajute cu cizmele, pentru că erau încă prea rigide ca să mă încalţ şi să mă descalţ cu uşurinţă, apoi mă urmări cu atenţie în timp ce-mi puneam jacheta ca o carapace de ţestoasă şi casca.

Era limpede că echipamentul de siguranţă făcea parte din instrucţiunile lui Matthew. Desigur, Ysabeau nu purta nimic

protector – doar o jachetă cafenie matlasată. Relativa indestructibilitate a vampirilor era un avantaj la călărie.

În padoc, Fiddat şi Rakasa stăteau una lângă alta, aproape identice, inclusiv datorită şeilor de tip fotoliu pe care le purtau.

— Ysabeau, am protestat, Georges a pus o şa greşită pe Rakasa. Eu nu călăresc într-o parte.

— Ţi-e teamă să încerci?

Mama lui Matthew mă cântărea din priviri.

— Nu! am zis, stăpânindu-mi izbucnirea. Doar că prefer să călăresc bărbăteşte.

— De unde ştii?

Ochii ei ca smaraldele scânteiară maliţios.

Am rămas aşa câteva clipe, privindu-ne ţintă una pe alta. Rakasa bătu din copită şi privi peste umăr.

„Aveţi de gând să călăriţi sau să staţi de vorbă?” părea să întrebe.

„Poartă-te frumos”, am replicat brusc, ducându-mă la ea şi sprijinindu-i încheietura piciorului de genunchiul meu.

— Georges a verificat-o, spuse Ysabeau pe un ton plictisit.

— Nu călăresc cai pe care nu i-am inspectat eu însămi.

Am examinat copitele Rakasei, mi-am trecut mâinile peste frâie şi mi-am strecurat degetele pe sub şa.

— Şi Philippe făcea la fel.

Vocea lui Ysabeau avea o nuanţă de respect reticent. Cu o nerăbdare prost ascunsă, mă urmări până când am terminat. Când am fost gata, o conduse pe Fiddat spre nişte trepte şi aşteptă s-o urmez. După ce mă ajută să mă urc în drăcovenia aia de şa, sări şi ea pe cal. Dintr-o privire, mi-am dat seama că mă aştepta o dimineaţă pe cinste. Judecând după postura sa, Ysabeau călărea şi mai bine decât Matthew – iar el era cel mai bun călăreţ pe care-l văzusem vreodată.

— Mişcă-te un pic, zise Ysabeau. Trebuie să mă asigur că n-ai să cazi de pe cal şi să-ţi rupi gâtul.

— Acordă-mi un strop de încredere, Ysabeau.

„Nu mă trânti”, m-am târguit eu cu Rakasa, „şi am să mă asigur că vei căpăta câte un măr pe zi pentru tot restul vieţii.”

Urechile iepei mele ţâşniră în faţă, apoi în spate, şi ea scoase un nechezat uşor. Am dat ocol de două ori padocului, apoi m-am oprit fără efort în faţa mamei lui Matthew.

— Mulţumită?

— Eşti o călăreaţă mai bună decât mă aşteptam, recunoscu ea. Probabil ai putea să sari, dar i-am promis lui Matthew că n-o vom face.

— A reuşit să-ţi smulgă destule promisiuni înainte de a pleca, am mormăit eu, sperând că nu mă va auzi.

— Într-adevăr, zise ea cu sarcasm, unele mai greu de ţinut ca altele.

Am ieşit pe poarta deschisă a padocului. Georges o salută pe Ysabeau cu mâna la şapcă şi închise poarta în urma noastră, rânjind şi clătinând din cap.

Prin grija mamei lui Matthew am călărit pe un teren relativ plan până când m-am obişnuit cu şaua cea ciudată. Important era să stai drept indiferent cât de lipsit de echilibru te simţeai.

— Nu e prea rău, am spus eu după douăzeci de minute.

— E mai bine acum, că şaua are două oblâncuri, zise Ysabeau. Înainte, şeile laterale nu erau bune decât ca să fii condusă de un bărbat. Dezgustul său era evident. Abia atunci când regina italiană a adăugat un oblânc şi o scară la şaua ei, am putut să ne controlăm caii. Amanta soţului său călărea bărbăteşte, aşa că putea să-l însoţească atunci când călărea. Caterina era mereu lăsată acasă, lucru foarte neplăcut pentru o soţie. Îmi aruncă o privire usturătoare. Târfa lui Henric primise numele zeiţei vânătorii, ca şi tine.

— Eu nu m-aş fi pus cu Caterina de Medici.

— Amanta regelui, Diane de Poitiers, era fiinţa cu adevărat periculoasă, spuse Ysabeau pe un ton sumbru. Era vrăjitoare.

— În realitate sau e o figură de stil? am întrebat cu interes.

— Ambele, zise mama lui Matthew pe un ton atât de aspru că ar fi putut să răzuiască tencuiala de pe pereţi.

Am râs. Ysabeau păru surprinsă, apoi mi se alătură.

Am călărit un pic mai departe. Ysabeau adulmecă aerul şi se înălţă în şa, vigilentă.

— Ce e? am întrebat neliniştită, strângând frâul Rakasei.

— Un iepure.

O îndemnă pe Fiddat la un galop uşor. Am urmat-o îndeaproape, nevrând să văd dacă era dificil să descoperi o vrăjitoare în pădure, aşa cum sugerase Matthew.

Am ţâşnit printre copaci şi am ieşit în câmp deschis. Ysabeau o trase de frâu pe Fiddat, iar eu m-am oprit alături de ea.

— Ai văzut vreodată cum omoară un vampir? mă întrebă

Ysabeau, urmărindu-mi reacţia cu atenţie.

— Nu, am spus pe un ton calm.

— Iepurii sunt mici. Vom începe cu ei. Aşteaptă aici.

Sări din şa şi ateriză fără zgomot pe pământ. Docilă, Fiddat rămase nemişcată, privindu-şi stăpâna.

— Diana, zise aceasta pe un ton tăios, neluându-şi ochii de la pradă, să nu te apropii de mine în timp ce vânez sau mă hrănesc. Ai înţeles?

— Da.

Mintea mea începu să-şi imagineze ce ar fi urmat. Ysabeau avea de gând să prindă un iepure, să-l omoare şi să-i bea sângele în faţa mea? Cel mai bun lucru părea a fi să mă ţin la distanţă.

Mama lui Matthew ţâşni în fugă prin iarbă, mişcându-se atât de repede încât îmi era imposibil s-o urmăresc cu privirea. Încetini aşa cum face un şoim în aer înainte de a se năpusti asupra prăzii, apoi se aplecă şi apucă de urechi un iepure speriat. Îl ţinu ridicat în semn de triumf, apoi îşi înfipse dinţii drept în inima animalului.

Iepurii or fi ei mici, dar sângerează surprinzător de mult dacă muşti din ei cât sunt încă vii. A fost groaznic. Ysabeau supse tot sângele animalului, care încetă repede să se mai zbată, apoi se şterse la gură cu blana lui şi-i aruncă stârvul în iarbă. Peste trei secunde, se arunca înapoi în şa. Obrajii i se coloraseră uşor, iar ochii îi sclipeau mai tare ca de obicei. Odată ajunsă călare, se uită la mine.

— Deci? întrebă ea. Mergem să căutăm ceva mai săţios sau vrei să te întorci acasă?

Ysabeau de Clermont mă testa.

— După tine, am zis eu sumbru, atingând cu călcâiul flancul Rakasei.

Restul plimbării noastre călare nu se măsură după mişcarea soarelui, care era încă ascuns după nori, ci după cantităţile din ce în ce mai mari de sânge pe care gura flămândă a lui Ysabeau le sorbea din victimele ei. Mânca fără să facă prea mare mizerie. Dar avea să treacă ceva timp până când să mă pot gândi liniştită la o felie de friptură.

Eram anesteziată la vederea sângelui după ce văzusem iepurele, apoi animalul asemănător cu o veveriţă enormă, despre care Ysabeau îmi spusese că era o marmotă, apoi vulpea

şi capra sălbatică – sau aşa credeam. Căci, atunci când Ysabeau începu să hăituiască o căprioară tânără, ceva se revoltă înăuntrul meu.

— Ysabeau, am protestat. E imposibil să-ţi mai fie foame. Las-o.

— Ce? Zeiţa vânătorii nu vrea să-i urmăresc cerbul? Vocea ei era batjocoritoare, dar în privire i se citea curiozitatea.

— Da, am spus repede.

— Nici eu nu vreau ca tu să-mi vânezi fiul. Crezi că va ieşi ceva bun din asta?

Ysabeau se aruncă de pe cal.

Mă mâncau degetele să intervin, şi tot ce am putut face a fost să mă feresc din calea ei în timp ce îşi urmărea prada. După fiecare victimă, ochii ei îmi dezvăluiau că nu îşi stăpânea pe deplin emoţiile şi nici faptele.

Căprioara încercă să scape. Aproape reuşise, sărind într-un tufăriş, dar Ysabeau o sperie şi o sili să iasă din nou în spaţiu deschis. După aceea, oboseala o făcu să piardă teren. Hăituiala declanşă în mine ceva visceral. Ysabeau omora repede, iar căprioara nu suferi, dar a trebuit să-mi muşc buza ca să nu încep să strig.

— Gata, zise ea cu satisfacţie, întorcându-se la Fiddat. Ne putem întoarce la Sept-Tours.

Fără să scot o vorbă, am răsucit-o pe Rakasa în direcţia castelului.

Ysabeau apucă de dârlogii calului meu. Pe cămaşa ei crem se vedeau stropi mici de sânge.

— Acum mai crezi că vampirii sunt frumoşi? Încă mai crezi că îţi va fi uşor să trăieşti alături de fiul meu, ştiind că trebuie să ucidă ca să supravieţuiască?

Îmi era greu să folosesc cuvintele „Matthew“ şi „a ucide“ în aceeaşi propoziţie. Dac-ar fi fost să-l sărut într-o zi, abia întors de la vânătoare, era posibil să aibă încă gust de sânge pe buze. Iar zile asemenea celei pe care o petreceam acum cu Ysabeau aveau să apară periodic.

— Dacă încerci să mă îndepărtezi de fiul tău speriindu-mă, Ysabeau, n-ai să reuşeşti, am spus pe un ton hotărât. Va trebui să te străduieşti mai mult.

— Zicea Marthe că asta nu va fi de ajuns ca să te fac să te răzgândeşti, mărturisi ea. A avut dreptate.

I-am vorbit pe un ton sec:

— Încercarea s-a terminat? Putem merge acasă?

Ne-am îndreptat spre copaci în tăcere. Odată aflate la adăpostul frunzişului verde al pădurii, Ysabeau se întoarse către mine.

— Înţelegi de ce nu trebuie să-l iei la întrebări pe Matthew când îţi spune să faci ceva?

Am oftat:

— Gata cu lecţiile pe ziua de azi.

— Crezi că obiceiurile noastre alimentare sunt singurul obstacol dintre tine şi fiul meu?

— Haide, Ysabeau, ce crezi? De ce trebuie să fac ce spune Matthew?

— Pentru că el e cel mai puternic vampir din castel. El e capul gospodăriei.

Am privit-o uluită.

— Vrei să spui că trebuie să-l ascult pentru că el e masculul alfa?

— Şi crezi că *tu* eşti, de fapt, personajul dominant? izbucni Ysabeau în râs.

— Nu, am recunoscut eu.

Nici Ysabeau nu era. Ea făcea ce-i spunea Matthew. La fel şi Marcus, Miriam şi toţi vampirii din Biblioteca Bodleiană. Până şi Domenico dăduse înapoi în cele din urmă.

— Astea-s regulile haitei de Clermont?

Ysabeau dădu din cap, cu ochii verzi scânteietori.

— Trebuie să asculţi pentru propria ta siguranţă – ca şi pentru a lui şi a tuturor celorlalţi. Asta nu e un joc.

— Înţeleg, Ysabeau.

Îmi pierdeam răbdarea.

— Nu, nu înţelegi, zise ea încet. Şi nici nu vei înţelege până când nu vei fi forţată să vezi, aşa cum te-am făcut eu să vezi ce înseamnă pentru un vampir să ucidă. Până atunci, astea sunt simple vorbe. Într-o zi, îndărătnicia ta te va costa viaţa sau va omorî pe altcineva. Atunci vei şti de ce ţi-am spus toate astea.

Ne-am întors la castel fără să ne mai spunem nimic. Când am străbătut domeniul de la parter al lui Marthe, ea ieşi din bucătărie cu un pui în mână. M-am albit. Marthe observă picăturile minuscule de sânge de pe manşetele lui Ysabeau şi icni.

— Diana trebuie să ştie, şuieră Ysabeau.

Marthe zise ceva care suna vulgar şi jignitor în occitană, apoi îmi făcu semn cu capul.

— Fetiţo, vino cu mine. O să te învăţ să faci ceaiul meu.

Acum era rândul lui Ysabeau să se arate furioasă. Marthe îmi prepară ceva de băut şi-mi întinse o farfurie cu câteva fursecuri sfărâmicioase, presărate cu miez de nucă. Nici nu se punea problema să mănânc pui.

Marthe mă ţinu ocupată ceasuri întregi, punându-mă să sortez ierburi uscate şi condimente în grămăjoare şi învăţându-mă denumirile lor. Pe la jumătatea după-amiezii, puteam deja să le identific după miros, cu ochii închişi, dar şi după aspect.

— Pătrunjel. Ghimbir. Iarbă moale. Rozmarin. Salvie. Seminţe de morcov sălbatic. Pelin negru. Busuiocul cerbilor. Angelică. Rută. Calapăr. Rădăcină de ienupăr.

Arătam spre fiecare în parte.

— Din nou, zise Marthe senină, întinzându-mi câteva punguţe de muselină.

Am desfăcut şnururile, punându-le una câte una pe masă, întocmai cum făcea ea, şi recitându-i încă o dată denumirile.

— Bine. Acum umple punguţele cu câte un pic din fiecare – cât iei între degete.

— De ce nu le amestecăm pe toate şi apoi să le punem cu linguriţa în punguţe? am întrebat eu, luând un pic din busuiocul cerbilor între degete şi încreţind nările din cauza mirosului său mentolat.

— Ar putea să ne scape ceva. Fiecare punguţă trebuie să conţină toate ierburile – pe toate douăsprezece.

— Crezi că, dacă chiar ar lipsi nişte semincioare ca astea, gustul ceaiului s-ar schimba?

Ţineam o sămânţă minusculă de morcov sălbatic între arătător şi degetul mare.

— Câte un pic din fiecare, repetă Marthe. Din nou.

Mâinile ei experimentate treceau sigure de la un morman la altul, umplând frumos punguţele şi legându-le şnururile. După ce am terminat, Marthe îmi făcu o ceaşcă de ceai, folosind o punguţă pe care o umplusem chiar eu.

— E delicios, am zis, sorbind bucuroasă din propriul meu ceai de plante.

— Ai să-l iei cu tine când te întorci la Oxford. O ceaşcă pe zi.

Te va ajuta să rămâi sănătoasă.

Începu să pună punguţele într-o cutie de tablă.

— Când o să se termine astea, ai să ştii cum să-l faci.

— Marthe, nu trebuie să mi-l dai pe tot, am protestat eu.

— Ai să-l bei de dragul lui Marthe, câte o ceaşcă pe zi. Da?

— Desigur.

Măcar atât să fac şi eu pentru singurul aliat care-mi mai rămânea în casa aceasta – ca să nu mai spun că era persoana care mă hrănea.

După ceai am urcat în biroul lui Matthew şi am pornit computerul. De la călărit mă dureau antebraţele, aşa că mi-am mutat laptopul şi manuscrisul pe biroul lui, sperând că ar putea fi mai confortabil să lucrez acolo decât la masa mea de lângă fereastră. Din păcate, scaunul de piele era făcut pentru o persoană de înălţimea lui Matthew, nu a mea, aşa că tălpile îmi atârnau în aer.

Cu toate acestea, faptul că stăteam pe scaunul lui mă făcea să-l simt mai aproape, aşa că am rămas acolo aşteptându-mi răbdătoare computerul. Privirea îmi căzu pe un obiect negru, aşezat pe raftul cel mai de sus. Se confunda cu lemnul şi cu copertele din piele ale cărţilor, ascuns de ochii celor care nu se uitau cu atenţie. Dar de la biroul lui Matthew, contururile se desluşeau destul de bine.

Nu era o carte, ci o bucată foarte veche de lemn, de formă octogonală. Pe fiecare latură fuseseră cioplite mici ferestre arcuite. Obiectul era înnegrit, crăpat şi deformat de trecerea timpului.

Cu o strângere de inimă, mi-am dat seama că era jucăria unui copil.

Matthew o meşterise pentru Lucas înainte de a deveni vampir, pe vremea când lucra la construcţia primei biserici. O adăpostise la capătul unui raft unde n-avea s-o observe nimeni, în afară de el. El n-avea cum să n-o vadă ori de câte ori se aşeza la birou.

Cu Matthew alături, îmi fusese extrem de uşor să cred că existam doar noi doi pe lume. Nici măcar avertismentele lui Domenico sau testele lui Ysabeau nu-mi zdruncinaseră sentimentul că apropierea noastră tot mai mare era ceva ce ţinea doar de noi doi.

Dar turnuleţul ăsta de lemn, făcut cu dragoste cu inimaginabil

de mult timp în urmă, puse capăt iluziilor mele. Trebuia să ne gândim la copii, atât la cei morţi, cât şi la cei vii. Erau implicate familii, inclusiv a mea, cu genealogii lungi şi complicate şi cu prejudecăţi adânc înrădăcinate, inclusiv ale mele. Iar Sarah şi Em încă nu ştiau că sunt îndrăgostită de un vampir. Venise vremea să le împărtăşesc vestea.

Ysabeau se afla în salon, aranjând flori într-o vază înaltă, pusă pe un nepreţuit scrin Ludovic al XIV-lea cu o origine impecabilă – şi care avusese un singur proprietar.

— Ysabeau? Vocea mea era ezitantă. Pot să dau un telefon?

— Te va suna el când va vrea să-ţi vorbească.

Punea cu mare grijă o crenguţă de pe care încă nu căzuseră frunzele îngălbenite printre florile albe şi aurii.

— Nu-l sun pe Matthew, Ysabeau. Vreau să vorbesc cu mătuşa mea.

— Vrăjitoarea care a sunat seara trecută? întrebă ea. Cum o cheamă?

— Sarah, am zis, încruntându-mă.

— Şi trăieşte cu o femeie – o altă vrăjitoare, nu? Ysabeau continua să pună trandafiri albi în vază.

— Da. Cu Emily. Te deranjează chestia asta?

— Nu, spuse Ysabeau, privindu-mă printre flori. Sunt vrăjitoare amândouă. Asta-i tot ce contează.

— Asta şi faptul că se iubesc.

— Sarah e un nume potrivit, continuă Ysabeau, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Cunoşti legenda, desigur.

Am clătinat din cap. Felul în care Ysabeau schimba subiectul era aproape la fel de ameţitor ca oscilaţiile din starea de spirit a fiului ei.

— Pe mama lui Isaia o chema Sarai – „certăreaţă“ –, dar, când a rămas însărcinată, Dumnezeu i-a schimbat numele în Sarah, care înseamnă „prinţesă“.

— În cazul mătuşii mele, Sarai e mult mai potrivit.

Aşteptam ca Ysabeau să-mi spună unde era telefonul.

— Şi Emily e un alt nume bun, un nume roman, puternic.

Ysabeau reteză tulpina unui trandafir cu unghiile ei ascuţite.

— Ce înseamnă Emily, Ysabeau?

Din fericire, familia mea nu mai avea şi alţi membri.

— Înseamnă „sârguincios“. Desigur, cel mai interesant nume a fost cel al mamei tale. Rebecca înseamnă „captivă“ sau

„legată“, zise Ysabeau, încruntându-se a concentrare în timp ce studia vaza, întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă. Un nume interesant pentru o vrăjitoare.

— Şi numele tău ce înseamnă? am făcut eu, nerăbdătoare.

— Nu mi s-a spus dintotdeauna Ysabeau, dar a fost numele care îi plăcea lui Philippe. Înseamnă „promisiunea lui Dumnezeu“. Ysabeau ezită, cercetându-mi chipul, şi apoi se decise. Numele meu întreg este Geneviève Mélisande Hélène Ysabeau Aude de Clermont.

— E un nume frumos.

Redevenisem răbdătoare în timp ce făceam speculaţii privind istoria din spatele numelor.

Ysabeau îmi zâmbi uşor.

— Numele sunt importante.

— Matthew are şi alte nume?

Am luat un trandafir alb din coş şi i l-am întins. Ea îmi murmură mulţumiri.

— Desigur. Copiilor noştri le dăm multe nume atunci când renasc printre noi. Dar Matthew a fost numele cu care a venit la noi, şi el a vrut să şi-l păstreze. Creştinismul era foarte nou în acele timpuri, iar Philippe s-a gândit că s-ar putea să fie util ca fiul nostru să poarte numele unui evanghelist.

— Şi care-i sunt celelalte nume?

— Numele lui complet este Matthew Gabriel Philippe Bertrand Sebastien de Clermont. A fost de asemenea un foarte bun Sebastien şi un Gabriel acceptabil. Urăşte numele Bertrand şi refuză să răspundă la Philippe.

— Ce anume îl deranjează în legătură cu Philippe?

— A fost numele preferat al tatălui său. Mâinile lui Ysabeau rămaseră o clipă nemişcate. Probabil ştii că e mort. Naziştii l-au prins în timp ce lupta pentru Rezistenţă.

În viziunea pe care o avusesem despre Ysabeau, ea spunea că tatăl lui Matthew fusese prins de vrăjitoare.

— Nazişti, Ysabeau, sau vrăjitoare? am întrebat eu încet de tot, temându-mă de ce era mai rău.

— Ţi-a spus Matthew?

Ysabeau păru uluită.

— Nu. Te-am văzut într-una dintre viziunile mele, ieri. Plângeai.

— Vrăjitoarele şi naziştii l-au ucis împreună pe Philippe, zise

ea după o pauză lungă. Durerea mea este recentă şi ascuţită, dar se va diminua cu timpul. Ani întregi după ce a murit am vânat numai în Argentina şi în Germania. Asta m-a ajutat să rămân cu mintea întreagă.

— Ysabeau, îmi pare tare rău.

Cuvintele nu erau potrivite, dar le spusesem din inimă. Mama lui Matthew îmi simţi sinceritatea şi-mi oferi un zâmbet ezitant.

— Nu e vina ta. Tu n-ai fost acolo.

— Ce nume mi-ai da tu dacă ar fi să alegi? am întrebat-o cu blândeţe, întinzându-i un alt trandafir.

— Matthew are dreptate. Tu eşti doar Diana, zise ea, pronunţându-mi numele în stil franţuzesc, aşa cum făcea mereu, cu accentul pe prima silabă. Nu există alte nume pentru tine. Asta eşti. Arătă cu degetul spre uşa bibliotecii. Telefonul este înăuntru.

Aşezându-mă la biroul din bibliotecă, am aprins lampa şi am format numărul de New York, sperând că atât Sarah, cât şi Em erau acasă.

— Diana. Sarah părea uşurată. Mi-a spus Em că tu eşti.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă sun înapoi ieri-seară. S-au întâmplat multe.

Am luat un creion şi am început să-l învârt între degete.

— Vrei să-mi povesteşti? mă întrebă Sarah.

Aproape că am scăpat telefonul din mână. Mătuşa mea îmi cerea întotdeauna să stăm de vorbă – niciodată nu mă *rugase.*

— Em e acolo? Aş prefera să spun povestea o singură dată.

Em ridică celălalt receptor, salutându-mă cu vocea ei caldă şi reconfortantă.

— Bună, Diana. Unde eşti?

— Cu mama lui Matthew, nu departe de Lyon.

— Mama lui Matthew?

Em era curioasă în privinţa genealogiei. Nu doar a propriei genealogii, care era lungă şi complicată, ci şi a tuturor celorlalţi.

— Ysabeau de Clermont.

Am făcut tot posibilul să pronunţ numele aşa cum făcea Ysabeau, cu vocalele lungi şi consoanele înghiţite.

— E fantastică, Em. Uneori mă gândesc că din cauza ei se tem oamenii atât de tare de vampiri. Pare desprinsă dintr-o poveste.

Urmă o pauză.

— Vrei să spui că eşti cu *Mélisande* de Clermont? Vocea lui

Em era gravă. Nici măcar nu m-am gândit la familia de Clermont când mi-ai spus de Matthew. Eşti sigură că o cheamă Ysabeau?

M-am încruntat.

— De fapt, o cheamă Geneviève. Parcă zicea ceva şi de Mélisande. Dar preferă să i se zică Ysabeau.

— Ai grijă, Diana, mă avertiză Em. Mélisande de Clermont e notorie. Urăşte vrăjitoarele, şi după cel de-al Doilea Război Mondial a făcut prăpăd la Berlin.

— Are un motiv serios să urască vrăjitoarele, am spus eu, masându-mi tâmplele. Sunt surprinsă că m-a primit în casa ei.

Dacă situaţia ar fi stat invers şi vampirii ar fi fost implicaţi în moartea părinţilor mei, eu n-aş fi fost la fel de iertătoare.

— Şi apa? interveni Sarah. Mi-am făcut griji. Em a avut o viziune cu o furtună.

— Oh. Am provocat averse noaptea trecută, după ce a plecat Matthew.

Amintirea apei mă făcu să tremur.

— Apă vrăjitorească, răsuflă Sarah puternic, înţelegând. Ce-a declanşat-o?

— Nu ştiu, Sarah. Mă simţeam… golită. Când Matthew a ieşit de pe aleea castelului, lacrimile cu care mă luptasem de când apăruse Domenico s-au revărsat toate din mine.

— Domenico şi mai cum?

Emily răsfoia din nou registrul ei mintal de creaturi legendare.

— Michele – un vampir veneţian. Vocea mi se umplu de mânie. Şi dacă mă mai deranjează, am să-i smulg capul de pe umeri, vampir sau nu.

— E un tip periculos! strigă Em. Fiinţa aia nu respectă nicio regulă.

— Mi s-a spus asta de multe ori, dar staţi liniştite – sunt sub pază douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu vă faceţi griji.

— Ne vom face griji până când vei înceta să mai stai prin preajma vampirilor, remarcă Sarah.

— Atunci vă veţi face griji mult timp, am spus eu cu încăpăţânare. Îl iubesc pe Matthew, Sarah.

— E imposibil, Diana. Vampirii şi vrăjitoarele… începu Sarah.

— Domenico mi-a spus de legământ, am intervenit eu. Nu-i cer nimănui altcuiva să-l încalce şi înţeleg că e posibil să nu mai puteţi sau să nu mai vreţi să aveţi de-a face cu mine. Dar nu am de ales.

— Congregaţia va face eforturi pentru a pune capăt acestei relaţii, zise Em imediat.

— Mi s-a spus şi asta. Va trebui să mă omoare ca să reuşească. Până în clipa asta nu spusesem cuvintele cu voce tare, dar le gândisem de noaptea trecută. De Matthew le va fi mai greu să scape, dar eu sunt o ţintă destul de uşoară.

— Nu te poţi pune chiar aşa în calea primejdiei.

Em se lupta să nu plângă.

— Mama ei aşa a făcut, zise Sarah încet.

— Ce-ai zis despre mama?

Vocea mi se frânse când am pomenit-o, la fel şi stăpânirea mea interioară.

— Rebecca s-a aruncat direct în braţele lui Stephen, chiar dacă unii spuneau că nu e o idee bună ca un vrăjitor şi o vrăjitoare cu talentele lor să fie împreună. Şi a refuzat să asculte când i s-a spus să nu plece în Nigeria.

— Ăsta-i un motiv în plus ca Diana să asculte acum, zise Em. Nu-l cunoşti decât de vreo trei săptămâni. Întoarce-te acasă şi vezi dacă nu-l poţi da uitării.

— Să-l *dau uitării!* E ridicol. Nu e o simplă pasiune de moment. N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru nimeni.

— Las-o în pace, Em. Am avut parte de prea multe asemenea discuţii în familia asta. Eu nu te-am uitat pe tine şi nici ea nu-l va uita pe el.

Sarah scoase cu un oftat care se auzi până în Auvergne.

— Probabil că nu asta e viaţa pe care mi-aş fi dorit-o pentru tine, dar toţi trebuie să decidem pentru noi înşine. Mama ta asta a făcut. Eu la fel – şi, apropo, bunicii tale nu i-a fost prea uşor să accepte hotărârea mea. Acum e rândul tău. Dar nicio membră a familiei Bishop nu va întoarce vreodată spatele unei rude.

Am simţit înţepătura lacrimilor.

— Mulţumesc, Sarah.

— În plus, continuă Sarah, înfierbântându-se, dacă Congregaţia e alcătuită din *chestii* de teapa lui Domenico Michele, atunci n-au decât să se ducă naibii cu toţii.

— Ce zice Matthew despre asta? întrebă Em. Mă miră că a plecat de lângă tine odată ce aţi decis să încălcaţi o tradiţie de o mie de ani.

— Matthew încă nu mi-a spus ce simte. M-am apucat să îndrept metodic o agrafă de hârtie.

La telefon nu se mai auzea absolut nimic.

În cele din urmă, Sarah vorbi:

— Ce aşteaptă?

Am izbucnit în râs.

— N-ai făcut decât să mă avertizezi să mă feresc de Matthew. Acum eşti supărată că refuză să mă pună şi mai mult în pericol?

— Tu vrei să fii cu el. Asta ar trebui să fie de ajuns.

— Aici nu e vorba de vreo căsătorie aranjată prin intermediul magiei, Sarah. Eu am dreptul să-mi iau propria hotărâre. La fel şi el.

Ceasul micuţ de porţelan de pe birou arăta că trecuseră douăzeci şi patru de ore de când Matthew plecase.

— Dacă eşti hotărâtă să rămâi acolo, cu vampirii, atunci ai grijă, mă avertiză Sarah în timp ce ne luam rămas-bun. Şi dacă simţi nevoia să vii acasă, vino acasă.

După ce am închis, ceasul bătu jumătatea orei. La Oxford se întunecase deja.

La naiba cu aşteptatul! Am ridicat din nou receptorul şi am format numărul lui Matthew.

— Diana?

Era în mod clar îngrijorat.

Am râs.

— Ai ştiut că sunt eu sau ţi-a indicat telefonul? Eşti bine?

Uşurarea luă locul îngrijorării.

— Da, mama ta îmi procură fel de fel de distracţii.

— Mă temeam de asta. Ce minciuni ţi-a mai spus?

Nu avea rost să-i povestesc acum despre încercările din acea zi.

— Doar adevărul, am zis. Că fiul ei este o combinaţie diabolică între Lancelot şi Superman.

— Asta sună clar a Ysabeau, zise el, pe un ton uşor amuzat. Mă bucur să ştiu că nu s-a schimbat ireversibil din cauză că a dormit sub acelaşi acoperiş cu o vrăjitoare.

Fără îndoială, distanţa mă ajuta să scap basma curată numai cu jumătăţi de adevăruri. Ea nu putu însă face să pălească imaginea vie pe care o aveam cu Matthew stând în jilţul său Morris în camerele colegiului All Souls. Încăperea era plină de lumina lămpilor, iar pielea lui arăta ca o perlă şlefuită. Mi-l închipuiam citind, cu acea cută adâncă de concentrare între sprâncene.

— Ce bei acum?

Era singurul detaliu pe care imaginaţia mea nu mi-l putea furniza.

— De când te interesează pe tine vinurile?

Părea sincer surprins.

— De când am aflat câte sunt de descoperit despre ele. „De când am aflat că te interesează pe tine, prostule.“

— În seara asta beau ceva spaniol – Vega Sicilia.

— De când?

— Vrei să spui din ce recoltă? mă tachină Matthew. Din 1964.

— Se poate spune că e un vin aflat încă la vârsta copilăriei, nu? l-am tachinat şi eu pe el, simţindu-mă uşurată de schimbarea lui de dispoziţie.

— Un adevărat bebeluş, încuviinţă el.

N-aveam nevoie de al şaselea simţ ca să ştiu că zâmbea.

— Cum au mers azi treburile?

— Bine. Am sporit măsurile de securitate, deşi nu a dispărut nimic. Cineva a încercat să intre în computere, dar Miriam m-a asigurat că nimeni nu i-ar putea sparge sistemul.

— Te întorci curând?

Cuvintele îmi scăpară înainte să le pot opri, iar tăcerea care urmă depăşi limita suportabilităţii. Mi-am spus că de vină era conexiunea.

— Nu ştiu, zise el pe un ton rece. Am să mă întorc când am să pot.

— Vrei să vorbeşti cu mama ta? Pot s-o caut dacă vrei.

Faptul că era dintr-odată atât de distant mă durea, şi îmi era greu să-mi stăpânesc vocea.

— Nu, spune-i că laboratoarele sunt în regulă. Şi casa la fel.

Ne-am luat rămas-bun. Simţeam o apăsare şi-mi era greu să trag aer în piept. Când am reuşit să mă ridic în picioare şi să mă răsucesc, mama lui aştepta în prag.

— Am vorbit cu Matthew. Nu sunt stricăciuni nici în laborator, nici acasă. Sunt obosită, Ysabeau, şi nu prea mi-e foame. Cred că mă voi duce să mă culc.

Era aproape opt, o oră de culcare perfect respectabilă.

— Desigur. Ysabeau se dădu din calea mea, cu ochi sclipitori. Somn uşor, Diana.

Capitolul 25

Marthe urcase în biroul lui Matthew cât vorbisem la telefon şi-mi lăsase sendvişuri, ceai şi apă. Umpluse şemineul cu buşteni ca să ardă peste noapte, şi câteva lumânări îşi răspândeau în jur strălucirea aurie. Aceeaşi lumină şi căldură îmbietoare mă aşteptau cu siguranţă şi în dormitor, dar mintea mea nu se putea opri şi ar fi fost total inutil să încerc să adorm. *Aurora* mă aştepta pe biroul lui Matthew. Aşezându-mă la laptop, am evitat să-mi îndrept privirea înspre armura sa sclipitoare şi am aprins lampa lui minimalistă ca să citesc.

„Am vorbit cu glas tare: Dă-mi cunoaşterea sfârşitului meu şi măsura zilelor mele, ca să-mi cunosc fragilitatea. Durata vieţii mele nu e mai lungă decât lăţimea mâinii mele. Nu-i decât o clipă, dacă o compar cu a ta.“

Pasajul mă făcea să mă gândesc tot la Matthew.

N-avea niciun sens să încerc să mă concentrez asupra alchimiei, aşa că am hotărât să fac o listă de întrebări legate de ceea ce citisem deja. Aveam nevoie doar de un stilou şi de o foaie de hârtie.

Biroul masiv din mahon al lui Matthew era întunecat şi solid precum stăpânul său şi degaja aceeaşi gravitate. Avea sertare de ambele părţi, sprijinite pe picioare rotunde de forma unor chifle. Imediat sub tăblie, înconjurând-o, se desfăşura o bandă groasă, sculptată. Frunze de acantă, lalele, pergamente şi forme geometrice te invitau să le urmăreşti contururile cu degetele. Spre deosebire de propriul meu birou – mereu plin de mormane de hârtii, cărţi şi ceşti de ceai pe jumătate golite, astfel încât oricine încerca să lucreze la el risca de fiecare dată să provoace dezastre –, pe biroul acesta nu vedeai decât un suport eduardian de scris, un coupe-papier în formă de sabie şi lampa. Ca şi Matthew, era un amestec bizar de armonios între lucruri foarte vechi şi lucruri moderne.

Însă nu vedeam nicăieri articolele de papetărie. Am tras de mânerul rotund de alamă al sertarului din dreapta sus. Înăuntru, totul era ordonat şi aranjat cu precizie. Stilourile Montblanc stăteau separate de creioanele Montblanc, iar agrafele de hârtie fuseseră aranjate după mărime. După ce am ales un stilou şi l-am pus pe birou, am încercat să deschid celelalte sertare. Erau încuiate. Cheia nu se afla sub agrafele de hârtie – le

răsturnasem pe birou, ca să fiu sigură.

O foaie verzuie de sugativă, fără pete, se întindea între marginile de piele ale suportului de scris. Avea să ţină locul foii de hârtie liniată. Ridicându-mi computerul ca să eliberez biroul, am trântit stiloul pe podea.

Căzuse sub sertare şi n-aveam cum să ajung la el din poziţia în care eram. M-am târât sub birou ca să-l recuperez. Strecurându-mi mâna pe sub sertare, degetele mele au dat de stilou chiar în clipa în care ochii îmi căzeau pe conturul unui sertar în lemnul întunecat de deasupra capului meu.

Încruntându-mă, am ieşit de sub birou. Pe marginea sculptată ce înconjura biroul nu se vedea nimic care să desfacă încuietoarea sertarului ascuns. Numai Matthew putea să păstreze hârtia de scris într-un sertar greu de deschis. Merita să-şi găsească toată sugativa plină de mâzgăleli când se întorcea acasă.

Am scris numărul 1 cu cerneală groasă, neagră, pe hârtia verde. Apoi am înlemnit.

Un sertar de birou greu de găsit fusese conceput ca să ascundă ceva.

Ştiam că Matthew are secrete. Dar ne cunoşteam de numai câteva săptămâni, şi până şi cei mai apropiaţi iubiţi meritau să aibă intimitatea lor. Cu toate acestea, secretomania lui Matthew era exasperantă, iar tainele sale îl înconjurau aidoma unei fortăreţe menite să-i ţină pe ceilalţi – dar şi pe mine – la distanţă.

În plus, n-aveam nevoie decât de o foaie de hârtie. El nu-mi răscolise prin lucruri în bibliotecă atunci când căuta *Ashmole 782?* Abia ne cunoscuserăm când făcuse trebuşoara asta. Şi mă lăsase să mă descurc de una singură în Franţa.

În timp ce puneam capacul la stilou, conştiinţa mă înghionti totuşi. Dar sentimentul că fusesem tratată nedrept mă ajută să-i ignor avertismentul.

Împingând şi trăgând de fiecare proeminenţă, degetele mele cercetară încă o dată fără succes formele sculptate de pe bordura biroului. Coupe-papierul lui Matthew zăcea ispititor lângă mâna mea dreaptă. Oare aş reuşi să-l vâr în îmbinarea de dedesubt şi să forţez sertarul? Dată fiind vechimea biroului, istoricul din mine protestă – mai tare decât o făcuse conştiinţa mea. Poate că-mi permiteam să violez intimitatea lui Matthew şi

să adopt un comportament îndoielnic, dar n-aveam de gând să deteriorez un obiect atât de vechi.

Am intrat încă o dată sub birou şi am descoperit că era prea întuneric ca să văd clar partea de jos a sertarului, dar degetele mele dădură peste ceva rece şi tare încastrat în lemn. În stânga îmbinării aproape imperceptibile a sertarului se afla o mică protuberanţă de metal la care mâna lungă a unui vampir ar fi putut ajunge tocmai bine în timp ce stătea la birou. Era rotundă şi avea o cruce în centru, ca să arate ca un şurub sau ca o floare de cui vechi.

Când am apăsat-o, am auzit un uşor declic deasupra capului.

Când am ridicat capul, privirea îmi căzu asupra unei tăviţe adânci de vreo zece centimetri. Era căptuşită cu catifea neagră, şi în perniţa groasă de pe fund se aflau trei adâncituri. În fiecare dintre ele se găsea o monedă sau o medalie de bronz.

Cea mai mare avea gravate contururile unei clădiri şi se odihnea în centrul unei scobituri cu diametrul de aproape zece centimetri. Imaginea era surprinzător de detaliată şi arăta patru trepte ce duceau la o uşă flancată de două coloane. Între ele se vedea o siluetă înfăşurată într-un linţoliu. Contururile clare ale clădirii erau pătate ici-colo de fragmente de ceară neagră. Pe marginea monedei erau înscrise cuvintele *militie Lazari a Bethania.*

„Cavalerii lui Lazăr din Betania.“

Apucând de marginile tăviţei ca să mă liniştesc, m-am aşezat brusc pe podea.

Discurile de metal nu erau monede sau medalii. Erau sigilii – din cele folosite pentru a păstra închisă corespondenţa oficială şi a atesta tranzacţiile de proprietăţi. O urmă lăsată în ceara aplicată pe o foaie de hârtie obişnuită putea odinioară să dea ordin unei armate să părăsească lupta sau să vândă la licitaţie mari domenii.

Date fiind resturile de ceară, cel puţin unul dintre sigilii fusese folosit recent.

Cu degete tremurânde am scos unul dintre discurile mai mici din tăviţă. Pe suprafaţa sa se vedea imaginea aceleiaşi clădiri. Coloanele şi silueta în linţoliu a lui Lazăr – bărbatul din Betania pe care Hristos îl înviase din morţi după ce fusese pus în mormânt de patru zile – erau inconfundabile. Aici, Lazăr era înfăţişat sculându-se dintr-un sicriu puţin adânc. Acest sigiliu nu

avea nicio inscripţie pe margine, în schimb clădirea era înconjurată de un şarpe cu coada în gură.

N-am reuşit să închid ochii suficient de repede ca să alung imaginea stindardului familiei de Clermont şi a ouroborosului său de argint fluturând în vânt deasupra castelului Sept-Tours.

Sigiliul îmi rămăsese în palmă. Suprafeţele sale de bronz sclipeau. M-am concentrat asupra metalului strălucitor, invocându-mi nou descoperitele puteri de vizionară ca să arunc lumină asupra misterului. Dar timp de mai bine de douăzeci de ani ignorasem magia din sângele meu, aşa că acum nu simţea niciun imbold să-mi vină în ajutor.

Lipsită de posibilitatea unei viziuni, era necesar să-mi pun la treabă talentul mai lumesc de istoric. Am examinat îndeaproape reversul sigiliului mai mic, observându-i detaliile. O cruce cu margini evazate împărţea sigiliul în patru şi semăna cu cea pe care Matthew o purtase pe tunică în viziunea mea. În sfertul din dreapta sus al sigiliului se vedea secera lunii, cu coarnele îndreptate în sus şi adăpostind între ele o stea cu şase vârfuri. În sfertul din stânga jos se afla o floare de crin, simbolul tradiţional al Franţei.

În jurul marginii sigiliului era înscrisă data MDCI – 1601 în cifre romane –, împreună cu cuvintele *secretum Lazari* – „secretul lui Lazăr“.

Nu putea fi o coincidenţă faptul că Lazăr, aidoma unui vampir, făcuse călătoria dinspre viaţă spre moarte şi înapoi. Mai mult, crucea, în combinaţie cu un personaj legendar din Ţara Sfântă şi cu referirea la cavaleri, sugera insistent că sigiliile din sertarul lui Matthew aparţineau unuia dintre ordinele cavalerilor cruciaţi înfiinţate în Evul Mediu. Cei mai cunoscuţi fuseseră templierii, care dispăruseră în mod misterios la sfârşitul secolului al paisprezecelea, după ce fuseseră acuzaţi de erezie şi de altele şi mai rele. Dar de Cavalerii lui Lazăr nu auzisem niciodată.

Răsucind sigiliul în toate direcţiile ca să reflecte lumina, m-am concentrat asupra anului 1601. Era târziu pentru un ordin cavaleresc medieval. Am scormonit în memorie după evenimente importante din acel an care ar fi putut lămuri cât de puţin misterul. Regina Elisabeta I îl decapitase pe ducele de Essex, iar astronomul danez Tycho Brahe murise în circumstanţe mult mai puţin pitoreşti. Niciunul dintre aceste evenimente nu părea să aibă nici cea mai mică relevanţă.

Am atins uşor cu degetele inscripţia. Semnificaţia lui MDCI mă lovi ca un val năpustit spre ţărm.

Matthew de Clermont.

Erau litere, nu cifre romane. Era abrevierea numelui lui Matthew: MDCl. Citisem greşit ultima literă.

Am închis ferm degetele peste discul de cinci centimetri din palma mea, apăsându-i adânc în piele suprafaţa gravată.

Discul mai mic trebuie să fi fost sigiliul privat al lui Matthew. Puterea unor asemenea sigilii era atât de mare, încât de obicei erau distruse la moartea posesorului sau atunci când acesta renunţa la demnitatea respectivă, pentru a nu putea fi folosite de altcineva în scopuri frauduloase.

Şi un singur cavaler ar fi putut avea în păstrare atât marele sigiliu, cât şi un sigiliu personal: conducătorul ordinului.

Nu înţelegeam de ce ţinea Matthew sigiliile ascunse. Cui îi mai păsa sau cine-şi mai amintea măcar de Cavalerii lui Lazăr, darămite de rolul lui de odinioară în cadrul ordinului? Atenţia mi-a fost atrasă de ceara neagră de pe marele sigiliu.

— Nu se poate, am şoptit amorţită, clătinând din cap.

Cavalerii în armură strălucitoare ţineau de trecut. Nu mai erau activi în prezent.

Armura de dimensiunile lui Matthew scânteie în lumina lumânărilor.

Am dat drumul discului de metal în sertar cu un zornăit. Suprafaţa gravată îmi strivise carnea moale din palmă, lăsându-şi pe ea imaginea, cu tot cu crucea evazată, luna, steaua şi floarea de crin.

Motivul pentru care Matthew avea sigiliile şi pentru care unul dintre ele purta urme proaspete de ceară era faptul că erau încă folosite. Cavalerii lui Lazăr încă existau.

— Diana? Eşti bine?

Vocea lui Ysabeau răsună de la baza scării.

— Da, Ysabeau! am strigat, hipnotizată de imaginea sigiliului din palma mea. Îmi citesc e-mailurile şi am primit nişte veşti neaşteptate!

— S-o trimit pe Marthe sus după tavă?

— Nu! N-am terminat de mâncat.

Paşii lui Ysabeau se retraseră către salon. Când nu se mai auzi nimic, am îndrăznit să răsuflu.

Mişcându-mă cât mai repede şi mai silenţios posibil, am întors

celălalt sigiliu în adâncitura sa căptuşită cu catifea. Era aproape identic cu al lui Matthew, cu excepţia faptului că în sfertul din dreapta sus se vedea doar secera lunii, iar pe margine se citea inscripţia *Philippus.*

Acesta îi aparţinuse tatălui lui Matthew. Ceea ce însemna că ordinul Cavalerilor lui Lazăr era o afacere de familie.

Convinsă că în birou nu mai existau şi alte indicii despre ordin, am întors sigiliile astfel încât faţa cu mormântul lui Lazăr se afla din nou spre mine. Sertarul scoase un declic înăbuşit când reveni nevăzut în poziţia dintotdeauna, sub birou.

Am luat masa pe care Matthew îşi ţinea vinul de după-amiază şi am mutat-o în dreptul etajerelor. Matthew nu s-ar supăra dacă m-aş uita puţin prin biblioteca lui – sau cel puţin asta mi-am spus, azvârlindu-mi mocasinii. Tăblia mesei, lustruită de patina timpului, scârţâi a avertisment când m-am suit pe ea şi m-am ridicat în picioare, dar lemnul rezistă.

Jucăria de lemn din colţul drept al raftului de sus îmi venea acum la nivelul ochilor. Am tras aer în piept şi am scos primul volum din capătul opus. Era foarte vechi – cel mai vechi manuscris pe care-i atinsesem vreodată. Coperta de piele protestă sonor când se deschise, iar dintre pagini se înălţă un miros de piele veche de oaie.

Carmina qui quondam studio florente peregi, / Flebilis heu maestos cogor inire modos, grăiau primele rânduri. Am simţit cum ochii mi se umplu de lacrimi. Era lucrarea din secolul al şaselea a lui Boethius, *Consolarea Filosofiei,* scrisă în închisoare în timp ce autorul ei îşi aştepta moartea. „Eu, care odinioară cântece-am aşternut plin de avânt, / Sunt, vai, înlăcrimat, constrâns de versuri triste să mă apuc.“[56] Mi l-am imaginat pe Matthew, căruia îi fuseseră răpiţi Blanca şi Lucas, descumpănit de noua sa identitate de vampir, citind cuvintele scrise de un om condamnat. Mulţumind în tăcere celui care îi oferise această carte în speranţa de a-i uşura suferinţa, am strecurat volumul la locul lui.

Următorul tom era un manuscris frumos ilustrat al Genezei, povestea biblică a creaţiei. Nuanţele vii de albastru şi roşu arătau proaspete ca în ziua în care fuseseră pictate. Un alt manuscris ilustrat, un exemplar al lucrării despre plante a lui

[56] Boethius, *Consolarea Filosofiei* (ediţie bilingvă), Editura Polirom, 2011, traducere de Otniel Vereş (n.tr.)

Dioscorides, se afla şi el pe raftul cel mai de sus, împreună cu peste o duzină de alte cărţi biblice, câteva volume de drept şi un manuscris în greacă.

Raftul de dedesubt conţinea volume similare – majoritatea cărţi din Biblie, apoi o lucrare de medicină şi una dintre primele copii ale unei enciclopedii din secolul al şaptelea, încercarea lui Isidor de Sevilla de a culege toate cunoştinţele omenirii, care se pare că îi stârnise interesul lui Matthew, mânat întotdeauna de o curiozitate infinită. În partea de jos a primului volum era scris MATHIEU şi *meus liber* – „cartea mea“.

Am simţit acelaşi impuls de a pipăi literele ca atunci când găsisem *Ashmole 782* în Biblioteca Bodleiană, dar degetele mele ezitară să atingă suprafaţa pergamentului. Atunci îmi fusese prea frică de supraveghetorii din sala de lectură şi de magia din mine ca să risc aşa ceva. Acum mă reţinea teama să nu aflu ceva neprevăzut despre Matthew. Dar aici nu exista niciun supraveghetor, iar temerile mele deveniră insignifiante în comparaţie cu dorinţa de a înţelege trecutul vampirului. Am atins numele lui Matthew. În minte îmi răsări imediat imaginea lui clară şi detaliată. Nu fusese nevoie de nicio vrajă şi de niciun glob fermecat.

Stătea la o masă simplă lângă o fereastră, arătând exact aşa cum îl ştiam şi muşcându-şi buza de concentrare în timp ce îşi exersa scrisul. Degetele lui lungi strângeau un toc din trestie. Era înconjurat de coli de pergament, toate purtând urmele pline de pete ale încercărilor repetate de a-şi scrie numele şi de a copia pasaje din Biblie. Urmând sfatul lui Marthe, nu am opus nicio rezistenţă viziunii, iar experienţa nu m-a lăsat atât de dezorientată ca în seara dinainte.

După ce degetele îmi dezvăluiseră tot ce puteau, am pus enciclopedia la loc şi am continuat să examinez volumele de pe etajeră. Am găsit cărţi de istorie, diverse tratate de drept, lucrări de medicină şi optică, filosofie greacă, registre contabile, operele complete ale unor personalităţi ale Bisericii timpurii, precum Bernard de Clairvaux, dar şi romane cavalereşti, dintre care unul despre un cavaler care se transforma în lup o dată pe săptămână. Dar niciuna nu-mi oferi informaţii noi despre Cavalerii lui Lazăr. Mi-am înăbuşit o exclamaţie de frustrare şi m-am dat jos de pe masă.

Cunoştinţele mele despre ordinele cruciaţilor erau

insuficiente. Majoritatea luaseră naştere ca organizaţii militare, renumite pentru curaj şi pentru disciplină. Templierii erau faimoşi pentru faptul că intrau primii pe câmpul de luptă şi-l părăseau ultimii. Dar operaţiunile militare ale ordinelor nu se limitau la zona din jurul Ierusalimului. Cavalerii luptau şi în Europa, şi mulţi ascultau doar de Papă, nu de regi sau de alte autorităţi laice.

Puterea lor nu era doar militară. Ordinele construiseră biserici, şcoli şi colonii de leproşi. Ele apărau interesele cruciaţilor, fie ele spirituale, financiare sau fizice. Vampirii precum Matthew erau teritoriali şi posesivi până la ultima suflare, prin urmare, ideali pentru rolul de păzitori.

Dar puterea ordinelor militare le adusese în cele din urmă prăbuşirea. Monarhii şi papii erau invidioşi pe bogăţia şi influenţa lor. În 1312, papa şi regele Franţei au luat măsuri pentru dizolvarea ordinului templierilor, descotorosindu-se astfel de ameninţarea pe care o reprezenta cea mai mare şi mai prestigioasă frăţie cavalerească. Majoritatea celorlalte ordine se stinseseră treptat, din cauza lipsei de sprijin şi de interes.

Desigur, existau tot felul de teorii conspiraţioniste. O instituţie internaţională uriaşă şi complexă este dificil de dezmembrat peste noapte, iar dizolvarea pe nepusă masă a ordinului cavalerilor templieri dăduse naştere la tot felul de poveşti fantastice despre cruciaţi tâlhari şi despre operaţiuni subterane. Oamenii căutau încă rămăşiţele averii fabuloase a templierilor. Faptul că nimeni nu descoperise vreodată dovezi despre felul în care fusese cheltuită nu făcea decât să intensifice speculaţiile.

Banii. Aceasta era una dintre primele lecţii pe care le învăţau istoricii: să urmărească banii. Am schimbat miza cercetării.

Contururile robuste ale primului registru contabil erau vizibile pe al treilea raft, între *Optica* lui Al Hazen[57] şi un poem eroic francez. Pe cotorul manuscrisului era scrisă cu cerneală o literă mică grecească: *α.* Închipuindu-mi că trebuie să fie o modalitate de catalogare, am luat la rând rafturile şi am găsit cel de-al doilea registru, marcat şi el cu o literă mică grecească: β. Ochii îmi căzură apoi asupra registrelor γ, δ şi □, împrăştiate printre celelalte volume de pe rafturi. Eram sigură că la o căutare mai atentă voi descoperi şi restul.

Simţindu-mă asemenea lui Eliot Ness pornit în urmărirea lui Al

[57] Matematician şi astronom arab (965-1039) (n.tr.)

Capone cu un teanc de documente financiare, am ridicat mâna. Nu aveam timp de pierdut cu căţăratul. Primul registru contabil alunecă afară de la locul său şi ateriză în palma mea.

Era datat 1117 şi intrările fuseseră scrise de mai multe mâini. Numele şi cifrele dansau pe pagini. Degetele mele se grăbeau să absoarbă toate informaţiile pe care le puteau capta din caligrafii. De mai multe ori, din pergament răsăriră câteva feţe – Matthew, bărbatul brunet cu nas coroiat, un bărbat cu părul de culoarea aramei oxidate, un altul cu ochi calzi, căprui şi o expresie serioasă.

Mâinile mele încremeniră în dreptul unei intrări pentru bani primiţi în 1149. „Eleanor Regina, 40 000 de mărci.“ Era o sumă ameţitoare – mai mult de jumătate din venitul anual al regatului Angliei. De ce dăruia regina Angliei atât de mult unui ordin militar condus de vampiri? Dar Evul Mediu era prea îndepărtat de sfera mea de cunoştinţe ca să pot răspunde acestei întrebări sau ca să ştiu suficient despre cei implicaţi în transferuri. Am închis registrul cu un pocnet şi am trecut la rafturile pentru secolele al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea.

Am găsit printre cărţi un volum ce purta pe cotor litera grecească lambda. Când l-am deschis, am făcut ochii mari.

Pe baza acestui registru, Cavalerii lui Lazăr plătiseră – în mod de-a dreptul incredibil – pentru o serie întreagă de războaie, bunuri, servicii şi acte diplomatice, printre care zestrea Mariei Tudor[58] când se căsătorise cu Filip al Spaniei, tunul pentru Bătălia de la Lepanto[59], mituirea francezilor ca să participe la Conciliul de la Trento[60] şi finanţarea majorităţii acţiunilor militare ale Ligii luterane de la Schmalkalden[61]. Se părea că frăţia nu lăsa politica sau religia să-i influenţeze deciziile financiare. Într-un singur an, finanţaseră întoarcerea Mariei Stuart pe tronul Scoţiei şi achitaseră datoriile de proporţii ale Elisabetei I la

[58] Regină a Angliei (1553-1558), care a restaurat catolicismul în această ţară (n.r.)

[59] Bătălie (7 octombrie 1571) în care o flotă a Ligii Sfinte, coaliţie de state catolice, a învins decisiv flota otomană (n.r.)

[60] Al nouăsprezecelea sinod ecumenic (recunoscut doar de Biserica Catolică), ţinut între 1545 şi 1563 pentru a clarifica problemele apărute în urma Reformei protestante. A stabilit canonul catolic al Bibliei. (n.r.)

[61] Ligă militară a oraşelor protestante germane, creată în 1531 împotriva lui Carol Quintul. Victoria lui Carol în 1547 a silit majoritatea oraşelor să se reconvertească la catolicism. (n.r.)

Bursa de diamante din Anvers.

M-am plimbat pe lângă rafturi, căutând şi alte volume marcate cu litere greceşti. Pe rafturile cu cărţi din secolul al nouăsprezecelea am găsit unul cu litera bifurcată psi pe cotorul albastru decolorat, din pânză groasă. În el erau justificate cu meticulozitate sume uriaşe de bani şi vânzări de proprietăţi care îmi dădură ameţeli – cum reuşise cineva să cumpere în secret majoritatea fabricilor din Manchester? – şi erau pomenite nume cunoscute de membri ai familiilor regale, de aristocraţi, preşedinţi şi generali din Războiul de Secesiune. Erau înregistrate şi plăţi mai mici pentru taxe şcolare, haine şi cărţi, apoi câte o zestre plătită, costuri de spitalizare achitate şi chirii restante plătite la zi. Lângă toate numele necunoscute era trecută abrevierea MLB sau FMLB.

Latina mea nu era atât de bună pe cât ar fi trebuit, dar eram sigură că abrevierile însemnau „Cavalerii lui Lazăr din Betania“ – *militie Lazari a Bethania* – şi *filia militie* sau *filius militie,* fiicele şi fiii cavalerilor. Iar dacă ordinul încă făcea plăţi la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, acelaşi lucru se întâmpla probabil şi astăzi. Undeva în lume, o hârtie – o tranzacţie imobiliară, un contract juridic – purta marele sigiliu al ordinului în ceară groasă, neagră.

Iar Matthew era cel care îl aplicase.

Câteva ore mai târziu mă înapoiasem la secţiunea medievală a bibliotecii lui Matthew şi deschideam un ultim registru contabil. Acoperea perioada de la sfârşitul secolului al treisprezecelea până la jumătatea secolului al paisprezecelea. Mă aşteptam deja la sume uluitoare, dar, în jurul anului 1310, numărul intrărilor crescu dramatic. La fel şi afluxul de bani. O nouă adnotare însoţea unele nume: o micuţă cruce roşie. În 1313, alături de unul dintre aceste semne apăru un nume pe care l-am recunoscut: Jacques de Molay, ultimul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri.

Fusese ars pe rug pentru erezie în 1314. Cu un an înainte de a fi executat, donase toate bunurile sale Cavalerilor lui Lazăr.

Sute de nume erau marcate cu cruci roşii. Oare toţi fuseseră templieri? Dacă da, atunci misterul templierilor era rezolvat. Cavalerii şi banii lor nu dispăruseră, ci fuseseră pur şi simplu absorbiţi de ordinul lui Lazăr.

Nu putea fi adevărat. Un asemenea proces ar fi cerut prea

multă planificare şi coordonare. Şi nimeni n-ar fi putut păstra secret un eveniment de asemenea amploare. Ideea era la fel de puţin plauzibilă ca şi poveştile despre…

Vrăjitoare şi vampiri.

Cavalerii lui Lazăr nu erau nici mai credibili, nici mai puţin credibili decât eram eu însămi.

Cât despre teoriile conspiraţioniste, principala lor slăbiciune era complexitatea. O viaţă de om n-ar fi fost suficientă pentru a aduna toate informaţiile necesare, pentru a stabili legăturile între toate elementele de care era nevoie şi pentru a pune apoi planurile în mişcare. Asta, desigur, în afară de cazul când conspiratorii erau vampiri. Dacă erai vampir – sau, şi mai bine, o familie de vampiri –, atunci trecerea timpului conta prea puţin. După cum ştiam din cariera academică a lui Matthew, vampirii aveau tot timpul necesar la dispoziţie.

În vreme ce puneam registrul la loc pe raft am fost brusc copleşită de înţelegerea a ceea ce însemna să iubeşti un vampir. Dificultăţile nu erau legate doar de vârsta sa, de obiceiurile sale alimentare sau de faptul că omorâse oameni şi avea să o mai facă. Ceea ce complica enorm totul erau secretele.

Matthew acumulase secrete – secrete importante, precum Cavalerii lui Lazăr şi fiul său, Lucas, sau mai puţin semnificative, precum relaţia sa cu Wiliam Harvey şi cu Charles Darwin – de peste un mileniu. Era posibil ca viaţa mea să fie prea scurtă ca să le ascult pe toate, darămite să le înţeleg.

Dar nu numai vampirii ţineau secrete. Toate făpturile învăţau s-o facă, de teamă că vor fi descoperite şi pentru a păstra ceva – orice – doar pentru ele însele în lumea aceasta aproape tribală, alcătuită din clanuri. Matthew nu era doar un vânător, un ucigaş, un savant sau un vampir, ci o reţea de secrete, la fel ca mine. Pentru ca noi doi să fim împreună, trebuia să hotărâm ce secrete să împărţim unul cu celălalt, iar apoi să le lăsăm în pace pe celelalte.

În încăperea cufundată în tăcere, computerul scoase un sunet melodios atunci când am apăsat pe butonul de alimentare. Sendvişurile făcute de Marthe erau deja uscate, iar ceaiul se răcise, dar am ronţăit câte ceva, ca să nu creadă că nu-i fuseseră apreciate eforturile.

Când am terminat, m-am lăsat pe spătar şi am rămas cu

privirea aţintită asupra focului. Cavalerii lui Lazăr îmi aţâţaseră curiozitatea de istoric, iar instinctele de vrăjitoare îmi spuneau că frăţia era importantă dacă voiam să-l înţeleg pe Matthew. Dar nu existenţa ei era cel mai important secret. Matthew se ascundea pe el însuşi – firea sa lăuntrică.

Ce treabă complicată şi delicată avea să fie să-l iubesc! Amândoi eram precum eroii din basme – vampiri, vrăjitoare, cavaleri în armură strălucitoare. Dar aveam de înfruntat o realitate care ne punea probleme. Eu fusesem ameninţată, tot felul de fiinţe mă urmăriseră prin Biblioteca Bodleiană în speranţa că voi rechema o carte pe care o voiau toţi, deşi nimeni n-o înţelegea. Laboratorul lui Matthew fusese ţinta unui atac. Iar relaţia noastră destabiliza echilibrul fragil care exista din vremuri vechi între demoni, oameni, vampiri şi vrăjitoare. Era o lume nouă pentru mine, în care fiinţele erau asmuţite unele împotriva altora şi în care o armată tăcută, secretă, putea fi chemată la luptă doar prin apăsarea unui sigiliu într-o grămăjoară de ceară neagră. Nu era de mirare că Matthew prefera probabil să mă dea deoparte.

Am suflat în lumânări şi am urcat treptele care mă duceau lângă pat. Epuizată, am ajuns repede pe tărâmul viselor, acum plin de cavaleri, sigilii de bronz şi nesfârşite registre contabile.

O mână subţire şi rece mă atinse pe umăr, trezindu-mă brusc.

— Matthew?

M-am ridicat în şezut dintr-o mişcare.

Chipul alb al lui Ysabeau sclipea în întuneric.

— E pentru tine. Îmi întinse mobilul ei roşu şi ieşi din cameră.

— Sarah?

Eram îngrozită că mătuşile mele ar fi putut păţi ceva.

— E în regulă, Diana.

Matthew.

— Ce s-a întâmplat? Vocea îmi tremura. Ai făcut o înţelegere cu Knox?

— Nu. Nu reuşesc să avansez deloc în privinţa asta. Nu mai am pentru ce să rămân la Oxford. Vreau să fiu acasă, cu tine. Ajung în câteva ore.

Matthew avea vocea îngroşată, ciudată.

— Visez?

— Nu visezi, zise el. Diana? Ezită. Te iubesc.

Era ceea ce-mi doream cel mai mult să aud. Lanţul uitat

dinăuntrul meu începu să cânte încetişor în întuneric.

— Vino aici şi spune-mi-o, am zis cu blândeţe şi ochii mi se umplură de lacrimi de uşurare.

— Nu te-ai răzgândit?

— Niciodată, am spus pătimaş.

— Vei fi în pericol, şi familia ta la fel. Eşti dispusă să rişti asta, de dragul meu?

— Am ales deja.

Ne-am luat rămas-bun şi am închis fără tragere de inimă, temându-ne de tăcerea care avea să urmeze după ce ne spuseserăm atât de multe.

Cât timp Matthew fusese plecat, stătusem la o răscruce, incapabilă să văd drumul de urmat.

Mama fusese cunoscută pentru abilităţile ei vizionare deosebite. Oare ea ar fi fost destul de puternică pentru a vedea ce ne aşteaptă în timp ce făceam primii noştri paşi împreună?

Capitolul 26

Aşteptam să aud scrâşnetul roţilor pe pietriş de când terminasem conversaţia de pe telefonul micuţ al lui Ysabeau – pe care de atunci nu-l mai scăpasem din ochi.

Un ceainic plin cu ceai proaspăt şi sendvişuri din chifle mă aşteptau când am ieşit din baie, cu telefonul în mână. Am înghiţit lacom mâncarea, am tras pe mine primele haine pe care le-am găsit şi am zburat în jos pe scări cu părul ud. Matthew n-avea să ajungă la Sept-Tours decât peste câteva ore, dar eram decisă să-l aştept până când avea să intre.

Întâi am stat în salon, pe o canapea lângă foc, întrebându-mă ce se întâmplase la Oxford de-l făcuse să se răzgândească. Marthe îmi aduse un prosop şi-mi uscă părul cât de cât, dat fiind că eu nu dădeam niciun semn că-l voi folosi.

Pe măsură ce clipa sosirii se apropia, am simţit că era mai bine să mă plimb prin sala mare decât să stau în salon. Ysabeau apăru şi rămase să se uite la mine, cu mâinile în şolduri. Mi-am continuat mersul, în ciuda prezenţei ei intimidante, până când Marthe îmi aduse un scaun de lemn lângă uşa de la intrare. Mă convinse să stau jos, deşi sculpturile scaunului fuseseră concepute în mod evident pentru a-i obişnui pe ocupanţii săi cu chinurile iadului, iar mama lui Matthew se retrase în bibliotecă.

Când Range Roverul intră în curte, am zburat pur şi simplu afară. Pentru prima dată de când îl cunoşteam, Matthew nu mai ajunse la uşă înaintea mea. Îşi întindea încă picioarele lungi când i-am cuprins gâtul cu braţele, abia atingând pământul cu degetele de la picioare.

— Să nu mai faci asta, am şoptit, închizând ochii, ca să alung lacrimile ce-mi apăruseră pe neaşteptate. Să nu mai faci asta niciodată.

Matthew mă cuprinse cu braţele şi îşi îngropă faţa în gâtul meu. Ne-am strâns la piept fără să vorbim. Matthew îmi trase mâinile în jos, aşezându-mă cu delicateţe înapoi pe sol. Îmi cuprinse faţa în palme şi am simţit cum atingerile familiare ca de zăpadă şi de chiciură ale privirii lui mi se topeau pe piele. Am încredinţat memoriei noi detalii ale chipului său – ridurile mărunte din colţurile ochilor şi curba precisă a scobiturii de sub buza inferioară cărnoasă.

— *Dieu,* şopti el uluit, m-am înşelat.

— Cum aşa? am întrebat, cuprinsă de panică.

— Credeam că ştiu cât de mult mi-ai lipsit. Dar habar n-am avut.

— Spune-mi. Îmi doream să aud din nou cuvintele pe care mi le spusese la telefon noaptea trecută.

— Te iubesc, Diana. Dumnezeu ştie că am încercat să n-o fac.

Chipul mi se îmblânzi în mâinile lui.

— Şi eu te iubesc, Matthew, din tot sufletul.

Ceva în corpul lui se modifică subtil când îmi auzi răspunsul. Nu era pulsul, deoarece inima îi bătea şi aşa rar, nici pielea, care rămase delicios de rece. Se auzi în schimb un zgomot – ceva în gât, un murmur de dor, care îmi transmise o undă puternică de dorinţă. Matthew o detectă, iar chipul său căpătă o expresie pătimaşă. Înclină capul şi-şi lipi buzele reci de ale mele.

Schimbările declanşate în corpul meu nu erau nici uşoare, nici subtile. Am simţit cum prin oase îmi curg flăcări, iar mâinile mi se încolăciră în jurul lui şi începură să coboare. Când încercă să se retragă, l-am tras de şolduri spre mine.

„Nu aşa de repede”, mi-am zis.

Gura sa plutea deasupra gurii mele. Fusese luat prin surprindere. Mâinile mele alunecară mai jos, cuprinzându-i posesiv spatele, iar lui i se tăie din nou răsuflarea până când începu să toarcă.

— Diana, începu el, cu o nuanţă de prudenţă în voce.

Sărutul meu îi ceru detalii.

Singurul răspuns al lui Matthew a fost să mă sărute şi el. Îmi mângâie gâtul în zona în care se simţea pulsul, apoi lăsă mâna să-i alunece până când îmi cuprinse sânul stâng, mângâind acum ţesătura de deasupra porţiunii sensibile de piele dintre braţul şi inima mea. Ţinându-şi cealaltă mână pe talia mea, mă lipi şi mai tare de el.

După o vreme îndelungată, îşi slăbi strânsoarea atât cât să poată vorbi.

— Eşti *a mea* acum.

Buzele mi-erau prea amorţite ca să pot răspunde, aşa că am dat din cap şi am continuat să-l ţin strâns.

El mă privi fix.

— N-ai îndoieli?

— Niciuna.

— Din clipa asta, suntem una. Înţelegi?

— Cred că da.

Înţelegeam cel puţin că nimeni şi nimic n-aveau să mă ţină departe de Matthew.

— N-are nici cea mai vagă idee.

Vocea lui Ysabeau răsună în toată curtea. Matthew înţepeni şi braţele sale mă cuprinseră protector.

— Prin sărutul acesta aţi încălcat toate regulile care ţin lumea noastră laolaltă şi ne asigură protecţie. Matthew, ai însemnat-o pe vrăjitoarea aceasta şi de acum va fi a ta. Iar tu, Diana, ţi-ai oferit sângele de vrăjitoare – puterea ta – unui vampir. Ai întors spatele propriului neam şi ai jurat credinţă unei fiinţe care îţi este duşman.

— A fost un sărut, am zis, zguduită.

— A fost un jurământ. Şi acum, că aţi făcut promisiunea asta unul faţă de celălalt, sunteţi proscrişi. Fie ca zeii să vă ajute pe amândoi!

— Atunci suntem proscrişi, zise Matthew încet. Să plecăm, Ysabeau?

Îndărătul vocii de bărbat se auzi vocea unui copil vulnerabil, şi ceva înăuntrul meu se frânse, pentru că-l făceam să aleagă între noi.

Mama sa înaintă şi-l plesni tare peste faţă.

— Cum îndrăzneşti să întrebi aşa ceva?

Amândoi erau consternaţi. Urma palmei gingaşe a lui Ysabeau rămase vizibilă pe obrazul lui Matthew o fracţiune de secundă – roşie, apoi albastră – după care dispăru.

— Eşti fiul meu cel mai iubit, continuă ea, cu o voce dură ca fierul. Iar Diana este acum fiica mea – în răspunderea mea, aşa cum este şi în a ta. Lupta voastră este lupta mea, duşmanii voştri sunt şi ai mei.

— Nu trebuie să ne adăposteşti, *Maman.*

Vocea lui Matthew era încordată ca struna unui arc.

— Destul cu prostiile. Vă vor hăitui până la capătul pământului pentru iubirea voastră. Luptăm ca o familie. Ysabeau se întoarse spre mine. Iar tu, fiica mea, *vei lupta,* aşa cum ai promis. Eşti nesăbuită – cei cu adevărat curajoşi întotdeauna sunt aşa –, dar nu pot reproşa nimic curajului tău. Dar ai nevoie de el ca de aerul pe care-l respiri, iar el te vrea aşa cum n-a dorit nimic şi pe nimeni de când l-am creat. Aşa că zarurile sunt aruncate, şi ne vom strădui ca lucrurile să iasă cât

mai bine.

Ysabeau mă trase pe neaşteptate spre ea şi-şi apăsă buzele reci pe obrazul meu drept, apoi pe stângul. Locuiam de zile întregi sub acoperişul ei, dar abia acum îmi ura bun venit în mod oficial. Ysabeau îl privi rece pe Matthew şi dezvălui ceea ce o preocupa cu adevărat.

— A ne strădui ca lucrurile să iasă cât mai bine înseamnă în primul rând ca Diana să se poarte ca o vrăjitoare, nu ca un om jalnic. Femeile din familia de Clermont se apără singure.

Matthew se zbârli.

— Voi avea grijă să fie în siguranţă.

— De-asta pierzi mereu la şah, Matthew. Ysabeau îi făcu semn cu degetul. Ca şi Diana, regina are puteri aproape nelimitate la şah. Cu toate astea, tu insişti s-o înconjori, şi astfel rămâi vulnerabil. Însă ăsta nu-i un joc, iar slăbiciunea ei ne pune pe toţi în pericol.

— Nu te amesteca, Ysabeau, o avertiză Matthew. Nimeni n-o va forța pe Diana să fie ceva ce nu este.

Mama sa pufni cu eleganţă, elocvent.

— Întocmai. N-o vom mai lăsa pe Diana să se silească să fie un simplu om, pentru că nu asta este. Ea e vrăjitoare. Tu eşti vampir. Dacă asta n-ar fi adevărat, nu ne-am găsi într-o asemenea încurcătură. Matthew, *mon cher,* dacă vrăjitoarea este suficient de curajoasă să te vrea pe tine, n-are niciun motiv să se teamă de propria putere. Tu ai putea s-o sfâşii în bucăţi dacă ai vrea. La fel şi cei care vor veni pe urmele voastre când îşi vor da seama ce-aţi făcut.

— Are dreptate, Matthew, am spus eu.

— Haide, ar trebui să intrăm. Vampirul continua să-şi privească mama cu neîncredere. Ţi-e frig, şi trebuie să vorbim despre Oxford. Apoi vom aborda şi subiectul magiei.

— Trebuie să-ţi spun şi eu ce s-a întâmplat aici.

Pentru ca relaţia aceasta să meargă, era nevoie să ne dezvăluim unele secrete – precum posibilitatea pe care o aveam să mă transform în apă curgătoare în orice clipă.

— Avem destul timp să-mi spui totul, zise Matthew, conducându-mă spre castel.

Marthe îl aştepta când intră pe uşă. Îl îmbrăţişă cu înflăcărare, ca şi cum s-ar fi întors triumfător din bătălie, şi ne aşeză pe toţi în faţa focului care ardea straşnic în salon.

Matthew se aşează lângă mine şi mă privi cum beam ceai. Nu treceau câteva clipe fără să-mi pună mâna pe genunchi, să-mi netezească puloverul pe umeri sau să-mi dea o şuviţă de păr după ureche, ca şi cum ar fi încercat să compenseze scurta sa absenţă.

Când l-am văzut că se relaxează, am început să-i pun întrebări. Mai întâi, inocent de comune. Curând, conversaţia se îndreptă spre cele petrecute la Oxford.

— Marcus şi Miriam erau în laborator când a avut loc tentativa de spargere? am întrebat eu.

— Da, zise el, sorbind o înghiţitură din paharul cu vin pe care Marthe i-l pusese alături, dar hoţii n-au ajuns departe. Ei doi n-au fost cu adevărat în pericol.

— Slavă Domnului! murmură Ysabeau, care privea în flăcări.

— Ce căutau?

— Informaţii. Despre tine, zise el fără tragere de inimă. Cineva a pătruns şi în apartamentul tău de la New College.

Iată un secret dezvăluit.

— Fred era îngrozit, continuă Matthew. M-a asigurat că vor pune o încuietoare nouă la uşă şi o cameră de supraveghere pe palierul tău.

— Nu e vina lui Fred. Acum, cu toţi studenţii noi, ca să treci de portar n-ai nevoie decât de un mers încrezător şi de eşarfa uneia dintre universităţi. Dar n-aveau ce să ia! Oare căutau rezultatele cercetărilor mele?

Simplul gând era ridicol. Cui să-i pese atât de mult de istoria alchimiei încât să pună la cale o spargere?

— Ai computerul, cu notiţele tale în el. Matthew îmi strânse mâinile mai tare într-ale lui. Dar nu munca ta îi interesa. Ţi-au devastat dormitorul şi baia. Credem că, de fapt, căutau ceva din care să poată preleva o mostră de ADN de-al tău – păr, piele, fărâme de unghii tăiate. Dacă n-au putut intra în laborator, s-au dus să caute în camerele tale.

Mâna îmi tremura. Am încercat s-o trag uşor dintr-ale lui, nevrând ca el să-şi dea seama cât de tare mă zguduise vestea. Matthew nu-mi dădu drumul.

— Nu eşti singură în toată povestea asta, ai uitat? îşi aţinti privirea asupra mea.

— Deci n-a fost un hoţ obişnuit. A fost o făptură supranaturală, cineva care ştie despre noi şi despre *Ashmole*

Matthew dădu din cap.

— Ei bine, nu vor găsi mare lucru. Nu în camerele mele. Văzându-l nedumerit, am explicat: Mama insista să-mi curăţ peria de păr înainte să plec la şcoală în fiecare dimineaţă. E un obicei care mi-a intrat în reflex. Mă punea să arunc părul la toaletă şi să trag apa – şi unghiile tăiate la fel.

Acum Matthew părea uluit. Ysabeau nu arăta deloc surprinsă.

— Din câte aud despre ea, mama ta pare din ce în ce mai mult o persoană pe care mi-aş fi dorit s-o cunosc, zise Ysabeau cu calm.

— Îţi aminteşti ce-ţi spunea? întrebă Matthew.

— Nu chiar.

Îmi aminteam vag cum stăteam pe marginea căzii, în timp ce mama îmi arăta obiceiurile ei de dimineaţă şi de seară, dar aproape nimic în afară de asta. M-am încruntat, concentrându-mă, şi fragmentele de amintiri care-mi pâlpâiau în minte deveniră mai strălucitoare.

— Îmi amintesc că număram până la douăzeci. La un moment dat mă răsuceam şi spuneam ceva.

— Oare la ce se gândea când te-a învăţat asta? se întrebă Matthew cu voce tare. Părul şi unghiile poartă numeroase informaţii genetice.

— Cine ştie? Mama era renumită pentru premoniţiile ei. Pe de altă parte, e posibil doar să fi gândit ca o adevărată Bishop. Suntem o familie mai… trăsnită.

— Mama ta nu era nebună, Diana, şi nu totul poate fi explicat prin ştiinţa ta modernă, Matthew. Vrăjitoarele cred de secole că părul şi unghiile au puteri speciale, zise Ysabeau.

Marthe mormăi aprobator şi îşi dădu ochii peste cap văzând ignoranţa celor doi tineri.

— Vrăjitoarele le folosesc ca să facă vrăji, continuă Ysabeau. Vrăji care leagă, farmece de dragoste – toate astea depind de aşa ceva.

— Mi-ai spus că n-ai fost vrăjitoare, Ysabeau, am zis, uimită.

— Am cunoscut multe vrăjitoare de-a lungul anilor. Niciuna nu lăsa în urmă nici măcar un fir de păr sau o aşchie de unghie, de teamă să nu le găsească o altă vrăjitoare.

— Mama nu mi-a spus niciodată.

M-am întrebat ce alte secrete mai ţinuse mama faţă de mine.

— Uneori e cel mai bine ca o mamă să dezvăluie copiilor lucrurile treptat. Privirea lui Ysabeau trecu de la mine la fiul ei.

— Cine au fost hoţii? Mi-am amintit de lista de posibilităţi a lui Ysabeau.

— În laborator au încercat să intre nişte vampiri, dar în apartamentul tău nu ştim sigur. Marcus crede că a fost o combinaţie de vampiri şi de vrăjitoare, dar eu cred c-au fost doar vrăjitoare.

— De-asta erai atât de furios? Pentru că fiinţele alea mi-au violat teritoriul?

— Da.

Matthew vorbea din nou monosilabic. Am aşteptat restul răspunsului.

— Aş putea trece cu vederea pe cineva care intră pe domeniul meu sau în laboratorul meu, Diana, dar nu pot să stau cu mâinile încrucişate dacă ţi se întâmplă ţie. O resimt ca pe o ameninţare şi pur şi simplu… nu pot. Am deja tendinţa instinctivă să te apăr.

Matthew îşi trecu degetele albe prin păr, şi o şuviţă i se zbârli în spatele urechii.

— Nu sunt vampir şi nu cunosc regulile. Trebuie să-mi explici cum funcţionează chestia asta, am zis eu, netezindu-i părul la loc. Aşadar, spargerea de la New College te-a convins să fii cu mine?

Mâinile lui Matthew se mişcară o clipă, cuprinzându-mi faţa.

— N-aveam nevoie de vreun imbold ca să fiu cu tine. Tu spui că m-ai iubit de când ai rezistat tentaţiei de a mă lovi cu vâsla pe malul râului. Matthew nu-şi feri privirea.

— Eu te iubesc de şi mai mult timp – din clipa în care ai folosit magia ca să iei o carte de pe raft, în Biblioteca Bodleiană. Ai părut atât de uşurată, apoi, brusc, atât de teribil de vinovată.

Ysabeau se ridică, stingherită de manifestările de afecţiune ale fiului ei.

— Vă lăsăm singuri.

Marthe începu să-şi vadă de strânsul mesei, pregătindu-se să plece la bucătărie, unde fără îndoială avea să pună la cale prepararea unui festin cu zece feluri de mâncare.

— Nu, *Maman.* Ar trebui să auziţi şi restul.

— Deci nu sunteţi nişte simpli proscrişi.

Vocea lui Ysabeau era grea. Se prăbuşi la loc pe scaun.

— Întotdeauna au existat animozităţi între făpturi – mai ales între vampiri şi vrăjitoare. Dar eu şi Diana am scos la lumină aceste tensiuni. Şi totuşi, acesta este doar un pretext. Congregaţia nu este de fapt deranjată de decizia noastră de a încălca legământul.

— Încetează să mai vorbeşti în cimilituri, Matthew, zise Ysabeau pe un ton tăios. Nu mai am răbdare.

Matthew mă privi plin de regret înainte de a răspunde.

— Congregaţia a devenit interesată de *Ashmole 782* şi de felul misterios în care l-a obţinut Diana. Vrăjitoarele urmăresc manuscrisul de cel puţin tot atâta timp ca şi mine. N-au prevăzut niciodată că tu vei fi cea care îl va recupera. Şi nimeni nu şi-a imaginat că eu voi ajunge primul la tine.

Vechi temeri se zbăteau să iasă la suprafaţă. Ceva nu era în regulă undeva, adânc în mine.

— Dacă n-ar fi fost Mabonul, continuă Matthew, în Biblioteca Bodleiană s-ar fi aflat vrăjitoare puternice, care cunoşteau importanţa manuscrisului. Dar erau toate ocupate cu festivalul şi au lăsat garda jos. Au lăsat sarcina pe seama vrăjitoarei aceleia tinere, iar ea te-a lăsat să-i scapi printre degete – cu tot cu manuscris.

— Biata Gillian, am şoptit.

Cu siguranţă, Peter Knox era furios pe ea.

— Într-adevăr.

Matthew îşi strânse gura.

— Dar Congregaţia te urmăreşte şi pe tine – din motive care nu mai au de mult de-a face cu cartea, ci cu puterea ta.

— De când… N-am reuşit să duc propoziţia până la capăt.

— Probabil de când te-ai născut.

— De când au murit părinţii mei.

Îmi reveneau amintiri neliniştitoare din copilărie – cum simţisem ca o furnicătură atenţia unei vrăjitoare în timp ce mă dădeam în leagăn la şcoală sau privirea rece şi fixă a unui vampir la petrecerea de ziua unei prietene.

— Mă urmăresc de când au murit părinţii mei.

Ysabeau deschise gura să vorbească, văzu expresia de pe chipul fiului său şi se răzgândi.

— Dacă pun mâna pe tine, vor avea şi cartea, sau cel puţin aşa cred ei. Eşti legată de *Ashmole 782* într-un fel pe care eu încă nu-l înţeleg. Cred că nici ei nu-l înţeleg.

— Nici măcar Peter Knox?

— Marcus a întrebat lumea. Se pricepe să scoată informaţii de la alţii. Din câte ne putem da seama, Knox e încă în ceaţă.

— Nu vreau ca Marcus să se expună vreunui risc – nu pentru mine. Trebuie să se ţină deoparte, Matthew.

— Marcus ştie să aibă grijă de el.

— Şi eu am să-ţi spun câte ceva.

Dacă mi se dădea ocazia să mă răzgândesc, mi-aş fi pierdut curajul de tot.

Matthew îmi luă mâinile într-ale lui şi nările îi fremătară uşor.

— Eşti obosită, zise el, şi flămândă. Poate ar trebui să aşteptăm până după prânz.

— Poţi mirosi faptul că mi-e *foame?* am întrebat eu, nevenindu-mi să cred. Nu e corect.

Matthew îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Îmi păstră mâinile într-ale lui, trăgându-mi-le la spate, astfel încât braţele mele căpătară forma unor aripi.

— Asta spune o vrăjitoare care ar putea, dacă ar avea chef, să-mi citească gândurile ca şi cum ar fi scrise pe o bandă de telegraf. Diana, dragostea mea, ştiu când te răzgândeşti. Ştiu când îţi trece prin cap ceva rău, de pildă, cât de amuzant ar fi să sari gardul padocului. Şi, cu siguranţă, ştiu când ţi-e foame, zise el, sărutându-mă ca să-şi sublinieze spusele.

— Că veni vorba de puterea mea de vrăjitoare, am zis, cu răsuflarea un pic tăiată, atunci când termină el, am confirmat apa vrăjitorească pe lista posibilităţilor genetice.

— Ce?

Matthew mă privi cu îngrijorare.

— Când s-a întâmplat?

— În clipa în care ai părăsit Sept-Tours. N-am vrut să plâng cât timp erai tu aici. Când ai plecat, am plâns – la nesfârşit.

— Ai mai plâns şi înainte, zise el gânditor, aducându-mi mâinile înapoi în faţă. Le întoarse şi-mi examină palmele şi degetele.

— Apa a ieşit din mâinile tale?

— A ieşit de peste tot, am zis.

Sprâncenele lui Matthew se ridicară, semn că se alarmase.

— Din mâini, din păr, din ochi, din picioare – chiar şi din gură. Era ca şi cum n-ar mai fi rămas nimic din mine, sau, dacă rămăsese, nu era decât apă. Am crezut că n-am să mai simt

niciodată alt gust în afară de al sării.

— Erai singură?

Vocea lui Matthew deveni tăioasă.

— Nu, nu, sigur că nu, m-am grăbit să spun. Marthe şi mama ta erau şi ele acolo, numai că nu se puteau apropia de mine. A fost un noian de apă, Matthew. Şi vânt.

— Şi cum s-a oprit? mă întrebă el.

— Ysabeau.

Matthew îi aruncă mamei sale o privire lungă.

— Mi-a cântat.

Pleoapele grele ale vampirului căzură, ascunzându-i ochii.

— Odinioară cânta tot timpul. Îţi mulţumesc, *Maman.*

Am aşteptat să-mi spună că obişnuia să-i cânte şi lui şi că Ysabeau nu mai era aceeaşi de când murise Philippe. Dar el nu spuse nimic. Mă cuprinse, în schimb, într-o îmbrăţişare aprigă, iar eu am încercat să nu mă simt deranjată de faptul că nu-mi încredinţa toate secretele lui.

Pe măsură ce ziua înainta, fericirea lui Matthew de a fi acasă devenea contagioasă. După prânz am trecut în biroul lui. Pe podea, în faţa şemineului, reuşi să descopere majoritatea locurilor în care mă gândilam. Dar nu mă lăsă nicio clipă în spatele zidurilor pe care le construise cu mare grijă ca să ţină pe toată lumea departe de secretele sale.

La un moment dat, am întins nişte degete invizibile ca să descopăr o fisură în scutul lui. Mă privi surprins.

— Ai spus ceva?

— Nu, am zis, retrăgându-mă în grabă.

Ne-am bucurat de o cină liniştită cu Ysabeau, care ţinu pasul cu buna dispoziţie a lui Matthew. Dar îl urmărea îndeaproape, cu o expresie tristă pe chip.

După cină, în timp ce mă îmbrăcam cu aşa-zisa mea pijama, mi-am amintit de sertarul secret şi m-am întrebat dacă nu cumva îmi rămăsese mirosul pe catifeaua aşternută sub sigilii. M-am înarmat cu curaj ca să-i spun noapte bună lui Matthew înainte să se retragă singur în birou.

Îşi făcu apariţia la scurt timp după aceea, purtând o pereche de pantaloni de pijama largi, în dungi, şi un tricou negru decolorat. În plus, era şi desculţ.

— Vrei să dormi pe stânga sau pe dreapta? mă întrebă degajat, aşteptând lângă una dintre coloanele patului, cu

braţele încrucişate.

Nu eram vampir, dar puteam să-mi întorc capul suficient de repede atunci când era nevoie.

— Dacă ţi-e totuna, aş prefera să stau în stânga, zise el pe un ton grav. Îmi va fi mai uşor să mă relaxez dacă mă aflu între tine şi uşă.

— Mi-… mi-e indiferent, m-am bâlbâit eu.

— Atunci hai în pat şi dă-te mai încolo.

Matthew îmi luă păturile din mână, iar eu am urcat în aşternuturi. Se strecură între cearşafuri în spatele meu cu un geamăt de satisfacţie.

— Asta e cel mai confortabil pat din toată casa. Mama nu crede că e nevoie să ne batem capul cu nişte saltele bune, de vreme ce petrecem atât de puţin timp dormind. Paturile ei sunt infernale.

— Ai de gând să dormi cu mine? am chiţăit eu, încercând, dar nereuşind să par la fel de nonşalantă ca el.

Matthew întinse braţul drept şi mă trase spre el până când capul meu ajunse să se odihnească pe umărul lui.

— M-am gândit că aş putea, zise el. Dar, de fapt, n-am să dorm.

Cuibărită lângă el, mi-am pus palma deasupra inimii lui, ca să ştiu de fiecare dată când va bate.

— Ce vei face?

— Mă voi uita la tine, desigur.

Ochii îi străluceau.

— Şi, când voi obosi – *dacă* voi obosi să fac aşa ceva – aici Matthew îmi depuse câte o sărutare pe fiecare pleoapă –, am să citesc. Te-ar deranja lumânările?

— Nu, am răspuns eu. Dorm tun. Nimic nu mă trezeşte.

— Îmi plac provocările, zise el tandru. Dacă mă plictisesc, am să scornesc eu ceva care să te trezească.

— Te plictiseşti repede? l-am tachinat, întinzând mâna şi împletindu-mi degetele prin părul de pe ceafa lui.

— Va trebui să ai răbdare şi să vezi singură, zise el cu un surâs viclean.

Braţele îi erau reci şi mă alinau, iar senzaţia de siguranţă pe care o aveam în prezenţa lui era mai liniştitoare decât orice cântec de leagăn.

— Oare se va sfârşi vreodată? am întrebat încetişor.

— Congregaţia? Glasul lui Matthew era îngrijorat. Nu ştiu.

— Nu. Am ridicat capul, surprinsă. Nu-mi pasă de Congregaţie.

— Atunci ce vrei să spui?

L-am sărutat pe gura aceea întrebătoare.

— Sentimentul pe care îl am când sunt cu tine – că sunt cu adevărat vie pentru prima dată în viaţă.

Matthew zâmbi, cu o expresie neobişnuit de dulce şi de timidă.

— Sper că nu.

Oftând de mulţumire, mi-am lăsat capul pe pieptul lui şi am căzut în mrejele unui somn fără vise.

Capitolul 27

A doua zi dimineaţă mi-am dat seama că zilele petrecute alături de Matthew se încadraseră până atunci într-una din două categorii. Fie dirija el lucrurile de la un capăt la altul, având grijă să fiu în siguranţă şi nimic să nu-i perturbe aranjamentele făcute cu mare atenţie, fie ziua se scurgea fără niciun rost. Nu cu mult timp în urmă, zilele mele se desfăşurau pe baza unor liste sau a unui program întocmit cu grijă.

Astăzi aveam de gând să iau iniţiativa. Matthew avea să mă lase să intru în viaţa lui de vampir.

Din nefericire, cu siguranţă decizia mea avea să ruineze o zi care se anunţa minunată.

Totul începu în zori, cu apropierea fizică a lui Matthew, care îmi transmise aceeaşi undă de dorinţă pe care o simţisem ieri în curtea castelului, mai eficientă decât orice ceas deşteptător. Reacţia lui a fost şi ea satisfăcător de rapidă – mă sărută cu entuziasm.

— Credeam că nu te mai trezeşti, bombăni el printre sărutări. Mă temeam că va trebui să trimit pe cineva în sat după fanfara locală, şi singurul trompetist care ştia să sune deşteptarea a murit anul trecut.

Stând lângă el, am observat că nu purta medalionul din Betania.

— Unde a dispărut însemnul tău de pelerin?

Era ocazia perfectă să-mi povestească despre Cavalerii lui Lazăr, dar Matthew nu profită de ea.

— Nu-mi mai trebuie, zise el şi-mi distrase atenţia răsucind o şuviţă din părul meu pe după deget şi apoi dând-o la o parte ca să-mi sărute pielea sensibilă de dinapoia urechii.

— Spune-mi, am insistat, îndepărtându-mă uşor.

— Mai târziu, zise el, şi buzele îi alunecară spre locul în care gâtul mi se unea cu umărul.

Corpul meu dejucă orice alte încercări de conversaţie raţională. Ne-am comportat amândoi instinctiv, atingându-ne prin bariera hainelor subţiri şi observând micile schimbări – un tremur, pielea care se înfiora, un geamăt uşor – care promiteau plăcerea şi mai mare ce avea să vină. Când am devenit insistentă şi am încercat să-l ating direct pe piele, Matthew mă opri.

— Nu te grăbi. Avem timp.

— Vampirii ăştia, a fost tot ce am reuşit să spun înainte ca el să-mi oprească vorbele cu un sărut.

Eram încă la adăpostul draperiilor patului când Marthe intră în cameră. Lăsă tava cu micul dejun pe masă cu un zdrăngănit grăbit şi azvârli pe foc doi buşteni cu entuziasmul unui scoţian din munţi care aruncă trunchiuri de copaci la o întrecere de forţă. Matthew trase cu ochiul afară, proclamă că era o dimineaţă minunată şi declară că eram hămesită.

Marthe comentă în occitană şi plecă, fredonând încet o melodie. Matthew refuză să traducă, pe motiv că versurile erau prea vulgare pentru urechile mele delicate.

În dimineaţa aceasta, în loc să mă privească în tăcere cum mănânc, Matthew se plânse că se plictisea. Avea o sclipire vicleană în ochi şi degetele îi băteau neliniştite pe coapse.

— Mergem să călărim după micul dejun, i-am promis, vârând o bucată de ou în gură şi luând o înghiţitură de ceai opărit. Munca mea poate să mai aştepte.

— Călăritul n-o să-mi alunge plictiseala, toarse Matthew.

Sărutările însă reuşiră. Îmi simţeam buzele dureroase şi ajunsesem să înţeleg mult mai bine conexiunile din interiorul sistemului meu nervos când Matthew admise că era timpul să călărim.

Coborî să se schimbe cât timp am intrat eu la duş. Marthe urcă să ia tava. I-am împărtăşit planul meu în timp ce-mi împleteam părul într-o coadă groasă. Când am ajuns la partea esenţială, a făcut ochii mari, dar a fost de acord să-i trimită un pacheţel de sendvişuri şi o sticlă cu apă lui Georges ca să le pună în coburul şeii.

Nu-mi mai rămânea decât să-l informez pe Matthew.

Stătea la birou fredonând, tastând de zor la laptop şi întinzându-se din când în când să citească mesajele de pe telefon. Îşi ridică privirea şi rânji.

— Iată-te. Credeam că va trebui să te pescuiesc cu mâna mea din apă.

Dorinţa mă săgetă şi genunchii mi se înmuiară. Senzaţiile îmi erau exacerbate de conştiinţa faptului că ceea ce aveam să spun îi va şterge complet zâmbetul de pe faţă.

„Sper să fie bine ceea ce fac“, mi-am şoptit singură, punându-mi mâinile pe umerii lui. Matthew îşi lăsă capul pe pieptul meu

şi-mi zâmbi.

— Sărută-mă, îmi comandă.

M-am executat fără ezitare, uimită de starea de bine dintre noi. Ceea ce se întâmpla era atât de diferit de ceea ce întâlneai în cărţi şi în filme, unde dragostea era transformată într-un sentiment tensionat şi dificil. Să-l iubesc pe Matthew era mai curând ca şi cum m-aş fi adăpostit într-un port, nu, ca şi cum aş fi ieşit în larg pe vreme de furtună.

— Cum reuşeşti? l-am întrebat, cuprinzându-i faţa cu mâinile. Mă simt de parcă te-aş cunoaşte dintotdeauna.

Matthew zâmbi fericit şi-şi întoarse atenţia asupra computerului, închizând diverse programe. Eu mă îmbătăm cu aroma lui de mirodenii şi-i netezeam părul pe creştet.

— Mă simt grozav când faci asta, zise el, lăsându-şi capul pe spate şi abandonându-se atingerii mele.

Era vremea să-i stric ziua. Ghemuindu-mă, mi-am sprijinit bărbia pe umărul lui.

— Ia-mă la vânătoare cu tine.

Fiecare muşchi din corp i se încordă.

— Nu e amuzant, Diana, zise el pe un ton îngheţat.

— Nici nu încercam să te amuz.

Bărbia şi mâinile mele rămaseră unde se aflau. Încercă să mă îndepărteze, dar nu l-am lăsat. Deşi nu aveam curajul să-l privesc în ochi, nu puteam să-l las să scape.

— Trebuie s-o faci, Matthew, trebuie să ştii că poţi avea încredere în mine.

Ţâşni în picioare, forţându-mă să mă trag înapoi şi să-i dau drumul. Se îndepărtă, şi o mână îi bâjbâi în locul în care se afla de obicei medalionul din Betania. Nu era un semn bun.

— Vampirii nu iau cu ei la vânătoare fiinţe cu sânge cald, Diana.

Nici ăsta nu era un semn bun. Mă minţea.

— Ba da, am spus încet. Tu vânezi cu Hamish.

— E altceva. Îl cunosc de ani buni şi nu împart patul cu el.

Vocea lui Matthew era aspră, iar privirea i se fixase asupra rafturilor cu cărţi.

M-am apropiat de el încet.

— Dacă Hamish poate vâna cu tine, pot şi eu.

— Nu.

Muşchii umerilor îi ieşeau mult în evidenţă. Contururile lor

erau vizibile pe sub pulover.

— Ysabeau m-a luat cu ea.

Tăcerea din încăpere era absolută. Matthew trase aer în piept o singură dată, cu efort, şi muşchii umerilor îi tresăriră. Am făcut încă un pas.

— Nu, zise el cu asprime. Nu vreau să fii aproape de mine când sunt furios.

Reamintindu-mi că astăzi nu el avea iniţiativa, am făcut următorii paşi mult mai repede şi m-am oprit chiar în spatele lui. În felul ăsta nu putea evita mirosul meu sau sunetul inimii mele, care era măsurat şi liniştit.

— N-am vrut să te înfurii.

— Nu sunt furios pe tine. Era plin de amărăciune. În schimb, mama trebuie să-mi dea socoteală pentru multe. De-a lungul secolelor a făcut destule lucruri prin care mi-a pus răbdarea la încercare, dar faptul că te-a luat cu ea la vânătoare este de neiertat.

— M-a întrebat dacă fac faţă sau dacă vreau să mă întorc la castel.

— Nu trebuia să te pună să faci alegerea asta, strigă el, răsucindu-se cu faţa la mine. Vampirii nu se controlează când vânează – nu pe deplin. Cu siguranţă, nu trebuie să ai încredere în mama atunci când simte mirosul sângelui. Pentru ea, totul se rezumă la a ucide şi a se hrăni. Dacă vântul i-ar fi adus mirosul tău, s-ar fi hrănit şi cu tine, fără să stea pe gânduri.

Matthew reacţionase mai rău decât mă aşteptasem. Dar, dacă tot călcasem în strâchini, puteam măcar să le sparg pe toate.

— Mama ta n-a făcut decât să te protejeze. O preocupa faptul că nu înţeleg miza. Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru Lucas.

O altă tăcere adâncă şi lungă.

— N-avea niciun drept să-ţi povestească despre Lucas. El mi-a aparţinut mie, nu ei.

Vocea lui Matthew era blândă, dar mai plină de venin ca niciodată. Ochii îi scăpărară spre raftul pe care se afla turnuleţul.

— Ţie şi Blancăi, am zis, cu vocea la fel de blândă.

— Poveştile vieţii unui vampir ar trebui spuse de el şi numai de el. Poate că noi doi suntem proscrişi, tu şi cu mine, dar mama a încălcat şi ea câteva reguli în ultimele zile.

Duse din nou mâna după medalionul lipsă.

Am străbătut distanţa mică ce ne despărţea, mişcându-mă încet şi sigur, de parcă ar fi fost un animal agitat, ca să nu-l fac să răbufnească într-un fel pe care l-ar fi regretat mai târziu. Când m-am aflat la doi centimetri de el, l-am prins de braţe.

— Ysabeau mi-a spus şi alte lucruri. Am vorbit despre tatăl tău. Mi-a spus toate numele tale, şi cele care nu-ţi plac, şi numele ei. Nu le-am înţeles eu semnificaţia, dar nu e un lucru pe care să-l spună oricui. Şi mi-a spus cum te-a creat. Cântecul pe care mi l-a cântat ca să facă să dispară apa mea vrăjitorească a fost acelaşi pe care ţi l-a cântat ţie când ai devenit vampir.

„Când nu te puteai opri din hrănit.“

Matthew îmi întâlni cu greu privirea. Ochii săi erau plini de durere şi de o vulnerabilitate pe care o ascunsese cu grijă până acum. Îmi frângea inima.

— Nu pot risca, Diana, zise el. Te vreau – mai mult decât pe oricine am cunoscut vreodată. Te doresc fizic, te doresc emoţional. Dacă, în timp ce suntem la vânătoare, îmi slăbeşte o clipă concentrarea, aş putea confunda mirosul cerbului cu al tău, iar instinctul meu de a vâna s-ar putea suprapune dorinţei mele de a te avea.

— Deja mă ai, am zis eu, reţinându-l cu mâinile, cu ochii, cu mintea şi cu inima mea. Nu-i deloc nevoie să mă vânezi. Sunt a ta.

— Nu merge aşa, zise el. Nu te voi poseda niciodată complet. Îmi voi dori întotdeauna mai mult decât poţi tu să-mi dai.

— N-ai făcut asta în patul meu de dimineaţă. Obrajii mi se înroşiră la amintirea ultimului său refuz. Eram mai mult decât dornică să mă dăruiesc ţie, iar tu ai spus nu.

— N-am spus nu – am spus „mai târziu“.

— Asta e şi felul în care vânezi? Seducţie, amânare, până când victima se predă?

Matthew se înfioră. Era singurul răspuns de care aveam nevoie.

— Arată-mi, am insistat.

— Nu.

— Arată-mi!

Mârâi, dar n-am cedat. Sunetul era un avertisment, nu o ameninţare.

— Ştiu că eşti speriat. Şi eu sunt.

Regretul îi fulgeră în privire, iar eu am scos un sunet de

nerăbdare.

— Pentru ultima oară îţi spun că nu sunt speriată de tine. Propria mea putere e cea care mă sperie. Tu n-ai văzut apa vrăjitorească, Matthew. Când apa se mişca prin mine, aş fi putut să distrug totul şi pe toţi fără să simt un strop de remuşcare. Nu eşti singura fiinţă periculoasă din cameră. Dar trebuie să învăţăm cum să fim unul cu celălalt în pofida a ceea ce suntem.

Matthew râse amar.

— Poate de-asta există reguli împotriva relaţiilor dintre vampiri şi vrăjitoare. Poate, la urma urmelor, e prea dificil să trecem peste asemenea obstacole.

— Nu crezi asta, am zis aprig, luându-i mâna într-a mea şi lipindu-mi-o de faţă.

Şocul pielii lui reci pe pielea mea caldă îmi provocă imediat o senzaţie delicioasă prin oase, iar inima îmi sări în piept ca de obicei, recunoscând-o.

— Ceea ce simţim unul pentru celălalt nu este – nu poate fi – greşit.

— Diana, începu el, clătinând din cap şi trăgându-şi degetele.

Strângându-l mai tare, i-am întors palma. Linia vieţii era lungă şi netedă. Am trasat-o şi mi-am lăsat degetele să zăbovească pe venele lui. Arătau negre pe sub pielea albă, iar Matthew se înfioră la atingerea mea. În ochii lui încă se citea durerea, dar nu mai era la fel de furios.

— Nu e nimic greşit. O ştii doar. Acum trebuie să ştii şi că poţi avea încredere în mine.

Mi-am împletit degetele printre ale lui şi i-am lăsat timp să se gândească. Dar nu i-am dat drumul.

— Am să te iau la vânătoare, zise Matthew în cele din urmă, cu condiţia să nu te apropii de mine şi să nu descaleci de pe Rakasa. Dacă ţi se pare fie şi numai că mă uit la tine – sau că mă gândesc la tine –, întorci calul şi te duci direct acasă, la Marthe.

Odată luată decizia, Matthew coborî cu pas apăsat scările, aşteptându-mă răbdător de fiecare dată când îşi dădea seama că am rămas în urmă. Când trecu pe lângă uşa salonului, Ysabeau se ridică de pe scaun.

— Vino, zise el printre dinţi, apucându-mă de cot şi conducându-mă la subsol.

Ysabeau era la doar câţiva paşi în urma noastră când am

ajuns la bucătării, unde Marthe stătea în pragul cămării pentru alimente reci, urmărindu-ne pe mine şi pe Matthew ca şi cum ar fi privit cea mai nouă melodramă la televizor. Niciuna dintre ele nu avea nevoie să i se spună că se întâmplase ceva.

— Nu ştiu când ne vom întoarce, azvârli Matthew peste umăr.

Nu-şi descleştă degetele de pe cotul meu şi nu-mi dădu ocazia să fac altceva decât să mă întorc spre ea cu o expresie de scuză şi să rostesc în tăcere cuvintele „Îmi pare rău“.

— *Elle a plus de courage que j'ai pensé,* murmură Ysabeau către Marthe.

Matthew se opri brusc, cu buza curbată într-o grimasă neplăcută.

— Da, mamă. Diana are mai mult curaj decât meritătm noi, eu şi tu. Şi, dacă i-l mai pui vreodată la încercare, va fi ultima oară când ne mai vezi. S-a înţeles?

— Desigur, Matthew, murmură Ysabeau.

Era răspunsul ei preferat când evita să-şi ia un angajament.

Matthew nu vorbi deloc cu mine pe drumul spre grajd. De vreo şase ori păru că avea de gând să se întoarcă şi să o luăm amândoi soldăţeşte înapoi spre castel. La uşa grajdului, mă apucă de umeri, cercetându-mi faţa şi corpul în căutarea unor semne de teamă. Am ridicat bărbia.

— Mergem? am zis, luând-o spre padoc.

Matthew scoase un sunet de exasperare şi-l strigă pe Georges. Balthasar nechează puternic drept răspuns şi prinse din zbor mărul pe care l-am aruncat în direcţia lui. Din fericire, n-am avut nevoie de ajutor ca să mă încalţ cu cizmele, deşi îmi luă mai mult decât lui Matthew. Mă urmări cu atenţie cum îmi încheiam copcile jachetei şi îmi prindeam bareta căştii sub bărbie.

— Ia asta, îmi zise el, întinzându-mi o cravaşă scurtă.

— N-am nevoie de ea.

— Ia-o, Diana.

Am luat-o, hotărâtă s-o fac pierdută într-un tufiş cu prima ocazie.

— Şi, dacă o arunci când intrăm în pădure, ne întoarcem acasă.

Oare chiar îşi imagina că aş folosi cravaşa pe el? Am vârât-o în cizmă, cu mânerul ieşit în afară lângă genunchi, şi am tropăit cu paşi grei în padoc.

Caii se agitară nervoşi când am apărut în raza lor vizuală. Ca şi Ysabeau, amândoi ştiau că ceva nu era în regulă. Rakasa luă mărul pe care i-l datoram, iar eu am mângâiat-o şi i-am vorbit blând, încercând să o liniştesc. Matthew nu se osteni cu Dahr. Era foarte sobru, verificându-i harnaşamentul cu viteza fulgerului. Când am terminat la rândul meu, mă azvârli pe spatele Rakasei. Mâinile sale mă prinseră ferm de talie, dar nu zăboviră niciun moment în plus. Nu voia ca mirosul meu să se ia şi mai tare pe el.

În pădure, Matthew se asigură că mai aveam încă cravaşa în cizmă.

— Scara ta din dreapta trebuie scurtată, îmi arătă după ce porniserăm la trap.

Voia ca harnaşamentul meu să fie în cele mai bune condiţii pentru o cursă, în caz că aveam nevoie s-o iau la sănătoasa. Am oprit-o pe Rakasa cu o privire încruntată şi am ajustat curelele din piele ale scării.

Câmpul de acum cunoscut mi se deschise în faţă, iar Matthew adulmecă aerul. Apucă de frâiele Rakasei şi mă făcu să mă opresc. Era încă negru de supărare.

— În direcţia aia e un iepure.

Făcu semn din cap spre partea de vest a câmpului.

— Am văzut deja cum e cu iepurii, am zis eu pe un ton calm. Şi cu marmotele, caprele şi căprioarele.

Matthew trase o înjurătură. Era concisă şi cuprinzătoare, iar eu am sperat să fim destul de departe chiar şi pentru urechile agere ale lui Ysabeau.

— „Să trecem la fapte“, aşa se spune, nu-i aşa?

— Eu nu vânez cerbi aşa cum face mama, speriindu-i de moarte şi năpustindu-mă asupra lor. Pot să omor un iepure sau chiar o capră. Dar n-am să hăituiesc un cerb cât timp eşti cu mine.

Maxilarul lui Matthew, încleştat, îi trăda încăpăţânarea.

— Nu te mai preface şi ai încredere în mine. Am făcut un semn spre cobur. Sunt pregătită să stau şi să aştept.

El clătină din cap.

— Nu cu tine alături.

— De când te-am întâlnit, am zis pe un ton liniştit, mi-ai arătat toate părţile plăcute ale vieţii unui vampir. Simţi gustul unor lucruri pe care eu nici nu mi le pot imagina. Îţi aminteşti de

evenimente şi de oameni despre care eu nu pot decât să citesc în cărţi. Adulmeci când mă răzgândesc sau când vreau să te sărut. Mi-ai revelat o lume de posibilităţi senzoriale care nici nu visam că există.

Am făcut pauză pentru un moment, sperând că făceam progrese. Mă înşelam.

— În acelaşi timp, tu m-ai văzut vomitând, dându-ţi foc la covor şi făcându-mă praf când am primit ceva neaşteptat prin poştă. Ai ratat nebunia apei, dar crede-mă că n-a fost deloc plăcut. Te rog, în schimb, să mă laşi să te privesc cum te hrăneşti. E un lucru elementar, Matthew. Dacă nu eşti în stare să accepţi asta, atunci putem să-i facem fericiţi pe cei din Congregaţie şi s-o lăsăm baltă.

— *Dieu!* Oare ai să încetezi vreodată să mă surprinzi?

Matthew înălţă capul şi rămase cu privirea aţintită undeva la distanţă. Atenţia i-a fost atrasă de un cerb tânăr de pe creasta unui deal. Animalul păştea, iar vântul sufla spre noi, aşa că încă nu ne simţise mirosul.

„Mulţumesc“, am zis în gând. Faptul că cerbul apăruse acum era un dar al zeilor. Ochii lui Matthew rămaseră fixaţi asupra prăzii sale, iar furia îl părăsi, lăsând loc unei receptivităţi supranaturale faţă de mediu. Mi-am aţintit privirea asupra lui, urmărind schimbările subtile care ar fi semnalat ce gândeşte sau simte, dar indicii erau foarte puţine.

„Să nu îndrăzneşti să faci o mişcare”, am avertizat-o pe Rakasa când aceasta s-a încordat, pregătindu-se să se foiască. Iapa îşi înfipse copitele în sol şi rămase stană de piatră.

Matthew mirosi schimbarea vântului şi apucă de frâiele Rakasei. Deplasă încet ambii cai spre dreapta, menţinându-i în calea adierii ce sufla în jos. Cerbul înălţă capul şi privi în josul dealului, apoi îşi văzu din nou de păscut, în linişte. Ochii lui Matthew cutreierau terenul, zăbovind pentru o clipă asupra unui iepure şi mărindu-se când o vulpe scoase capul dintr-o gaură. Înregistră cum un şoim plană pe deasupra noastră, lăsându-se purtat de adiere aşa cum un surfer se lasă purtat de valuri. Am început să-mi dau seama cum se descurcase cu toate făpturile din Biblioteca Bodleiană. Pe tot câmpul acesta nu era nici o singură fiinţă vie pe care să n-o fi localizat, identificat şi pe care să nu fi fost pregătit s-o omoare după doar câteva minute de observaţie. Adusese încet-încet caii mai aproape de copaci şi-mi

camuflă prezenţa aşezându-mă în mijlocul mirosurilor şi al sunetelor altor animale.

În timp ce ne mişcăm, Matthew observă când o altă pasăre i se alătură şoimului sau când un iepure dispăru într-o gaură şi un altul ieşi să-i ia locul. Am speriat un animal cu pete, care semăna cu o pisică şi avea o coadă lungă, dungată. Judecând după tresărirea corpului lui Matthew, era clar că voia s-o urmărească, şi, dacă ar fi fost singur, ar fi vânat felina înainte de a trece la cerb. Îşi desprinse cu greutate privirea de forma săltăreaţă a animalului.

Ne luă aproape o oră să ajungem din capătul câmpului la marginea pădurii. Când am ajuns aproape de vârful dealului, Matthew descălecă în stilul lui, cu faţa înainte. Îl plesni pe Dahr pe crupă, iar calul se întoarse ascultător şi o luă spre casă.

În timpul tuturor acestor manevre, Matthew nu dăduse drumul frâielor Rakasei, şi n-o făcu nici acum. O conduse la marginea pădurii şi trase puternic aer în piept, absorbind fiecare urmă de miros. Fără zgomot, ne instală în mijlocul unui pâlc de mesteceni scunzi.

Se ghemui, cu genunchii îndoiţi într-o poziţie care ar fi devenit chinuitoare pentru orice om după numai câteva minute. Matthew rămase în ea aproape două ore. Mie îmi amorţiseră picioarele, aşa că le-am dezmorţit flexându-mi gleznele în scări.

Matthew nu exagerase diferenţa dintre felul său de a vâna şi cel al maniei sale. Ysabeau îşi satisfăcea în primul rând o nevoie biologică. Avea nevoie de sânge, animalele dispuneau de aşa ceva, iar ea îl lua de la ele într-un mod cât mai eficient posibil, fără să simtă vreo remuşcare că supravieţuirea ei făcea necesară moartea altor fiinţe. Pentru fiul ei însă, era în mod clar mai complicat. Şi el avea nevoie de suportul nutritiv pe care i-l asigura sângele lor. Dar Matthew simţea un soi de înrudire cu prada sa, care-mi amintea de tonul de respect pe care-l desluşisem în articolele sale despre lupi. Pentru Matthew, vânătoarea însemna în primul rând strategie, însemna să-şi măsoare inteligenţa de sălbăticiune cu ceva care gândea şi simţea lumea la fel ca el.

Amintindu-mi de joaca noastră de dimineaţă din pat, am închis ochii ca să resping o răbufnire de dorinţă. Aici, în pădure, când era pe punctul de a omorî un animal, îl doream la fel de tare ca atunci, şi am început să înţeleg ce-l îngrijora pe Matthew

când venea vorba să vâneze cu mine. Supravieţuirea şi sexualitatea erau legate în moduri pe care nu le deslușisem niciodată până acum.

Expiră uşor şi plecă de lângă mine fără niciun avertisment. Trupul i se strecură prin liziera pădurii. Când urcă dealul în salturi, cerbul înălţă capul, curios să vadă cine era fiinţa aceea ciudată.

Cerbului îi luă doar câteva secunde să-şi dea seama că Matthew era o ameninţare, dar mai mult decât mi-ar fi luat mie. Părul mi se zbârlise şi am simţit aceeaşi strângere de inimă pe care o simţisem şi pentru căprioara lui Ysabeau. Stârnit, cerbul o porni în salturi în josul dealului. Dar Matthew era mai rapid şi-i tăie calea înainte ca animalul să se apropie prea tare de locul în care mă ascundeam. Îl hăitui în sus pe deal şi după aceea înapoi în lungul crestei. Cu fiecare pas, Matthew se apropia mai tare, iar cerbul devenea mai agitat.

„Ştiu că ţi-e frică, am spus în sinea mea, sperând că cerbul mă poate auzi. Are nevoie să facă asta. N-o face de plăcere sau ca să-ţi facă rău. O face ca să poată supravieţui.“

Rakasa întoarse capul şi mă privi nervoasă. M-am aplecat s-o liniştesc şi mi-am pus palma pe gâtul ei.

„Linişteşte-te, l-am sfătuit pe cerb. Nu mai alerga. Nici măcar tu nu eşti suficient de rapid pentru fiinţa asta.“

Cerbul încetini, împiedicându-se de o gaură din pământ. Alerga drept spre mine, ca şi cum mi-ar fi auzit vocea şi ar fi urmat-o până la sursă.

Matthew întinse mâna şi-l apucă de coarne, răsucindu-i capul într-o parte. Animalul se prăbuşi pe spate, cu flancurile umflate de efort. Matthew se lăsă în genunchi, ţinându-l bine de cap, cam la vreo şase metri de pâlcul de mesteceni. Cerbul încercă să se ridice, azvârlind din picioare.

„Renunţă, i-am zis cu tristeţe. A venit vremea. El e cel care-ţi va curma viaţa.“

Animalul zvâcni pentru ultima oară din picioare de frustrare şi de teamă, apoi se linişti. Matthew îşi privi prada fix în ochi, ca şi cum ar fi aşteptat permisiunea de a-şi duce treaba la bun sfârşit, apoi se mişcă atât de rapid încât n-am mai văzut decât un amestec ceţos de negru şi alb, în timp ce el se înfrupta din gâtul cerbului.

Pe măsură ce se hrănea, viaţa se scurgea din cerb şi un val de

energie îl inunda pe Matthew. În aer se simţea un miros înţepător de fier, deşi nu fusese vărsată nicio picătură de sânge. Când forţa vitală a cerbului dispăru, Matthew rămase nemişcat, îngenunchind în tăcere lângă leş, cu capul plecat.

Am dat pinteni Rakasei, făcând-o să înainteze la pas. Spatele lui Matthew înţepeni când simţi că mă apropiam. Îşi ridică privirea. Ochii îi erau de un verde-cenuşiu deschis şi străluceau de satisfacţie. Scoţând cravaşa din cizmă, am aruncat-o cât am putut de departe în direcţia opusă. Ateriză în tufăriş şi se încâlci într-o tufă de grozamă. Matthew mă urmărea cu interes, dar primejdia de a mă confunda cu o căprioară clar trecuse.

Mi-am scos intenţionat casca şi am descălecat cu spatele la el. Chiar şi acum aveam încredere în el, deşi el nu avea încredere în sine însuşi. Punându-i uşor mâna pe umăr, m-am lăsat în genunchi şi am pus casca pe pământ, lângă ochii holbaţi ai cerbului.

— Îmi place mai mult cum vânezi tu decât cum o face Ysabeau. Şi cred că şi cerbilor.

— De ce, mama omoară atât de diferit de mine?

Accentul francez al lui Matthew era mai puternic, iar vocea îi era şi mai fluidă, şi mai hipnotică decât de obicei. Şi mirosul îi era altfel.

— Ea vânează dintr-o nevoie biologică, am spus eu simplu. Tu vânezi pentru că asta te face să te simţi cu adevărat viu. Iar voi doi aţi ajuns la o înţelegere, am adăugat, arătând spre cerb. Cred că la sfârşit a fost împăcat.

Matthew se uită la mine foarte atent, zăpada privirilor lui transformându-se în gheaţă pe pielea mea.

— Ai vorbit cu cerbul ăsta aşa cum vorbeşti cu Balthasar şi cu Rakasa?

— Nu m-am amestecat, dacă de-asta ţi-e teamă, am spus repede. Tu l-ai omorât.

Poate că lucrurile astea contau pentru vampiri.

Matthew se înfioră.

— Nu ţin niciun scor.

Îşi desprinse cu greu ochii de la cerb şi se ridică în picioare cu una dintre acele mişcări după care îţi dădeai seama neîndoielnic că e vampir. Întinse o mână lungă şi suplă.

— Haide. Ţi-e frig dacă stai în genunchi pe pământ.

Mi-am pus mâna într-a lui şi m-am ridicat, întrebându-mă cine

se va descotorosi de leşul cerbului. Probabil avea să fie o operaţiune concertată Georges-Marthe. Rakasa păştea iarbă, mulţumită, nestingherită de animalul mort care zăcea atât de aproape. În mod inexplicabil, eram hămesită.

„Rakasa“, am chemat-o în gând.

Ea ridică privirea şi veni spre mine.

— Te superi dacă mănânc? am întrebat ezitantă, nesigură care va fi reacţia lui Matthew.

Gura îi tresări.

— Nu. După câte ai văzut tu azi, pot şi eu măcar să te privesc mâncând un sendviş.

— Nu e nicio diferenţă, Matthew.

Am desfăcut catarama de la coburul şeii şi am înălţat o mulţumire mută. Marthe, fie binecuvântată, îmi pusese sendvişuri cu brânză. După ce mi-am astâmpărat foamea, mi-am scuturat firimiturile de pe mâini.

Matthew mă privea ca un uliu.

— Te deranjează? mă întrebă încet.

— Ce anume?

Deja îi spusesem că nu mă deranjase vânătoarea cerbului.

— Blanca şi Lucas. Faptul că am fost căsătorit şi am avut un copil odinioară, cu atâta vreme în urmă.

Eram geloasă pe Blanca, dar Matthew n-ar fi înţeles cum sau de ce. M-am concentrat asupra gândurilor şi emoţiilor mele şi am încercat să le găsesc o expresie adevărată şi care să aibă în acelaşi timp sens pentru el.

— Nu mă deranjează nicio clipă de dragoste pe care ai împărtăşit-o cu orice altă fiinţă, vie sau moartă, am spus cu emfază, atâta timp cât vrei să fii cu mine în clipa asta.

— Doar în clipa asta? mă întrebă el, arcuindu-şi sprânceana într-un semn de întrebare.

— E singura care contează. Totul părea atât de simplu. Oricine a trăit cât ai trăit tu nu poate să n-aibă un trecut, Matthew. N-ai fost călugăr, şi nu mă aştept să nu ai niciun fel regrete în legătură cu cei pe care i-ai pierdut de-a lungul vremii. Cum ar fi posibil să nu fi fost iubit şi mai înainte, când eu te iubesc atât de mult?

Matthew mă strânse lângă inima sa. M-am lipit de el din tot sufletul, bucuroasă că vânătoarea din acea zi nu se sfârşise dezastruos şi că îi trecea supărarea. Încă mocnea în el – vizibilă

într-o anumită rigiditate care îi mai zăbovea pe chip şi în umeri –, dar nu mai ameninţa să ne înghită. Îmi cuprinse bărbia cu degetele sale lungi şi-mi înclină faţa ca s-o poată privi.

— Te-ar deranja foarte tare dacă te-aş săruta?

O clipă se uită în altă parte.

— Sigur că nu.

M-am ridicat pe vârfuri, astfel încât gura mea să fie mai aproape de a lui. Însă el continua să ezite, aşa că m-am întins şi i-am înlănţuit gâtul cu mâinile.

— Nu fi bleg şi sărută-mă.

Asta şi făcu, scurt, dar ferm. Avea încă pe buze urme de sânge, dar n-a fost nici înspăimântător, nici neplăcut. Pentru mine era doar Matthew.

— Ştii că nu vor exista copii între noi, zise el în timp ce mă ţinea strâns. Feţele noastre aproape se atingeau. Vampirii nu pot zămisli copii în manieră tradiţională. Te deranjează asta?

— Există mai multe moduri de a avea un copil. Nu mă gândisem până acum la subiectul acesta. Ysabeau te-a făcut pe tine, şi tu nu-i aparţii mai puţin decât v-a aparţinut Lucas ţie şi Blancăi. Şi sunt atâţia copii pe lume care n-au părinţi.

Mi-am adus aminte de momentul în care Sarah şi Em îmi spuseseră că ai mei dispăruseră şi că nu se vor mai întoarce niciodată.

— I-am putea primi în casa noastră – un sabat întreg, dacă vrem.

— N-am mai creat un vampir de ani buni, zise el. Încă pot s-o fac, dar sper că nu intenţionezi să avem o familie mare.

— Familia mea s-a dublat în ultimele trei săptămâni, dacă vă pun la socoteală pe tine, pe Marthe şi pe Ysabeau. Nu ştiu câte rude în plus aş mai putea suporta.

— Trebuie să mai adaugi una.

Am făcut ochii mari.

— Mai sunteţi?

— Oh, întotdeauna suntem mai mulţi, zise el sec. Genealogiile vampirilor sunt mult mai complicate decât ale vrăjitoarelor, la urma urmelor. Avem legături de sânge din trei părţi, nu doar din două. Dar vorbeam despre un membru al familiei pe care l-ai cunoscut deja.

— Marcus? am întrebat, gândindu-mă la tânărul vampir american şi la ghetele lui sport.

Matthew dădu din cap.

— Va trebui să-ţi spună singur povestea lui – eu nu sunt atât de iconoclast ca mama, deşi m-am îndrăgostit de o vrăjitoare. Eu l-am creat, cu peste două sute de ani în urmă. Şi sunt mândru de el şi de ce-a făcut cu viaţa lui.

— Dar nu l-ai lăsat să-mi recolteze sânge în laborator, am zis eu, încruntându-mă. E fiul tău. De ce n-ai putut avea încredere în el când a fost vorba de mine? Părinţii ar trebui să aibă încredere în copiii lor.

— A fost creat cu sângele meu, iubito, zise Matthew, răbdător şi posesiv în acelaşi timp. Dacă eu te consider atât de irezistibilă, de ce crezi că el n-ar face la fel? Ţine minte, niciunul dintre noi nu este imun la forţa de atracţie a sângelui. Am mai multă încredere în el decât într-un străin, dar nu mă voi simţi niciodată complet în largul meu când vreun vampir va fi prea aproape de tine.

— Nici măcar Marthe? Eram oripilată. Aveam încredere deplină în Marthe.

— Nici măcar Marthe, zise el ferm. Deşi nu eşti deloc tipul ei. Preferă să se hrănească din persoane mult mai musculoase.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu Marthe sau cu Ysabeau.

Eram la fel de fermă ca şi el.

— Ai grijă cu mama, mă avertiză Matthew. Tata mi-a spus să nu mă întorc niciodată cu spatele la ea şi avea dreptate. Întotdeauna a fost fascinată de vrăjitoare şi invidioasă pe ele. Cine ştie, în circumstanţele potrivite şi având dispoziţia necesară…?

Matthew clătină din cap.

— Şi mai e şi amintirea a ceea ce s-a întâmplat cu Philippe.

Matthew îngheţă.

— Am viziuni, Matthew. Am văzut-o pe Ysabeau spunându-ţi despre vrăjitoarele care l-au prins pe tatăl tău. N-are niciun motiv să aibă încredere în mine, şi cu toate astea m-a primit în casa ei. Adevărata ameninţare este Congregaţia. Şi nici ei n-ar mai reprezenta un pericol dacă m-ai transforma în vampir.

Matthew se întunecă la faţă.

— Eu şi mama trebuie să avem o discuţie serioasă despre subiectele de conversaţie posibile.

— Nu poţi ţine departe de mine lumea vampirilor – lumea ta.

Sunt în ea. Trebuie să ştiu cum funcţionează şi care-i sunt regulile.

Furia mi se dezlănţui, clocotindu-mi prin braţe până în vârful unghiilor, unde erupse în arcuri de foc albastru.

Matthew făcu ochii mari.

— Nu eşti singura creatură înfricoşătoare de aici, nu-i aşa? Mi-am fluturat mâinile până când vampirul clătină din cap. Aşa că încetează să mai faci pe eroul şi lasă-mă să împart viaţa asta cu tine. Nu vreau să fiu împreună cu Sir Lancelot. Fii tu însuţi – Matthew Clairmont. Cu tot cu dinţii tăi ascuţiţi de vampir şi cu mama ta înfricoşătoare, cu eprubetele tale pline de sânge şi cu ADN-ul tău, cu caracterul tău autoritar exasperant şi cu simţul tău olfactiv înnebunitor.

După ce am scos tot din mine, scânteile albastre mi se retraseră din vârfurile degetelor. Aşteptau, undeva în jurul coatelor, în caz că aş fi avut nevoie de ele din nou.

— Dacă mă apropii, zise Matthew pe un ton degajat, ca şi cum m-ar fi întrebat cât e ceasul sau ce temperatură e afară, ai să te albăstreşti din nou sau asta a fost tot deocamdată?

— Cred că am terminat pe moment.

— Crezi?

Sprânceana i se arcui din nou.

— Mă controlez perfect, am zis eu cu mai multă convingere, amintindu-mi cu regret de gaura pe care i-o făcusem în covor la Oxford.

Într-o clipită, Matthew mă şi cuprinsese în braţe.

— Au, m-am plâns în timp ce-mi strivea coatele de coaste.

— Ai să-mi scoţi peri albi – apropo, multă vreme consideraţi imposibili la vampiri – cu curajul tău, cu mâinile tale cu artificii şi cu lucrurile imposibile pe care le spui.

Ca să se asigure că era la adăpost de acestea din urmă, Matthew mă sărută meticulos. Când termină, nu prea mai eram în stare să spun cine ştie ce, uimitor sau nu. Mi-am lipit urechea de sternul lui, aşteptând răbdătoare să-i bată inima. Când se întâmplă, l-am strâns mulţumită, bucurându-mă că nu eram singura cu inima plină.

— Ai câştigat, *ma vaillante fille*[62], îmi zise, strângându-mă lângă el. Voi *încerca* să nu te mai menajez atât de mult. Iar tu să nu subestimezi cât de periculoşi pot fi vampirii.

[62] „Fata mea curajoasă” (în limba franceză în original) (n.tr.)

Mi-era greu să alătur cuvintele „pericol“ şi „vampir” cât timp mă ţinea atât de strâns lipită de el. Rakasa ne aruncă o privire indulgentă. Iarba îi ieşea pe la colţurile botului.

— Ai terminat? am întrebat eu, dându-mi capul pe spate ca să-l privesc.

— Dacă mă întrebi dacă mai trebuie să vânez, răspunsul este nu.

— Rakasa o să explodeze. Mănâncă iarbă de ceva timp. Şi nu ne poate duce pe amândoi. Mi-am subliniat spusele cu mâinile, apucându-l pe Matthew de şolduri şi de posterior.

Îşi ţinu răsuflarea, torcând foarte diferit faţă de momentele când era furios.

— Tu ai să călăreşti, iar eu voi merge alături, sugeră el după un alt sărut foarte minuţios.

— Hai să mergem amândoi pe jos.

După orele petrecute în şa, nu eram deloc nerăbdătoare să mă urc din nou în spinarea Rakasei.

Soarele apunea când Matthew intră primul pe poarta castelului. Sept-Tours arăta ca un brad de Crăciun – fiecare lampă era aprinsă în semn de bun venit.

— Acasă, am zis, bucurându-mă de privelişte.

Matthew se uită la mine în loc să privească spre castel şi zâmbi.

— Acasă.

Capitolul 28

Reveniţi în siguranţă la castel, am luat masa în camera menajerei, în faţa unui loc zdravăn.

— Unde-i Ysabeau? am întrebat-o pe Marthe când îmi aduse încă o ceaşcă de ceai.

— A ieşit, îmi răspunse ea şi se îndreptă din nou cu paşi apăsaţi spre bucătărie.

— Unde?

— Marthe! o strigă Matthew. Încercăm să nu ascundem nimic de Diana.

Ea se întoarse şi se uită urât – nu mi-am dat seama dacă la el, la mama lui absentă sau la mine.

— S-a dus în sat să stea de vorbă cu preotul. Şi cu primarul. Marthe se opri, ezită şi începu din nou: Apoi avea de gând să cureţe.

— Ce să cureţe? m-am mirat eu.

— Pădurile. Dealurile. Grotele.

Marthe părea să considere această explicaţie suficientă, dar eu m-am uitat la Matthew, căutând lămuriri.

— Marthe confundă uneori „a cerceta“ cu „a curăţa“.

Lumina focului se reflecta în faţetele pocalului său masiv.

Matthew se delecta cu nişte vin proaspăt din regiune, dar nu bea la fel de mult ca de obicei.

— Se pare că *Maman* a ieşit să se asigure că vampirii nu dau târcoale castelului.

— Caută pe cineva anume?

— Pe Domenico, desigur. Şi pe unul dintre ceilalţi vampiri ai Congregaţiei, Gerbert. Şi el e din Auvergne, din Aurillac. O să caute în câteva dintre ascunzătorile lui, ca să se asigure că nu e prin preajmă.

— Gerbert. Din Aurillac? Adică *acel* Gerbert de Aurillac, papă în secolul al zecelea, despre care se spune că avea un cap de alamă care făcea prevestiri?[63]

Faptul că Gerbert era vampir şi că odinioară fusese papă mă interesa mai puţin decât reputaţia sa de persoană preocupată de ştiinţă şi de magie.

---

[63] Papa Silvestru al II-lea (999-1003), foarte bun cunoscător al ştiinţelor arabe. Datorită orientării sale intelectuale, a avut reputaţia de vrăjitor, (n.r.)

— Uit mereu câtă istorie ştii. Îi faci până şi pe vampiri de ruşine. Da, acel Gerbert, într-adevăr. Şi, mă avertiză el, mi-aş dori foarte mult să te fereşti de el. Dacă-l întâlneşti, nu te apuca să-l chestionezi despre medicina sau astronomia arabă. Întotdeauna a fost acaparator când a venit vorba de vrăjitoare şi de magie.

Matthew mă privi posesiv.

— Ysabeau îl cunoaşte?

— O, da. Pe vremuri erau foarte apropiaţi. Dacă e pe undeva prin preajmă, îl va găsi ea. Dar nu trebuie să-ţi faci griji că va veni la castel, mă asigură Matthew. Ştie că nu e bine-venit aici. Dacă niciunul dintre noi nu e cu tine, rămâi în casă.

— Nu-ţi face griji. Nu voi părăsi castelul.

Gerbert de Aurillac nu era tocmai persoana pe care să-mi doresc s-o întâlnesc pe neaşteptate.

— Presupun că încearcă să compenseze pentru purtarea ei dinainte.

Matthew vorbise cu o voce neutră, dar continua să fie furios.

— Va trebui s-o ierţi, am zis din nou. A vrut să nu suferi.

— Nu sunt copil, Diana, iar mama n-avea de ce să mă protejeze de propria mea soţie.

Continuă să răsucească pocalul pe toate părţile. Cuvântul „soţie“ pluti în încăpere câteva clipe.

— Mi-a scăpat ceva? am întrebat eu în cele din urmă. Când ne-am căsătorit?

Matthew îşi ridică privirea.

— În clipa în care am venit acasă şi ţi-am spus că te iubesc. N-ar conta probabil în faţa unui tribunal, dar, din punctul de vedere al vampirilor, suntem căsătoriţi.

— Deci nu când ţi-am spus eu că te iubesc şi nici când mi-ai spus tu la telefon că mă iubeşti – ci doar când ai venit acasă şi mi-ai spus-o în faţă?

Aveam nevoie de precizări. Trebuia să creez un nou document pe computer, cu titlul *Fraze care sună într-un fel pentru vrăjitoare, dar înseamnă altceva pentru vampiri.*

— Vampirii se împerechează precum leii sau lupii, explică el, pe tonul unui om de ştiinţă invitat într-un documentar de televiziune. Femela îşi alege partenerul şi, odată ce acesta e de acord, lucrurile sunt clare şi definitive. Formează o pereche pe viaţă, iar restul comunităţii recunoaşte legătura dintre ei.

— Ah, am zis slab.

Ne întorseserăm la lupii norvegieni.

— Mie însă nu mi-a plăcut niciodată cuvântul „împerechere“. Sună impersonal, de parcă ai încerca să împerechezi şosete sau pantofi. Matthew puse pocalul jos şi-şi încrucişă braţele, sprijinindu-le de suprafaţa zgâriată a mesei. Dar tu nu eşti vampir, Diana. Te deranjează faptul că te consider soţia mea?

În mintea mea se dezlănţui o mică tornadă. Încercam să-mi dau seama ce are de-a face iubirea mea pentru Matthew cu nişte reprezentanţi periculoşi ai regnului animal şi cu o instituţie socială care nu mă entuziasmase niciodată prea tare. În miezul acestui vârtej nu existau însă niciun fel de semne de avertisment sau de tăbliţe indicatoare care să mă ajute să-mi găsesc calea.

— Şi atunci când doi vampiri formează un cuplu, m-am interesat eu când am fost în stare să zic ceva, obiceiul este ca femeia să asculte de bărbat, la fel ca restul haitei?

— Mă tem că da, zise el, privindu-şi mâinile.

— Hmm. Am mijit ochii în timp ce-i priveam creştetul plecat, acoperit cu păr negru. Şi eu cu ce mă aleg din aranjamentul ăsta?

— Cu dragoste, onoare, protecţie şi stabilitate, zise el, îndrăznind în cele din urmă să-mi întâlnească privirea.

— Seamănă teribil cu o slujbă de căsătorie medievală.

— Partea aia din liturghie a fost scrisă de un vampir. Dar nu te voi pune să mă slujeşti, mă asigură el în grabă, cu un aer serios. Chestia aia a fost inclusă ca să-i facă fericiţi pe oameni.

— Pe bărbaţi, de fapt. Nu-mi imaginez că femeilor le făcea vreo bucurie.

— Probabil că nu, spuse el, încercând să schiţeze un rânjet strâmb. Neliniştea însă triumfă, aşa că rânjetul i se transformă într-o expresie îngrijorată. Privirea îi coborî din nou asupra propriilor mâini.

Trecutul părea cenuşiu şi rece fără Matthew, iar viitorul promitea să fie mult mai interesant cu el alături. Indiferent cât de scurtă fusese perioada în care îmi făcuse curte, cu siguranţă mă simţeam legată de el. Şi, dat fiind comportamentul de haită al vampirilor, nu era posibil să schimb ascultarea datorată soţului cu ceva mai progresist, fie că mă numea „soţia” lui, fie că nu.

— Consider că e de datoria mea să observ, dragul meu soţ, că, la drept vorbind, mama nu te proteja de „soţia” ta. Cuvintele „soţ” şi „soţie” sunau ciudat când le rosteam eu. Nu eram soţia ta, conform prevederilor expuse mai devreme, înainte să te întorci acasă. Eram doar o fiinţă pe care o lăsaseşi aici ca pe un colet fără adresă de expediţie. Aşa că se poate spune că am scăpat uşor.

În colţurile buzelor îi rătăci un zâmbet.

— Aşa crezi? Atunci presupun că ar trebui să-ţi onorez dorinţa şi s-o iert. Îmi luă mâna şi o duse la buze, atingându-mi delicat încheieturile degetelor. Am spus că eşti a mea şi am vorbit serios.

— De-asta era aşa supărată Ysabeau ieri pentru sărutul nostru din curte. Asta explica atât mânia ei, cât şi capitularea ei bruscă. Odată ce ai hotărât că eşti cu mine, nimic nu mai poate schimba situaţia.

— Nu pentru un vampir.

— Şi nici pentru o vrăjitoare.

Matthew rupse tăcerea tot mai densă dintre noi, aruncând o privire semnificativă spre castronul meu gol. Devorasem trei porţii de tocăniţă, insistând în tot acest timp că nu mi-era foame.

— Ai terminat? mă întrebă el.

— Da, am mormăit, enervată că mă prinsese.

Era încă devreme, dar începusem să casc. Am găsit-o pe Marthe frecând o masă mare de lemn cu o combinaţie parfumată de apă fiartă, sare de mare şi lămâi, şi i-am spus noapte bună.

— Ysabeau se va întoarce curând, îi zise Matthew.

— Va lipsi toată noaptea, replică Marthe pe un ton sumbru, ridicându-şi privirea de la treabă. Voi sta eu aici.

— Cum doreşti, Marthe, spuse Matthew şi o strânse de umăr preţ de o clipă.

În timp ce urcam scările spre biroul lui, Matthew îmi povesti de unde cumpărase exemplarul său din cartea de anatomie a lui Vesalius[64] şi ce crezuse când văzuse pentru prima oară ilustraţiile. M-am prăbuşit pe canapea cu volumul în mână şi m-am uitat fericită la desenele care înfăţişau corpuri cu pielea

[64] Anatomist şi medic belgian (1514-1564), considerat fondatorul anatomiei moderne, în special datorită celebrului său tratat (n.r.)

jupuită, prea obosită să mă pot concentra la *Aurora consurgens,* în timp ce Matthew răspundea la e-mailuri. Sertarul ascuns al biroului său era bine închis, am observat eu cu uşurare.

— Am să fac o baie, am spus eu după o oră, ridicându-mă şi întinzându-mi muşchii înţepeniţi, ca să mă pregătesc să urc alte scări.

Aveam nevoie să fiu singură un timp, ca să mă gândesc la implicaţiile noului meu statut de soţie a lui Matthew. Ideea căsătoriei era relativ copleşitoare. Dacă adăugam posesivitatea vampirilor şi ignoranţa mea în privinţa a ceea ce se întâmpla, părea că venise vremea să mă opresc un timp şi să reflectez.

— Urc şi eu curând, spuse Matthew, abia dezlipindu-şi privirea de ecranul computerului.

Apa pentru baie era la fel de fierbinte şi de abundentă ca întotdeauna, şi m-am cufundat în cadă cu un geamăt de plăcere. Marthe fusese sus şi făcuse miracole cu lumânările şi cu focul. Temperatura din încăperi era confortabilă, chiar dacă nu era tocmai cald. Am derulat în minte întâmplările zilei. Să iau iniţiativa era mai bine decât să las lucrurile în voia sorţii.

Încă mă relaxam în cadă, cu părul căzându-mi peste marginea ei într-o cascadă de culoarea paiului, când se auzi o bătaie uşoară în uşă. Matthew o deschise fără să mai aştepte să răspund. Ţâşnind în picioare, m-am cufundat repede înapoi în apă când el intră.

Luă unul dintre prosoape şi-l desfăcu ca pe o pânză de corabie în vânt. Avea privirea voalată.

— Vino în pat, zise el cu o voce răguşită.

Am rămas în apă preţ de câteva bătăi ale inimii, încercând să-i descifrez expresia. Matthew îmi suportă răbdător examinarea, ţinând prosopul întins. Trăgând aer în piept, m-am ridicat, cu apa şiroindu-mi pe trupul gol. Pupilele lui Matthew se dilatară deodată, iar corpul îi rămase perfect nemişcat. Se dădu înapoi ca să mă lase să ies din cadă, după care înfăşură prosopul în jurul meu.

Ţinând prosopul strâns cu mâna la piept, am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui. Când n-am mai şovăit, am lăsat prosopul să cadă, şi pielea mea umedă a sclipit în lumina lumânărilor. Ochii lui Matthew zăboviră asupra trupului meu, iar încetineala cu care privirea lui alunecă peste formele mele şi senzaţia de fulgi de zăpadă pe piele mă făcură să simt un fior de excitaţie pe şira

spinării. Mă trase spre el fără nicio vorbă şi buzele i se mişcară pe gâtul şi pe umerii mei. Matthew trase în piept cu nesaţ mirosul meu şi degetele sale lungi şi reci îmi ridicară părul de pe ceafă şi de pe spate. Am gemut când degetul îi poposi asupra locului de pe gât în care mi se simţea pulsul.

— *Dieu,* eşti frumoasă, murmură el, şi atât de vie!

Începu din nou să mă sărute. Ridicându-i tricoul, degetele mele calde se mişcară pe pielea lui rece şi netedă. Matthew se cutremură. Reacţia sa semăna cu cea pe care o avusesem eu la primele lui atingeri reci. Am zâmbit, cu buzele lipite de gura lui, care-mi căuta gura, iar el se opri cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Nu-i aşa că e plăcut când răceala ta şi căldura mea se întâlnesc?

Matthew râse, cu un sunet profund şi voalat aidoma privirii sale. L-am ajutat să-şi tragă tricoul peste cap, apoi am început să-l împăturesc ordonat, dar mi l-a smuls din mâini, l-a făcut ghem şi l-a azvârlit într-un colţ.

— Mai târziu, zise el nerăbdător, lăsându-şi mâinile să alunece încă o dată peste corpul meu. Trupurile noastre se atinseră pentru prima oară, pe porţiuni întinse – cald şi rece, într-o întâlnire a contrariilor.

A fost rândul meu să râd, încântată de cât de minunat se potriveau trupurile noastre. I-am trasat şira spinării şi degetele mele se plimbară în sus şi-n jos pe spatele lui, până când îl făcură să plonjeze şi să-mi ia în stăpânire cu buzele scobitura gâtului şi sfârcurile.

Genunchii începură să mi se înmoaie, aşa că m-am ţinut de talia lui. În continuare nu era drept. Mâinile mele veniră în partea din faţă a pantalonilor moi de pijama şi desfăcură şnurul care-i ţinea prinşi în talie. Matthew se opri din sărutat ca să-mi arunce o privire cercetătoare. Fără să-mi iau ochii dintr-ai lui, am coborât elasticul lărgit mai jos de şolduri şi am lăsat pantalonul să cadă.

— Aşa, am zis încet de tot, acum suntem egali.

— Nici pe departe, spuse Matthew, păşind afară din cercul pantalonilor căzuţi.

Aproape am ţipat, dar mi-am muşcat buza în ultimul moment, ca să nu scot niciun sunet. Însă ochii mi s-au mărit când l-am văzut gol. Acele părţi ale corpului său care nu-mi fuseseră

vizibile până acum erau perfecte, la fel ca acelea pe care i le văzusem deja. Matthew, dezbrăcat şi lucind în lumina lumânărilor, era asemenea unei statui clasice care prindea viaţă sub privirea mea.

Fără o vorbă, mă luă de mână şi mă conduse spre pat. Stând lângă draperii, dădu deoparte cuvertura şi cearşafurile şi mă luă în braţe ca să mă aşeze pe salteaua înaltă, apoi se sui şi el în pat după mine. Când ajunse lângă mine sub învelitori, se întoarse pe o parte, cu capul sprijinit în palmă. Ca şi postura de la sfârşitul orei de yoga, era o poziţie care-mi amintea de efigiile cu cavaleri medievali din bisericile engleze.

Mi-am tras cearşafurile până sub bărbie, conştientă de acele părţi ale corpului meu care erau departe de a fi perfecte.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă el, încruntându-se.

— Am emoţii, atâta tot.

— De ce?

— N-am mai făcut niciodată sex cu un vampir.

Matthew păru şocat.

— Şi nici n-ai să faci în seara asta.

Uitând de cearşaf, m-am ridicat în coate.

— Intri peste mine în baie, mă priveşti cum ies din cadă goală, cu apa şiroind pe mine, mă laşi să te dezbrac şi apoi îmi spui că *nu* ai de gând să facem dragoste în seara asta?

— Îţi repet că nu avem niciun motiv să ne grăbim. Fiinţele din ziua de azi sunt mereu atât de zorite, murmură Matthew, trăgând cearşaful căzut şi mai jos, până îmi ajunse pe talie. Poţi să crezi că sunt de modă veche, dacă îţi place, dar vreau să savurez fiecare moment în care-ţi fac curte.

Am încercat să apuc de marginea învelitorii şi să mă acopăr, dar reflexele lui au fost mai iuţi decât ale mele. Trase cearşaful şi mai jos, ca să nu pot ajunge la el, şi mă privi cu atenţie.

— Curte? am strigat indignată. Mi-ai adus deja flori şi vin. Acum eşti soţul meu sau cel puţin aşa spui.

Am tras cearşaful de pe torsul lui. Pulsul mi se acceleră încă o dată când l-am văzut.

— Ca istoric, trebuie să ştii că o mulţime de căsătorii nu s-au consumat imediat. Atenţia îi zăbovi asupra şoldurilor şi coapselor mele, făcându-mă să îngheţ, apoi să mă-nfierbânt, într-un mod absolut încântător. În unele cazuri a fost nevoie de ani întregi de făcut curte.

— Majoritatea acestor perioade de *curte* au dus la vărsare de sânge şi la lacrimi.

Am accentuat uşor cuvântul respectiv. Matthew rânji şi-mi mângâie sânul cu degete uşoare ca un fulg, până când gâfâitul meu îl făcu să toarcă de satisfacţie.

— Promit să nu vărs sânge dacă promiţi să nu plângi.

Era mai uşor să-i ignor cuvintele decât degetele.

— Prinţul Arthur şi Caterina de Aragon! am exclamat triumfătoare, mulţumită de abilitatea mea de a-mi aminti informaţii istorice relevante în asemenea condiţii dificile. I-ai cunoscut?

— Pe Arthur, nu. Eram la Florenţa. Dar pe Caterina, da. Era aproape la fel de curajoasă ca tine. Că veni vorba despre trecut, zise Matthew, plimbându-şi uşor dosul mâinii de-a lungul braţului meu, ce ştie distinsul istoric despre tradiţia de a culca logodnicii în acelaşi pat, îmbrăcaţi, fără întreţinerea vreunor relaţii sexuale?

M-am întors pe o parte şi i-am urmărit cu vârful degetului linia maxilarului.

— Cunosc acest obicei. Dar tu nu eşti nici amish, nici englez[65]. Vrei cumva să spui că – la fel ca jurămintele căsătoriei – obiceiul de a lăsa doi oameni să împartă acelaşi pat ca să stea de vorbă cast toată noaptea a fost scornit de vampiri?

— Fiinţele moderne nu numai că se grăbesc, dar se şi concentrează excesiv asupra actului sexual. Definiţia acestuia este prea clinică şi prea îngustă. Când două persoane fac dragoste, ar trebui să fie vorba despre intimitate, despre cunoaşterea corpului celuilalt aşa cum ţi-l cunoşti pe al tău.

— Răspunde-mi la întrebare, am insistat, incapabilă să gândesc limpede în timp ce Matthew mă sărută pe umăr. Vampirii au inventat practica asta?

— Nu, zise el blând, şi ochii îi scânteiară în timp ce degetul meu îi trasa conturul bărbiei. Îl apucă uşor cu dinţii. Aşa cum promisese, nu vărsă nicio picătură de sânge. Toţi am făcut-o cândva. Olandezii şi apoi englezii au venit cu ideea de a pune scânduri între cei doi parteneri. Noi, ceilalţi, o făceam în maniera tradiţională – eram înfăşuraţi în pături, închişi într-o

---

[65] Amish este o populaţie religioasă răspândită în special în nord-vestul SUA, cunoscută pentru refuzul vieţii moderne şi un stil de viaţă rural tradiţional. Referirea la englezi este, desigur, ironică, (n.r.)

încăpere la asfinţit şi ni se dădea drumul în zori.

— Sună groaznic, am zis eu pe un ton aspru.

Atenţia lui Matthew coborî în lungul braţului meu spre rotunjimea pântecelui. Am început să mă foiesc, ca să mă sustrag privirii lui, dar mâna liberă i se încleştă pe şoldul meu, ţinându-mă nemişcată.

— Matthew, am protestat.

— Din câte-mi amintesc, zise el ignorându-mă, era un mod foarte plăcut de a petrece o noapte lungă de iarnă. Partea cea mai grea era să te arăţi nevinovat a doua zi.

Degetele i se jucau pe stomacul meu, înteţindu-mi bătăile inimii. Îi priveam corpul cu interes, alegându-mi următoarea ţintă. Gura mea poposi asupra claviculei lui, în timp ce mâna mi se strecură în jos, peste stomacul său plat.

— Sunt sigură că vă petreceaţi o bună parte din noapte dormind, am zis după ce el găsi cu cale să-mi prindă mâna şi s-o ţină deoparte câteva minute. Şoldul meu odată eliberat, mi-am lipit corpul de al lui pe toată lungimea. Trupul său reacţionă, iar pe chip mi se citi satisfacţia. Nimeni nu poate vorbi toată noaptea.

— Ah, dar vampirii n-au nevoie de somn, îmi aminti el, chiar înainte de a se trage înapoi, de a-şi înclina capul şi de a depune un sărut sub sternul meu.

I-am prins tâmplele între palme şi am ridicat capul.

— În patul ăsta e un singur vampir. Aşa-ţi închipui tu că mă vei ţine trează?

— Nu prea mi-am închipuit altceva din clipa în care te-am văzut.

Ochii lui Matthew străluciră întunecat când îşi lăsă capul în jos.

Trupul meu se arcui ca să-i întâmpine gura. Atunci el mă întoarse delicat, dar ferm pe spate, prinzându-mi ambele încheieturi cu mâna dreaptă şi ţintuindu-mi-le de pernă. Matthew clătină din cap.

— Nu ne grăbim, ai uitat?

Eram obişnuită cu acel tip de activitate sexuală care reprezintă eliberarea unor energii fizice fără întârzieri inutile sau complicaţii afective inoportune. Făcând sport şi petrecând mult timp printre alţi sportivi, eram obişnuită cu corpul meu şi cu nevoile lui, şi de obicei se găsea cineva în jur care să mă ajute

să le satisfac. Nu făcusem niciodată sex la întâmplare şi aveam grijă când îmi alegeam partenerii, dar majoritatea experienţelor mele fuseseră cu bărbaţi care-mi împărtăşeau atitudinea relaxată şi erau mulţumiţi să se bucure de câteva întâlniri pasionale şi apoi să revină la o relaţie amicală, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Matthew îmi arăta cât se poate de clar că acele zile şi nopţi erau de domeniul trecutului. Cu el sexul nu avea să mai fie direct şi necomplicat – şi eu nu ştiam ce înseamnă să faci cu adevărat dragoste. Aş fi putut la fel de bine să fiu virgină. Sentimentele mele profunde pentru el începeau să se întrepătrundă în mod inseparabil cu reacţiile corpului meu, iar degetele şi gura lui le legau laolaltă cu noduri complicate, chinuitor de plăcute.

— Avem tot timpul din lume, spuse el, mângâindu-mi partea interioară a braţelor cu vârfurile degetelor, întreţesând dragostea şi dorinţa fizică până când corpul mi se încordă tot.

Matthew începu să mă studieze cu atenţia extaziată a unui cartograf care s-a trezit pe ţărmul unei lumi noi. Am încercat să ţin pasul cu el, vrând să-i descopăr şi eu corpul în timp ce el îl explora pe al meu, dar îmi ţintui mâinile ferm pe pernă. Când am început să mă plâng de-adevăratelea că situaţia mi se părea nedreaptă, găsi o cale eficientă de a mă reduce la tăcere. Degetele lui reci se strecurară între picioarele mele şi atinseră singurii centimetri de pe trupul meu care rămăseseră neexploraţi.

— Matthew, am reuşit să îngaim eu, nu cred că aşa era tradiţia.

— În Franţa aşa era, zise el din cale-afară de mulţumit, cu o sclipire vicleană în ochi.

Dădu drumul încheieturilor mele, convins pe bună dreptate că nu aveam să mai încerc să mă retrag acum, iar eu i-am prins faţa în mâini. Ne-am sărutat, îndelung şi profund, şi picioarele mele se desfăcură precum copertele unei cărţi. Degetele lui Matthew se jucară cu mine, mă tachinară şi dansară între picioarele mele până când plăcerea ajunse atât de intensă încât mă făcu să mă cutremur.

Matthew mă ţinu în braţe până când tremurul încetă şi inima mea reveni la ritmul ei normal. Când am avut în cele din urmă energia să-l privesc, arăta ca o pisică extrem de mulţumită de

sine.

— Care este acum opinia istoricului despre nopţile caste? mă întrebă.

— Sunt mult mai lipsite de inocenţă decât au fost prezentate în literatura de specialitate, am zis, atingându-i buzele cu degetele. Şi, dacă într-adevăr cu asta se îndeletnicesc noaptea logodnicii amish, nu-i de mirare că n-au nevoie de televizor.

Matthew chicoti, fără ca expresia de satisfacţie să i se şteargă vreun moment de pe chip.

— Acum ţi-e somn? întrebă el, trecându-şi degetele prin părul meu.

— O, nu! L-am împins, întorcându-l cu faţa în sus. Îşi împreună mâinile sub cap şi mă privi cu un alt surâs satisfăcut. Nici pomeneală. În plus, acum e rândul meu.

L-am studiat cu aceeaşi intensitate pe care el o revărsase asupra mea. În timp ce înaintam centimetru cu centimetru spre şoldul lui, îmi atrase atenţia o umbră albă, triunghiulară, îngropată adânc sub pielea sa netedă. Încruntându-mă, i-am examinat cu atenţie tot pieptul. Erau acolo mai multe semne ciudate, unele de forma unor fulgi de nea, altele în zigzag. Niciunul nu era însă făcut pe piele. Toate erau încrustate undeva adânc.

— Ce-i asta, Matthew?

I-am atins un fulg de nea foarte mare de sub clavicula stângă.

— E doar o cicatrice, îmi zise el, întinzând gâtul să vadă. Aia a fost făcută cu vârful unei săbii. Cred că în timpul Războiului de o Sută de Ani, nu-mi mai amintesc exact.

M-am căţărat peste el ca să văd mai bine, lipindu-mi pielea caldă de a lui. Oftă fericit.

— O cicatrice? Întoarce-te. Scotea mici sunete de plăcere în timp ce mâinile mele îi cercetau spatele. Ah, Matthew.

Iată-mi adeverite cele mai mari temeri. Erau zeci, dacă nu chiar sute de semne. M-am aşezat în genunchi pe pat şi am tras cearşaful de pe picioarele lui. Erau şi acolo.

Matthew îşi întoarse capul spre spate.

— Ce s-a întâmplat? Nu mai avu nevoie de răspuns când îmi văzu faţa, aşa că se întoarse şi se ridică în şezut.

— Nu-i nimic, *mon cœur.* Doar trupul meu de vampir, care-şi păstrează rănile.

— Sunt atât de multe.

Tocmai descoperisem încă una, pe proeminenţa musculară de la îmbinarea braţului cu umărul.

— Ţi-am spus că vampirii sunt greu de ucis. Şi totuşi, sunt mulţi care se străduiesc din răsputeri s-o facă.

— Te-a durut când ai fost rănit?

— Ştii doar că simt plăcere. De ce n-aş simţi şi suferinţă? Da, m-au durut. Dar s-au vindecat rapid.

— Cum de nu le-am văzut mai devreme?

— E nevoie de lumină potrivită şi trebuie să te uiţi cu atenţie. Te deranjează? mă întrebă Matthew pe un ton ezitant.

— Cicatricile în sine? Am scuturat din cap. Nu, sigur că nu. Îmi vine doar să-i vânez şi să-i omor pe toţi cei care ţi le-au făcut.

Ca şi *Ashmole 782,* corpul lui Matthew era un palimpsest. Suprafaţa sa strălucitoare ascundea o întreagă poveste, la care făceau trimitere cicatricile. M-am înfiorat la gândul tuturor bătăliilor pe care Matthew le purtase deja, în războaie declarate sau nu.

— Ai luptat destul. Vocea îmi tremura de furie şi de remuşcare. Ajunge!

— E un pic cam târziu, Diana. Sunt un războinic.

— Nu, nu eşti, am zis aprig. Eşti un om de ştiinţă.

— Sunt războinic de mai de mult. Şi sunt greu de omorât. Iată dovada. Arătă spre corpul său lung şi alb. Ca semn al indestructibilităţii sale, cicatricile erau ciudat de reconfortante. În plus, majoritatea făpturilor care m-au rănit au dispărut de mult, continuă el. Va trebui să renunţi la dorinţa asta.

— Şi cu ce o voi înlocui?

Mi-am tras cearşaful deasupra capului ca pe un cort. O vreme nu se mai auzi nimic, în afară de câte un geamăt scos de Matthew, de trosnetul buştenilor în vatră şi de strigătul său de plăcere peste un timp. Cuibărindu-mă sub braţul său, mi-am petrecut un picior peste al lui. Matthew mă privi deschizând un ochi.

— Asta vă învaţă mai nou la Oxford? mă întrebă el.

— E magie. M-am născut cu ştiinţa de a te face fericit.

Mâna mea se odihnea deasupra inimii lui, şi mă simţeam mulţumită că înţelesesem instinctiv unde şi cum să-l ating, când să fiu delicată şi când să dau frâu liber pasiunii.

— Dacă asta e magie, atunci sunt şi mai încântat să-mi împart restul vieţii cu o vrăjitoare, spuse el, părând, după voce, la fel

de mulţumit ca şi mine.

— Vrei să spui restul vieţii *mele,* nu al vieţii tale.

Matthew rămase suspect de tăcut, aşa că m-am ridicat să-i văd expresia feţei.

— În noaptea asta, mă simt de treizeci şi şapte de ani. Încă mai important, sunt convins că la anul mă voi simţi de treizeci şi opt.

— Nu înţeleg, am zis eu, neliniştită.

Mă trase înapoi lângă el şi mă adăposti cu capul sub bărbia sa.

— Mai bine de o mie de ani, am rămas în afara timpului, lăsând să treacă zilele şi anii pe lângă mine. De când sunt cu tine, sunt conştient de scurgerea lui. Pentru vampiri e uşor să uite asemenea lucruri. Este unul dintre motivele pentru care Ysabeau e atât de obsedată de cititul ziarelor – ţine să-şi amintească ei înseşi că se schimbă mereu ceva, chiar dacă timpul n-o schimbă pe ea.

— Nu te-ai mai simţit niciodată aşa?

— De câteva ori, dar fugitiv. O dată sau de două ori în luptă, când m-am temut că voi muri.

— Deci e vorba de pericol, nu doar de dragoste.

Am simţit cum mă străbate o undă rece de frică, dându-mi seama cât de detaşat vorbeam despre război şi despre moarte.

— Acum viaţa mea are un început, un mijloc şi un sfârşit. Tot ce a fost înainte a fost un preambul. Acum te am pe tine. Într-o zi, tu vei dispărea, iar viaţa mea se va sfârşi.

— Nu neapărat, am zis repede. Eu mai am doar câteva decenii de viaţă – pe când tu ai putea trăi oricât.

O lume fără Matthew era de neconceput.

— Vom vedea, zise el încet, mângâindu-mă pe umăr.

Dintr-odată, siguranţa sa deveni pentru mine de o importanţă capitală.

— O să ai grijă, da?

— Nimeni nu supravieţuieşte atâtea secole ca mine fără să aibă grijă de el. Întotdeauna am grijă. Acum mai mult ca oricând, căci am mult mai mult de pierdut.

— Aş prefera să trăiesc cu tine clipele astea – doar noaptea de azi – decât secole întregi cu altcineva, i-am şoptit.

Matthew îmi cântări spusele.

— Presupun că, dacă mi-a luat numai câteva săptămâni ca să

mă simt din nou de treizeci şi şapte de ani, aş putea să ajung în stadiul în care o clipă cu tine ar fi suficientă, îmi zise, lipindu-mă mai tare de el. Dar discuţia asta e prea serioasă pentru patul conjugal.

— Credeam că scopul unui cuplu inocent închis într-o cameră era să stea de vorbă, am spus eu cu afectare.

— Depinde pe cine întrebi – pe cei închişi sau pe cei care-i închid. Matthew începu să-şi coboare buzele de la ureche spre umerii mei. În plus, aş vrea să discut cu tine despre o altă parte a slujbei medievale a căsătoriei.

— Adevărat, dragul meu soţ?

L-am muşcat uşor de ureche.

— Nu face asta, zise el cu severitate prefăcută. Fără muşcături în pat.

Am mai făcut-o o dată.

— Mă refeream la partea aceea a ceremoniei în care soţia ascultătoare, zise el, privindu-mă ţintă, promite să fie „frumoasă şi planturoasă în pat şi-acasă“. Cum intenţionezi să te ţii de această promisiune? Îşi îngropă faţa între sânii mei, ca şi cum ar fi putut găsi răspunsul acolo.

După alte câteva ore de discutat despre liturghia medievală, începusem să privesc cu alţi ochi atât ceremoniile bisericeşti, cât şi obiceiurile populare. Şi niciodată nu împărtăşisem un asemenea sentiment de intimitate cu altcineva.

Simţindu-mă relaxată şi în largul meu, m-am ghemuit lângă trupul deja familiar al lui Matthew, astfel încât capul să mi se odihnească sub inima lui. El îşi petrecu degetele iar şi iar prin părul meu, până când am adormit.

Chiar înainte de răsărit m-am trezit din cauza unui zgomot ciudat care venea din pat, de lângă mine, şi care suna a pietriş rostogolindu-se într-un tub de metal.

Matthew dormea – şi sforăia. Arăta mai mult ca niciodată asemenea unei efigii de cavaler pe un mormânt. Nu-i lipseau decât câinele de la picioare şi sabia prinsă la centură.

Am tras învelitoarea pe el. Nici măcar nu se clinti. I-am netezit părul peste cap, iar el continuă să respire profund. L-am sărutat uşor pe buze şi nu avu nicio reacţie. I-am zâmbit vampirului meu frumos, care dormea ca un mort, şi m-am simţit cea mai norocoasă făptură de pe planetă. M-am strecurat afară din pat.

Afară, norii atârnau încă pe cer, dar la orizont erau suficient

de subţiri ca să dezvăluie urme uşoare de roşu îndărătul straturilor cenuşii. „S-ar putea chiar să se însenineze azi“, m-am gândit, întinzându-mă un pic şi privind înapoi silueta alungită a lui Matthew. Avea să fie inconştient ore întregi. Pe de altă parte, eu mă simţeam agitată şi ciudat de împrospătată. M-am îmbrăcat repede, cu gândul să ies în grădină şi să fiu singură o vreme.

Când am terminat cu îmbrăcatul, Matthew era în continuare adâncit în somnul său rar şi împăcat.

— Mă voi întoarce înainte să-ţi dai seama, am şoptit, sărutându-l.

N-am văzut nici urmă de Marthe sau de Ysabeau. Din bucătărie am luat un măr din castronul pus deoparte pentru cai şi am muşcat din el. Miezul fraged avea un gust proaspăt şi intens.

M-am strecurat în grădină, plimbându-mă pe cărările cu pietriş, sorbind cu nesaţ mirosul de ierburi şi de trandafiri albi strălucitori în lumina zorilor. Dacă n-ar fi fost hainele mele moderne, m-aş fi putut crede în secolul al şaisprezecelea, cu toate acele răzoare pătrate, ordonate, cu gardurile din mlădiţe de salcie, menite să ţină iepurii la distanţă – deşi vampirii din castel erau cu siguranţă un mijloc mai bun de a-i împiedica să se apropie decât cei câţiva centimetri de crenguţe împletite.

Aplecându-mă, mi-am trecut degetele peste plantele care-mi creşteau la picioare. Una dintre ele era şi în ceaiul lui Marthe. Rută, mi-am dat seama cu satisfacţie, bucuroasă că ţinusem minte.

O rafală de vânt suflă pe lângă mine, eliberând nesuferita şuviţă de păr care nu voia să stea la locul ei. Am tras de ea înapoi cu degetele, exact în clipa în care un braţ m-a prins şi m-a săltat în aer.

Urechile îmi pocniră. Eram purtată ca vântul şi ca gândul spre înaltul cerului.

Furnicăturile uşoare de pe piele îmi confirmară ceea ce ştiam deja. Când am deschis ochii lângă mine era o vrăjitoare.

Capitolul 29

Ochii celei care mă răpise străluceau albastru-deschis deasupra unor pometi înalţi, bine definiţi, umbriţi de o claie de păr platinat. Purta un pulover gros, pe gât, împletit de mână, şi o pereche de blugi strâmţi. Deşi n-avea straie negre sau mătură, era – inconfundabil – o vrăjitoare.

Fluturând dispreţuitor din degete, opri sunetul ţipătului meu înainte să-mi iasă din gâtlej. Braţul ei viră spre stânga şi am început să zburăm mai mult orizontal decât vertical pentru prima oară de când mă culesese din grădina de la Sept-Tours.

Matthew avea să se trezească şi să descopere c-am dispărut. Nu-şi va ierta niciodată faptul că adormise, aşa cum nu mă va ierta nici pe mine că ieşisem afară.

„Proastă ce eşti“, mi-am spus în gând.

— Chiar aşa, Diana Bishop, spuse vrăjitoarea cu un accent ciudat.

Am trântit uşa imaginară dinapoia ochilor, cea care oprise întotdeauna tentativele invazive trecătoare ale vrăjitoarelor şi demonilor.

Ea izbucni în râs, un sunet argintiu care-mi dădu fiori până-n măduva spinării. Înfricoşată, aflată la sute de metri deasupra regiunii Auvergne, mi-am golit mintea, sperând să nu-i las nimic de descoperit odată ce avea să-mi străpungă şubredele linii de apărare. Şi atunci ea îmi dădu drumul.

În timp ce pământul se apropia vertiginos de mine, gândurile mi se adunară în jurul unui singur cuvânt – Matthew.

Vrăjitoarea mă prinse din nou când începusem să simt mirosul ierbii.

— Eşti prea uşor de dus pe sus pentru cineva care nu poate să zboare. Oare de ce n-o faci, mă întreb?

Am recitat în gând regii şi reginele Angliei, ca să-mi păstrez mintea limpede.

Ea oftă.

— Nu sunt duşmanul tău, Diana. Suntem amândouă vrăjitoare.

Vânturile îşi schimbară direcţia. Zburam spre sud, apoi spre vest, îndepărtându-ne de Sept-Tours. Mi-am pierdut rapid simţul orientării. Pata strălucitoare de lumină din depărtare putea fi Lyonul, dar nu ne îndreptam într-acolo. Am luat-o în schimb spre

munţi – dar aceştia nu arătau precum vârfurile pe care mi le arătase Matthew mai devreme.

Am coborât spre ceva care semăna cu un crater, despărţit de peisajul de ţară din jur prin râpe ce se căscau abrupt şi prin păduri năpădite de tufişuri. Se dovedi a fi un castel medieval în ruină, cu ziduri înalte şi cu temelii groase, care se înfigeau adânc în pământ. În interiorul a ceea ce mai rămăsese din clădirile de mult abandonate, înghesuite la umbra fortăreţei, creşteau copaci. Castelul nu etala nici măcar o singură linie graţioasă sau vreo podoabă plăcută ochiului. Existenţa sa avea un singur rost – să ţină afară pe oricine ar fi vrut să intre. Cărările prăpădite şi înnoroiate ce duceau peste munţi erau singura legătură cu restul lumii. Inima mi se strânse.

Vrăjitoarea întinse picioarele şi-şi îndreptă degetele în jos, şi, văzând că nu o imit, mă forţă s-o fac cu o altă fluturare a mâinii. Oscioarele din degetele mele protestară simţind presiunea invizibilă. Am alunecat în lungul a ceea ce mai rămăsese din acoperişurile de ţiglă gri, fără să le atingem, spre o curte centrală de mici dimensiuni. Tălpile mi se îndreptară brusc şi se izbiră de pavajul din piatră, iar şocul mi se transmise în sus, prin picioare.

— Cu timpul ai să înveţi să aterizezi mai lin, zise vrăjitoarea pe un ton degajat.

Îmi era imposibil să cuprind cu mintea schimbarea de situaţie. În urmă cu doar câteva clipe eram întinsă în pat, alături de Matthew, moţăind mulţumită. Acum, iată-mă într-un castel friguros şi umed, împreună cu o vrăjitoare necunoscută.

Când două personaje palide se desprinseră din umbră, dezorientarea mea se transformă în teroare. Unul era Domenico Michele. Celălalt îmi era necunoscut, dar atingerea de gheaţă a privirii lui îmi spunea că era şi el vampir. Un val de tămâie şi de sulf mă ajută să-l identific: era Gerbert de Aurillac, vampirul papă.

Gerbert nu avea o prezenţă fizică intimidantă, dar era rău până-n măduva oaselor, ceea ce mă făcu să mă dau înapoi instinctiv. Urmele întunericului din el i se vedeau în ochii căprui, care mă priveau din orbitele adânci, de deasupra unor pometi atât de proeminenţi încât pielea părea întinsă la maximum peste ei. Nasul i se curba uşor spre buzele subţiri, arcuite într-un zâmbet plin de cruzime.

În comparaţie cu ochii întunecaţi ai acestui vampir aţintiţi asupra mea, ameninţarea reprezentată de Peter Knox pălea.

— Îţi mulţumesc pentru castel, Gerbert, zise vrăjitoarea mieros, ţinându-mă aproape de ea. Ai avut dreptate – aici nu ne va deranja nimeni.

— E o plăcere pentru mine să vă am oaspeţi, Satu. Pot să-ţi examinez vrăjitoarea? întrebă Gerbert cu blândeţe, mergând încet de la dreapta la stânga şi invers, ca şi cum ar fi căutat cel mai bun punct de observaţie din care să contemple un exponat interesant. Dat fiind că a fost cu de Clermont, este dificil să-mi dau seama unde începe mirosul ei şi unde se termină al lui.

Satu îi aruncă o privire întunecată când auzi numele lui Matthew.

— Diana Bishop este în grija mea acum. Prezenţa voastră aici nu mai este necesară.

Privirea lui Gerbert rămase aţintită asupra mea cât timp înaintă cu paşi mici, măsuraţi, spre mine. Lentoarea exagerată nu făcea decât să-i accentueze aerul de ameninţare mută.

— E o carte stranie, nu-i aşa, Diana? Cu o mie de ani în urmă, am luat-o de la un mare vrăjitor din Toledo. Când am adus-o în Franţa, era deja ferecată în mai multe straturi de vrăji.

— În pofida cunoştinţelor tale într-ale magiei, n-ai fost în stare să-i descoperi secretele. Dispreţul din vocea vrăjitoarei era inconfundabil. Manuscrisul se află şi acum sub o vrajă la fel de puternică. Lasă-l în seama noastră.

Gerbert continuă să înainteze.

— Am cunoscut o vrăjitoare cu un nume asemănător cu al tău – Meridiana. Desigur, n-a vrut să mă ajute să aflu tainele manuscrisului. Dar am subjugat-o cu ajutorul sângelui meu. Acum era suficient de aproape pentru ca răceala emanată de corpul său să-mi dea fiori. De fiecare dată când beam din ea, sângele ei îmi transmitea informaţii despre magia ei şi fragmente din cunoştinţele ei. Toate au durat însă enervant de puţin. Trebuia să mă întorc periodic la ea. A devenit slabă şi uşor de controlat. Degetul lui Gerbert îmi atinse faţa. Ochii Meridianei semănau destul de mult cu ai tăi. Ce-ai văzut, Diana? Vrei să-mi împărtăşeşti şi mie?

— Ajunge, Gerbert.

Vocea lui Satu hârâi ameninţător. Domenico scoase un mârâit.

— Să nu crezi că asta-i ultima dată când mă vezi, Diana. Vrăjitoarele te vor coborî întâi în iad. Apoi Congregaţia îţi va hotărî soarta. Ochii lui Gerbert se pironiră sfredelitori într-ai mei, iar degetul îi alunecă pe obrazul meu, mângâindu-mă.

— După asta, vei fi a mea. Deocamdată, zise el cu o mică plecăciune înspre Satu, îţi aparţine.

Vampirii se retraseră. Domenico privi în urmă, nevrând să plece. Satu aşteptă cu o privire goală, până când sunetul metalului pe lemn şi piatră o anunţă că părăsiseră castelul. Ochii ei albaştri se treziră la viaţă şi se aţintiră asupra mea. Cu un gest mărunt, rupse vraja care mă împiedicase să vorbesc.

— Cine eşti? am zis eu cu voce spartă când am putut să articulez din nou cuvinte.

— Numele meu este Satu Järvinen, răspunse ea, mergând în jurul meu în cerc, cu o mână la spate.

Mersul ei îmi trezi amintirea adânc îngropată a unei altei mâini care se mişcase la fel. Odinioară, Sarah descrisese un cerc asemănător în curtea din spate a casei noastre din Madison, când încercase să lege un câine vagabond cu o vrajă, dar mâna din mintea mea nu-i aparţinea ei.

Talentele lui Sarah păleau pe lângă ale vrăjitoarei acesteia. Fusese evident că era puternică din felul în care zbura. Dar se pricepea şi la vrăji. Chiar în clipa aceasta, mă închidea îndărătul unor fire de magie fragile ca nişte funigei, care se întindeau prin întreaga curte fără ca ea să rostească o vorbă. Orice speranţă de a evada cu uşurinţă mi se evaporă.

— De ce m-ai răpit? am întrebat, încercând să-i distrag atenţia de la ceea ce făcea.

— Am încercat să te facem să-ţi dai seama cât de periculos este Clairmont. N-am fi vrut să ajungem atât de departe, dar ai refuzat să ne asculţi.

Cuvintele rostite de Satu erau cordiale şi spuse cu voce blândă.

— N-ai venit să petreci cu noi de Mabon, l-ai ignorat pe Peter Knox. Vampirul ăla se apropia tot mai tare cu fiecare zi. Dar acum eşti în siguranţă, nu te mai poate atinge.

Toate instinctele mă avertizau de primejdie.

— Nu e vina ta, continuă Satu, atingându-mă uşor pe umăr.

Pielea mă furnică, iar vrăjitoarea zâmbi.

— Vampirii sunt seducători, sunt absolut fermecători. Ai fost

fascinată de el, aşa cum a fost subjugată şi Meridiana de Gerbert. Nu te învinuim pentru asta, Diana. Ai fost exagerat de protejată în copilărie. N-aveai cum să-l vezi aşa cum e.

— Nu sunt subjugată de Matthew, am insistat.

Dincolo de definiţia din dicţionar, habar n-aveam ce putea să însemne cuvântul acesta, dar Satu îl făcea să denote constrângere.

— Eşti absolut sigură? mă întrebă ea cu blândeţe. N-ai gustat niciodată vreun strop din sângele lui?

— Sigur că nu!

Chiar dacă din copilăria mea lipsiseră complet antrenamentele de magie, nu eram chiar neştiutoare. Sângele de vampir era o substanţă puternică, care-ţi schimba viaţa.

— Nu-ţi aduci aminte de vreun gust puternic sărat? Vreo oboseală neobişnuită? Nu te-ai cufundat niciodată într-un somn profund în prezenţa lui, chiar dacă nu-ţi doreai să închizi ochii?

În avionul care zbura spre Franţa, Matthew îşi pusese degetele pe buze, apoi le atinsese pe ale mele. Atunci simţisem gust de sare. Următorul lucru pe care îl ţineam minte era sosirea în Franţa. Siguranţa începu să mi se clatine.

— Am înţeles. Deci *ţi-a dat* din sângele lui. Satu clătină din cap. Nu e bine, Diana. Noi ne-am gândit că s-ar putea să fie aşa, după ce te-a urmărit până la colegiu în seara de Mabon şi a intrat pe geam în camera ta.

— Ce spui?

Sângele îmi îngheţă în vine. Matthew nu mi-ar fi dat niciodată din sângele lui şi nu mi-ar fi violat niciodată teritoriul. Ar fi făcut-o doar cu un motiv, pe care mi l-ar fi împărtăşit.

— În seara în care v-aţi cunoscut, Clairmont ţi-a luat urma până la apartamentul tău. S-a căţărat printr-o fereastră deschisă şi a rămas înăuntru ore întregi. Nu te-ai trezit atunci? Înseamnă că şi-a folosit sângele ca să te ţină adormită. Cum altfel să înţelegem?

În noaptea aceea îmi simţisem gura plină de gustul cuişoarelor. Am închis ochii încercând să izgonesc amintirea şi suferinţa care o însoţea.

— Relaţia asta n-a fost decât o înşelăciune bine pusă la punct, Diana. Matthew Clairmont n-a vrut decât un singur lucru: manuscrisul pierdut. Tot ce a făcut şi fiecare minciună pe care ţi-a spus-o au fost un mijloc de a-şi atinge scopul.

— Nu. Era imposibil. Nu se putea să mă fi minţit noaptea trecută. Nu când stăteam unul în braţele celuilalt.

— Ba da. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun lucrurile astea, dar nu ne-ai dat de ales. Am încercat să vă ţinem departe unul de altul, dar eşti cumplit de încăpăţânată.

„Întocmai ca tatăl meu”, m-am gândit.

Am mijit ochii.

— De unde să ştiu că nu minţi?

— Vrăjitoarele nu se pot minţi între ele. La urma urmelor, suntem surori.

— Surori? am întrebat, şi suspiciunile mele se intensificară. Eşti exact ca Gillian – ea pretindea că mi-e soră, dar în acest timp strângea informaţii şi încerca să mă monteze împotriva lui Matthew.

— Deci ştii despre Gillian, zise Satu pe un ton plin de regret.

— Ştiu că mă urmărea.

— Ştii şi că e moartă?

Vocea lui Satu deveni dintr-odată maliţioasă.

— Poftim?

Podeaua păru să se încline şi am simţit cum alunec pe panta ei bruscă.

— Clairmont a omorât-o. De-asta te-a luat din Oxford atât de precipitat. Încă o victimă nevinovată, în legătură cu care a împiedicat presa să scrie pe larg. Oare cum sunau titlurile…? A, da: „Tânără profesoară americană moartă în străinătate în timp ce făcea cercetări“.

Gura lui Satu se curbă într-un zâmbet răutăcios.

— Nu. Am clătinat din cap. N-a omorât-o Matthew.

— Te asigur că el a făcut-o. Fără îndoială, întâi a luat-o la întrebări. Se pare că vampirii încă n-au învăţat că e inutil să omori mesagerul.

— Fotografia părinţilor mei.

Matthew ar fi putut să omoare pe oricine îmi trimisese poza aceea.

— A fost un gest exagerat din partea lui Peter să ţi-o trimită şi o neglijenţă din partea lui s-o pună pe Gillian să ţi-o aducă, continuă Satu.

— Clairmont însă e prea inteligent ca să lase urme. A făcut în aşa fel să pară o sinucidere şi a lăsat cadavrul sprijinit de uşa lui Peter de la Randolph Hotel, ca pe o carte de vizită.

Gillian Chamberlain nu-mi fusese prietenă, dar să ştiu că nu se va mai apleca niciodată peste fragmentele acelea de papirus păstrate sub sticlă mă tulbură mai mult decât m-aş fi aşteptat.

Cel care o omorâse fusese iar Matthew. Mintea mi se învârtea. Cum putea Matthew să spună că mă iubeşte şi să-mi ascundă totuşi asemenea lucruri? Secretele erau una, dar crima – chiar şi sub pretextul răzbunării şi al ripostei – era alta. Mă tot avertizase că nu e o persoană de încredere. Nu-i dădusem atenţie deloc, respingându-i spusele. Oare şi asta făcuse parte din planul lui, era tot o strategie menită să mă ademenească să am încredere în el?

— Trebuie să mă laşi să te ajut. Vocea lui Satu redevenise blândă. Lucrurile au mers prea departe, iar tu eşti în pericol de moarte. Te pot învăţa să-ţi foloseşti puterea. Apoi vei fi în stare să te aperi de Clairmont şi de alţi vampiri, precum Gerbert şi Domenico. Într-o zi vei fi o mare vrăjitoare, Diana, la fel ca mama ta. Poţi avea încredere în mine. Suntem rude.

— Rude, am repetat, cu mintea amorţită.

— Mama şi tatăl tău nu şi-ar fi dorit să cazi în ghearele unui vampir, îmi explică Satu, ca unui copil. Ei ştiau cât este de important să păstrăm legăturile dintre vrăjitoare.

— Ce-ai spus?

Vârtejul se oprise. Mintea mea părea, dimpotrivă, neobişnuit de ageră, şi simţeam furnicături peste tot pe piele, ca şi cum s-ar fi holbat la mine o sută de vrăjitoare. Uitam ceva, ceva legat de părinţii mei care făcea ca tot ce spusese Satu să fie o minciună.

Un sunet straniu mi se strecură în urechi. O serie de şuierături şi de trosnete, ca şi cum cineva ar fi tras de nişte frânghii peste o piatră. Privind în jos, am văzut nişte rădăcini groase, maronii, care se întindeau şi se răsuceau peste podea, târându-se în direcţia mea.

Satu nu păru să le observe.

— Părinţii tăi ar fi vrut să rămâi fidelă responsabilităţilor pe care le ai în calitate de membră a neamului Bishop şi de vrăjitoare.

— Părinţii mei?

Am renunţat să mai fiu atentă la podea, încercând să mă concentrez în schimb asupra cuvintelor lui Satu.

— Loialitatea şi credinţa ta ar trebui să se îndrepte spre mine

şi spre surorile tale vrăjitoare, nu spre Matthew Clairmont. Gândeşte-te la mama şi la tatăl tău. Gândeşte-te cât de tare i-ar afecta relaţia asta, dacă ar şti de ea.

Am simţit un presentiment ca un deget îngheţat pe şira spinării şi toate instinctele mă avertizară că vrăjitoarea aceasta era periculoasă. Rădăcinile ajunseseră între timp la picioarele mele. Ca şi cum mi-ar fi simţit nenorocirea, îşi schimbară dintr-odată direcţia, săpând în dalele de piatră de o parte şi de alta a locului în care stăteam, apoi se împletiră într-o reţea rezistentă şi invizibilă sub podelele castelului.

— Gillian mi-a spus că vrăjitoarele mi-au omorât părinţii, am răspuns. Poţi să dezminţi? Spune-mi adevărul despre cele întâmplate în Nigeria.

Satu rămase tăcută. Tăcerea ei avea valoarea unei mărturisiri.

— Exact aşa cum credeam, am zis eu cu amărăciune.

O mişcare abia observabilă a încheieturii ei mă aruncă pe spate, cu picioarele în aer. Am fost târâtă de mâini invizibile pe suprafaţa alunecoasă a curţii, cu dale reci ca gheaţa, apoi într-un spaţiu cavernos cu ferestre înalte, care mai păstra doar o porţiune din acoperiş.

Spatele mă durea de parcă aş fi fost bătută din cauza pietrelor vechii săli a castelului. Încă mai rău, zvârcolirile mele împotriva magiei lui Satu erau lipsite de experienţă şi complet inutile. Ysabeau avea dreptate. Slăbiciunea mea – faptul că ignorasem ceea ce eram şi modalităţile în care puteam să mă apăr – mă făcuse să intru în mare încurcătură.

— Încă o dată refuzi să asculţi de vocea raţiunii. Nu vreau să-ţi fac rău, Diana, n-am de ales dacă asta e singura metodă prin care te pot face să înţelegi gravitatea situaţiei. Trebuie să renunţi la Matthew Clairmont şi să ne arăţi ce ai făcut ca să chemi manuscrisul.

— Nu voi renunţa niciodată la soţul meu şi nici nu voi ajuta pe vreuna dintre voi să revendice *Ashmole 782.* Nu ne aparţine.

Răsplata pentru această remarcă a fost urletul care sfâşie liniştea, dându-mi senzaţia că îmi îngheaţă sângele în vine şi-mi crapă capul în două. Urmă o cacofonie de sunete oribile, atât de greu de suportat încât m-am prăbuşit în genunchi, acoperindu-mi capul cu braţele.

Satu îşi miji ochii până ajunseră cât două fante, şi m-am trezit

pe spate pe piatra rece.

— „Nu *ne* aparţine”? îndrăzneşti să te consideri vrăjitoare când vii aici din patul unui vampir?

— *Sunt* vrăjitoare, am replicat tăios, surprinsă de cât de tare mă usturase dispreţul ei.

— Eşti o ruşine, întocmai ca Stephen, şuieră Satu. Încăpăţânat, gata oricând să contrazică, independent. Şi atât de plin de secrete.

— Aşa e, Satu, sunt exact ca tatăl meu. El nu ţi-ar fi spus nimic. Nici eu n-o voi face.

— Ba o vei face. Singurul mod în care vampirii pot descoperi secretele unei vrăjitoare este să le absoarbă picătură cu picătură.

Ca să-mi arate ce voia să spună, Satu flutură din degete în direcţia antebraţului meu drept. Mâna unei alte vrăjitoare zvâcnise cu multă vreme în urmă spre o tăietură de pe genunchiul meu, dar gestul acela îmi închisese rana mai bine decât orice bandaj. Gestul acesta făcu să-mi treacă un cuţit invizibil prin piele. Sângele începu să picure din rană. Satu îl privea cum se scurge ca hipnotizată.

Am acoperit tăietura cu cealaltă mână, exercitând presiune asupra rănii. Era surprinzător de dureroasă, şi începu să mă cuprindă neliniştea.

Nu, spuse o voce cunoscută, aprigă. *Nu trebuie să cedezi în faţa durerii.*

M-am luptat să-mi recapăt controlul asupra mea.

— Ca vrăjitoare, eu am alte metode de a descoperi ceea ce ascunzi. Am să te deschid, Diana, şi am să găsesc sursa fiecărui secret al tău, îmi promise Satu. Mai vedem noi atunci cât de încăpăţânată eşti.

Am simţit cum sângele îmi fuge din cap, lăsându-mă ameţită. Vocea cunoscută îmi atrase atenţia, şoptindu-mi numele.

Faţă de cine ţinem secrete, Diana?

„Faţă de toată lumea“, am răspuns în sinea mea, automat, ca şi cum întrebarea ar fi fost una de rutină.

Încă un rând de uşi, de data asta mult mai solide, se închiseră cu zgomot înapoia barierelor prea slabe care împiedicaseră până acum orice vrăjitoare curioasă să-mi pătrundă în minte.

Satu zâmbi şi ochii îi sclipiră când îmi detectă noile linii de apărare.

— Uite că deja am descoperit un secret. Să vedem ce altceva găsim, în afară de abilitatea de a-ţi proteja mintea.

Vrăjitoarea rosti ceva nedesluşit, iar corpul meu se răsuci şi se trânti pe podea, cu faţa în jos. Impactul îmi tăie răsuflarea. Un cerc de foc se înălţă din pietrele reci, arzând cu flăcări verzi şi toxice.

Ceva incandescent îmi arse spatele. Descrise o curbă de la un umăr la celălalt, precum o stea căzătoare, coborî spre şale, apoi se arcui încă o dată înainte de a urca de unde începuse. Magia lui Satu mă ţinea strâns, nedându-mi posibilitatea să mă feresc. Durerea era de nedescris, dar, înainte să apuc să cad într-un leşin eliberator, vrăjitoarea îmi acordă un răgaz. După ce întunericul se retrase din mintea mea, durerea reîncepu.

În acea clipă mi-am dat seama, cu un spasm în stomac, că se apucase să mă deschidă, aşa cum îmi promisese. Desena un cerc magic pe mine.

Trebuie să fii foarte, foarte curajoasă.

Prin pâcla durerii am urmărit cu privirea rădăcinile şerpuitoare ce acopereau podeaua sălii, în direcţia vocii cunoscute. Mama mea stătea sub un măr, imediat în spatele liniei de foc verde.

— Mamă! am strigat stins, întinzându-mă spre ea.

Dar magia lui Satu se opuse.

Ochii mamei – mai întunecaţi decât mi-i aminteam, dar atât de asemănători, ca formă, cu ai mei – erau stăruitori. Îşi duse un deget fantomatic la buze, îndemnându-mă să tac. Ultimul strop de energie mi l-am folosit ca să înclin din cap în semn că îi recunoscusem prezenţa. Ultimul meu gând coerent a fost la Matthew.

După aceea n-am mai simţit decât durere şi frică, şi dorinţa surdă de a închide ochii şi de a adormi pentru totdeauna.

Cred că au trecut multe ore înainte ca Satu să mă azvârle în celălalt capăt al încăperii, plină de frustrare. Spatele îmi ardea de la vrăjile ei, şi îmi redeschisese de mai multe ori rana de la antebraţ. La un moment dat, mă atârnase de gleznă cu capul în jos, ca să-mi slăbească rezistenţa, şi mă împunsese cu răutăţi despre neputinţa mea de a zbura şi de a-i scăpa din gheare. În pofida acestor eforturi, nu se apropiase nici măcar cu un centimetru în plus de înţelegerea magiei mele.

Urla de furie şi tocurile mici ale cizmelor ei clămpăniră pe pietre în timp ce se plimba de colo până colo şi punea la cale

asalturi noi. M-am ridicat într-un cot ca să-i anticipez mai bine următoarea mişcare.

Rezistă. Fii curajoasă. Mama încă se mai afla sub măr, iar faţa îi strălucea de lacrimi. Asta îmi aminti de Ysabeau spunându-i lui Marthe că am mai mult curaj decât crezuse ea şi de Matthew şoptindu-mi la ureche „Fata mea curajoasă“. Mi-am adunat energia să zâmbesc, nevrând s-o fac să plângă. Zâmbetul meu o înfurie pe Satu.

— De ce nu-ţi foloseşti puterea ca să te aperi? Ştiu că ai destulă în tine! mugi ea.

Îşi încrucişă braţele pe piept, apoi le desfăcu, rostind în acelaşi timp un şir de cuvinte. Corpul mi se strânse în jurul unei dureri ca un ferăstrău în abdomen. Senzaţia îmi aminti de trupul eviscerat al tatei, cu măruntaiele scoase lângă el.

Asta urmează.

Mă simţeam ciudat de uşurată.

Următoarele cuvinte ale lui Satu mă împinseră violent pe podeaua sălii ruinate. Am întins mâinile total inutil deasupra capului, încercând să atenuez din elanul alunecării peste pietre inegale şi rădăcini noduroase de copaci. Degetele mi se îndoiră o dată, ca şi cum ar fi putut străbate toată regiunea Auvergne ca să se prindă de Matthew.

Aşa arătase corpul mamei mele, zăcând în interiorul unui cerc magic în Nigeria. Am respirat cu putere şi am strigat.

Diana, trebuie să mă asculţi. Ai să te simţi complet singură. Mama îmi vorbea, şi, auzind-o, am redevenit copil. Stăteam într-un leagăn atârnat de mărul din spatele casei noastre din Cambridge, într-o după-amiază de august, cu mulţi ani în urmă. Simţeam mirosul de iarbă tunsă, proaspăt şi verde, şi parfumul de lăcrămioare al mamei.

Poţi să fii curajoasă cât timp eşti singură? Poţi să faci asta pentru mine?

Nu mai simţeam adierea blândă de august. Suprafaţa aspră a pietrei îmi zgârie obrazul când am dat din cap, răspunzându-i.

Satu mă întoarse cu faţa în sus, şi pietrele ascuţite mă înţepară în spate.

— N-am vrut să facem asta, surioară, zise ea cu regret. Dar trebuie. Vei înţelege, odată ce-l vei da uitării pe Clairmont, şi mă vei ierta pentru asta.

„Nu prea sunt şanse, mi-am spus. Dacă nu te omoară el, te

voi bântui tot restul vieţii tale după ce mor.”

Şoptind câteva cuvinte, Satu mă ridică de pe podea şi mă propulsă cu ajutorul unor rafale de vânt afară din sală şi în jos pe nişte scări în spirală, care se afundau în adâncurile castelului. Mă trecu apoi prin vechile temniţe subterane. Ceva foşni în spatele meu şi am întors capul să văd ce anume e. Fantome – zeci de fantome – veneau în şir indian în spatele nostru, într-o procesiune funerară spectrală, cu chipuri triste şi temătoare. În ciuda puterilor sale, Satu părea incapabilă să vadă morţii care se aflau pretutindeni în jurul nostru, aşa cum nu putuse s-o vadă nici pe mama.

Vrăjitoarea încercă să ridice cu mâinile un chepeng greu de lemn din podea. Am închis ochii şi mi-am adunat curajul, pregătindu-mă să cad. Dar Satu mă apucă de păr şi-mi îndreptă faţa spre o gaură întunecată. Mirosul morţii se înălţă din ea într-un val otrăvitor, iar fantomele se foiră şi gemură.

— Ştii ce-i asta, Diana?

M-am tras înapoi şi am clătinat din cap, prea speriată şi prea epuizată ca să mai vorbesc.

— Este o celulă subterană. Francezii îi zic *oubliette.*

Cuvântul trecu fremătând de la o fantomă la alta. O femeie subţiratică şi cu faţa încreţită de riduri începu să plângă.

— E un loc al uitării. Oamenii care sunt abandonaţi aici înnebunesc şi apoi mor de foame – dacă supravieţuiesc căderii. E cale lungă până jos. Nu pot ieşi afară fără ajutor de sus, iar ajutorul nu vine niciodată.

Fantoma unui tânăr cu o tăietură adâncă de-a curmezişul pieptului dădu din cap, încuviinţând spusele lui Satu.

Să nu cazi înăuntru, fetiţo, îmi zise el cu o voce plină de tristeţe.

— Dar noi nu vom uita de tine. Mă duc după întăriri. Oi fi tu încăpăţânată în faţa uneia dintre vrăjitoarele din Congregaţie, dar nu vei rezista în faţa celor trei. Aşa s-a întâmplat şi în cazul părinţilor tăi.

Mă apucă mai strâns şi am plutit amândouă mai bine de optsprezece metri în *oubliette.* Zidurile de piatră îşi schimbau culoarea şi consistenţa pe măsură ce ne îngropam mai adânc în munte.

— Te rog, am implorat când Satu îmi dădu drumul pe podea. Nu mă lăsa aici, jos. N-am secrete. Nu ştiu cum să-mi folosesc

magia sau cum să chem înapoi manuscrisul.

— Eşti fiica Rebeccăi Bishop, zise Satu. Ai putere – o simt – şi noi va trebui s-o scoatem la suprafaţă. Dacă mama ta ar fi aici, ea ar zbura pur şi simplu afară. Satu privi în întunecimea de deasupra noastră, apoi spre glezna mea. Dar tu nu eşti cu adevărat fiica mamei tale, nu? Nu în ceea ce contează cu adevărat.

Satu îşi îndoi genunchii, ridică braţele şi se împinse uşor în podeaua de piatră a celulei. Se înălţă şi deveni o ceaţă alb-albastră, după care dispăru. Departe deasupra mea, trapa de lemn se închise.

Matthew n-avea să mă găsească niciodată aici, jos. Până acum, orice urmă a mea trebuie să fi dispărut de mult, mirosurile noastre erau deja împrăştiate în cele patru vânturi. Singurul mod de a ajunge afară, ca să nu cad în mâinile lui Satu, ale lui Peter Knox şi ale celei de a treia vrăjitoare, era să ies singură.

Ridicându-mă şi sprijinindu-mi greutatea pe un singur picior, mi-am îndoit genunchii, am ridicat braţele şi m-am împins în podea cum făcuse Satu. Nu se întâmplă nimic. Închizând ochii, am încercat să mă concentrez asupra senzaţiei pe care o avusesem când dansam în salon, sperând că asta mă va face să plutesc din nou. Dar nu mă făcu decât să mă gândesc la Matthew şi la secretele pe care le avea faţă de mine. Respiraţia mi se transformă într-un hohot de plâns, iar când aerul umed al celulei îmi intră în plămâni, tusea care urmă mă făcu să cad în genunchi.

Am dormit un pic, dar îmi era greu să ignor fantomele care se puseseră pe sporovăit. Îmi asigurau cel puţin un strop de lumină în întuneric. De fiecare dată când se mişcau, o uşoară fosforescenţă păta aerul, legând locul în care se aflaseră de cel spre care se îndreptau. O femeie tânără în zdrenţe murdare stătea aşezată vizavi de mine, fredonând încet pentru sine şi privind fix în direcţia mea cu ochi goi. În mijlocul încăperii, un călugăr, un cavaler în armură completă şi un muşchetar trăgeau cu ochiul într-o gaură şi mai adâncă, ce emana un sentiment atât de puternic de pierdere şi de moarte, încât n-am suportat să mă apropii de ea. Călugărul mormăia slujba pentru morţi, iar muşchetarul se tot apleca deasupra puţului, ca şi cum ar fi căutat ceva ce pierduse.

Mintea mea aluneca spre uitare, pierzând lupta împotriva amestecului de teamă, durere şi frig. Încruntându-mă de concentrare, mi-am amintit ultimele pasaje pe care le citisem din *Aurora consurgens* şi le-am repetat cu voce tare, în speranţa că asta mă va ajuta să nu-mi pierd minţile.

— Eu sunt cea care mediază între elemente, aducându-le laolaltă în bună înţelegere, am bolborosit printre buzele ţepene. Usuc ceea ce este umed, iar ceea ce este uscat umezesc. Înmoi ceea ce e tare şi întăresc ceea ce este moale. Aşa cum eu sunt sfârşitul, iubitul meu este începutul. Eu cuprind întreaga lucrare a creaţiei, şi toată cunoaşterea este ascunsă în mine.

Ceva sclipi pe peretele din apropiere. O altă fantomă, venită să mă salute. Am închis ochii, prea obosită ca să-mi pese, şi am revenit la citatele mele.

— Cine va îndrăzni să mă despartă de dragostea mea? Nimeni, căci iubirea noastră este la fel de puternică precum moartea.

Mama mă întrerupse:

Nu vrei să încerci să dormi, vrăjitoare mică?

Îndărătul pleoapelor închise am văzut dormitorul meu din pod, din Madison. Mai erau doar câteva zile până la excursia fatală a părinţilor mei în Africa şi mă aduseseră să stau cu Sarah cât lipseau ei.

— Nu mi-e somn, am replicat. Vocea îmi era plină de încăpăţânare şi copilăroasă. Am deschis ochii. Fantomele se dădeau mai aproape de sclipirea din semiîntunericul din dreapta mea.

Mama era aşezată acolo, sprijinită cu spatele de zidurile umede din piatră ale celulei, cu braţele deschise. M-am aplecat puţin spre ea, ţinându-mi răsuflarea de frică să nu dispară. Îmi zâmbi în semn de bun găsit, şi ochii ei întunecaţi înotau în lacrimi strălucitoare. Braţele şi degetele ei fantomatice se mişcară dintr-o parte în alta în timp ce mă cuibăream mai aproape de trupul ei familiar.

Să-ţi spun o poveste?

— Mâinile tale erau cele pe care le-am văzut când Satu îşi profera magia.

Râsul cu care îmi răspunse era blând şi mă făcu să simt mai puţin dureros pietrele reci de sub mine.

Ai fost foarte curajoasă.

— Sunt atât de obosită, am zis eu cu un oftat.

Atunci e timpul să-ţi spun povestea. A fost odată ca niciodată, începu ea, o mică vrăjitoare pe nume Diana. Când era foarte mică, naşa ei, care era o zână, o înfăşură în panglici invizibile, în toate culorile curcubeului.

Îmi aminteam povestea asta din copilărie, de când aveam pijamale mov şi roz cu steluţe, iar părul îmi era împletit în două cozi lungi care-mi şerpuiau pe spate. Valuri de amintiri năvăliră în încăperi din mintea mea care rămăseseră pustii şi nefolosite de la moartea părinţilor mei.

— De ce a înfăşurat-o aşa naşa ei, zâna? am întrebat cu vocea mea de copil.

Pentru că Dianei îi plăcea să facă magie şi se pricepea de minune la asta. Dar naşa ei, zâna, ştia că alte vrăjitoare vor fi invidioase pe puterea ei. „Când vei fi pregătită, i-a spus zâna, te vei scutura de aceste panglici. Până atunci nu vei putea să zbori sau să-ţi foloseşti magia“.

— Nu e corect, am protestat, aşa cum le place copiilor de şapte ani să facă. Pedepseşte-le pe celelalte vrăjitoare, nu pe mine.

Lumea noastră nu e corectă, nu-i aşa? zise mama.

Am clătinat din cap cu un aer posomorât.

Indiferent cât de tare se străduí, Diana nu putea să scape de panglici. Cu timpul, uită cu totul de ele. Şi uită şi de magia din ea.

— Eu n-o să-mi uit magia, am insistat.

Mama se încruntă.

Dar ai făcut-o, spuse ea, cu şoapta sa cea blândă, apoi îşi continuă povestea: *Într-o zi, la mult timp după aceea, Diana întâlni un prinţ frumos, care trăia în umbrele dintre apusul soarelui şi răsăritul lunii.*

Asta fusese partea mea preferată. Amintiri din alte nopţi dădură buzna. Uneori întrebam cum îl cheamă, alteori îmi declaram lipsa de interes faţă de un prinţ prostănac. Dar cel mai adesea mă minunam de ce şi-ar dori cineva să fie împreună cu o vrăjitoare nefolositoare.

Prinţul o iubea pe Diana, în ciuda faptului că ea părea să nu poată zbura. El văzu panglicile care o legau, deşi nimeni altcineva nu le putea vedea. Se întrebă ce rost aveau şi ce s-ar întâmpla dacă vrăjitoarea le-ar da jos. Dar prinţul se gândi că nu

era politicos să pomenească despre ele, fiindcă poate era timidă.

Am clătinat din capul meu de copil de şapte ani, impresionată de empatia manifestată de prinţ, iar capul meu mult mai în vârstă se mişcă şi el pe zidul de piatră.

Dar se întreba de ce n-ar vrea o vrăjitoare să zboare, dacă ar putea. Apoi, zise mama, netezindu-mi părul, *trei vrăjitoare sosiră în oraş. Şi ele văzură panglicile şi bănuiră că Diana era mai puternică decât ele. Aşa că o duseră prin vrajă într-un castel întunecat. Dar panglicile nu se clintiră, cu toate că vrăjitoarele traseră şi traseră de ele. Aşa că o încuiară într-o încăpere, sperând că îi va fi atât de frică încât îşi va scoate singură panglicile.*

— Diana era singură-singurică?

Singură-singurică, zise mama.

— Nu cred că-mi place povestea asta.

Am tras pe mine păturica din copilărie, făcută din petice în culori vii, pe care Sarah o cumpărase dintr-un magazin din Syracuse special pentru vizita mea, şi m-am întins pe podeaua celulei. Mama mă înveli pe pietre.

— Mamă?

Da, Diana?

— Am făcut ce mi-ai spus tu să fac. Mi-am păstrat secretele – faţă de toată lumea.

Ştiu că a fost greu.

— Tu ai vreun secret?

În mintea mea, alergam ca o căprioară pe un câmp, iar mama mă urmărea.

Sigur că da, spuse ea, întinzându-se spre mine şi fluturând din degete ca să mă facă să mă ridic şi să aterizez în braţele ei.

— Vrei să-mi spui unul dintre ele?

Da. Gura ei era atât de aproape de urechea mea, că mă gâdilă. *Tu. Tu eşti secretul meu cel mai mare.*

— Dar sunt chiar aici! am scâncit, eliberându-mă şi alergând în direcţia mărului. Cum pot fi un secret dacă sunt chiar aici?

Mama duse degetul la buze şi zâmbi.

Magie.

Capitolul 30

— Unde e?

Matthew trânti cheile Range Roverului pe masă.

— O vom găsi, Matthew.

Ysabeau încerca să fie calmă de dragul fiului său, dar trecuseră aproape zece ore de când găsiseră un măr pe jumătate mâncat lângă o brazdă de rută din grădină. Cercetaseră meticulos de atunci tot ţinutul, lucrând metodic pe porţiuni de teritoriu pe care Matthew le împărţise pe o hartă.

În ciuda tuturor acestor investigaţii, nu dăduseră peste niciun semn de la Diana şi nu reuşiseră să-i ia urma. Pur şi simplu dispăruse.

— Trebuie s-o fi luat o vrăjitoare. Matthew îşi trecu degetele prin păr. I-am spus că va fi în siguranţă atâta timp cât stă înăuntrul castelului. N-am crezut niciodată că vrăjitoarele vor îndrăzni să vină aici.

Mama sa strânse din buze. Faptul că vrăjitoarele o răpiseră pe Diana nu o surprindea.

Matthew începu să împartă ordine ca un general pe câmpul de luptă.

— Vom ieşi din nou. Eu mă duc cu maşina până la Brioude. Tu du-te până dincolo de Aubusson, Ysabeau, şi în Limousin. Marthe, tu aştepţi aici, în caz că Diana se întoarce sau că sună cineva să ne dea veşti.

Ysabeau ştia că nu va suna nimeni. Dacă Diana ar fi avut acces la un telefon, l-ar fi folosit deja. Şi, cu toate că strategia de luptă preferată a lui Matthew era să se năpustească asupra obstacolelor până când îşi atingea scopul, acesta nu era întotdeauna cel mai bun mod de a proceda.

— Ar trebui să aşteptăm, Matthew.

— Să aşteptăm? mârâi Matthew. Ce?

— Pe Baldwin. Era la Londra şi a plecat acum o oră.

— Ysabeau, cum ai putut să-i spui?

Experienţa îl învăţase pe Matthew că fratelui său mai mare îi făcea plăcere să distrugă. Asta era lucrul la care se pricepea cel mai bine. De-a lungul timpului o făcuse fizic, mintal, apoi financiar, odată ce descoperise că a distruge mijloacele de trai ale oamenilor era aproape la fel de grozav cu a rade un sat de pe faţa pământului.

— Când am văzut că nu era nici în grajd, nici în pădure, am simţit că venise vremea. Baldwin se pricepe la asta mai bine decât tine, Matthew. El poate da de urma oricărui lucru.

— Da, Baldwin s-a priceput întotdeauna. Acum, a-mi găsi soţia va fi doar prima mea sarcină. Următoarea va fi să mă asigur că Diana nu devine ţinta lui Baldwin. Matthew îşi luă cheile. Aşteaptă-l tu pe Baldwin. Eu o să plec singur.

— Când va afla că Diana îţi aparţine, nu-i va face rău. Baldwin este capul acestei familii. Dacă e o chestiune de familie, are dreptul să ştie.

Cuvintele lui Ysabeau i se părură ciudate lui Matthew. Ea ştia câtă neîncredere îi stârnea fratele mai mare. Dar preferă să nu se mai gândească la asta.

— Au venit la tine acasă, *Maman.* A fost o insultă la adresa ta. Dacă vrei să se implice şi Baldwin, e dreptul tău.

— L-am chemat pe Baldwin de dragul Dianei, nu al meu. Nu trebuie lăsată în mâinile vrăjitoarelor ălora, Matthew, chiar dacă e şi ea vrăjitoare.

Nasul lui Marthe se înălţă în aer, alertat de un miros nou.

— Baldwin, zise Ysabeau inutil, scăpărând din ochii verzi.

O uşă grea se trânti sus şi apoi se auziră paşi furioşi. Matthew înţepeni, iar Marthe îşi dădu ochii peste cap.

— Suntem aici, jos, zise Ysabeau încet. Deşi erau într-o situaţie de criză, nu ridica vocea. La urma urmelor, erau vampiri şi n-aveau nevoie să se dea în spectacol.

Baldwin Montclair, cum era cunoscut pe pieţele financiare, înainta cu paşi mari pe holul de la parter. Părul său de culoarea aramei sclipea în lumina electrică, iar muşchii îi tresăreau cu reflexele rapide ale unui atlet înnăscut. Instruit încă din copilărie să poarte sabie, fusese impozant şi înainte de a deveni vampir, iar după ce renăscuse, puţini îndrăzneau să se pună cu el. Fiul mijlociu între cei trei băieţi ai lui Philippe de Clermont, Baldwin fusese transformat în vampir pe vremea Romei antice şi fusese preferatul lui Philippe. Erau croiţi din aceeaşi stofă – împătimiţi după război, femei şi vin, exact în această ordine. În pofida acestor însuşiri plăcute, cei care-l înfruntau în luptă rareori supravieţuiau ca să poată povesti nepoţilor detaliile luptei.

Acum, Baldwin îşi îndreptă furia asupra lui Matthew. Se antipatizaseră de când se întâlniseră pentru prima oară. Personalităţile lor erau atât de diferite, încât până şi Philippe

renunţase la speranţa că ei doi vor fi vreodată prieteni. Nările îi fremătară în timp ce încerca să depisteze mirosul principal al lui Matthew, de scorţişoară şi de cuişoare.

— Unde naiba eşti, Matthew? Vocea sa profundă reverberă în geamuri şi în zidurile de piatră.

Matthew ieşi în calea fratelui său.

— Aici, Baldwin.

Înainte să termine de vorbit, Baldwin îl apucase de beregată. Cu capetele apropiate, unul întunecat şi celălalt luminos, se năpustiră în capătul îndepărtat al sălii. Trupul lui Matthew se izbi de o uşă de lemn, spărgând-o.

— Cum ai putut să te înhăitezi cu o vrăjitoare, ştiind ce i-au făcut tatei?

— Ea nici măcar nu se născuse când a fost el prins. Vocea lui Matthew era gâtuită din cauza presiunii exercitate asupra corzilor sale vocale, dar nu arăta nici urmă de teamă.

— E vrăjitoare, scuipă Baldwin cuvântul. Toate sunt răspunzătoare. Au ştiut cum l-au torturat naziştii şi n-au făcut nimic ca să-i oprească.

— Baldwin. Tonul tăios al lui Ysabeau îi era adresat. Philippe a lăsat instrucţiuni stricte să nu fie răzbunat dacă ajunge să păţească ceva. Deşi îi spusese asta lui Baldwin în repetate rânduri, niciodată nu-i domolise furia.

— Vrăjitoarele le-au ajutat pe animalele alea să-l prindă pe Philippe. Când l-au prins naziştii, au făcut experimente pe el ca să vadă câte chinuri poate îndura corpul unui vampir fără să moară. Din cauza vrăjilor făcute de ele, ne-a fost imposibil să-l găsim şi să-l eliberăm.

— Lui Philippe n-au reuşit să-i distrugă trupul, dar i-au distrus sufletul. Vocea lui Matthew era cavernoasă. Dumnezeule, Baldwin. I-ar putea face acelaşi lucru şi Dianei.

Dacă vrăjitoarele îi făceau rău fizic, Matthew ştia că Diana îşi putea reveni. Dar n-ar mai fi fost niciodată aceeaşi dacă vrăjitoarele i-ar fi frânt spiritul. Închise ochii, ca să respingă gândul dureros că Diana ar fi putut să nu mai fie aceeaşi fiinţă încăpăţânată şi voluntară.

— Şi ce dacă?

Baldwin îşi azvârli fratele pe podea cu dezgust şi se aruncă asupra lui.

Un ceainic de aramă de dimensiunile unei tobe mari se izbi de

zid. Amândoi săriră în picioare.

Marthe stătea cu mâinile noduroase în şoldurile ample, uitându-se urât la ei.

— E nevasta lui, îi spuse scurt lui Baldwin.

— Te-ai *împerecheat* cu ea?

Lui Baldwin nu-i venea să creadă.

— Diana face parte din familie, răspunse Ysabeau. Eu şi Marthe am acceptat-o. Şi tu trebuie să faci la fel.

— Niciodată, spuse el categoric. Nicio vrăjitoare nu va fi vreodată o de Clermont şi nu va fi bine-venită în casa asta. Împerecherea e un instinct puternic, dar nu supravieţuieşte morţii. Dacă vrăjitoarele nu o omoară pe femeia asta, o voi face eu.

Matthew sări la beregata fratelui său. Se auzi sunetul cărnii sfâşiate. Baldwin se dădu înapoi clătinându-se şi urlă, cu mâna la gât.

— M-ai muşcat!

— Mai ameninţă-mi o dată soţia şi voi face mai mult decât atât.

Matthew gâfâia de efort şi avea ochii sălbatici.

— Destul! îi reduse Ysabeau la tăcere. Deja mi-am pierdut soţul, o fiică şi doi dintre fii. Şi *nu* voi accepta să săriţi unul la beregata celuilalt. *Nu* le voi lăsa pe vrăjitoare să ia pe cineva din casa mea fără permisiunea mea. Rosti ultimele cuvinte şuierând ameninţător. Şi *nu* voi sta aici să mă cert în timp ce soţia fiului meu se află în mâinile duşmanilor mei.

— În 1944 ai insistat că n-am rezolva nimic dacă le-am provoca pe vrăjitoare. Acum, uită-te la tine, izbucni Baldwin, cu o căutătură aspră către fratele său.

— De data asta e altceva, zise Matthew printre dinţi.

— Da, e altceva, aici îţi dau dreptate. Rişti să provoci Congregaţia să se amestece în treburile familiei noastre doar ca să ajungi tu în pat cu una dintre ele.

— Decizia de a angaja atunci această familie în ostilităţi deschise cu vrăjitoarele nu ţi-a revenit ţie. I-a aparţinut tatălui tău – iar el a interzis în mod expres prelungirea unui război mondial. Ysabeau se opri în spatele lui Baldwin şi aşteptă până când el se întoarse s-o înfrunte. Trebuie să accepţi asta, Baldwin. Puterea de a pedepsi asemenea atrocităţi a fost lăsată în mâinile autorităţilor omeneşti.

Baldwin o privi urât.

— Din câte-mi amintesc, ai luat rezolvarea problemei în propriile mâini, Ysabeau. Cu câţi nazişti te-ai ospătat înainte de a te simţi satisfăcută?

Ceea ce spunea era de neiertat, dar fusese împins dincolo de limitele sale normale.

— Cât despre Diana, continuă Ysabeau pe un ton blând, deşi ochii săi aruncau scântei de avertisment, dacă tatăl tău ar mai fi în viaţă, Lucius Sigéric Benoit Christophe Baldwin de Clermont ar căuta-o chiar acum, vrăjitoare sau nu. I-ar fi ruşine să te vadă aici, stând să-ţi reglezi conturile cu fratele tău.

Fiecare dintre numele pe care Philippe i le dăduse de-a lungul vremii sunase ca o palmă, şi Baldwin îşi ridică bărbia când îl atinseră.

Răsuflă încet pe nas.

— Mulţumesc pentru sfaturi, Ysabeau, şi pentru lecţia de istorie. De data asta, din fericire, *este* decizia mea. Matthew nu-şi va face mendrele cu fata asta. Punct.

Se simţi mai bine după ce-şi exercitase autoritatea şi se întoarse cu spatele ca să părăsească Sept-Tours.

— Atunci nu-mi dai de ales.

Răspunsul lui Matthew îl făcu să se oprească brusc.

— De ales? pufni Baldwin. Vei face ce-ţi spun eu să faci.

— Nu sunt eu capul familiei, dar asta deja nu mai e o chestiune de familie. Matthew înţelesese în sfârşit la ce făcuse aluzie Ysabeau ceva mai devreme, când vorbise despre duşmani.

— Bine. Baldwin ridică din umeri. N-ai decât să pleci în cruciada asta nebunească, dacă trebuie. Găseşte-ţi vrăjitoarea. Ia-o cu tine pe Marthe – pare să fie la fel de înamorată de ea ca şi tine. Dacă voi doi vreţi să le hărţuiţi pe vrăjitoare şi să întoarceţi Congregaţia împotriva voastră, n-aveţi decât. Eu, ca să apăr familia, te voi dezmoşteni.

Se îndrepta din nou spre uşă când fratele său mai mic scoase asul din mânecă.

— Absolv familia de Clermont de orice responsabilitate de a o adăposti pe Diana Bishop. Cavalerii lui Lazăr vor avea acum grijă de siguranţa ei, aşa cum am făcut şi pentru alţii în trecut.

Ysabeau se întoarse cu spatele ca să-şi ascundă expresia de mândrie de pe chip.

— Nu face aşa ceva, şuieră Baldwin. Dacă aduni frăţia, asta va echivala cu o declaraţie de război.

— Dacă asta-i decizia ta, cunoşti consecinţele. Te-aş putea omorî pentru neascultarea ta, dar n-am timp de asta acum. Pământurile şi posesiunile îţi sunt confiscate. Părăseşte această casă şi predă sigiliul funcţiei tale. În decurs de o săptămână va fi numit un nou maestru francez. Te declar în afara protecţiei ordinului şi ai la dispoziţie şapte zile să-ţi găseşti o nouă locuinţă.

— Încearcă să-mi iei Sept-Tours, mârâi Baldwin, şi o să-ţi pară rău.

— Sept-Tours nu e al tău. Aparţine Cavalerilor lui Lazăr. Ysabeau locuieşte aici cu binecuvântarea frăţiei. Îţi mai dau o şansă să fii inclus în acest aranjament. Vocea lui Matthew căpătă un ton indiscutabil de comandă. Baldwin de Clermont, te chem să-ţi îndeplineşti jurământul depus şi să intri pe câmpul de luptă, unde îmi vei asculta comenzile până când te voi elibera de îndatoriri.

Matthew nu mai rostise sau scrisese cuvintele acestea de o veşnicie, dar şi le amintea la perfecţie. Cavalerii lui Lazăr erau în sângele lui, la fel ca Diana. Nişte muşchi pe care nu-i mai folosise de mult se încordară adânc înăuntrul lui şi talente care ruginiseră începură să se ascută.

— Cavalerii nu vin în ajutorul maestrului lor pentru o poveste de dragoste care s-a sfârşit prost, Matthew. Am luptat în bătălia de la Acra. I-am ajutat pe ereticii catari să reziste în faţa francezilor din nord. Am supravieţuit sfârşitului templierilor şi victoriilor repurtate de englezi la Crécy şi la Agincourt. Cavalerii lui Lazăr s-au aflat pe corăbiile care au forţat Imperiul Otoman să dea înapoi la Lepanto, şi, când noi am refuzat să continuăm lupta, Războiul de Treizeci de Ani a luat sfârşit. Scopul frăţiei este să asigure supravieţuirea vampirilor într-o lume dominată de oameni.

— Ordinul a fost creat pentru a-i apăra pe cei care nu se puteau apăra singuri, Baldwin. Reputaţia noastră eroică a fost doar un rezultat colateral al acestei misiuni.

— Tata n-ar fi trebuit niciodată să lase ordinul în mâinile tale când a murit. Eşti un soldat şi un idealist, nu un comandant. Nu ai vână să iei decizii dificile.

Dispreţul faţă de fratele său se simţea clar în vocea lui

Baldwin, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Diana a venit la mine cerând protecţie faţă de propriii ei semeni. Mă voi asigura că o primeşte – aşa cum Cavalerii i-au apărat pe cetăţenii Ierusalimului, ai Germaniei şi ai Occitaniei atunci când au fost ameninţaţi.

— Nimeni nu va crede că nu e ceva personal, aşa cum n-ar fi crezut nici în 1944. Atunci ai spus nu.

— Am greşit.

Baldwin rămase uluit.

Matthew inspiră prelung, tremurător.

— Odinioară am fi reacţionat imediat la un asemenea atentat şi am fi dat naibii orice frică de posibilele consecinţe. Dar atunci m-au reţinut teama de a nu divulga secretele familiei şi reticenţa de a stârni furia Congregaţiei. Asta n-a făcut decât să-i încurajeze pe duşmanii noştri să lovească din nou această familie, şi nu voi mai face aceeaşi greşeală acum, când este implicată Diana. Vrăjitoarele nu se vor da îndărăt de la nimic ca să-i afle puterea. Ne-au invadat casa şi au răpit-o de aici pe una dintre ele. E mai rău decât ce i-au făcut lui Philippe. În ochii vrăjitoarelor, el nu era decât un vampir. Luând-o pe Diana, au mers prea departe.

În timp ce Baldwin cântărea cuvintele fratelui său, neliniştea lui Matthew se accentua tot mai tare.

— Diana.

Ysabeau îl făcu pe Baldwin să revină asupra chestiunii principale.

Baldwin înclină din cap o dată.

— Mulţumesc, zise Matthew simplu. O vrăjitoare a luat-o pe sus şi a scos-o din grădină. Orice posibile indicii despre direcţia în care s-au îndreptat dispăruseră când am descoperit noi că lipsea. Scoase o hartă şifonată din buzunar. Asta e regiunea în care încă n-am căutat.

Baldwin privi zonele pe care le acoperiseră deja Ysabeau şi fratele lui şi întinderile vaste rămase necercetate.

— Aţi căutat în toate locurile astea de când a fost răpită?

Matthew clătină din cap.

— Desigur.

Baldwin nu-şi putu ascunde iritarea.

— Matthew, n-ai să te înveţi niciodată să te opreşti şi să gândeşti înainte de a acţiona? Arată-mi grădina.

Cei doi fraţi ieşiră, lăsându-le pe Marthe şi pe Ysabeau înăuntru, pentru ca mirosurile lor să nu mascheze orice vagă rămăşiţă a mirosului Dianei. Când ei dispărură, Ysabeau începu să tremure din tot corpul.

— E prea mult, Marthe. Dacă i-au făcut rău şi ei…

— Noi două am ştiut întotdeauna că o zi ca asta avea să vină.

Marthe puse mâna pe umărul stăpânei sale plină de compasiune, apoi se duse în bucătărie, lăsând-o pe Ysabeau gânditoare lângă vatra rece.

În grădină, Baldwin îşi aţinti ochii nefiresc de ageri asupra pământului, unde un măr zăcea lângă o brazdă de rută ce fremăta în vânt. Ysabeau insistase cu înţelepciune să lase fructul acolo unde-l găsiseră. Locul îl ajută pe Baldwin să vadă ceea ce nu văzuse fratele său. Tulpinile de rută erau uşor culcate în direcţia unei alte brazde de plante cu frunze îndoite, care ducea la rândul ei spre o alta.

— Din ce direcţie bătea vântul?

Imaginaţia lui Baldwin se pusese deja în mişcare.

— Dinspre vest, replică Matthew, încercând să vadă ce urmărea Baldwin. Renunţă însă cu un oftat de frustrare. Durează prea mult. Ar fi mai bine să ne despărţim. În felul ăsta putem acoperi mai mult teren. Am să cercetez din nou grotele.

— Nu o vei găsi în grote, zise Baldwin, îndreptându-şi genunchii şi frecându-şi mâinile ca să îndepărteze mirosul plantelor. Vampirii folosesc grotele, nu vrăjitoarele. În plus, au luat-o spre sud.

— Spre sud? În sud nu e nimic.

— Nu mai e, încuviinţă Baldwin. Dar trebuie să fi fost ceva acolo, altfel vrăjitoarea n-ar fi luat-o într-acolo. O vom întreba pe Ysabeau.

Unul dintre motivele pentru care familia de Clermont supravieţuise atât de mult timp era faptul că fiecare membru al ei avea talente diferite, pe care le putea folosi în momente de criză. Philippe fusese întotdeauna un conducător înnăscut, o figură charismatică, la fel de convingătoare pentru vampiri şi pentru oameni, şi uneori chiar şi pentru demoni, să lupte pentru o cauză comună. Fratele lor, Hugh, fusese negociatorul familiei, aducând părţile adverse la masa tratativelor şi rezolvând şi cele mai aprige conflicte. Godfrey, cel mai mic dintre cei trei fii ai lui Philippe, fusese conştiinţa lor, cel care le lămurea implicaţiile

etice ale fiecărei decizii. Lui Baldwin îi reveneau strategiile de luptă – mintea sa ageră se pricepea să analizeze rapid orice plan şi să-i găsească defectele şi punctele slabe. Louisa fusese de folos ca momeală sau ca spion, în funcţie de situaţie.

Matthew, în mod cu totul improbabil, fusese războinicul cel mai aprig al familiei. Primele sale aventuri cu sabia îl făcuseră pe tatăl lor să turbeze din cauza lipsei lui de disciplină, dar cu timpul se schimbase. Acum, ori de câte ori Matthew ţinea în mână o armă, o duritate rece creştea înăuntrul lui, şi el dobora obstacolele cu o tenacitate care-l făcea de neînfrânt.

Şi mai era şi Ysabeau. Cu toţii o subestimau, în afară de Philippe, care o numea fie „generalul“, fie „arma mea secretă“. Nu-i scăpa nimic şi avea o memorie mai bună decât Mnemosyne[66].

Cei doi fraţi se întoarseră în casă. Baldwin strigă după Ysabeau şi dădu buzna în bucătărie, luând un pumn de făină dintr-un castron şi împrăştiind-o pe masa de lucru a lui Marthe. Trasă conturul regiunii Auvergne în făină şi făcu o gaură cu degetul mare în punctul unde se afla Sept-Tours.

— Încotro ar duce-o o vrăjitoare pe o seamănă de-a ei undeva la sud-vest de aici? întrebă el.

Fruntea lui Ysabeau se încreţi.

— Depinde de ce a luat-o.

Matthew şi Baldwin schimbară priviri exasperate. Asta era singura problemă cu arma lor secretă. Ysabeau nu voia niciodată să răspundă la întrebarea pe care i-o adresai – întotdeauna considera că exista alta mai presantă la care trebuia găsit mai întâi răspunsul.

— Gândeşte-te, *Maman,* zise Matthew imediat. Vrăjitoarele vor s-o ţină pe Diana departe de mine.

— Nu, copile. Aţi putea fi despărţiţi în multe alte feluri. Venind în casa mea şi răpindu-mi oaspetele, vrăjitoarele au făcut faţă de această familie un gest de neiertat. Asemenea ostilităţi sunt ca o partidă de şah, zise Ysabeau, atingând obrazul fiului său cu o mână rece. Vrăjitoarele au vrut să ne arate cât de slabi am devenit. Tu ai vrut-o pe Diana. Acum, ele ţi-au luat-o, ca să nu mai poţi să le ignori provocarea.

— Te rog, Ysabeau. Unde?

— De aici şi până în Cantal nu sunt decât munţi sterpi şi cărări

[66] Muza memoriei în mitologia greacă (n.tr.)

pentru capre, zise Ysabeau.

— Cantal? izbucni Baldwin.

— Da, şopti ea, simţind un fior prin trupul rece când înţelese ce însemna asta.

Cantalul era zona în care se născuse Gerbert de Aurillac. Era teritoriul său, iar dacă membrii familiei de Clairmont intrau pe el, vrăjitoarele n-aveau să mai fie singurele forţe care se raliau împotriva lor.

— Dacă asta ar fi o partidă de şah, a o duce pe Diana în Cantal ne-ar da şah la rege, zise Matthew sumbru. E prea devreme pentru asta.

Baldwin dădu din cap aprobator.

— Atunci ne scapă ceva, între Sept-Tours şi Chantal.

— Nu sunt decât ruine, zise Ysabeau.

Baldwin scoase un oftat de frustrare.

— Vrăjitoarea lui Matthew de ce nu se poate apăra singură?

Marthe intră în încăpere, ştergându-şi mâinile cu un prosop. Ea şi Ysabeau schimbară priviri complice.

— *Elle est enchantée,* zise Marthe morocănoasă.

— Copila este legată printr-o vrajă, încuviinţă Ysabeau fără tragere de inimă. Suntem sigure de asta.

— Legată printr-o vrajă?

Matthew se încruntă. Legarea prin vrăji îi punea unei vrăjitoare cătuşe invizibile. Era un gest de neiertat în neamul vrăjitoarelor, la fel ca încălcarea teritoriului vampirilor.

— Da. Nu ea îşi refuză magia. A fost lipsită de ea în mod deliberat.

Ysabeau se încruntă.

— De ce? se întrebă fiul ei. E ca şi cum i-ai scoate colţii şi ghearele unui tigru, după care l-ai duce înapoi în junglă. De ce să laşi pe cineva fără niciun mijloc de apărare?

Ysabeau ridică din umeri.

— Probabil sunt mulţi cei care ar vrea să facă aşa ceva – din diferite motive – şi în plus n-o cunosc bine pe vrăjitoarea asta. Sună-i rudele. Întreabă-le pe ele.

Matthew scoase mobilul din buzunar. Baldwin observă că îşi trecuse casa din Madison pe apelare rapidă. Vrăjitoarele de la celălalt capăt al firului răspunseră de la primul ţârâit al soneriei.

— Matthew? Vrăjitoarea era disperată. Unde e? Suferă îngrozitor, simt asta.

— Ştim unde s-o căutăm, Sarah, zise Matthew cu blândeţe, încercând s-o liniştească. Dar mai întâi trebuie să te întreb ceva. Diana nu-şi foloseşte magia.

— Nu şi-o foloseşte de când au murit părinţii ei. Ce legătură are asta cu restul?

Sarah ţipa. Ysabeau închise ochii ca să respingă sunetul acesta strident.

— Este oare posibil, Sarah, ca Diana să fie legată printr-o vrajă?

Tăcerea de la celălalt capăt era absolută.

— Legată printr-o vrajă? zise Sarah în cele din urmă, oripilată. Sigur că nu!

Membrii familiei de Clermont auziră un declic uşor.

— Rebecca a făcut-o, zise o altă vrăjitoare, pe un ton mult mai blând. I-am promis că nu voi spune nimănui. Şi nu ştiu ce-a făcut sau cum a făcut-o, aşa că nu întreba. Rebecca ştia că ea şi Stephen nu se vor mai întoarce din Africa. Văzuse ceva – ştia ceva – care o speriase de moarte. Tot ce mi-a spus a fost că avea s-o protejeze pe Diana.

— S-o protejeze de ce anume?

Sarah era îngrozită.

— Nu „de ce anume“, ci „până când“.

Vocea lui Em deveni şi mai scăzută.

— Rebecca a spus că va avea grijă ca Diana să fie în siguranţă până când va fi împreună cu bărbatul ei din umbre.

— Bărbatul ei din umbre? repetă Matthew.

— Da, şopti Em. Imediat ce Diana mi-a spus că umblă cu un vampir, m-am întrebat dacă nu cumva tu erai cel pe care-l văzuse Rebecca în viitorul fiicei ei. Dar totul s-a întâmplat prea repede.

— Vezi ceva, Emily – orice – care ne-ar putea fi de ajutor? întrebă Matthew.

— Nu. E un loc întunecat. Diana e acolo. Nu e moartă, zise ea repede când îl auzi pe Matthew că-şi ţine răsuflarea, dar are dureri mari şi cumva nu e pe de-a-ntregul în lumea asta.

În timp ce asculta, Baldwin miji ochii, privind-o pe Ysabeau. Întrebările ei, deşi înnebunitoare, fuseseră revelatorii. Îşi desfăcu braţele şi vârî mâna în buzunar după telefon. Se întoarse cu spatele, formă un număr şi murmură ceva. Apoi se uită la Matthew şi îşi trase degetul de-a curmezişul gâtului.

— Mă duc după ea chiar acum, zise Matthew. Când avem veşti, vă sunăm. Întrerupse apelul înainte ca Sarah sau Em să-l poată bombarda cu întrebări.

— Unde-mi sunt cheile? strigă Matthew, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Baldwin stătu în faţa lui, tăindu-i calea.

— Linişteşte-te şi gândeşte-te, zise el aspru, împingând un taburet cu piciorul în direcţia fratelui său. Ce castele există între al nostru şi Cantal? Nu ne interesează decât castelele vechi, cele pe care Gerbert le-ar cunoaşte cel mai bine.

— Dumnezeule, Baldwin, nu-mi pot aminti. Lasă-mă să trec!

— Nu. Trebuie să procedezi inteligent. Vrăjitoarele n-au dus-o pe teritoriul lui Gerbert – dacă au măcar un dram de minte. Dacă Diana e legată printr-o vrajă, atunci va fi un mister şi pentru ele. Le va lua ceva timp să-l rezolve. Vor avea nevoie de un loc izolat, unde vampirii să nu le poată întrerupe. Era prima dată când Baldwin reuşea să rostească numele vrăjitoarei. În Cantal, vrăjitoarele ar trebui să-i dea socoteală lui Gerbert, aşa că sunt probabil undeva în apropiere de hotar. Gândeşte-te. Ultimul strop de răbdare al lui Baldwin se evaporă. Pe zei, Matthew, tu le-ai construit sau le-ai proiectat pe cele mai multe dintre ele.

Mintea lui Matthew trecu în revistă cu iuţeală posibilităţile, renunţând la unele pentru că erau prea aproape, la altele fiindcă erau prea ruinate. Îşi înălţă privirea, cutremurat.

— La Pierre.

Ysabeau strânse din buze, iar Marthe căpătă o expresie îngrijorată. La Pierre fusese cel mai teribil castel din regiune. Era construit pe o fundaţie de bazalt prin care nu se puteau săpa tuneluri şi avea ziduri suficient de înalte pentru a rezista oricărui asediu.

Deasupra capetelor lor se auzi un zgomot de aer comprimat şi dislocat.

— Elicopterul, zise Baldwin. Aştepta în Clermont-Ferrand să mă ducă înapoi la Lyon. Grădina ta va avea nevoie de ceva îngrijiri, Ysabeau, dar sper că nu vei considera asta un preţ prea mare.

Cei doi vampiri ţâşniră afară din castel şi o luară la fugă spre elicopter. Săriră în el, şi curând zburau sus deasupra regiunii Auvergne. Sub ei nu se vedea decât întunericul, punctat ici şi

colo de strălucirea blândă a luminilor vreunei ferme. Avură nevoie de mai mult de treizeci de minute ca să ajungă la castel, şi, deşi fraţii ştiau unde era, pilotul îi depistă contururile cu dificultate.

— N-am unde ateriza! strigă el.

Matthew arătă spre un drum vechi care ducea la castel.

— Ce zici de locul ăla? îi strigă înapoi. Explora deja zidurile în căutarea vreunor semne – lumini sau mişcare.

Baldwin îi spuse pilotului să aterizeze acolo unde îi indicase Matthew şi a fost întâmpinat cu o privire dubioasă.

Când mai erau aproape şapte metri până la sol, Matthew sări din elicopter şi o luă la goană spre poarta castelului. Baldwin oftă şi sări după el, dând mai întâi pilotului instrucţiuni să nu se mişte din loc până când nu se întorceau amândoi.

Matthew era deja înăuntru, strigând după Diana.

— Dumnezeule, trebuie să fie îngrozită, şopti el când ecourile se stinseră, şi-şi trecu disperat degetele prin păr.

Baldwin îl ajunse din urmă pe fratele său şi-l apucă de braţ.

— Matthew, sunt două moduri de a face asta. Ne putem despărţi ca să cercetăm locul de sus până jos. Sau poţi să te opreşti timp de cinci secunde şi să-ţi dai seama unde ai ascunde tu ceva în La Pierre.

— Dă-mi drumul, zise Matthew, arătându-şi dinţii şi încercând să-şi smulgă braţul din strânsoare.

Mâna lui Baldwin îl apucă şi mai tare.

— Gândeşte-te, îi ordonă el. Va fi mai rapid aşa, îţi promit.

Matthew parcurse în minte planul castelului. Porni de la intrare, urcând în camerele castelului, prin turn, dormitoare, săli de audienţe şi sala cea mare. Apoi îşi croi drum de la intrare în jos, prin bucătării, pivniţe şi temniţe. Îşi privi fratele fix, îngrozit.

— Celula subterană.

O luă în direcţia bucătăriilor.

Baldwin îngheţă.

— *Dieu,* zise el în şoaptă, privindu-şi fratele cum se îndepărtează.

Ce anume le făcuse pe propriile ei semene s-o arunce pe vrăjitoarea asta într-o gaură adâncă de douăzeci de metri?

Şi, dacă era atât de preţioasă, cei care o duseseră pe Diana în *oubliette* aveau să se întoarcă.

Baldwin se năpusti pe urmele lui Matthew, sperând că nu era

prea târziu să-l împiedice să le ofere vrăjitoarelor nu unul, ci doi ostatici.

Capitolul 31

Diana, e vremea să te trezeşti.

Vocea mamei mele era scăzută, dar insistentă.

Prea epuizată ca să-i răspund, mi-am tras peste cap pătura din petice viu colorate, sperând că nu mă va găsi. M-am ghemuit strâns şi m-am întrebat de ce mă dureau toate atât de tare.

Trezeşte-te, somnorilă!

Degetele boante ale tatălui meu apucară pătura. O tresărire de bucurie îmi alungă pe moment durerea. Tata se prefăcea a fi un urs şi mormăia. Scâncind de fericire, am strâns mâinile şi am chicotit, dar, când el trase de pătură, aerul rece mă învălui.

Ceva nu era în ordine. Am deschis un ochi, aşteptându-mă să văd afişele colorate şi animalele de pluş din camera mea de la Cambridge. Dar dormitorul meu nu avea ziduri ude, cenuşii.

Tata zâmbea către mine cu ochi scânteietori. Ca de obicei, părul i se ondula la vârfuri şi avea nevoie de perie, iar gulerul îi stătea strâmb. Cu toate acestea îl iubeam. Am încercat să-mi petrec braţele pe după gâtul lui, dar acestea refuzau să mă asculte. Tata mă trase uşurel spre el şi forma sa imaterială se agăţă de mine ca un scut.

Mă bucur să te văd aici, domnişoară Bishop.

Asta spunea întotdeauna când mă strecuram în biroul lui de acasă sau când urcam pe furiş la etaj seara târziu, pentru încă o poveste înainte de culcare.

— Sunt atât de obosită!

Deşi cămaşa tatei era transparentă, păstrase cumva mirosul stătut al fumului de ţigară şi al caramelelor cu ciocolată pe care le păstra în buzunare.

Ştiu, zise tata, şi ochii nu îi mai scăpărară. *Dar nu mai poţi să dormi.*

Trebuie să te trezeşti.

Mâinile mamei mă căutau, încercând să mă ia din poala tatei.

— Spune-mi restul poveştii întâi, am rugat-o eu insistent, şi sari peste părţile urâte.

Nu merge aşa.

Mama clătină din cap, iar tata mă depuse cu tristeţe în braţele ei.

— Dar nu mă simt bine.

Vocea mea de copil se alinta – îmi doream să primesc un tratament special.

Oftatul mamei stârni un ecou între zidurile din piatră.

Nu pot sări peste părţile urâte. Trebuie să dai piept cu ele. Poţi să faci asta, vrăjitoare mică?

M-am gândit la ceea ce mi se cerea şi am încuviinţat.

Unde rămăseserăm? întrebă mama, aşezându-se lângă fantoma călugărului din mijlocul celulei.

Uluit, călugărul se trase câţiva centimetri mai încolo. Tata îşi ascunse un zâmbet cu dosul palmei, privind-o pe mama aşa cum îl priveam eu pe Matthew.

Mi-am amintit, zise ea. *Diana era încuiată într-o încăpere întunecată, singură-singurică. Stătea acolo de ore şi ore la rând şi se întreba dacă va mai ieşi vreodată. Apoi auzi un ciocănit în fereastră. Era prinţul. „Sunt închisă înăuntru de vrăjitoare!“ strigă Diana. Prinţul încercă să spargă geamul, dar acesta era făcut din sticlă magică şi prinţul nu reuşi nici măcar să-l crape. Atunci se repezi la uşă şi încercă s-o deschidă, dar era închisă bine de tot cu un lacăt fermecat. Zgâlţâi de uşă, însă lemnul era prea gros şi nici nu se clinti.*

— Dar prinţul nu era puternic? am întrebat eu, uşor sâcâită că eroul nu reuşea să se ridice la înălţimea misiunii lui.

Era foarte puternic, spuse mama pe un ton solemn, *dar nu era vrăjitor. Aşa că Diana se uită în jur, ca să vadă ce altceva ar putea face prinţul. Descoperi o mică gaură în acoperiş. Era numai bună pentru ca o vrăjitoare ca ea să se strecoare afară. Diana îi spuse prinţului să zboare până sus şi s-o scoată pe acolo. Dar prinţul nu putea să zboare.*

— Pentru că nu era vrăjitor, am repetat eu.

Călugărul îşi făcea cruce de câte ori pomeneam de magie sau de vreun vrăjitor.

Aşa e, spuse mama. *Dar Diana îşi aminti că, odată, pe vremuri, ea zburase. Privi în jos şi dădu cu ochii de capătul unei panglici argintii. Era strâns înfăşurată în jurul ei, dar, când trase de capăt, se desfăcu. Diana o aruncă sus de tot deasupra capului. Acum nu mai trebuia decât s-o urmeze în sus, spre cer. Când se apropie de gaura din acoperiş, îşi împreună braţele, le întinse înainte şi ieşi dincolo, în aerul nopţii. „Ştiam eu c-o poţi face“, zise prinţul.*

— Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, am zis eu pe un

ton ferm.

Zâmbetul mamei mele era dulce-amărui.

Da, Diana.

Îi aruncă tatei o privire lungă, genul de privire pe care copiii n-o înţeleg decât atunci când se fac mari.

Am suspinat fericită, şi nu mai contă atât de mult faptul că spatele îmi ardea sau că mă aflam într-un loc ciudat, cu oameni străvezii.

A sosit clipa, îi spuse mama tatei.

El încuviinţă.

Deasupra mea, lemnul greu scrâşni pe piatra străveche cu un zgomot asurzitor.

„Diana?“

Era Matthew. Avea o voce frenetică. Febrilitatea lui îmi stârni prin corp un val de uşurare şi de adrenalină totodată.

— Matthew!

Chemarea mea se auzi ca un croncănit stins.

— Cobor la tine.

Răspunsul lui Matthew, stârnind ecouri în jos peste toate pietrele, îmi făcu brusc capul să zvâcnească de durere. Pe obraz am descoperit că aveam o substanţă lipicioasă. Am luat o parte din ea pe degete, dar era prea întuneric ca să văd ce era.

— Nu, zise o voce mai joasă şi mai aspră. Poţi coborî acolo, dar eu nu voi fi în stare să vă scot. Şi trebuie să terminăm repede, Matthew. Se vor întoarce după ea.

Am privit în sus ca să văd cine vorbea, dar nu vedeam decât un cerc alb şi palid.

— Diana, ascultă-mă. Vocea lui Matthew nu mai răsuna aşa de tare. Trebuie să zbori. Poţi?

Mama dădu din cap încurajator.

E vremea să te trezeşti şi să fii vrăjitoare. Nu mai e nevoie să păstrezi secretele.

— Cred că da.

Am încercat să mă ridic în picioare. Glezna dreaptă cedă sub mine şi m-am prăbuşit într-un genunchi.

— Eşti sigur că Satu a plecat?

— Nu e nimeni în afară de mine şi de fratele meu Baldwin. Zboară până sus şi te vom lua de-aici.

Celălalt bărbat mormăi ceva, iar Matthew îi răspunse pe un ton furios.

Nu ştiam cine e Baldwin şi avusesem de-a face cu destui străini astăzi. Nici măcar Matthew nu părea să fie în întregime de încredere, având în vedere ceea ce îmi spusese Satu. M-am uitat după un loc în care să mă ascund.

Nu te poţi ascunde de Matthew, zise mama, aruncându-i tatei un zâmbet întristat. *Te va găsi întotdeauna, orice s-ar întâmpla. Poţi avea încredere în el. El este cel pe care l-am aşteptat toţi.*

Braţele tatei se încolăciră în jurul ei, iar eu mi-am amintit cum mă simţeam în braţele lui Matthew. Cineva care mă ţinea aşa n-ar fi putut să mă înşele.

— Diana, te rog, încearcă!

Matthew se străduia zadarnic să nu vorbească pe un ton rugător.

Ca să zbor aveam nevoie de o panglică argintie. Dar în jurul meu nu era înfăşurată niciuna. Neştiind cum să procedez, i-am căutat pe părinţii mei în întuneric. Erau mai palizi ca înainte.

Nu vrei să zbori? mă întrebă mama.

Magia este în inima ta, Diana, spuse tata. *Nu uita.*

Am închis ochii şi mi-am imaginat că aveam o panglică. Ţinând bine capătul între degete, l-am azvârlit spre cercul alb care pâlpâia în întuneric. Panglica se desfăşură şi se înălţă prin gaură, luându-mă cu ea.

Mama zâmbea, iar tata părea mândru, ca atunci când scosese rotiţele de sprijin de la prima mea bicicletă. Matthew se uită în jos, împreună cu un alt chip care trebuie să fi fost al fratelui său. Alături de ei era un pâlc de fantome, uluite că cineva ieşea viu de acolo, după atâta amar de vreme.

— Slavă Domnului! zise Matthew şi răsuflă uşurat, întinzându-şi degetele lungi şi albe către mine. Prinde-mă de mână.

În clipa în care mă prinse, trupul meu îşi pierdu imponderabilitatea.

— Mâna mea! am strigat când muşchii mi s-au întins şi tăietura de pe antebraţ s-a deschis.

Matthew mă apucă de umăr, ajutat de o altă mână, necunoscută. Mă ridicară afară din *oubliette* şi, pentru o clipă, Matthew mă strânse cu putere la piept. Apucându-l cu disperare de pulover, m-am agăţat de el.

— Ştiam eu c-ai să reuşeşti, murmură el asemenea prinţului din povestea mamei, cu o uşurare nesfârşită în voce.

— N-avem timp de asta.

Fratele lui Matthew alerga deja pe coridor, spre uşă.

Matthew mă prinse de umeri şi îmi evaluă rapid rănile. Nările îi fremătară la mirosul de sânge uscat.

— Poţi să mergi? mă întrebă el blând.

— Ia-o în braţe şi scoate-o de aici, altfel n-o să ne alegem numai cu un pic de sânge! strigă celălalt vampir.

Matthew mă prinse ca pe un sac de făină şi o luă la goană. Braţul lui mă ţinea strâns de mijloc. Mi-am muşcat buza şi am închis ochii, astfel încât podeaua care se mişca repede sub mine să nu-mi amintească de zborul alături de Satu. O schimbare de aer mă încredinţă că eram liberi. În timp ce plămânii mi se umpleau, am început să tremur.

Matthew alergă şi mai repede, ducându-mă spre un elicopter parcat în mod neverosimil undeva dincolo de zidurile castelului, pe un drum de pământ. Îşi aplecă corpul protector asupra mea şi sări prin uşa deschisă a elicopterului. Fratele lui îl urmă, şi luminile de pe bord aruncară sclipiri verzi pe părul său ca arama.

Piciorul meu îi atinse coapsa când se aşeză, şi Baldwin îmi aruncă o privire plină de ură amestecată cu curiozitate. Chipul său îmi era cunoscut din viziunile pe care le avusesem în biroul lui Matthew: întâi în lumina reflectată de armură, apoi din nou, când atinsesem sigiliile Cavalerilor lui Lazăr.

— Credeam că ai murit.

M-am făcut mică lângă Matthew.

Baldwin făcu ochii mari.

— Dă-i drumul! strigă el către pilot şi ne-am înălţat în văzduh.

Zborul prin aer îmi evocă imaginea lui Satu, aşa că am început să tremur şi mai tare.

— A intrat în stare de şoc, zise Matthew. Chestia asta poate să se mişte mai repede, Baldwin?

— Adoarme-o, zise Baldwin nerăbdător.

— N-am sedative la mine.

— Ba ai.

Ochii fratelui său scânteiară.

— Vrei să-i dau eu?

Matthew privi spre mine şi încercă să zâmbească. M-am mai potolit din tremurat, dar, de fiecare dată când elicopterul plonja şi se balansa în vânt, o luam de la capăt, copleşită de amintirile legate de Satu.

— Pe zei, Matthew, e îngrozită, zise Baldwin mânios. Dă-i şi gata.

Matthew îşi muşcă buza până când pe pielea ei netedă se formă o picătură de sânge ca o mărgea. Lăsă capul în jos să mă sărute.

— Nu. M-am zbătut ca să-i evit gura. Ştiu ce faci. Satu mi-a spus. Îmi dai din sângele tău ca să mă subjugi.

— Eşti în stare de şoc, Diana. Nu am altceva. Lasă-mă să te ajut.

Pe faţă se citea o durere sfâşietoare. Întinzând mâna, am luat picătura de sânge pe vârful degetului.

— Nu. Am s-o fac eu.

Vrăjitoarele nu aveau să mai bârfească de acum încolo cum că aş fi fost controlată de Matthew. Am supt lichidul sărat de pe vârful deja amorţit al degetului meu. Buzele şi limba mă furnicară, apoi nervii din gura mea cedară complet.

Am redevenit conştientă simţind pe obraji aerul rece, înmiresmat de ierburile lui Marthe. Mă aflam în grădina de la Sept-Tours. Braţele tari ale lui Matthew erau întinse sub spatele meu dureros, şi îmi sprijinise capul pe gâtul său. M-am foit, privind în jur.

— Suntem acasă, şopti el, grăbindu-se spre luminile castelului.

— Ysabeau şi Marthe, am zis, luptându-mă să ridic capul, sunt bine?

— Sunt absolut în regulă, replică Matthew, lipindu-mă şi mai tare de el.

Am intrat pe coridorul inundat de lumină care ducea la bucătării. Ochii mei reacţionară dureros, aşa că am întors capul până când senzaţia chinuitoare a trecut. Unul dintre ochi părea mai mic decât celălalt, aşa că l-am strâns pe cel mai mare, ca să fie la fel. Un grup de vampiri apăru în raza mea vizuală, stând în picioare pe coridor, puţin mai departe de Matthew şi de mine. Baldwin părea curios, Ysabeau, furioasă, Marthe sumbră şi îngrijorată. Ysabeau făcu un pas înainte, şi Matthew mârâi.

— Matthew, începu ea pe un ton răbdător, şi ochii i se aţintiră asupra mea cu o îngrijorare maternă, trebuie să-i suni familia. Unde ţi-e telefonul?

Braţele lui se strânseră mai tare în jurul meu. Îmi simţeam capul prea greu pentru a-l putea ţine drept. Era mai uşor să-l

sprijin pe umărul lui Matthew.

— Presupun că e în buzunarul lui, dar nu-i va da drumul vrăjitoarei ca să-l scoată. Şi nici nu te va lăsa să te apropii suficient ca să-l pescuieşti tu de acolo.

Baldwin îi întinse lui Ysabeau telefonul lui. Foloseşte-l pe ăsta.

Privirea lui se plimbă peste trupul meu zdrobit cu o atenţie atât de concentrată, încât m-am simţit ca şi cum cineva îmi introducea în corp ace de gheaţă şi apoi le scotea, unul câte unul.

— Cu siguranţă, arată ca după o luptă crâncenă.

Vocea sa exprima o admiraţie pe care n-ar fi vrut s-o simtă.

Marthe zise ceva în occitană, şi Baldwin încuviinţă.

— *Òc,* spuse el, cântărindu-mă din ochi.

— Nu de data asta, Baldwin, mârâi Matthew înfundat.

— Numărul, Matthew, zise Ysabeau brusc, distrăgându-i atenţia fiului său.

El îl spuse repede, iar mama sa apăsă pe taste. Tonurile electronice piuiră slab.

— Pot să vorbesc, am reuşit să îngaim când Sarah răspunse la telefon. Lasă-mă jos, Matthew.

— Nu, sunt Ysabeau de Clermont. Diana e cu noi.

Urmă o tăcere, timp în care atingerea privirii lui Ysabeau îmi lăsă parcă ţurţuri atârnând pe tot corpul.

— E rănită, dar nu are nimic care să-i pună viaţa în pericol. Totuşi, Matthew ar trebui s-o aducă acasă. La voi.

— Nu. Satu mă va urmări. Nu trebuie s-o lăsăm să le facă rău lui Sarah şi lui Em, am zis, zbătându-mă să mă eliberez.

— Matthew, mârâi Baldwin, las-o în grija lui Marthe sau fă-o să tacă.

— Nu te amesteca, Baldwin, ripostă Matthew.

Buzele sale reci îmi atinseră obrajii, iar inima începu să-mi bată mai încet. Vocea lui scăzu, transformându-se într-un murmur.

— Nu vom face nimic dacă nu vrei şi tu, Diana.

— Noi o putem proteja de vampiri. Auzeam vocea lui Ysabeau din ce în ce mai slab. Dar nu de alte vrăjitoare. Trebuie s-o ducem să stea cu cei care se pricep la asta.

Conversaţia se stinse şi o perdea de ceaţă cenuşie se lăsă asupra mea.

De data aceasta mi-am revenit sus, în turnul lui Matthew.

Toate lumânările erau aprinse, iar focul ardea cu putere în vatră. În cameră era aproape cald, dar adrenalina şi starea de şoc mă făceau să tremur. Matthew stătea pe vine, ţinându-mă între genunchi şi examinându-mi antebraţul drept. Puloverul meu îmbibat de sânge avea o despicătură lungă acolo unde mă tăiase Satu. O pată roşie, proaspătă, se infiltra în ţesătura de pe marginile ei.

Marthe şi Ysabeau stăteau în prag, ca o pereche de şoimi vigilenţi.

— Pot să am şi singur grijă de soţia mea, *Maman,* zise Matthew.

— Desigur, Matthew, murmură Ysabeau pe tonul servil pe care alegea să-l folosească în asemenea situaţii.

Matthew sfâşie şi ultimii centimetri din mânecă pentru a-mi expune complet pielea şi înjură.

— Adu-mi geanta, Marthe.

— Nu, zise ea pe un ton ferm. E murdară, Matthew.

— Las-o să facă o baie, i se alătură Ysabeau, susţinând-o pe Marthe. Diana e îngheţată de frig şi nici măcar nu-i poţi vedea rănile. N-o ajuţi aşa, fiule.

— Fără băi, zise el hotărât.

— De ce nu, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Ysabeau nerăbdătoare. Făcu semn spre scări, iar Marthe plecă.

— Apa va fi plină de sângele ei, zise el printre dinţi. Baldwin îl va adulmeca.

— Nu suntem la Ierusalim aici, Matthew, zise Ysabeau. N-a pus niciodată piciorul în turnul ăsta, de când a fost construit.

— Ce s-a întâmplat la Ierusalim?

Am întins mâna spre locul unde atârna de obicei medalionul de argint al lui Matthew.

— Dragostea mea, trebuie să-ţi văd spatele.

— Bine, am şoptit slab.

Mintea începu să-mi rătăcească în căutarea unui măr şi a vocii mamei.

— Întinde-te pe burtă, pentru mine, te rog.

Simţeam din nou sub piept şi sub picioare podeaua rece de piatră a castelului, de care mă ţintuise Satu.

— Nu, Matthew. Tu crezi că am secrete, dar nu ştiu nimic despre magia mea. Satu a spus…

Matthew înjură din nou.

— Nu e nicio vrăjitoare aici, iar magia ta nu contează absolut deloc pentru mine. Mâna sa rece o apucă pe a mea, la fel de sigură şi de fermă ca privirea pe care o aţintise asupra mea.

— Apleacă-te doar peste mâna mea. Te ţin eu.

Aşezată pe coapsa lui, m-am îndoit din talie, sprijinindu-mi pieptul pe mâinile noastre împreunate. Poziţia asta îmi întindea dureros spatele, dar era mai bună decât zăcutul pe burtă. Sub mine, Matthew se încordă tot.

— Puloverul ţi s-a lipit de piele. Nu pot să văd mare lucru aşa. Va trebui să te băgăm un pic în cadă să te înmoi, ca să-l putem scoate. Poţi să umpli cada cu apă, Ysabeau?

Mama sa dispăru, apoi se auzi zgomotul apei care curgea.

— Să nu fie prea fierbinte, zise Matthew încet în urma ei.

— Ce s-a întâmplat la Ierusalim? am întrebat din nou.

— Mai târziu, zise el, ridicându-mă uşurel în şezut.

— Vremea secretelor a trecut, Matthew. Spune-i, şi fii scurt. Ysabeau vorbi pe un ton categoric din uşa băii. E soţia ta şi are dreptul să ştie.

— Trebuie să fie ceva groaznic, altfel n-ai fi purtat sicriul lui Lazăr. Am apăsat uşor pe locul gol de deasupra inimii sale.

Cu o privire disperată, Matthew îşi începu povestea. Izvorî din el în izbucniri rapide, sacadate.

— Am omorât o femeie la Ierusalim. S-a băgat la mijloc între Baldwin şi mine. A curs o grămadă de sânge. O iubeam, iar ea…

Omorâse pe altcineva, nu o vrăjitoare, ci un om. I-am pus degetul pe buze.

— E destul deocamdată. Asta a fost cu mult timp în urmă.

Mă simţeam calmă, dar tremuram din nou, incapabilă să suport noi revelaţii.

Matthew îmi duse mâna stângă la buze şi-mi sărută apăsat încheieturile degetelor. Privirea sa îmi transmitea ceea ce el nu putea spune cu voce tare. În cele din urmă, dădu drumul mâinii mele şi îşi luă ochii dintr-ai mei, după care grăi:

— Dacă-ţi faci griji în privinţa lui Baldwin, o vom face altfel. Putem înmuia puloverul cu ajutorul compreselor sau poţi face un duş.

Doar gândul la apa care avea să-mi şiroiască pe spate sau la presiunea ce avea să însoţească vreo compresă mă convinse să îmi asum riscul să i se facă sete lui Baldwin.

— Prefer baia.

Matthew mă coborî în apa călduţă, complet îmbrăcată şi încălţată cu pantofii sport. Sprijinindu-mă de cadă, cu spatele înclinat în faţă, ca să nu ating porţelanul, şi cu apa făcându-şi drum încet pe sub puloverul meu, am început încet-încet să mă detaşez de cele întâmplate, în timp ce picioarele îmi tresăreau şi îmi zvâcneau sub apă. A fost nevoie să spun fiecărui muşchi şi nerv în parte să se relaxeze, iar unii refuzau să-mi dea ascultare.

În timp ce stăteam cufundată în apă, Matthew se îngriji de faţa mea. Degetele lui îmi apăsară osul pometelui. Se încruntă îngrijorat şi o chemă încet pe Marthe. Aceasta apăru cu o geantă de doctor neagră, uriaşă. Matthew scoase o lanternă micuţă şi-mi verifică ochii, cu buzele strânse.

— Am dat cu faţa de podea. M-am strâmbat de durere. E rupt osul?

— Nu cred, *mon cœur,* obrazul e doar zdrelit.

Marthe desfăcu un pachet şi un miros de spirt îmi ajunse la nas. Când Matthew îmi puse discul de vată pe porţiunea lipicioasă a obrazului, m-am prins de marginile căzii, cu ochii arzând plini de lacrimi. Vata se făcuse stacojie.

— M-am tăiat de muchia unei pietre.

Vorbeam pe un ton detaşat, încercând să amuţesc amintirile despre Satu pe care durerea le aducea înapoi.

Degetele reci ale lui Matthew urmăriră rana usturătoare până în locul în care dispărea în păr.

— E superficială. N-ai nevoie de copci.

Luă un borcănaş cu unguent şi-mi întinse un pic pe piele. Mirosea a mentă şi a ierburi din grădină.

— Eşti alergică la vreun medicament? mă întrebă când încheie.

Am clătinat din cap.

Matthew o strigă din nou pe Marthe, care intră tropăind, cu braţele pline de prosoape. Îi recită repede o listă de medicamente, iar Marthe dădu din cap, zornăind un rând de chei pe care-l scoase din buzunar. Un singur medicament îmi era cunoscut.

— Morfină? am întrebat eu, şi pulsul începu să mi se accelereze.

— Îţi va uşura durerea. Celelalte medicamente combat inflamaţiile şi infecţiile.

Baia îmi mai domolise anxietatea şi-mi diminuase starea de şoc, dar durerea se intensifica. Perspectiva de a o alunga era tentantă, aşa că am fost de acord, deşi cu jumătate de gură, să iau medicamentul, cu condiţia să fiu scoasă din cadă. Faptul că stăteam în apa de-acum ruginie mă făcea să mă simt rău.

Înainte să ies însă din cadă, Matthew insistă să se uite la piciorul meu drept. Îl ridică şi-l scoase din apă, sprijinindu-mi talpa pantofului de umărul lui. Chiar şi această uşoară presiune mă făcu să icnesc.

— Ysabeau, poţi veni un pic, te rog?

Ca şi Marthe, Ysabeau aştepta răbdătoare în dormitor, în caz că fiul ei ar fi avut nevoie de ajutor. Când intră, Matthew o puse să stea în spatele meu, iar el rupse cu uşurinţă şireturile îmbibate cu apă şi începu să tragă de pantof ca să mi-l scoată. Ysabeau mă ţinea de umeri, împiedicându-mă să mă zvârcolesc şi să sar din cadă.

Am ţipat în timp ce Matthew mă examina – chiar şi după ce încetă să mai încerce să-mi scoată pantoful şi începu să-l facă bucăţi, sfâşiindu-l ca un croitor care tăia o stofă fină. Îmi sfâşie şi şoseta şi rupse colanţii de-a lungul cusăturii, apoi trase deoparte materialul ca să dezvăluie glezna. Aceasta avea un cerc de jur-împrejur, ca şi cum fusese ferecată într-o cătuşă care-mi arsese pielea, lăsând-o înnegrită şi presărată pe alocuri cu băşici ciudate, albe.

Matthew îşi ridică privirea, furios.

— Cum ţi-a făcut asta?

— M-a atârnat cu capul în jos. Voia să vadă dacă pot zbura.

Mi-am întors faţa cu inima îndoită, nereuşind să înţeleg de ce atâtea persoane erau furioase pe mine pentru lucruri care nu se petrecuseră din vina mea.

Ysabeau îmi susţinu delicat piciorul. Matthew îngenunche lângă cadă, cu părul negru pieptănat peste creştet şi cu hainele pătate de apă şi de sânge. Îmi întoarse faţa spre el, privindu-mă cu un amestec de instinct protector aprig şi de mândrie.

— Te-ai născut în august, da? În zodia leului?

Acum vorbea ca un francez. Accentul de Oxbridge îi dispăruse aproape în totalitate.

Am încuviinţat.

— Atunci va trebui să-ţi zic leoaica mea de acum încolo, pentru că numai o leoaică ar fi putut lupta aşa ca tine. Dar până

şi *la lionne* are nevoie de cineva care să o apere.

Ochii săi se opriră asupra braţului meu drept. Faptul că strânsesem tare de marginea căzii îl făcuse să reînceapă să sângereze.

— Ai glezna luxată, dar nu e grav. O voi lega mai târziu. Acum să-ţi vedem spatele şi braţul.

Matthew mă luă din cadă şi mă puse jos, instruindu-mă să nu-mi las greutatea pe piciorul drept. Marthe şi Ysabeau mă susţinură în timp ce el îmi tăia colanţii şi lenjeria. Atitudinea premodern dezinvoltă a celor trei vampiri faţă de trup mă ajută în mod ciudat să nu-mi pese prea mult că stăteam în faţa lor pe jumătate goală. Matthew ridică marginea din faţă a puloverului meu ud fleaşcă, dezvăluind o vânătaie mov-închis care se întindea pe tot abdomenul.

— Dumnezeule, zise el, palpând carnea pătată de deasupra osului meu pubian. Cum naiba ţi-a făcut asta?

— La un moment dat şi-a pierdut răbdarea.

Îmi clănţăniră dinţii când mi-am amintit cum zburasem prin aer şi cum simţisem durerea aceea ascuţită în măruntaie. Matthew îmi legă prosopul în jurul taliei.

— Să dăm jos puloverul, zise el sumbru.

Se duse în spatele meu şi imediat am simţit pe spate o atingere metalică rece.

— Ce faci?

Am întors capul, disperată să văd. Satu mă ţinuse pe burtă ore în şir, şi nu puteam răbda să simt pe cineva – chiar şi pe Matthew – în spatele meu. Am început să tremur mai tare.

— Opreşte-te, Matthew, zise Ysabeau imediat. Nu poate suporta aşa ceva.

O pereche de foarfeci clămpăni pe podea.

— E în regulă. Matthew îşi lipi trupul de al meu ca pe o cochilie protectoare şi îşi încrucişă braţele peste pieptul meu, cuprinzându-mă complet. Am să vin în faţă.

Odată ce m-am oprit din tremurat, trecu în faţa mea şi reîncepu să taie puloverul. Aerul rece pe care l-am simţit pe spate îmi dădu de ştire că nu mai rămăsese mare lucru din el. Matthew îmi tăie şi sutienul, apoi îndepărtă porţiunea din faţă a puloverului.

Ysabeau icni când ultimele bucăţi sfâşiate îmi căzură de pe spate.

— *Maria, Deu maire.*

Vocea lui Marthe era uluită.

— Ce e? Ce-a făcut?

Încăperea se legăna ca un candelabru în timpul unui cutremur. Matthew mă întoarse cu faţa spre mama lui. Pe chipul ei erau întipărite durere şi milă.

— *La sorcière est morte,* zise Matthew încet.

Plănuia deja să omoare o altă vrăjitoare. Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine şi am început să văd negru în colţul ochilor.

Mâinile lui Matthew mă sprijiniră să nu cad.

— Stai cu mine, Diana.

— A trebuit s-o omori pe Gillian?

Am suspinat.

— Da.

Vocea îi era lipsită de inflexiuni.

— Şi de ce a trebuit s-o aflu de la altcineva? Satu mi-a spus că ai intrat în apartamentul meu, că ţi-ai folosit sângele ca să mă droghezi. De ce, Matthew? De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mă temeam să nu te pierd. Ştii atât de puţine despre mine, Diana. Am secrete, am instinctul de a proteja – de a ucide, dacă trebuie. Asta sunt.

M-am întors să-l privesc, înfăşurată doar cu un prosop în jurul taliei. Îmi încrucişasem braţele peste pieptul dezgolit, iar emoţiile mele virau dinspre teamă spre mânie şi chiar spre ceva mai întunecat.

— Deci o vei omorî şi pe Satu?

— Da.

Nu îmi prezentă scuze şi nu-mi oferi alte explicaţii, dar ochii îi erau plini de o furie abia stăpânită. Reci şi cenuşii, îmi cercetară faţa.

— Eşti mult mai curajoasă decât mine. Ţi-am mai spus asta. Vrei să vezi ce ţi-a făcut? întrebă Matthew, apucându-mă de coate.

M-am gândit o clipă, apoi am încuviinţat.

Ysabeau lansă un protest rapid în occitană, dar Matthew o opri cu un şuierat.

— A supravieţuit când vrăjitoarea i-a făcut asta, *Maman.* N-are cum să fie mai rău când o vede.

Ysabeau şi Marthe coborâră să aducă două oglinzi, timp în

care Matthew îmi tamponă torsul cu un prosop, cu atingeri uşoare ca fulgul, până când mă uscă aproape de tot.

— Stai cu mine, repeta el de fiecare dată când încercam să mă feresc de ţesătura aspră.

Cele două femei se întoarseră cu o oglindă într-o ramă aurită şi bogat ornamentată, luată din salon, şi cu una înaltă rotativă, pe care numai un vampir ar fi putut s-o care până sus în turn. Matthew aşeză oglinda mai mare în spatele meu, iar Ysabeau şi Marthe o ţinură pe cealaltă în faţă, înclinând-o astfel încât să-mi pot observa şi spatele şi să-l pot vedea şi pe Matthew.

Dar acesta n-avea cum să fie spatele meu. Era al altcuiva – al unei femei care fusese biciuită şi arsă până când pielea îi devenise roşie, albastră şi neagră. Se vedeau şi urme ciudate pe ea – cercuri şi desene. Amintirea focului erupse de-a lungul leziunilor.

— Satu a spus că voia să mă deschidă, am şoptit, hipnotizată. Dar mi-am păstrat secretele, mamă, aşa cum ai vrut tu.

Încercarea lui Matthew de a mă prinde în braţe a fost ultimul lucru pe care l-am văzut reflectat în oglinda din faţa mea înainte să mă prăbuşesc în întuneric.

M-am trezit din nou lângă focul din dormitor. Partea inferioară a corpului încă îmi era înfăşurată într-un prosop, iar eu stăteam pe marginea unui scaun tapisat cu damasc, îndoită de mijloc, cu torsul întins pe un maldăr de perne pus pe un alt scaun tapisat cu damasc. Nu vedeam decât picioare, şi cineva îmi dădea cu unguent pe spate. Era Marthe. Forţa ei brută se deosebea mult de atingerile răcoroase ale lui Matthew.

— Matthew? am croncănit, întorcându-mi capul într-o parte ca să-l caut.

Chipul lui îşi făcu apariţia.

— Da, draga mea?

— De ce nu mai simt durerea?

— Magie, zise el, încercând să schiţeze un zâmbet strâmb pentru mine.

— Morfină, am zis cu greutate, amintindu-mi de lista de medicamente pe care i-o dictase lui Marthe.

— Asta spuneam şi eu. Toţi cei care au suferit vreodată ştiu că morfina şi magia sunt unul şi acelaşi lucru. Acum că te-ai trezit, te vom înfăşură cu astea.

Îi aruncă o bobină de tifon lui Marthe, explicându-mi că va

împiedica inflamarea şi îmi va proteja mai bine pielea. Prezenta de asemenea avantajul de a-mi ţine sânii, deoarece nu aveam cum să port sutien în viitorul apropiat.

Ei doi desfăşurară şi apoi înfăşurară kilometri de bandaj chirurgical în jurul trunchiului meu. Mulţumită medicamentelor, am suportat tot procesul cu o senzaţie ciudată de detaşare. Aceasta se topi fără urmă însă când Matthew începu să scormonească prin trusa lui medicală şi să vorbească despre suturi. Când eram copil, căzusem de multe ori şi o dată îmi înfipsesem în coapsă o furculiţă lungă, folosită la grătar. I-am spus lui Matthew de temerile mele, dar el rămase ferm.

— Tăietura de pe braţ e adâncă, Diana. Nu se va vindeca aşa cum trebuie dacă nu e cusută.

Femeile mă îmbrăcară, în timp ce Matthew bău nişte vin. Degetele îi tremurară. Nu aveam nicio haină care să se încheie în faţă, aşa că Marthe dispăru din nou, întorcându-se cu braţele pline de îmbrăcăminte de-a lui Matthew. Mă ajutară apoi să mă strecor într-una dintre cămăşile lui frumoase de bumbac. Înotam în ea, dar atingerea îi era mătăsoasă pe piele. Marthe îmi aranjă cu grijă pe umeri un cardigan negru de caşmir cu nasturi îmbrăcaţi în piele – tot al lui Matthew –, iar împreună cu Ysabeau îmi trase pe mine o pereche de pantaloni negri elastici de-ai mei. Apoi Matthew mă culcă într-un cuib făcut din perne pe canapea.

— Schimbă-te, îi ordonă Marthe, împingându-l în direcţia băii.

Matthew făcu repede un duş şi ieşi din baie purtând o altă pereche de pantaloni. Îşi zvântă părul lângă foc înainte să tragă pe el restul hainelor.

— Ai să fii bine dacă am să cobor la parter câteva momente? mă întrebă el. Marthe şi Ysabeau rămân cu tine.

Am presupus că excursia până jos avea legătură cu fratele lui şi am încuviinţat, resimţind încă efectele narcoticului.

Cât lipsi el, Ysabeau bombăni din când în când într-o limbă care nu era nici occitană, nici franceză, iar Marthe cotcodăci şi se agită. Apucaseră să scoată din cameră majoritatea hainelor pătate şi a prosoapelor însângerate când reapăru Matthew. Fallon şi Hector lipăiau pe lângă el, cu limba scoasă.

Ysabeau îşi miji ochii.

— Câinii tăi n-au ce căuta în casa mea.

Fallon şi Hector se uitară de la Ysabeau la Matthew cu interes.

Matthew pocni din degete şi arătă spre podea. Câinii se întinseră pe jos, cu feţele atente întoarse spre mine.

— Vor rămâne cu Diana până când plecăm de aici, zise el ferm.

Cu toate că oftă, mama sa nu-l contrazise.

Matthew îmi ridică tălpile şi-şi strecură corpul pe sub ele, mângâindu-mi uşor gambele. Marthe îi puse în faţă un pahar cu vin, apoi îmi vârî o cană cu ceai în mâini. Ea şi Ysabeau se retraseră, lăsându-ne singuri cu cei doi câini vigilenţi.

Mintea mea plutea, alinată de morfină şi de atingerea hipnotică a degetelor lui Matthew. Am umblat prin amintiri, încercând să disting ceea ce era real de ceea ce doar îmi imaginasem. Oare fantoma mamei fusese cu adevărat în *oubliette* sau era doar o amintire a timpului petrecut împreună înainte de a pleca în Africa? Sau era încercarea minţii mele de a face faţă stresului, transportându-se într-o lume imaginară? M-am încruntat.

— Ce este, *ma lionne?* întrebă Matthew îngrijorat. Ai dureri?

— Nu, doar mă gândesc la ceva.

M-am concentrat asupra feţei lui, trăgându-mă prin ceaţă spre limanul lui, mai sigur.

— Unde eram?

— În La Pierre. E un castel vechi în care nu mai locuieşte nimeni de ani buni.

— L-am întâlnit pe Gerbert.

Creierul meu juca şotron, nevrând să zăbovească prea mult asupra unui lucru.

Degetele lui Matthew încetară să se mai mişte.

— A fost acolo?

— Doar la început. El şi Domenico aşteptau când am sosit noi, dar Satu i-a expediat de acolo.

— Am înţeles. Te-a atins?

Corpul lui Matthew se încordă.

— Pe obraz. M-am cutremurat. A avut manuscrisul, Matthew, cu multă, multă vreme în urmă. Se lăuda cum l-a luat el din Spania. Chiar şi atunci era sub vrajă. Gerbert a subjugat o vrăjitoare, sperând că ea va reuşi să rupă farmecul.

— Vrei să-mi spui ce anume s-a întâmplat?

Mi se părea că e prea curând şi mă pregăteam să-i spun şi lui, dar povestea pur şi simplu ţâşni din mine. Când i-am redat

încercările lui Satu de a mă deschide ca să găsească magia dinăuntrul meu, Matthew se ridică şi înlocui pernele care-mi sprijineau spatele cu propriul său corp, legănându-mi trupul între picioarele lui.

Mă ţinu în braţe în timp ce vorbeam – şi când n-am putut vorbi, şi când am plâns. Indiferent care vor fi fost emoţiile sale când i-am împărtăşit ceea ce Satu îmi povestise despre el, Matthew se ţinu ferm sub control. Chiar şi când i-am relatat despre mama mea, care stătea sub un măr ale cărui rădăcini se răspândeau peste podelele de piatră din La Pierre, nu insistă nicio clipă să primească mai multe detalii, deşi cu siguranţă ar fi avut o sută de întrebări de pus.

Nu i-am spus întreaga poveste – am lăsat deoparte prezenţa tatălui meu, amintirile mele despre poveştile copilăriei şi despre cum alergam pe câmpul din spatele casei lui Sarah din Madison. Dar era un început, restul avea să vină în timp.

— Ce facem acum? am întrebat când am terminat. Nu putem lăsa Congregaţia să le facă rău lui Sarah şi lui Em – sau lui Marthe şi lui Ysabeau.

— Asta depinde de tine, replică Matthew fără să se grăbească. Am să înţeleg dacă consideri că ai suferit destul.

Mi-am întins gâtul să mă uit la el, dar nu voia să mă privească în ochi, ci îşi întoarse hotărât capul către fereastră, în întuneric.

— Mi-ai spus că am devenit un cuplu pe viaţă.

— Nimic nu va schimba ceea ce simt pentru tine, dar tu nu eşti vampir, Diana. Ceea ce ţi s-a întâmplat azi… Matthew se opri, apoi reîncepu. Dacă te-ai răzgândit în ce mă priveşte voi înţelege.

— Nici măcar Satu nu m-a putut face să mă răzgândesc. Şi ea chiar a încercat. Mama era foarte sigură când mi-a spus că tu eşti cel pe care l-am aşteptat. S-a întâmplat chiar înainte să zbor.

Nu fusese exact aşa – mama spusese că Matthew era cel pe care-l aşteptaserăm *noi* toţi. Dar, cum asta n-avea niciun sens, am păstrat adevărul pentru mine.

— Eşti sigură?

Matthew îmi ridică bărbia şi-mi studie faţa.

— Absolut.

Chipul său îşi mai pierdu din expresia de suferinţă. Înclină capul să mă sărute, apoi se retrase.

— Buzele sunt singura parte din corp care nu mă doare.

În plus, aveam nevoie să mi se reamintească faptul că existau pe lumea asta fiinţe care mă puteau atinge fără să-mi provoace suferinţă.

Matthew îşi apăsă gura delicat peste a mea. Răsuflarea sa răspândea un miros de cuişoare şi de alte mirodenii. Îmi şterse amintirile despre La Pierre şi preţ de câteva clipe am reuşit să închid ochii şi să mă odihnesc în braţele lui. Dar nevoia presantă de a şti ce se va întâmpla în continuare mă readuse în stare de alertă.

— Deci… Ce facem acum? am întrebat din nou.

— Ysabeau are dreptate. Ar fi bine să mergem la familia ta. Vampirii nu te pot ajuta să înveţi despre magie, iar vrăjitoarele vor continua să te urmărească.

— Când?

După La Pierre, mă simţeam ciudat de mulţumită să-l las pe el să facă aşa cum credea că e mai bine.

Matthew tresări uşor sub mine. Era evident surprins de comportamentul meu ascultător.

— Vom pleca cu Baldwin şi vom lua elicopterul până la Lyon. Avionul lui este alimentat şi gata de plecare. Satu şi celelalte vrăjitoare din Congregaţie nu se vor întoarce aici imediat, dar o vor face până la urmă, zise el sumbru.

— Ysabeau şi Marthe vor fi în siguranţă la Sept-Tours fără tine?

Râsul lui Matthew detună de sub mine.

— Cândva au fost în miezul luptelor din toate conflictele armate semnificative din istorie. O haită de vampiri plecaţi la vânătoare sau câteva vrăjitoare curioase nu cred că le vor da bătăi de cap. Totuşi, trebuie să mă ocup de ceva înainte să plecăm. Te vei odihni dacă rămâne Marthe cu tine?

— Va trebui să-mi strâng lucrurile.

— O s-o facă Marthe. Ysabeau o va ajuta şi ea, dacă o laşi.

Am încuviinţat. Ideea ca Ysabeau să se întoarcă în cameră era surprinzător de reconfortantă.

Matthew aranjă pernele la loc sub mine, cu gesturi tandre. Le chemă încet pe Marthe şi pe Ysabeau şi le făcu semn câinilor să stea în capul scărilor, unde aceştia se aşezară asemenea leilor care străjuiesc Biblioteca Publică din New York.

Cele două femei se mişcau fără zgomot prin cameră. Faptul

că-şi făceau de lucru în linişte şi fragmentele lor de conversaţie produceau un zgomot de fundal cu efect calmant, care mă adormi în cele din urmă. Când m-am trezit peste câteva ore, vechea mea geantă de pânză, gata făcută, aştepta lângă foc, iar Marthe era aplecată peste ea ca să pună înăuntru o cutie de tablă.

— Aia ce e? am întrebat, frecându-mă la ochi ca să alung somnul.

— Ceaiul tău. Câte o ceaşcă în fiecare zi. Ai să ţii minte?

— Da, Marthe. Capul îmi căzu la loc pe perne. Îţi mulţumesc. Pentru tot.

Mâinile noduroase ale lui Marthe mă mângâiară pe frunte.

— Te iubeşte. Ştii asta? Vocea ei era mai răguşită ca de obicei.

— Ştiu, Marthe. Şi eu îl iubesc.

Hector şi Fallon îşi întoarseră capetele. Atenţia le fusese atrasă de un zgomot pe scări, prea slab ca să-l aud. Silueta întunecată a lui Matthew îşi făcu apariţia. Se apropie de canapea şi mă studie, iar după ce-mi luă pulsul dădu din cap aprobator. Apoi mă luă în braţe ca şi cum n-aş fi avut deloc greutate. Mulţumită morfinei nu am simţit decât o zvâcnitură neplăcută pe spate în timp ce mă ducea în jos pe scări. Hector şi Fallon formau ariergarda micii noastre procesiuni în timp ce coboram.

Biroul lui Matthew era luminat doar de lumina focului, care arunca umbre asupra cărţilor şi a obiectelor de acolo. Ochii îi poposiră o clipă asupra turnului de lemn, în semn de rămas-bun tăcut către Lucas şi Blanca.

— Ne vom întoarce curând – imediat ce e posibil, am promis eu.

Matthew zâmbi, dar zâmbetul nu-i urcă până în privire.

Baldwin ne aştepta în sala mare. Hector şi Fallon se învârteau în jurul picioarelor lui Matthew, nelăsând pe nimeni să se apropie. El îi potoli, pentru ca Ysabeau să poată veni lângă noi.

Ea îmi puse mâinile reci pe umeri.

— Fii curajoasă, fiica mea, dar ascultă de Matthew, mă instrui, dându-mi câte un sărut pe fiecare obraz.

— Îmi pare rău că am atras atâtea greutăţi asupra casei tale.

— *Hein,* casa asta a văzut situaţii mai rele, replică ea, apoi se întoarse spre Baldwin.

— Să mă anunţi dacă ai nevoie de ceva, Ysabeau. Baldwin o atinse uşor pe obraji cu buzele.

— Desigur, Baldwin. Călătorie plăcută, murmură ea în timp ce el ieşea.

— În biroul tatei sunt şapte scrisori, îi spuse Matthew mamei sale după ce fratele său părăsi casa. Vorbea pe un ton scăzut şi foarte repede. Alain va veni să le ia. Ştie ce are de făcut.

Ysabeau încuviinţă cu ochi strălucitori.

— Deci o luăm de la capăt, şopti ea. Tatăl tău ar fi mândru de tine, Matthew. Îl atinse pe braţ şi-i luă genţile.

Am străbătut peluzele castelului în şir indian – doi vampiri, doi câini şi o vrăjitoare. Palele elicopterului începură să se rotească lent. Matthew mă luă de talie şi mă depuse în cabină, apoi se urcă în spatele meu. Am decolat şi am plutit un moment deasupra zidurilor iluminate ale castelului, apoi am pornit spre est, unde luminile Lyonului erau vizibile pe cerul încă întunecat al dimineţii.

Capitolul 32

Pe drumul spre aeroport mi-am ţinut ochii strâns închişi. Avea să treacă mult timp înainte să pot zbura fără să mă gândesc la Satu.

La Lyon totul se petrecu incredibil de repede şi de eficient. În mod evident, Matthew aranjase lucrurile de la Sept-Tours şi informase autorităţile că avionul era folosit pentru un transport medical. După ce îşi arătă legitimaţia de medic, iar personalul aeroportului îmi studie atent faţa, am fost aşezată într-un scaun cu rotile, în pofida obiecţiilor mele, şi am fost împinsă până la avion, în timp ce un funcţionar de la Imigrări ne urma, ştampilându-mi paşaportul. Baldwin mergea hotărât în faţă, iar oamenii se dădeau iute la o parte din calea noastră.

Avionul cu reacţie al familiei de Clermont era echipat ca un iaht de lux: scaune complet rabatabile, care puteau fi transformate în paturi, zone dotate cu canapele tapisate şi mese, precum şi un mic oficiu în care un steward în uniformă aştepta cu o sticlă de vin roşu şi nişte apă minerală rece. Matthew mă instală într-unul dintre scaune, aranjând pernele ca pe nişte suluri, ca să reducă presiunea exercitată asupra spatelui meu, apoi revendică locul cel mai apropiat de mine. Baldwin ocupă o masă suficient de mare pentru o şedinţă de consiliu, unde deschise nişte ziare şi se conectă la două computere diferite, după care începu să vorbească fără oprire la telefon.

După decolare, Matthew îmi ordonă să dorm. Când am opus rezistenţă, mă ameninţă că-mi va da morfină. Încă negociam când telefonul îi sună în buzunar.

— Marcus, zise el, uitându-se la ecran.

Baldwin îşi ridică privirea de la masă.

Matthew răspunse la telefon.

— Bună, Marcus. Sunt în avion spre New York, împreună cu Baldwin şi cu Diana.

Vorbea repede, nedându-i lui Marcus ocazia să răspundă. Fiul său nu apucă să rostească mai mult de câteva cuvinte şi telefonul se închise.

Abia apăsase pe butonul roşu al mobilului, că pe ecran începură să-i curgă rânduri de text. Mesajele scrise trebuie să fi fost o binecuvântare pentru vampirii care aveau nevoie de

intimitate. Matthew răspunse, cu degetele zburându-i pe taste. Ecranul se stinse, iar el îmi adresă un zâmbet încordat.

— E totul în regulă? am întrebat degajat, ştiind că povestea completă va trebui să aştepte până când aveam să fim departe de Baldwin.

— Da. Era doar curios unde suntem.

Părea ciudat, dată fiind ora.

Somnolenţa care mă cuprinse îl scuti pe Matthew de nevoia de a se ruga de mine să dorm.

— Mulţumesc că m-ai găsit, am zis, în timp ce mi se închideau ochii.

Singurul său răspuns a fost să-şi aplece capul şi să-l odihnească în tăcere pe umărul meu.

Nu m-am trezit până când n-am aterizat pe La Guardia, în spaţiul rezervat avioanelor private. Sosirea noastră acolo, şi nu pe un aeroport mai aglomerat din cealaltă parte a oraşului, era încă un exemplu al eficienţei şi al comodităţii aproape magice ale călătoriilor organizate de vampiri. Legitimaţia de medic a lui Matthew făcu şi de data asta minuni, iar funcţionarii ne expediară repede. După ce am trecut de vamă şi de Imigrări, Baldwin ne inspectă, pe mine în scaunul meu cu rotile şi pe fratele său stând sumbru în spatele meu.

— Arătaţi amândoi ca naiba, comentă el.

— *Ta gueule*![67] zise Matthew cu un zâmbet fals şi o voce acidă.

În ciuda cunoştinţelor mele limitate de franceză, ştiam că expresia asta nu putea fi folosită de faţă cu părinţii.

Baldwin zâmbi larg.

— Aşa-i mai bine, Matthew. Mă bucur să văd că încă ai chef de luptă. Vei avea nevoie de el.

Se uită la ceas. Era un aparat la fel de masculin ca el, genul destinat scufundătorilor şi piloţilor de luptă, cu cadrane multiple şi cu capacitatea de a continua să funcţioneze chiar şi în condiţiile de presiune a forţei gravitaţionale negative.

— Am o întâlnire peste vreo două ore, dar vreau mai întâi să vă dau nişte sfaturi.

— Mă descurc, Baldwin, zise Matthew pe un ton primejdios de dulce.

— Nu e adevărat. În plus, nu cu tine vorbeam. Baldwin se lăsă

[67] „Ţine-ţi gura!“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

pe vine, ghemuindu-şi trupul masiv astfel încât ochii săi neobişnuiţi, căprui-deschis, să privească direct într-ai mei. Ştii ce e gambitul, Diana?

— Vag. E un termen din şah.

— Aşa e, replică el. Prin gambit îţi ademeneşti adversarul, dându-i senzaţia de falsă siguranţă. Faci un sacrificiu deliberat spre a câştiga un avantaj mai mare.

Matthew mârâi uşor.

— Înţeleg principiile de bază, am zis eu.

— Ceea ce s-a întâmplat în La Pierre seamănă cu un gambit, după părerea mea, continuă Baldwin, privindu-mă în continuare cu aceeaşi intensitate. Congregaţia te-a lăsat să scapi dintr-un motiv ştiut numai de membrii ei. Fă următoarea mişcare înainte s-o facă ei pe a lor. Nu-ţi aştepta rândul ca o fată cuminte şi nu te lăsa păcălită crezând că libertatea de acum înseamnă că eşti în siguranţă. Hotărăşte-te ce trebuie să faci pentru a supravieţui şi acţionează.

— Mulţumesc.

O fi fost el fratele lui Matthew, dar prezenţa fizică a lui Baldwin atât de aproape era derutantă. I-am întins mâna dreaptă cu braţul bandajat, în semn de rămas-bun.

— Surioară, nu aşa îşi spun *adieu* membrii familiei. Vocea lui Baldwin era uşor batjocoritoare. Nu-mi dădu deloc timp să reacţionez, ci mă apucă de umeri şi mă sărută pe obraji. În timp ce faţa lui trecea prin dreptul feţei mele, îmi inspiră intenţionat mirosul. Am simţit gestul acesta ca pe o ameninţare şi m-am întrebat dacă asta fusese intenţia lui. Îmi dădu drumul şi se ridică.

— Matthew, *à bientôt.*

— Aşteaptă.

Matthew îşi urmă fratele. Blocându-mi vederea cu spatele său lat, îi întinse lui Baldwin un plic. Urma curbată de ceară neagră de pe el era vizibilă, în pofida eforturilor sale de a-l ascunde.

— Ai spus că nu-mi vei asculta ordinele. După episodul La Pierre, poate că te-ai răzgândit.

Baldwin privi ţintă dreptunghiul alb. Chipul i se schimonosi înainte de a căpăta expresia resemnării. Luând plicul, lăsă capul în jos şi spuse:

— Je suis à votre commande, seigneur.

Cuvintele sunară formal, motivate de protocol, nu de un

sentiment autentic. El era cavaler, iar Matthew îi era stăpân. Teoretic, Baldwin se înclinase în faţa autorităţii lui Matthew. Dar faptul că respectase tradiţia nu însemna că-i şi plăcea. Duse plicul la frunte, parodiind un salut.

Matthew aşteptă până când Baldwin dispăru din raza noastră vizuală şi abia apoi se întoarse spre mine. Apucă mânerele scaunului cu rotile.

— Haide să luăm maşina.

Undeva de cealaltă parte a Atlanticului, Matthew făcuse aranjamentele pentru sosirea noastră. Am luat un Range Rover de pe trotuarul aerogării, de la un om în uniformă care dădu drumul cheilor în palma lui Matthew, ne puse bagajele în portbagaj şi plecă fără un cuvânt. Matthew întinse mâna pe bancheta din spate, pescui de acolo o geacă albastră numai bună pentru excursii în zona arctică, nicidecum pentru toamna la New York, şi-mi făcu din ea un cuib de puf pe scaunul din dreapta.

În scurt timp mergeam prin traficul matinal al oraşului şi apoi ieşeam din metropolă, ajungând în zona rurală. Înscriseserăm în sistemul de navigaţie adresa casei din Madison, la care urma să ajungem în puţin mai mult de patru ore. Am privit cerul care se înseninа şi am început să-mi fac griji legate de felul în care Sarah şi Em aveau să reacţioneze faţă de Matthew.

— Vom ajunge acasă la scurt timp după micul dejun. O să fie interesant, am spus eu.

Sarah nu prea era în apele ei înainte ca sângele să i se amestece cu cantităţi copioase de cafea.

— Ar trebui să le sunăm şi să le spunem când să ne aştepte.

— Ştiu deja. Le-am sunat de la Sept-Tours, îmi replică Matthew.

Simţind că are cine să se ocupe de toate şi un pic ameţită de morfină şi de oboseală, m-am instalat confortabil pe locul meu pentru tot restul călătoriei.

Am trecut pe lângă ferme modeste şi pe lângă case mici, cu luminile aprinse în bucătării şi dormitoare. Partea de sus a statului New York arată cel mai bine în octombrie. Acum, copacii parcă erau în flăcări, cu frunzişul lor roşu şi auriu. După ce cădeau frunzele, Madison şi ţinutul din jur căpătau o culoare gri-ruginie, până când primele zăpezi vătuiau lumea într-un alb pur.

Am luat-o pe drumul desfundat ce ducea la casa familiei

Bishop. Clădirea, datând de la sfârşitul secolului al optsprezecelea, era îndesată şi corpolentă, amplasată la o oarecare distanţă de drum, pe o colină mică, printre meri bătrâni şi tufe de liliac. Scândurile albe în care erau îmbrăcaţi pereţii aveau nevoie disperată de o zugrăveală, iar vechiul gărduleţ se prăbuşea pe alocuri. În schimb, din ambele hornuri se înălţau fuioare palide în semn de bun venit, umplând aerul cu mirosul tomnatic de fum de lemn.

Am intrat pe aleea presărată cu băltoace care prinseseră o crustă de gheaţă. Range Roverul trecu zgomotos peste ele, iar Matthew parcă lângă maşina ponosită, odinioară mov, a lui Sarah. O nouă recoltă de autocolante îi împodobea partea din spate. CEALALTĂ MAŞINĂ A MEA E O MĂTURĂ, preferat dintotdeauna, era lipit lângă SUNT PĂGÂNĂ ŞI VOTEZ. Un altul proclama ARMATA WICCANĂ: NU VOM DISPĂREA ÎN NOAPTE FĂRĂ LUPTĂ. Am oftat.

Matthew opri motorul şi mă privi.

— Eu ar trebui să fiu cel agitat.

— Şi nu eşti?

— Nu la fel ca tine.

— Întoarcerea acasă mă face întotdeauna să mă simt ca o adolescentă. Nu-mi doresc decât să monopolizez telecomanda televizorului şi să mănânc îngheţată.

Deşi încercam să fiu veselă şi radioasă de dragul lui, de data asta nu fusesem deloc nerăbdătoare să mă întorc acasă.

— Sunt sigur că putem aranja asta, zise el, încruntându-se. Până atunci, nu mai pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Pe mine nu mă păcăleşti şi nu le vei păcăli nici pe mătuşile tale.

Mă lăsă în maşină în timp ce ducea bagajele la uşa din faţă. Strânseserăm surprinzător de multe – printre ele, două genţi de laptop, geanta mea uzată din pânză cu emblema Universităţii Yale şi o valiză elegantă din piele, care putea fi luată drept un original din epoca victoriană. Mai erau trusa medicală a lui Matthew, pardesiul său gri lung, geaca mea nou-nouţă şi o ladă de vin. Ultima reprezenta o măsură de precauţie înţeleaptă din partea lui Matthew. Preferinţele lui Sarah se îndreptau spre băuturi mai tari, iar Em nu punea pe limbă nicio picătură de alcool.

Matthew se întoarse şi mă scoase din maşină luându-mă în braţe, lăsându-mi picioarele să se legene în aer. Ajunsă în

siguranţă pe trepte, mi-am lăsat cu precauţie o parte din greutate pe glezna dreaptă. Stăteam amândoi în faţa uşii roşii din secolul al optsprezecelea, flancată de nişte ferestruici prin care se vedea o porţiune a holului din faţă. Toate luminile din casă erau aprinse ca să ne întâmpine.

— Simt miros de cafea, zise el zâmbindu-mi.

— Înseamnă că s-au trezit. Uşa se deschise când am apăsat pe clanţa tocită, familiară. E descuiată, ca de obicei.

Înainte să ajung să-mi pierd orice urmă de curaj, am intrat prudentă.

— Em? Sarah?

Un bilet cu scrisul de mână negru şi ferm al lui Sarah era prins cu bandă adezivă de stâlpul scării.

„Suntem pe afară. Casa are probabil nevoie să petreacă puţin timp doar cu voi la început. Mişcaţi-vă încet. Matthew poate sta în vechea cameră a lui Em. Ţie ţi-am pregătit camera ta."

Urma un post-scriptum scris cu literele mai rotunjite ale lui Em.

„Folosiţi amândoi camera părinţilor tăi."

Mi-am plimbat privirea peste uşile care dădeau în hol. Toate erau deschise, iar la etaj nu se auzea niciuna trântindu-se. Până şi uşile în formă de sicriu care dădeau în salon erau liniştite, în loc să se legene sălbatic în balamale.

— Ăsta-i semn bun.

— Ce? Că au plecat de acasă?

Matthew părea derutat.

— Nu, liniştea. Casa asta are obiceiul de a se purta urât cu necunoscuţii.

— E bântuită?

Matthew privi în jur cu interes.

— Suntem vrăjitoare – normal că e bântuită. Dar e mai mult decât atât. Casa este… vie. Are propriile idei despre vizitatori şi, cu cât sunt prezenţi mai mulţi membri ai familiei, cu atât se poartă mai urât. De-asta au plecat Em şi Sarah.

O pată fosforescentă pendula la periferia câmpului meu vizual. Bunica mea de mult moartă, pe care n-o cunoscusem niciodată, stătea lângă şemineul din salon, într-un balansoar pe care nu-l mai văzusem. Arăta la fel de tânără şi de frumoasă ca în poza de la nunta ei, aflată pe palier, la etaj. Îmi zâmbi şi buzele mele se arcuiră şi ele drept răspuns.

— Bunico? am zis ezitant.

„E un bărbat chipeş”, zise ea făcându-mi cu ochiul, cu o voce foşnitoare precum hârtia ceratã.

De după tocul uşii apăru un alt cap.

„Aşa zic şi eu, încuviinţă cealaltă fantomă. Dar ar trebui să fie mort.”

Bunica mea clătină din cap.

„Poate că da, Elizabeth, dar este ceea ce este. Ne vom obişnui cu el.”

Matthew privea fix în direcţia salonului.

— E cineva acolo, spuse el, plin de mirare. Aproape că le simt mirosul şi aud sunete stinse. Dar nu-i pot vedea.

— Fantome.

Amintindu-mi de temniţa castelului, m-am uitat în jur după mama şi tata.

„Oh, nu sunt aici”, spuse bunica, pe un ton trist.

Dezamăgită, mi-am îndreptat atenţia dinspre rudele mele moarte spre soţul meu, care era foarte viu.

— Să mergem la etaj să ducem bagajele în cameră. Asta va da casei ocazia să te cunoască.

Înainte să apucăm să facem primul pas, o minge de blană gri-închis ţâşni din partea din spate a casei, cu un mieunat care-ţi îngheţa sângele în vine. Se opri brusc la vreo treizeci de centimetri de mine şi se transformă într-o mâţă care scuipa. Îşi arcui spinarea şi scoase acelaşi mieunat strident.

— Şi eu mă bucur că te văd, Tabitha.

Pisica lui Sarah mă detesta, şi sentimentul era reciproc.

Tabitha îşi îndreptă spatele, revenind la poziţia normală, şi se apropie de Matthew.

— Vampirii se simt mai bine în preajma câinilor, de obicei, comentă el când Tabitha începu să îi dea târcoale în jurul gleznelor.

Cu infailibilul său instinct felin, Tabitha sesizase disconfortul lui Matthew, aşa că era pornită să-l determine să-şi schimbe părerea despre specia mâţelor. Se frecă insistent de picioarele lui, torcând zgomotos.

— Ia te uită, am spus eu. Pentru Tabitha, asta era o manifestare uluitoare de afecţiune. Chiar că e cea mai perversă pisică din istoria lumii.

Tabitha scuipă în direcţia mea şi-şi îndreptă din nou într-un

mod deşănţat atenţia asupra gambelor lui Matthew.

— Ignor-o, l-am sfătuit eu, şontâcăind spre scări.

Matthew culese bagajele şi mă urmă.

M-am ţinut bine de balustradă şi am început să urc încet. Matthew făcea fiecare pas odată cu mine, cu chipul luminat de entuziasm şi de interes. Nu părea deloc alarmat că locuinţa aceasta îl cântărea din ochi.

Corpul meu, în schimb, se încordase în aşteptare. Uneori, fotografiile înrămate cădeau în capetele oaspeţilor încrezători, uşile şi ferestrele se deschideau şi se închideau, iar luminile se aprindeau şi se stingeau fără niciun avertisment. Am oftat uşurată când am ajuns fără incidente pe palier.

— Nu mulţi prieteni de-ai mei mi-au vizitat casa, i-am explicat, văzându-l că ridică dintr-o sprânceană. Era mai simplu să mă întâlnesc cu ei la mallul din Syracuse.

Camerele de la etaj erau dispuse într-un pătrat în jurul scării centrale. Dormitorul lui Em şi al lui Sarah se găsea în colţul din faţă, cu geamurile spre alee. Camera mamei şi a tatălui meu era în partea din spate a casei, cu vedere asupra câmpurilor şi a unei porţiuni din vechea livadă de meri, care lăsa treptat locul unei păduri mai dese de stejari şi de arţari. Uşa era deschisă, şi înăuntru era aprinsă o lumină. Am păşit ezitant spre dreptunghiul auriu, primitor, trecând pragul.

Camera era încălzită şi confortabilă. Patul lat fusese încărcat cu pleduri şi cu perne. Nimic nu se potrivea, cu excepţia perdelelor albe, simple. Între scândurile late de pin ale podelei erau spaţii suficient de mari ca să treacă o perie de păr. În dreapta era baia, iar înăuntru pocnea şi şuiera un radiator.

— Lăcrămioare, comentă Matthew, cu nările fremătând de atâtea mirosuri noi.

— Parfumul preferat al mamei.

Pe comodă se afla încă o sticlă veche de Diorissimo, care avea înfăşurată în jurul gâtului o panglică decolorată, cu model pepit alb-negru.

Matthew puse genţile pe podea.

— N-o să te deranjeze să stai aici? Avea o privire îngrijorată. Ai putea dormi în fosta ta cameră, cum spunea Sarah.

— Nici pomeneală, am spus eu ferm. Aia e la mansardă, iar baia este aici. În plus, nu avem nicio şansă să încăpem amândoi într-un pat de o persoană.

Matthew îşi feri privirea.

— Credeam că…

— Nu dormim în paturi separate. Nu-ţi sunt mai puţin soţie printre vrăjitoare decât printre vampiri, l-am întrerupt, trăgându-l spre mine.

Casa se aşeză mai bine pe fundaţie cu un mic oftat, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o conversaţie lungă.

— Nu, dar ar putea fi mai simplu…

— Pentru cine? l-am întrerupt din nou.

— Pentru tine, termină el. Ai dureri. Ai dormi mai bine singură în pat.

N-aş fi reuşit deloc să dorm fără el alături. Fiindcă nu doream să-l îngrijorez spunându-i asta, i-am pus mâinile pe piept, în încercarea de a-i distrage atenţia de la gândul cum ne vom culca.

— Sărută-mă.

Gura i se strânse să spună nu, dar ochii lui spuneau da. Mi-am lipit corpul de al său, iar el reacţionă printr-un sărut dulce şi blând.

— Credeam că te-am pierdut, murmură el când buzele ni se despărţiră, sprijinindu-şi fruntea de a mea – pentru totdeauna. Acum mă tem că te-ai putea sparge într-o mie de cioburi din cauza a ceea ce ţi-a făcut Satu. Dacă ai fi păţit ceva, aş fi înnebunit.

Mirosul meu îl învălui, şi Matthew se destinse un pic. Se relaxă şi mai mult când mâinile i se strecurară pe şoldurile mele. Acestea erau relativ nevătămate, iar atingerea lui era liniştitoare şi electrizantă în acelaşi timp. De când cu tortura la care fusesem supusă de Satu, nevoia mea de el nu făcuse decât să sporească.

— Simţi? I-am luat mâna într-a mea, lipindu-i-o de pieptul meu, în mijloc.

— Ce să simt?

Matthew era nedumerit.

Neştiind ce anume ar putea face impresie asupra simţurilor sale neobişnuite, m-am concentrat asupra lanţului care se desfăşurase când mă sărutase prima oară. L-am atins cu un deget imaginar şi lanţul scoase un zgomot scăzut, constant.

Matthew tresări, cu o expresie de uimire pe chip.

— Aud ceva. Ce e?

Se aplecă să-şi pună urechea la pieptul meu.

— Eşti tu, înăuntrul meu. Îmi dai stabilitate – ca o ancoră la capătul unui lanţ lung, argintiu. Presupun că de-asta sunt atât de sigură de tine. Vocea mea scăzu. Atâta timp cât te simţeam, cât aveam această conexiune cu tine, Satu nu putea să-mi spună sau să-mi facă nimic de neîndurat.

— Seamănă bine cu sunetul pe care-l face sângele tău când vorbeşti în minte cu Rakasa sau atunci când ai chemat vântul vrăjitoresc. Acum, că ştiu la ce să fiu atent, îl aud.

Ysabeau spusese că-mi aude sângele de vrăjitoare cântând. Am încercat să dau mai tare muzica lanţului, şi vibraţiile sale mi se transmiseră în tot corpul.

Matthew înălţă capul şi-mi adresă un zâmbet triumfător.

— Uimitor.

Zgomotul deveni mai intens şi am pierdut controlul asupra energiei care pulsa prin mine. Deasupra capului meu, vreo douăzeci de stele ţâşniră pline de viaţă şi se risipiră prin încăpere.

— Ups. Zeci de ochi fantomatici mă furnicară pe spate. Casa închise uşa cu hotărâre, ca să ne ferească de privirile curioase ale strămoşilor mei, care se strânseseră să vadă focul de artificii ca de Ziua Independenţei.

— Tu ai făcut asta? mă întrebă Matthew, privind atent uşa închisă.

— Nu, am explicat eu, cu sinceritate. Artificiile au fost ale mele. Asta a fost casa. Îi place intimitatea.

— Slavă Domnului! murmură el, lipindu-mi şoldurile strâns de ale lui şi sărutându-mă din nou într-un fel care le făcu pe fantomele din spatele uşii să bombăne.

Scânteile artificiilor se stinseră deasupra comodei, într-o cascadă de lumină albastră-verzuie ca piatra de acvamarin.

— Te iubesc, Matthew Clairmont, am zis când mi-am putut desprinde buzele de ale lui.

— Şi eu te iubesc, Diana Bishop, îmi răspunse el pe un ton oficial. Dar mătuşa ta şi Emily probabil că au îngheţat deja. Arată-mi restul casei, ca să poată intra şi ele.

Am străbătut încet celelalte camere de la etaj, mare parte acum nefolosite şi pline cu tot felul de mărunţişuri cumpărate de Em, care nu se putea abţine să nu ia ceva de fiecare dată când vecinii îşi scoteau la vânzare în curte lucrurile pe care nu le mai

foloseau, şi cu vechiturile pe care Sarah nu se îndura să le arunce, de teamă că ar putea avea nevoie de ele într-o bună zi.

Matthew mă ajută să urc scările ce duceau în dormitorul din mansardă, în care îmi petrecusem adolescenţa. Avea încă postere cu cântăreţi prinse pe pereţi, etalând nuanţele tari de mov şi de verde care reprezentau încercarea unei adolescente de a crea o combinaţie sofisticată de culori.

La parter am explorat încăperile mari şi solemne, construite pentru a găzdui oaspeţi – salonul cel mare de o parte a uşii de la intrare şi biroul şi salonaşul din partea opusă. Am trecut prin sufrageria rar folosită, ajungând în inima casei – o sală suficient de mare ca să servească drept cameră de zi, unde te puteai uita la televizor, dar şi drept sală de mese, căci în capătul său îndepărtat se afla bucătăria.

— Se pare că Em s-a apucat din nou de goblenuri, am spus eu, uitându-mă la o etamină pe jumătate terminată pe care era desenat un coş cu flori. Iar Sarah s-a apucat din nou de viciul ei.

— E fumătoare?

Matthew adulmecă prelung aerul.

— Când e stresată. Em o pune să fumeze afară – dar tot se simte mirosul. Te deranjează? l-am întrebat, dându-mi seama cu părere de rău cât de sensibil ar putea fi la miros.

— *Dieu,* Diana, am îndurat eu mirosuri mult mai grele, replică el.

Bucătăria asemănătoare cu o peşteră îşi păstrase peretele iniţial din cuptoare de cărămidă şi un şemineu enorm, înalt de un stat de om. Existau şi dotări moderne, precum şi podele vechi de piatră, care înduraseră două secole de cratiţe scăpate pe jos, animale ude, pantofi înnoroiaţi şi tot felul de substanţe folosite de vrăjitoare. L-am condus pe Matthew în camera de lucru a lui Sarah, care se învecina cu bucătăria. Iniţial o bucătărie de vară independentă, acum era legată de casă, dar rămăsese echipată cu cârlige pentru atârnat cazane cu tocană şi cu frigări pentru carne. De tavan erau agăţate ierburi, iar o parte din pod, transformată în spaţiu de depozitare, adăpostea fructe puse la uscat şi borcane cu loţiunile şi poţiunile mătuşii mele. Turul se încheie aici şi ne întoarserăm în bucătărie.

— Încăperea asta e atât de *maro.*

Am studiat decorul în timp ce aprindeam şi stingeam becul de pe verandă, vechiul semnal al familiei Bishop că se putea intra

în siguranţă. Bucătăria avea un frigider maro, dulapuri de lemn maro, pereţi din cărămidă maro-roşcat, un telefon maro cu cadran rotativ şi un tapet obosit cu pătrate maro pe fond alb.

— Ar avea nevoie de un strat proaspăt de var alb.

Matthew înălţă bărbia şi îşi aţinti ochii asupra uşii din spate.

— Februarie este luna ideală, dacă te oferi tu să faci treaba asta, rosti o voce guturală din holul de la intrare.

Sarah apăru de după colţ, îmbrăcată cu blugi şi cu o cămaşă de flanelă cadrilată, foarte largă. Părul ei roşu arăta sălbatic, iar obrajii îi erau aprinşi de frig.

— Bună, Sarah, am salutat eu, retrăgându-mă spre chiuvetă.

— Bună, Diana. Sarah se uită lung la vânătaia de sub ochiul meu. Ăsta-i vampirul, presupun?

— Da.

Am ieşit câţiva paşi în faţă, şchiopătând, ca să fac prezentările. Privirea ageră a lui Sarah se îndreptă spre glezna mea.

— Sarah, el e Matthew Clairmont. Matthew, mătuşa mea, Sarah Bishop.

Matthew întinse mâna dreaptă.

— Îmi pare bine, Sarah, spuse el, întâlnindu-i privirea fără ezitare.

Sarah ţuguie buzele drept răspuns. Ca şi mine, avea bărbia neamului Bishop, un pic prea lungă faţă de restul feţei. Acum ieşea în afară şi mai mult.

— Şi mie, Matthew.

Când îşi strânseră mâinile, Sarah tresări.

— Mda, spuse ea, întorcând capul uşor, clar e vampir, Em.

— Mulţumesc pentru ajutor, Sarah, mormăi Em, intrând cu ditamai braţul de buşteni mici şi cu o expresie de nerăbdare.

Era mai înaltă decât mine şi decât Sarah, iar calota strălucitoare de păr argintiu o făcea cine ştie cum să pară mai tânără decât ar fi sugerat culoarea părului. Faţa ei îngustă se lumină de un zâmbet încântat când ne văzu stând în bucătărie.

Matthew sări să-i ia lemnele din braţe. Tabitha, care lipsise de la prima rafală de saluturi, îi stingheri înaintarea spre şemineu, făcând opturi printre picioarele lui. Vampirul reuşi în mod miraculos să ajungă în partea cealaltă a încăperii fără să calce pe ea.

— Mulţumesc, Matthew. Şi-ţi mulţumesc şi pentru că ai adus-o

pe Diana acasă. Am fost moarte de îngrijorare.

Em îşi scuturǎ braţele şi de pe lâna puloverului sǎu sǎriră bucăţele de scoarţă de copac.

— Cu plăcere, Emily, spuse el cu o voce irezistibil de caldă şi de plină.

Em arăta deja fermecată. Cu Sarah avea să fie mai greu, cu toate că şi ea studia cu uimire eforturile Tabithei de a se căţăra pe braţul lui Matthew.

Am încercat să mă retrag în penumbră înainte ca Em să apuce să-mi vadă bine faţa, dar era prea târziu. Em strigă îngrozită.

— Oh, Diana!

Sarah trase un taburet pentru mine.

— Şezi, îmi ordonă.

Matthew îşi încrucişă strâns braţele, ca şi cum ar fi încercat să reziste tentaţiei de a interveni. Nevoia sa feroce de a mă proteja nu scăzuse cu nimic în Madison, iar puternica sa aversiune faţă de făpturile care se apropiau prea mult de mine nu le era rezervată doar altor vampiri.

Ochii mătuşii mele coborâră de la faţa mea spre clavicule.

— Hai să dăm jos cămaşa asta, spuse ea.

Ascultătoare, am întins mâna spre nasturi.

— Poate ar fi mai bine s-o examinezi pe Diana la etaj.

Em îi aruncă o privire îngrijorată lui Matthew.

— Nu-mi închipui că vampirul va da cu ochii de ceva ce n-a văzut deja. Nu ţi-e foame, nu-i aşa? făcu Sarah fără să privească înapoia sa.

— Nu, spuse Matthew pe un ton sec. Am mâncat în avion.

Ochii mătuşii mele îmi provocară furnicături pe gât. La fel şi ai lui Em.

— Sarah! Em! am exclamat indignată.

— Ne asiguram doar, zise Sarah pe un ton blând.

Mă dezbrăcasem de cămaşă, iar ea se uita acum la bandajul de pe antebraţ, la trunchiul meu înfăşat şi la celelalte tăieturi şi vânătăi.

— M-a examinat deja Matthew. E medic, ai uitat?

Degetele ei îmi sondară clavicula. M-am strâmbat de durere.

— Asta i-a scăpat, totuşi. E o fisură.

O luă apoi în sus, spre pomete. M-am strâmbat din nou de durere.

— Ce-a păţit la gleznă?

Ca de obicei, nu reuşeam să ascund nimic de Sarah.

— O luxaţie serioasă, plus arsuri superficiale de gradul unu şi doi.

Matthew se holba la mâinile lui Sarah, gata s-o dea la o parte dacă mi-ar fi provocat prea mult disconfort.

— Cum a ajuns să aibă arsuri şi o luxaţie în acelaşi loc?

Sarah îl trata pe Matthew ca pe un student la medicină în anul întâi aflat în amfiteatru.

— O vrăjitoare sadică m-a atârnat cu capul în jos, am răspuns în locul lui, foindu-mă în timp ce Sarah continua să-mi examineze faţa.

— Ce e sub ăla? întrebă Sarah, ca şi cum nici nu m-ar fi auzit, arătând spre braţul meu.

— O incizie atât de adâncă încât a fost nevoie de sutură, îi dădu Matthew replica, răbdător.

— Ce medicamente i-ai dat?

— Calmante, un diuretic care să reducă la minimum inflamaţiile şi un antibiotic cu spectru larg.

În vocea sa se simţea cea mai fină urmă de enervare.

— De ce e înfăşată ca o mumie? întrebă Em, molfăindu-şi buza.

Am pălit. Sarah se opri din ce făcea şi-mi aruncă o privire cercetătoare înainte de a vorbi.

— Stai, Em. S-o luăm cu începutul. Cine ţi-a făcut asta, Diana?

— O vrăjitoare pe nume Satu Järvinen. Cred că e suedeză.

Braţele mi se încrucişară protectoare peste piept.

Matthew strânse din buze şi se îndepărtă de mine ca să pună mai mulţi buşteni pe foc.

— Nu e suedeză, e finlandeză, zise Sarah, şi e foarte puternică. Cu toate astea, data viitoare când o voi vedea îşi va dori să nu se fi născut.

— N-o să rămână mare lucru din ea după ce voi termina eu ce am de făcut, murmură Matthew, aşa că, dacă vrei să te răfuieşti cu ea, va trebui să o găseşti înaintea mea. Şi sunt cunoscut pentru rapiditate.

Sarah îl cântări din priviri. Vorbele ei erau o simplă ameninţare, cele spuse de Matthew erau cu totul altceva. Erau o promisiune.

— Cine a tratat-o pe Diana în afară de tine?

— Mama şi menajera ei, Marthe.

— Se pricep la remedii tradiţionale din plante. Dar eu pot face un pic mai mult. Sarah îşi suflecă mânecile.

— E un pic cam devreme pentru vrăjitorie. Ai băut suficientă cafea? Am privit-o rugătoare pe Em, implorând-o în tăcere s-o potolească pe Sarah.

— Las-o pe Sarah să rezolve problema, scumpo, zise Em, luându-mă de mână şi strângându-mi-o. Cu cât o face mai repede, cu atât mai grabnic te vei vindeca pe deplin.

Buzele lui Sarah se mişcau deja. Matthew se trase mai aproape, fascinat. Mătuşa mea îmi puse vârfurile degetelor pe faţă. Osul de dedesubt simţi furnicătura de electricitate înainte ca fisura să se închidă cu un pocnet.

— Au!

M-am ţinut de obraz.

— Nu te va înţepa prea mult, zise Sarah. Ai fost destul de puternică când s-a produs – n-ar trebui să-ţi fie prea greu să suporţi leacul.

Îmi studie o clipă obrazul şi dădu din cap satisfăcută, apoi îşi îndreptă atenţia asupra claviculei mele. Înţepătura electrică necesară vindecării a fost mai puternică, fără îndoială pentru că osul era mai gros.

— Scoate-i pantoful, îl instrui ea pe Matthew, îndreptându-se spre cămară.

Ca asistent medical, el era mult supracalificat, dar îi ascultă ordinele fără să cârtească.

Când Sarah se întoarse cu un borcan ce conţinea unul dintre unguentele ei, Matthew îmi sprijinea talpa pe coapsa lui.

— Am nişte foarfece în geantă, sus, îi spuse el mătuşii mele, adulmecând curios în timp ce ea deşuruba capacul borcanului. Să mă duc să le aduc?

— Nu-mi trebuie.

Sarah murmură câteva cuvinte şi făcu un gest spre glezna mea. Tifonul începu să se desfăşoare singur.

— Asta chiar că e util, zise Matthew cu invidie.

— Ce-ţi place să te dai mare, Sarah! am strecurat eu cuvintele printre dinţi.

Toate privirile se îndreptară asupra gleznei mele când tifonul se desfăcu complet, înfăşurându-se în acelaşi timp într-un ghem. Locul arăta încă urât şi începea să supureze. Sarah recită

cu calm alte vrăji, deşi petele roşii din obraji sugerau că era furioasă în sinea ei. Când termină, semnele albe şi negre dispăruseră şi, cu toate că rămăsese un cerc inflamat, glezna îşi redusese remarcabil dimensiunile.

— Mulţumesc, Sarah.

Am îndoit laba piciorului în timp ce ea întindea nişte unguent pe piele.

— Fără yoga vreo săptămână şi fără alergat trei săptămâni, Diana. Glezna are nevoie de repaus şi de timp ca să se vindece complet.

Murmură alte câteva cuvinte şi făcu semn spre un rulou de tifon curat, care începu să se înfăşoare în jurul labei şi al gleznei mele.

— Uimitor, zise Matthew din nou, clătinând din cap.

— Te deranjează dacă mă uit şi la braţ?

— Câtuşi de puţin. Vocea lui era aproape nerăbdătoare. Muşchiul a fost puţin afectat. Poţi să-l vindeci, şi la fel şi pielea?

— Probabil, răspunse Sarah cu o notă aproape insesizabilă de îngâmfare.

După un sfert de oră şi câteva blesteme înfundate, de-a lungul braţului meu nu mai rămăsese decât o linie subţire, roşie, pe locul în care îl despicase Satu.

— Frumos lucrat, zise Matthew, întorcându-mi braţul ca să admire priceperea lui Sarah.

— Şi tu ai făcut treabă bună. Te pricepi la suturi.

Sarah bău însetată dintr-un pahar cu apă.

Am întins mâna după cămaşa lui Matthew.

— Ar trebui să te uiţi puţin şi la spatele ei, zise el.

— Poate să mai aştepte, am replicat şi i-am aruncat o privire urâtă. Sarah a obosit, şi eu la fel.

Privirea lui Sarah se mută de la mine la vampir.

— Tu ce zici, Matthew? întrebă ea, exilându-mă la baza ordinii ierarhice.

— Vreau să-i tratezi şi spatele, zise el fără să-şi desprindă privirea dintr-a mea.

— Nu, am şoptit, strângând cămaşa lui la piept.

El se ghemui în faţa mea, punându-mi mâinile pe genunchi.

— Ai văzut ce poate să facă Sarah. Îţi vei reveni mai repede dacă o laşi să te ajute.

Să-mi revin? Nicio vrajă nu mă putea ajuta să-mi revin după

cele întâmplate în La Pierre.

— Te rog, *mon cœur.*

Matthew îmi desprinse cu delicateţe cămaşa mototolită din mâini.

Am fost de acord, însă fără tragere de inimă. Privirile lui Em şi ale lui Sarah îmi dădură furnicături când mă ocoliră ca să-mi cerceteze spatele, iar instinctul mă îndemnă s-o iau la fugă. M-am întins în schimb orbeşte după Matthew, şi el îmi apucă ambele mâini într-ale sale.

— Sunt aici, mă asigură el, în timp ce Sarah murmura prima vrajă.

Straturile de tifon se desfăcură în două de-a lungul coloanei, spintecate de cuvintele ei.

Felul în care Em trase aer în piept brusc şi tăcerea lui Sarah mă anunţară că semnele erau vizibile.

— Asta e o vrajă de deschidere, zise Sarah cu mânie, neputându-şi lua ochii de la spatele meu. Aşa ceva nu se foloseşte pe fiinţe vii. Te-ar fi putut omorî.

— Încerca să scoată magia din mine – ca şi cum aş fi fost un balon cu confetti gata să explodeze.

Emoţiile mele o luau din nou razna, şi aproape că am chicotit la gândul că atârnam într-un copac, în formă de balon, în timp ce Satu, legată la ochi, încerca să mă lovească cu un băţ. Matthew observă că deveneam isterică.

— Cu cât faci asta mai repede, cu atât mai bine, Sarah. Nu vreau să te zoresc, desigur, se grăbi el să adauge.

Mi-am imaginat cu uşurinţă privirea care-i fusese aruncată.

— Despre Satu putem vorbi mai târziu, adăugă el.

Fiecare vrajă cât de mică pe care o folosea Sarah îmi amintea de Satu, iar faptul că două vrăjitoare stăteau în spatele meu mă făcea să nu-mi pot împiedica gândurile să se întoarcă la castelul La Pierre. M-am îngropat mai adânc în mine ca să mă apăr şi mi-am lăsat mintea să amorţească. Sarah continua să facă vrăji. N-am mai putut suporta, aşa că mi-am lăsat sufletul în derivă.

— Mai ai mult? întrebă Matthew, cu vocea plină de îngrijorare.

— Sunt două semne cu care nu pot să fac mare lucru. Vor lăsa cicatrici. Aici, zise Sarah, trasând conturul unei stele între omoplaţii mei, şi aici. Degetele ei se deplasară în jos pe spatele meu, trecând din coastă în coastă şi descriind o curbă pe talia mea, între ele.

O stea suspendată deasupra secerii lunii.

— Vă suspectează, Matthew! am strigat, încremenită de teroare.

Sertarul cu sigilii al lui Matthew îmi plutea printre amintiri. Fuseseră ascunse atât de bine, încât ştiam instinctiv că ordinul cavalerilor trebuie să fie la fel de adânc ascuns. Dar Satu ştia de ele, ceea ce însemna că, probabil, şi celelalte vrăjitoare din Congregaţie ştiau.

— Draga mea, ce e?

Matthew mă trase în braţele lui.

L-am împins, încercând să-l fac să mă asculte.

— Când am refuzat să renunţ la tine, Satu m-a marcat – cu sigiliul tău.

Fără să-mi dea drumul din braţe, Matthew mă întoarse cu spatele la el, având grijă să-mi protejeze cât mai bine pielea expusă. Când văzu ce era înscris acolo, încremeni.

— Nu ne mai suspectează. În sfârşit, sunt siguri.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Sarah.

— Îmi dai, te rog, cămaşa Dianei? îi ceru Matthew.

— Nu cred că cicatricile or să arate prea urât, zise mătuşa mea uşor defensiv.

— Cămaşa.

Vocea lui Matthew era de gheaţă.

Em i-o aruncă. Matthew îmi trase mânecile cu delicateţe peste braţe, apucând de manşete. Îşi ferea privirea, dar vena de pe frunte îi pulsa.

— Îmi pare tare rău, am murmurat.

— N-are de ce să-ţi pară rău pentru absolut *nimic.* Îmi cuprinse faţa în mâini. Orice vampir ar şti că eşti a mea, cu sau fără însemnul ăsta pe spatele tău. Satu a vrut să se asigure că orice altă făptură va şti cui îi aparţii. Pe vremea când am renăscut eu, femeilor care-şi dăruiau trupul duşmanului le tundeau părul. Era un mod rudimentar de a-i demasca pe trădători. Aici e vorba de acelaşi lucru.

Matthew privi în lături.

— Ysabeau ţi-a spus?

— Nu. Căutam nişte hârtie şi am găsit sertarul.

— Ce naiba se petrece? răbufni Sarah.

— Ţi-am călcat teritoriul personal. N-ar fi trebuit s-o fac, am şoptit, agăţându-mă de braţele lui.

Matthew se trase înapoi şi se holbă la mine nevenindu-i să creadă, apoi mă strivi la piept fără să-i pese câtuşi de puţin de rănile mele. Din fericire, mulţumită vrăjilor lui Sarah nu mai simţeam decât foarte puţină durere.

— Dumnezeule, Diana! Satu ţi-a spus ce am făcut eu. Te-am urmărit până acasă şi am intrat pe furiş în apartamentul tău. În plus, cum te-aş putea învinui că ai aflat de una singură ceea ce ar fi trebuit să-ţi spun cu gura mea?

Un tunet răsună în bucătărie, făcând să zdrăngăne oalele şi tigăile.

Când zgomotul amuţi, se auzi vocea lui Sarah:

— Dacă nu ne spune şi nouă cineva *imediat* ce se petrece, aici se va dezlănţui iadul pe pământ.

O vrajă începu să i se formeze pe buze.

Am simţit că mă furnică vârfurile degetelor, şi vânturile îmi încercuiră tălpile.

— Înapoi, Sarah!

Vântul îmi urla prin vene. Am păşit între Sarah şi Matthew. Mătuşa mea continua să bolborosească, iar eu am mijit ochii.

Em puse mâna pe braţul lui Sarah, alarmată.

— N-o provoca. Nu se controlează.

M-am trezit cu un arc în mâna stângă şi cu o săgeată în dreapta. Le simţeam grele, şi cu toate astea ciudat de familiare. Sarah era în cătarea mea câţiva paşi mai încolo. Fără ezitare, braţele mele se ridicară şi se depărtară, pregătindu-se să tragă.

Mătuşa mea se opri din murmurat în mijlocul vrăjii.

— Cerule! exclamă ea, privind-o uluită pe Em.

— Scumpo, lasă focul jos.

Em făcu un gest de capitulare.

Buimăcită, mi-am examinat din nou mâinile. Nu era nici urmă de foc în ele.

— Nu înăuntru. Dacă vrei să dezlănţui focul vrăjitoresc, mergem afară, spuse Em.

— Linişteşte-te, Diana!

Matthew îmi ţintui coatele de corp, iar greutatea arcului şi a săgeţii se topi ca prin farmec.

— Nu-mi place când te ameninţă. Vocea mea era sonoră şi ciudată.

— Sarah nu mă ameninţa. Voia doar să ştie despre ce vorbeam. Trebuie să-i spunem.

— Dar e un secret, am zis, derutată.

Trebuia să ne păstrăm secretele – de toată lumea –, fie că se refereau la abilităţile mele, fie că erau legate de cavalerii lui Matthew.

— Gata cu secretele, spuse el pe un ton ferm, şi i-am simţit răsuflarea pe gât. Nu fac bine nici unuia dintre noi.

Când vânturile încetară, mă întoarse şi mă strânse tare în braţe.

— Mereu e aşa? Sălbatică şi incontrolabilă? întrebă Sarah.

— Nepoata ta s-a descurcat de minune, ripostă Matthew, continuând să mă ţină în braţe. El şi Sarah se priviră intens de-a curmezişul bucătăriei.

— Presupun că aşa e, admise ea fără prea multă graţie când lupta lor surdă luă sfârşit, deşi ne-ai fi putut spune că stăpâneşti focul vrăjitoresc, Diana. Nu e o abilitate tocmai banală.

— Nu *stăpânesc* nimic.

Mă simţeam dintr-odată epuizată şi nu mai voiam să stau în picioare. Picioarele erau instantaneu de acord cu mine şi începură să cedeze.

— La etaj, spuse Matthew pe un ton care nu accepta obiecţii. Vom termina conversaţia asta acolo.

În camera părinţilor mei, după ce îmi dădu încă o doză de calmante şi de antibiotice, Matthew mă băgă în pat. Apoi le povesti mătuşilor mele mai multe despre semnul făcut de Satu. Tabitha catadicsi să stea la picioarele mele, pentru că aşa era mai aproape de locul din care se auzea vocea lui Matthew.

— Semnul lăsat de Satu pe spatele Dianei aparţine unei… organizaţii pe care familia mea a înfiinţat-o cu mulţi ani în urmă. Majoritatea oamenilor au uitat-o de mult, iar cei care n-au uitat-o cred că nu mai există. Preferăm să păstrăm această iluzie. Satu v-a marcat nepoata ca fiind proprietatea mea şi ne-a transmis că vrăjitoarele au descoperit secretul familiei mele.

— Organizaţia asta secretă are un nume? întrebă Sarah.

— Nu trebuie să le spui tot, Matthew.

M-am întins să-l iau de mână. Era periculos să dezvăluie prea multe informaţii despre Cavalerii lui Lazăr. Simţeam primejdia infiltrându-se în jurul meu aidoma unui nor negru şi nu voiam să le învăluie şi pe Sarah, şi pe Em.

— Cavalerii lui Lazăr din Betania. O spuse repede, ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi piardă hotărârea. Este un vechi ordin

cavaleresc.

Sarah pufni.

— N-am auzit niciodată de ei. Sunt precum Cavalerii lui Columb[68]? Au un capitol şi în Oneida.

— Nu chiar. Gura lui Matthew zvâcni. Cavalerii lui Lazăr există de pe vremea cruciadelor.

— N-am văzut noi un documentar la televizor despre cruciade, în care era vorba şi de un ordin cavaleresc? o întrebă Em pe Sarah.

— Templierii. Dar toate teoriile alea conspiraţioniste sunt nişte tâmpenii. Astăzi nu mai există nimic în genul templierilor, spuse Sarah cu hotărâre.

— Nici vrăjitoare şi nici vampiri n-ar trebui să existe, Sarah, am remarcat eu.

Matthew îmi atinse încheietura şi i-am simţit degetele reci luându-mi pulsul.

— Conversaţia asta se încheie aici deocamdată, zise el ferm. Avem destul timp să discutăm dacă ordinul Cavalerilor lui Lazăr există sau nu.

Matthew le conduse afară din cameră pe mătuşile mele, care nu prea voiau să plece. Când Sarah şi Em ieşiră pe hol, casa rezolvă problema, trântind uşa în urma lor. Încuietoarea scrâşni în tocul de lemn.

— N-am cheia de la camera asta, îi strigă Sarah lui Matthew.

Fără să-i pese, acesta se sui în pat, trăgându-mă în scobitura braţului său, astfel încât capul meu să se odihnească pe inima lui. De fiecare dată când încercam să vorbesc, mă alina, făcându-mă să tac.

— Mai târziu, îmi tot repetă.

Inima sa pulsă o dată şi apoi încă o dată, peste alte câteva minute.

Înainte să apuce să bată şi a treia oară, adormisem buştean.

---

[68] Cea mai mare fraternitate catolică din lume, înfiinţată în 1882 în SUA şi având peste 800 000 de membri (n.tr.)

Capitolul 33

O combinaţie de epuizare şi de medicamente şi uşurarea de a fi în sfârşit acasă mă făcură să rămân în pat ore întregi. M-am trezit pe burtă, cu un genunchi îndoit şi cu un braţ întins, căutându-l în zadar pe Matthew.

Prea ameţită ca să mă ridic în picioare, mi-am întors capul către uşă. O cheie mare era înfiptă în încuietoare, şi de partea cealaltă a uşii auzeam şoapte. Pe măsură ce moleşeala somnului se risipi şi m-am trezit, şoaptele deveniră din ce în ce mai clare.

— Este revoltător, răbufni Matthew. Cum ai putut să o laşi să continue astfel?

— Nu am ştiut câtă putere are, nu la modul absolut, replică Sarah pe un ton la fel de furios. Era de aşteptat să fie deosebită, dată fiind moştenirea părinţilor ei. Dar nu m-am aşteptat defel la focul vrăjitoresc.

— Emily, cum ţi-ai dat seama că încerca să îl cheme? întrebă Matthew, îmblânzindu-şi vocea.

— O vrăjitoare din Cape Cod l-a invocat o dată, când eram copil. Cred că avea peste şaptezeci de ani, răspunse Em. Nu am uitat niciodată cum arăta în acele clipe şi ce am simţit atunci când m-am aflat lângă o asemenea putere dezlănţuită.

— Focul vrăjitoresc este mortal. Nicio vrajă nu îl poate respinge şi nu există descântec care să vindece arsurile. Mama m-a învăţat să recunosc semnele pentru propria mea protecţie – mirosul de sulf, modul în care se mişcă braţele vrăjitorului, spuse Sarah. Mi-a spus că zeiţa este prezentă atunci când este invocat focul vrăjitoresc. N-am crezut că voi ajunge să fiu martoră la aşa ceva înainte de a intra în mormânt şi cu siguranţă nu m-am aşteptat vreodată ca nepoata mea să dezlănţuie focul asupra mea în propria-mi bucătărie. Deci, focul vrăjitoresc – şi apa vrăjitorească?

— Am sperat că gena responsabilă pentru focul vrăjitoresc va fi regresivă, mărturisi Matthew. Povesteşte-mi despre Stephen Proctor, continuă el.

Până acum crezusem că tonul autoritar pe care îl adopta în asemenea momente se datora trecutului său de războinic. Acum, că ştiam de Cavalerii lui Lazăr, înţelegeam că face parte şi din prezentul său.

Cu toate acestea, Sarah nu era obişnuită să i se vorbească pe un astfel de ton, aşa că se zbârli la el.

— Stephen era reţinut. El nu-şi etala puterile.

— Atunci nu-i de mirare că vrăjitorii s-au hotărât să scormonească după ele.

Am strâns tare din ochi ca să resping imaginea trupului tatălui meu, despicat de sus până jos, pentru ca restul vrăjitorilor să-i poată înţelege magia. Aproape că-i împărtăşisem soarta.

În hol, corpul masiv al lui Matthew se lăsă de pe un picior pe altul, iar casa protestă sub greutatea lui neobişnuită.

— A fost un vrăjitor experimentat, continuă el, dar nu se putea pune cu ei. Poate că Diana, Dumnezeu să o ajute, i-a moştenit abilităţile – şi pe ale Rebeccăi, de asemenea. Dar ea nu are cunoştinţele lor şi fără ele este neputincioasă. E ca şi cum ar avea desenată o ţintă pe piept.

Continuam să trag cu urechea fără ruşine.

— Diana nu este un radio cu tranzistori, Matthew, spuse Sarah pe un ton defensiv. N-a apărut în viaţa noastră cu baterii şi manual de utilizare. Am făcut cum am putut şi noi mai bine. A devenit un cu totul alt copil după ce Rebecca şi Stephen au fost omorâţi. S-a retras aşa de mult în ea însăşi, încât nimeni n-a mai putut ajunge la ea. Ce ar fi trebuit să facem? Să o obligăm să înfrunte ceea ce ea nega cu atâta hotărâre?

— Nu ştiu. În vocea lui Matthew se simţea exasperarea. Dar nu trebuia să o lăsaţi aşa. Vrăjitoarea aia a ţinut-o captivă mai bine de douăsprezece ore.

— O vom învăţa ceea ce trebuie să ştie.

— Pentru binele ei, ar fi de dorit ca asta să nu dureze prea mult.

— Va dura toată viaţa, răbufni Sarah. Magia nu e floare la ureche. Ia timp.

— Nu avem timp, şuieră Matthew.

După scârţâitul duşumelei mi-am dat seama că Sarah se depărtase instinctiv de el câţiva paşi.

— Până acum, Congregaţia s-a jucat cu noi de-a şoarecele şi pisica, dar semnul de pe spatele Dianei dovedeşte că zilele bune s-au cam terminat.

— Cum îndrăzneşti să spui că ceea ce i s-a întâmplat nepoatei mele a fost un *joc?*

Vocea lui Sarah crescu în intensitate.

— Şşt, spuse Em. O trezeşti.

— Ce ne-ar putea ajuta să înţelegem vraja care leagă puterea Dianei, Emily? Matthew vorbea acum în şoaptă. Poţi să-ţi aminteşti ceva despre zilele dinainte ca Rebecca şi Stephen să plece în Africa – orice detaliu, de ce erau îngrijoraţi?

Vraja care-mi leagă puterea.

Cuvintele îmi stârniră un ecou în minte, pe măsură ce mă ridicam încet din pat. Vrăjile de legare erau rezervate unor circumstanţe extreme – unor situaţii ce puneau în pericol viaţa cuiva, nebuniei sau unui rău pur şi incontrolabil. Chiar şi numai a ameninţa pe cineva cu o vrajă de legare însemna să-ţi atragi cenzura celorlalte vrăjitoare.

O vrajă care-mi leagă puterea?

Până când m-am ridicat în picioare, Matthew era deja lângă mine, încruntat.

— Ce-ţi trebuie?

— Vreau să vorbesc cu Em.

Degetele de la mâini îmi trosneau şi căpătaseră o nuanţă albastră. La fel şi degetele de la piciorul drept, ieşind din bandajele care-mi protejau glezna. Când am păşit, tifonul de pe picior mi se agăţă într-un cui vechi, ce împungea dintre scândurile de pin ale podelei.

Sarah şi Em ne aşteptau pe palier, cu chipurile pline de îngrijorare.

— Ce-i cu mine? am vrut să ştiu eu.

Emily se adăposti lângă braţul lui Sarah.

— Nu e nimic în neregulă cu tine.

— Ai spus că sunt legată printr-o vrajă. Că propria mea *mamă* m-a legat.

Eram un fel de monstru. Asta era singura explicaţie posibilă.

Emily îmi auzi gândurile, ca şi când aş fi vorbit cu glas tare.

— Nu eşti un monstru, scumpo. Rebecca te-a legat deoarece se temea pentru tine.

— Se temea *de* mine, vrei să spui.

Degetele mele albastre erau un motiv excelent ca oamenii să fie îngroziţi de mine. Am încercat să le ascund, dar nu voiam să-i pârlesc tricoul lui Matthew, iar dacă le sprijineam de balustrada vechii scări de lemn, riscam să dau foc la toată casa.

Ai grijă la covor, drăguţo!

Fantoma femeii înalte din salonul cel mare trăgea cu ochiul de

după uşa camerei lui Sarah şi a lui Em, făcând semn insistent către podea. Mi-am ridicat un pic vârfurile picioarelor.

— Nimănui nu-i e frică de tine. Matthew mă privi din spate cu o intensitate îngheţată, încercând să mă facă să mă întorc şi să-l înfrunt.

— Lor le este. Am îndreptat un deget scânteietor către mătuşile mele, privind decisă în direcţia lor.

Şi mie mi-e frică, se confesă un alt Bishop mort, un adolescent cu dinţii uşor ieşiţi în afară. Ducea un coş cu zmeură şi purta o pereche de pantaloni scurţi sfâşiaţi.

Mătuşile mele făcură un pas înapoi, în timp ce eu continuam să le privesc încruntată.

— Ai tot dreptul să fii frustrată. Matthew se mişcă în aşa fel încât acum stătea chiar în spatele meu. Vântul se stârni şi atingerea de nea din privirea lui îmi îngheţă coapsele. Acum vântul vrăjitoresc a început să sufle pentru că te simţi prinsă în capcană. Se strecură puţin mai aproape, şi vântul din jurul gambelor mele suflă puţin mai tare. Vezi?

Da, acel sentiment de iritare putea fi frustrare, şi nu mânie. Uitând de vraja de legare, m-am întors să-l întreb mai multe despre teoria lui. Culoarea din degetele mele se estompa deja şi pocnetele încetaseră.

— Trebuie să încerci să înţelegi, pledă Em. Rebecca şi Stephen au plecat în Africa pentru a te proteja. Tot de asta te-au legat prin vrajă. Nu voiau decât ca tu să fii în siguranţă.

Casa gemu din toată tâmplăria şi îşi ţinu respiraţia, iar bârnele de lemn vechi scârţâiră.

O undă de frig mi se răspândi prin corp dinăuntru către în afară.

— E vina mea că au murit? Au plecat în Africa şi cineva i-a omorât… din cauza mea?

M-am uitat la Matthew îngrozită.

Fără să aştept un răspuns, am orbecăit către scări, fără să-mi pese de durerea din gleznă sau de orice altceva. Voiam doar să fug de acolo.

— Nu, Sarah, las-o să plece, spuse Matthew tăios.

Casa îşi deschise toate uşile înaintea mea şi apoi le trânti pe rând în spatele meu, pe măsură ce am trecut prin holul din faţă, apoi prin sufragerie, prin camera de zi şi am pătruns în cele din urmă în bucătărie. Cizmele de grădinărit ale lui Sarah, cu

suprafaţa lor netedă şi rece din cauciuc, îmi alunecară uşor pe picioarele goale. Odată ajunsă afară, am făcut ceea ce făceam mereu când mă simţeam copleşită de familia mea, m-am îndreptat către pădure.

Picioarele mele nu-şi încetiniră ritmul până când nu am trecut de merii răsfiraţi, în umbra aruncată de mulţimea de stejari albi şi de arţari seculari. Cu respiraţia întretăiată şi tremurând din cauza şocului şi a epuizării, m-am trezit la picioarele unui copac enorm, aproape la fel de gros pe cât era de înalt. Mai că atingea pământul cu crengile joase, tentaculare; frunzele sale roşii şi purpurii, cu contururi crestate de lobi proeminenţi, ieşeau în evidenţă pe fundalul scoarţei fumurii.

Toată copilăria şi adolescenţa îmi uşurasem sufletul în clipele de singurătate şi suferinţă sub ramurile sale. Generaţii întregi din neamul Bishop găsiseră aici aceeaşi alinare şi-şi scrijeliseră iniţialele pe trunchiul copacului. Ale mele erau încrustate cu un briceag, chiar lângă iniţialele lăsate de mama mea, şi le-am urmărit conturul cu degetul, apoi m-am făcut ghem aproape de trunchiul aspru, legănându-mă ca un copil.

Am simţit o atingere răcoroasă prin păr, înainte ca geaca albastră să-mi aterizeze pe umeri. Trupul masiv al lui Matthew se lăsă în jos, frecându-se cu spatele de scoarţa copacului.

— Ţi-au spus ce e în neregulă cu mine?

Vocea mea era înăbuşită de picioarele strânse la piept.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, *mon cœur.*

— Ai multe de învăţat despre vrăjitoare. Mi-am sprijinit bărbia pe genunchi, dar tot nu mă uitam la el. Vrăjitoarele nu leagă cu farmece pe cineva fără un motiv serios.

Matthew era tăcut. Am strecurat o privire piezişă în direcţia lui. Cu coada ochiului abia îi vedeam picioarele, unul întins înainte şi celălalt îndoit, şi o mână lungă şi albă, pe care o ţinea sprijinită uşor pe genunchi.

— Părinţii tăi au avut un motiv cât se poate de serios. Salvau astfel viaţa fiicei lor. Vocea îi era potolită şi echilibrată, dar acoperea emoţii puternice. Exact asta aş fi făcut şi eu.

— Şi tu ştiai că eram legată printr-o vrajă? Încercasem degeaba să nu o spun pe un ton acuzator.

— Marthe şi Ysabeau şi-au dat seama. Mi-au spus chiar înainte să plecăm spre La Pierre. Emily le-a confirmat suspiciunile. Nu am apucat să-ţi spun.

— Cum a putut Em să nu-mi spună aşa ceva?

Mă simţeam trădată şi singură, exact ca atunci când Satu îmi spusese ce făcuse Matthew.

— Trebuie să-ţi ierţi părinţii şi pe Emily. Au făcut ceea ce au crezut ei că e mai bine – pentru tine.

— Tu nu înţelegi, Matthew, am spus eu clătinând din cap cu încăpăţânare. Mama mea m-a legat şi a plecat în Africa, ca şi cum aş fi fost o creatură diavolească şi nebună, în care nu puteau avea încredere.

— Părinţii tăi erau îngrijoraţi din cauza Congregaţiei.

— E absurd. Degetele mă furnicară. Am alungat senzaţia înapoi către coate, încercând să-mi controlez tumultul. Nu totul are legătură cu afurisita aia de Congregaţie, Matthew.

— Nu, dar asta da. Nu trebuie să fii vrăjitor ca să-ţi dai seama.

Masa cea albă îmi apăru înainte fără vreun avertisment, cu evenimentele trecute şi prezente împrăştiate pe suprafaţa ei. Piesele începură să se aranjeze singure: mama alergând după mine în timp ce băteam din palme şi zburam pe deasupra podelei cu linoleum din bucătăria noastră de la Cambridge, tata strigând la Peter Knox în biroul său de acasă, o poveste de adormit copiii despre o ursitoare şi nişte panglici magice, părinţii mei aplecaţi deasupra patului meu, rostind vrăji, în timp ce eu stăteam cuminte pe pled. Piesele se aşezară la locul lor, ca la un semn, şi modelul deveni clar.

— Poveştile pe care mi le spunea mama la culcare, am zis, întorcându-mă spre el uimită. Nu putea să-mi spună planurile ei direct, aşa că le-a transformat într-o poveste despre vrăjitoare rele, panglici fermecate şi o zână ursitoare. Mi-o spunea în fiecare seară, astfel încât o parte din mine să şi-o poată aminti.

— Şi-ţi mai aminteşti altceva?

— Înainte ca ei să mă lege prin vrajă, Peter Knox a venit să-l vadă pe tata.

Mă trecură fiorii când am auzit soneria sunând şi am văzut din nou expresia de pe faţa tatălui meu când deschisese uşa.

— Fiinţa aceea a fost în casa mea. M-a mângâiat pe cap.

Mi-am amintit cum mâna lui Knox, odihnindu-se pe creştetul capului meu, îmi produsese o senzaţie nefirească.

— Tata m-a trimis în camera mea, apoi ei s-au certat. Mama a rămas în bucătărie. A fost ciudat că n-a venit să vadă ce se petrece. Apoi tata a ieşit pentru mult timp. Mama era

înnebunită. A sunat-o pe Em în noaptea aceea.

Amintirile îmi reveneau acum repede şi cu putere.

— Emily mi-a spus că vraja Rebeccăi te-a legat în aşa fel încât să ţină până când va veni „omul din umbră“. Mama ta se gândea că voi fi capabil să te apăr de Knox şi de Congregaţie. Faţa i se întunecă.

— Nimeni n-ar fi putut să mă apere – în afară de mine. Satu avea dreptate. Sunt o vrăjitoare jalnică. Capul îmi căzu iar pe genunchi. Nu sunt deloc ca mama.

Matthew se ridică, întinzându-mi o mână.

— Ridică-te, zise el brusc.

Mi-am strecurat mâna într-a lui, aşteptând să mă susţină cu o îmbrăţişare. În schimb, el îmi trase braţele în sus pe mânecile gecii albastre şi făcu un pas îndărăt.

— Eşti o vrăjitoare. E timpul să înveţi cum să ai singură grijă de tine.

— Nu acum, Matthew.

— Mi-aş dori să putem să te lăsăm pe tine să decizi când, dar nu putem, zise el brusc. Congregaţia îţi vrea puterea – sau cel puţin vrea s-o ştie. Ei vor *Ashmole 782,* iar tu eşti singura creatură care l-a văzut de mai bine de o sută de ani.

— Şi pe tine te vor, şi pe Cavalerii lui Lazăr.

Voiam cu disperare ca toată situaţia asta să nu fie legată numai de mine şi de puterile mele magice, pe care nu mi le înţelegeam.

— Ar fi putut să distrugă frăţia mai demult. Congregaţia a avut nenumărate ocazii.

Era evident că Matthew mă cântărea din priviri şi îmi evalua cele câteva puncte forte şi numeroasele slăbiciuni. Asta mă făcu să mă simt vulnerabilă.

— Dar, de fapt, ei nu dau doi bani pe asta. Nu vor ca eu să te am pe tine sau manuscrisul.

— Dar sunt înconjurată de fiinţe care mă pot apăra. Tu, Sarah şi Em.

— Nu putem fi lângă tine tot timpul, Diana. În afară de asta, vrei ca Sarah şi Emily să-şi rişte vieţile pentru a o salva pe a ta?

Fusese o întrebare pusă fără menajamente, şi faţa lui Matthew se crispă. Se retrase puţin mai departe de mine şi îşi mijii ochii până când rămaseră doar două fante.

— Mă înspăimânţi, am zis eu în timp ce corpul lui se lăsă în jos

şi se ghemui.

Ultimele efecte întârziate ale morfinei mi se scurseră prin sânge, alungate de primul val de adrenalină.

— Nu e adevărat. Îşi clătină capul încetişor, exact ca un lup, şi părul i se legănă în jurul feţei. Ţi-aş mirosi teama dacă ai fi cu adevărat înspăimântată. Eşti doar dezechilibrată.

Din fundul gâtului, Matthew începu să scoată un mârâit foarte diferit de zgomotul pe care-l făcea atunci când simţea plăcere. Precaută, m-am îndepărtat cu un pas de el.

— Aşa e mai bine, toarse el. Cel puţin, acum simţi puţină frică.

— De ce faci asta? am întrebat şoptit.

Matthew dispăru însă fără un cuvânt.

Am clipit.

— Matthew?

Am simţit două rotocoale reci chiar în creştetul capului.

Matthew atârna ca un liliac între două ramuri ale copacului, cu braţele întinse ca nişte aripi. Avea picioarele încârligate în jurul altei crengi. Mă privea cu atenţie. Singurul indiciu că ochii lui îşi schimbau imperceptibil direcţia erau micile ace de chiciură pe care le simţeam pe corp.

— Nu sunt un profesor universitar cu care discuţi în contradictoriu. Asta nu este o dispută academică – aici e vorba de viaţă şi de moarte.

— Dă-te jos de acolo, am replicat tăios. Am înţeles ce vrei să-mi transmiţi.

Nu l-am văzut când ateriză lângă mine, dar i-am simţit degetele reci pe gâtul meu şi pe bărbie, întorcându-mi capul într-o parte şi expunându-mi astfel gâtul.

— Dacă aş fi Gerbert, ai fi deja moartă, sâsâi el.

— Opreşte-te, Matthew.

M-am luptat să mă eliberez, însă fără rezultat.

— Nu. Strânsoarea lui se accentuă. Satu a încercat să te distrugă, şi din cauza asta tu vrei să dispari? Trebuie să ripostezi.

— Ripostez.

Am încercat să-i desfac braţele pentru a-i demonstra că spuneam adevărul.

— Nu ca un om, zise Matthew cu dispreţ. Ripostează ca o adevărată vrăjitoare.

Se evaporă iar. De data asta nu era în copac şi nici nu-i

simţeam ochii reci aţintiţi asupra mea.

— Am obosit, mă întorc acasă.

Abia făcusem trei paşi, că am simţit un fel de vijelie. Matthew mă aruncă peste umăr şi ne-am mişcat – fulgerător – în direcţia opusă.

— Nu pleci nicăieri.

— Sarah şi Em vor veni încoace dacă o ţii tot aşa.

Una dintre ele trebuia să simtă că ceva nu era în regulă. Şi dacă nu o făceau *ele,* Tabitha ar fi stârnit cu siguranţă agitaţie.

— Nu, nu vor veni. Matthew mă puse jos undeva în adâncurile pădurii. Au promis să nu părăsească casa – nici măcar dacă ţipi, indiferent ce primejdie ar simţi.

M-am tras uşor înapoi, cu gândul să mă depărtez puţin de ochii lui negri imenşi. Muşchii i s-au încordat să sară. Când m-am întors să o iau la fugă, Matthew era deja în faţa mea. M-am întors în direcţia opusă, dar el ajunsese deja acolo. Am simţit cum în jurul tălpilor mi se strârneşte briza.

— Bun, zise el cu satisfacţie.

Corpul i se ghemui în poziţia pe care o luase când hăituia cerbul la Sept-Tours, şi mârâitul ameninţător reîncepu.

Briza se mişca de jur-împrejurul tălpilor mele în pale scurte, dar fără să crească în intensitate. Furnicăturile îmi coborâră dinspre coate către vârful unghiilor. În loc să resping senzaţia de frustrare, i-am permis să se acumuleze. Arcuri de electricitate albastră alergară printre degetele mele.

— Utilizează-ţi puterea, scrâşni el. Nu poţi să lupţi cu mine astfel.

Mi-am fluturat mâinile în direcţia lui. Nu părea un gest prea ameninţător, dar era singurul lucru la care m-am putut gândi. Matthew îmi dovedi cât de inutile îmi fuseseră eforturile, năpustindu-se asupra mea şi învârtindu-mă, apoi dispăru din nou în copaci.

— Eşti moartă – iar.

Vocea se auzi de undeva din dreapta mea.

— Orice ai încerca, n-o să funcţioneze! am strigat în direcţia lui.

— Sunt chiar în spatele tău, îmi toarse el în ureche.

Ţipătul meu despică liniştea pădurii, şi vântul se ridică în jurul meu într-un vârtej ca un cocon.

— Nu te apropia! am zbierat.

Matthew se întinse după mine cu o privire hotărâtă. Mâinile lui trecură prin bariera mea de vânt. Mi-am năpustit şi eu braţele spre el, lăsându-mă condusă de instinct, şi un curent de aer îl împinse înapoi, făcându-l să se clatine pe călcâie. Păru surprins, şi în adâncurile ochilor săi se întrezări prădătorul. Se repezi la mine într-o nouă încercare de a străpunge vârtejul. Deşi mă concentram să-l împing înapoi, aerul nu reacţiona aşa cum voiam eu.

— Nu mai încerca să-l forţezi, spuse Matthew.

Nu-i era teamă şi îşi făcu drum prin ciclonul care mă proteja, prinzându-mă cu degetele de braţe.

— Mama ta ţi-a făcut vraja de legare în aşa fel încât nimeni să nu poată să-ţi sileacă puterile magice să se manifeste – nici măcar tu.

— Atunci cum să le invoc când îmi sunt necesare şi cum să le controlez când nu-mi sunt?

— Dă-ţi seama singură.

Privirea risipind fulgi de zăpadă a lui Matthew trecu peste gâtul şi umerii mei, căutându-mi instinctiv principalele vene şi artere.

— Nu pot. Mă podidi o undă de panică. Nu sunt vrăjitoare.

— Încetează să tot spui asta. Nu este adevărat, şi ştii asta foarte bine. Matthew îmi dădu drumul brusc. Închide ochii. Mergi!

— Ce?

— Mă uit la tine de săptămâni bune, Diana. Se mişca asemenea unei fiare, iar mirosul de cuişoare devenise atât de copleşitor încât m-am simţit sufocată. Ai nevoie de mişcare şi de detaşare totală de percepţiile senzoriale, în aşa fel încât să nu-ţi mai rămână decât să *simţi.*

Îmi dădu un brânci şi m-am împiedicat. Când m-am întors, dispăruse.

Ochii mei priviră de jur-împrejur. În pădure domnea o tăcere nefirească – animalele se adăpostiseră de prădătorul feroce din mijlocul lor.

Închizând ochii, am început să respir profund. O undă de vânt trecu pe lângă mine, mai întâi într-o direcţie, apoi în cea opusă. Era Matthew, tachinându-mă. M-am concentrat asupra propriei respiraţii, pregătindu-mă de luptă.

Simţeam o apăsare între ochi. Am continuat să respir,

absorbind-o, amintindu-mi instrucţiunile de yoga ale Amirei şi sfatul lui Marthe de a lăsa viziunile să vină de la sine. Apăsarea se transformă într-o uşoară furnicătură, şi furnicătura în senzaţia că totul devenea posibil, pe măsură ce ochiul minţii – al treilea ochi al unei vrăjitoare – mi se deschidea complet pentru prima dată.

Ochiul acesta luă seama la tot ce era viu în pădure – vegetaţia, energia pământului, apele care se mişcau undeva în adâncul pământului – toate diferite prin culoare şi nuanţă. Văzu iepurii ghemuiţi în scorbura unui copac, cu inimile bubuind de frică pentru că mirosiseră prezenţa vampirului. Detectă cuibul bufniţelor, somnul lor de după-amiază târzie, întrerupt prematur de această făptură ce se legăna printre ramurile copacilor şi sărea precum o panteră. Iepurii şi bufniţele ştiau că n-ar fi putut scăpa de el.

— Regele jivinelor, m-am trezit şoptind.

Chicotitul încet al lui Matthew se auzi dintre copaci.

Nu exista fiinţă în toată pădurea care să-l fi putut înfrunta în luptă pe Matthew şi să învingă.

— Cu excepţia mea, am murmurat.

Ochiul minţii mele cutreiera pădurea. Un vampir nu este pe de-a întregul viu şi mi-era greu să-l găsesc în mijlocul acelei efervescenţe de energii vitale. În cele din urmă i-am descoperit forma, o acumulare de întuneric asemenea unei găuri negre, cu contururi strălucind roşii acolo unde forţa sa vitală supraomenească întâlnea vitalitatea lumii înconjurătoare. Faptul că mi-am întors instinctiv faţa în direcţia lui îi arătă că-l descoperisem, şi Matthew se îndepărtă lunecând, dispărând în umbrele dintre copaci.

Cu ambii ochi închişi şi cu ochiul minţii deschis, am pornit la pas, sperând să-l ademenesc să mă urmărească. În spatele meu, pata de întuneric se desprinse de un arţar – o rană roşu cu negru, în mijlocul verdelui vegetal. De data asta am rămas cu faţa îndreptată în direcţia opusă.

— Te văd, Matthew, am rostit uşor.

— Chiar mă vezi, *ma lionne?* Şi ce ai de gând să faci?

Chicoti iar, dar continuă să mă urmărească, păstrând constantă distanţa între noi.

Cu fiecare pas, ochiul meu interior se făcea mai strălucitor, iar vederea lui devenea mai clară. În stânga mea era un tufiş

stufos, aşa că m-am aplecat spre dreapta. Apoi, în faţa mea a apărut un pietroi, cu muchii gri, ascuţite, ieşind din pământ. Am ridicat piciorul ca să nu mă împiedic.

După cum am simţit aerul mişcându-se de-a curmezişul pieptului meu mi-am dat seama că ajunsesem într-o poieniţă. Acum nu mai comunicam doar cu fiinţele vii din pădure. Pretutindeni în jurul meu, elementele îmi trimiteau semnale ca să-mi ghideze paşii. Simţeam pământul, aerul, focul şi apa sub forma unor zvâcnituri ale conştiinţei distincte de indiciile vieţii din pădure.

Energia lui Matthew se concentră asupra ei înşişi şi deveni mai întunecată şi mai profundă. Apoi, această întunecime – absenţa vieţii – se arcui prin aer într-un superb salt neaşteptat, pe care l-ar fi invidiat orice leu. Întinse braţele ca să mă prindă.

„Zboară”, mi-am spus, cu o secundă înainte ca degetele lui să-mi atingă pielea.

Vântul se învolbură din corpul meu, într-o neaşteptată răbufnire de forţă. Solul îmi dădu drumul, împingându-mă uşor în sus. Aşa cum îmi spusese Matthew, mi-era uşor să-mi las corpul să-mi urmeze gândurile, oriîncotro se îndreptau ele. Nu-mi trebuia mai mult efort decât dacă aş fi urmat o panglică imaginară sus, în văzduh.

Mult sub mine, Matthew se rostogoli prin aer şi ateriză uşor în picioare, exact unde stătusem eu cu câteva clipe mai devreme.

M-am înălţat peste vârfurile copacilor, cu ochii larg deschişi. Îi simţeam plini ca marea, cuprinzători precum orizontul şi strălucitori de la lumina soarelui şi a stelelor. Părul mi se învolbura în jocul curenţilor de aer şi capătul fiecărei şuviţe se transforma în limbi de foc ce-mi scăldau faţa fără să mă ardă. Tentaculele îmi mângâiau obrajii cu o atingere caldă, în timp ce aerul rece mă împresura. Un corb plonjă pe lângă mine în zbor, minunându-se de această ciudată fiinţă nouă, care împărţea văzduhul cu el.

Faţa palidă a lui Matthew era întoarsă către mine, cu ochii plini de uimire. Când privirile ni se întâlniră, îmi zâmbi.

Era cea mai frumoasă imagine pe care-o văzusem vreodată. Am simţit un val de dorinţă, puternic şi visceral, şi o izbucnire de mândrie că era al meu.

Am plonjat spre el, şi expresia i se schimbă instantaneu, trecând de la uluire la îngrijorare. Mârâi, nesigur. Instinctul îl

atenţiona că aş putea să atac.

Am renunţat la picaj şi am coborât mai încet, până când ochii noştri au ajuns la acelaşi nivel. Picioarele îmi pluteau prin aer, înapoia mea, în cizmele de cauciuc ale lui Sarah. Vântul flutură o buclă din părul meu învăpăiat în direcţia lui.

„Nu-i face rău.“ Toate gândurile mi se concentrară asupra siguranţei lui. Aerul şi focul mi se supuseră, iar cel de-al treilea ochi îi absorbi întunecimea.

— Stai departe de mine, mârâi el preţ de o clipă.

Matthew se lupta să-şi stăpânească instinctele de prădător. Acum *voia* să mă vâneze. Regelui fiarelor nu-i plăcea să fie întrecut.

Fără să ţin cont de avertizarea lui, mi-am coborât picioarele până când ajunseră să plutească la câţiva centimetri deasupra pământului şi am întins mâna cu palma în sus. Ochiul minţii îmi absorbi imaginea propriei mele energii: o masă de argint şi de aur, verde şi albastru, în continuă mişcare, licărind precum luceafărul de dimineaţă. Am extras o parte din ea, privind-o cum se revarsă din inima mea prin umăr şi prin braţ.

O sferă pulsândă şi rotitoare, în care se amestecau continuu cer, mare, pământ şi foc, stătea în palma mea. Filosofii antici ar fi denumit-o microcosmos – o lume în miniatură ce conţinea fragmente din mine şi din întreg universul.

— Pentru tine, am zis eu cu voce răsunătoare.

Degetele mele se înclinară către el. Matthew prinse sfera în timp ce se rostogolea. Se mişca precum argintul viu, mulându-se pe pielea sa rece. Energia mea ajunse să-şi găsească odihna vibrând în căuşul palmei sale.

— Ce este asta? întrebă Matthew.

Substanţa scânteietoare îi amuţise impulsul de a mă vâna.

— Eu, am răspuns simplu.

Matthew îşi fixă atenţia asupra feţei mele, iar pupilele i se dilatară, cotropind irisul verde-cenuşiu cu un val de negru.

— Tu nu mă vei răni şi nici eu nu te voi răni pe tine.

Adăposti cu grijă microcosmosul meu în palmă, temându-se să nu piardă niciun strop.

— Încă nu ştiu cum să lupt, am spus tristă. Nu pot decât să zbor departe.

— Aceasta este cea mai importantă lecţie pe care o are de învăţat un războinic, vrăjitoareo.

Matthew transformase un termen depreciativ de obicei printre vampiri într-un cuvânt de alint.

— Să înveţi să-ţi alegi bătăliile, să renunţi la cele pe care nu le poţi câştiga şi să te întorci într-o altă zi.

— Te temi de mine? am întrebat, încă suspendată în aer.

— Nu, zise el.

Al treilea ochi mă furnică uşor. Spunea adevărul.

— Chiar dacă am aşa ceva undeva înăuntrul meu?

Privirea îmi poposi asupra bilei strălucitoare, în veşnică schimbare, din mâna lui.

Expresia lui Matthew era circumspectă şi atentă.

— Am mai văzut vrăjitoare puternice. Dar încă nu ştim tot ce zace în tine. Trebuie să aflăm.

— N-am vrut niciodată să ştiu.

— De ce, Diana? De ce nu ţi-ai dori aceste daruri?

Îşi strânse căuşul palmei ca şi cum magia mea putea fi furată din mâna lui şi distrusă înainte ca el s-o poată înţelege.

— Teamă? Dorinţă? am spus eu blând, atingându-i pometii puternici cu vârful degetelor, impresionată iar de intensitatea dragostei mele pentru el.

Amintindu-mi ceea ce Giordano Bruno, prietenul lui demon, scrisese cândva în secolul al şaisprezecelea, l-am citat din nou:

— „Dorinţa îmi dă ghes, iar teama-mi pune căpăstru.“ Nu explică asta tot ceea ce se întâmplă pe lume?

— Totul în afară de tine, îmi spuse el cu voce îngroşată. Pentru tine nu există explicaţii.

Tălpile îmi atinseră solul şi mi-am desprins degetele de faţa lui, depărtându-le încet. Corpul meu părea să cunoască această mişcare lină, deşi mintea mea se grăbi să-i consemneze ciudăţenia. Sfera pe care i-o dădusem lui Matthew sări din mâna lui într-a mea. Am strâns pumnul, şi energia se resorbi rapid. Am simţit freamătul puterii magice a unei vrăjitoare şi am recunoscut-o ca fiind a mea. Mi-am lăsat capul în jos, înspăimântată de fiinţa care deveneam.

Vârful unui deget al lui Matthew dădu deoparte perdeaua mea de păr.

— Nimic nu te poate ascunde de această magie – nici ştiinţa, nici puterea voinţei, nici concentrarea. Întotdeauna te va găsi. Şi nu te poţi ascunde nici de mine.

— Asta mi-a spus şi mama în celulă. Ştia despre noi.

Eram înspăimântată de amintirea castelului La Pierre şi ochiul minţii mele se închise protector. Mă străbătu un fior, şi Matthew mă trase mai aproape de el. În braţele lui reci nu era căldură, dar mă simţeam mult mai în siguranţă.

— Probabil, asta a făcut lucrurile mai uşor de îndurat pentru părinţii tăi, să ştie că nu vei fi singură, spuse Matthew cu blândeţe.

Buzele îi erau reci şi ferme, şi ale mele se depărtară ca să-l atragă şi mai aproape. Îşi îngropă faţa în gâtul meu şi l-am auzit cum îmi sorbea mirosul, inhalând puternic. Se retrase fără tragere de inimă, netezindu-mi părul şi strângând mai bine geaca în jurul meu.

— Mă înveţi să lupt ca unul dintre cavalerii tăi?

Mâna lui Matthew încremeni.

— Ei ştiau cum să se apere singuri cu mult înainte de a veni la mine. Dar am antrenat războinici în trecut – oameni, vampiri şi demoni. Chiar şi pe Marcus, şi Dumnezeu ştie că el a fost o adevărată provocare. Totuşi, niciodată n-am făcut aşa ceva cu o vrăjitoare.

— Hai acasă.

Glezna încă îmi pulsa şi eram pe punctul să mă prăbuşesc de oboseală. După câteva opriri, Matthew mă luă în spate ca pe un copil şi porni mai departe în lumina crepusculul, cu mâinile mele încleştate în jurul gâtului său.

— Mulţumesc încă o dată că m-ai găsit, i-am şoptit când zărirăm casa.

Ştia că de data asta nu mă referem la salvarea din La Pierre.

— Încetasem să caut cu mult timp în urmă. Dar apoi te-am văzut acolo, în Biblioteca Bodleiană, de Mabon. Profesoară de istorie şi vrăjitoare pe deasupra.

Matthew clătină din cap în semn de neîncredere.

— Asta şi face ca totul să fie magic, am spus eu, depunând un sărut tandru deasupra gulerului său.

Încă torcea atunci când mă puse jos, pe veranda din spate.

Se duse apoi la şopronul de lemne să mai aducă buşteni pentru foc, lăsându-mă să fac pace cu mătuşile mele. Ambele arătau tulburate.

— Am înţeles de ce ai ţinut totul secret, am spus eu, îmbrăţişând-o pe Em, care oftă uşurată. Dar mama mi-a zis că vremea secretelor a trecut.

— Ai văzut-o pe Rebecca? mă întrebă Sarah grijulie, albindu-se la faţă.

— În La Pierre. Când Satu a încercat să mă înspăimânte. M-am oprit. Şi pe tata.

— Ea era… erau fericiţi?

Lui Sarah îi veni greu să articuleze cuvintele. Bunica stătea în spatele ei, urmărindu-ne cu îngrijorare.

— Erau împreună, am răspuns simplu, privind pe fereastră să văd dacă Matthew se apropia cumva.

— Şi erau cu tine, spuse Em ferm, cu ochii plini de lacrimi. Asta înseamnă că erau mai mult decât fericiţi.

Mătuşa mea deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi o închise la loc.

— Ce-i, Sarah? am întrebat-o, punând o mână pe braţul ei.

— Rebecca a vorbit cu tine?

Vocea ei era scăzută.

— Mi-a spus poveşti. Aceleaşi poveşti pe care mi le spunea când eram mică – despre vrăjitoare şi prinţi şi despre o ursitoare. Chiar dacă ea şi tata m-au legat prin vrajă, mama a încercat să găsească o cale să mă facă să-mi amintesc de puterile mele magice. Dar eu am vrut să uit.

— În ultima vară, înainte ca mama şi tatăl tău să plece în Africa, Rebecca m-a întrebat ce anume produce cea mai durabilă impresie asupra unui copil. I-am spus că poveştile pe care părinţii i le citesc înainte de culcare, cu toate mesajele lor despre speranţă, putere şi dragoste.

Ochii lui Em erau scăldaţi în lacrimi. Şi le şterse de pe obraz.

— Ai avut dreptate, am spus încet.

Cu toate că relaţia dintre noi, cele trei vrăjitoare, se regenerase, când Matthew intră în bucătărie cu braţele pline de lemne, Sarah sări la el.

— Niciodată să nu-mi mai ceri să ignor strigătele de ajutor ale Dianei şi să nu o mai ameninţi vreodată – indiferent ce motiv ai avea. Dacă mai faci aşa ceva, am să te farmec de-ţi vei dori să nu fi renăscut. Ai înţeles, vampirule?

— Desigur, Sarah, murmură Matthew supus, imitând-o perfect pe Ysabeau.

Am luat cina la masa din camera de zi. Soţul şi mătuşa mea erau într-o stare de echilibru precar, dar conflictul deschis ameninţă să izbucnească atunci când mătuşa mea observă că

nu exista nicio bucată de carne la vedere.

— Fumezi ca un turc, spuse Em răbdătoare când Sarah bombăni despre lipsa de hrană „adevărată“. Arterele tale îmi vor mulţumi.

— Ba nu o faci pentru mine, ripostă Sarah, aruncându-i lui Matthew o privire acuzatoare. Faci asta pentru ca el să nu simtă nevoia imperioasă să o muşte pe Diana.

Matthew zâmbi blajin şi scoase dopul unei sticle pe care o adusese din portbagajul Range Roverului.

— Vin, Sarah?

Ea scrută sticla, suspicioasă.

— E de import?

— E franţuzesc, spuse el, turnând din lichidul de un roşu intens în paharul ei pentru apă.

— Nu-mi plac francezii.

— Nu mai crede tot ce citeşti. Suntem mult mai drăguţi decât ne zugrăveşte lumea, spuse el tachinând-o şi făcând-o să zâmbească fără să vrea.

Parcă pentru a dovedi asta, Tabitha sări de pe podea pe umărul lui şi rămase acolo ca un papagal tot restul cinei.

Matthew bău din vin şi conversă despre casă, întrebându-le pe Sarah şi pe Em despre situaţia fermei şi istoria locului. Nu-mi mai rămânea decât să-i privesc – aceste trei fiinţe pe care le iubeam aşa de mult – şi să înfulec mari cantităţi de chili şi de turtă de mălai.

Când, în cele din urmă, ne-am dus la culcare, m-am strecurat dezbrăcată între cearşafuri, nerăbdătoare să simt corpul răcoros al lui Matthew lipit de al meu. El mi se alătură, trăgându-mă lângă trupul său dezgolit.

— Eşti caldă, îmi spuse, cuibărindu-se mai aproape de mine.

— Mmm. Miroşi bine, am zis eu, cu nasul lipit de pieptul lui.

Cheia se răsuci singură în broască. Fusese acolo când mă trezisem după-amiază.

— Cheia era în birou? am întrebat.

— O avea casa. Râsul lui Matthew se auzi tumultuos de sub mine. A ţâşnit dintre scândurile podelei lângă pat, a lovit peretele deasupra întrerupătorului şi a căzut. Pentru că n-am cules-o de pe jos imediat, a zburat prin cameră şi mi-a aterizat în poală.

Am râs în timp ce degetele lui alunecau pe mijlocul meu. Ocoli

cu grijă semnele lăsate de Satu.

— Tu ai cicatrici din bătăliile tale, am spus, sperând să-l alin. Acum le am şi eu pe ale mele.

Buzele lui le găsiră negreşit pe ale mele în întuneric. O mână înaintă spre şalele mele, acoperind secera lunii. Cealaltă călători între omoplaţii mei, ascunzând steaua. Nu era nevoie de nicio magie pentru a-i înţelege durerea şi regretele. Totul era evident – în atingerile delicate, în cuvintele murmurate în întuneric, corpul lui atât de real lângă al meu. Uşor-uşor, Matthew renunţă la miezul întunecat al temerilor şi al furiei sale. Ne atingeam cu buzele şi cu degetele, domolindu-ne febrilitatea iniţială pentru a prelungi bucuria regăsirii.

În punctul culminant al plăcerii, din mine au ţâşnit stele, iar câteva dintre ele au rămas aninate imediat sub tavan, sclipind şi descompunându-se treptat în scântei luminoase tot restul scurtei lor vieţi, în timp ce noi stăteam unul în braţele celuilalt, aşteptând să ne găsească dimineaţa.

Capitolul 34

Matthew depuse un sărut pe umărul meu înainte de răsăritul soarelui, apoi coborî scările. Muşchii îmi erau prinşi într-o neobişnuită combinaţie de rigiditate şi moleşeală. În cele din urmă, m-am extras cu greu din pat şi m-am dus să-l caut.

Le-am găsit în schimb pe Sarah şi pe Em. Stăteau în dreptul ferestrei ce dădea în spatele casei, fiecare ţinând în mână o cană de cafea aburindă. Aruncând o privire peste umerii lor, m-am dus să umplu ceainicul. Matthew putea aştepta – ceaiul, nu.

— La ce vă uitaţi?

Mă aşteptam să îmi spună de vreo pasăre rară.

— La Matthew.

M-am tras înapoi câţiva paşi.

— Stă acolo de câteva ore bune. Nu cred că i s-a clintit vreun muşchi. Un corb a zburat pe lângă el. Cred că l-a luat deja drept stinghie, zise Sarah, sorbind o înghiţitură din cafeaua ei.

Matthew stătea cu picioarele înfipte în pământ şi cu braţele întinse în lateral la nivelul umerilor, cu degetul mare şi arătătorul atingându-se uşor. În tricoul său gri şi cu pantalonii negri de yoga, arăta într-adevăr ca o sperietoare de ciori neobişnuit de bine îmbrăcată şi de solidă.

— Crezi că ar trebui să ne facem griji pentru el? E desculţ. Em se holba la Matthew peste marginea căniі de cafea. Cred că îngheaţă de frig.

— Vampirii ard, Em, nu îngheaţă. Va veni înăuntru când va fi gata.

După ce am umplut ceainicul, am făcut ceai şi am rămas alături de mătuşile mele, privindu-l în tăcere pe Matthew. După cea de-a doua ceaşcă de ceai, coborî în sfârşit braţele şi se îndoi de mijloc. Sarah şi Em se îndepărtară în pripă de fereastră.

— Ştie că l-am urmărit. Aţi uitat că e vampir?

Am râs şi mi-am tras cizmele lui Sarah peste şosetele de lână şi peste colanţii ponosiţi şi am ieşit afară tropăind.

— Mulţumesc că eşti aşa răbdătoare, spuse Matthew după ce mă strânse în braţe şi mă sărută zgomotos de bună dimineaţa.

Eu strângeam încă în mâini cana de ceai, pe care am fost aproape gata să i-o vărs pe spate.

— Meditaţia este singura ta perioadă de odihnă. N-am de gând să ţi-o tulbur. De câtă vreme eşti aici?

— Din zori. Aveam nevoie de timp să mă gândesc.

— E din cauza casei. Sunt prea multe voci, se petrec prea multe lucruri.

Era răcoare şi m-am înfofolit mai strâns în bluza mea de trening cu un linx roşcat, acum decolorat, desenat pe spate.

Matthew îmi atinse cercurile întunecate de sub ochi.

— Eşti încă extenuată. Puţină meditaţie nu ţi-ar face rău nici ţie, să ştii.

Somnul meu fusese cu toane, plin de vise, de fragmente de poezie alchimică şi de tirade delirante adresate lui Satu. Chiar şi bunica fusese îngrijorată. Stătuse sprijinită de comodă cu o expresie grijulie în timp ce Matthew mă liniştea ca să adorm la loc.

— Mi s-a interzis strict să fac yoga timp de o săptămână.

— Şi tu o asculţi pe mătuşa ta când îţi impune asemenea reguli? mă chestionă Matthew, ridicând din sprânceană.

— De obicei, nu, am zis eu cu un zâmbet, apucându-l de mânecă şi trăgându-l spre casă.

Matthew îmi luă ceaiul din mână şi mă extrase instantaneu din cizmele lui Sarah. Îmi puse corpul în poziţia necesară şi se propti în spatele meu.

— Ai ochii închişi?

— Acum da, am spus, închizând ochii şi săpând cu degetele de la picioare în pământul rece, prin şosete. O mulţime de gânduri mi se hârjoneau în minte ca nişte pisicuţe jucăuşe.

— Încetează să mai gândeşti, zise Matthew nerăbdător. Respiră doar.

Mintea şi respiraţia mi se domoliră. Matthew mă ocoli, ajungând în faţa mea, şi-mi ridică braţele, lipindu-mi degetul mare de vârful degetului inelar şi al celui mic.

— Acum arăt şi eu ca o sperietoare de ciori, am zis. Ce fac cu mâinile?

— *Prana mudra,* explică Matthew. Încurajează forţa vitală şi ajută la vindecare.

În timp ce stăteam astfel cu braţele întinse în lateral şi cu palmele întoarse spre cer, liniştea şi pacea îşi făcură loc prin corpul meu greu încercat. După aproape cinci minute, încordarea pe care o simţeam între ochi se risipi şi ochiul minţii mi se deschise. În mine se produse o schimbare subtilă, ce corespundea acestei deschideri – un flux şi un reflux, ca apa ce

clipoceşte la mal. Cu fiecare respiraţie, câte o picătură de apă proaspătă şi rece mi se forma în palmă. Mintea îmi rămase complet goală, fără să se îngrijoreze că aş fi putut fi înghiţită de apa vrăjitorească, chiar dacă nivelul apei din mâinile mele creştea încet.

Ochiul meu interior străluci, concentrându-se asupra împrejurimilor. Am văzut atunci câmpurile de jur-împrejurul casei aşa cum nu o făcusem niciodată înainte. Apa alerga pe sub pământ în şuvoaie de un albastru intens. Rădăcinile merilor pătrundeau în ea şi ţesături fine de apă licăreau pe frunzele ce foşneau în briza dimineţii. Pe sub tălpile mele, apa curgea spre mine, în timp ce eu încercam să înţeleg legătura pe care o aveam cu puterea ei.

Respiram calm. Nivelul apei din palmele mele creştea şi descreştea ca răspuns la schimbările de flux din mine şi de sub mine. Când nu am mai putut-o controla, mâinile mi se deschiseră şi apa se revărsă în cascadă din palmele mele desfăcute. M-am trezit stând în picioare în mijlocul curţii din spate, cu ochii larg deschişi, cu braţele întinse în lateral şi cu câte o mică baltă pe pământ dedesubtul fiecărei mâini.

Vampirul meu stătea cinci metri mai încolo, cu o expresie de mândrie întipărită pe faţă şi cu braţele încrucişate. Mătuşile mele rămăseseră pe veranda din spate, înmărmurite.

— A fost impresionant, murmură Matthew, aplecându-se să ridice cana de ceai, deja rece. Vei fi la fel de bună ca vrăjitoare, pe cât eşti la cercetările tale istorice, să ştii. Magia nu este doar o chestiune emoţională şi mentală – ea ţine şi de latura fizică.

— Ai mai antrenat vrăjitoare până acum? M-am vârât iar în cizmele lui Sarah. Stomacul protesta zgomotos de foame.

— Nu, tu eşti prima şi ultima, râse Matthew. Şi da, ştiu că ţi-e foame. Vorbim mai mult despre asta după micul dejun. Îmi întinse mâna şi ne îndreptarăm împreună către casă.

— Poţi face o grămadă de bani cu vrăjile legate de apă, să ştii, îmi strigă Sarah, în timp ce ne apropiam. Toată lumea din oraş are nevoie de o fântână nouă, iar pe bătrânul Harry l-au îngropat cu tot cu vergeaua sa magică anul trecut, când a murit.

— Nu-mi trebuie nicio vergea, *eu* sunt vergeaua. Şi dacă vrei să te apuci de săpat, fă-o aici, am replicat eu arătând către un pâlc de meri ce păreau mai puţin uscăţivi decât restul.

Înăuntru, Matthew fierse apă proaspătă pentru ceaiul meu,

apoi îşi îndreptă atenţia asupra ziarului *Syracuse Post-Standard.* Nu se putea compara cu *Le Monde,* dar el părea mulţumit. Dat fiind că vampirul meu avea o ocupaţie, am mâncat felie după felie de pâine fierbinte, abia scoasă din prăjitor. Em şi Sarah îşi umplură la loc cănile de cafea şi îmi priveau cu îngrijorare mâinile de fiecare dată când mă apropiam de aparatele electrice.

— Asta o să fie o dimineaţă cu trei porţii de cafea, anunţă Sarah, aruncând zaţul din filtru.

M-am uitat alarmată la Em.

„Este mai mult fără cofeină, spuse ea cu buzele strânse într-un surâs tăcut. O amestec aşa de ani de zile.“ Ca şi mesajele SMS, vorbitul fără cuvinte era folositor dacă voiai să ai o discuţie privată în casa mătuşii mele.

Zâmbind larg, mi-am îndreptat din nou atenţia spre prăjitor. Am întins ultima bucată de unt pe o felie de pâine prăjită şi mă întrebam într-o doară dacă mai rămăsese vreun pic.

O cutie de plastic apăru lângă cotul meu.

M-am întors să-i mulţumesc lui Em, dar ea era în cealaltă parte a camerei. La fel şi Sarah. Matthew ridică privirea din ziarul lui şi şi-o pironi asupra frigiderului.

Uşa era deschisă, iar gemurile şi muştarurile se rearanjau singure pe raftul de sus. Când îşi găsiră locul, uşa se închise fără zgomot.

— Asta a fost casa? întrebă Matthew degajat.

— Nu, replică Sarah, uitându-se la mine cu interes. A fost Diana.

— Ce s-a întâmplat? am spus pe nerăsuflate, uitându-mă la unt.

— Tu să ne spui, răspunse Sarah laconic. Te jucai cu a noua felie de pâine prăjită, când frigiderul s-a deschis şi untul a alunecat afară.

— N-am făcut decât să mă întreb dacă mai este.

Am ridicat cutia goală.

Em bătu din palme încântată în faţa celui mai nou semn al puterilor mele şi Sarah insistă să încerc să mai scot ceva din frigider. Dar, indiferent ce am chemat, toate refuzară să iasă.

— Încearcă să le scoţi din dulapuri, sugeră Em. Uşile nu sunt chiar aşa de grele.

Matthew privea cu interes întreaga activitate.

— Tu tocmai te întrebai dacă mai e unt pentru că aveai nevoie de el?

Am dat din cap, încuviinţând.

— Şi, când ai zburat ieri, i-ai comandat cumva aerului să te ajute?

— M-am gândit „zboară“, şi am zburat. Însă aveam nevoie să zbor mai mult decât aveam acum nevoie de unt – căci erai pe cale să mă omori. Din nou.

— Diana a zburat? întrebă Sarah stins.

— Acum ai nevoie de ceva? continuă Matthew.

— Să mă aşez. Îmi simţeam genunchii tremurând uşurel.

Un taburet de bucătărie traversă podeaua şi se opri amabil îndărătul meu.

Matthew zâmbi satisfăcut şi ridică ziarul.

— Exact cum credeam, murmură, întorcându-se la titlurile principale.

Sarah îi smulse ziarul din mâini.

— Nu mai rânji ca o pisică de Cheshire. Spune mai bine la ce te-ai gândit!

Auzind vorbindu-se despre un alt reprezentant al speciei sale, Tabitha îşi făcu apariţia în casă cu pas vioi, prin uşiţa specială. Cu o privire plină de devotament, dădu drumul unui şoricel de câmp mort la picioarele lui Matthew.

— *Merci, ma petite,* spuse Matthew cu gravitate. Din păcate, nu-mi este foame chiar acum.

Tabitha mieună frustrată şi făcu vânt ofrandei sale într-un colţ, unde se apucă să o pedepsească bătând-o între lăbuţe, căci nu fusese pe placul lui Matthew.

Fără să se descurajeze, Sarah îşi repetă întrebarea.

— La ce te-ai gândit?

— Vrăjile pe care Rebecca şi Stephen le-au făcut nu permit nimănui să forţeze magia Dianei să se manifeste. Puterile ei sunt condiţionate de necesitate. Foarte inteligent. Netezi ziarul mototolit şi se reapucă să citească.

— Inteligent şi imposibil, bombăni Sarah.

— Nu e imposibil, replică el. Trebuie doar să gândim precum părinţii ei. Rebecca văzuse ce avea să se întâmple în La Pierre – nu toate detaliile, dar ştia că fata ei va fi ţinută captivă de o vrăjitoare. Ştia de asemenea că Diana va scăpa. Acesta este motivul pentru care vraja de legare a rezistat. Diana n-a avut

nevoie de propria magie.

— Şi noi cum ar trebui să o învăţăm pe Diana să-şi controleze puterile dacă ea nu poate să şi le stăpânească? vru să ştie mătuşa mea.

Casa nu ne dădu nicio şansă să ne gândim la posibilele răspunsuri. Se auzi un sunet ca o bubuitură de tun, urmat de un zgomot ca de step.

— Nu se poate, mormăi Sarah. Ce mai vrea acum?

Matthew puse ziarul jos.

— E ceva în neregulă?

— Casa are nevoie de noi. Trânteşte uşile de sicriu ale salonului cel mare şi mută mobila de colo colo ca să ne atragă atenţia.

Mi-am lins untul de pe degete şi m-am îndreptat spre camera de zi. Luminile pâlpâiră în holul de la intrare.

— Bine, bine, spuse Sarah iritată. Venim.

Le-am urmat pe mătuşile mele în salon. Casa trimise un fotoliu care traversă podeaua, legănându-se în direcţia mea.

— O vrea pe Diana, adăugă Emily inutil.

Casa putea să mă vrea, dar nu anticipase amestecul unui vampir protector, cu reflexe rapide. Matthew scoase piciorul în afară şi opri fotoliul, înainte ca acesta să mă lovească în spatele genunchilor. Se auzi trosnetul lemnului vechi izbindu-se de nişte oase puternice.

— Nu te speria, Matthew. Casa vrea doar să stau jos.

M-am aşezat, în aşteptarea următoarei mutări.

— Casa ar trebui să înveţe bunele maniere, replică el.

— De unde a apărut balansoarul mamei? Parcă ne descotorosiserăm de el acum mai mulţi ani, spuse Sarah, ţuguindu-şi uşor buzele către vechiul scaun de lângă fereastra din faţă.

— Balansoarul a revenit, la fel şi bunica, am spus. Ea ne-a salutat când am sosit.

— Elizabeth era cu ea? Em se aşează pe canapeaua incomodă în stil victorian. O doamnă înaltă? Cu o mină serioasă?

— Da, însă nu am apucat să mă uit prea atent. Era mai mult ascunsă după uşă.

— Fantomele nu stau prea mult, în zilele noastre, spuse Sarah. Credem că este o verişoară Bishop mai îndepărtată, care a murit în anii 1870.

Un ghem de lână verde şi două andrele se năpustiră în jos prin horn şi se rostogoliră de partea cealaltă a vetrei.

— Oare casa se gândeşte că ar trebui să mă apuc de tricotat? am întrebat eu.

— Alea sunt ale mele. Am început acum câţiva ani să fac un pulover şi într-o zi a dispărut. Casa ia tot felul de lucruri şi le păstrează, îi explică Em lui Matthew când îşi primi lucrul înapoi.

Arătă apoi spre tapiţeria floralã hidoasă a canapelei.

— Vino şi stai cu mine. Uneori, casei îi ia ceva timp până ce trece la subiect. Şi ne lipsesc nişte fotografii, o carte de telefon, platoul pentru curcan şi haina mea de iarnă preferată.

Deloc surprinzător, lui Matthew îi era greu să se relaxeze, ţinând cont şi de faptul că un platou de porţelan ar fi putut să-l decapiteze – dar se străduia. Sarah se aşează într-un fotoliu Windsor în apropiere, enervată.

— Haide odată, zi ce vrei! răbufni câteva minute mai târziu. Am alte lucruri de făcut.

Un plic maro subţire ieşi printr-o crăpătură din lambriul vopsit în verde de lângă şemineu. Reuşind să se strecoare afară, ţâşni prin încăpere şi ateriză în poala mea, cu faţa în sus.

Numele „Diana“ era mâzgălit pe faţă cu un pix cu mină albastră. Ştiam scrisul de mână mărunt, feminin, al mamei de pe scutirile pentru şcoală şi de pe felicitări.

— E de la mama, am spus privind la Sarah uluită.

— Ce este?

Şi ea era la fel de uimită.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Înăuntru erau un plic mai mic şi ceva împăturit cu grijă în mai multe straturi de foiţă. Plicul era de un verde pal, cu un chenar verde-închis. Tata mă ajutase să-l aleg pentru ziua mamei. Avea în colţ un mănunchi de lăcrămioare albe şi verzi uşor în relief. Ochii mi se umplură de lacrimi.

— Vrei să te las singură? întrebă Matthew încetişor, ridicându-se deja în picioare.

— Rămâi, te rog.

Tremurând, am deschis plicul şi am despăturit hârtiile din interior. Data de sub lăcrămioare – 13 august 1983 – îmi atrase atenţia imediat.

A şaptea mea aniversare. Căzuse cu câteva zile înainte ca părinţii mei să plece în Nigeria.

Am parcurs rapid prima pagină a scrisorii de la mama. Foaia îmi căzu dintre degete, pluti spre podea şi se aşternu la picioarele mele.

Em era de-a dreptul înfricoşată.

— Diana, ce este?

Fără să-i răspund, mi-am lipit restul scrisorii de coapsă şi am luat plicul maro ţinut ascuns de casă pentru mama mea. Trăgând de foiţă, am scos afară un obiect plat şi dreptunghiular. Era mai greu decât ar fi trebuit şi vibra de putere.

Am recunoscut această putere, o mai simţisem.

Matthew îmi auzi sângele cum începe să cânte. Veni şi se aşeză în spatele meu, punându-şi uşor mâinile pe umerii mei.

Am despăturit ambalajul. Deasupra, blocând vederea lui Matthew şi separată prin alte straturi de foiţă de ceea ce era dedesubt, se afla o bucată de hârtie albă obişnuită, cu marginile îngălbenite de vreme. Conţinea trei rânduri cu un scris foarte mărunt.

— „La început a fost absenţă şi dorinţă, am şoptit cu vocea sugrumată. La început a fost sânge şi teamă.“

— „La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor“, termină Matthew, privind peste umărul meu.

Am pus biletul în mâna lui Matthew, care-l aştepta. Îl ridică o clipă aproape de nas, apoi i-l pasă tăcut lui Sarah. Am îndepărtat prima coală de foiţă.

În poală aveam una dintre paginile lipsă din *Ashmole 782.*

— O, Doamne, oftă el. E ceea ce mi se pare mie că e? Cum a făcut mama ta rost de ea?

— Ne explică în scrisoare, am spus amorţită, privind ţintă în jos la imaginea viu colorată.

Matthew se aplecă şi apucă foaia căzută.

Draga mea Diana, citi el cu voce tare. *Astăzi împlineşti şapte ani – o vârstă magică pentru o vrăjitoare, când puterile încep să se arate şi să prindă contur. Dar puterile tale se tot arată încă de când te-ai născut. Ai fost mereu diferită.*

Genunchii mei se foiră sub ciudata greutate a ilustraţiei.

Dacă citeşti asta înseamnă că eu şi tatăl tău am reuşit.

Am fost capabili să convingem Congregaţia că puterea pe care o căutau era a tatălui tău, nu a ta. Nu trebuie să te învinuieşti. A fost singura decizie pe care o puteam lua. Credem că eşti suficient de matură acum ca să înţelegi.

Aici Matthew mă strânse uşor de umăr, apoi continuă.

Eşti suficient de mare acum, de asemenea, ca să continui vânătoarea începută la naşterea ta – vânătoarea de informaţii despre tine şi puterile tale magice. Am primit biletul alăturat şi desenul când tu aveai trei ani. Au ajuns la noi într-un plic cu un timbru de Israel. Funcţionarul de la poştă ne-a spus că nu avea nicio adresă de retur şi nicio semnătură – doar biletul şi desenul.

Ne-am petrecut mare parte din ultimii patru ani încercând să găsim sensul tuturor acestor lucruri. Nu puteam să punem prea multe întrebări. Dar noi credem că ilustraţia înfăţişează o nuntă.

— Este o nuntă – mariajul chimic dintre sulf şi mercur. Este o etapă crucială în crearea pietrei filosofale.

Vocea mea suna aspru după tonul plin al lui Matthew.

Era una dintre cele mai frumoase reprezentări ale nunţii chimice pe care le văzusem vreodată. O femeie blondă într-o rochie albă imaculată ţinea într-o mână un trandafir alb. Era o ofrandă pentru soţul ei – un bărbat palid, cu părul negru –, un mesaj că ea era pură şi demnă de el. El purta o robă cu roşu şi negru şi o ţinea de cealaltă mână. Şi el ţinea un trandafir – dar al lui era roşu ca sângele proaspăt vărsat, un simbol al dragostei şi al morţii. În spatele cuplului, diferite substanţe chimice şi metale erau personificate ca invitaţi la nuntă, într-un peisaj presărat cu copaci şi cu dealuri stâncoase. O întreagă menajerie se strânsese pentru a fi martoră la ceremonie: corbi, vulturi, ţestoase, lei verzi, păuni, pelicani. Un unicorn şi un lup stăteau unul lângă celălalt în centrul fundalului, în spatele mirelui şi al miresei. Întreaga scenă era adunată între aripile întinse ale unei păsări phoenix, care, cu penele în flăcări şi cu capul aplecat, privea scena ce se dezvăluia sub ochii ei.

— Ce înseamnă asta? întrebă Em.

— Înseamnă că cineva aştepta de foarte mult timp ca eu şi cu

Matthew să ne găsim unul pe celălalt.

— Cum se poate ca desenul ăsta să fie despre tine şi Matthew?

Sarah îşi lungi gâtul ca să-l inspecteze mai de aproape.

— Regina poartă blazonul lui Matthew.

O tiară luminoasă de argint şi de aur ţinea strâns părul miresei. În mijlocul ei, aşezată pe fruntea reginei, se afla o bijuterie de forma secerii lunare, cu o stea răsărind deasupra ei.

Matthew se întinse şi luă restul scrisorii.

— Te superi dacă citesc mai departe? întrebă el delicat.

Am scuturat din cap. Pagina din manuscris se odihnea încă pe genunchii mei. Em şi Sarah, îngrijorate de puterea ei, manifestau prudenţă în prezenţa unui obiect vrăjit necunoscut şi rămaseră acolo unde erau.

Noi credem că femeia în alb eşti tu, Diana. Suntem mai puţin siguri de identitatea bărbatului cu părul negru. L-am văzut în visurile tale, dar nu ştim de unde să-l luăm. Există în viitorul tău, dar şi în trecut. Este permanent în umbră, niciodată în lumină.

Şi, deşi e primejdios pentru tine, nu reprezintă un pericol. E oare cu tine acum? Aşa sper. Aş fi vrut să-l cunosc. Sunt atât de multe lucruri pe care mi-ar fi plăcut să i le spun despre tine.

Matthew se încurcă la ultimele cuvinte.

Sperăm ca voi doi să reuşiţi să descoperiţi originea acestei ilustraţii. Tatăl tău crede că provine dintr-o carte foarte veche. Uneori vedeam un text mişcându-se pe spatele ei, dar apoi cuvintele dispăreau săptămâni, chiar luni de zile.

Sarah sări din scaun.

— Dă-mi ilustraţia.

— E din cartea de care ţi-am vorbit. Cea din Oxford. I-am întins desenul fără tragere de inimă.

— Pare aşa de grea, spuse ea încruntată, apropiindu-se de fereastră. Întoarse foaia şi o înclină într-o parte şi în alta. Nu văd niciun cuvânt. Dar nu e de mirare. Dacă această pagină a fost

scoasă din cartea căreia îi aparţine, atunci vraja care o leagă este puternic afectată.

— De-asta cuvintele pe care le-am văzut se mişcau aşa rapid?

— Probabil. Căutau pagina şi n-o găseau, aprobă Sarah.

— Paginile.

Era un detaliu pe care nu i-l spusesem lui Matthew.

— Cum adică „paginile“? Matthew ocoli scaunul, presărându-mi pe faţă mici cristale de gheaţă.

— Nu e singura pagină care lipseşte din *Ashmole 782.*

— Câte au fost îndepărtate?

— Trei, am şoptit. Trei pagini lipseau de la începutul manuscrisului. Am văzut cotoarele. Atunci nu mi s-a părut important.

— Trei, repetă Matthew. Vorbi cu o voce plată, ca şi cum se pregătea să rupă ceva în bucăţi cu mâinile goale.

— Ce contează dacă lipsesc trei sau trei sute de pagini? Sarah încerca încă să detecteze textul ascuns. Magia e oricum vătămată.

— Pentru că există trei tipuri de făpturi supranaturale. Matthew îmi atinse faţa ca să îmi dea de înţeles că nu era supărat pe mine.

— Şi dacă avem una dintre pagini… am început eu.

— Atunci cine le are pe celelalte? termină Em întrebarea.

— La naiba, de ce nu ne-a spus Rebecca despre asta?

Şi Sarah părea că ar fi vrut să distrugă ceva. Emily luă foaia din mâinile ei şi o aşeză cu grijă pe o măsuţă de ceai foarte veche.

Matthew continuă să citească.

Tatăl tău spune că va trebui să călătoreşti departe pentru a-i descoperi secretele. Nu vreau să spun mai multe, mă tem că acest bilet poate cădea în mâinile cui nu trebuie. Dar tu vei reuşi, sunt sigură.

Matthew îmi dădu fila şi se apucă de următoarea.

Casa nu ţi-ar fi arătat scrisoarea dacă nu ai fi fost pregătită.

Asta înseamnă că ştii deja că eu şi tatăl tău ţi-am făcut o vrajă de legare. Sarah va fi probabil furioasă, dar era

singura cale de a te proteja de Congregaţie înainte ca bărbatul din umbră să te găsească. El te va ajuta să-ţi recapeţi puterile magice. Sarah va spune că nu e treaba lui, pentru că nu face parte din neamul Bishop. N-o băga în seamă.

Sarah pufni şi îi aruncă vampirului o privire criminală.

Pentru că-l vei iubi mai mult ca pe oricine altcineva, am legat magia ta de sentimentele faţă de el. Chiar şi aşa, numai tu vei avea capacitatea de a o scoate la iveală. Îmi pare rău pentru atacurile de panică. A fost singura idee care mi-a venit. Uneori eşti prea curajoasă pentru binele tău. Noroc la învăţatul vrăjilor – Sarah e o perfecţionistă.

Matthew zâmbi.

— Întotdeauna angoasa ta a avut ceva ciudat.

— Cum aşa?

— După ce ne-am cunoscut la Biblioteca Bodleiană, a fost aproape imposibil să-ţi induc o stare de panică.

— Dar m-am panicat atunci când ai ieşit din ceaţă lângă adăpostul pentru bărci.

— Atunci ai fost luată prin surprindere. Dar instinctul tău ar fi trebuit să-ţi spună să te panichezi ori de câte ori eram prin preajma ta. Tu însă n-ai făcut decât să te apropii tot mai mult.

Matthew mă sărută pe creştet şi se întoarse la ultima pagină.

Nu ştiu cum să închei scrisoarea asta când inima mi-e atât de plină. Ultimii şapte ani au fost cei mai fericiţi din viaţa mea.

Nu regret nici măcar o clipă din timpul petrecut împreună cu tine – nu l-aş da nici pentru toată puterea din lume sau pentru o viaţă lungă şi în siguranţă fără tine. Nu ştim de ce zeiţa te-a încredinţat nouă, dar nu trece o zi fără să-i mulţumim pentru asta.

Mi-am înghiţit un hohot de plâns, dar n-am putut opri lacrimile.

Nu te pot feri de provocările cu care te vei confrunta.

Vei cunoaşte mari suferinţe şi mari pericole, dar şi mari bucurii. În anii ce vor veni, te vei îndoi poate de tine însăţi, dar pe calea asta ai luat-o din clipa în care te-ai născut. Am ştiut-o de îndată ce ai venit pe lume cu căiță. De atunci, ai rămas între două lumi.

Asta e ceea ce eşti, acesta ţi-e destinul. Nu lăsa pe nimeni să te împiedice să ţi-l îndeplineşti.

— Ce-i aia căiţă? am întrebat în şoaptă.

— E un sac amniotic încă intact în jurul nou-născutului. Un semn de noroc, explică Sarah.

Mâna liberă a lui Matthew îmi poposi pe cap, spre ceafă.

— Căiţa înseamnă mult mai mult decât noroc. În vremurile trecute se credea că prezice naşterea unui mare clarvăzător. Unii o considerau un semn că vei deveni vampir, vrăjitoare sau vârcolac. Îmi zâmbi strâmb.

— Unde e? o întrebă Em pe Sarah.

Eu şi Matthew am întors capetele fulgerător, la unison.

— Ce? am întrebat în acelaşi timp.

— Căiţele au o putere enormă. Stephen şi Rebecca ar fi păstrat-o.

Ne-am uitat cu toţii la crăpătura din lambriu. O carte de telefon ateriză pe grătarul şemineului cu o bubuitură, stârnind un nor de cenuşă în cameră.

— Cum păstrezi o căiţă? m-am întrebat cu voce tare. Într-o pungă de plastic sau cum?

— În mod tradiţional, pui o coală de hârtie sau o bucată de material textil pe faţa bebeluşului, iar căiţa se lipeşte de ea. Apoi păstrezi hârtia, explică Em.

Toate privirile se întoarseră spre pagina din *Ashmole 782.* Sarah o ridică şi o studie îndeaproape. Murmură câteva vorbe, apoi continuă să o examineze.

— Ilustraţia asta are ceva ciudat, raportă ea, dar nu are căiţa Dianei prinsă de ea.

M-am simţit uşurată. Ar fi fost prea mult.

— Aşadar asta-i tot sau sora mea mai are şi alte secrete pe care ar dori să ni le împărtăşească? întrebă mătuşa mea pe un ton înverşunat. Matthew se încruntă la ea. Scuze, Diana, murmură Sarah.

— Nu mai e prea mult. Mai rezişti, *mon coeur?*

L-am apucat de mâna liberă şi am dat din cap că da. Matthew se cocoţă pe unul dintre braţele tapisate ale fotoliului, care scârţâi uşor sub greutatea lui.

Încearcă să nu fii prea aspră cu tine însăţi în timpul călătoriei tale spre viitor. Rămâi atentă şi ai încredere în tine. Nu e un sfat prea grozav, dar este tot ceea ce-ţi poate da o mamă. Cu mare greutate ne despărţim de tine, dar singura alternativă este riscul să te pierdem pentru totdeauna. Iartă-ne. Dacă ţi-am greşit, a fost pentru că te-am iubit nespus de mult. Mama.

În cameră se instaură tăcerea, până şi casa îşi ţinea răsuflarea. Un sunet de durere porni din adâncul meu, chiar înainte ca o lacrimă să-mi cadă din ochi. Se umflă, ajungând de mărimea unei mingi de tenis, şi lovi podeaua cu un plesnet. Îmi simţeam picioarele lichide.

— Ţineţi-vă bine că începe, avertiză Sarah.

Matthew dădu drumul scrisorii şi mă culese de pe scaun, purtându-mă în braţe până afară. Mă depuse pe alee, şi degetele mele de la picioare se înfipseră în sol. Apa vrăjitorească ajungea în pământ fără să provoace vreo pagubă, în timp ce lacrimile continuau să-mi curgă. După câteva clipe, mâinile lui Matthew se strecurară în jurul taliei mele, prin spate. Corpul său mă adăposti de restul lumii, iar eu m-am relaxat şi m-am sprijinit de pieptul lui.

— Dă tot afară, murmură el, cu buzele lipite de urechea mea.

Apa vrăjitorească se domoli, lăsând în urmă o senzaţie dureroasă de pierdere, care n-avea să dispară niciodată complet.

— Aş vrea să fie aici! am strigat eu. Ei ar şti ce să facă.

— Ştiu că ţi-e dor de ei. Dar nici ei nu ştiau de fapt ce e de făcut. Ca orice părinte, au făcut ce s-au priceput, pe măsură ce lucrurile se întâmplau.

— Mama te-a văzut pe tine şi ceea ce ar putea să facă Congregaţia. A fost o mare clarvăzătoare.

— Şi la fel vei fi şi tu, într-o zi. Până atunci va trebui să ne descurcăm fără să ştim ce ne aduce ziua de mâine. Dar suntem doi. Nu trebuie să o faci de una singură.

Ne-am întors înăuntru, unde Sarah şi Em studiau încă pagina

de manuscris. Le-am anunţat că aveam nevoie să mai bem nişte ceai şi nişte cafea, iar Matthew mă însoţi în bucătărie, deşi privirea îi zăbovi pe ilustraţia viu coloratã.

Bucătăria, ca de obicei, semăna cu un câmp de bătălie. Peste tot zăceau vase murdare. În timp ce cafeaua fierbea, mi-am suflecat mânecile să spăl vasele.

Telefonul lui Matthew îi sună în buzunar. El nu-i dădu atenţie, căci ţinea morţiş să pună şi mai mulţi buşteni în şemineul deja supraîncărcat.

— Mai bine ai răspunde, am zis eu, turnând detergent de vase în chiuvetă.

Matthew scoase telefonul. De pe faţa lui se vedea limpede că n-ar fi vrut să răspundă la apel.

— *Oui?*

Era probabil Ysabeau. Ceva se întâmplase, cineva nu era unde ar fi trebuit să fie – mi-a fost imposibil să urmăresc detaliile, date fiind replicile lor rapide, dar enervarea lui Matthew era vădită. Lătră câteva ordine şi apoi închise.

— Ysabeau e bine?

Mi-am trecut degetele prin apa caldă, sperând că nu era vorba de o nouă criză.

Mâinile lui Matthew îmi apăsară uşor umerii în jos, masându-mi muşchii încordaţi.

— Ea e bine. N-are legătură cu ea. Era Alain. Rezolva o afacere pentru familia noastră şi s-a trezit într-o situaţie neaşteptată.

— Afacere?

Am luat buretele şi am început să spăl vasele.

— Pentru Cavalerii lui Lazăr?

— Da, făcu el scurt.

— Cine-i Alain?

Am pus farfuria curată în suport, la scurs.

— La început a fost scutierul tatălui meu. Philippe nu se descurca fără el, pe timp de pace sau de război, aşa că Marthe l-a transformat în vampir. Cunoaşte toate aspectele activităţii frăţiei. Când tata a murit, Alain mi-a închinat mie loialitatea pe care i-o arătase lui. M-a sunat să mă avertizeze că Marcus nu a fost prea încântat să-mi primească mesajul.

M-am întors să-l privesc în ochi.

— Era acelaşi pe care i l-ai spus şi lui Baldwin pe aeroportul La

Guardia?

Matthew încuviinţă.

— N-am adus decât necazuri familiei tale.

— Asta nu mai ţine de familia de Clermont, Diana. Cavalerii lui Lazăr îi apără pe cei care nu se pot apăra singuri. Marcus ştia asta când a acceptat să devină membru.

Telefonul lui Matthew sună din nou.

— Iar ăsta e Marcus.

— Du-te să vorbeşti cu el singur.

Am făcut semn cu bărbia spre uşă. Matthew mă sărută pe obraz, apoi apăsă pe tasta verde a telefonului şi ieşi în curtea din spate.

— Bună, Marcus, zise el sumbru.

Am continuat să rotesc apa cu detergent pe deasupra vaselor. Mişcarea aceasta repetitivă reuşea să mă aline.

— Unde-i Matthew?

Sarah şi Em stăteau în prag, ţinându-se de mână.

— Afară, vorbeşte cu Anglia, am zis, arătând din nou cu capul în direcţia uşii din spate.

Sarah scoase altă cană curată din dulap – a patra pe care o folosea în dimineaţa asta, după numărătoarea mea – şi o umplu cu cafea proaspătă. Emily luă ziarul. Dar amândouă fremătau de curiozitate. Uşa din spate se deschise şi se închise. M-am pregătit pentru tot ce era mai rău.

— Ce face Marcus?

— El şi Miriam sunt în drum spre New York. Au ceva de discutat cu tine.

Chipul lui Matthew arăta ca un nor de furtună.

— Cu mine? Ce anume?

— N-a vrut să-mi spună.

— Cred că Marcus n-a vrut să fii aici de unul singur, înconjurat de vrăjitoare, i-am spus zâmbind, şi o parte din tensiunea lui se şterse.

— Vor fi aici la lăsatul serii şi vor sta la hanul pe lângă care am trecut când am intrat în oraş. Am să trec diseară să-i văd. Indiferent ce vor să-ţi spună, nu e atât de urgent încât să nu poată aştepta până mâine.

Ochii îngrijoraţi ai lui Matthew se îndreptară iute spre Sarah şi Em.

M-am întors din nou spre chiuvetă.

— Sună-l înapoi, Matthew. Ar trebui să vină direct aici.

— Nu vor să deranjeze pe nimeni, spuse el cu tact.

Matthew nu voia s-o supere pe Sarah şi pe ceilalţi Bishop aducând în casă încă doi vampiri. Dar mama nu l-ar fi lăsat niciodată pe Marcus să bată atâta drum pentru ca apoi să stea la motel.

Marcus era fiul lui Matthew. Era fiul meu.

Degetele începură să mă furnice, iar ceaşca pe care o spălam îmi alunecă din mână. Se balansă câteva clipe în apă, apoi se scufundă.

— Fiul meu nu se va caza la hotel. Locul lui e în casa familiei Bishop, iar Miriam n-ar trebui să rămână singură. Stau amândoi aici, şi cu asta basta, am zis ferm.

— Fiu? făcu Sarah slab.

— Marcus este fiul lui Matthew, ceea ce înseamnă că e şi fiul meu. Adică face parte din familia Bishop, iar casa asta îi aparţine şi lui tot atât cât şi ţie sau mie, sau lui Em.

M-am întors să le înfrunt, ţinându-mă strâns de mânecile cămăşii cu mâinile ude care îmi tremurau.

Bunica apăru de pe hol plutind, ca să vadă ce era cu agitaţia asta.

— M-ai auzit, bunico? am strigat.

Cred că te-am auzit cu toţii, Diana, spuse ea cu voce hârâită.

— Bine. Fără gesturi urâte. Şi asta e valabil pentru toţi reprezentanţii neamului Bishop din casa asta – vii sau morţi.

Casa îşi deschise uşile de la intrare – din faţă şi din spate – într-un gest prematur de bun venit, trimiţând un curent de aer răcoros prin încăperile de la parter.

— Unde vor dormi? mormăi Sarah.

— Ei nu dorm, Sarah. Sunt vampiri.

Furnicăturile din degete mi se intensificară.

— Diana, zise Matthew, te rog, îndepărtează-te de chiuvetă. Electricitatea, *mon coeur.*

M-am apucat şi mai tare de mâneci. Vârfurile degetelor îmi erau albastre-albastre.

— Am înţeles mesajul, zise Sarah grăbită, văzându-mi mâinile.

— Avem deja un vampir în casă.

— Am să le pregătesc camerele, zise Emily, cu un zâmbet care părea sincer. Mă bucur că vom avea ocazia să-ţi cunoaştem fiul, Matthew.

Matthew, care se sprijinise de un bufet vechi de lemn, se îndreptă şi veni încet spre mine.

— E în regulă, spuse el, trăgându-mă la distanţă de chiuvetă şi adăpostindu-mă cu capul sub bărbia sa. Am înţeles ce vrei să spui. O să-l sun pe Marcus şi o să-i comunic că sunt bine-veniţi aici.

— Nu-i spune că l-am numit fiul meu. Poate nu-şi doreşte o mamă vitregă.

— Asta vă priveşte pe voi doi, zise Matthew, încercând să-şi înăbuşe veselia.

— Ce-i aşa haios?

Mi-am ridicat faţa să-l privesc.

— După toate cele întâmplate în dimineaţa asta, singurul lucru care te îngrijorează este dacă Marcus îşi doreşte o mamă vitregă sau nu. Mă deconcertezi.

Matthew clătină din cap.

— Toate vrăjitoarele sunt aşa surprinzătoare, Sarah, sau doar cele din familia Bishop?

Sarah stătu să se gândească.

— Doar cele din familia Bishop.

M-am întins pe după umărul lui Matthew, cu un zâmbet recunoscător. În jurul mătuşilor mele, o mulţime de fantome clătinau din cap solemn, în semn de încuviinţare.

Capitolul 35

După ce am terminat de spălat vasele, eu şi Matthew am cules scrisoarea mamei mele, biletul misterios şi pagina din *Ashmole 782,* le-am dus în sufragerie şi le-am întins pe masa mare şi uzată. Zilele astea era folosită destul de rar, căci n-avea sens ca doi oameni să stea în capul unei piese de mobilier concepute să deservească pe puţin douăsprezece persoane. Mătuşile mele veniră după noi, cu căni de cafea aburindă în mâini.

Sarah şi Matthew se aplecară asupra paginii din manuscrisul alchimic.

— De ce e aşa grea?

Sarah o ridică şi o cântări cu grijă.

— Eu nu simt nicio greutate deosebită, recunoscu Matthew, luându-i-o din mâini, dar miroase cumva ciudat.

Sarah o adulmecă îndelung.

— Nu, miroase doar a vechi.

— Nu e doar atât. Ştiu şi eu ce înseamnă mirosul de vechi, zise Matthew sardonic.

Eu şi Em, pe de altă parte, eram mai interesate de ciudatul bilet.

— Ce crezi că înseamnă? am întrebat-o, trăgându-mi un scaun şi aşezându-mă.

— Nu prea ştiu. Em ezită. Sângele de obicei înseamnă familie, război sau moarte. Dar absenţa? Se referă oare la faptul că pagina asta lipseşte din carte? Sau îi avertiza pe părinţii tăi că nu vor fi lângă tine când vei creşte?

— Uită-te la ultimul rând. Părinţii mei au descoperit ceva în Africa?

— Sau *tu* ai fost descoperirea vrăjitoarelor? sugeră Em pe un ton blând.

— Ultimul rând trebuie să se refere la faptul că Diana avea să descopere *Ashmole 782,* interveni Matthew, înălţându-şi privirea de la imaginea nunţii chimice.

— Tu crezi că totul are de-a face cu mine şi cu manuscrisul, am mormăit eu. Biletul pomeneşte de subiectul eseului tău de la All Souls – teama şi dorinţa. Asta nu ţi se pare ciudat?

— Nu mai ciudat decât faptul că regina albă din ilustraţia asta îmi poartă blazonul. Matthew veni cu anluminura lângă mine.

— Este întruchiparea argintului viu – principiul volatilităţii în alchimie, am spus eu.

— Argintul viu? Matthew păru amuzat. Un soi de perpetuum mobile al metalelor.

— Da, poţi să-i spui şi aşa. Am zâmbit şi eu, gândindu-mă la mingea de energie pe care i-o dădusem.

— Iar regele roşu?

— E stabil şi solid. M-am încruntat. Dar el ar trebui să fie soarele, care de obicei nu e înfăţişat în veşminte negre şi roşii. În general, e doar roşu.

— Deci poate că regele nu sunt eu, iar regina nu eşti tu.

Matthew atinse delicat cu vârful degetului chipul reginei albe.

— Poate, am zis încet, amintindu-mi de un pasaj din *Aurora consurgens* a lui Matthew.

„Veniţi la mine, voi, toate făpturile, şi ascultaţi-mă, voi toţi cei ce sălăşluiţi pe lume: iubitul meu cel roşu m-a chemat. M-a căutat şi m-a găsit. Eu sunt floarea câmpului, crinul care creşte în vale. Eu sunt mama iubirii adevărate, a fricii, a înţelegerii şi a binecuvântatei speranţe.“

— Ce e asta? Matthew îmi atinse faţa. Sună biblic, dar nu recunosc citatul.

— E unul dintre pasajele referitoare la nunta chimică din *Aurora consurgens.*

Privirile ni se întâlniră. Ne-am privit lung. Când atmosfera deveni încărcată, am schimbat subiectul.

— Oare ce voia să spună tata când a zis că va trebui să călătorim departe ca să desluşim semnificaţia ilustraţiei?

— Plicul a venit din Israel. Poate că Stephen voia să spună să ne întoarcem acolo.

— Sunt o mulţime de manuscrise alchimice la Ierusalim, la Universitatea Evreiască. Majoritatea i-au aparţinut lui Isaac Newton.

Dată fiind întâmplarea petrecută cu Matthew acolo, fără a mai pomeni de istoria Cavalerilor lui Lazăr, nu era un oraş pe care abia să aştept să-l vizitez.

— O excursie până în Israel nu însemna să călătorească departe pentru tatăl tău, zise Sarah, aşezându-se vizavi de noi.

Em ocoli masa şi i se alătură.

— Dar ce ar fi însemnat? Matthew luă scrisoarea mamei şi scană ultima pagină, în căutare de noi indicii.

— Pustiurile din Australia. Wyoming. Mali. Astea erau locurile sale preferate pentru călătoria în timp.

Cuvântul mă săgetă cu aceeaşi intensitate ca şi „legată printr-o vrajă“, pe care le auzisem cu doar câteva zile în urmă. Ştiam că unele vrăjitoare pot călători între trecut, prezent şi viitor, dar nu-mi trecuse niciodată prin minte să întreb dacă cineva din propria mea familie avusese capacitatea asta. Era rară – aproape la fel de rară ca focul vrăjitoresc.

— Stephen Proctor putea călători în timp?

Vocea lui Matthew deveni intenţionat egală, aşa cum era adesea când cineva pomenea de magie.

Sarah încuviinţă.

— Da. Stephen călătorea în trecut sau în viitor cel puţin o dată pe an, de obicei după convenţia anuală a antropologilor, din decembrie.

— E ceva pe spatele scrisorii Rebeccăi. Em îşi îndoi capul într-o parte ca să vadă sub foaie.

Matthew o întoarse repede.

— Am lăsat pagina din mână ca să te scot afară când a izbucnit apa vrăjitorească. N-am văzut asta. Nu e scrisul mamei tale, zise el, întinzându-mi foaia.

Scrisul caligrafiat cu creionul avea bucle alungite şi ţepoase.

Ţine minte, Diana: Cea mai frumoasă şi mai profundă trăire omenească este misterul. Este emoţia fundamentală care stă la baza artei şi a ştiinţei autentice. Cine nu ştie asta şi nu se mai poate minuna, nu mai poate fi uimit, e ca şi mort, iar ochii săi sunt înceţoşaţi.

Mai văzusem scrisul acesta undeva înainte. Am scormonit prin imagini, în adâncurile memoriei, încercând să-i descopăr sursa, dar fără succes.

— Cine ar fi scris un citat din Albert Einstein pe spatele scrisorii de la mama? le-am întrebat pe Sarah şi pe Em, înclinând foaia ca să poată vedea ele, şi surprinsă din nou de cât îmi era de familiară grafia textului.

— Seamănă cu scrisul tatălui tău. Lua lecţii de caligrafie. Rebecca râdea de el din cauza asta. Literele arătau foarte demodat.

Încet, am întors pagina, analizând din nou grafia notei. Stilul

ţinea într-adevăr de secolul al nouăsprezecelea şi semăna cu scrisul funcţionarilor care compilau cataloagele din Biblioteca Bodleiană pe vremea reginei Victoria. Am încremenit o clipă, m-am uitat mai atent la scris şi apoi am clătinat din cap.

— Nu, nu se poate.

Tatăl meu n-avea cum să fi fost unul dintre bibliotecarii aceia şi să fi scris subtitlul din secolul al nouăsprezecelea pe *Ashmole 782.*

Dar tata putea călători în timp. Iar mesajul din Einstein îmi era neîndoielnic adresat. Am dat drumul foii pe masă şi mi-am cuprins capul în mâini.

Matthew se aşeză lângă mine şi aşteptă. Sarah scoase o exclamaţie de nerăbdare, dar el o reduse la tăcere cu un gest decisiv. Când am simţit că nu mi se mai învârteşte capul, am spus:

— Pe prima pagină a manuscrisului erau două inscripţii – una în cerneală, scrisă de Elias Ashmole: *Antropologia, sau un tratat conţinând o scurtă descriere a omului.* Cealaltă fusese adăugată de altă mână, cu creionul: *în două părţi: prima anatomică, cea de a doua, psihologică.*

— Cea de-a doua inscripţie trebuie să fi fost scrisă mult mai târziu, observă Matthew. Pe vremea lui Ashmole nu exista termenul „psihologie”.

— Am crezut că data din secolul al nouăsprezecelea. Am tras nota tatei spre mine. Dar biletul ăsta mă face să cred că a scris-o tata.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Atinge cuvintele, sugeră Sarah în cele din urmă. Vezi ce altceva îţi mai spun.

Degetele mele trecură uşor pe deasupra literelor scrise în creion. Din pagină răsăriră mai multe imagini – tata într-o redingotă neagră cu revere late şi o eşarfă neagră înnodată sus, aplecat deasupra unui birou acoperit cu cărţi; tata în biroul său de acasă, în haina sa obişnuită de catifea reiată, scriind o notă cu un creion, în timp ce mama se uita peste umărul lui, lăcrimând.

— El a fost. Am ridicat degetele de pe pagină, tremurând vizibil.

Matthew îmi luă mâna într-a sa.

— Gata, *ma lionne,* destul curaj pentru o zi.

— Dar nu tatăl tău a desprins foaia cu nunta chimică din cartea de la bibliotecă, medită Em. Deci, ce căuta el acolo?

— Stephen Proctor vrăjea *Ashmole 782* astfel încât nimeni în afară de fiica sa să nu-l poată chema din depozit.

Matthew părea sigur.

— Deci de-asta m-a recunoscut vraja. Dar de ce n-a mai reacţionat la fel când am rechemat manuscrisul?

— Nu aveai nevoie de el. A, îl *voiai,* zise Matthew cu un zâmbet ironic, când am deschis gura să protestez, dar asta e altceva. Aminteşte-ţi, părinţii tăi ţi-au legat magia cu o vrajă care face ca puterea ta să nu poată fi silită să se manifeste. Vraja asupra manuscrisului a fost similară.

— Când am chemat prima dată *Ashmole 782,* n-aveam nevoie decât să bifez o listă de titluri. E greu de crezut că ceva atât de insignifiant ar putea declanşa o asemenea reacţie.

— Mama şi tatăl tău nu puteau să prevadă totul – de pildă, faptul că vei fi istoric al alchimiei şi că vei lucra frecvent în Biblioteca Bodleiană. Rebecca putea şi ea să călătorească în timp? o întrebă Matthew pe Sarah.

— Nu. E o însuşire rară, desigur, şi majoritatea celor care sunt buni la aşa ceva se pricep şi la vrăjitorie. Fără vrăjile şi măsurile de precauţie potrivite, poţi sfârşi cu uşurinţă într-un loc unde n-ai fi vrut să ajungi, indiferent câtă putere ai.

— Da, zise Matthew sec. Îmi amintesc o grămadă de epoci şi de locuri pe care oricine şi-ar dori să le evite.

— Rebecca îl însoţea pe Stephen uneori, dar el trebuia s-o ducă şi pe ea. Sarah îi zâmbi lui Em. Îţi aduci aminte de Viena? Stephen a vrut s-o ducă să danseze vals. Rebecca şi-a bătut capul un an întreg ce bonetă să poarte în călătorie.

— Ai nevoie de trei obiecte din timpul şi din locul în care vrei să ajungi. Te ajută să nu te rătăceşti, continuă Em.

— Dacă vrei să ajungi în viitor, trebuie să foloseşti vrăjitoria. E singurul lucru care te poate îndruma.

Sarah luă în mână ilustraţia nunţii chimice. Îşi pierduse deja interesul faţă de călătoriile în timp.

— Unicornul de ce apare?

— Lasă unicornul, Sarah, am zis eu cu nerăbdare. Tata n-avea cum să vrea ca eu să mă întorc în trecut şi să iau manuscrisul. Ce credea, că o să călătoresc în timp şi o să pun mâna pe el înainte să fi fost vrăjit? Dacă dau peste Matthew acolo, din

întâmplare? În mod sigur, asta ar da peste cap continuumul spaţiu-timp.

— Ah, relativitatea! Vocea lui Sarah era dispreţuitoare. O teorie care are limitele ei.

— Stephen spunea mereu că a călători în timp e ca şi cum ai schimba trenurile, zise Em. Cobori dintr-un tren, apoi aştepţi în gară până când se găseşte un loc şi pentru tine într-un altul. Când călătoreşti în timp, te desprinzi de aici şi acum şi eşti ţinut în afara timpului până când se face loc pentru tine în altă parte.

— Seamănă cu felul în care îşi schimbă vieţile vampirii, medită Matthew. Abandonăm o viaţă – ne aranjăm o moarte, o dispariţie, o schimbare de domiciliu – şi căutăm una nouă. Aţi fi surprinse să aflaţi cât de uşor renunţă unii la casele, la slujbele şi la familiile lor.

— Cu siguranţă, cineva observă totuşi că John Smith pe care îl ştiau săptămâna trecută nu mai arată la fel, am protestat eu.

— Asta e şi mai uimitor, admise Matthew.

— Atâta timp cât alegi cu grijă, nimeni nu comentează. Câţiva ani în Ţara Sfântă, o boală care-ţi ameninţă viaţa, posibilitatea pierderii unei moşteniri – toate sunt pretexte excelente pentru ca oamenii şi celelalte făpturi să nu-şi bată capul.

— Ei bine, indiferent că e posibil sau nu în general, eu nu pot călători în timp. Raportul ADN nu pomenea nimic despre asta.

— Sigur că poţi. Ai făcut-o de când erai mică. Sarah folosi un ton arogant ca să discrediteze descoperirile ştiinţifice ale lui Matthew.

— Prima dată aveai trei ani. Părinţii tăi s-au speriat de moarte, au anunţat poliţia – a ieşit ditamai scandalul. După patru ore, te-au găsit pe scaunul înalt din bucătărie, mâncând o felie de tort aniversar. Probabil că îţi fusese foame şi te întorseseşi la petrecerea de ziua ta. După asta, ori de câte ori dispăreai, ne închipuiam că eşti în alt timp şi că o să apari până la urmă. Şi dispăreai des.

Îngrijorarea mea la ideea că un copil putea călători în timp făcu loc conştientizării faptului că aveam puterea de a răspunde oricărei întrebări legate de istorie. M-am înseninat.

Matthew îşi dăduse deja seama de asta şi mă aştepta răbdător să-l ajung din urmă.

— Indiferent ce-a vrut tatăl tău, n-ai să te întorci în 1859, zise el ferm, întorcând scaunul spre mine, ca să mă privească drept

în ochi. Timpul nu este ceva în care să te amesteci, s-a înţeles?

Chiar şi după ce l-am asigurat că voi rămâne în prezent, nimeni nu mă mai lăsă vreo clipă singură. Mă treceau în tăcere de la unul la altul, într-o coregrafie demnă de un spectacol de pe Broadway. Em mă urmă la etaj să se asigure că aveam prosoape, deşi ştiam perfect unde e dulapul cu albituri. Când am ieşit din baie, Matthew stătea întins pe pat şi-şi făcea de lucru cu telefonul. Rămase la etaj când am coborât să-mi fac o ceaşcă de ceai, ştiind că Sarah şi Em mă vor aştepta în camera de zi.

Am luat în mână cutia de tablă de la Marthe şi m-am simţit vinovată că ieri uitasem de ceai şi-mi încălcasem promisiunea faţă de ea. Hotărâtă să beau azi, am umplut ceainicul şi am deschis cutia.

Mirosul rutei îmi stârni brusc amintirea vie a felului cum fusesem luată pe sus de Satu. Am apucat capacul mai strâns şi m-am concentrat asupra altor scene şi a unor amintiri mai fericite de la Sept-Tours. Îmi era dor de zidurile sale cenuşii de piatră, de grădini, de Marthe, de Rakasa – până şi de Ysabeau.

— De unde ai luat ceaiul ăsta, Diana? mă întrebă Sarah, arătând spre cutia de metal, în timp ce intra în bucătărie.

— L-am preparat împreună cu Marthe.

— Menajera mamei lui? Cea care ţi-a pregătit leacurile pentru spate?

— *Marthe* este menajera lui *Ysabeau,* da. Le-am accentuat uşor numele. Vampirii au nume, la fel ca vrăjitoarele. Va trebui să le înveţi.

Sarah pufni.

— M-aş fi aşteptat să te duci la doctor pentru o reţetă, nu să contezi pe leacuri băbeşti din plante.

— Domnul doctor Fowler îşi va face timp pentru tine, dacă vrei ceva mai sigur. Em intrase şi ea. Nici măcar Sarah nu e o mare susţinătoare a contracepţiei pe bază de plante.

Mi-am ascuns confuzia dând drumul unui săculeţ cu ceai în cană, golindu-mi mintea şi ascunzându-mi chipul.

— Ceaiul ăsta e suficient. N-am de ce să merg la domnul Fowler.

— Aşa e. N-ai de ce să-ţi faci griji dacă te culci cu un vampir. Nu se pot reproduce – cel puţin, nu într-un mod care să poată fi prevenit prin contracepţie. Singura ta grijă e să nu-ţi înfigă dinţii în gât.

— Ştiu, Sarah.

Dar nu ştiam. De ce mă învăţase Marthe cu atâta atenţie cum să fac un ceai complet inutil? Matthew îmi spusese limpede că nu poate procrea precum cei cu sânge cald. În pofida promisiunii făcute lui Marthe, am răsturnat ceaiul pe jumătate preparat din ceaşcă în chiuvetă şi am aruncat săculeţul la gunoi. Cutia am pus-o pe raftul cel mai de sus al dulapului, unde avea să fie ferită de privirile altora.

După-amiaza târziu, în ciuda numeroaselor discuţii despre notă, scrisoare şi ilustraţia alchimică, tot nu reuşisem să înţelegem mai bine misterul ce învăluia *Ashmole 782* şi legătura tatălui meu cu el. Mătuşile mele începură să prepare cina, cu alte cuvinte, Em se apucase să frigă un pui, în timp ce Sarah îşi turna un pahar de burbon şi comentă că se gătesc prea multe legume. Matthew dădea târcoale bucătăriei, neobişnuit de agitat.

— Vino, zise el, luându-mă de mână. Ai nevoie de mişcare.

De fapt, el era cel care avea nevoie să ia aer, nu eu, dar ideea de a ieşi era tentantă. Căutând prin dulapul din holul mic, am dat peste o pereche veche de-a mea de pantofi sport. Erau uzaţi, dar îmi veneau mai bine decât cizmele de cauciuc ale lui Sarah.

Abia ajunseserăm la primii meri când Matthew mă răsuci şi mă lipi de unul dintre trunchiurile bătrâne şi noduroase. Coroana joasă ne ascundea vederii celor din casă.

În ciuda faptului că mă simţeam prinsă în capcană, nu izbucni nicio rafală de vânt vrăjitoresc. Apărură în schimb tot felul de senzaţii.

— Dumnezeule, ce aglomerată-i casa aia! zise Matthew, făcând pauză doar atât cât să vorbească înainte să-şi lipească din nou cu putere buzele de ale mele.

Avuseserăm parte de prea puţin timp singuri de când se întorsese de la Oxford. Părea că trecuse o viaţă întreagă de atunci, deşi erau doar câteva zile. Îmi strecură o mână în blugi şi degetele sale răcoroase pe pielea mea goală mă făcură să mă înfiorez de plăcere. Atunci mă trase mai aproape, căutând cu cealaltă mână rotunjimile unui sân. Ne-am lipit trupurile apăsat unul de celălalt, dar Matthew continua să încerce noi moduri de apropiere.

În cele din urmă, nu ne rămase decât o singură posibilitate. O

clipă păru că Matthew are de gând să consume căsătoria noastră într-un mod foarte tradiţional – afară, în picioare, în vâltoarea nevoii fizice. Dar îşi recăpăta controlul şi se trase înapoi.

— Nu aşa, zise el răguşit, cu ochii perfect negri.

— Nu-mi pasă.

L-am tras din nou spre mine.

— Mie, da. Expiră uşor, treptat – de fapt, era oftatul unui vampir. Când vom face dragoste pentru prima oară, vreau să fii numai cu mine – nu înconjurată de alţi oameni. Şi voi vrea să te am mai mult timp decât cele câteva clipe furate pe care le-am avea acum, crede-mă.

— Şi eu te doresc, am spus, şi nu mă caracterizează răbdarea.

Buzele i se ridicară într-un zâmbet şi Matthew scoase un sunet uşor, aprobator.

Îmi mângâie cu degetul mare scobitura gâtului, făcând să-mi clocotească sângele în vine. Îşi lipi apoi buzele de locul în care mă atinsese, apăsându-le uşor peste tresărirea pulsului, şi se apucă să urmărească o venă care o lua în sus pe gât, până spre ureche.

— Îmi place nespus să învăţ unde-ţi place să fii atinsă. Aici, de pildă. Matthew mă sărută în spatele urechii. Şi aici. Buzele lui trecură la pleoapele mele, făcându-mă să scot un geamăt uşor de plăcere. Şi aici. Îşi trecu degetul mare peste buza mea inferioară.

— Matthew, am şoptit, implorându-l din priviri.

— Ce e, *mon coeur?*

Privea fascinat cum atingerea lui atrăgea la suprafaţa pielii mele valuri de sânge proaspăt.

N-am răspuns, dar l-am tras spre mine, fără să-mi pese de frig, de întunericul tot mai dens şi de scoarţa aspră de sub spatele meu dureros. Am rămas acolo până când Sarah ne strigă de pe verandă.

— N-aţi ajuns prea departe, nu-i aşa? Hohotul ei de râs răsună limpede peste câmp. Asta nu prea se poate socoti mişcare.

M-am simţit ca o şcolăriţă prinsă giugiulindu-se pe alee. Mi-am tras hanoracul pe mine şi m-am îndreptat spre casă. Matthew mă urmă, chicotind.

— Arăţi mulţumit de tine, zise Sarah când îl văzu intrând în bucătărie.

Aşa cum stătea în picioare în lumina puternică, Matthew arăta a vampir din cap până-n picioare – şi încă a unul satisfăcut de sine. Dar nu mai avea privirea aceea neliniştită, lucru pentru care eram recunoscătoare.

— Lasă-l în pace. Tonul lui Emily era deosebit de aspru. Îmi întinse castronul cu salată şi mă îndrumă spre masa din camera de zi, unde mâneam de obicei. Şi noi am încercat de multe ori trunchiul ăla de măr când Diana era copil.

— Uff, zise Sarah. Luă trei pahare de vin şi le flutură înspre Matthew. Mai ai ceva din vinul ăla, Casanova?

— Sunt francez, Sarah, nu italian. Şi sunt vampir. Întotdeauna am vin, zise Matthew cu un zâmbet şiret. Şi nici nu suntem în pericol să rămânem fără. Ne mai aduce Marcus. El nu e, din păcate, nici francez, nici italian, dar i-am dat o educaţie care să compenseze acest neajuns.

Ne-am aşezat la masă, iar noi, vrăjitoarele, ne-am apucat să vandalizăm puiul fript şi cartofii lui Em. Tabitha şedea lângă Matthew şi-şi legăna coada peste tălpile lui o dată la câteva minute, într-o atitudine de flirt. El îi tot turna vin lui Sarah, în timp ce eu sorbeam dintr-al meu. Em îl tot întreba dacă nu vrea să guste şi el ceva, dar Matthew refuză.

— Nu mi-e foame, Em, dar îţi mulţumesc.

— Există ceva ce ai *mânca?*

Em nu era obişnuită să i se refuze mâncarea.

— Nuci şi alune, am zis eu pe un ton ferm. Dacă vrei să-i cumperi de mâncare, ia-i nuci şi alune.

Em ezită.

— Dar carne crudă?

Matthew mă strânse de mână înainte ca eu să apuc să replic.

— Dacă vrei să mă hrăneşti, carnea negătită este foarte bună. Îmi place şi supa de carne – simplă, fără legume.

— Asta mănâncă şi fiul tău, şi colega voastră sau astea sunt doar preferinţele tale?

Acum abia înţelegeam nerăbdarea lui Matthew faţă de întrebările mele de mai demult despre modul lui de trai şi obiceiurile sale alimentare.

— Cam asta mâncăm când suntem printre fiinţe cu sânge cald.

Matthew îmi dădu drumul la mână şi îşi mai turnă nişte vin.

— Înseamnă că staţi mult prin baruri, cu vinul şi alunele alea,

remarcă Sarah.

Em puse furculiţa deoparte şi se holbă la ea.

— Ce-am zis? întrebă Sarah.

— Sarah Bishop, dacă ne vei face de ruşine în faţa fiului lui Matthew, n-am să te iert niciodată.

Chicotelile mele se transformară repede în hohote de râs. Sarah mi se alătură prima, urmată de Em. Matthew se uita la noi şi zâmbea, ca şi cum ar fi ajuns din greşeală într-o casă de nebuni, dar era prea politicos ca să zică ceva.

Când râsetele încetară, Matthew se întoarse spre Sarah.

— Mă întrebam dacă aş putea să folosesc camera ta de lucru ca să analizez pigmenţii folosiţi în ilustraţia nunţii chimice. Poate ne vor spune unde şi când a fost făcută.

— Să nu cumva să iei ceva din anluminură! Istoricul din mine se revoltă, îngrozit de idee.

— Nu va păţi nimic, zise Matthew blând. Ştiu cum să analizez dovezi minuscule.

— Nu! Ar trebui s-o lăsăm în pace până când vom şti cu ce se mănâncă.

— Nu fi aşa de înţepată, Diana! În plus, e un pic cam târziu pentru asta, după ce tu singură ai returnat cartea cu mâna ta. Sarah se ridică şi ochii i se însufleţiră. Să vedem dacă ne poate ajuta cartea noastră de bucate.

— Măi să fie! zise Em pe sub mustaţă. De-acum eşti de-al nostru, Matthew.

Sarah dispăru în camera ei de lucru şi se întoarse cu o carte legată în piele, de mărimea unei Biblii de familie. Între copertele ei erau strânse toată învăţătura şi toate tradiţiile familiei Bishop, transmise de la o vrăjitoare la alta timp de aproape patru sute de ani. Primul nume ce apărea în carte era Rebecca, alături de anul 1617, scris cu înfloriturі rotunjite. Alte nume ocupau prima pagină, pe două coloane, fiecare scris cu o cerneală un pic diferită şi având o altă dată în dreptul său. Înşiruirea continua şi pe cealaltă faţă a foii. Susannah, Elizabeth, Margaret, Rebecca şi Sarah erau cel mai des întâlnite. Mătuşa mea nu arăta nimănui cartea asta – nici măcar altor vrăjitoare. Trebuia să fii membru al familiei ca să-i vezi „cartea de bucate“.

— Ce-i asta, Sarah?

Nările lui Matthew fremătară dând de mirosul de hârtie veche, ierburi şi fum care ieşi din ea când mătuşa mea deschise cartea.

— Cartea de vrăji a familiei Bishop. Sarah îi arătă primul nume. I-a aparţinut Rebeccăi Davies, străbunica lui Bridget Bishop, apoi mamei ei, Rebecca Playfer. Bridget i-a predat cartea primei sale fiice, născute din flori în Anglia, pe la 1650. Bridget era încă o adolescentă pe atunci şi şi-a numit fata după mama şi după bunica ei. Pentru că n-a reuşit să o crească singură, a încredinţat-o unei familii din Londra. Sarah scoase un sunet de dezgust. Zvonurile despre imoralitatea ei au urmărit-o tot restul vieţii. Mai târziu, fiica ei Rebecca i s-a alăturat şi a lucrat în taverna mamei sale. Pe atunci Bridget era la al doilea mariaj şi avea o altă fiică, Christian.

— Şi voi vă trageţi din Christian Bishop? întrebă Matthew.

Sarah clătină din cap.

— Christian Oliver, vrei să spui – fiica lui Bridget din cea de-a doua căsătorie. Nu, strămoaşa noastră e Rebecca. După ce Bridget a fost executată, Rebecca şi-a schimbat numele în Bishop. Era văduvă, n-avea un soţ care să se împotrivească. A fost un act de sfidare.

Matthew îmi aruncă o privire lungă. Sfidarea, părea el a spune, era cu siguranţă o caracteristică genetică.

— Nimeni nu-şi aminteşte toate numele lui Bridget Bishop – a fost căsătorită de trei ori, continuă Sarah. Toată lumea ştie doar numele pe care-l purta când a fost găsită vinovată de vrăjitorie şi executată. De atunci, femeile din familie au păstrat numele Bishop, indiferent dacă s-au căsătorit sau cine le-a fost tată.

— Am citit despre moartea lui Bridget la scurt timp după ce s-a petrecut, zise Matthew încet. A fost o perioadă sumbră pentru toate făpturile neomeneşti. Chiar dacă noua ştiinţă părea să risipească toate misterele lumii, oamenii încă erau convinşi că pretutindeni în jurul lor mişună forţe nevăzute. Şi, desigur, aveau dreptate.

— Ei bine, distanţa dintre ceea ce le promitea ştiinţa şi ceea ce le spunea bunul simţ a dus la moartea a sute de vrăjitoare.

Sarah începu să dea paginile cărţii de vrăji.

— Ce cauţi? am întrebat, încruntându-mă.

— S-a priceput cineva din neamul nostru la conservarea manuscriselor? Dacă nu, nu vei găsi prea mult ajutor în cartea aia de vrăji.

— Tu nu ştii ce e în cartea asta de vrăji, domnişoară, zise Sarah senină. N-ai manifestat niciodată nici cea mai mică urmă

de interes faţă de ea.

Am strâns buzele într-o linie subţire.

— N-am să las pe nimeni să deterioreze manuscrisul.

— Ah, iat-o! Sarah arătă triumfătoare spre cartea de vrăji. Una dintre vrăjile lui Margaret Bishop, din anii 1780. Era o vrăjitoare puternică. „Metoda mea de a desluşi locurile neclare de pe hârtie sau din ţesături.“ De aici vom porni.

Se ridică, marcând locul cu degetul.

— Dacă puteţi cumva… am început.

— Te-am auzit de prima dată, Diana. Asta e o vrajă care produce vapori. Doar aerul va atinge preţioasa ta pagină. Nu te mai agita!

— Mă duc s-o aduc, spuse Matthew grăbit.

I-am aruncat o privire duşmănoasă.

După ce se întoarse din sufragerie purtând cu grijă fila pe palme, el şi Sarah intrară în cămară împreună. Mătuşa mea nu mai termina de vorbit, iar Matthew o asculta cu atenţie.

— Cine şi-ar fi închipuit? zise Em, clătinând din cap.

Am spălat cu ea vasele de la cină şi tocmai începuserăm să facem curat prin camera de zi, care arăta precum scena unei crime, când o pereche de faruri mătură aleea.

— Au venit.

Mi se strânse stomacul.

— Va fi bine, scumpo. Sunt rudele lui Matthew. Em mă strânse de braţ încurajator.

Când am ajuns la uşa de la intrare, Marcus şi Miriam coborau din maşină. Miriam arăta ciudat şi nelalocul ei într-un pulover subţire, maro, cu mânecile suflecate până la coate, o fustă scurtă şi botine. Ochii săi negri măsurau ferma şi împrejurimile într-o atitudine de neîncredere. Marcus observa arhitectura casei şi adulmeca vântul – care aducea neîndoielnic miros de cafea şi de vrăjitoare. Era îmbrăcat cu un tricou cu mânecă scurtă de la un concert din 1982 şi o pereche de blugi.

Când uşa se deschise, ochii albaştri ai lui Marcus îi întâlniră pe ai mei şi străluciră poznaş.

— Bună, mamă, am venit acasă!

— Ţi-a spus? am vrut să ştiu, furioasă pe Matthew că nu ţinea cont de dorinţele mele.

— Ce să-mi spună?

Fruntea lui Marcus se încreţi de nedumerire.

— Nimic, am murmurat. Bună, Marcus, bună, Miriam.

— Bună ziua, Diana.

Trăsăturile frumoase ale lui Miriam erau urâţite de expresia lor obişnuită, dezaprobatoare.

— Frumoasă casă.

Marcus se îndreptă spre scările verandei. În mână ţinea o sticlă maronie. Sub luminile verandei, părul său auriu şi pielea albă, satinată, străluceau.

— Intraţi, bine aţi venit!

L-am tras repede înăuntru, sperând că nimeni dintre cei care treceau cu maşina pe lângă casa noastră nu-l zărise.

— Cum te simţi, Diana?

În ochii lui Marcus se citea îngrijorarea, iar nasul îi fremătă ca să-mi înregistreze mirosul. Matthew îi spusese despre La Pierre.

— Sunt bine.

La etaj, o uşă se trânti cu putere.

— Fără prostii! Vorbesc foarte serios! am strigat eu.

— Despre ce?

Miriam se opri brusc, iar buclele negre i se mişcară pe spate ca nişte şerpi.

— Nimic. Nu vă faceţi griji.

Acum, că amândoi vampirii ajunseseră în siguranţă între pereţii ei, casa oftă.

— Nimic?

Miriam auzise şi ea oftatul şi înălţă din sprâncene.

— Casa se tulbură un pic atunci când vine cineva în vizită, atâta tot.

Miriam privi în susul scării şi adulmecă.

— Câţi locuitori are?

Era o întrebare simplă, dar fără un răspuns simplu.

— Nu sunt sigură, am zis scurt, trăgând o geantă de pânză spre scări. Ce aveţi aici?

— E geanta lui Miriam. Dă-mi voie.

Marcus o săltă cu degetul arătător, fără probleme.

Am urcat să le arăt camerele. Em îl întrebase deschis pe Matthew dacă cei doi aveau să împartă patul. Întâi, el se arătase surprins de întrebarea nelalocul ei, apoi izbucnise în hohote de râs şi o asigurase că, dacă cei doi nu erau despărţiţi, de dimineaţă unul dintre ei ar fi fost găsit mort. Din când în când, pe parcursul zilei, chicotise pe înfundate, zicând: „Marcus şi

Miriam. Ce idee“.

Marcus avea să stea în camera de oaspeţi care îi aparţinuse lui Em, pe Miriam o instalaserăm în vechea mea cameră din pod. Pe paturi îi aşteptau teancuri de prosoape pufoase, şi i-am arătat fiecăruia unde era baia. Nu erau necesare prea multe eforturi ca să asiguri confortul unor oaspeţi vampiri – nu le puteai oferi de mâncare sau un loc pentru odihnă, sau alte lucruri care ofereau îndeobşte confort altor făpturi. Din fericire, casa nu produsese apariţii spectrale sau căderi de tencuială care să arate că prezenţa lor îi provoca neplăcere.

Matthew ştia cu siguranţă că sosiseră fiul său şi Miriam, dar cămara era suficient de retrasă pentru ca Sarah să nu-şi dea seama. Când i-am condus pe lângă cămară, Elizabeth pândea de după uşă, cu ochi mari ca de bufniţă.

— Du-te şi găseşte-o pe bunica. M-am întors spre Marcus şi spre Miriam. Scuze, avem fantome.

Marcus simulă un acces de tuse ca să-şi ascundă râsul.

— Toţi strămoşii voştri trăiesc cu voi?

Gândindu-mă la părinţii mei, am clătinat din cap.

— Păcat, murmură el.

Em aştepta în camera de zi, cu un zâmbet larg şi sincer.

— Tu trebuie să fii Marcus, zise ea, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna. Eu sunt Emily Mather.

— Em, ea e colega lui Matthew, Miriam Shephard.

Miriam făcu un pas în faţă. Deşi ea şi Em aveau amândouă osatura fină, Miriam semăna cu o păpuşă de porţelan în comparaţie cu musafira ei.

— Bine ai venit, Miriam! zise Em, privind-o cu un zâmbet. Vrea vreunul din voi să bea ceva? Matthew a deschis o sticlă de vin.

Se purta pe deplin firesc, de parcă ar fi avut tot timpul oaspeţi vampiri. Şi Marcus, şi Miriam clătinară din cap.

— Unde-i Matthew? întrebă Miriam, arătând limpede ce priorităţi avea. Simţurile ei agere captau detaliile noului mediu. Îl aud.

I-am condus spre uşa veche de lemn care păzea sanctuarul lui Sarah. Marcus şi Miriam continuau să adulmece toate mirosurile din casa Bishop – mâncarea, hainele, vrăjitoarele, cafeaua şi pisica.

Tabitha ieşi miorlăind furios din umbra de lângă şemineu, repezindu-se direct la Miriam, ca şi cum i-ar fi fost duşmancă de

moarte.

Miriam şuieră, iar Tabitha îngheţă în plină fugă. Se evaluară una pe alta, ca de la prădător la prădător. Tabitha îşi feri prima privirea când, după câteva clipe lungi, descoperi că avea nevoie urgentă să se lingă, în semn de recunoaştere tăcută a faptului că nu mai era singura femelă care conta în casă.

— Ea e Tabitha, am spus moale. S-a ataşat mult de Matthew.

În cămară, Matthew şi Sarah erau aplecaţi, cu chipurile extaziate, deasupra unui creuzet plin cu ceva, pus pe un reşou vechi. Mănunchiuri de plante uscate atârnau de grinzi, iar cuptoarele uriaşe, înalte de un stat de om, aşteptau parcă să fie întrebuinţate să agaţe cazane grele în cârligele lor de fier deasupra cărbunilor.

— Floarea de *Euphrasia* este esenţială, explica Sarah ca o directoare de şcoală. Limpezeşte vederea.

— Miroase groaznic, remarcă Miriam, strâmbând din năsuc şi apropiindu-se.

Chipul lui Matthew se întunecă.

— Bună ziua, Matthew, spuse Marcus pe un ton calm.

— Bună, Marcus, replică tatăl său.

Sarah se ridică şi-i examină pe cei mai noi membri ai gospodăriei, care străluceau amândoi. Lumina difuză din cămară nu făcea decât să accentueze paloarea lor nefirească şi efectul izbitor al pupilelor lor dilatate.

— Pe zeiţă, cum poate cineva să creadă că sunteţi oameni?

— Asta a fost întotdeauna o taină pentru mine, zise Miriam, studiind-o şi ea pe Sarah cu acelaşi interes. Nici tu nu eşti chiar genul care trece neobservată, cu părul ăsta roşu şi mirosul de măselariţă pe care-l degaji în valuri. Eu sunt Miriam Shephard.

Eu şi Matthew ne-am privit lung, întrebându-ne cum vor reuşi Miriam şi Sarah să coexiste paşnic sub acelaşi acoperiş.

— Bine ai venit în casa familiei Bishop, Miriam. Sarah îşi miji ochii, şi Miriam îi răspunse în acelaşi fel. Mătuşa mea îşi îndreptă apoi atenţia asupra lui Marcus. Deci tu eşti copilul lui.

Ca de obicei, n-avea deloc răbdare pentru politeţuri.

— Da, sunt fiul lui Matthew.

Marcus, care arăta de parcă ar fi văzut o fantomă, îi întinse încet sticla maronie pe care o ţinuse în mână.

— Tiza ta era şi ea vindecătoare, ca tine. Sarah Bishop m-a învăţat cum să pun la loc un picior rupt după bătălia de la

Bunker Hill[69]. Şi acum o fac tot aşa cum mi-a arătat ea.

Două picioare în încălţări butucănoase se legănară peste marginea podului din cămară.

„Să sperăm că acum are mai multă forţă decât pe vremea aia”, spuse o femeie care arăta întocmai ca Sarah.

— Whisky, zise Sarah, mutându-şi privirea de la sticlă la fiul meu cu admiraţie.

— Îi plăcea tăria. M-am gândit că poate-ţi place şi ţie.

Ambele Sarah Bishop încuviinţară.

— Te-ai gândit bine, zise mătuşa mea.

— Cum merge cu poţiunea? am întrebat eu, încercând să nu strănut în atmosfera încărcată.

— Trebuie să stea la macerat nouă ore, zise Sarah. Apoi o fierbem din nou, trecem manuscrisul prin vapori şi vedem ce iese. Aruncă o ocheadă sticlei de whisky.

— Atunci hai să luăm o pauză. Dacă vrei, pot s-o desfac eu, sugeră Matthew, făcând un gest spre sticlă.

— Nu te supăra, dar vreau s-o desfac eu. Sarah luă sticla de la Marcus. Mulţumesc, Marcus.

Opri reşoul şi puse un capac pe creuzet, apoi o luară cu toţii spre bucătărie. Matthew îşi turnă nişte vin, le oferi şi lui Miriam şi lui Marcus, care refuzară din nou, şi-i puse nişte whisky lui Sarah. Eu mi-am făcut un ceai – nişte Lipton obişnuit de la băcănie –, în timp ce Matthew îi întreba pe ceilalţi vampiri cum călătoriseră şi ce se mai întâmplase în laborator.

În vocea lui Matthew nu se simţea nicio urmă de căldură sau vreun fel de emoţie care să arate că se bucura de sosirea fiului său. Marcus îşi schimba stingherit greutatea de pe un picior pe altul, ştiind că nu era bine-venit. Am sugerat să mergem în camera de zi şi să ne aşezăm, în speranţa că atmosfera stânjenită se va mai disipa.

— Haideţi mai bine să mergem în sufragerie. Sarah ridică paharul spre fermecătorul ei strănepot. Să le arătăm scrisoarea. Ia şi ilustraţia Dianei, Matthew. Ar trebui s-o vadă şi pe aia.

— Marcus şi Miriam nu rămân mult, zise Matthew pe un ton de reproş mascat. Au să-i spună ceva Dianei, apoi se întorc în Anglia.

— Dar fac parte din familie, comentă Sarah, aparent

[69] Bătălie în cadrul Războiului pentru Independenţă al coloniilor americane (17 iunie 1775) (n.tr.)

neştiutoare de tensiunea din încăpere.

Mătuşa mea aduse chiar ea anluminura. Matthew continua să se uite urât la fiul său. Apoi, Sarah ne conduse în partea din faţă a casei. Eu, Matthew şi Em ne-am adunat de o parte a mesei, Miriam, Marcus şi Sarah de cealaltă. După ce ne-am aşezat, mătuşa mea începu să pălăvrăgească despre evenimentele de dimineaţă. De câte ori îi cerea lui Matthew vreo lămurire, primea un răspuns sec, fără înfloriturі. Toată lumea în afară de Sarah părea să fi înţeles că Matthew nu voia ca Miriam şi Marcus să cunoască detaliile celor întâmplate. Mătuşa mea continuă însă cu nonşalanţă, povestind despre lectura scrisorii de la mama şi a postscriptumului adăugat de tata. În tot acest timp, Matthew mă ţinu strâns de mână.

Miriam luă ilustraţia nunţii chimice. O studie cu atenţie, apoi ridică privirea spre mine.

— Mama ta avea dreptate. Desenul ăsta vă înfăţişează pe tine şi pe Matthew.

— Ştiu, am spus, întâlnindu-i privirea. Ştii cumva ce înseamnă?

— Miriam! făcu Matthew pe un ton tăios.

— Hai să lăsăm lucrurile pe mâine. Marcus părea stingherit şi se ridică în picioare. E târziu.

— Ştie deja, zise Miriam blând. Ce vine după căsătorie, Diana? Care e următorul pas în transformarea alchimică după *conjunctio?*

Încăperea se clătină cu mine şi am simţit mirosul plantelor din ceaiul de la Sept-Tours.

— *Conceptio.*

Trupul mi s-a înmuiat deodată şi am alunecat pe spătarul scaunului, în timp ce totul se întuneca în jurul meu.

Capitolul 36

M-am trezit cu capul între picioare, într-un tărăboi cumplit. Mâna lui Matthew îmi ţinea privirea îndreptată asupra modelului de pe covorul persan uzat de sub tălpile mele. În fundal, Marcus îi spunea mătuşii mele că, dacă se apropie cumva de mine, tatăl lui îi va smulge probabil capul de pe umeri.

— E un lucru specific vampirilor, zicea Marcus pe un ton liniştitor. Suntem foarte protectori cu soţiile noastre.

— Când s-au căsătorit? întrebă Sarah, uşor derutată.

Eforturile lui Miriam de a o potoli pe Em erau mai puţin menite să-i aducă alinare.

— Noi numim asta ecranare, răsună vocea ei de soprană, cu inflexiuni de clopot. Ai văzut vreodată un şoim cu prada sa? Asta face Matthew acum.

— Dar Diana nu e prada lui, nu? N-o s-o... n-o s-o muşte, nu-i aşa? Em aruncă o privire spre gâtul meu.

— Nu prea cred, zise Miriam lent, cântărind întrebarea. Lui nu îi e foame, iar ea nu sângerează. Pericolul este minim.

— Termină, Miriam, zise Marcus. N-ai niciun motiv de îngrijorare, Emily.

— Pot să mă ridic, am bâiguit eu.

— Nu te mişca. Fluxul sanguin de la cap încă n-a revenit la normal. Matthew încercă să nu mârâie la mine, dar nu se putu abţine.

Sarah scoase un sunet gâtuit, văzându-şi confirmate suspiciunile că Matthew îmi monitoriza constant circulaţia sângelui.

— Crezi că m-ar lăsa să trec pe lângă Diana ca să iau rezultatele testelor ei? îl întrebă Miriam pe Marcus.

— Depinde de cât e de enervat. Dacă mi-ai lua mie soţia prin surprindere în felul ăsta, te-aş ciopârţi şi apoi te-aş mânca la micul dejun. În locul tău, aş sta cuminte.

Scaunul lui Miriam scrâşni pe podea.

— Am să risc. Şi ţâşni pe lângă noi.

— La naiba! zise uimită Sarah.

— E neobişnuit de rapidă, o linişti Marcus, chiar şi pentru un vampir.

Matthew mă aşeză în capul oaselor. Chiar şi această mişcare mă făcu să-mi simt capul că explodează şi că se învârte camera

cu mine. Am închis ochii un moment. Când i-am deschis din nou, Matthew mă privea plin de îngrijorare.

— Eşti în regulă, *mon cœur?*

— Un pic copleşită.

Degetele lui Matthew îmi cuprinseră încheietura ca să-mi ia pulsul.

— Îmi pare rău, Matthew, murmură Marcus. Habar n-aveam că Miriam se va purta aşa.

— Chiar că ar trebui să-ţi pară rău, spuse tatăl său pe un ton lipsit de emoţie, fără să-l privească. Ai face bine să ne explici de ce aţi venit – şi repede.

Vena de pe fruntea lui Matthew pulsa.

— Miriam… începu Marcus.

— N-am întrebat-o pe Miriam. Te întreb pe tine, ripostă tatăl lui.

— Ce se petrece, Diana? întrebă mătuşa mea, agitată.

Marcus rămăsese cu braţul petrecut pe după umerii ei.

— Miriam crede că ilustraţia aceea alchimică este despre mine şi Matthew, am spus prudentă. Despre o anumită etapă în crearea pietrei filosofale care se numeşte *conjunctio* sau căsătoria. Următorul pas este *conceptio.*

— *Conceptio?* întrebă Sarah. Înseamnă ceea ce cred eu?

— Probabil. Este cuvântul latinesc pentru „concepţie“, explică Matthew.

Sarah făcu ochii mari.

— Vrei să spui… copii?

Dar mintea mea era în altă parte, răsfoind ilustraţiile din *Ashmole 782.*

— Şi *conceptio* lipsea. M-am îndreptat spre Matthew. O are cineva, aşa cum noi avem *conjunctio.*

Miriam se strecură în cameră exact la momentul oportun, cu un teanc de foi.

— Cui îi dau astea?

Când îşi atrase din partea lui Matthew o privire pe care eu, una, speram să n-o mai văd vreodată, faţa lui Miriam trecu de la alb la cenuşiul unei perle. Îi întinse în grabă rapoartele.

— Ai adus rezultate greşite, Miriam. Astea îi aparţin unui bărbat, spuse Matthew, scrutând nerăbdător primele două pagini.

— Nu, rezultatele îi aparţin Dianei, zise Marcus. Diana este o

himeră, Matthew.

— Ce-i aia? întrebă Em.

Himera era o făptură mitologică care îmbina în fiinţa sa o leoaică, un dragon şi o capră. M-am uitat în jos, aproape aşteptându-mă să-mi zăresc o coadă între picioare.

— O persoană cu celule care prezintă două sau mai multe profiluri genetice. Matthew se holbă la prima pagină, nevenindu-i să creadă.

— E imposibil.

Inima îmi sări din piept. Matthew mă cuprinse cu braţele, punând rezultatele testelor pe masa din faţa noastră.

— E rar, dar nu imposibil, spuse el mohorât, scanând cu privirea barele gri.

— Eu zic că e vorba de SGD, zise Miriam, ignorând avertismentul lui Marcus, care se încruntase la ea.

— Rezultatele au fost obţinute pe baza unor mostre din părul ei. Am găsit nişte fire pe pledul pe care l-am dus la Old Lodge.

— Sindromul geamănului dispărut, explică Marcus, întorcându-se spre Sarah. Rebecca a avut cumva probleme la începutul sarcinii? Vreo sângerare sau temeri despre o posibilă pierdere a sarcinii?

Sarah clătină din cap.

— Nu. Nu cred. Dar nu erau aici – Stephen şi Rebecca erau pe atunci în Africa. Nu s-au întors în State decât la sfârşitul primului trimestru de sarcină.

Nimeni nu-mi spusese vreodată că fusesem concepută în Africa.

— Rebecca n-ar fi avut cum să ştie că e ceva în neregulă. Matthew clătină din cap, şi gura i se strânse într-o linie dură, fermă. SGD apare înainte ca majoritatea femeilor să ştie că sunt însărcinate.

— Deci am avut un geamăn pe care mama l-a pierdut?

— Fratele tău, zise Matthew, arătând cu mâna liberă spre rezultatele testelor. Geamănul tău era de sex masculin. În asemenea cazuri, fetusul viabil absoarbe sângele şi ţesuturile celuilalt. Asta se întâmplă foarte devreme, şi în majoritatea cazurilor nu există dovezi care să indice că a existat un geamăn. Părul Dianei arată că ar putea avea puteri care n-au apărut în celelalte rezultate ADN?

— Câteva – posibilitatea de a călători în timp, schimbarea

formei, divinaţia, replică fiul său. Diana le-a absorbit complet pe majoritatea.

— Fratele meu ar fi trebuit să fie călătorul în timp, nu eu, am spus lent.

O urmă de pete fosforescente marcă traseul bunicii mele care pluti prin cameră, mă atinse uşor pe umăr, apoi se aşeză în capătul celălalt al mesei.

— Tot el ar fi avut şi predispoziţia genetică de a controla focul vrăjitoresc, spuse Marcus, clătinând din cap. În mostra de păr am găsit numai markerul pentru foc – nicio altă urmă de magie a elementelor.

— Şi nu credeţi că mama ştia despre fratele meu? Am urmărit cu vârful degetului barele gri, negre şi albe.

— Ba ştia.

Miriam părea convinsă.

— Te-ai născut de sărbătoarea zeiţei. Te-a numit Diana.

— Şi?

M-am cutremurat, refuzând amintirea felului în care călărisem prin pădure în sandale şi în tunică, precum şi senzaţia ciudată care îmi însoţea focul vrăjitoresc – că ţineam un arc şi o săgeată.

— Zeiţa lunii avea un geamăn – Apollo. „Acest Leu face Soarele să apună atât de curând, / Ca să i se alăture surorii sale, Luna.”

Ochii lui Miriam sclipiră în timp ce recita din poemul alchimic. Avea ceva în cap.

— Deci ştii *Vânătoarea leului verde*[70].

— Ştiu şi următoarele versuri: „Prin mijlocirea unei nunţi, un lucru de mirare/ Acest Leu îi va face să zămislească un rege”.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Sarah iritată.

Când Miriam vru să răspundă, Matthew clătină din cap.

— Regele soare şi regina lună – simbolurile filosofice pentru sulf şi mercur – s-au căsătorit şi au conceput un copil, i-am răspuns eu lui Sarah. În imaginarul alchimic, copilul care se

[70] Poem alchimic de Abraham Andrews, inclus într-o carte scrisă de Elias Ashmole şi publicată în 1652. „Leul verde“ era denumirea unei soluţii care putea dizolva aurul. De aici, metafora leului verde care devorează soarele semnifica pentru alchimişti procesul de fotosinteză, prin care plantele asimilau lumina solară pentru a creşte. (n.tr.)

naşte este un hermafrodit, pentru a simboliza o substanţă chimică mixtă.

— Cu alte cuvinte, Matthew, interveni Miriam pe un ton acerb, *Ashmole 782* nu vorbeşte doar despre origini sau doar despre evoluţia şi dispariţia speciilor. Vorbeşte şi despre reproducere.

M-am încruntat.

— Prostii.

— Poate ţi se par prostii, Diana, dar pentru mine e clar. Vampirii şi vrăjitoarele ar putea avea copii împreună, la urma urmelor. La fel şi alte cupluri mixte.

Miriam se aşeză la loc pe scaun, triumfătoare, invitându-l în tăcere pe Matthew să explodeze.

— Dar vampirii nu se pot reproduce biologic, zise Em. N-au făcut-o niciodată. Iar speciile diferite nu se pot amesteca.

— Speciile se schimbă, adaptându-se la circumstanţe, zise Marcus. Instinctul de supravieţuire prin reproducere este puternic – cu siguranţă, suficient de puternic ca să provoace modificări genetice.

Sarah se încruntă.

— Vorbiţi ca şi cum am fi pe cale de dispariţie.

— S-ar putea să fim.

Matthew împinse rezultatele testelor la mijlocul mesei, împreună cu biletele şi cu pagina din *Ashmole 782.*

— Vrăjitoarele au mai puţini copii şi puteri mai slabe. Vampirilor le este tot mai greu să facă o fiinţă cu sânge cald să încheie cu bine procesul renaşterii. Iar demonii sunt mai instabili ca niciodată.

— Tot nu văd de ce asta le-ar permite vampirilor şi vrăjitoarelor să aibă copii împreună, spuse Em. Şi, dacă se produce o schimbare, de ce ar trebui să înceapă cu Diana şi cu Matthew?

— Miriam a început să reflecteze la asta urmărindu-i în bibliotecă, explică Marcus.

— Am mai văzut vampiri care să manifeste un comportament protector când vor să-şi apere prada sau perechea. Dar, la un moment dat, alte instincte – de a vâna, de a se hrăni – covârşesc nevoia de a proteja. Instinctul protector al lui Matthew faţă de Diana a devenit, în schimb, tot mai puternic, spuse Miriam. Apoi a adoptat echivalentul vampiric al etalării penajului, plonjând şi făcând acrobaţii în aer ca să distragă

atenţia altora de la ea.

— Asta semnalează instinctul de protejare a viitorilor copii, îi spuse Marcus tatălui său. Nimic altceva nu l-ar face pe un prădător să depună asemenea eforturi.

— Emily are dreptate. Vampirii şi vrăjitoarele sunt fiinţe prea diferite. Eu şi Diana nu putem avea copii, zise Matthew pe un ton tăios, privindu-l pe Marcus în ochi.

— Nu se ştie. Nu la modul absolut. Uită-te la broasca râioasă.

Marcus îşi sprijini coatele de tăblia mesei, împletindu-şi degetele cu o trosnitură zgomotoasă a articulaţiilor.

— Broasca râioasă?

Sarah luă în mâini fila cu ilustraţia nunţii chimice. Degetele ei mototoliră marginea.

— Aşteaptă o clipă. Diana este leul, broasca râioasă sau regina în desenul ăsta?

— Este regina. Poate şi unicornul. Marcus descleştă uşor foaia dintre degetele mătuşii mele şi reveni la amfibieni. În anumite situaţii, femela de broască râioasă se împerechează cu o altă specie de broască – diferită, dar înrudită. Urmaşii ei beneficiază de trăsături noi, de pildă, de o dezvoltare mai rapidă, care-i ajută să supravieţuiască.

— Vampirii şi vrăjitoarele nu sunt broaşte râioase, Marcus, zise Matthew pe un ton rece. Şi nu toate schimbările care rezultă sunt pozitive.

— De ce refuzi ideea asta cu atâta încăpăţânare? întrebă Miriam impacientată.

— Încrucişarea între specii *este* următorul pas în evoluţia naturală.

— Supercombinaţiile genetice – precum cele care ar apărea dacă o vrăjitoare şi un vampir ar fi să aibă copii – provoacă accelerarea procesului de dezvoltare. Toate speciile fac asemenea salturi. Matthew, nu facem decât să-ţi aducem aminte de propriile tale descoperiri, zise Marcus pe un ton de scuză.

— Ignoraţi amândoi rata uriaşă a mortalităţii asociată cu supercombinaţiile genetice. Şi dacă credeţi că puteţi testa aşa ceva pe Diana, vă înşelaţi amarnic. Vocea lui Matthew era periculos de înceată.

— Pentru că este o himeră – şi, pe deasupra, are grupa AB pozitiv –, şansele ca Diana să respingă un fetus pe jumătate

vampir sunt mai mici. E un primitor de sânge universal şi a absorbit deja ADN străin în organism. Ca şi broasca râioasă, s-ar putea să fi fost împinsă către tine de nevoia speciei de a supravieţui.

— Toate astea sunt speculaţii, Marcus.

— Diana e altfel, Matthew. Nu e ca alte vrăjitoare. Privirea lui Marcus trecu repede de la Matthew la mine. Nu te-ai uitat la raportul ADN-ului ei mitocondrial.

Matthew răsfoi paginile. Scoase un şuier ca un sâsâit.

Foaia la care ajunsese era acoperită de cercuri viu colorate. Miriam scrisese în partea de sus cu cerneală roşie „Clan necunoscut“ şi un simbol care arăta ca un E scris invers, înclinat şi cu o coadă lungă. Ochii lui Matthew alergară pe pagină, apoi pe următoarea.

— Ştiam că vei pune la îndoială descoperirile, aşa că am adus şi alte rezultate, pentru comparaţie, zise Miriam încet.

— Ce e un clan?

Îl urmăream pe Matthew, atentă la un eventual semnal al emoţiilor pe care le încerca.

— O linie de descendenţă genetică, răspunse el. Prin intermediul ADN-ului mitocondrial, putem urmări filiaţia unei vrăjitoare până la una dintre cele patru femei care au fost strămoşii materni ai tuturor vrăjitoarelor pe care le-am studiat.

— Cu excepţia ta, îmi spuse Marcus. Tu şi Sarah nu descindeţi din niciuna dintre ele.

— Ce înseamnă ăsta? Am atins E-ul inversat.

— E o pictogramă veche pentru *heh,* adică „cinci“ în ebraică. Matthew i se adresă apoi lui Miriam. Cât e de vechi?

Miriam îşi alese vorbele cu grijă.

— Clanul Heh e vechi – indiferent la ce teorie a ceasului mitocondrial subscrii.

— Mai vechi decât clanul Gimel? întrebă Matthew, referindu-se la cuvântul ebraic pentru „trei“.

— Da. Miriam ezită. Şi, ca să-ţi răspund la următoarea întrebare, sunt două posibilităţi. Clanul Heh ar putea fi o altă linie descendentă din Lilith mitocondrială.

Sarah deschise gura să întrebe ceva, dar am redus-o la tăcere cu o clătinare a capului.

— Sau ar putea descinde dintr-o soră a lui Lilith mitocondrială – ceea ce ar face-o pe străbuna Dianei mama unui clan, dar nu

echivalentul pentru vrăjitoare al Evei mitocondriale. În oricare dintre cazuri, este posibil ca fără urmaşii Dianei clanul Heh să se stingă în generaţia asta.

Am împins plicul cafeniu de la mama spre Matthew.

— Poţi să ne desenezi o schemă?

Nimeni din încăpere n-avea să priceapă asta fără sprijin vizual.

Mâna lui Matthew fulgeră pe hârtie, schiţând două diagrame tentaculare. Una arăta ca un şarpe, cealaltă se ramifica precum categoriile unui turneu sportiv. Matthew arătă către şarpe.

— Astea sunt cele şapte fiice cunoscute ale Evei mitocondriale. Savanţii le consideră cei mai recenţi strămoşi comuni pe linie maternă ai tuturor oamenilor cu descendenţă vest-europeană. Apar în mostrele ADN într-un moment diferit din istorie şi în regiuni diferite ale globului. Cu toate astea, ele au avut odinioară un strămoş feminin comun.

— Adică pe Eva mitocondrială, am zis eu.

— Da. Matthew arătă spre cealaltă diagramă. Asta e ceea ce am descoperit noi despre descendenţa matriliniară a vrăjitoarelor. Există patru linii de descendenţă sau clanuri. Le-am numerotat în ordinea în care le-am descoperit, deşi femeia care a fost mama clanului Alfa – primul clan pe care l-am descoperit – a trăit mai recent decât celelalte trei.

— Defineşte „recent“, te rog, ceru Em.

— Alef a trăit cu aproximativ şapte mii de ani în urmă.

— Şapte *mii* de ani? făcu Sarah, nevenindu-i să creadă. Dar neamul Bishop merge înapoi numai până în anul 1617.

— Gimel a trăit cu aproximativ patruzeci de mii de ani în urmă, spuse Matthew sumbru. Aşa că, dacă Miriam are dreptate, iar clanul Heh este mai vechi, asta înseamnă că treceţi cu mult dincolo de anul 1617.

— La naiba! murmură din nou Sarah. Cine-i Lilith?

— Prima vrăjitoare. Am tras mai aproape diagramele lui Matthew, amintindu-mi răspunsul lui criptic la Oxford, când îl întrebasem dacă-l căuta pe primul vampir. Sau, cel puţin, prima vrăjitoare din care vrăjitoarele din ziua de azi pot pretinde că descind pe linie maternă.

— Lui Marcus îi plac mult pictorii prerafaeliţi, iar Miriam ştie mitologie. Ei au ales numele, spuse Matthew în chip de explicaţie.

— Prerafaeliţii o adorau pe Lilith. Dante Gabriel Rossetti a descris-o ca pe vrăjitoarea pe care Adam a iubit-o înaintea Evei. Privirea lui Marcus deveni visătoare. „Aşa trecu/ Vraja ta prin el, făcându-l ca să-şi plece gâtul drept, / Şi-i strânse în jurul inimii un fir de păr bălai.“

— Asta-i ca în Cântarea Cântărilor, observă Matthew. „Sora mea, mireasa mea, tu mi-ai robit inima numai c-o privire a ta şi cu şuviţa-ţi de pe gât.“[71]

— Alchimiştii admirau acelaşi pasaj, am murmurat eu clătinând din cap. Apare şi în *Aurora consurgens.*

— Alte relatări despre Lilith nu sunt nici pe departe atât de entuziaste, spuse Miriam pe un ton sever, făcându-ne să revenim la chestiunea în discuţie. În legendele antice era o creatură a nopţii, zeiţa vântului şi a lunii şi perechea lui Samael, îngerul morţii.

— Zeiţa lunii şi îngerul morţii au avut copii? întrebă Sarah, privindu-ne cu însufleţire.

Încă o dată, asemănările dintre poveştile străvechi, textele alchimice şi relaţia mea cu un vampir erau tulburătoare.

— Da.

Matthew culese rapoartele din mâinile mele şi le aranjă într-un teanc ordonat.

— Deci de-asta sunt îngrijoraţi membrii Congregaţiei, am spus încet. Se tem de naşterea unor copii care nu sunt nici vampiri, nici vrăjitoare, nici demoni, ci un amestec. Ce-ar face atunci?

— Oare câte alte fiinţe au fost de-a lungul anilor în situaţia voastră? se întrebă Marcus.

— Oare câte sunt acum în aceeaşi situaţie? adăugă Miriam.

— Congregaţia nu ştie de aceste rezultate, şi slavă Domnului că-i aşa! Matthew împinse teancul de hârtii înapoi în centrul mesei. Dar nu avem încă nicio dovadă că Diana poate zămisli un copil cu mine.

— Atunci de ce menajera mamei tale a învăţat-o cum să facă ceaiul ăla? întrebă Sarah. Ea crede că se poate.

Vai de mine, spuse bunica mea pe un ton plin de compasiune, *acum o să explodeze.*

Matthew se încordă tot, iar mirosul lui deveni aproape insuportabil.

---

[71] Cântarea Cântărilor, 4:9. Aici, textul este uşor modificat la final. Originalul are „colanu-ţi de la gât“, (n.tr.)

— Nu înţeleg.

— Ceaiul ăla pe care l-au preparat în Franţa Diana şi cum-o-cheamă – Marthe. E plin de abortive şi de plante cu efect contraceptiv. Le-am mirosit din momentul în care am desfăcut cutia.

— Tu ştiai?

Faţa lui Matthew era albă de furie.

— Nu, am spus în şoaptă. Dar nu mi-a făcut niciun rău.

Matthew se ridică şi scoase telefonul din buzunar, evitându-mi privirea.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el către Em şi Sarah înainte de a ieşi cu paşi mari din încăpere.

— Sarah, cum ai putut să faci asta? am strigat după ce uşa de la intrare se închise în spatele lui.

— Are dreptul să ştie – şi la fel şi tu. Nimeni n-ar trebui să ia medicamente fără să-şi fi dat consimţământul.

— Nu era treaba ta să-i spui.

— Nu, zise Miriam cu satisfacţie. Era a ta.

— Nu te amesteca, Miriam. Fierbeam de furie, iar mâinile mă furnicau.

— Deja sunt amestecată, Diana. Relaţia ta cu Matthew pune în pericol pe toată lumea din camera asta. Va schimba *totul,* fie că voi doi veţi avea copii, fie că nu. Iar acum el a amestecat şi Cavalerii lui Lazăr în povestea asta. Miriam era la fel de furioasă ca şi mine. Cu cât sunt mai multe persoane care aprobă relaţia voastră, cu atât este mai probabil că va începe războiul.

— Nu fi ridicolă. Război? Semnele cu care Satu îmi înfierase spatele începură să mă înţepe, rău prevestitoare. Războaiele izbucnesc între naţiuni, nu pentru că o vrăjitoare şi un vampir se iubesc.

— Ceea ce ţi-a făcut Satu a fost o provocare. Matthew a reacţionat exact aşa cum sperau ei: convocând frăţia. Miriam scoase un sunet de dezgust.

— De când ai intrat în Biblioteca Bodleiană, nu-şi mai poate controla raţiunea. Şi ultima oară când şi-a pierdut uzul raţiunii din cauza unei femei, soţul meu a murit.

În încăpere se lăsă o linişte de mormânt. Până şi bunica mea părea speriată.

Matthew nu era un criminal, sau cel puţin aşa îmi repetam. Dar ucidea ca să se hrănească şi ucidea în accese de furie şi de

posesivitate. Ştiam amândouă aceste adevăruri şi-l iubeam în pofida lor. Ce dezvăluia asta despre mine – faptul că puteam iubi atât de complet o asemenea fiinţă?

— Calmează-te, Miriam, o avertiză Marcus.

— Nu, mârâi ea. Asta-i povestea mea, nu a ta, Marcus.

— Atunci spune-o, am zis laconic, apucându-mă cu mâinile de marginea mesei.

— Bertrand era cel mai bun prieten al lui Matthew. Când Eleanor St. Leger a fost omorâtă, Ierusalimul a ajuns în pragul unui război. Englezii şi francezii erau gata să-şi sară la gât. El i-a chemat pe Cavalerii lui Lazăr ca să soluţioneze conflictul. Drept urmare, a fost cât pe ce să fim descoperiţi. Vocea fragilă a lui Miriam se frânse.

— Cineva trebuia să plătească pentru moartea lui Eleanor. Cei din familia St. Leger cereau dreptate. Eleanor murise de mâna lui Matthew, dar el era Marele Maestru pe atunci, aşa cum e şi acum. Soţul meu a luat vina asupra lui – ca să-l protejeze şi pe Matthew, şi ordinul. Un călău sarazin i-a tăiat capul.

— Îmi pare rău, Miriam – nespus de rău – pentru moartea soţului tău. Dar eu nu sunt Eleanor St. Leger, iar ăsta nu e Ierusalimul. Ce ne-ai povestit tu s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, iar Matthew nu mai este aceeaşi persoană.

— Mie mi se pare că a fost ieri, spuse simplu Miriam. Încă o dată, Matthew de Clermont vrea ceea ce nu poate avea. Nu s-a schimbat deloc.

Din nou, în cameră se lăsă tăcerea. Sarah arăta îngrozită. Povestea lui Miriam îi confirmase cele mai grave suspiciuni despre vampiri în general şi despre Matthew în particular.

— Poate că-i vei rămâne credincioasă, chiar şi după ce-l vei cunoaşte mai bine, continuă Miriam, cu o voce stinsă. Dar câte fiinţe va mai distruge Matthew în numele tău? Crezi că Satu Järvinen nu va împărtăşi soarta lui Gillian Chamberlain?

— Ce-a păţit Gillian? întrebă Em, ridicând vocea.

Miriam deschise gura să răspundă, dar degetele mâinii mele drepte se curbară instinctiv, ca şi cum ar fi ţinut o minge. Arătătorul şi degetul mijlociu se lansară în direcţia ei cu un uşor pocnet. Miriam duse mâna la gât şi scoase un gâlgâit.

Asta n-a fost foarte drăguţ din partea ta, Diana, spuse bunica mea, făcându-mi semn cu degetul. *Trebuie să-ţi controlezi emoţiile, fetiţo.*

— Nu te amesteca, bunico, şi nici tu, Miriam. Le-am aruncat amândurora o privire dispreţuitoare şi m-am întors spre Em.

— Gillian e moartă. Ea şi Peter Knox mi-au trimis poza cu mama şi tata în Nigeria. Era o ameninţare, iar Matthew a considerat că trebuie să mă protejeze. A fost o reacţie instinctivă, ca respiraţia. Vă rog, încercaţi să-l iertaţi.

Em se albi la faţă.

— Matthew a omorât-o pentru că ţi-a *adus o fotografie?*

— Nu doar pentru asta, zise Marcus. O spiona pe Diana de ani buni. Gillian şi Knox au intrat cu forţa în camerele ei de la New College şi le-au întors cu susul în jos. Căutau mostre de ADN ca să poată afla mai multe despre puterea Dianei. Dac-ar fi aflat ceea ce ştim noi…

Soarta mea ar fi fost mai rea decât moartea dacă Gillian şi Knox ar fi aflat rezultatele testelor mele. Cu toate astea, mă durea foarte tare că Matthew nu-mi spusese chiar el. Mi-am ascuns gândurile, încercând să trag obloanele din mintea mea. Mătuşile mele nu trebuiau să ştie că soţul meu îmi ascundea unele lucruri.

Dar pe bunica n-aveam cum s-o ţin la distanţă.

Oh, Diana, şopti ea, *eşti sigură că faci bine?*

— Vreau să ieşiţi cu toţii din casa mea. Sarah îşi împinse scaunul înapoi. Şi tu, Diana.

Casa porni să se cutremure încet, îndelung, începând din vechea pivniţă, aflată sub camera de zi. Tremuratul se răspândi apoi prin duşumele, cuprinse pereţii şi zgudui ochiurile de geam de la ferestre. Scaunul lui Sarah ţâşni înainte, lipind-o de masă. Uşa dintre sufragerie şi camera de zi se trânti şi rămase închisă.

Casei nu-i place niciodată când Sarah încearcă s-o facă pe şefa, comentă bunica.

Propriul meu scaun se trase înapoi şi mă trânti fără prea multe vorbe pe podea. M-am sprijinit de masă ca să mă ridic, şi, când am ajuns în picioare, nişte mâini invizibile mă întoarseră şi mă împinseră pe uşă afară, către intrare. Uşa sufrageriei se trânti în urma mea, închizând înăuntru două vrăjitoare, doi vampiri şi o fantomă. Se auziră exclamaţii înăbuşite de indignare.

O altă fantomă – pe care n-o mai văzusem niciodată – ieşi din salonul cel mare şi-mi făcu semn să înaintez. Purta un corsaj acoperit cu broderii complicate şi o fustă neagră, amplă, care

atingea podeaua. Chipul îi era ridat, dar bărbia încăpăţânată şi nasul lung al neamului Bishop nu puteau fi confundate.

Ai grijă, fata mea. Avea o voce scăzută şi răguşită. Eşti o făptură a răscrucilor, nici aici, nici acolo. E un loc tare periculos.

— Cine eşti?

Fără să răspundă, privi spre uşa de la intrare. Aceasta se deschise fără zgomot, mişcându-se în balamalele care de obicei scârţâiau ca şi cum ar fi fost proaspăt unse.

Am ştiut întotdeauna că el va veni – şi că va veni după tine. Chiar mama mea mi-a spus asta.

Eram sfâşiată între cele două familii, Bishop şi de Clermont. O parte din mine voia să se întoarcă în sufragerie, cealaltă simţea nevoia de a fi cu Matthew. Fantoma zâmbi văzându-mi dilema.

Mereu ai fost un copil între două lumi, o vrăjitoare aparte. Dar înaintea ta nu se deschide nicio cale pe care să nu se afle şi el. Pe oriunde ai apuca, trebuie să-l alegi pe el.

Dispăru, lăsând urme fosforescente, ce păliră treptat. Faţa şi mâinile albe ale lui Matthew erau abia vizibile prin uşa deschisă, ca o ceaţă în mişcare prin întuneric, la capătul aleii. La vederea lui, decizia mea deveni simplă.

Odată ajunsă afară, mi-am tras mânecile în jos ca să-mi apăr mâinile de răcoare. Am ridicat un picior… şi, când l-am pus jos, Matthew era chiar în faţa mea, cu spatele la mine. Îmi luase un singur pas ca să străbat întreaga lungime a aleii.

El vorbea furios şi repede în occitană. La capătul celălalt era probabil Ysabeau.

— Matthew.

I-am pronunţat numele încet, nevrând să-l sperii.

El se întoarse brusc, încruntându-se.

— Diana, nu te-am auzit.

— Nu, nici n-ai fi putut. Mă laşi să vorbesc cu Ysabeau, te rog?

Am întins mâna spre telefon.

— Diana, ar fi mai bine…

Familiile noastre erau încuiate în sufragerie, iar Sarah ameninţa să ne dea pe toţi afară. Aveam destule probleme şi fără să rupem legătura cu Ysabeau şi cu Marthe.

— Ce spunea Abraham Lincoln despre case?

— „O casă dezbinată nu poate dăinui“, spuse Matthew, cu o expresie nedumerită.

— Exact. Dă-mi telefonul.

Matthew mi-l puse în mână, deşi fără tragere de inimă.

— Diana?

Vocea lui Ysabeau avea o umbră de agitaţie care nu-i stătea în fire.

— Indiferent ce-a spus Matthew, nu sunt supărată pe tine, Ysabeau. Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Mulţumesc, murmură ea. Am tot încercat să-i spun – a fost doar o intuiţie pe care am avut-o noi, ceva ce ne aminteam doar pe jumătate din vremuri foarte, foarte vechi. Pe atunci, Diana era zeiţa fertilităţii. Mirosul tău îmi aminteşte de timpurile acelea şi de preotesele care ajutau femeile să rămână însărcinate.

Privirea lui Matthew mă atinse prin întuneric.

— Îi spui tu şi lui Marthe, te rog?

— Am să-i spun. Ysabeau făcu o pauză. Matthew mi-a relatat despre rezultatele testelor tale şi despre teoriile lui Marcus. Faptul că a spus el povestea ta arată cât de mult l-au surprins toate astea. Nu ştiu dacă să plâng de bucurie sau de supărare, acum, că am aflat veştile.

— Suntem abia la început, Ysabeau – poate amândouă?

Ea râse uşor.

— N-ar fi prima dată când copiii mei mă fac să plâng. Dar n-aş renunţa la suferinţă dacă asta ar însemna să renunţ şi la bucurie.

— Acasă e totul în regulă?

Cuvintele îmi scăpară înainte să apuc să le gândesc, iar privirea lui Matthew se îmblânzi.

— Acasă? Semnificaţia cuvântului nu-i scăpă nici lui Ysabeau. Da, suntem bine cu toţii. Este foarte… linişte de când aţi plecat voi doi.

Ochii mi se umplură de lacrimi. În pofida durităţii ei, Ysabeau avea ceva matern.

— Mă tem că vrăjitoarele sunt mai zgomotoase decât vampirii.

— Da. Iar fericirea e întotdeauna mai zgomotoasă decât tristeţea. În casa aceasta n-a existat niciodată suficientă fericire. Vocea ei deveni mai energică. Matthew mi-a spus tot ce trebuia să-mi spună. Trebuie să sperăm că furia cea mai rea i-a trecut. Aveţi grijă unul de celălalt.

Ultima propoziţie a lui Ysabeau era o simplă afirmare a

realităţii. Asta făceau femeile din familia ei – din familia mea – pentru cei pe care-i iubeau.

— Întotdeauna.

L-am privit pe vampirul meu, a cărui piele albă scânteia în întuneric, şi am apăsat pe butonul roşu, ca să închei convorbirea.

Câmpurile ce mărgineau aleea erau acoperite de chiciură, iar cristalele de gheaţă reflectau lumina slabă a lunii care se filtra printre nori.

— Bănuiai şi tu? De-asta nu vrei să faci dragoste cu mine? l-am întrebat pe Matthew.

— Ţi-am spus motivele mele. Când fac dragoste, e vorba de intimitate, nu doar de nevoie fizică. Părea frustrat că trebuie să se repete.

— Dacă nu vrei să ai copii cu mine, *am să înţeleg,* am zis ferm, deşi o parte din mine protesta în tăcere.

Matthew mă prinse strâns de braţe.

— Dumnezeule, Diana, cum poţi să crezi că n-aş vrea să avem copii împreună? Dar ar putea fi periculos – pentru tine, pentru ei.

— Sarcina implică întotdeauna riscuri. Nici măcar tu nu poţi controla natura.

— Habar n-avem ce ar putea fi copiii noştri. Dacă vor împărtăşi nevoia mea de sânge?

— Toţi bebeluşii sunt nişte vampiri, Matthew. Toţi se hrănesc cu sângele mamei lor.

— Nu e acelaşi lucru, şi ştii asta. Am renunţat cu multă vreme în urmă la orice speranţă de a avea copii.

Ochii noştri se întâlniră, căutând să se asigure că nimic nu se schimbase între noi.

— Dar e prea devreme să-mi imaginez că te-aş putea pierde. „Şi n-aş suporta să-i pierd pe copiii noştri."

Cuvintele nerostite ale lui Matthew au fost la fel de clare pentru mine ca şi ţipătul bufniţei care trecea pe deasupra noastră. Durerea pierderii lui Lucas nu avea să-l părăsească niciodată. Îl rănise mai profund decât moartea Blancăi şi cea a lui Eleanor. Când îl pierduse pe Lucas, pierduse o parte din el pe care n-avea s-o mai poată recupera vreodată.

— Deci te-ai hotărât. Fără copii. Eşti sigur.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, aşteptându-i următoarea

bătaie a inimii.

— Nu sunt sigur de nimic, spuse Matthew. N-am avut timp să discutăm despre asta.

— Atunci vom lua toate măsurile de precauţie. Am să beau ceaiul lui Marthe.

— Ba mult mai mult de atât, zise el sumbru. Chestia aia e mai bună decât nimic, dar e departe de medicina modernă. Chiar şi aşa, s-ar putea ca nicio formă de contracepţie umană să nu fie eficientă când e vorba de vrăjitoare şi vampiri.

— Voi lua anticoncepţionale, oricum, l-am asigurat.

— Dar tu? mă întrebă, prinzându-mi bărbia cu degetele ca să nu-i pot evita privirea. Tu vrei să-mi porţi copiii?

— Nu m-am imaginat niciodată în rolul de mamă.

O umbră îi trecu peste chip.

— Dar, când mă gândesc la copiii tăi, simt că asta e menit să se întâmple.

Îmi dădu drumul la bărbie. Am rămas tăcuţi în întuneric, el cu braţele petrecute în jurul taliei mele, eu cu capul pe pieptul lui. Aerul părea greu, şi mi-am dat seama că era vorba de fapt despre povara răspunderii. Matthew era răspunzător de familia sa, de trecutul său, de Cavalerii lui Lazăr – şi acum de mine.

— Îţi faci griji că nu i-ai putut proteja, am spus, înţelegând dintr-odată.

— Nu pot nici măcar pe tine să te protejez, spuse el aspru, trecându-şi degetele peste secera lunii ce-mi fusese însemnată pe spate.

— Nu trebuie să luăm o hotărâre chiar acum. Cu sau fără copii, avem deja o familie pe care trebuie s-o păstrăm unită.

Greutatea care se simţea în aer se schimbă şi o parte din ea mi se aşeză mie pe umeri. Toată viaţa trăisem numai pentru mine, respingând obligaţiile de familie şi pe cele pe care mi le-ar fi impus acceptarea tradiţiei. Chiar şi acum, o parte din mine voia să se întoarcă la siguranţa independenţei şi să lase în urmă aceste poveri noi.

Privirea lui Matthew parcurse aleea până la intrarea în casă.

— Ce s-a întâmplat după ce am ieşit?

— Exact ceea ce era de aşteptat. Miriam ne-a povestit despre Bertrand şi Ierusalim – şi a lăsat să-i scape ce ştia despre Gillian. Marcus ne-a spus cine a intrat în camerele mele. Plus faptul că s-ar putea să fi declanşat un fel de război.

— *Dieu,* de ce nu-şi pot ţine gura? Matthew îşi trecu degetele prin păr. Regretul că-mi ascunsese toate astea i se citea limpede în ochi. La început am fost sigur că era vorba despre manuscris. Apoi am presupus că era vorba de tine. Acum, să mă ia naiba dacă-mi mai pot da seama despre *ce anume* este vorba. Se dezleagă un mister vechi şi plin de forţă, iar noi suntem prinşi în miezul lui.

— Miriam are dreptate să se întrebe câte alte creaturi mai sunt implicate în el. Am privit luna ca şi cum ea mi-ar fi putut răspunde la întrebare. O făcu în schimb Matthew.

— Mă îndoiesc că noi suntem primele făpturi care iubesc pe cine n-ar trebui, şi cu siguranţă nu vom fi ultimele. Mă luă de braţ. Hai să intrăm. Trebuie să dăm nişte explicaţii.

Mergând pe alee, Matthew observă că explicaţiile, precum doctoriile, sunt înghiţite mai uşor atunci când sunt acompaniate de un lichid. Am intrat în casă pe uşa din spate, ca să luăm proviziile necesare. În timp ce eu le aranjam pe o tavă, privirea lui Matthew poposi asupra mea.

— Ce-i? M-am uitat la el. Am omis ceva?

Un zâmbet îi juca în colţul gurii.

— Nu, *ma lionne.* Încerc doar să-mi dau seama cum de m-am ales cu o nevastă aşa de aprigă. Chiar şi când pui paharele pe tavă eşti formidabilă.

— Nu sunt formidabilă, am zis, strângându-mi din nou coada de cal de emoţie.

— Ba da, eşti. Matthew zâmbi. Altfel, Miriam n-ar mai fi în starea asta.

Când am ajuns la uşa dintre sufragerie şi camera de zi, am ciulit urechile, aşteptându-ne la zgomote de luptă, dar nu se auzeau decât nişte murmure liniştite, semn al unei conversaţii normale. Casa descuie uşa şi o deschise pentru noi.

— Ne-am gândit că vă e sete, am zis, punând tava pe masă.

Mai multe perechi de ochi se întoarseră în direcţia noastră – ochi de vampiri, de vrăjitoare şi de fantome. Bunica avea în spate un întreg grup de rubedenii, toate foindu-se încurcate în timp ce încercau să se deprindă cu ideea de a primi nişte vampiri oaspeţi în sufragerie.

— Whisky, Sarah? întrebă Matthew, luând un pahar masiv de pe tavă.

Ea îl privi lung.

— Miriam spune că, acceptând relaţia voastră, încurajăm izbucnirea războiului. Tatăl meu a luptat în al Doilea Război Mondial.

— Şi al meu, zise Matthew, turnând whisky.

Cu siguranţă, luptase şi el, dar asupra acestui punct păstră tăcerea.

— Întotdeauna zicea că, graţie whisky-ului, putea să închidă ochii noaptea fără să se urască pentru ceea ce i se ordonase să facă peste zi, continuă Sarah.

— Nu e o garanţie, dar ajută.

Matthew îi întinse paharul.

Sarah îl luă.

— Ţi-ai omorî propriul fiu dacă ai crede că reprezintă o ameninţare pentru Diana?

El încuviinţă.

— Fără ezitare.

— Asta a spus şi el. Sarah făcu semn cu capul spre Marcus. Dă-i şi lui un pahar. Nu cred că e uşor să ştii că propriul tată te-ar putea ucide.

Matthew îi dădu lui Marcus un whisky şi-i turnă lui Miriam un pahar de vin. Eu i-am făcut lui Em o cană de cafea cu lapte. Plânsese şi arăta mai fragilă decât de obicei.

— Pur şi simplu nu ştiu dacă pot face faţă situaţiei, Diana, şopti ea când luă cana. Marcus ne-a explicat ce plănuiseră Gillian şi Peter Knox. Dar, când mă gândesc la Barbara Chamberlain şi la ce trebuie să simtă acum, că fiica ei este moartă… Em se cutremură şi tăcu.

— Gillian Chamberlain a fost o femeie ambiţioasă, Emily, zise Matthew. Tot ce şi-a dorit vreodată a fost să obţină un loc la masa Congregaţiei.

— Dar nu trebuia s-o omori, insistă Em.

— Gillian credea cu tărie că vrăjitoarele şi vampirii trebuie să rămână separaţi. Membrii Congregaţiei nu s-au mulţumit niciodată cu faptul că înţeleseseră pe deplin puterea lui Stephen Proctor, aşa că i-au cerut să o supravegheze pe Diana. N-ar fi avut odihnă până când *Ashmole 782* şi Diana nu s-ar fi aflat sub controlul Congregaţiei.

— Dar n-a fost decât o fotografie.

Em îşi şterse ochii.

— A fost o ameninţare. Congregaţia trebuia să înţeleagă

faptul că n-aveam să stau cu mâinile în sân şi să-i las s-o ia pe Diana.

— Dar uite că Satu a luat-o oricum, replică Em cu o voce neobişnuit de tăioasă.

— Gata, Em. M-am întins şi i-am acoperit mâna cu a mea.

— Cum rămâne cu problema asta a copiilor? întrebă Sarah, gesticulând cu paharul. Nu veţi face un lucru atât de riscant, sper?

— Gata, am repetat, ridicându-mă şi lovind cu mâna în masă.

Toată lumea, cu excepţia lui Matthew şi a bunicii mele, tresări de surprindere.

— Dacă suntem în război, nu luptăm pentru un manuscris de alchimie vrăjit sau pentru siguranţa mea, sau pentru dreptul nostru de a ne căsători şi de a avea copii. Aici e vorba despre viitorul nostru, al tuturor.

Am întrezărit pentru o clipă acest viitor – potenţialul său promiţător se ramifica într-o mie de direcţii diferite.

— Dacă nu fac copiii noştri următorul pas în evoluţie, îi vor face copiii altcuiva. Iar whisky-ul nu mă va face să închid ochii şi să uit acest lucru. Nimeni altcineva nu va mai trece prin tot iadul ăsta pentru că iubeşte pe cineva pe care n-ar trebui. Nu voi lăsa să se mai întâmple aşa ceva.

Bunica îmi zâmbi încet şi blând.

„Asta-i fata mea. Ai vorbit ca o adevărată Bishop.“

— Nu e obligatoriu să ni se alăture cineva. Dar înţelegeţi un lucru: armata noastră are un singur general. Matthew. Dacă nu vă place de el, nu vă înrolaţi.

În holul din faţă, vechea pendulă începu să bată miezul nopţii.

„Ora vrăjitoarelor.“

Bunica mea încuviinţă.

Sarah o privi pe Em.

— Ei bine, draga mea? Eşti alături de Diana şi te alături armatei lui Matthew sau mergi pe principiul „scapă cine poate“?

— Nu înţeleg la ce vă referiţi când spuneţi război. Vor fi lupte? Vor veni aici vampiri şi vrăjitoare? îl întrebă Em pe Matthew cu voce tremurătoare.

— Membrii Congregaţiei cred că Diana are răspunsurile la întrebările lor. Nu vor înceta să o caute.

— Dar eu şi Matthew nu trebuie neapărat să rămânem aici, am spus. Putem pleca de dimineaţă.

— Mama mea mi-a zis întotdeauna că viaţa nu va mai merita trăită din clipa în care mă amestec cu cei din neamul Bishop, zise Em cu un zâmbet slab.

— Mulţumesc, Em, spuse Sarah simplu, dar expresia de pe faţa ei grăia mult mai multe.

Pendula bătu pentru ultima oară. Mecanismul reveni la loc cu un huruit, pregătit să bată următoarea oră când avea să vină momentul.

— Miriam? întrebă Matthew. Rămâi aici sau te întorci la Oxford?

— Locul meu este alături de membrii familiei de Clermont.

— Diana este şi ea acum membră a familiei de Clermont.

Tonul lui Matthew era glacial.

— Înţeleg, Matthew. Miriam îmi aruncă o privire calmă. Nu se va mai întâmpla.

— Ce ciudat! murmură Marcus, în timp ce ochii săi cutreierau camera. Întâi a fost un secret împărtăşit de două persoane. Acum, trei vrăjitoare şi trei vampiri şi-au jurat credinţă unii altora. Dacă am fi avut şi un trio de demoni, am fi fost o Congregaţie din umbră.

— Nu prea sunt şanse să dăm peste trei demoni în centrul oraşului Madison, zise Matthew sec. Şi, orice s-ar întâmpla, lucrurile despre care am discutat în seara asta rămân între noi şase – s-a înţeles? ADN-ul Dianei nu este treaba nimănui altcuiva.

Toţi cei din jurul mesei dădură din cap aprobator, iar armata pestriţă a lui Matthew se alinie în spatele lui, gata să înfrunte un duşman pe care nu-l cunoştea şi nu-l putea numi.

Ne-am spus noapte bună şi am urcat la etaj. Matthew îşi ţinu braţul în jurul meu, ghidându-mă la intrarea în cameră şi prin dormitor când am descoperit că mi-era imposibil să ocolesc obstacolele de una singură. M-am strecurat între cearşafurile îngheţate, clănţănind din dinţi. Când trupul lui rece se lipi de al meu, clănţănitul încetă.

Am dormit profund, trezindu-mă o singură dată. Ochii lui Matthew sclipeau în întuneric şi mă trase la loc, ca să stăm înghesuiţi unul într-altul.

— Dormi, îmi spuse, sărutându-mă după ureche. Sunt aici.

Îşi petrecu mâna rece peste pântecul meu, protejând deja copiii încă nezămisliţi.

Capitolul 37

De-a lungul următoarelor câteva zile, micuţa armată a lui Matthew reuşi să înveţe prima cerinţă a războiului: aliaţii nu trebuie să se omoare între ei.

Oricât de greu le era mătuşilor mele să accepte vampiri în casa lor, vampirilor le-a fost cu adevărat dificil să se adapteze. Nu era vorba doar despre fantome şi pisică. Pentru ca nişte vampiri şi nişte fiinţe cu sânge cald să poată trăi atât de aproape unii de alţii, era nevoie să existe în casă nu doar nişte simple provizii de nuci. A doua zi, Marcus şi Miriam avură o discuţie cu Matthew pe alee, apoi plecară cu Range Roverul. Câteva ore mai târziu se întoarseră cu un mic frigider marcat cu o cruce roşie şi cu sânge şi provizii medicale suficiente pentru a dota un spital de campanie al armatei. La cererea lui Matthew, Sarah alese un colţ al cămării care să servească drept bancă de sânge.

— E doar o măsură de precauţie, o asigură Matthew.

— În caz că pe Miriam o apucă poftele?

Sarah puse mâna pe o pungă cu sânge grupa O negativ.

— Am mâncat înainte de a pleca din Anglia, zise Miriam cu o voce afectată, şi picioarele ei micuţe şi goale alunecară în tăcere pe podelele de piatră în timp ce punea lucrurile la păstrare.

Printre proviziile aduse se număra şi o folie cu pilule anticoncepţionale, într-o cutie hidoasă din plastic galben, cu o floare în relief pe capac. Matthew mi le înmână la ora de culcare.

— Poţi începe să le iei de acum sau să mai aştepţi câteva zile să-ţi vină ciclul.

— De unde ştii tu când o să-mi vină ciclul?

Ultimul mi se încheiase în ziua dinainte de Mabon – ziua dinainte de a-l cunoaşte pe Matthew.

— Ştiu când ai de gând să sari peste gardul unui padoc. Îţi imaginezi cât de uşor îmi e să ştiu când eşti pe cale să sângerezi.

— Poţi să stai în preajma mea cât timp sunt la menstruaţie?

Ţineam cutiuţa cu precauţie, ca şi cum ar fi putut exploda.

Matthew păru surprins, apoi chicoti.

— *Dieu,* Diana. Nicio femeie n-ar mai fi în viaţă dacă n-aş

putea.

Clătină din cap.

— Nu e acelaşi lucru.

Am început să iau pastilele chiar în acea seară.

În timp ce ne adaptam la viaţa în grup, în casă au fost iniţiate activităţi noi – multe dintre ele legate de mine. Nu eram niciodată singură şi niciodată la o distanţă mai mare de trei metri de cel mai apropiat vampir. Era comportamentul de haită perfect. Vampirii strângeau rândurile în jurul meu.

Ziua mea era împărţită în zone de activitate punctate de mese, pe care Matthew insista să le iau la intervale regulate, ca să-mi revin pe deplin după evenimentele din La Pierre. Mi se alătura la câte o şedinţă de yoga între micul dejun şi prânz, iar după prânz, Sarah şi Em încercau să mă înveţe cum să-mi folosesc magia şi cum să fac vrăji. Când îmi smulgeam părul de frustrare, Matthew mă lua la câte o plimbare lungă înainte de cină. Zăboveam cu toţii în jurul mesei din camera de zi după ce noi, vrăjitoarele, terminam de mâncat, discutând despre evenimentele curente şi despre filme vechi. Marcus descoperi o tablă de şah, aşa că el şi tatăl lui jucau adesea o partidă în timp ce eu şi Em strângeam masa.

Sarah, Marcus şi Miriam împărtăşeau pasiunea pentru filmele *noir,* care dominau acum programul TV al casei. Sarah descoperise această coincidenţă fericită când, în timpul uneia dintre crizele ei obişnuite de insomnie, coborâse la parter în toiul nopţii şi-i găsise pe Miriam şi pe Marcus uitându-se la filmul *Out of the Past.* Cei trei împărtăşeau şi gustul pentru scrabble şi floricele de porumb. Când s-au trezit ceilalţi, transformaseră camera de zi în sală de cinema şi îndepărtaseră totul de pe măsuţa de cafea, cu excepţia unei table de joc, a unui castron crăpat plin cu litere şi a două dicţionare ponosite.

Miriam se dovedi a fi un geniu în găsirea cuvintelor arhaice din cel puţin şapte litere.

— Înăduşit! exclamă Sarah într-o dimineaţă, când am coborât la parter. Ce fel de cuvânt e ăsta, „înăduşit”? Dacă te referi la hrană pregătită la foc mic, cu capac, l-ai scris greşit.

— Înseamnă tot „înăbuşit“, explică Miriam. Asta făceam noi cu focurile, ca să le menţinem mocnind peste noapte. Le înăduşeam. Caută-l în dicţionar, dacă nu mă crezi.

Sarah se retrase în bucătărie după cafea, continuând să se

plângă.

— Cine câştigă? m-am interesat.

— Mai întrebi?

Miriam zâmbi cu satisfacţie.

Când nu jucau scrabble şi nu se uitau la filme vechi, Miriam ne ţinea prelegeri despre vampiri. În câteva după-amiezi, reuşi să o înveţe pe Em despre importanţa numelor, comportamentul de haită, ritualurile posesiunii, simţurile extraordinare şi obiceiurile lor alimentare. Mai târziu, discuţiile se axară pe subiecte mai avansate, precum modul de a ucide un vampir.

— Nu, nici măcar o rană la gât nu este sută la sută sigură, explica Miriam pe un ton răbdător. Stăteau amândouă în camera de zi în timp ce eu făceam ceai la bucătărie. Scopul e să provoci o sângerare cât mai puternică. E bine să despici şi abdomenul.

Matthew clătină din cap auzindu-le şi se folosi de această ocazie (de vreme ce toţi ceilalţi aveau câte ceva de făcut) ca să mă ţintuiască de spatele frigiderului. Cămaşa stătea strâmb pe mine, iar părul îmi cădea în jurul urechilor când fiul nostru intră în încăpere cu un braţ de lemne.

— Ai pierdut ceva în spatele frigiderului, Matthew?

Chipul lui Marcus era întruchiparea inocenţei.

— Nu, toarse Matthew. Îşi îngropă faţa în părul meu ca să-mi soarbă mirosul excitaţiei. L-am lovit degeaba peste umeri, căci nu făcu decât să mă prindă şi mai strâns.

— Mulţumesc că ai mai adus lemne de foc, Marcus, am zis eu fără suflu.

— Vreţi să mai aduc?

Sprânceana blondă i se arcui. Marcus îşi imita perfect tatăl.

— Bună idee. O să fie frig la noapte.

Mi-am întors capul spre Matthew ca să încerc să-l conving să mă lase în pace, dar el confundă asta cu invitaţia de a mă săruta din nou. Marcus şi proviziile de lemne încetară să mai prezinte importanţă.

Când nu stătea la pândă prin colţuri întunecoase, Matthew forma alături de Sarah şi de Marcus cel mai uimitor trio de fierbători de poţiuni de când Shakespeare avusese ideea celor trei vrăjitoare în jurul unui cazan. Vaporii pe care Sarah şi Matthew se străduiseră să-i producă pentru a cerceta imaginea nunţii chimice nu revelaseră nimic, dar asta nu-i făcuse să dea înapoi. Ocupau cămara la orice oră, consultând cartea de vrăji a

familiei Bishop şi preparând amestecuri ciudate care miroseau urât, explodau sau şi una, şi alta. La un moment dat, eu şi Em am alergat să investigăm o detunătură puternică, urmată de o serie de bubuituri ca de tunet.

— Ce puneţi la cale voi trei? întrebă Em, cu mâinile în şolduri.

Sarah avea faţa plină de funingine, iar din horn cădea o ploaie de resturi.

— Nimic, protestă Sarah. Încercam să despic aerul şi vraja s-a deformat, atâta tot.

— Să-l despici?

M-am uitat la dezastrul din jur, uluită.

Matthew şi Marcus încuviinţară cu un aer solemn.

— Ai face bine să cureţi încăperea asta înainte de cină, Sarah Bishop, altfel îţi arăt eu despicat! răbufni Em.

Desigur, nu toate întâlnirile dintre locuitorii casei erau fericite. Marcus şi Matthew se plimbau împreună în zori, lăsându-mă pe mine în grija lui Miriam, a lui Sarah şi a ceainicului. Nu se îndepărtau niciodată prea mult. Întotdeauna îi vedeam de la fereastra bucătăriei, cu capetele aplecate laolaltă în conversaţie. Într-o dimineaţă, Marcus se întoarse pe călcâie şi năvăli înapoi în casă, lăsându-şi tatăl singur în vechea livadă de meri.

— Bună, Diana, bubui el în semn de salut, înainte de a trece glonţ prin camera de zi şi de a ieşi afară din casă prin faţă. Sunt mult prea tânăr pentru asta! strigă în timp ce pleca.

Ambală motorul – Marcus prefera maşinile sport în locul celor de teren – şi pneurile muşcară din pietriş când dădu în marşarier, apoi ieşi în trombă de pe alee.

— De ce s-a supărat Marcus? l-am întrebat pe Matthew când se întoarse, sărutându-l pe obrajii reci în timp ce se întindea să ia ziarul.

— Afaceri, zise el scurt, sărutându-mă la rândul lui.

— Doar nu l-ai făcut seneşal? întrebă Miriam, nevenindu-i să creadă.

Matthew desfăcu ziarul.

— Probabil ai o părere extrem de bună despre mine, Miriam, dacă crezi că frăţia a funcţionat în toţi anii ăştia fără un seneşal. Poziţia e deja ocupată.

— Ce e un seneşal?

Am pus două felii de pâine în prăjitorul rablagit. Avea şase

fante, dar numai două dintre ele mai mergeau cât de cât.

— Secundul meu, spuse Matthew scurt.

— Dacă nu l-ai făcut seneşal, de ce a plecat Marcus în fugă? insistă Miriam.

— L-am numit mareşal, zise Matthew, trecând cu privirea peste titlurile principale din ziar.

— E cel mai improbabil mareşal pe care l-am văzut în viaţa mea, spuse ea cu severitate. Pentru numele lui Dumnezeu, e fizician! De ce nu Baldwin?

Matthew îşi ridică privirea din ziar şi înălţă din sprâncene spre ea.

— Baldwin?

— Bine, nu Baldwin, replică Miriam în grabă. Trebuie să mai fie şi altcineva.

— Dacă aş mai avea de ales dintre două mii de cavaleri, ca odinioară, ar putea fi altcineva. Dar în prezent mai sunt sub comanda mea numai opt cavaleri – dintre care unul este al nouălea şi nu i se cere să lupte –, o mână de sergenţi şi câţiva scutieri. Cineva trebuie să fie mareşal. Eu am fost mareşalul lui Philippe. Acum e rândul lui Marcus.

Terminologia era atât de învechită, că te făcea să râzi, dar expresia serioasă de pe chipul lui Miriam mă determină să mă abţin.

— Ce e un mareşal?

Prăjitorul de pâine ţâşni în zbor până la masa din mijlocul bucătăriei când stomacul meu ghiorăi.

— Principalul ofiţer militar al lui Matthew.

Miriam se uită la uşa frigiderului, care tocmai se deschidea fără să fi primit vreo mână de ajutor.

— Poftim.

Matthew prinse din zbor pachetul de unt în timp ce-i trecea pe deasupra umărului şi mi-l întinse cu un zâmbet. Chipul îi rămase senin în ciuda cicălelilor colegei lui. Deşi vampir, era în mod evident o persoană matinală.

— Stindardele, Matthew. Strângi oaste?

— Sigur că da, Miriam. Tu eşti cea care tot aduce vorba de război. Dacă izbucneşte, îţi închipui cumva că eu, Marcus şi Baldwin o să ne luptăm cu Congregaţia de unii singuri? Matthew clătină din cap. Ar trebui să ştii mai bine.

— Cum rămâne cu Fernando? Sunt sigură că e şi acum bine

sănătos.

Matthew puse ziarul deoparte şi se uită urât la ea.

— N-am de gând să-mi discut strategia cu tine. Nu te mai amesteca şi lasă-l pe Marcus în seama mea.

Acum venise rândul lui Miriam s-o ia la sănătoasa. Strânse tare din buze şi se năpusti afară pe uşa din spate, îndreptându-se spre pădure.

Mi-am mâncat pâinea prăjită în tăcere, iar Matthew se întoarse la ziarul lui. După câteva minute, îl lăsă din nou deoparte şi scoase un sunet exasperat.

— Spune odată, Diana! Pot să miros faptul că te gândeşti la ceva şi mi-e imposibil să mă concentrez.

— A, nu e mare lucru, am zis, mestecând cu gura plină. O maşinărie militară complexă se pune în mişcare, iar eu nu înţeleg natura ei exactă. Şi tu probabil că n-ai să mi-o explici, pentru că e un fel de secret al frăţiei.

— *Dieu!* Matthew îşi trecu degetele prin păr până când şi-l făcu vâlvoi. Miriam îmi face mai multe probleme decât orice altă făptură pe care am cunoscut-o vreodată, cu excepţia lui Domenico Michele şi a surorii mele Louisa. Dacă vrei să ştii despre Cavaleri, îţi voi spune.

După două ore mi se învârtea capul de atâtea informaţii. Matthew îmi schiţase organigrama ordinului pe spatele rapoartelor ADN. Era uimitoare în complexitatea sa – şi nu includea componenta militară. Această a doua parte a operaţiunii mi-a fost prezentată pe nişte coli vechi cu antetul Universităţii Harvard, pe care părinţii mei le lăsaseră în bufet. Am trecut în revistă numeroasele responsabilităţi noi ale lui Marcus.

— Nu-i de mirare că se simte copleşit, am murmurat, urmărind liniile care-l legau pe Marcus de Matthew deasupra lui şi de şapte maeştri cavaleri dedesubt, apoi de trupele de vampiri pe care fiecare dintre cei şapte era aşteptat să le strângă.

— Se va adapta.

Mâinile reci ale lui Matthew îmi frământară muşchii încordaţi de pe spate. Degetele îi zăboviră pe steaua dintre omoplaţii mei.

— Marcus se va putea baza pe Baldwin şi pe ceilalţi cavaleri. Poate să facă faţă acestei responsabilităţi, altfel nu i-aş fi cerut

aşa ceva.

Poate că era adevărat, dar cu siguranţă n-ar mai fi fost niciodată la fel după ce ar fi acceptat funcţia asta de dragul lui Matthew. Fiecare nouă provocare avea să ştirbească ceva din farmecul său nonşalant. Era dureros să-mi imaginez cum avea să devină Marcus.

— Ce-i cu Fernando ăsta? Îl va ajuta pe Marcus?

Expresia de pe chipul lui Matthew deveni secretoasă.

— Fernando a fost prima mea alegere pentru funcţia de mareşal, dar m-a refuzat. El mi l-a recomandat pe Marcus.

— De ce?

Judecând după cum vorbise Miriam, vampirul respectiv era un războinic respectat.

— Marcus îi aminteşte lui Fernando de Philippe. Dacă izbucneşte războiul, vom avea nevoie de cineva înzestrat cu farmecul tatălui meu, care să-i convingă pe vampiri să lupte nu doar împotriva vrăjitoarelor, ci şi a altor vampiri. Matthew dădu din cap gânditor, cu privirea îndreptată asupra contururilor aproximative ale imperiului său. Da, Fernando îl va ajuta. Şi nu-l va lăsa să facă prea multe greşeli.

Când ne-am întors în bucătărie – Matthew după ziarul său, iar eu în căutarea unui prânz timpuriu –, Sarah şi Em tocmai se întorseseră de la băcănie. Scoteau din plase pungi cu floricele de porumb pentru cuptorul cu microunde şi cutii de tablă conţinând tot felul de nuci şi alune şi toate sortimentele de fructe de pădure care se puteau găsi în octombrie în jumătatea de nord a statului New York. Am pus mâna pe o pungă cu coacăze.

— Aici erai. Lui Sarah îi străluciră ochii. E vremea să te apuci de lecţii.

— Întâi mai vreau nişte ceai şi ceva de mâncare, am protestat, jonglând cu punga de plastic plină cu coacăze. Magia nu merge pe stomacul gol.

— Dă-mi mie alea, zise Em, apucând punga. Le striveşti şi sunt preferatele lui Marcus.

— O să mănânci mai târziu. Sarah mă împinse în direcţia cămării. Nu te mai purta ca un copil şi mişcă-te.

La vrăji m-am dovedit la fel de neajutorată şi acum ca şi în vremea adolescenţei. Eram incapabilă să-mi amintesc cum începeau şi, având în vedere tendinţele rătăcitoare ale minţii

mele, încurcam ordinea cuvintelor, cu rezultate dezastruoase.

Sarah aşează o lumânare pe masa lată din cămară.

— Aprinde-o, îmi ordonă ea, întorcându-se din nou la cartea de vrăji, neverosimil de pătată.

Era un truc simplu, pe care-l putea face până şi o vrăjitoare adolescentă. Totuşi, când vraja ieşea din gura mea, fie fumega lumânarea fără ca fitilul să se aprindă, fie un alt obiect lua foc. De data asta am aprins un mănunchi de lavandă.

— Nu poţi pur şi simplu să rosteşti cuvintele, Diana, îmi predică Sarah după ce stinsese flăcările. Trebuie să te concentrezi. Hai, din nou!

Am spus vraja din nou – de mai multe ori. O singură dată fitilul lumânării a sfârâit, căci reuşisem să aprind o flacără ezitantă.

— Nu merge deloc.

Mă furnicau mâinile, unghiile mi se albăstriseră şi îmi venea să ţip de frustrare.

— Controlezi focul vrăjitoresc şi nu reuşeşti să aprinzi o lumânare.

— Braţele mele se mişcă într-un fel care-ţi aminteşte ţie de cineva care chiar poate controla focul vrăjitoresc. Nu e acelaşi lucru. În plus, e mai important să învăţ despre magie decât despre chestiile astea, am zis, arătând spre cartea de vrăji.

— Magia nu e singura metodă, zise Sarah înverşunată. E ca şi cum ai folosi un ferăstrău ca să tai pâine. Uneori e de ajuns un cuţit.

— Văd că nu ai o părere prea bună despre magie, dar ea există în mine cu toptanul şi vrea să iasă afară. Cineva trebuie să mă înveţe cum s-o controlez.

— Eu nu pot. În vocea lui Sarah se simţea regretul. Nu m-am născut cu abilitatea de a stârni focul vrăjitoresc sau de a stârni apa vrăjitorească. Dar pot să mă asigur că ai să înveţi să aprinzi o lumânare cu ajutorul uneia dintre cele mai simple vrăji concepute vreodată.

Sarah avea dreptate. Dar dura prea mult până când ajungeai să stăpâneşti meşteşugul, iar vrăjile nu mi-ar fi fost de niciun ajutor dacă începeam să scot din nou apă din mine.

În timp ce mă întorceam la lumânare, bolborosind cuvintele, Sarah căuta prin cartea de vrăji o nouă provocare.

— Uite una bună, zise ea, arătând spre o pagină împestriţată cu pete maronii, verzi şi roşii. E o vrajă de apariţie modificată

care creează un ecou – reproducerea exactă a cuvintelor rostite de cineva într-un alt loc. Foarte folositoare. Hai s-o facem pe asta pe urmă.

— Nu, hai să luăm o pauză.

Întorcându-mă cu spatele, am ridicat piciorul să fac un pas. Când l-am pus din nou pe pământ, eram în livada de meri.

În casă, Sarah striga din toate puterile:

— Diana? Unde eşti?

Matthew se năpusti afară din casă şi coborî în fugă treptele verandei. Privirea sa ageră mă descoperi cu uşurinţă şi ajunse lângă mine din câţiva paşi iuţi.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi puse mâna pe cot, ca să se asigure că nu mai dispar.

— Trebuia să plec de lângă Sarah. Când am pus piciorul jos, m-am trezit aici. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi pe alee noaptea trecută.

— Îţi trebuia cumva şi un măr? N-ar fi fost suficient să te duci în bucătărie?

Colţul gurii îi zvâcni amuzat.

— Nu, am zis eu scurt.

— E prea mult dintr-odată, *ma lionne?*

— Nu sunt bună la vrăjitorie. E prea…

— Precisă? îmi termină el fraza.

— Cere prea multă răbdare, am recunoscut eu.

— Poate că vrăjitoria şi vrăjile nu sunt armele tale preferate, zise el blând, atingându-mi uşor maxilarul încordat cu dosul mâinii, dar cu siguranţă *vei învăţa* să le foloseşti. Nuanţa poruncitoare era uşoară, dar se simţea. Hai să-ţi găsim ceva de mâncare. Pe stomacul plin eşti mereu mai cooperantă.

— Mă dirijezi cumva? am întrebat pe un ton sumbru.

— Abia acum ai observat? Matthew chicoti. Asta mi-e misiunea de săptămâni întregi.

Matthew continuă s-o facă toată după-amiaza, povestindu-mi istoriile citite în ziar despre pisici speriate care nu mai coborau din copaci, concursuri de gătit mâncăruri chili între secţii de pompieri şi evenimentele în pregătire pentru Halloween. Până am reuşit eu să termin de devorat un castron cu rămăşiţele de la prânz, mâncarea şi sporovăială lui fără însemnătate îşi făcuseră datoria, şi am putut să o înfrunt din nou pe Sarah, cu tot cu cartea de vrăji a familiei. În cămară îmi reveneau mereu

în minte cuvintele lui Matthew, ori de câte ori eram pe cale să ignor instrucţiunile detaliate ale lui Sarah, şi atunci îmi concentram din nou eforturile pentru a conjura foc, voci şi orice altceva era nevoie.

După ore de făcut vrăji – fără cine ştie ce rezultate –, Matthew ciocăni la uşă şi anunţă că sosise vremea să ieşim la o plimbare. În hol, mi-am tras pe mine un pulover gros şi mi-am luat tenişii, apoi am şters-o afară. Matthew veni după mine în pas mai relaxat, adulmecând satisfăcut aerul şi urmărind oscilaţiile luminii pe câmpurile din jurul casei.

Întunericul se lăsa repede la sfârşit de octombrie, iar înserarea era acum pentru mine momentul preferat al zilei. Poate că Matthew era o persoană matinală, dar instinctul său de autoconservare se mai domolea la apusul soarelui. Trupul părea să i se relaxeze pe măsură ce umbrele deveneau din ce în ce mai lungi, lumina tot mai slabă îi îndulcea contururile osoase şi-i făcea pielea palidă mai puţin ciudată.

Mă luă de mână şi ne-am plimbat în linişte, fericiţi să fim doar noi doi, departe de familie. La liziera pădurii, Matthew mări pasul, dar eu am rămas în urmă intenţionat, vrând să rămân la aer cât mai mult timp.

— Haide! zise el, frustrat că trebuia să-şi potrivească paşii după ai mei, atât de lenţi.

— Nu! Paşii mei deveniră mai mici şi mai rari. Suntem un cuplu normal care a ieşit la plimbare înainte de cină.

— Suntem cel mai puţin normal cuplu din statul New York, spuse Matthew cu un zâmbet. Iar în ritmul ăsta n-ai să simţi deloc că faci efort.

— Ce idei mai ai în cap?

Devenise limpede în timpul plimbărilor noastre anterioare că instinctele de lup ale lui Matthew savurau zburdatul prin pădure, ca şi cum ar fi fost un puiandru. Întotdeauna inventa moduri noi de a-mi provoca puterile magice, astfel încât să învăţ să le folosesc fără să simt asta ca pe o povară. Lăsa în seama lui Sarah orele conştiincioase şi plictisitoare.

— Leapşa. Îmi aruncă o privire poznaşă, căreia îmi era imposibil să-i rezist şi o luă la goană într-o explozie de viteză şi de forţă. Prinde-mă.

Am râs şi am ţâşnit după el. Picioarele mi se ridicară deasupra solului şi mintea mea încercă să surprindă o imagine precisă a

momentului în care aveam să întind mâna spre umerii săi laţi şi să-l ating. Viteza mea crescu pe măsură ce viziunea devenea mai precisă, dar agilitatea mea lăsa mult de dorit. Faptul că-mi foloseam simultan abilitatea de a zbura şi darul clarviziunii mă făcu, la viteza aceea, să mă împiedic de un tufiş. Înainte de a mă rostogoli pe jos, Matthew mă prinse în braţe.

— Miroşi a aer curat şi a fum de lemne, zise el, frecându-şi nasul de părul meu.

Era ceva ciudat în pădure, o anomalie pe care mai curând o simţeam decât o vedeam. O deformare a luminii crepusculare, senzaţia unei energii străine, aura unor intenţii întunecate. Am întors capul şi-am privit peste umăr.

— E cineva aici, am spus.

Vântul sufla dinspre noi. Matthew înălţă capul, încercând să prindă mirosul. Îl identifică imediat, trăgând aer în piept cu putere.

— Vampir, zise el încet, prinzându-mă de mână şi oprindu-se în loc.

Mă împinse apoi lipită de trunchiul unui stejar alb.

— Prieten sau duşman? am întrebat cu voce tremurătoare.

— Pleacă. *Acum.*

Matthew scoase telefonul şi apăsă pe tasta cu numărul lui Marcus. Înjură când auzi robotul.

— Cineva ne-a luat urma, Marcus. Vino încoace – repede!

Închise şi apăsă pe altă tastă, ca să scrie un mesaj.

Vântul îşi schimbă direcţia. Muşchii feţei lui Matthew se contractară.

— O, nu!

Degetele îi zburau pe taste, scriind două cuvinte, apoi azvârli telefonul în tufişurile din apropiere.

„SOS. Juliette.“

Se întoarse şi mă luă de umeri.

— Fă ce-ai făcut în cămară. Ridică piciorul şi întoarce-te în casă. Imediat. Nu te rog, Diana, îţi ordon.

Picioarele îmi înţepeniseră şi refuzau să-l asculte.

— Nu ştiu cum. Nu pot.

— Ba poţi.

Matthew mă lipi de trunchiul copacului, înconjurându-mă cu braţele, cu spatele întors spre pădure.

— Gerbert mi-a făcut cunoştinţă cu femeia aceasta vampir cu

multă vreme în urmă; nu putem avea încredere în ea şi forţa ei nu trebuie subestimată. Am petrecut un timp cu ea în Franţa în secolul al optsprezecelea, apoi în New Orleans, în secolul al nouăsprezecelea. O să-ţi explic totul mai târziu. Acum du-te.

— Nu plec fără tine. Eram încăpăţânată. Cine-i Juliette?

— Eu sunt Juliette Durand. Glasul melodios, în care se simţea o urmă de accent francez amestecat cu altceva, venea de deasupra. Am privit amândoi în sus. Câte probleme ne faceţi voi doi!

O femeie-vampir tulburător de frumoasă era cocoţată pe creanga groasă a unui arţar din apropiere. Pielea ei avea culoarea laptelui amestecat cu abia un strop de cafea, iar părul îi strălucea într-o combinaţie de castaniu şi arămiu. Înveşmântată în culorile toamnei – maro, verde şi auriu –, arăta ca o prelungire a copacului. Ochii mari, de culoarea alunei, ne priveau de deasupra unor pomeţi oblici, iar osatura ei sugera o delicateţe despre care am ştiut imediat că-i disimula forţa.

— V-am privit şi v-am ascultat. Mirosurile voastre sunt amestecate de-a valma, spuse ea pe un ton de reproş discret.

Eu n-am văzut-o când sări de pe creangă, dar Matthew era atent. Îşi înclină corpul astfel încât să fie în faţa mea când Juliette ateriză. Stătură faţă în faţă, şi Matthew îşi strâmbă buzele în semn de avertisment.

Juliette îl ignoră.

— Trebuie s-o studiez. Înclină capul spre dreapta şi-şi înălţă doar un pic bărbia, privindu-mă fix, cu mare atenţie.

M-am încruntat.

Se încruntă şi ea la mine.

Matthew se înfioră.

L-am privit îngrijorată, iar ochii lui Juliette mă urmăriră.

Îmi imita toate mişcările. Bărbia ei împungea aerul exact în aceeaşi poziţie ca a mea, ţinea capul înclinat exact la acelaşi unghi. Era ca şi cum m-aş fi privit în oglindă.

Panica îmi inundă organismul, umplându-mi gura de amăreală. Am înghiţit cu efort, iar ea făcu acelaşi lucru. Nările îi fremătară, şi Juliette izbucni într-un râs tăios şi dur ca un diamant.

— Cum ai putut să-i rezişti, Matthew? Inspiră prelung şi lent. Mirosul ei ar trebui să te înnebunească. Ţi-o aminteşti pe tânăra aia îngrozită pe care am urmărit-o prin Roma? Cred că mirosea

cam tot aşa.

Matthew rămase tăcut, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Juliette făcu câţiva paşi spre dreapta, silindu-l să-şi schimbe poziţia.

— Îl aştepţi pe Marcus, observă ea pe un ton trist. Mă tem că nu vine. Arăta atât de bine! Mi-ar fi plăcut să-l revăd. Ultima oară când ne-am întâlnit era prea tânăr şi atât de impresionabil. Ne-au trebuit săptămâni întregi ca să facem curăţenie după el la New Orleans, nu-i aşa?

În mintea mea se căscă o prăpastie. Oare-l omorâse pe Marcus? Pe Sarah şi pe Em?

— Vorbeşte la telefon, continuă ea. Gerbert a vrut să se asigure că fiul tău înţelege riscul pe care şi-l asumă. Mânia Congregaţiei este îndreptată doar împotriva voastră – deocamdată. Dar, dacă insistaţi, vor plăti şi alţii.

Marcus nu era mort. În pofida uşurării, sângele îmi îngheţă când am văzut expresia de pe chipul ei.

Matthew încă nu-i dăduse niciun răspuns.

— De ce eşti atât de tăcut, iubitule? Vocea plină de căldură a lui Juliette contrazicea expresia impasibilă a ochilor ei. Ar trebui să te bucuri că mă vezi. Eu sunt tot ce-ţi doreşti. Gerbert a avut grijă să fie aşa.

Matthew tot nu răspunse.

— Ah, eşti tăcut pentru că te-am luat prin surprindere, zise Juliette, pe un ton ciudat de muzical şi maliţios în acelaşi timp. Şi tu m-ai surprins pe mine. O vrăjitoare?

Se făcu că o ia spre stânga, iar Matthew se răsuci ca s-o întâmpine. Ea se rostogoli prin spaţiul gol unde fusese capul lui şi ateriză lângă mine, cuprinzându-mi gâtul cu degetele. Am îngheţat.

— Nu înţeleg de ce te vrea atât de mult. Vocea femeii era iritată. Ce îi faci oare? Ce a omis Gerbert să mă înveţe?

— Juliette, las-o în pace!

Matthew nu putea risca să facă vreo mişcare în direcţia mea, de teamă ca ea să nu-mi sucească gâtul, dar picioarele îi erau rigide din cauza efortului de a nu se clinti.

— Răbdare, Matthew, zise ea, lăsând capul în jos.

Am închis ochii, aşteptându-mă să-i simt dinţii pe piele.

Dar n-am simţit decât nişte buze reci apăsate pe ale mele. Sărutul lui Juliette era ciudat de impersonal în timp ce îmi

atingea gura cu limba, încercând să mă facă să-i răspund. Pentru că nu reuşi, scoase un sunet de frustrare.

— Asta ar fi trebuit să mă ajute să înţeleg, dar degeaba.

Juliette mă împinse spre Matthew, continuând totuşi să mă ţină de o încheietură, cu unghiile ei ascuţite ca nişte lame deasupra venelor mele.

— Sărut-o. Vreau să ştiu ce-a făcut.

— De ce nu renunţi, Juliette?

Matthew mă prinse în braţele sale răcoroase.

— Trebuie să învăţ din propriile greşeli – asta îmi tot spune Gerbert de când m-ai abandonat la New York.

Juliette îl privi ţintă pe Matthew cu o aviditate care-mi zbârli părul pe mine.

— Asta a fost acum mai bine de o sută de ani. Dacă n-ai aflat până acum ce greşeli ai făcut, nici n-ai să mai afli.

Deşi furia lui Matthew nu era îndreptată asupra mea, forţa ei mă făcu totuşi să mă trag înapoi. Matthew clocotea, mânia îi ieşea prin toţi porii.

Unghiile femeii-vampir mi se înfipseră în carne.

— Sărut-o, Matthew, altfel o fac să sângereze.

Cuprinzându-mi faţa cu o mână grijulie, tandră, el se luptă să-mi zâmbească.

— Va fi bine, *mon cœur.*

Pupilele lui Matthew deveniseră puncte într-o mare de verde cenuşiu. Cu degetul mare îmi mângâie maxilarul în timp ce se apleca spre mine şi buzele lui aproape le atinseră pe ale mele. Sărutul lui era lent şi tandru, o mărturie a sentimentelor lui. Juliette ne privi rece, sorbind din ochi toate detaliile. Se trase mai aproape, în timp ce Matthew se îndepărta de mine.

— Ah! Vocea îi era lipsită de expresie şi amară. Îţi place felul în care reacţionează când o atingi. Dar eu nu mai pot *să simt.*

Văzusem furia lui Ysabeau şi cruzimea lui Baldwin. Simţisem disperarea lui Domenico şi adulmecasem izul inconfundabil al răului care plutea în preajma lui Gerbert. Dar Juliette era altfel. În ea se frânsese ceva esenţial.

Îmi dădu drumul şi ţâşni de lângă mine, la distanţă de Matthew. Mâinile lui mă strânseră de coate, iar degetele sale reci îmi atinseră şoldurile. Împingându-mă abia simţit, Matthew îmi dădu încă o dată, pe tăcute, ordin să plec.

Dar n-aveam nici cea mai mică intenţie să-mi las soţul singur

cu o femeie-vampir psihotică. Undeva în adâncul meu, ceva se învârteji. Deşi nici vântul, nici apa vrăjitorească n-ar fi fost de ajuns ca s-o omor pe Juliette, i-ar fi putut distrage atenţia suficient cât să putem fugi – dar amândouă refuzau să se supună comenzii mele mute. Şi toate vrăjile pe care le învăţasem oricât de prost în ultimele câteva zile îmi zburaseră din minte.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Juliette lui Matthew pe un ton blând, cu ochi strălucitori. Se va termina repede. Mi-ar plăcea să zăbovesc, desigur, ca să ne putem aduce aminte ce am fost odinioară unul pentru celălalt. Dar nicio atingere a mea nu ţi-o va alunga din minte. Prin urmare, trebuie să te omor şi s-o duc pe vrăjitoarea ta în faţa lui Gerbert şi a Congregaţiei.

— Las-o pe Diana să plece. Matthew ridică mâinile în semn de armistiţiu. Asta trebuie s-o rezolvăm numai între noi doi, Juliette.

Ea scutură din cap, unduindu-şi părul arămiu şi greu.

— Sunt instrumentul lui Gerbert, Matthew. Când m-a făcut, n-a mai lăsat loc şi pentru dorinţele mele. Nu voiam să învăţ filosofie sau matematică. Dar Gerbert a insistat, ca să-ţi pot fi pe plac. Şi ţi-am fost pe plac, nu-i aşa?

Privirea lui Juliette era aţintită asupra lui Matthew, iar vocea îi era la fel de frântă ca fisurile din mintea ei rătăcită.

— Da, mi-ai fost pe plac.

— Aşa ziceam şi eu. Dar Gerbert era deja stăpânul meu.

Privirea lui Juliette se întoarse asupra mea. Ochii îi străluceau, semn că se hrănise de curând.

— Te va poseda şi pe tine, Diana, într-un mod pe care nici nu ţi-l poţi închipui. Într-un fel pe care doar eu îl cunosc. Apoi vei fi a lui, pierdută pentru toţi ceilalţi.

— Nu.

Matthew sări asupra femeii, dar ea ţâşni într-o parte.

— N-am vreme de joacă, Matthew, spuse ea.

Făcu o mişcare rapidă – prea rapidă ca s-o pot urmări –, apoi se retrase încet de lângă el, cu o expresie de triumf. Am auzit un sunet, ca şi cum ar fi fost sfâşiat ceva, apoi am văzut sângele izvorând întunecat din gâtul lui Matthew.

— Pentru început e suficient, zise ea cu satisfacţie.

În mintea mea răsună un urlet. Matthew păşi între mine şi Juliette. Până şi nasul meu mult mai puţin sensibil simţea mirosul metalic al sângelui de vampir. Îi îmbiba lui Matthew

puloverul, răspândindu-se într-o pată întunecată pe pieptul lui.

— Nu face asta, Juliette. Dacă m-ai iubit vreodată, las-o să plece. Nu merită să fie chinuită de Gerbert.

Juliette îi răspunse printr-o mişcare fulgerătoare în care nu se văzură decât cizma ei de piele cafenie şi zvâcnetul gambei musculoase. Ridică mult piciorul stâng şi un trosnet se auzi când îl lovi pe Matthew în abdomen. El se îndoi de mijloc ca un copac retezat.

— Nici *eu* nu meritam să fiu chinuită de Gerbert. Vocea lui Juliette avea ceva isteric. Dar te meritam pe *tine.* Eşti al meu, Matthew.

Mi-am simţit mâinile grele şi am ştiut fără să mă uit la ele că ţineau un arc şi o săgeată. M-am îndepărtat puţin de ei, ridicând braţele.

— Fugi! strigă Matthew.

— Nu, am spus cu o voce care nu era a mea, ţintind de-a lungul braţului meu stâng.

Juliette era aproape de Matthew, dar puteam da drumul săgeţii fără să-l ating. Dacă mâna mea dreaptă s-ar îndoi acum, Juliette ar fi moartă. Am ezitat totuşi, pentru că nu mai ucisesem încă pe nimeni.

Exact de clipa aceasta avea nevoie Juliette. Degetele ei izbiră pieptul lui Matthew şi unghiile sfâşiară hainele şi carnea de parcă ar fi fost de hârtie. El gemu de durere, iar Juliette urlă victorioasă.

Ezitarea îmi dispăru, mâna dreaptă mi se încordă şi apoi dădu drumul săgeţii. O minge de foc porni într-un arc prin văzduh din vârfurile întinse ale degetelor mele de la mâna stângă. Juliette auzi explozia flăcărilor şi simţi mirosul de sulf din aer. Se întoarse, scoţându-şi unghiile din gaura pe care o făcuse în pieptul lui Matthew. O clipă, ochii ei nu putură să creadă, înainte ca sfera s-o învăluie în negru, auriu şi roşu. Întâi i se aprinse părul, şi ea se împletici cuprinsă de panică. Dar îi anticipasem mişcările şi o aştepta o altă minge de flăcări. Juliette păşi direct în ea.

Matthew căzu în genunchi, apăsându-şi cu mâinile puloverul îmbibat de sânge acolo unde ea îi străpunsese pielea deasupra inimii. Ţipând, Juliette întinse braţul, încercând să-l tragă şi pe el în infern.

La un simplu gest al mâinii mele şi la un cuvânt adresat

vântului, a fost luată pe sus şi aruncată la câţiva metri de locul în care Matthew se prăbuşea la pământ. Ea căzu pe spate, cu trupul în flăcări.

Am vrut să dau fuga către el, dar nu m-am putut opri să privesc cum oasele şi carnea lui Juliette opuneau rezistenţă flăcărilor. Nu mai avea păr, pielea îi era acum neagră şi scorţoasă, dar tot nu murea. Gura continua să i se mişte, strigând numele lui Matthew.

Mâinile mele rămaseră înălţate, pregătite pentru cazul când Juliette avea să sfideze soarta. Ea se ridică cu greutate în picioare, şi atunci am tras încă o dată. Mingea de foc o lovi în mijlocul pieptului, îi trecu prin cutia toracică şi ieşi pe partea cealaltă, sfărâmând pielea tare şi calcinându-i coastele şi plămânii. Gura i se răsuci într-un rictus de groază. Acum nu-şi mai putea reveni, oricât de puternic ar fi fost sângele ei de vampir.

Am alergat spre Matthew şi m-am lăsat în genunchi. Nu mai putea sta drept şi zăcea pe spate, cu genunchii îndoiţi. Sângele se împrăştiase peste tot, ieşindu-i în valuri violet din gaura din piept şi mai uniform din gât, atât de întunecat încât părea catran.

— Ce să fac?

Mi-am apăsat cu disperare degetele pe gâtul lui. Mâinile albe erau încă încleştate în jurul rănii din piept, dar puterea i se scurgea din ele cu fiecare clipă.

— Ţine-mă în braţe, şopti el.

Cu spatele sprijinit de stejar, l-am tras între picioarele mele.

— Mi-e frig, spuse el cu o uimire calmă. Ce ciudat!

— Nu mă poţi părăsi, am zis cu ardoare. N-am să te las.

— Nu mai e nimic de făcut. Moartea m-a prins în ghearele ei.

Matthew vorbea într-un fel nemaiauzit de o mie de ani. Vocea sa stinsă se înălţa şi cobora într-o cadenţă străveche.

— Nu. Mi-am înghiţit lacrimile. Trebuie să lupţi, Matthew.

— *Am luptat,* Diana. Iar tu eşti în siguranţă. Marcus te va lua de aici înainte ca membrii Congregaţiei să afle ce s-a întâmplat.

— Nu plec nicăieri fără tine.

— Trebuie. Se zbătu în braţele mele, răsucindu-se să-mi vadă faţa.

— Nu pot să te pierd, Matthew. Te rog să rezişti până vine Marcus.

Lanţul dinăuntrul meu oscila, verigile slăbeau una câte una. Am încercat să mă opun, strângându-l pe Matthew tare lângă inima mea.

— Taci, zise el blând, ridicând un deget însângerat ca să-mi atingă buzele. Când sângele lui îngheţat intră în contact cu ele, pielea mă furnică şi îmi amorţi. Marcus şi Baldwin vor şti ce au de făcut. Te vor duce în siguranţă la Ysabeau. Fără mine, Congregaţiei îi va veni mai greu să acţioneze împotriva ta. Vampirilor şi vrăjitoarelor n-o să le placă lucrul ăsta, dar acum eşti de-a noastră, aparţii familiei de Clermont, beneficiezi de protecţia ei şi a Cavalerilor lui Lazăr.

— Rămâi cu mine, Matthew. Mi-am aplecat capul şi mi-am lipit buzele de ale lui, implorându-l în tăcere să continue să respire. O făcu – anevoie –, dar pleoapele i se închiseră.

— Te-am căutat de când m-am născut, şopti Matthew cu un zâmbet, vădind brusc un puternic accent francez. De când te-am găsit, am putut să te ţin în braţe, ţi-am ascultat inima bătând lângă a mea. Ar fi fost groaznic să mor fără să ştiu ce înseamnă să iubeşti cu adevărat. Fiori îl străbătură din creştet până-n tălpi, apoi cedară.

— Matthew! am strigat, dar el nu mai putea răspunde. Marcus! am ţipat printre copaci. În tot acest timp mă rugasem zeiţei.

Când Marcus ajunse la noi, mi se păruse deja de câteva ori că Matthew murise.

— Sfinte Dumnezeule! spuse vampirul cel tânăr, văzând corpul carbonizat al lui Juliette şi silueta însângerată a lui Matthew.

— Sângerează întruna, am zis. De unde-i iese tot sângele ăsta?

— Trebuie să-l examinez ca să-mi dau seama, Diana.

Marcus făcu un pas ezitant spre mine.

Strângându-mi braţele în jurul soţului meu, am simţit cum ochii îmi devin reci. Vântul începu să se înalţe din locul în care stăteam.

— Nu-ţi cer să-i dai drumul, zise Marcus, înţelegând instinctiv ce se întâmpla, dar trebuie să mă uit la pieptul lui.

Se ghemui lângă noi şi sfâşie cu atenţie puloverul negru al tatălui său. Cu un pârâit oribil, ţesătura cedă. O despicătură lungă înainta de la vena jugulară către inima lui Matthew. Lângă

inimă era o adâncitură mare, în locul în care Juliette încercase să-i rupă aorta.

— Jugulara este aproape secţionată, iar aorta a fost vătămată. Nici măcar sângele lui de vampir nu poate lucra destul de repede ca să-l vindece în ambele locuri.

Marcus vorbise încet, dar nu fusese de fapt nevoie să spună nimic. Juliette îi dăduse lui Matthew o lovitură mortală.

Mătuşile mele apărură şi ele. Sarah gâfâia. Miriam se ivi în spatele lor, albă la faţă. Ne aruncă o singură privire, se răsuci pe călcâie şi se repezi înapoi spre casă.

— E vina mea, am suspinat, legănându-l pe Matthew ca pe un copil. Puteam să trag, dar am ezitat. N-am mai omorât pe nimeni niciodată. Dacă aş fi acţionat mai devreme n-ar fi ajuns la inima lui.

— Diana, draga mea, şopti Sarah. Nu e vina ta. Ai făcut ce-ai putut. Va trebui să-l laşi să plece dintre noi.

Am scos un geamăt sfâşietor şi părul mi se ridică în cap.

— Nu!

Frica răsări în ochii vampirului şi ai mătuşii mele, iar pădurea amuţi.

— Pleacă de lângă ea, Marcus! strigă Em.

El sări înapoi la timp.

Devenisem cineva – ceva – căruia nu-i păsa de făpturile din jur sau de faptul că încercau să mă ajute. Fusese o greşeală să ezit mai înainte. Acum, acea parte din mine care o omorâse pe Juliette se concentră asupra unui singur lucru: un cuţit. Braţul meu drept ţâşni spre mătuşa mea.

Sarah purta întotdeauna asupra ei două cuţite, unul tocit cu mâner negru, celălalt ascuţit cu mâner alb. La chemarea mea, cuţitul alb îi tăie centura şi zbură spre mine cu vârful înainte. Sarah ridică o mână ca să-l cheme înapoi, dar eu mi-am închipuit un zid de întuneric şi de foc între mine şi chipurile surprinse ale rubedeniilor mele. Cuţitul cu mâner alb despică iute întunericul şi pluti uşor în jos, aproape de genunchiul meu drept îndoit. Capul lui Matthew căzu – îi dădusem drumul cât să pot apuca mânerul.

Întorcându-i cu blândeţe chipul spre mine, l-am sărutat pe gură lung şi apăsat. Pleoapele i se zbătură şi se ridicară. Arăta cumplit de obosit, iar pielea îi era cenuşie.

— Nu-ţi face griji, iubitule. Am să îndrept lucrurile.

Am înălţat cuţitul.

Două femei stăteau în picioare înăuntrul barierei de flăcări. Una era tânără şi purta o tunică lejeră, sandale în picioare şi o tolbă cu săgeţi atârnată de umeri. Cureaua tolbei era încâlcită în părul ei des şi întunecat. Cealaltă era bătrâna din salonul cel mare, care mătura pământul cu fusta ei amplă.

— Ajutaţi-mă! le-am implorat.

Va trebui să plăteşti un preţ, spuse femeia cea tânără.

— Îl voi plăti.

Nu face zeiţei o promisiune nechibzuită, fata mea, murmură bătrâna, clătinând din cap. *Va trebui să ţi-o ţii.*

— Ia-mi orice – ia pe oricine. Dar lasă-mi-l pe el.

Femeia-vânător îmi cântări oferta şi încuviinţă.

E al tău.

Ochii îmi rămaseră aţintiţi asupra celor două femei în timp ce am înălţat cuţitul. Răsucind corpul lui Matthew mai aproape de al meu, pentru ca el să nu poată vedea, m-am întins şi mi-am tăiat braţul în interiorul cotului stâng. Lama ascuţită trecu uşor prin material şi prin piele. Sângele începu să-mi curgă, întâi ca un firicel, apoi mai repede. Am dat drumul cuţitului şi mi-am apropiat braţul stâng de corp, până când am ajuns cu el lângă gura lui Matthew.

— Bea, i-am zis, sprijinindu-i capul.

Pleoapele lui Matthew se zbătură din nou, iar nările îi fremătară. Recunoscu mirosul sângelui *meu* şi se zbătu să se îndepărteze. Braţele îmi erau grele şi puternice precum ramurile stejarului, legate de copacul din spatele meu. Mi-am tras cotul sângerând puţin mai aproape de gura lui.

— Bea.

Prin vene îmi curgea puterea copacului şi a pământului, o ofrandă neaşteptată de viaţă pentru un vampir în pragul morţii. Le-am zâmbit recunoscătoare femeii-vânător şi fantomei celei bătrâne, căci îl hrăneam pe Matthew cu trupul meu. Acum eram mama, a treia ipostază a zeiţei, fecioară şi bătrână. Cu ajutorul ei, sângele meu avea să-l vindece.

În cele din urmă, Matthew cedă instinctului de supravieţuire. Gura i se închise pe pielea moale dinăuntrul braţului meu, şi i-am simţit dinţii ascuţiţi. Sorbi cu forţă, îndelung, din venele mele. Am simţit o izbucnire scurtă şi ascuţită de teroare.

Pielea sa începu să-şi piardă din paloare, dar sângele venos

nu avea să fie de ajuns ca să-l vindece complet. Speram că, dându-mi de gust, îşi va pierde controlul pe care-l exercita în mod normal asupra lui însuşi şi că va face pasul următor, dar am bâjbâit după cuţitul cu mâner alb ca să-l am la îndemână dacă era nevoie.

Aruncându-le zeiţei şi vrăjitoarei o ultimă privire, mi-am concentrat atenţia asupra soţului meu. O nouă undă de putere îmi străbătu corpul când m-am lipit mai bine de copac.

În timp ce Matthew se hrănea, am început să-l sărut. Părul meu căzu în jurul feţei lui, şi mirosul meu cunoscut se amestecă neîntârziat cu cel al sângelui său şi al sângelui meu. Îşi întoarse ochii spre mine, verzi şi distanţi, ca şi cum n-ar fi fost sigur de identitatea mea. L-am sărutat din nou, simţind gustul propriului meu sânge pe limba lui.

Din două mişcări rapide şi line, pe care n-aş fi putut să le împiedic nici dacă aş fi vrut, Matthew mă prinse de ceafă. Îmi dădu capul pe spate şi într-o parte, apoi îşi coborî gura spre gâtul meu. N-am simţit deloc groază atunci, doar abandon.

— Diana, zise el cu deplină satisfacţie.

„Deci aşa se întâmplă, m-am gândit. De-aici au pornit legendele.“

Sângele meu venos, uzat, îi dăduse puterea de a căuta ceva proaspăt şi vital. Dinţii ascuţiţi de sus îi crestară buza de jos, scoţând la iveală o picătură de sânge. Buzele sale îmi mângâiară gâtul, senzuale şi repezi. M-am înfiorat, stârnită pe neaşteptate de atingerea lui. Pielea îmi amorţi când sângele lui o atinse. Matthew îmi ţinu capul cu fermitate, cu mâini din nou puternice.

„Să nu facă nicio greşeală”, m-am rugat.

Am simţit mici înţepături de-a lungul arterelor carotide. Ochii mi se căscară când prima sorbitură violentă îmi dădu de ştire că Matthew găsise sângele pe care-l căuta.

Sarah se întoarse, neputând să privească. Marcus întinse braţele spre Em, iar ea se duse lângă el fără ezitare, plângându-i pe umăr.

Am lipit corpul lui Matthew de al meu, încurajându-l să soarbă mai puternic. Plăcerea pe care o simţea era evidentă. Cât de mare fusese foamea lui de mine şi cât de puternic trebuise să se arate ca să-i reziste!

Matthew îşi găsi ritmul potrivit, sugându-mi sângele în valuri.

„Matthew, ascultă-mă.”

De la Gerbert ştiam că sângele meu îi va transmite mesaje. Mă temeam doar ca ele să nu fie prea trecătoare, iar puterea mea de comunicare să nu se termine prea repede.

Matthew avu o tresărire, lipit de gâtul meu, apoi continuă să se hrănească.

„Te iubesc.“

Tresări din nou, surprins.

„Acesta a fost darul meu. Sunt înăuntrul tău, dându-ți viaţă.“

Matthew clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să alunge o insectă supărătoare, şi continuă să bea.

„Sunt înăuntrul tău, dându-ţi viaţă.“

Mi-era tot mai greu să gândesc şi să văd prin foc. M-am concentrat asupra lui Em şi a lui Sarah, am încercat să le spun din priviri să nu-şi facă griji. L-am căutat şi pe Marcus, dar n-am putut să-mi deplasez ochii suficient ca să-l găsesc.

„Sunt înăuntrul tău, dându-ţi viaţă.“

Am repetat mantra asta până când n-am mai putut. Am simţit o pulsaţie înceată, sunetul inimii mele care începea să moară. Moartea nu era deloc aşa cum mă aşteptasem să fie.

Mai întâi, se lăsă un moment de tăcere mai profundă ca oricând. O senzaţie de despărţire şi de regret.

Apoi, nimic.

Capitolul 38

Am simţit în oase o detunătură bruscă, de parcă două lumi s-ar fi ciocnit.

Ceva mă înţepă în braţul drept. Am adulmecat mirosul de latex şi de plastic. Matthew se certa cu Marcus. Sub mine era pământ rece, iar mirosul de frunze putrede le înlocui pe celelalte. Aveam ochii deschişi, dar în jurul meu era doar întuneric. Cu greu am reuşit să observ crengile pe jumătate desfrunzite care se încrucişau deasupra mea.

— Foloseşte braţul stâng – este deja deschis! spuse Matthew cu nerăbdare.

— Braţul acela e inutil, Matthew. Ţesuturile sunt pline de saliva ta şi nu absorb nimic altceva. Braţul drept e mai bun. Are tensiunea atât de scăzută încât mi-e greu să găsesc o venă, asta-i tot.

Vocea lui Marcus avea liniştea nefirească a unui medic din camera de gardă, obişnuit cu moartea.

Două tuburi groase ca nişte spaghete mi se derulară pe faţă. Nişte degete reci îmi atinseră nasul. Am încercat să le dau deoparte, dar cineva mă ţinu nemişcată.

Vocea lui Miriam se auzi din întuneric, în partea mea dreaptă:

— Tahicardie. O s-o sedez

— Nu, spuse Matthew aspru. Fără sedative. E abia conştientă. Poate să intre în comă.

— Atunci fă-o să tacă.

Miriam vorbea pe un ton detaşat. Degetele ei mici şi reci îmi apăsau pe gât cu o fermitate neaşteptată.

— Nu pot să-i opresc sângerarea şi să o ţin şi nemişcată în acelaşi timp.

Întrezăream ceea ce se întâmpla în jurul meu doar în frânturi deconcertante – ce era imediat deasupra, ce prindeam cu coada ochiului, ce puteam identifica cu un efort enorm de a-mi roti ochii în orbite.

— Poţi să faci ceva, Sarah?

Vocea lui Matthew părea suferindă.

Chipul lui Sarah apăru în peisaj.

— Vrăjitoria nu poate vindeca muşcăturile de vampir. Dacă ar putea, nu ar mai trebui să ne temem de fiinţe ca voi.

M-am lăsat purtată de somnolenţă, dar plutirea mi-a fost

întreruptă de strângerea de mână a lui Em, care mă menţinu ferm în propriul meu corp.

— Atunci nu avem de ales. Matthew părea disperat. O voi face eu.

— Nu, Matthew, spuse Miriam categoric. Încă nu eşti destul de puternic. În plus, eu am făcut-o de sute de ori.

Se auzi un sunet ca de ceva sfâşiat. După atacul lui Juliette asupra lui Matthew, l-am recunoscut – era al cărnii de vampir.

— Mă transformă în vampir? i-am şoptit lui Em.

— Nu, *mon cœur.* Vocea lui Matthew era la fel de categorică precum fusese şi a lui Miriam.

— Ai pierdut – am *luat* – foarte mult sânge. Marcus îl înlocuieşte cu sânge uman. Acum Miriam trebuie să se ocupe de gâtul tău.

— Ah! Era prea complicat de urmărit. Creierul meu era incoerent – aproape la fel de incoerent ca şi limba şi gâtul.

— Mi-e sete.

— Ţi-e sete de sânge de vampir, dar n-ai să primeşti. Stai nemişcată, spuse Matthew ferm, ţinându-mă de umeri atât de strâns încât mă duru.

Mâinile reci ale lui Marcus îmi trecură pe lângă urechi către maxilar, ţinându-mi gura închisă.

— Şi, Miriam…

— Nu te mai agita, Matthew, spuse Miriam brusc. Le făceam asta fiinţelor cu sânge cald cu mult înainte ca tu să te naşti.

Ceva ascuţit îmi pătrunse în gât, iar mirosul de sânge umplu aerul.

Senzaţia de tăiere a fost urmată de o durere care îngheţa şi ardea în acelaşi timp. Dogoarea şi frigul se intensificară, deplasându-se pe sub ţesuturile gâtului, pentru a cauteriza oasele şi muşchii de dedesubt.

Voiam să scap de atingerile acelea de gheaţă, dar mă imobilizau doi vampiri. Gura îmi era de asemenea ferm închisă, aşa că n-am putut decât să scot un sunet de spaimă înăbuşit.

— Are artera obturată, spuse Miriam încet. Rana trebuie curăţată.

Sorbi o singură dată, sonor, îndepărtând sângele. O clipă, pielea îmi amorţi, dar senzaţia reveni în forţă când Miriam se retrase.

Durerea extremă stârni valuri de adrenalină care-mi invadară

corpul, urmate de o senzaţie de panică. Zidurile gri ale castelului La Pierre apărură în jurul meu. Neputinţa de a mă mişca mă puse din nou în mâinile lui Satu.

Degetele lui Matthew mi se înfipseră în umeri, readucându-mă în pădurea de lângă casa familiei mele.

— Spune-i ce faci, Miriam. Vrăjitoarea aia finlandeză a făcut-o să se teamă de ceea ce nu poate vedea.

— Sunt doar stropi din sângele meu, Diana, care picură din încheietură, spuse Miriam calm. Ştiu că doare, dar asta-i tot ce avem la îndemână. Sângele de vampir vindecă la atingere. Îţi va închide artera mai bine decât suturile oricărui chirurg. Şi nu trebuie să îţi faci griji. O cantitate atât de mică, aplicată local, nu te poate transforma în altceva decât eşti.

După această explicaţie, am putut recunoaşte fiecare picătură ce îmi cădea în rană, contopindu-se cu carnea mea de vrăjitoare şi determinând formarea instantanee a ţesutului conjunctiv al cicatricei. M-am gândit că un vampir trebuie să exercite un control extrem asupra sa ca să efectueze o asemenea procedură fără a ceda în faţa foamei. În sfârşit, picăturile de răceală arzătoare se opriră.

— Gata, spuse Miriam cu uşurare. Acum nu mai trebuie decât să cos incizia. Degetele îi zburară deasupra gâtului meu, trăgând şi cosând carnea la loc. Am încercat să netezesc rana, Diana, dar Matthew a sfâşiat pielea cu dinţii.

— Acum te vom muta în casă, spuse Matthew.

Îmi prinse capul şi umerii, iar Marcus mă apucă de picioare. Miriam mergea alături, cărând echipamentul medical. Cineva adusese Range Roverul pe câmp şi acum ne aştepta cu portiera din spate deschisă. Matthew şi Miriam făcură schimb de locuri, şi el dispăru în spatele maşinii ca să pregătească portbagajul pentru mine.

— Miriam, am şoptit.

Ea se aplecă spre mine.

— Dacă ceva nu merge bine... Nu am putut termina, dar era imperios necesar ca ea să înţeleagă. Eram încă vrăjitoare. Dar aş fi preferat să fiu vampir decât să mor.

Miriam se uită fix în ochii mei, se gândi un moment, apoi dădu din cap, încuviinţând.

— Totuşi, să nu te prind că mori. Matthew o să mă omoare dacă fac ce-mi ceri.

Matthew vorbi încontinuu tot drumul hurducăit înapoi către casă, sărutându-mă uşor ori de câte ori încercam să adorm. În ciuda delicateţei sale, simţeam de fiecare dată o durere sfâşietoare.

În casă, Sarah şi Em alergau peste tot, strângând perne şi pernuţe. Improvizară un pat în faţa şemineului din salonul cel mare. Sarah aprinse buştenii din vatră cu ajutorul câtorva cuvinte şi al unui gest. Flăcările începură să ardă puternic, dar eu continuam să tremur incontrolabil. Mi-era frig până în măduva oaselor.

Matthew mă aşeză pe perne şi mă acoperi cu pleduri, apoi Miriam îmi aplică un bandaj pe gât. În acest timp, soţul meu şi fiul său şopoteau într-un colţ.

— De asta are nevoie, şi ştiu unde-i sunt plămânii, spuse Marcus nerăbdător. Nu voi perfora nimic.

— E puternică. Fără cateter. Am încheiat discuţia. Luaţi doar ce a mai rămas din corpul lui Juliette, spuse Matthew cu voce joasă, dar fermă.

— Mă ocup eu de asta, răspunse Marcus. Făcu stânga-mprejur, şi uşa din faţă se trânti în urma lui. Afară, Range Roverul reveni la viaţă.

Vechea pendulă de la intrarea din faţă marca minutele ce treceau. Căldura mi se strecura în oase, moleşindu-mă. Matthew stătea lângă mine, ţinându-mă strâns de mână, ca să mă aducă înapoi ori de câte ori încercam să evadez în binecuvântata uitare.

În cele din urmă, Miriam pronunţă cuvântul magic: „stabilă“. Acum puteam să mă abandonez întunericului ce flutura la marginile conştiinţei mele. Sarah şi Em mă sărutară şi plecară, urmate de Miriam, aşa încât în cele din urmă nu mai rămaseră decât Matthew şi binefăcătoarea linişte.

Cu toate acestea, odată ce tăcerea se instală în cameră, mintea mea reveni la Juliette.

— Am omorât-o.

Inima îmi bătu cu putere.

— Nu ai avut de ales. Tonul lui Matthew înlătura orice discuţie. A fost legitimă apărare.

— Nu, nu a fost. Focul vrăjitoresc… Doar când el fusese în pericol îmi apăruseră în mâini arcul şi săgeata.

Matthew mă linişti cu un sărut.

— Putem vorbi mâine despre asta.

Ceva totuşi nu mai putea aştepta – ceva ce voiam să ştie acum.

— Te iubesc, Matthew.

Nu avusesem şansa să i-o spun înainte ca Satu să mă răpească de la Sept-Tours. De data aceasta voiam să mă asigur că o spun înainte să se mai întâmple altceva.

— Şi eu te iubesc. Matthew îşi înclină capul, ajungând cu buzele în dreptul urechii mele. Îţi aminteşti de cina noastră la Oxford? Voiai să ştii ce gust ai avea.

Mi-am mişcat capul în semn de recunoaştere.

— Ai gust de miere, murmură el. Miere – şi speranţă.

Buzele mi se arcuiră într-un zâmbet – şi apoi am adormit.

Dar n-a fost un somn odihnitor. Eram prinsă între starea de veghe şi somn, între La Pierre şi Madison, între viaţă şi moarte. Bătrâna fantomă mă avertizase asupra pericolului de a sta la răscruce de drumuri. Erau momente în care moartea părea să stea răbdătoare lângă mine, aşteptând să aleg calea pe care doream să pornesc.

Am călătorit kilometri nenumăraţi în acea noapte, fugind dintr-un loc în altul, doar cu un pas înaintea celor care mă urmăreau – Gerbert, Satu, Juliette, Peter Knox. De câte ori călătoria mă readucea în casa Bishop, Matthew era acolo. Uneori era şi Sarah cu el. Alteori era Marcus. Dar, de cele mai multe ori, Matthew era singur.

În tăria nopţii cineva începu să îngâne melodia pe care noi doi dansaserăm cu o veşnicie în urmă în salonul lui Ysabeau. Nu era Marcus sau Matthew – ei discutau –, dar eram prea obosită ca să-mi dau seama de unde venea muzica.

— Unde a învăţat cântecul acela vechi? întrebă Marcus.

— Acasă. Dumnezeule, până şi în somn încearcă să fie curajoasă!

Vocea lui Matthew era dezolată. Baldwin are dreptate – nu sunt un bun strateg. Ar fi trebuit să prevăd cele întâmplate.

— Gerbert se baza pe faptul că ai uitat de Juliette. A trecut atâta timp. Şi ştia că vei fi cu Diana atunci când va apărea Juliette. S-a lăudat cu asta la telefon.

— Da, ştie că sunt destul de arogant pentru a o crede în siguranţă lângă mine.

— Ai încercat s-o aperi. Dar nu poţi – nimeni nu poate. Nu

numai ea trebuie să înceteze să mai facă pe curajosul.

Era aici ceva ce Marcus nu ştia, ceva ce Matthew uita. În minte îmi reveniră frânturi ale unei conversaţii pe jumătate uitate. Muzica se opri pentru a mă lăsa să vorbesc.

— Ţi-am mai spus, am zis, bâjbâind după Matthew în întuneric şi găsind numai un pumn de lână moale, care degajă un miros de cuişoare când l-am strâns, pot fi curajoasă cât pentru amândoi.

— Diana, spuse Matthew pe un ton insistent. Deschide ochii şi uită-te la mine!

Faţa lui se afla la câţiva centimetri de a mea. Cu o mână îmi susţinea capul, iar cealaltă, răcoroasă, se afla pe spatele meu, acolo unde secera lunii îmi brăzda corpul dintr-o parte în cealaltă.

— Iată-te, am murmurat. Mă tem că ne-am rătăcit.

— Nu, draga mea, nu ne-am rătăcit. Suntem în casa Bishop. Şi nu trebuie să fii curajoasă. Este rândul meu.

— Vei putea să-ţi dai seama pe ce drum trebuie să o luăm?

— Voi găsi calea. Odihneşte-te şi lasă-mă să am eu grijă de asta.

Ochii lui Matthew erau foarte verzi.

Am adormit din nou, alergând ca să scap de Gerbert şi de Juliette, care erau pe urmele mele. Spre zori, somnul îmi deveni mai adânc, iar când m-am trezit era dimineaţă. Am privit repede în jur şi mi-am dat seama că eram goală şi învelită bine cu mai multe pleduri, ca un pacient într-o sală de terapie intensivă. O perfuzie îmi dispărea în braţul drept, un bandaj îmi acoperea cotul stâng şi aveam ceva lipit de gât. Matthew se afla lângă mine, cu genunchii îndoiţi şi spatele rezemat de canapea.

— Matthew? Sunteţi bine cu toţii?

În jurul limbii parcă aveam vată şi îmi era în continuare îngrozitor de sete.

— Toată lumea e bine. Uşurarea i se citi pe faţă în timp ce mă luă de mână şi îmi sărută palma. Ochii lui trecură rapid peste încheietura mâinii mele, acolo unde unghiile lui Juliette lăsaseră semiluni roşii, congestionate.

Sunetul vocilor noastre îi atrase în cameră şi pe ceilalţi. Întâi intrară mătuşile mele. Sarah era pierdută în gânduri, cu cearcăne negre sub ochi. Em părea obosită, dar uşurată. Îmi mângâie părul şi mă asigură că totul va fi bine. Apoi sosi

Marcus. Mă examină şi vorbi cu severitate despre nevoia mea de odihnă. În final, Miriam îi evacuă pe toţi din cameră ca să îmi schimbe bandajele.

— Cât de grav a fost? am întrebat-o când am rămas singure.

— Dacă te referi la Matthew, a fost grav. Familia de Clermont nu suportă prea bine pierderile – sau perspectiva unei pierderi. Ysabeau a fost chiar mai rău când a murit Philippe. Bine că trăieşti, şi nu doar pentru mine.

Miriam aplica pomadă pe rănile mele cu o atingere surprinzător de delicată.

Cuvintele îmi evocară un Matthew plin de furie răzbunătoare. Am închis ochii pentru a alunga imaginea.

— Povesteşte-mi despre Juliette.

Miriam scoase un şuierat de avertizare.

— Nu eu am să-ţi povestesc despre Juliette Durand. Întreabă-ţi soţul. Deconectă perfuzia şi-mi întinse o cămaşă veche de flanel de-a lui Sarah. După ce m-am luptat cu ea câteva clipe, Miriam îmi veni în ajutor. Ochii îi căzură pe semnele de pe spatele meu.

— Cicatricele nu mă deranjează. Sunt doar semne că am luptat şi am supravieţuit. Mi-am tras totuşi cămaşa peste umeri stingherită.

— Nici pe el nu-l deranjează. Dragostea faţă de un de Clermont lasă întotdeauna urme. Nimeni nu ştie asta mai bine decât Matthew, zise Miriam.

M-am încheiat la cămaşă cu degete tremurânde, evitând să o privesc în ochi. Îmi întinse o pereche de colanţi negri.

— A fost extrem de periculos să îi dai sângele tău aşa. Ar fi putut să nu fie în stare să se oprească din băut. Din vocea ei răzbătea o notă de admiraţie.

— Ysabeau mi-a spus că membrii familiei de Clermont luptă pentru cei pe care-i iubesc.

— Mama lui va înţelege, dar cu Matthew lucrurile stau altfel. Trebuie să-şi scoată asta din organism – sângele tău, ce s-a întâmplat seara trecută, totul.

Pe Juliette. Numele rămase nerostit în aerul dintre noi.

Miriam reconectă perfuzia şi îi ajustă debitul.

— Marcus îl va duce în Canada. Va dura câteva ore până când Matthew va găsi pe cineva cu care să fie dispus să se hrănească, dar n-avem ce face.

— Sarah şi Em vor fi în siguranţă dacă ei pleacă amândoi?

— Avem un avans. Congregaţia nu şi-a imaginat niciodată că Juliette ar putea da greş. Gerbert este la fel de mândru ca şi Matthew, şi aproape la fel de infailibil. Le vor trebui câteva zile ca să se regrupeze. Miriam îngheţă brusc, cu o expresie vinovată pe chip.

— Aş vrea să vorbesc cu Diana, spuse Matthew calm din uşă.

Arăta groaznic. Foamea i se citea în unghiurile ascuţite ale feţei şi în petele vineţii de sub ochi.

Privi în tăcere cum Miriam ocoli patul meu improvizat şi închise uşile grele de coşciug în urma sa. Zăvoarele pocniră. Când se întoarse spre mine, privirea lui Matthew era îngrijorată.

Foamea de sânge se lupta cu instinctul său protector.

— Când pleci? am întrebat, sperând ca dorinţa mea să-i fie clară.

— Nu plec.

— Trebuie să îţi refaci forţele. Data viitoare, Congregaţia nu va trimite doar un vampir sau o vrăjitoare.

Mă întrebam câte alte fiinţe din trecutul lui Matthew ar fi putut răspunde chemării Congregaţiei. Am încercat să mă ridic în şezut.

— Acum eşti atât de experimentată într-ale războiului, *ma lionne,* încât le înţelegi strategiile?

Era imposibil să-i citeşti sentimentele pe faţă, dar vocea lui trăda un strop de amuzament.

— Am dovedit că nu putem fi înfrânţi uşor.

— Uşor? Era cât pe ce să dai ortul popii. Se aşează lângă mine pe perne.

— Şi tu la fel.

— Te-ai folosit de magie pentru a mă salva. Mi-am dat seama după miros – creţişoară şi ambră cenuşie.

— N-am folosit nimic. Nu voiam să ştie ce promisiune făcusem în schimbul vieţii lui.

— Fără minciuni. Matthew îmi prinse bărbia cu vârfurile degetelor. Dacă nu vrei să-mi spui, zi aşa. Secretele tale sunt ale tale. Dar fără minciuni.

— Nu sunt singura din familie care are secrete. Povesteşte-mi despre Juliette Durand.

Matthew îmi dădu drumul bărbiei şi se îndreptă agitat spre fereastră.

— Ţi-am spus deja că Gerbert ne-a prezentat. O răpise dintr-un bordel din Cairo, o adusese în pragul morţii de nenumărate ori înainte să o transforme în vampir, iar apoi o remodelase într-o persoană pe care eu trebuia s-o găsesc atrăgătoare. Nici acum nu ştiu dacă era nebună când a găsit-o Gerbert sau dacă a înnebunit după tot ce i-a făcut el.

— De ce?

Nu mi-am putut stăpâni neîncrederea din voce.

— Misiunea ei era să se strecoare în inima mea şi apoi în afacerile familiei. Gerbert şi-a dorit întotdeauna să fie unul dintre Cavalerii lui Lazăr, iar tatăl meu l-a refuzat în mod constant. După ce Juliette avea să descopere urzelile frăţiei şi orice alte informaţii utile despre familia de Clermont, era liberă să mă omoare. Gerbert a antrenat-o să fie şi ucigaşa, nu doar iubita mea. Matthew dezlipea vopseaua scorojită de pe tocul ferestrei.

— Când am întâlnit-o prima oară îşi ascundea mai bine boala. Mi-a luat mult timp să-i descopăr semnele. Baldwin şi Ysabeau n-au avut niciodată încredere în ea, iar Marcus o detesta. Dar eu… Gerbert a instruit-o bine. Îmi amintea de Louisa. La baza comportamentului ei imprevizibil părea să stea fragilitatea emoţională.

„Întotdeauna i-au plăcut lucrurile fragile“, mă avertizase Ysabeau. Matthew nu fusese atras doar sexual de Juliette. Sentimentele lui fuseseră mai profunde.

— Ai iubit-o cu adevărat.

Mi-am amintit ciudatul sărut al lui Juliette şi m-am cutremurat.

— Cândva. Demult. Din motive complet greşite, continuă Matthew. Am vegheat-o – de la o distanţă sigură – şi m-am asigurat că era îngrijită, din moment ce nu putea avea singură grijă de ea. După izbucnirea Primului Război Mondial a dispărut şi am crezut că a fost omorâtă. Nu mi-am imaginat niciodată că ar fi în viaţă pe undeva.

— În tot timpul cât tu ai urmărit-o, te urmărea şi ea.

Ochii atenţi ai lui Juliette îmi observaseră fiecare mişcare. Cu siguranţă, îl observase şi pe Matthew cu aceeaşi agerime.

— Dacă aş fi ştiut, nu i-aş fi permis niciodată să se apropie de tine. Matthew privea în gol la lumina palidă a dimineţii. Dar altceva trebuie să discutăm. Trebuie să-mi promiţi că nu vei mai folosi *niciodată* magia pentru a mă salva. Nu am intenţia să

trăiesc mai mult decât mi-e scris. Viaţa şi moartea sunt forţe puternice. Ysabeau a intervenit o dată pentru mine. Nu vreau să o mai faci. Şi nu-i cere lui Miriam – sau oricui altcuiva – să te transforme în vampir. Vocea îi era alarmant de rece. Matthew traversă camera până la mine cu paşi lungi şi rapizi. Nimeni – nici măcar eu – nu te va transforma în ceea ce nu eşti.

— Atunci trebuie să-mi promiţi şi tu ceva.

Matthew îşi miji ochii de neplăcere.

— Ce anume?

— Nu-mi cere niciodată să te părăsesc atunci când eşti în pericol, am spus eu vehement. Pentru că n-am s-o fac.

Matthew calculă ce ar însemna să-şi ţină o asemenea promisiune fără a mă pune în pericol. Iar eu eram la fel de intens preocupată de încercarea de a înţelege care dintre puterile mele, prea puţin cunoscute mie, trebuiau perfecţionate ca să-l pot proteja fără a-l incinera sau fără a mă îneca. Ne-am privit cu atenţie câteva momente. În cele din urmă, l-am mângâiat pe obraz.

— Du-te la vânătoare cu Marcus. O să fim în regulă câteva ore.

Avea o culoare nesănătoasă. Nu numai eu pierdusem mult sânge.

— Nu ar trebui să fii singură.

— Le am pe mătuşile mele, ca să nu mai vorbesc de Miriam. În Biblioteca Bodleiană mi-a spus că are dinţii la fel de ascuţiţi ca ai tăi. Şi o cred.

Acum ştiam mult mai multe despre dinţii vampirilor.

— Ne vom întoarce până la lăsarea întunericului, spuse el fără tragere de inimă, mângâindu-mă cu degetele pe obraz. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Aş vrea să vorbesc cu Ysabeau.

Sarah fusese distantă în dimineaţa aceea şi simţeam nevoia să aud o voce maternă.

— Desigur, spuse Matthew, ascunzându-şi surpriza în timp ce căuta telefonul în buzunar. Cineva îl recuperase din tufişuri. Formă numărul de la Sept-Tours cu o singură apăsare.

— *Maman?*

Din telefon năvăli un torent în franceză.

— E bine, o întrerupse Matthew cu voce liniştitoare. Diana vrea – mi-a cerut – să-ţi vorbească.

Urmă o tăcere, apoi un singur cuvânt tăios.

— *Oui.*

Matthew îmi înmânã telefonul.

— Ysabeau? Vocea mi se frânse, iar ochii mi se umplură brusc de lacrimi.

— Aici sunt, Diana. Vocea lui Ysabeau suna la fel de muzical ca întotdeauna.

— Aproape l-am pierdut.

— Ar fi trebuit să-l asculţi şi să fugi cât mai departe de Juliette. Tonul lui Ysabeau era tăios, dar apoi redeveni blând. Dar mă bucur că n-ai făcut-o.

Atunci am plâns de-a binelea. Înainte de a mă lăsa să-mi continui conversaţia, Matthew îmi îndepărtă părul de pe frunte, dându-mi şuviţa rebelă după ureche.

Faţă de Ysabeau mi-am putut exprima durerea şi recunoaşte greşeala de a n-o fi ucis pe Juliette de prima oară. I-am relatat tot – apariţia ei bruscă şi sărutul acela ciudat, teroarea care mă încercase când Matthew începuse să îmi soarbă sângele, ce simţeai când era cât pe ce să mori numai pentru a reveni brusc la viaţă. Mama lui Matthew înţelese, aşa cum ştiam că o să se întâmple. Singura dată când mă întrerupse a fost când i-am povestit despre fecioară şi despre bătrână.

— Deci zeiţa mi-a salvat fiul, murmură ea. Are simţul dreptăţii, ca şi simţul umorului. Dar este o poveste prea lungă pentru astăzi. Când vei veni data viitoare la Sept-Tours, ţi-o voi spune.

La auzul numelui castelului, dorul de casă mă săgetă puternic.

— Aş fi vrut să fiu acolo. Nu cred că există cineva în Madison care să mă poată învăţa tot ce trebuie să ştiu.

— Atunci trebuie găsit un alt profesor. Undeva trebuie să existe o fiinţă care te poate ajuta.

Ysabeau îmi dădu o serie de instrucţiuni clare – să îl ascult pe Matthew, să am grijă de el, să am grijă de mine şi să mă întorc la castel cât mai curând posibil. Am fost de acord cu toate cu o promptitudine necaracteristică şi am închis telefonul.

După ce aşteptă plin de tact câteva momente, Matthew deschise uşa şi intră în cameră.

— Mulţumesc, am spus eu, smiorcăindu-mă şi întinzându-i telefonul.

El clătină din cap.

— Păstrează-l. Sună-i pe Marcus sau pe Ysabeau la orice oră. Numerele lor sunt pe apelare rapidă, tastele doi şi trei. Îţi trebuie un telefon nou şi un ceas. Al tău nici măcar nu se mai încarcă.

Matthew mă aşează uşor pe perne şi mă sărută pe frunte.

— Miriam lucrează în sufragerie, dar va auzi şi cel mai mic zgomot.

— Sarah şi Em? am întrebat eu.

— Aşteaptă să te vadă, răspunse el cu un zâmbet.

După vizita mătuşilor mele am dormit câteva ore, până când un dor puternic de Matthew m-a făcut să mă trezesc.

Em se ridică din balansoarul recent recuperat al bunicii şi veni către mine cu un pahar de apă. Fruntea îi era brăzdată de riduri adânci, care nu existau acum câteva zile. Bunica stătea pe canapea, cu privirea aţintită asupra lambriului de lângă şemineu, aşteptând în mod evident un nou mesaj din partea casei.

— Unde e Sarah?

Mi-am strâns degetele în jurul paharului. Gâtul îmi era încă uscat, iar apa avea să fie mană cerească pentru el.

— A ieşit puţin.

Em îşi subţie gura delicată.

— Îl învinuieşte pe Matthew de tot ce s-a întâmplat.

Em îngenunche pe podea până când ochii ei ajunseră să privească drept într-ai mei.

— Asta nu are nimic de-a face cu Matthew. Ţi-ai oferit sângele unui vampir – unui vampir disperat, pe moarte. Îmi înăbuşi protestele cu o privire. Ştiu că nu e un vampir oarecare. Dar chiar şi aşa, Matthew te putea omorî. Iar Sarah este îngrozită pentru că nu te poate învăţa să îţi controlezi abilităţile.

— Sarah n-ar trebui să fie îngrijorată pentru mine. Ai văzut ce i-am făcut lui Juliette?

Em dădu din cap afirmativ.

— Am văzut şi alte lucruri.

Bunica îşi îndreptase acum atenţia asupra mea, şi nu asupra lambriului.

— Am văzut foamea din ochii lui Matthew în timp ce se hrănea din tine, continuă Em încet. Şi le-am văzut pe fecioară şi pe bătrână, de cealaltă parte a focului.

— Sarah le-a văzut? am şoptit, sperând că Miriam nu ne auzea.

Em clătină din cap.

— Nu. Matthew ştie?

— Nu.

Mi-am dat părul deoparte, liniştită de faptul că Sarah nu ştia tot ce se întâmplase seara trecută.

— Ce i-ai promis zeiţei în schimbul vieţii lui, Diana?

— Orice va vrea să-mi ia.

— Oh, scumpo! Chipul lui Em se schimonosi. Nu ar fi trebuit să faci asta. Nu poţi şti când va acţiona – sau ce-ţi va lua.

Bunica se legăna cu furie. Em privea mişcările sălbatice ale balansoarului.

— A trebuit, Em. Zeiţa nu a părut surprinsă. A părut inevitabil – cumva ca şi cum aşa ar fi trebuit să fie.

— Le-ai mai văzut pe fecioară şi pe bătrână înainte?

Am dat din cap.

— Am visat-o pe fecioară. Uneori mă simt de parcă aş fi înăuntrul ei, privind cum călăreşte sau vânează. Iar cu bătrâna m-am întâlnit în faţa salonului cel mare.

Te scalzi în ape adânci, Diana, murmură bunica. *Sper că ştii să înoţi.*

— Nu trebuie să apelezi la zeiţă pentru orice, mă avertiză Em. Sunt forţe puternice pe care nu le înţelegi încă.

— Dar nu eu am chemat-o. Mi-au apărut amândouă când am decis să-i dau lui Matthew sângele meu. M-au ajutat de bunăvoie.

Poate că sângele ăla nu-ţi aparţinea, ca să-l poţi da. Bunica se balansa mai departe înainte şi înapoi, făcând podeaua să scârţâie. *La asta te-ai gândit vreun moment*.?

— Îl cunoşti pe Matthew de numai câteva săptămâni. Dar îi urmezi ordinele atât de uşor şi eşti gata să mori pentru el. Sunt sigură că înţelegi îngrijorarea lui Sarah. Diana pe care o cunoaştem noi de atâta timp nu mai este.

— Îl iubesc, am spus vehement. Şi el mă iubeşte. Am dat la o parte numeroasele secrete ale lui Matthew – Cavalerii lui Lazăr, Juliette, chiar şi pe Marcus –, temperamentul său feroce şi nevoia lui de a controla totul şi pe toţi cei din jurul lui.

Dar Em ştia ce gândeam. Clătină din cap.

— Nu le poţi ignora, Diana. Ai încercat să faci acelaşi lucru cu

magia ta, dar te-a găsit până la urmă. Acele laturi ale lui Matthew pe care nu le placi şi nu le înţelegi te vor găsi. Nu te poţi ascunde pentru totdeauna. Mai ales acum.

— Ce vrei să spui?

— Sunt prea multe făpturi interesate de acest manuscris şi de tine, şi de Matthew. Le simt apropiindu-se de casa asta şi de tine. Nu ştiu de care parte a acestei lupte se află, dar al şaselea simţ îmi spune că nu mai e mult până când vom afla.

Em aranjă pledul în jurul meu şi, după ce mai puse un buştean pe foc, părăsi camera.

Mă trezi mirosul distinct, de mirodenii, al soţului meu.

— Te-ai întors, am spus, frecându-mă la ochi.

Matthew părea odihnit, iar pielea îi revenise la culoarea ei normală, perlată.

Se hrănise. Cu sânge de om.

— Şi tu. Îmi luă mâna şi o duse la buze. Miriam spunea că ai dormit aproape toată ziua.

— Sarah e acasă?

— Toată lumea e prezentă la apel. Îmi oferi un zâmbet strâmb. Chiar şi Tabitha.

Am cerut să-i văd şi Matthew mă deconectă de la perfuzie fără să se opună. Când picioarele mele se dovediră prea nesigure ca să mă poarte până în camera de zi, mă luă pur şi simplu pe sus şi mă duse până acolo.

Em şi Marcus mă aşezară ceremonios pe canapea. M-am simţit imediat extenuată de lucruri cu totul obişnuite, conversaţia calmă şi cea mai recentă selecţie de Filme *noir* pe ecranul televizorului. Matthew mă ridică din nou.

— Ne ducem sus, anunţă el.

— Ne vedem dimineaţă.

— Vrei să aduc perfuzia Dianei? întrebă Miriam ascuţit.

— Nu. N-are nevoie de ea. Vocea lui Matthew sună răstit.

— Mulţumesc că nu mă legi de toate alea, i-am spus în timp ce mă ducea prin holul din faţă.

— Încă eşti slăbită, dar corpul tău e remarcabil de rezistent pentru o fiinţă cu sânge cald, spuse Matthew urcând scările. Cred că e recompensa pentru că eşti un perpetuum mobile.

După ce stinse lumina, m-am cuibărit lângă corpul lui cu un oftat mulţumit, cu degetele răsfirate posesiv pe pieptul său.

Lumina lunii răzbătând prin ferestre îi reflecta noile cicatrice. Deja păleau dinspre roz spre alb.

Oricât de obosită eram, rotiţele minţii lui Matthew se învârteau cu atâta furie, încât mi-era imposibil să dorm. Din felul în care ţinea gura strânsă şi din sclipirea vie a ochilor lui se vedea clar că încerca să traseze drumul nostru viitor, exact cum promisese cu o noapte înainte.

— Spune-mi, am izbucnit când suspansul deveni insuportabil.

— Ne trebuie timp, spuse el gânditor.

— Congregaţia nu cred că ne va da prea mult.

— Atunci ne vom face rost singuri de el. Vocea sa era aproape de neauzit. Vom călători în timp.

Capitolul 39

A doua zi de dimineaţă am coborât scările doar până la jumătate înainte de a ne opri să ne odihnim, dar eram hotărâtă să ajung la bucătărie prin propriile puteri. Spre surpriza mea, Matthew nu încercă să mă facă să mă răzgândesc. Ne-am aşezat pe treptele tocite de lemn, într-o tăcere binevoitoare. O lumină palidă, apoasă pătrundea prin panourile vitrate ondulate din jurul uşii principale, semn al unei zile însorite. Din camera de zi se auzea clinchetul pieselor de scrabble.

— Când vrei să le spui? am întrebat.

Deocamdată nu avea multe de divulgat – chibzuia încă elementele de bază ale planului.

— Mai târziu, spuse el, aplecându-se spre mine.

M-am înclinat şi eu spre el, ca să stăm umăr lângă umăr.

— Sarah va fi îngrozită când va auzi – oricâtă cafea ar bea. M-am prins de balustradă şi m-am ridicat în picioare cu un oftat.

— Hai să încercăm din nou.

În camera de zi, Em îmi aduse prima ceaşcă de ceai pe ziua aceea. Am sorbit-o pe canapea, în timp de Matthew şi Marcus plecau să-şi facă plimbarea, cu binecuvântarea mea tacită. Era bine să petreacă împreună cât mai mult timp înainte de plecarea noastră.

După ceai, Sarah îmi pregăti faimoasa ei omletă. Adăugase o mulţime de ceapă, ciuperci şi brânză, iar deasupra o lingură de salsa. Îmi puse în faţă o farfurie aburindă.

— Mulţumesc, Sarah.

M-am pus pe treabă fără să mai aştept vreo invitaţie.

— Nu numai Matthew are nevoie de hrană şi de odihnă.

Sarah privi pe fereastră către livadă, unde se plimbau cei doi vampiri.

— Mă simt mult mai bine astăzi, am spus, ronţăind o bucată de pâine prăjită.

— Se pare că cel puţin ţi-a revenit pofta de mâncare.

Deja în muntele de ouă apăruse un crater semnificativ.

La revenirea lui Matthew şi a lui Marcus eram la a doua farfurie de mâncare. Amândoi păreau sumbri, dar Matthew scutură din cap când l-am privit curioasă.

Se părea că nu discutaseră despre planurile noastre de a călători în timp. Altceva le provocase ursuzenia. Matthew trase

un taburet, desfăcu ziarul şi se concentră asupra ştirilor. Eu am mâncat ouăle şi pâinea prăjită, am mai făcut ceai şi am aşteptat momentul prielnic, în timp ce Sarah spăla şi punea farfuriile în dulap.

În cele din urmă, Matthew împături ziarul şi îl aşeză alături.

— Aş vrea să merg în pădure. Acolo unde a murit Juliette, am anunţat eu.

Matthew se ridică în picioare.

— Trage Range Roverul la uşă.

— E o nebunie, Matthew. E prea devreme.

Marcus se întoarse către Sarah, aşteptând susţinere.

— Lasă-i să meargă, spuse mătuşa mea. Dar Diana trebuie să se îmbrace mai bine. E frig afară.

Em apăru în cameră, cu o expresie de nedumerire pe chip.

— Aşteptăm oaspeţi? Casa aşa crede.

— Glumeşti! am spus. Casa n-a mai adăugat nicio cameră de la ultima reuniune de familie. Unde este?

— Între baie şi magazie.

Em arătă spre tavan. *Ţi-am spus că nu e vorba numai despre tine şi Matthew,* zise ea în tăcere, în timp ce urcam cu toţii la etaj pentru a vedea transformarea. *Rareori dau greş premoniţiile mele.*

Camera nou apărută avea un pat vechi de alamă cu enorme bile şlefuite în fiecare colţ, nişte draperii roşii cadrilate, foarte uzate, pe care Em insistă să le scoată imediat, un covor în tonuri nepotrivite de maro şi vineţiu, un lavabou vechi cu un vas roz, ciobit şi un urcior. Niciunul dintre noi nu recunoscu nici măcar un singur obiect.

— De unde au venit toate astea? întrebă Miriam uimită.

— Cine ştie unde ţine casa lucrurile astea?

Sarah se aşeză pe pat şi sări viguros. Salteaua îi răspunse cu o serie de scârţâituri ofensate.

— Cea mai faimoasă ispravă a casei a avut loc în jurul zilei când am împlinit treisprezece ani, mi-am amintit cu un zâmbet. Atunci a creat un număr record de patru dormitoare şi un salon victorian.

— Şi un set de porţelan Blue Willow pentru douăzeci şi patru de persoane, îşi aminti Em. Avem încă vreo câteva ceşti de ceai, deşi majoritatea pieselor mai mari au dispărut din nou când ne-au plecat rudele.

După ce toată lumea inspectă camera cea nouă şi magazia alăturată, acum considerabil mai mică, m-am schimbat şi am coborât, cu popasurile de rigoare, la parter, apoi către Range Rover. Când ne-an apropiat de locul unde Juliette îşi găsise sfârşitul, Matthew opri maşina. Anvelopele grele se afundarăm solul moale.

— Nu ai vrea să mergem pe jos până acolo? sugeră el. Putem merge încet.

Era altfel în dimineaţa aceasta.

Nu mă răsfăţa şi nici nu îmi spunea ce să fac.

— Ce s-a schimbat? l-am întrebat în timp ce ne apropiam de bătrânul stejar.

— Te-am văzut luptând, zise el calm. Pe câmpul de bătălie, chiar şi cei mai curajoşi bărbaţi cedează în faţa fricii. Pur şi simplu nu mai pot lupta, nici măcar pentru a se salva.

— Dar şi eu am fost paralizată.

Părul îmi căzu pe faţă, ca să mi-o ascundă.

Matthew se opri. Degetele lui mă strânseră de braţ, oprindu-mă şi pe mine din mers.

— Sigur că ai fost paralizată. Erai pe cale să iei o viaţă. Dar nu ţi-e teamă de moarte.

— Nu.

Trăisem cu moartea alături – uneori mi-o şi dorisem – încă de la şapte ani.

Matthew mă răsuci cu faţa spre el.

— După La Pierre, Satu te-a lăsat învinsă şi nesigură. Toată viaţa te-ai ascuns de propriile temeri. Nu eram sigur că vei putea lupta dacă va trebui. Acum nu mai trebuie decât să te ţin departe de riscurile inutile. Ochii îi alunecară pe gâtul meu.

Porni înainte, trăgându-mă uşor după el. Un smoc de iarbă înnegrită ne dădu de ştire că ajunseserăm în poiană. M-am oprit, iar Matthew dădu drumul braţului meu.

Urmele lăsate de foc duceau la bucata de pământ unde căzuse Juliette. Pădurea era straniu de tăcută, fără cântece de păsări sau alte semne de viaţă. Am cules de pe jos o bucată de lemn carbonizată, care se transformă în cenuşă între degetele mele.

— Nu o cunoşteam pe Juliette, dar în acel moment am urât-o destul pentru a o ucide. Ochii ei verzi-căprui aveau să mă bântuie mereu din umbra copacilor.

Am urmărit linia lăsată de arcul de foc conjurat de mine până la locul unde fecioara şi bătrâna fuseseră de acord să mă ajute să-l salvez pe Matthew. M-am uitat în sus, spre stejar, şi am rămas cu gura căscată.

— A început de ieri. Matthew îmi urmărise privirea. Sarah spune că ai supt viaţa din el.

Deasupra mea, crengile copacului crăpaseră şi se ofileau. Ramuri goale se despărţeau repetat, în forme care aminteau de coarnele unui cerb. Frunze maronii îmi cădeau la picioare. Matthew supravieţuise pentru că luasem vitalitatea copacului şi o transmisesem, prin venele mele, în organismul lui de vampir. Scoarţa aspră a stejarului simboliza permanenţa, dar acum din el nu mai rămăsese decât un trunchi golit.

— Puterea cere întotdeauna un preţ, spuse Matthew, fie că e magică, fie că nu.

— Ah, ce am făcut? Moartea unui copac nu avea să fie suficientă ca să-mi plătesc datoriile faţă de zeiţă. Pentru prima dată mă temeam de târgul făcut.

Matthew străbătu poiana şi mă prinse în braţe. Ne-am îmbrăţişat, cunoscând cu intensitate toate cele pe care aproape că le pierduserăm.

— Mi-ai promis că vei fi mai puţin nesăbuită. În vocea lui Matthew se simţea mânia.

Şi eu eram furioasă pe el.

— Ar fi trebuit să fii indestructibil.

Îşi sprijini fruntea de a mea.

— Ar fi trebuit să îţi povestesc despre Juliette.

— Da, ar fi trebuit. Aproape că mi te-a furat.

Pulsul îmi vibra sub bandajul de pe gât. Matthew îşi puse degetul mare pe locul unde muşcase prin carne şi muşchi, iar atingerea sa era neaşteptat de caldă.

— A fost mult prea aproape.

Îşi trecea degetele prin părul meu, apăsându-şi buzele de ale mele. Apoi am stat în tăcere, inimă lângă inimă.

— În clipa când i-am luat viaţa, Juliette a devenit parte din mine – pentru totdeauna.

Matthew îmi mângâie părul.

— Moartea are propria magie puternică.

Liniştindu-mă, am adresat în gând o mulţumire zeiţei, nu numai pentru viaţa lui Matthew, ci şi pentru a mea.

Am mers împreună spre Range Rover, dar la jumătatea drumului m-am poticnit de oboseală. Matthew mă luă în cârcă şi mă purtă astfel tot restul drumului.

Sarah era aplecată deasupra biroului său când am ajuns acasă. Dădu fuga afară şi deschise portiera maşinii cu o viteză pe care i-ar fi invidiat-o chiar şi un vampir.

— Fir-ar să fie, Matthew! spuse ea, văzându-mi expresia extenuată.

Mă duseseră împreună în casă, înapoi pe canapeaua din camera de zi, unde mi-am pus capul în poala lui Matthew. Sunetele calme ale activităţii din jur mă adormiră. Ultimele lucruri pe care mi le-am amintit clar au fost mirosul de vanilie şi sunetul mixerului vechi al lui Em.

Matthew mă trezi pentru prânz, care consta dintr-o supă de legume. Expresia de pe faţa lui sugera că în scurt timp voi avea nevoie de o hrană mai substanţială. Era pe cale să comunice familiilor noastre planul.

— Eşti gata, *mon coeur?* mă întrebă.

Am dat din cap, luând ultimele înghiţituri de mâncare. Marcus întoarse capul în direcţia noastră.

— Vrem să vă spunem ceva, anunţă Matthew.

Noua tradiţie a familiei era ca toată lumea să se îndrepte către sufragerie ori de câte ori trebuia discutat ceva important. După ce ne-am strâns, toţi ochii se aţintiră către Matthew.

— Ce aţi hotărât? întrebă Marcus direct.

Matthew inspiră adânc şi începu.

— Trebuie să plecăm undeva unde Congregaţiei nu-i va fi uşor să vină după noi, unde Diana va avea timp şi profesori care s-o ajute să-şi stăpânească puterile.

Sarah râse înăbuşit.

— Şi care este acest loc unde există vrăjitoare puternice, răbdătoare, pe care nu le deranjează să aibă un vampir prin preajmă?

— Nu m-am gândit la un loc anume, spuse Matthew enigmatic. O vom ascunde pe Diana în *timp.*

Deodată, toţi începură să strige. Matthew mă luă de mână.

— *Courage,* am murmurat în franceză, repetându-i sfatul dat când am întâlnit-o pe Ysabeau.

Pufni şi îmi adresă un zâmbet feroce.

Aveam o oarecare înţelegere pentru neîncrederea lor

contrariată. Noaptea trecută, când stăteam în pat, propria mea reacţie fusese destul de asemănătoare. Întâi insistasem că era imposibil, apoi pusesem o mie de întrebări legate de momentul şi locul precis unde vom merge.

Îmi explicase ceea ce putuse şi el – adică nu cine ştie ce.

— Tu vrei să-ţi foloseşti magia, dar acum te foloseşte ea pe tine. Ai nevoie de un profesor, de cineva mai priceput decât Sarah sau Emily. Nu e vina lor că nu te pot ajuta. Vrăjitoarele erau altfel în trecut. Mare parte din cunoştinţele lor s-au pierdut.

— Unde? Când? şoptisem în întuneric.

— Nu foarte departe – deşi trecutul apropiat are riscurile lui –, dar destul de departe pentru a putea găsi o vrăjitoare care să te înveţe. Întâi trebuie să vorbim cu Sarah şi să aflăm dacă putem face asta în siguranţă. Apoi va trebui să găsim trei obiecte care să ne ducă în vremurile potrivite.

— Pe noi? întrebasem surprinsă. Nu te voi găsi acolo, pur şi simplu?

— Nu şi dacă există alternativă. Pe atunci nu eram cel care sunt acum şi nu cred că ai fi în siguranţă cu cel care am fost.

Chipul i se destinsese de uşurare după ce încuviinţasem. Cu câteva zile în urmă respinsese ideea călătoriei în timp. Se părea totuşi că riscurile de a rămâne pe loc erau chiar mai grave.

— Ce vor face ceilalţi? întrebasem.

Matthew îşi plimbase uşor degetul mare peste venele de pe dosul mâinii mele.

— Miriam şi Marcus se vor întoarce la Oxford. Congregaţia te va căuta mai întâi aici. Ar fi mai bine dacă Sarah şi Em ar pleca, cel puţin pentru o vreme. Crezi că ar fi de acord să meargă la Ysabeau? se întrebase Matthew.

La o primă privire părea o idee ridicolă. Sarah şi Ysabeau sub acelaşi acoperiş? Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât situaţia părea mai puţin implauzibilă.

— Nu ştiu, cugetasem eu.

Apoi se ivise o nouă îngrijorare. Marcus. Nu înţelesesem eu pe deplin complicaţiile Cavalerilor lui Lazăr, dar cum Matthew ar fi lipsit, Marcus ar fi trebuit să facă faţă unei responsabilităţi şi mai mari.

— Nu există altă cale, spusese Matthew în întuneric, liniştindu-mă cu un sărut.

Exact asta voia acum Em să conteste.

— Trebuie să existe o altă cale, protestă ea.

— Am încercat să găsesc una, Emily, spuse Matthew pe un ton de scuză.

— Unde – sau mai exact *când* – aveţi de gând să plecaţi? Diana nu se va putea amesteca pur şi simplu în lumea de atunci. E prea înaltă.

Miriam îşi privea mâinile micuţe.

— Indiferent dacă Diana se poate amesteca sau nu, e prea periculos, spuse Marcus cu fermitate. Aţi putea nimeri în mijlocul unui război. Sau al unei epidemii.

— Sau al unei vânători de vrăjitoare. Miriam nu o spusese cu răutate, dar trei capete se întoarseră totuşi cu indignare.

— Sarah, tu ce părere ai? întrebă Matthew. Dintre toate făpturile din încăpere, ea era cea mai calmă.

— O s-o duci într-un timp în care va găsi o vrăjitoare care s-o poată ajuta?

— Da.

Sarah închise o clipă ochii, apoi îi deschise.

— Voi doi nu sunteţi în siguranţă aici. Juliette Durand ne-a dovedit-o. Dacă nu sunteţi în siguranţă la Madison, atunci nu sunteţi în siguranţă nicăieri.

— Mulţumesc.

Matthew deschise gura să mai spună ceva, dar Sarah ridică mâna.

— Nu îmi promite nimic, spuse ea cu voce încordată. Fii precaut pentru binele ei, dacă nu pentru al tău.

— Acum nu ne rămâne decât să organizăm călătoria în timp cât mai bine, schimbă Matthew expeditiv subiectul. Diana va avea nevoie de trei lucruri dintr-un anumit timp şi loc pentru a ajunge acolo în siguranţă.

Sarah încuviinţă, dând din cap.

— Pot fi eu unul dintre lucruri? o întrebă el.

— Ai puls? Te simţi cumva un lucru?

A fost una dintre cele mai bine intenţionate afirmaţii făcute vreodată de Sarah despre vampiri.

— Dacă aveţi nevoie de lucruri vechi drept călăuze, puteţi foarte bine să le luaţi pe acestea.

Marcus trase de un şnur subţire din piele de sub gulerul cămăşii şi îl scoase pe după cap. Era împodobit cu un amestec bizar de articole, între care un dinte, o monedă, o grămăjoară cu

reflexe negre şi aurii şi un fluier uzat de argint. I-l aruncă lui Matthew.

— Nu ai luat ăsta de la o victimă a febrei galbene? întrebă Matthew, atingând dintele.

— În New Orleans, răspunse Marcus. Epidemia din 1819.

— New Orleans iese din discuţie, spuse Matthew tăios.

— Îmi închipui. Marcus îmi aruncă o privire, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către tatăl său. Ce zici de Paris? Ai acolo unul dintre cerceii lui Fanny.

Degetele lui Matthew atinseră o mică piatră roşie montată în filigran de aur.

— Eu şi Philippe te-am trimis în afara Parisului, la fel şi pe Fanny. Epoca aia a fost numită a Terorii, îţi aminteşti? Nu e un loc potrivit pentru Diana.

— Voi doi v-aţi făcut griji pentru mine ca două babe. Trecusem deja printr-o revoluţie. În plus, dacă vreţi cu tot dinadinsul un loc sigur în trecut, veţi avea mult de furcă până să găsiţi unul, bodogăni Marcus. Faţa i se lumină. Philadelphia?

— Nu am fost în Philadelphia cu tine, şi nici în California, spuse Matthew grăbit, înainte ca fiul său să poată spune ceva. Ar fi de preferat să mergem într-un timp şi un loc pe care să le cunosc.

— Chiar dacă vei şti unde putem să mergem, Matthew, nu sunt sigură că voi reuşi.

Decizia de a sta departe de magie îmi revenea.

— Eu cred că vei reuşi, spuse Sarah fără menajamente. Asta ai făcut toată viaţa. Când erai bebeluş, când erai copil şi te jucai de-a v-aţi ascunselea cu Stephen, şi chiar şi în adolescenţă. Îţi aminteşti toate dimineţile acelea când te scoteam din pădure şi trebuia să te spălăm ca să ajungi la timp la şcoală? Ce crezi că făceai atunci?

— În mod evident, nu călătoream în timp, am spus cu francheţe. Detaliile acestei puteri mă îngrijorează încă. Unde dispare corpul meu cât timp sunt în altă parte?

— Cine ştie? Dar nu te îngrijora. Asta li se întâmplă tuturor. Mergi cu maşina la muncă şi nu îţi aminteşti cum ai ajuns acolo. Sau trece toată după-amiaza şi habar nu mai ai ce ai făcut. De câte ori se petrece aşa ceva, poţi să bagi mâna-n foc că un călător în timp e pe-acolo, explică Sarah.

Ideea părea să nu o deranjeze deloc.

Matthew îmi simţi neliniştea şi mă luă de mână.

— Einstein a spus că toţi fizicienii sunt conştienţi că distincţia dintre trecut, prezent şi viitor este doar ceea ce el numea „o iluzie care dăinuie cu încăpăţânare”. Nu credea numai în minuni şi în miracole, ci şi în elasticitatea timpului.

În uşă se auzi o bătaie ezitantă.

— Nu am auzit nicio maşină, spuse Miriam îngrijorată, ridicându-se în picioare.

— E Sammy, a venit pentru banii de ziare.

Em se ridică neauzit de pe scaun.

Am aşteptat în tăcere până ce traversă holul. Scândurile podelei protestară sub picioarele ei. Din felul în care apăsau cu mâinile pe suprafaţa de lemn a mesei, îţi puteai da seama că Matthew şi Marcus erau gata să zboare şi ei către uşă.

Aerul rece pătrunse în sufragerie.

— Da? întrebă Em cu o voce nedumerită.

Într-o secundă, Marcus şi Matthew se ridicară şi veniră lângă ea, însoţiţi de Tabitha, care avea de gând să-l susţină pe şeful haitei în importanta sa misiune.

— Nu e băiatul cu ziarele, spuse Sarah inutil, privind scaunul gol de lângă mine.

— Sunteţi Diana Bishop? întrebă o voce gravă masculină, cu un accent străin care-mi era familiar, cu vocale plate însoţite de o uşoară tărăgănare.

— Nu, sunt mătuşa ei, răspunse Em.

— Vă putem ajuta cu ceva?

Vocea lui Matthew avea un ton rece, dar politicos.

— Mă numesc Nathaniel Wilson, iar aceasta este soţia mea, Sophie. Ni s-a spus că o putem găsi aici pe Diana Bishop.

— Cine v-a spus asta? întrebă Matthew încet.

— Mama lui – Agatha.

M-am ridicat, îndreptându-mă către uşă.

Vocea vizitatorului îmi reaminti de femeia-demon de la Blackwells, designer de modă în Australia, cea care avea minunaţii ochi căprui.

Miriam încercă să-mi blocheze calea spre hol, dar se dădu deoparte când îmi văzu expresia. Cu Marcus nu a fost la fel de uşor. Mă prinse de braţ şi mă reţinu în umbra scării.

Privirea lui Nathaniel mă atinse uşor pe faţă. Avea douăzeci şi ceva de ani, păr deschis la culoare, ochi ciocolatii, gură mare şi

trăsăturile fine ale mamei sale. Dar, în vreme ce Agatha era bine făcută şi zveltă, el era aproape la fel de înalt ca Matthew, cu umeri laţi şi şolduri înguste, ca de înotător. Pe un umăr îi atârna un rucsac enorm.

— Eşti Diana Bishop? întrebă el.

Lângă Nathaniel apăru brusc faţa unei femei. Era dulce şi rotundă, cu ochi căprui inteligenţi şi bărbie cu gropiţă. Şi ea avea puţin peste douăzeci de ani, iar tensiunea uşoară, insinuantă, a privirii îmi sugera că şi ea era demon.

În timp ce mă studia, pe umăr îi căzu o coadă lungă împletită, de culoare şatenă.

— Ea e, spuse tânăra. Accentul molcom trăda originea sudistă. Arată la fel ca în visele mele.

— E în regulă, Matthew, am spus eu.

Cei doi demoni nu erau mai periculoşi pentru mine decât Marthe sau Ysabeau.

— Deci tu eşti vampirul, spuse Nathaniel, scrutându-l pe Matthew. Mama m-a avertizat asupra ta.

— Ar trebui să-i dai ascultare, sugeră Matthew, cu o voce periculos de calmă.

Nathaniel nu păru impresionat.

— Mi-a spus că nu vei fi prea bucuros să primeşti vizita fiului unui membru al Congregaţiei. Dar eu nu mă aflu aici în numele lor. Am venit din cauza lui Sophie. Îşi luă soţia pe după umeri cu un gest protector, iar ea tremură şi se trase mai aproape de el. Niciunul nu era îmbrăcat pentru toamna newyorkeză. Nathaniel purta o jachetă veche, iar Sophie nu avea pe ea decât o helancă şi un pulover împletit de mână, care îi ajungea până la genunchi.

— Amândoi sunt demoni? mă întrebă Matthew.

— Da, am răspuns, deşi ceva mă făcea să ezit.

— Şi tu eşti vampir? îl întrebă Nathaniel pe Marcus.

Marcus îi aruncă un rânjet feroce.

— Cu voia dumneavoastră.

Sophie mă împungea uşor cu privirea aceea caracteristică demonilor, dar am simţit pe piele şi o uşoară furnicătură. Mâna i se întinse posesiv peste burtă.

— Eşti însărcinată! am strigat eu.

Marcus era atât de surprins încât îşi slăbi strânsoarea. Matthew mă prinse în timp ce treceam pe lângă el. Casa, agitată

de apariţia celor doi vizitatori şi de mişcarea bruscă a lui Matthew, îşi exprimă nemulţumirea în mod vădit, trântind uşile de la salonul cel mare.

— Pe mine mă simţi, spuse Sophie, trăgându-se câţiva centimetri mai aproape de soţul său. Ai mei erau vrăjitori, dar eu am ieşit aiurea.

Sarah veni în hol, îi văzu pe vizitatori şi îşi ridică mâinile în aer.

— O luăm de la capăt. V-am spus că nu va trece mult până când la Madison vor apărea demoni. Casa însă ştie mai bine ca noi cum stau lucrurile. Dacă tot sunteţi aici, mai bine intraţi, e frig afară.

La intrarea demonilor, casa gemu, ca şi când i-ar fi fost silă de noi.

— Nu vă temeţi, am spus, încercând să-i liniştesc. Casa ne-a anunţat că veţi sosi, indiferent ce sunete scoate acum.

— Casa bunicii era exact la fel, zâmbi Sophie. Vechea casă a familiei Norman din Seven Devils. De acolo sunt. Oficial face parte din Carolina de Nord, dar tata spunea că nimeni nu s-a obosit să le-o spună şi celor din oraş. Suntem un fel de naţiune autonomă.

Uşile salonului cel mare se deschiseră larg, dezvăluind-o pe bunica şi încă trei sau patru membri ai familiei Bishop. Toţi urmăreau cu interes ceea ce se petrecea. Băiatul cu coşul de zmeură ne făcu semn cu mâna. Sophie îi făcu şi ea cu mâna, sfioasă.

— Şi bunica avea fantome, spuse ea calmă.

Fantomele, plus cei doi vampiri neprietenoşi şi o casă mult extrovertită, erau prea mult pentru Nathaniel.

— Nu vom sta mai mult decât trebuie, Sophie. Ai venit să-i dai ceva Dianei. Dă-i şi hai să ne vedem de drum, spuse Nathaniel.

Exact în acel moment, Miriam ieşi din umbră lângă sufragerie, cu braţele încrucişate pe piept. Nathaniel făcu un pas înapoi.

— Întâi vampiri. Acum demoni. Ce mai urmează? mormăi Sarah. Se întoarse către Sophie. Deci eşti însărcinată în cinci luni?

— Copilul a mişcat săptămâna trecută, răspunse Sophie, odihnindu-şi ambele mâini pe pântece. Atunci ne-a spus Agatha unde o putem găsi pe Diana. Ea nu ştia despre familia mea. Te visez de câteva luni. Şi nu ştiu ce anume a văzut Agatha, dar a

fost foarte speriată.

— Despre ce vise e vorba? întrebă Matthew cu voce ascuţită.

— S-o lăsăm pe Sophie să se aşeze înainte de a o supune inchiziţiei.

Sarah preluă calm comanda. Em, ne poţi aduce nişte fursecuri? Şi lapte?

Em se îndreptă spre bucătărie, de unde am auzit zornăitul distant al paharelor.

— S-ar putea să fie visele mele sau s-ar putea să fie ale ei.

Sophie îşi privi abdomenul, în timp ce Sarah o conducea împreună cu Nathaniel şi mai adânc înăuntrul casei. Se uită peste umăr, la Matthew.

— Ea e vrăjitoare. Probabil de-asta s-a îngrijorat mama lui Nathaniel.

Toţi ochii se aţintiră asupra ridicăturii de sub puloverul albastru al lui Sophie.

— În sufragerie, spuse Sarah pe un ton autoritar. Toată lumea în sufragerie.

Matthew mă reţinu în spate.

— Sosirea asta chiar acum mi se pare prea bine ticluită. Te rog, nu spune nimic despre călătoria în timp în faţa lor.

— Sunt inofensivi, Matthew.

Instinctul îmi spunea asta.

— Nimeni nu este inofensiv, şi cu siguranţă, nu fiul Agathei Wilson.

Tabitha, aşezată lângă Matthew, miorlăi aprobator.

— Veniţi şi voi doi sau trebuie să vă târăsc în sufragerie? strigă Sarah.

— Venim, venim, spuse Matthew uşor.

Sarah stătea în capul mesei. Arătă spre scaunele goale aflate la dreapta sa.

— Staţi jos.

Ne-am aşezat în faţa Sophiei şi a lui Nathaniel, care erau despărţiţi de Marcus printr-un scaun neocupat. Fiul lui Matthew se uita cu atenţie când la tatăl său, când la cei doi demoni. Eu şedeam între Matthew şi Miriam, care îl priveau amândoi ţintă pe Nathaniel. Când intră, Em ducea o tavă cu vin, lapte, boluri cu coacăze şi nuci şi un platou imens cu fursecuri.

— Dumnezeule, fursecurile mă fac să-mi doresc cu disperare să mai fiu o fiinţă cu sânge cald, spuse Marcus respectuos,

apucând un disc auriu presărat cu bucăţele de ciocolată şi adulmecându-l. Miros grozav, dar au un gust oribil.

— Atunci serveşte-te din astea, spuse Em, împingându-i un bol cu nuci. Sunt glazurate cu vanilie şi zahăr. Nu sunt fursecuri, dar seamănă. Îi înmână şi o sticlă de vin şi un tirbuşon. Deschide-o şi toarnă-i tatălui tău.

— Mulţumesc, Em, spuse Marcus cu gura plină de nuci, scoţând deja dopul sticlei. Eşti cea mai tare.

Sarah o privi intens pe Sophie cum bea cu nesaţ din paharul cu lapte şi mănâncă un fursec. Când se întinse după al doilea, mătuşa mea se întoarse spre Nathaniel.

— Şi unde vă e maşina?

După tot ce se întâmplase, era o întrebare ciudată pentru a deschide conversaţia.

— Am venit pe jos. Nathaniel nu se atinsese de nimic de pe tava lui Em.

— De unde? întrebă Marcus incredul, întinzându-i lui Matthew un pahar de vin. Văzuse suficient împrejurimile pentru a şti că nu se afla nimic la o distanţă rezonabilă de mers pe jos.

— Am venit cu maşina cu un prieten de la Durham la Washington, explică Sophie. Apoi am luat trenul din D.C. către New York. Nu mi-a plăcut prea mult oraşul.

— Am luat trenul spre Albany, apoi până la Syracuse. Autocarul ne-a lăsat în Cazenovia. Nathaniel îşi puse mâna pe braţul Sophiei, în semn de avertisment.

— Nu vrea să vă spun că am făcut autostopul, comentă Sophie cu un zâmbet. Doamna şoferiţă ştia unde se află casa. Copiilor le place să vină aici de Halloween pentru că sunteţi vrăjitoare adevărate. Sophie mai luă o gură de lapte. Nu că am fi avut nevoie de îndrumare. Casa asta are o energie enormă. N-am fi putut s-o confundăm.

— Există vreun motiv pentru care aţi venit pe o rută aşa indirectă? îl întrebă Matthew pe Nathaniel.

— Ne-a urmărit cineva până în New York, dar eu şi Sophie ne-am urcat din nou în trenul de Washington şi atunci şi-au pierdut interesul, se zbârli Nathaniel.

— Apoi am coborât din tren la New Jersey şi ne-am întors în oraş. Bărbatul din gară ne-a spus că turiştii greşesc mereu direcţia în care trebuie să ia trenul. Nici măcar nu ne-au mai taxat, nu-i aşa, Nathaniel? Sophie părea mulţumită de primirea

caldă de care se bucuraseră din partea căilor ferate.

Matthew continua interogatoriul lui Nathaniel.

— Şi unde staţi?

— Vor sta aici. Vocea lui Em avea o tonalitate ascuţită. Nu au maşină, iar casa a creat o cameră pentru ei. În plus, Sophie trebuie să discute cu Diana.

— Aşa aş vrea. Agatha spunea că ne poţi ajuta. Ceva despre o carte pentru copil, spuse Sophie încet.

Ochii lui Marcus se îndreptară fulgerător spre pagina din *Ashmole 782,* a cărei margine ieşea de sub graficul cu ierarhia Cavalerilor lui Lazăr. Strânse rapid hârtiile într-un teanc ordonat, mutând un set inofensiv de rezultate ADN deasupra.

— Ce carte, Sophie? am întrebat.

— Noi nu i-am spus Agathei că ai mei sunt vrăjitori. Eu nu i-am spus nici măcar lui Nathaniel – până când a venit acasă la mine pentru a-mi cunoaşte tatăl. Eram împreună de aproape patru ani la vremea aceea, tata era bolnav şi nu-şi mai putea controla magia. N-am vrut ca Nathaniel să se sperie. Oricum, când ne-am căsătorit, ne-am gândit că era mai bine să nu facem mare tevatură. Agatha era deja membră în Congregaţie pe atunci şi vorbea mereu despre regulile de segregare şi despre ce se întâmplă când sunt încălcate. Sophie scutură din cap. Niciodată nu le-am înţeles.

— Cartea? am repetat, încercând să ghidez conversaţia cu delicateţe.

— Ah, da.

Fruntea lui Sophie se încreţi de concentrare. Amuţi.

— Mama este încântată de copil. A spus că va fi cel mai bine îmbrăcat copil din întreaga lume. Nathaniel îi zâmbi tandru soţiei sale. Apoi au început visele. Sophie simţea că vin vremuri grele. Are premoniţii puternice pentru un demon, ca şi mama mea. În septembrie a început să vadă chipul Dianei şi să-i audă numele. Spunea că sunt persoane care vor ceva de la tine.

Degetele lui Matthew mă atinseră pe şale, acolo unde cicatricea lui Satu se lăsa în jos.

— Arată-le urciorul cu figura ei, Nathaniel. E doar o fotografie. Am vrut să-l aduc, dar el mi-a spus că nu putem căra un urcior de patru litri de la Durham la New York.

Nathaniel scoase ascultător telefonul şi afişă pe ecran o fotografie. Îi dădu telefonul lui Sarah, care rămase cu gura

căscată.

— Mă pricep la ceramică, la fel ca mama şi ca mama ei. Bunica folosea focul vrăjitoresc în cuptor, dar eu modelez vasele în mod tradiţional. Toate chipurile pe care le văd în vise ajung pe urcioarele mele. Nu toate sunt înfricoşătoare. A ta nu a fost.

Sarah îi trecu telefonul lui Matthew.

— E minunat, Sophie, spuse el sincer.

A trebuit să fiu de acord. Silueta înaltă şi rotunjită a urciorului era de un gri pal, cu două mânere curbându-se în jos de pe gâtul îngust. Pe faţa anterioară se vedea un chip – chipul meu, deşi distorsionat de proporţiile urciorului. Bărbia se proiecta în afara suprafeţei, la fel ca şi nasul, urechile şi oasele arcadelor. Bucle groase de argilă ţineau loc de păr. Aveam ochii închişi şi un zâmbet senin, ca şi când aş fi avut un secret.

— Şi asta este tot pentru tine. Sophie scoase un obiect mic, bombat, din buzunarul puloverului. Era învelit în pânză cerată legată cu sfoară. Când copilul a mişcat am ştiut cu siguranţă că îţi aparţine. Şi copilul ştie asta. Poate de aceea este Agatha aşa îngrijorată. Şi, desigur, trebuie să vedem ce vom face, din moment ce copilul este vrăjitoare. Mama lui Nathaniel s-a gândit că tu ai putea avea idee.

Am privit în tăcere cum Sophie se chinuia cu nodurile.

— Îmi pare rău, mormăi ea. Tata a făcut nodurile. A fost în marină.

— Îmi dai voie? întrebă Marcus, întinzându-se după obiect.

— Nu, mă descurc. Sophie îi zâmbi dulce şi reveni la noduri. Trebuie învelit, altfel se înnegreşte. Şi nu trebuie să fie negru. Trebuie să fie alb.

Curiozitatea colectivă atinse cote maxime, şi în casă nu se auzea decât lipăitul limbii Tabithei, care îşi spăla labele. Sfoara căzu, apoi bucata de pânză.

— Iată, spuse Sophie. Poate nu sunt eu vrăjitoare, dar sunt ultima din neamul Norman. Noi am păstrat asta pentru tine.

Era o mică figurină, înaltă de cel mult zece centimetri, sculptată din argint vechi şi strălucind cu patina aceea pe care o vezi pe exponatele de muzeu. Sophie întoarse figurina cu faţa la mine.

— Diana, am spus, inutil.

Zeiţa era reprezentată exact, de la vârfurile semilunii de pe frunte până la picioarele încălţate în sandale. Era în mişcare, cu

un picior întins înainte, iar o mână i se ridica deasupra umerilor pentru a scoate o săgeată din tolbă. Cealaltă i se odihnea pe coarnele unui cerb.

— De unde o ai?

Vocea lui Matthew sună ciudat. Faţa îi redevenise cenuşie.

Sophie ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie. Noi, cei din familia Norman, am avut-o dintotdeauna. S-a transmis în familie, de la o vrăjitoare la alta. „Când va veni vremea, dă-o cuiva care va avea nevoie de ea.“ Asta i-a spus bunica tatălui meu, iar tatăl meu, mie. Aşa a fost scris pe o bucată de hârtie, care s-a pierdut însă de mult.

— Ce este, Matthew?

Marcus părea neliniştit. La fel şi Nathaniel.

— Este o piesă de şah, spuse Matthew. Regina albă.

— De unde ştii? Sarah privea figurina cu ochi critici. Nu seamănă cu nicio piesă de şah pe care am văzut-o vreodată.

Matthew trebui să se silească să pronunţe cuvintele printre buzele strânse.

— Pentru că odinioară a fost a mea. Tata mi-a dat-o.

— Şi cum a ajuns în Carolina de Nord?

Am întins degetele spre obiectul de argint, iar figurina alunecă pe masă de parcă ar fi vrut să intre în posesia mea. Coarnele cerbului îmi pătrunseră în palmă când am strâns pumnul în jurul ei, şi metalul se încălzi rapid la atingerea mea.

— Am pierdut-o din cauza unui pariu, spuse Matthew încet. Habar n-am cum a ajuns în Carolina de Nord. Îşi îngropă capul în mâini şi murmură un singur cuvânt, fără sens pentru mine. Kit.

— Îţi aminteşti când ai avut-o ultima oară? întrebă Sarah pe neaşteptate.

— Îmi amintesc exact. Matthew înălţă capul. Jucam şah cu ea cu mult timp în urmă, în Noaptea morţilor. Atunci am pierdut pariul.

— Asta este săptămâna viitoare. Miriam se răsuci pe scaun astfel încât să o poată privi pe Sarah în ochi.

— Călătoria în timp ar fi mai uşoară în preajma sărbătorii Tuturor Sfinţilor şi a sărbătorii morţilor?

— Miriam, mârâi Matthew, dar era prea târziu.

— Ce este călătoria în timp? îi şopti Nathaniel lui Sophie.

— Mama era călătoare în timp, răspunse Sophie, tot în şoaptă. Se pricepea bine la asta, şi întotdeauna revenea din anii 1700

cu o grămadă de idei pentru urcioare şi vase.

— Mama ta se întorcea în trecut? întrebă Nathaniel cu o voce pierită. Privi în jurul camerei la amestecul pestriţ de făpturi supranaturale, apoi la pântecele soţiei sale. Şi asta se transmite în familiile de vrăjitori, precum darul clarviziunii?

Sarah îi răspunse lui Miriam peste conversaţia în şoaptă dintre cei doi demoni.

— Nu există o separare foarte clară între vii şi morţi în perioada dintre Halloween şi sărbătoarea morţilor. Atunci, trecerea între trecut şi prezent ar fi mai uşoară.

Nathaniel părea şi mai neliniştit.

— Vii şi morţi? Eu şi Sophie am venit doar ca să predăm statueta – sau orice o fi ea, pentru ca soţia mea să poată dormi noaptea din nou.

— Va fi Diana destul de puternică? îl întrebă Marcus pe Matthew, ignorându-l pe Nathaniel.

— În această perioadă a anului, Dianei i-ar fi mult mai uşor să călătorească în timp, cugetă Sarah cu voce tare.

Sophie privea mulţumită în jurul mesei.

— Asta îmi aminteşte de zilele de demult, când bunica şi surorile ei se strângeau şi bârfeau. Nu păreau să-şi acorde vreo atenţie una alteia, dar ştiau întotdeauna ce se discutase.

Numeroasele conversaţii concomitente din cameră încetară brusc când uşile sufrageriei se deschiseră cu zgomot şi apoi se închiseră, urmate de un zgomot răsunător produs de uşile mai grele ale salonului celui mare. Nathaniel, Miriam şi Marcus săriră în picioare.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Marcus.

— Casa, am răspuns plictisită. Mă duc să văd ce vrea.

Matthew culese figurina şi mă urmă.

Bătrâna cu corsaj brodat aştepta în pragul salonului.

— Bună ziua, doamnă. Sophie venise în urma noastră şi dădea politicos din cap către ea. Apoi îmi examină trăsăturile. Doamna seamănă puţin cu tine, nu-i aşa?

Deci v-aţi ales drumul, spuse bătrâna. Vocea îi era mai slabă decât înainte.

— L-am ales, am spus.

În spatele meu se auziră paşi. Ocupanţii sufrageriei veneau să vadă ce se petrece.

Îţi va mai trebui ceva pentru călătorie, răspunse ea.

Uşile de coşciug se deschiseră, şi mulţimea celor din spatele meu se trezi faţă în faţă cu adunătura de fantome care aşteptau lângă şemineu.

Ar trebui să fie interesant, spuse bunica pe un ton sec, din fruntea grupului de fantome.

În pereţi se auzi o bubuitură, ca un zăngănit de oase. M-am aşezat în balansoarul bunicii, căci genunchii nu mai puteau să-mi susţină greutatea.

O crăpătură se ivi în lambriul dintre fereastră şi şemineu, pe diagonală. Lemnul vechi se contractă şi scârţâi. Ceva moale, cu mâini şi picioare zbură din fisură. Am tresărit când îmi ateriză exact în poală.

— Cerule mare, zise Sarah.

Lambriul ăla n-o să mai fie niciodată cum a fost, comentă bunica, clătinând cu regret din cap la vederea crăpăturii.

Ceea ce zburase spre mine era dintr-un material tors grosolan, a cărui culoare se spălăcise până la un gri-maroniu murdar. Pe lângă cele patru membre, avea o umflătură în locul capului, împodobită cu smocuri decolorate de păr. Cineva cususe un X în dreptul inimii.

— Ce-i asta?

Am întins arătătorul spre cusăturile neregulate, roşiatice.

— Nu o atinge! strigă Em.

— Deja o ating, am spus, privind confuză în sus. Îmi stă în poală.

— Nu am mai văzut niciodată o păpuşă atât de veche, spuse Sophie, cercetând-o.

— Păpuşă? se încruntă Miriam. Nu cumva una dintre înaintaşele tale a dat de necaz din cauza unei păpuşi?

— Bridget Bishop.

Eu, Sarah şi Em am pronunţat numele în acelaşi timp.

Bătrâna cu corsaj brodat stătea acum lângă bunica.

— Este a ta? am şoptit.

Un zâmbet apăru în colţul gurii lui Bridget. *Aminteşte-ţi să fii chibzuită atunci când te afli la o răscruce, fata mea. N-ai de unde să ştii ce secrete se află îngropate acolo.*

Coborându-mi privirea spre păpuşă, i-am atins uşor X-ul de pe piept. Materialul se desfăcu, dezvăluind o umplutură din frunze, rămurele şi flori uscate şi degajând în aer miros de ierburi.

— Rută, am spus, recunoscând mirosul din ceaiul lui Marthe.

— Trifoi, grozamă, troscot şi scoarţă alunecoasă de ulm, după miros. Sarah adulmecă grijulie aerul. Păpuşa a fost făcută pentru a atrage pe cineva – pe Diana, presupun –, dar are şi o vrajă de protecţie.

Ai învăţat-o bine, îi spuse Bridget bunicii mele, dând aprobator din cap către Sarah.

Ceva strălucea prin umplutura maronie. Când am tras încetişor de ea, păpuşa se rupse în bucăţi.

Şi aşa s-a sfârşit, spuse Bridget cu un oftat. Bunica mea îşi petrecu un braţ în jurul ei, ca s-o consoleze.

— E un cercel.

Suprafeţele complicate de aur captau lumina, şi la capătul lui strălucea o perlă enormă în formă de lacrimă.

— Cum naiba a ajuns unul dintre cerceii mamei mele în păpuşa lui Bridget Bishop?

Faţa lui Matthew revenise la o culoare gri bolnăvicioasă.

— Cercelul mamei tale s-a aflat în acelaşi loc ca şi piesa de şah în noaptea aceea de demult? întrebă Miriam.

Atât cercelul, cât şi piesa de şah erau vechi – mai vechi decât păpuşa, mai vechi decât casa Bishop.

Matthew se gândi un moment, apoi dădu aprobator din cap.

— Da. O săptămână e destul? Poţi să fii gata într-o săptămână? mă întrebă el pe un ton care nu suferea amânare.

— Nu ştiu.

— Sigur că vei fi gata, fredonă Sophie către propria burtă. Ea va îndrepta lucrurile pentru tine, micuţă vrăjitoare. Vei fi naşa ei, spuse Sophie cu un zâmbet radios. O să-i placă.

— Dacă punem la socoteală şi copilul – dar nu şi fantomele, desigur, spuse Marcus pe un ton fals degajat, care îmi amintea de tonul lui Matthew când era stresat, suntem în total nouă în această cameră.

— Patru vrăjitoare, trei vampiri şi doi demoni, spuse Sophie ca prin vis, cu mâinile încă pe pântece. Dar ne lipseşte un demon. Fără încă unul nu putem fi o întrunire secretă. Şi, după ce Matthew şi Diana vor pleca, ne va mai trebui un vampir. Mama lui Matthew mai trăieşte?

— E obosită, spuse Nathaniel apologetic, şi mâinile i se strânseră în jurul umerilor soţiei sale. Îi vine greu să se mai concentreze.

— Ce ai spus? o întrebă Em pe Sophie.

Se forţa să păstreze un ton calm.

Ochii lui Sophie redeveniră atenţi.

— O întrunire secretă. Aşa se numea în vechime adunarea celor care contestau Biserica anglicană. Întreabă-i. Îşi înclină capul în direcţia lui Marcus şi a lui Miriam.

— Ţi-am spus eu că aici nu e vorba despre cei din familia Bishop sau de Clermont, îi spuse Em lui Sarah. Nu e vorba nici măcar despre Matthew şi Diana şi despre relaţia lor. Este vorba şi despre Sophie şi Nathaniel. Despre viitor, exact cum a spus Diana. Aşa vom înfrunta Congregaţia – nu ca familii separate, ci ca… Cum i-ai spus?

— Întrunire secretă, răspunse Miriam. Întotdeauna mi-a plăcut denumirea asta – e delicios de ameninţătoare.

Se propti pe călcâie cu un zâmbet mulţumit.

Matthew se întoarse spre Nathaniel.

— Se pare că mama ta a avut dreptate. Locul vostru e aici, cu noi.

— Bineînţeles că locul lor e aici, spuse brusc Sarah. Dormitorul vostru este pregătit, Nathaniel. E la etaj, a doua uşă pe dreapta.

— Mulţumesc, spuse Nathaniel, cu o notă de uşurare prudentă în voce, deşi îl mai privea încă îngrijorat pe Matthew.

— Eu sunt Marcus.

Fiul lui Matthew îi întinse mâna demonului. Nathaniel o strânse ferm şi nu avu aproape nicio reacţie la răceala surprinzătoare a atingerii vampirului.

— Vezi? Nu a fost nevoie de rezervare la hotel, iubitule, îi spuse Sophie soţului său cu un zâmbet extatic. Apoi ochii ei o căutară pe Em. Mai aveţi fursecuri?

Capitolul 40

Câteva zile mai târziu, când eu şi Matthew ne întorceam dintr-o plimbare, o găsirăm pe Sophie aşezată în dreptul mesei de bucătărie, alături de şase dovleci şi un cuţit ascuţit. Vremea se răcise şi în aer plutea un miros de iarnă.

— Ce crezi? întrebă Sophie, întorcând dovleacul.

Avea ochii scobiţi, sprâncenele arcuite şi gura căscată a tuturor dovlecilor de Halloween, dar ea făcuse trăsăturile obişnuite să arate remarcabil. Din gură ieşeau linii, iar fruntea era crestată, scoţând ochii în relief. Efectul de ansamblu îţi dădea fiori.

— Nemaipomenit!

Matthew privea dovleacul cu încântare.

Sophie îşi muşcă buza, privindu-şi critic lucrarea.

— Nu sunt sigură că ochii au ieşit bine.

Am izbucnit în râs.

— Măcar *are* ochi. Uneori, Sarah nu se mai oboseşte şi pur şi simplu face trei găuri cu o şurubelniţă şi cu asta basta.

— Halloween e o sărbătoare aglomerată pentru vrăjitoare. Nu avem întotdeauna timp pentru detalii de fineţe, spuse Sarah tăios, ieşind din cămară pentru a inspecta şi ea lucrarea lui Sophie. Dădu aprobator din cap. Dar anul acesta ne vor invidia toţi vecinii.

Sophie zâmbi ruşinată şi trase spre ea un alt dovleac.

— Următorul va fi mai puţin înfricoşător. Doar nu vrem să-i facem pe cei mici să plângă.

Cum rămăsese mai puţin de o săptămână până la Halloween, Em şi Sarah erau în iureşul pregătirilor pentru petrecerea anuală de toamnă a sabatului din Madison. Aveau să fie mâncare, băutură la discreţie (inclusiv faimosul punci pregătit de Em, căruia i se datora cel puţin un copil născut în luna iulie) şi suficiente activităţi vrăjitoreşti care să ocupe copiii surescitaţi şi să-i ţină departe de foc, după ce vor fi colindat. Pescuirea merelor era şi mai dificilă dacă fructul în discuţie fusese vrăjit.

Mătuşile mele se gândeau să-şi anuleze planurile, dar Matthew scutură din cap.

— Toată lumea din oraş s-ar întreba de ce nu v-aţi prezentat. E un simplu Halloween.

Toţi am fi părut suspecţi. La urma urmelor, Sarah şi Em nu

erau singurele care abia aşteptau să vină Halloweenul.

Cu o noapte în urmă, Matthew ne prezentase planul eliberării treptate a casei, începând cu Nathaniel şi Sophie şi terminând cu Marcus şi Miriam. Considera că acest plan avea să facă plecarea noastră mai puţin bătătoare la ochi – şi nu admitea să fie contrazis.

Marcus şi Nathaniel schimbară o privire lungă când Matthew termină de vorbit. Demonul scuturase din cap şi-şi strânsese buzele, iar tânărul vampir îşi pironise ochii asupra mesei, în timp ce pe faţă i se zbătea un muşchi.

— Dar cine va împărţi bomboanele? întrebase Em.

Matthew rămase pe gânduri.

— Eu şi Diana.

Cei doi tineri ieşiseră brusc din cameră atunci când ne despărţiserăm, fiecare la treaba sa, bolborosind ceva despre adusul laptelui. Apoi se urcaseră în maşina lui Marcus şi demaraseră în trombă de pe alee.

— Trebuie să încetezi să le spui ce au de făcut, îl mustrasem pe Matthew, care venise la uşa din faţă, privindu-i plecând. Amândoi sunt bărbaţi în toată firea. Nathaniel are o soţie şi în curând va avea un copil.

— Lăsaţi de capul lor, Marcus şi Nathaniel s-ar trezi mâine cu o armată de vampiri la uşă.

— Săptămâna viitoare nu vei fi aici să le comanzi, îi reamintisem, privind farurile care virau spre oraş. Fiul tău va prelua comanda.

— Asta mă şi îngrijorează.

Adevărata problemă era că ne aflam în plină intoxicaţie acută cu testosteron. Nathaniel şi Matthew nu puteau rezista prea mult în aceeaşi încăpere fără să iasă scântei, iar în casa din ce în ce mai aglomerată le era dificil să se evite.

Următoarea ceartă avu loc chiar în după-amiaza aceea, la sosirea unui pachet cu poşta. Era o cutie pe a cărei bandă adezivă scria peste tot PERICOL BIOLOGIC, cu litere mari şi roşii.

— Ce naiba e asta? întrebă Marcus, aducând prudent cutia în camera de zi.

Nathaniel ridică privirea de la laptop, şi ochii căprui i se măriră alarmaţi.

— E pentru mine, spuse Matthew calm, luând cutia de la fiul său.

— Nevasta mea e însărcinată! spuse Nathaniel furios, închizându-şi laptopul cu o bufnitură. Cum ai putut să aduci aşa ceva în casă?

— Sunt imunizante pentru Diana.

Matthew îşi ascundea cu greu enervarea.

Am dat revista deoparte.

— Ce imunizante?

— Nu poţi călători în trecut fără a-ţi lua toate măsurile de protecţie împotriva bolilor. Vino în cămară, spuse Matthew, întinzând mâna.

— Întâi spune-mi ce se află în cutie.

— Vaccinuri de imunizare – tetanos, febră tifoidă, poliomielită, difterie – şi unele vaccinuri pe care probabil nu le-ai făcut, de pildă vaccinul antirabic, cele mai recente vaccinuri antigripale şi unul împotriva holerei. Matthew făcu o pauză, cu mâna încă întinsă. Şi un vaccin antivariolă.

— Variolă? Copiilor nu li s-au mai făcut vaccinuri antivariolă la şcoală de dinainte să mă nasc eu. Asta înseamnă că nici Sophie şi nici Nathaniel nu au fost imunizaţi.

Matthew se aplecă şi mă ridică în picioare.

— Să începem, zise el ferm.

— Azi n-ai să înfigi niciun ac în mine.

— Mai bine un ac astăzi decât variolă şi tetanos mâine, contracară el.

— Stai puţin. Vocea lui Nathaniel răsună în încăpere ca pocnitura unui bici. Vaccinul antivariolă te face contagios. Ce se va întâmpla cu Sophie şi copilul?

— Explică-i, Marcus, ordonă Matthew, dându-se la o parte ca să-mi facă loc.

— Nu te face contagios chiar cu variolă. Marcus încerca să fie liniştitor. Este o altă tulpină a bolii. Sophie va fi bine, cu condiţia să nu atingă braţul Dianei sau orice altceva vine în contact cu acesta.

Sophie îi zâmbi lui Marcus.

— Bine, asta se poate.

— Întotdeauna faci tot ce-ţi spune el? îl întrebă Nathaniel pe Marcus cu dispreţ, ridicându-se de pe canapea. Apoi privi în jos spre soţia sa. Sophie, plecăm.

— Nu mai face atâta caz, Nathaniel, spuse Sophie. Vei supăra casa – şi copilul – dacă începi să vorbeşti despre plecare. Nu

plecăm nicăieri.

Nathaniel îi aruncă lui Matthew o privire piezişă şi se aşeză.

În cămară, Matthew mă puse să îmi scot puloverul şi bluza şi începu să-mi frece braţul cu alcool. Uşa se deschise scârţâind.

Era Sarah. Fusese martoră fără să comenteze la cearta dintre Matthew şi Nathaniel, deşi nu-şi luase ochii de la cutie.

Matthew tăiase deja banda adezivă din jurul ambalajului de spumă. Înăuntru se aflau şapte flacoane mici, un săculeţ cu tablete, ceva care semăna cu un recipient de sare şi un instrument metalic cu doi dinţi pe care nu-l mai văzusem niciodată. Matthew intrase deja în starea aceea de detaşare clinică pe care i-o văzusem prima oară în laboratorul său din Oxford, fără chef de pălăvrăgeli sau discuţii la patul bolnavului. Sarah îmi oferea un bine-venit suport moral.

— Ţi-am adus nişte cămăşi albe vechi. Pentru moment, Sarah îmi distrase atenţia de la ceea ce făcea Matthew. Vor fi uşor de albit. Şi nişte prosoape albe. Lasă-ţi lenjeria sus şi mă ocup eu de ea.

— Mulţumesc, Sarah. Aşa eliminăm un risc de contaminare.

Matthew alese una dintre eprubete.

— Vom începe cu antitetanosul.

De fiecare dată când îmi înfigea ceva în braţ, tresăream. La a treia injecţie, pe frunte mi se formase deja un strat subţire de sudoare şi inima îmi bătea cu putere.

— Sarah, am spus cu voce slabă. Vrei să nu mai stai în spatele meu?

— Scuză-mă. Sarah se mută în spatele lui Matthew. Am să-ţi aduc nişte apă.

Îmi întinse un pahar de apă rece ca gheaţa, alunecos de atâta condens. L-am luat cu recunoştinţă, încercând să mă concentrez ca să nu-l vărs, nu asupra următorului flacon pe care îl deschisese Matthew.

Încă un ac îmi străpunse pielea. Am sărit ca arsă.

— E ultima injecţie, spuse Matthew. Deschise containerul care părea umplut cu cristale de sare şi adăugă atent conţinutul într-o sticluţă cu lichid. După ce o agită viguros, mi-o întinse.

— Acesta este vaccinul antiholeră. Se administrează oral. Apoi urmează imunizarea antivariolă şi câteva pastile de luat după cină, timp de câteva seri.

L-am băut repede, dar aproape m-am înecat din cauza texturii

vâscoase şi a gustului respingător.

Matthew deschise săculeţul sigilat care conţinea inoculatorul antivariolă.

— Ştii ce i-a scris Thomas Jefferson lui Edward Jenner despre acest vaccin? mă întrebă el, cu o voce hipnotică. Că este cea mai utilă descoperire a medicinii.

Am simţit atingerea rece a alcoolului pe braţul drept, apoi o durere ascuţită când colţii inoculatorului mi-au perforat pielea.

— Preşedintele considera descoperirile lui Harvey despre circulaţia sanguină doar o „frumoasă completare“ la zestrea de cunoştinţe a medicinii. Matthew făcea mişcări circulare, distribuindu-mi virusul pe piele.

Tactica sa de diversiune era eficientă. Îi ascultam cu prea mare atenţie povestirea ca să mai dau importanţă propriului braţ.

— Dar pe Jenner l-a lăudat pentru că prin acest vaccin reducea variola la o boală care avea să rămână cunoscută doar istoricilor. Salva rasa umană de unul dintre cei mai letali inamici.

Matthew aruncă eprubeta goală şi inoculatorul într-un container sigilat pentru substanţe biologice periculoase.

— Gata.

— L-ai cunoscut pe Jefferson? Deja visam la o călătorie în timp în Virginia secolului al optsprezecelea.

— Pe Washington l-am cunoscut mai bine. Era soldat – un bărbat care lăsa faptele să vorbească pentru el. Jefferson era bun de gură. Dar nu era uşor să ajungi la omul din spatele intelectului. Nu i-aş face niciodată o vizită pe nepusă masă împreună cu o femeie şcolită ca tine.

M-am întins după bluză, dar Matthew îmi imobiliză braţul şi acoperi cu atenţie locul înţepăturii cu un bandaj impermeabil.

— Acesta e un virus activ, aşa că trebuie să îl ţii acoperit. Sophie şi Nathaniel nu au voie să vină în contact cu el sau cu orice l-ar atinge.

Trecu la chiuvetă şi se spălă viguros pe mâini sub un jet de apă fiartă.

— Cât timp?

— Se va forma o băşică, apoi băşica va face crustă. Nimeni nu trebuie să atingă locul până când nu se vindecă băşica.

Mi-am tras peste cap bluza cea veche şi largă, având grijă să nu disloc bandajul.

— Acum, că problema asta e rezolvată, trebuie să vedem cum te va purta Diana pe tine – şi pe ea însăşi – înapoi în timp în ziua de Halloween. O fi călătorit ea în timp aproape de la naştere, dar tot nu e uşor, se îngrijoră Sarah încruntată.

Em apăru de după uşă. I-am făcut loc la masă.

— Am călătorit în timp şi de curând, am recunoscut.

— Când?

Matthew renunţă un moment să mai cureţe resturile vaccinării.

— Mai întâi pe alee, când vorbeai cu Ysabeau. Apoi, în ziua în care Sarah a încercat să mă facă să aprind o lumânare, când am mers din cămară direct în livadă. De fiecare dată am ridicat piciorul, mi-am dorit să fiu în alt loc şi am pus piciorul jos acolo unde îmi doream să fiu.

— Asta sună a călătorie în timp, spuse Sarah încet. Desigur, nu ai călătorit departe – şi nu cărai nimic.

Îl măsură pe Matthew din priviri, cu o expresie de îndoială.

În uşă se auzi o bătaie.

— Pot să intru?

Întrebarea lui Sophie se auzi înăbuşit.

— Matthew, poate? întrebă Em.

— Da, atâta timp cât nu o atinge pe Diana.

Când Em deschise uşa, Sophie îşi plimba liniştitor mâinile în jurul pântecelui.

— Totul va fi bine, spuse ea senină din prag. Câtă vreme Matthew este legat în vreun fel de locul unde mergeţi, el o va ajuta pe Diana, nu o va împovăra.

Miriam apăru din spatele lui Sophie.

— Se întâmplă ceva interesant?

— Vorbeam despre călătoria în timp, am răspuns.

— Cum te vei antrena?

Miriam o ocoli pe Sophie şi o împinse cu fermitate înapoi spre uşă când aceasta încercă s-o urmeze.

— Diana va călători înapoi în timp câteva ore, apoi ceva mai multe. Vom lungi durata, apoi distanţa. După care îl vom adăuga pe Matthew şi vom vedea ce se întâmplă. Sarah o privi pe Em. O poţi ajuta?

— Puţin, răspunse Em prudentă. Stephen mi-a spus cum făcea. Nu folosea niciodată vrăji pentru a călători înapoi în timp – puterea lui era suficient de mare şi fără ele. Dat fiind că Diana

nu a mai călătorit de mult şi încă nu stăpâneşte vrăjitoria, ar fi de preferat să-i urmăm exemplul.

— De ce nu te duci cu Diana în hambar să încercaţi? sugeră Sarah cu blândeţe. Se poate întoarce direct în cămară.

Când Matthew porni după noi, Sarah întinse mâna şi-l opri.

— Rămâi aici.

Faţa lui Matthew se făcu din nou cenuşie. Nu-i plăcea să mă ştie în altă încăpere, cu atât mai puţin în alt timp.

Hambarul păstra încă aroma dulce a recoltelor de odinioară. Em se opri în faţa mea şi îmi comunică instrucţiunile cu voce calmă.

— Stai cât mai nemişcată, spuse ea, şi goleşte-ţi mintea.

— Parcă ai fi profesoara mea de yoga, am comentat, aranjându-mi membrele în poziţia familiară a muntelui.

Em zâmbi.

— Întotdeauna am crezut că yoga şi magia au multe în comun. Acum închide ochii. Gândeşte-te la cămara pe care tocmai ai părăsit-o. Trebuie să îţi doreşti să fii acolo mai mult decât aici.

Reconstituind în minte cămara, am dotat-o cu obiecte, mirosuri, persoane. M-am încruntat.

— Tu unde vei fi?

— Depinde când ajungi. Dacă va fi înainte să plecăm, voi fi acolo. Dacă nu, voi fi aici.

— Nu reuşesc să înţeleg fizica fenomenului.

Îmi făceam o mie de griji în legătură cu modul în care universul avea să gestioneze mai multe Diane şi Em – asta ca să nu mai vorbim de mai multe Miriam şi Sarah.

— Încetează să te gândeşti la fizică. Ce scria tatăl tău în bilet? „Cine nu se mai poate minuna, nu mai poate fi surprins, este deja mort.“

— Cam aşa e, am admis fără tragere de inimă.

— E timpul să faci un pas important în lumea misterelor, Diana. Magia şi miracolele care ţi-au fost dăruite la naştere te aşteaptă. Acum gândeşte-te unde vrei să fii.

Când mintea mi se umplu de imagini ale încăperii din casă, am ridicat piciorul.

Când l-am pus din nou jos, mă aflam tot în hambar cu Em.

— N-a mers, am spus panicată.

— Te-ai concentrat prea mult asupra detaliilor camerei.

Gândeşte-te la Matthew. Nu vrei să fii cu el? Magia se află în inimă, nu în raţiune. Nu e vorba de cuvinte şi de vreo procedură, ca în vrăjitorie. Magia trebuie să o *simţi.*

— Dorinţă. M-am văzut luând *Note şi întrebări* de pe raft din Biblioteca Bodleiană, am simţit din nou prima atingere a buzelor lui Matthew în camera sa de la All Souls. Hambarul dispăru, iar Matthew îmi istorisea povestirea despre Thomas Jefferson şi Edward Jenner.

— Nu, spuse Em cu o voce de oţel. Nu te gândi la Jefferson. Gândeşte-te la Matthew.

— Matthew. Mi-am readus în minte atingerea degetelor sale răcoroase pe pielea mea, sunetul plin al vocii lui, senzaţia de vitalitate intensă pe care o aveam când eram împreună.

Am ridicat piciorul.

Am atins solul în colţul cămării, strivită în spatele unui butoi vechi.

— Şi dacă se rătăceşte? Vocea lui Matthew părea tensionată. Cum o aducem înapoi?

— Nu trebuie să ne facem griji, spuse Sophie, arătând în direcţia mea. E deja aici.

Matthew se răsuci şi răsuflă chinuit.

— Cât timp am lipsit?

Mă simţeam ameţită şi dezorientată, dar în rest eram în regulă.

— Aproape nouăzeci de secunde, spuse Sarah. Mai mult decât suficient pentru ca Matthew să aibă o cădere nervoasă.

Matthew mă strânse în braţe şi mă cuibări sub bărbia lui.

— Slavă Domnului! Cât de curând mă poate lua cu ea?

— Să nu ne pripim! avertiză Sarah. S-o luăm pas cu pas.

Am privit în jur.

— Unde e Em?

— În hambar. Sophie radia. O să ne prindă din urmă.

Dură mai mult de douăzeci de minute până când Em reveni. La întoarcere avea obrajii roz de îngrijorare şi de frig, deşi se mai destinse când mă văzu lângă Matthew.

— Te-ai descurcat grozav, Em, spuse Sarah, sărutând-o cu o efuziune pe care o manifesta rar în public.

— Diana începuse să se gândească la Thomas Jefferson, spuse Em. Ar fi putut ajunge la Monticello. Apoi s-a concentrat asupra propriilor sentimente şi corpul i-a devenit ceţos pe

margini. Am clipit şi, când am deschis ochii, dispăruse.

În după-amiaza aceea, sub îndrumarea atentă a lui Em, am făcut o călătorie ceva mai lungă, până la ora micului dejun. În următoarele zile am mers puţin mai departe de fiecare dată. Întoarcerea în timp ajutată de trei obiecte era întotdeauna mai uşoară decât revenirea în prezent, care necesita o concentrare enormă şi capacitatea de a prevedea cu exactitate unde şi când doreai să ajungi. În cele din urmă, veni timpul să încerc să îl iau şi pe Matthew cu mine.

Sarah insistase să limităm variabilele, ca să mă pot adapta mai uşor la efortul suplimentar necesar.

— Pleacă din locul în care vrei să te întorci, mă sfătui ea. Aşa nu va trebui să te îngrijeşti decât să te transpui înapoi în minte într-un anumit timp. Locul va avea grijă de el însuşi.

L-am luat pe Matthew sus, în dormitor, la asfinţit, fără să-i spun ce-i pregăteam. Statueta Dianei şi cercelul de aur din păpuşa lui Bridget Bishop stăteau pe comodă, în faţa unei fotografii cu părinţii mei.

— Oricât de mult mi-aş dori să petrec câteva ore cu tine aici – singuri –, cina e aproape gata, protestă el, în ciuda faptului că mă mânca din priviri.

— Avem destul timp. Sarah a spus că sunt pregătită să te iau cu mine în timp. Ne vom întoarce la prima noastră noapte în casă.

Matthew cugetă o clipă, apoi ochii i se aprinseră şi mai tare.

— E noaptea în care au răsărit stelele aici, înăuntru?

L-am sărutat în loc de răspuns.

— Ah! Părea încântat, dar cumva sfios. Ce trebuie să fac?

— Nimic. Acesta avea să fie pentru el cel mai dificil aspect al călătoriei în timp. Ce-mi spui tu mereu? Închide ochii, relaxează-te şi lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

Am zâmbit viclean.

Matthew îşi împleti degetele într-ale mele.

— Vrăjitoareo!

— Nici nu-ţi vei da seama când se întâmplă, l-am asigurat. E rapid. Ridică doar piciorul şi pune-l înapoi jos când îţi spun eu. Şi nu-mi da drumul la mână.

— Nicio şansă, spuse Matthew, strângându-mă mai tare.

M-am gândit la acea noapte, prima noastră noapte singuri după întâlnirea mea cu Satu. Mi-am amintit atingerea lui pe

spate, sălbatică şi delicată în acelaşi timp. Am simţit legătura, imediată şi tenace, cu acel moment pe care-l petrecuserăm împreună în trecutul nostru.

— Acum, am şoptit.

Picioarele ni se ridicară în acelaşi timp.

Dar călătoria în timp cu Matthew era altfel. Prezenţa lui încetinea procesul, şi pentru prima oară am fost conştientă de ceea ce se întâmpla.

Trecutul, prezentul şi viitorul scânteiau în jurul nostru, într-o pânză de lumină şi de culoare. Fiecare fir se mişca uşor, aproape imperceptibil, atingând uneori un alt filament înainte de a se depărta uşor, ca împins de o briză. De fiecare dată când firele se atingeau – şi erau milioane de fire care se atingeau permanent – se producea ecoul slab al unui sunet iniţial, de neauzit.

Preţ de câteva clipe, atenţia mi-a fost distrasă de posibilităţile aparent nesfârşite aflate în faţa noastră, aşa că a fost uşor să pierdem din vedere firul roşu cu alb pe care îl urmăream. M-am concentrat din nou asupra lui, ştiind că ne va duce înapoi în prima noastră noapte la Madison.

Am coborât piciorul şi am simţit podeaua aspră sub talpa goală.

— Mi-ai spus că va fi rapid, spuse Matthew răguşit. Nu mi s-a părut rapid.

— Nu, a fost altfel, am admis. Ai văzut luminile?

Matthew scutură din cap.

— Nu, n-a fost decât întuneric. Am căzut încet şi doar mâna ta a fost ceea ce nu m-a lăsat să mă prăbuşesc. O ridică la buze şi o sărută.

În casa tăcută plutea un miros de chili, iar afară era noapte.

— Ai idee cine e aici?

Nările îi fremătară şi închise ochii. Apoi zâmbi şi oftă cu bucurie.

— Doar Sarah, Em, tu şi cu mine. Niciunul dintre copii.

Am chicotit, trăgându-l mai aproape.

— Dacă se va mai aglomera mult, casa asta va exploda. Matthew îşi îngropă faţa în gâtul meu, apoi se retrase. Ai încă bandajul, înseamnă că, atunci când călătorim în timp, nu încetăm să fim cei care suntem în prezent şi nu uităm ce ni s-a întâmplat aici. Mâinile sale reci se strecurară pe sub tivul bluzei

mele.

— Având în vedere talentele tale redescoperite de călătoare în timp, cât de exact poţi aprecia trecerea timpului?

Deşi zăboviserăm fericiţi în trecut, ne-am întors în prezent înainte ca Emily să termine de făcut salata.

— Călătoria în timp îţi prieşte, Matthew, spuse Sarah, examinându-i figura relaxată.

Îl recompensă cu un pahar de vin roşu.

— Mulţumesc, Sarah. Am fost pe mâini bune.

Ridică paharul în cinstea mea.

— Mă bucur să aud asta, spuse Sarah sec, pe tonul bunicii mele fantomatice.

Aruncă apoi nişte ridichi feliate în cel mai mare castron de salată pe care-l văzusem vreodată.

— Asta de unde a mai apărut?

Examinam conţinutul bolului pentru a-mi ascunde buzele înroşite.

— Casa, spuse Em, bătând sosul pentru salată cu telul. Se bucură că are atâtea guri de hrănit.

În dimineaţa următoare, casa ne dădu de înţeles că mai aştepta un vizitator.

Eu, Sarah şi Matthew discutam dacă următoarea mea călătorie în timp ar trebui să fie la Oxford sau la Sept-Tours, când Em apăru cu un coş plin cu rufe în braţe.

— Vine cineva.

Matthew puse deoparte ziarul şi se ridică.

— Bun. Aştept o livrare astăzi.

— Nu e o livrare şi încă n-a sosit. Dar casa s-a pregătit deja. Dispăru în sala unde se afla maşina de spălat.

— Încă o cameră? Unde a mai pus-o casa şi pe asta? strigă Sarah după ea.

— Lângă a lui Marcus.

Răspunsul lui Em se auzi ca un ecou din adâncimile maşinii de spălat.

Am început să punem pariuri în legătură cu persoana care va sosi. Bănuielile variau de la Agatha Wilson la prietenii lui Emily, cărora le plăcea să sosească neanunţaţi la petrecerea de Halloween a sabatului.

Târziu în acea dimineaţă, la uşă se auzi un ciocănit autoritar. În prag stătea un bărbat scund, brunet, cu ochi inteligenţi. L-am

recunoscut pe loc din fotografiile de la petrecerile celebrităţilor din Londra şi din conferinţele de ştiri televizate. Orice dubii aş fi avut legate de identitatea sa mi-au fost spulberate de înghiontelile familiare pe care le-am simţit pe pomeţi.

Misteriosul nostru oaspete era prietenul lui Matthew, Hamish Osborne.

— Tu trebuie să fii Diana, spuse el fără plăcere şi fără vreo introducere, lungind vocalele în accentul său scoţian.

Era îmbrăcat oficial, într-un costum gri-petrol cu dunguliţe fine, croit exact pe măsura lui, o cămaşă roz pal cu butoni grei de argint şi o cravată roz-violet brodată cu musculiţe negre.

— Într-adevăr. Bună, Hamish. Matthew te aştepta? M-am dat la o parte pentru a-i face loc să intre.

— Probabil că nu, spuse Hamish tranşant, rămânând pe verandă. Unde este?

— Bună ziua, Hamish. Matthew se mişcă atât de rapid, încât am simţit briza în spatele meu înainte să-l aud venind. Întinse mâna. Ce surpriză!

Hamish se holbă la mâna întinsă, apoi întoarse privirea către posesorul ei.

— Surpriză? Hai să vorbim despre surprize. Când m-am alăturat… „afacerii voastre de familie“, mi-ai jurat că nu voi primi niciodată aşa ceva. Flutură un plic cu sigiliul negru rupt, dar atârnând încă de marginile hârtiei.

— Ţi-am promis.

Matthew lăsă mâna în jos şi îşi privi cu îngrijorare prietenul.

— Deci cam asta despre promisiunile tale. Această scrisoare şi conversaţia cu mama ta îmi dau de înţeles că ai unele necazuri.

Ochii lui Hamish licăriră spre mine, apoi se îndreptară din nou spre Matthew.

— Da. Matthew strânse buzele. Dar tu eşti al nouălea cavaler. Nu trebuie să te implici.

— L-ai făcut pe un *demon* al nouălea cavaler?

Miriam sosise prin sufragerie, cu Nathaniel.

— El cine e?

Nathaniel agita un pumn de piese de scrabble în palma făcută căuş, examinându-l pe noul sosit.

— Hamish Osborne. Dar tu cine eşti? întrebă Hamish, adresându-i-se ca unui angajat impertinent.

Ultimul lucru de care aveam nevoie în casă era un adaos de testosteron.

— Oh, nu sunt nimeni, spuse Nathaniel aerian, sprijinindu-se de uşa sufrageriei.

Îl privi pe Marcus care tocmai trecea pe lângă el.

— Hamish, de ce eşti aici? Marcus părea confuz. Apoi văzu scrisoarea. Ah!

Strămoşii mei ţineau o adunare în salonul cel mare, iar casa se zgudui niţel pe fundaţii.

— Putem continua înăuntru? E casa, ştii. Este puţin agitată, pentru că eşti un demon – şi încă unul furios.

— Haide, Hamish. Matthew încercă să îl tragă din uşă. Marcus şi Sarah încă n-au făcut praf provizia de whisky. Să bem ceva şi să stăm lângă foc.

Hamish rămase pe loc şi continuă să vorbească.

— În timpul vizitei făcute mamei tale, care a fost mult mai dispusă să-mi răspundă la întrebări decât tine, am aflat că voiai câteva lucruri de acasă. Ar fi fost păcat ca Alain să facă un drum atât de lung, când eu oricum aveam de gând să vin şi să te întreb ce naiba pui la cale.

Ridică o valiză voluminoasă de piele cu feţe moi şi o încuietoare formidabilă şi o valijoară mai mică, dintr-un material rigid.

— Mulţumesc, Hamish. Cuvintele erau destul de cordiale, dar, în mod evident, Matthew era nemulţumit de schimbarea aranjamentelor pe care le făcuse.

— Că veni vorba de explicaţii, slavă Domnului că francezii nu dau doi bani pe exportarea comorilor naţionale englezeşti. Ai idee câtă hârţogărie ar fi fost necesară ca să scot astea din Anglia? *Dacă* m-ar fi lăsat să le scot – ceea ce mă îndoiesc.

Matthew luă valizele din mâna lui Hamish, îl prinse de umăr şi îşi trase prietenul în casă.

— Mai târziu, spuse el grăbit. Marcus, ia-l pe Hamish şi prezintă-l familiei Dianei în timp ce eu duc astea de aici.

— Oh, tu erai! spuse Sophie cu încântare, ieşind din sufragerie. Umflătura burţii i se vedea de sub un hanorac cu însemnele Universităţii Carolina de Nord. Eşti la fel ca Nathaniel, nu zăpăcit ca mine. Şi tu apari pe unul dintre urcioarele mele.

Îi zâmbi radioasă lui Hamish, care părea fermecat şi uimit în acelaşi timp.

— Mai sunt şi alţii? mă întrebă el, cu o înclinare a capului care îl făcea să semene cu o pasăre micuţă, cu ochi deschişi la culoare.

— Mulţi alţii, răspunse Sophie bucuroasă. Dar nu-i vei vedea.

— Vino să te prezint mătuşilor mele, am spus grăbită.

— Vrăjitoarele?

Era imposibil de aflat ce gândea Hamish. Ochilor săi pătrunzători nu le scăpa nimic, iar faţa îi era aproape la fel de impasibilă ca a lui Matthew.

— Da, vrăjitoarele.

Matthew dispăru la etaj, în timp ce eu şi Marcus i-l prezentam pe Hamish lui Em. Părea mai puţin deranjat de ea decât fusese deranjat de Matthew şi de mine, iar ea începu imediat să se agite în jurul lui. Sarah dădu peste noi în uşa cămării. Tocmai se întreba de ce era atâta agitaţie.

— Acum suntem o adevărată întrunire secretă, Sarah, observă Sophie în timp ce se întindea spre piramida de fursecuri proaspăt coapte de pe barul central din bucătărie. Toţi nouă – trei vrăjitoare, trei demoni şi trei vampiri – prezenţi la apel.

— Aşa se pare, aprobă Sarah, măsurându-l pe Hamish. Îşi privea partenera alergând prin bucătărie ca o albină derutată. Em, nu cred că noul nostru oaspete doreşte ceai sau cafea. Avem whisky în sufragerie?

— Eu şi Diana îi spunem „sala de război“, zise Sophie pe un ton confidenţial, luându-l familiar pe Hamish de braţ, deşi pare puţin probabil să putem duce un război fără ca oamenii să afle. Este singurul loc suficient de mare pentru noi toţi. Reuşesc să se strecoare chiar şi unele fantome.

— Fantome? Hamish întinse mâna la gât şi îşi slăbi nodul cravatei.

— În sufragerie. Sarah îl luă pe Hamish de celălalt braţ. Toată lumea în sufragerie.

Matthew se afla deja acolo. Aroma de ceară topită umplea aerul. După ce fiecare îşi luă băutura dorită şi se aşeză, luă cuvântul.

— Hamish vrea să-mi pună întrebări, spuse Matthew. La fel şi Nathaniel, şi Sophie. Şi cred că eu trebuie să spun povestea asta – eu şi Diana.

Cu aceste vorbe, Matthew inspiră adânc şi începu. Incluse absolut totul – *Ashmole 782,* Cavalerii lui Lazăr, intrările prin

efracţie la Oxford, Satu şi ce se întâmplase în La Pierre, chiar şi furia lui Baldwin. Pomeni şi de păpuşi, cercei şi urcioare. Hamish îl privi cu asprime în timp ce relata despre călătoria în timp şi despre cele trei obiecte de care aveam nevoie pentru a ajunge într-un anumit moment şi loc din trecut.

— Matthew Clairmont, şuieră Hamish, aplecându-se peste masă. Asta am adus de la Sept-Tours? Diana ştie?

— Nu, mărturisi Matthew, uşor stânjenit. Va afla de Halloween.

— Aşadar va trebui să afle de Halloween, nu?

Hamish scoase un oftat exasperat.

Deşi schimburile de replici dintre cei doi erau încinse, în doar două situaţii tensiunea ameninţă să se transforme în război civil. În mod deloc surprinzător, de fiecare dată a fost vorba despre Matthew şi Nathaniel.

Prima oară, Matthew îi explica Sophiei cum va fi acest război – atacuri neaşteptate, vrajba străveche dintre vampiri şi vrăjitoare care avea să iasă la suprafaţă, morţile violente care urmau inevitabil să se producă din moment ce lupta dintre făpturile supranaturale implica magie, vrăjitorie, forţă brută, viteză şi şiretenie.

— Nu aşa se poartă azi războaiele neomeneşti.

Vocea gravă a lui Nathaniel reuşi să acopere comentariile pe care le stârnise discursul lui Matthew.

Acesta ridică din sprâncene, iar faţa sa căpătă o expresie nerăbdătoare.

— Nu?

— Acum războaiele se poartă pe computer. Nu mai suntem în secolul al treisprezecelea. Nu mai e necesară lupta corp la corp. Nathaniel făcu un gest către laptopul său, aflat pe comodă. Cu ajutorul computerelor îţi poţi învinge inamicul fără să tragi un singur foc de armă şi fără să verşi un strop de sânge.

— Poate că nu mai suntem în secolul al treisprezecelea, Nathaniel, dar unii dintre combatanţi au trăit în acele timpuri şi sunt legaţi sentimental de metodele demodate de a ucide. Lasă chestiunea asta în seama mea şi a lui Marcus.

Matthew consideră subiectul încheiat. Nathaniel clătină din cap şi îşi aţinti privirea asupra mesei.

— Mai ai ceva de adăugat? întrebă Matthew, scoţând un fel de tors ameninţător din gât.

— Ai afirmat suficient de clar că oricum vei face ce vrei tu. Nathaniel îşi ridică ochii căprui şi sinceri în semn de provocare, apoi dădu din umeri. Fă cum crezi. Dar greşeşti considerând că inamicii tăi nu vor apela la metode mai moderne pentru a te distruge. În definitiv, trebuie luaţi în considerare şi oamenii. Vor observa dacă vampirii şi vrăjitoarele vor începe să se lupte pe străzi.

A doua bătălie dintre Matthew şi Nathaniel nu se mai referi la război, ci la sânge. Începu destul de nevinovat – Matthew vorbi despre legătura dintre Nathaniel şi Agatha Wilson şi despre părinţii vrăjitori ai lui Sophie.

— Este imperativ să le analizăm ADN-ul. Şi pe al copilului, după ce se va naşte.

Marcus şi Miriam dădură afirmativ din cap, ca şi cum lucrul ar fi fost de la sine înţeles. Noi, ceilalţi, am rămas puţin uimiţi.

— Nathaniel şi Sophie pun sub semnul întrebării teoria ta conform căreia caracteristicile demonice se datorează mai degrabă unor mutaţii imprevizibile decât eredităţii, am spus, gândind cu voce tare.

— Avem foarte puţine date. Matthew se uită la Hamish şi la Nathaniel cu privirea imperturbabilă a omului de ştiinţă care examinează două specimene noi. Descoperirile actuale pot fi înşelătoare.

— Iar cazul lui Sophie ridică întrebarea dacă nu cumva demonii sunt mai înrudiţi cu vrăjitoarele decât credeam noi.

Miriam îşi îndreptă ochii negri spre pântecele fetei-demon.

— N-am mai auzit de o vrăjitoare care să nască un demon, cu atât mai puţin de un demon care să nască o vrăjitoare.

— Chiar crezi că voi da sângele lui Sophie – şi sângele copilului meu – pe mâna unui grup de vampiri?

Nathaniel părea la un pas de a-şi pierde controlul.

— Diana nu este singura fiinţă din această cameră pe care Congregaţia va dori să o studieze, Nathaniel. Cuvintele lui Matthew nu-l ajutară câtuşi de puţin pe demon să se liniştească. Mama ta şi-a dat seama de pericolul cu care se confruntă familia voastră, altfel nu v-ar fi trimis aici. Într-o zi s-ar putea să descoperi că soţia şi copilul ţi-au dispărut. În acest caz, puţin probabil să îi revezi vreodată.

— Ajunge, spuse Sarah cu asprime. Nu e nevoie să îl ameninţi.

— Ţine-ţi mâinile departe de familia mea, spuse Nathaniel, respirând greoi.

— Eu nu reprezint un pericol pentru ele, spuse Matthew. Pericolul vine din partea Congregaţiei, din posibilitatea unor ostilităţi deschise între cele trei specii, şi în special din faptul că ne prefacem că toate astea nu se întâmplă.

— Vor veni după noi, Nathaniel. Am văzut-o. Vocea lui Sophie era hotărâtă, iar chipul ei căpătă brusc aceeaşi asprime ca şi al Agathei Wilson la Oxford.

— De ce nu mi-ai spus? zise Nathaniel.

— Începusem să îi spun Agathei, dar ea m-a oprit şi mi-a poruncit să nu mai scot un cuvânt. Era înfricoşată. Apoi mi-a dat numele Dianei şi adresa casei Bishop. Faţa Sophiei îşi reluă expresia obişnuită, nesigură. Mă bucur că mama lui Matthew este încă în viaţă. Îi vor plăcea urcioarele mele. Voi pune şi chipul ei pe unul dintre ele. Şi poţi avea ADN-ul meu oricând doreşti, Matthew, şi pe al copilului.

Anunţul lui Sophie puse capăt în mod eficient obiecţiilor lui Nathaniel. După ce Matthew răspunse tuturor întrebărilor la care a vrut să răspundă, ridică un plic care stătuse neobservat lângă cotul său. Era sigilat cu ceară neagră.

— O singură problemă mai rămâne de rezolvat. Se ridică în picioare şi întinse scrisoarea. Hamish, e pentru tine.

— Ah, să nu faci asta! Hamish îşi încrucişă braţele pe piept. Dă-i-o lui Marcus.

— Poate că eşti al nouălea cavaler, dar eşti şi seneşalul Cavalerilor lui Lazăr şi secundul meu. Trebuie să urmăm protocolul, spuse Matthew cu buzele strânse.

— Matthew ştie ce face, murmură Marcus. Este unicul Mare Maestru din istoria ordinului care a demisionat vreodată.

— Şi acum voi fi unicul Mare Maestru care a demisionat de două ori, spuse Matthew, ţinând încă plicul întins.

— La naiba cu protocolul! răbufni Hamish, lovind cu pumnul în masă. Toată lumea să iasă din cameră, cu excepţia lui Matthew, Marcus şi Nathaniel, vă rog, adăugă el, răzgândindu-se.

— De ce trebuie să plecăm? întrebă Sarah suspicioasă.

Hamish îmi studie un moment mătuşa.

— Ar fi bine să rămâi şi tu.

Rămaseră închişi în sufragerie tot restul zilei. O singură dată, Hamish ieşi extenuat şi ne ceru sendvişuri. Fursecurile, ne

explică el, se terminaseră de mult.

— Mi se pare mie sau şi voi simţiţi că bărbaţii ne-au dat afară din cameră ca să poată fuma trabucuri şi să discute politică? am întrebat, încercând să nu mă mai gândesc la întrunirea din sufragerie în timp ce zapam printr-o mare multicoloră de filme vechi şi de emisiuni de după-amiază. Em şi Sophie tricotau amândouă, iar Miriam rezolva un puzzle pe care îl descoperise într-o carte care promitea *Careuri sudoku de o dificultate diabolică.* Din când în când chicotea şi făcea câte un semn pe margini.

— Ce faci, Miriam? întrebă Sophie.

— Ţin scorul, spuse Miriam, făcând încă un semn.

— Despre ce e vorba? Şi cine câştigă? am întrebat, invidioasă pe faptul că putea auzi conversaţia.

— Plănuiesc un război, Diana. Cât despre cine câştigă – ori Matthew, ori Hamish. E prea devreme să mă pronunţ, răspunse Miriam. Dar Marcus şi Nathaniel au reuşit să dea câteva lovituri bune, iar Sarah îşi susţine propriile idei.

Se întunecase deja, iar eu şi Em pregăteam cina când întrunirea luă sfârşit. Nathaniel şi Sophie vorbeau încet în camera de zi.

— Trebuie să dau câteva telefoane, spuse Matthew după ce mă sărută.

Tonul său blând contrasta cu chipul lui tensionat.

Văzându-l atât de obosit, am decis să-l mai păsuiesc cu întrebările.

— Sigur, am spus, atingându-i obrazul. Nu te grăbi. Cina va fi gata într-o oră.

Matthew mă sărută din nou, mai lung şi mai apăsat, apoi ieşi pe uşa din spate.

— Trebuie să beau ceva, gemu Sarah, ieşind pe verandă la o ţigară.

Matthew nu mai era decât o umbră prin fumul ţigării lui Sarah, trecând prin livadă şi îndreptându-se către hambar. Hamish apăru în spatele meu, împungându-mi spatele şi gâtul cu privirea.

— Te-ai recuperat complet? mă întrebă el simplu.

— Tu ce crezi?

Fusese o zi lungă, iar Hamish nu făcea niciun efort de a

ascunde faptul că nu mă prea înghiţea. Am clătinat din cap.

Privirea lui Hamish îşi schimbă cursul şi l-am urmat şi eu. Amândoi ne-am uitat la Matthew, care îşi trecea mâinile albe prin păr înainte de a dispărea în hambar.

— *Tiger, tiger, burning bright/In the forests of the night,* spuse Hamish, citând din William Blake[72]. Poezia asta îmi aminteşte mereu de el.

Am aşezat cuţitul pe barul central şi m-am întors să-l înfrunt.

— Ce te frământă, Hamish?

— Eşti sigură de el, Diana? mă întrebă demonul.

Em îşi şterse mâinile de şorţ şi părăsi încăperea, aruncându-mi o privire tristă.

— Da.

L-am privit în ochi, încercând să-i comunic încrederea mea în Matthew.

Hamish clătină din cap, fără a părea surprins.

— Mă întrebam dacă îl vei accepta odată ce vei şti cine a fost – cine este încă. Se pare că nu te temi să ai un tigru pe urmele tale.

Fără un cuvânt, m-am răsucit şi am reluat tocatul legumelor.

— Să ai grijă. Hamish îşi puse mâna pe braţul meu, silindu-mă să îl privesc. Matthew nu va fi acelaşi acolo unde mergeţi.

— Ba va fi, m-am încruntat eu. Matthew al meu va veni cu mine. Va fi exact la fel.

— Nu, spuse Hamish sumbru. Nu va fi.

Hamish îl cunoştea pe Matthew de mult mai multă vreme. Şi, după conţinutul valizei, îşi dăduse seama unde urma să mergem. Eu încă nu ştiam nimic, cu excepţia faptului că voi călători în timp înaintea anului naşterii mele, într-un loc unde Matthew jucase odinioară şah.

Hamish ieşi pe verandă alături de Sarah şi, curând, două fuioare de fum gri se iviră pe cerul nopţii.

— Dincolo e totul în regulă? am întrebat-o pe Em când reveni din camera de zi, unde Miriam, Marcus, Nathaniel şi Sophie discutau şi se uitau la televizor.

— Da, răspunse ea. Dar aici?

— În regulă.

Mi-am aţintit privirea asupra merilor şi am aşteptat ca

[72] „Tigru, Tigru, foc de febre/ Între negrele tenebre“, traducere de Paul Abucean. Versuri din poemul *The Tyger* de William Blake (1757-1827)

Matthew să revină din întuneric.

Capitolul 41

În ziua dinaintea sărbătorii de Halloween, stomacul începu să mă roadă de emoţie. Întinsă încă în pat, m-am răsucit către Matthew.

— Sunt neliniştită.

El închise cartea pe care o citea şi mă trase mai aproape.

— Ştiu. Erai agitată dinainte să deschizi ochii.

Casa deja fremăta de activitate. Imprimanta lui Sarah tipărea pagină după pagină în biroul de jos. Televizorul era aprins, iar maşina de uscat scâncea slab în depărtare, protestând în faţa unei noi încărcături de rufe. Adulmecând, mi-am dat seama că Sarah şi Em îşi băuseră deja prima cafea a zilei. Încă mai departe pe hol se auzea zgomotul unui uscător de păr.

— Suntem ultimii care s-au trezit?

Am făcut un efort să-mi calmez stomacul.

— Cred că da, spuse el zâmbind, deşi în privire i se putea desluşi o umbră de îngrijorare.

Jos, Sarah prepara ouă pe gustul fiecăruia, în timp ce Em scotea tăvi de brioşe din cuptor. Nathaniel le pescuia metodic una câte una din tavă şi le îndesa în gură întregi.

— Unde e Hamish? întrebă Matthew.

— În biroul meu, foloseşte imprimanta. Sarah se uită lung la el şi se întoarse la tigaia sa.

Marcus abandonă jocul de scrabble şi veni în bucătărie ca să iasă la plimbare cu tatăl său. La plecare înşfăcă un pumn de nuci, adulmecând brioşele cu un geamăt de poftă frustrată.

— Ce se întâmplă? am întrebat calm.

— Hamish o face pe avocatul, răspunse Sophie, întinzând un strat gros de unt pe o brioşă. Spune că trebuie semnate nişte acte.

Hamish ne chemă în sufragerie ceva mai târziu. Ne-am împrăştiat prin cameră, fiecare echipat cu un pahar cu vin şi o cană. Hamish arăta de parcă nu dormise. Teancuri ordonate de hârtie erau aranjate pe suprafaţa mesei, împreună cu batoane de ceară neagră şi două sigilii aparţinând Cavalerilor lui Lazăr – unul micuţ, altul mai mare. Inima îmi săltă din piept.

— Să ne aşezăm? întrebă Em.

Adusese un ibric proaspăt de cafea, din care îi umplu cana lui Hamish.

— Mulţumesc, Em, spuse Hamish recunoscător.

Două scaune goale stăteau oficiale în capul mesei. Demonul ne făcu semn mie şi lui Matthew să le ocupăm şi luă primul teanc de hârtii.

— Ieri după-amiază am parcurs o serie de aspecte practice legate de situaţia în care ne găsim acum.

Pulsul mi se acceleră şi am privit din nou sigiliile.

— Hamish, dacă se poate, foloseşte un ton mai puţin avocăţesc, spuse Matthew şi mâna lui îmi atinse spatele, astfel încât să mă liniştească.

Hamish îi aruncă o privire urâtă şi continuă:

— Diana şi Matthew îşi vor începe călătoria în timp, aşa cum a fost planificat, de Halloween. Ignoraţi orice altceva v-a spus Matthew că trebuie să faceţi. Lui Hamish îi făcu o plăcere deosebită să transmită această parte a mesajului. Am convenit că ar fi de preferat dacă toată lumea… ar dispărea – o vreme. Din acest moment, veţi uita pentru un timp de vechiul vostru stil de viaţă. Hamish puse un document în faţa mea. Aceasta este o procură, Diana. Mă autorizezi pe mine – sau pe oricine ocupă funcţia de seneşal – să acţionez legal în numele tău.

Procura acorda ideii abstracte de călătorie în timp un nou sens, mai concret. Matthew scoase un stilou din buzunar.

— Poftim, spuse el, punând stiloul în dreptul meu.

Peniţa stiloului nu era adaptată la unghiul şi presiunea mâinii mele, aşa că zgârie hârtia în timp ce îmi depuneam semnătura. Când am terminat, Matthew luă documentul şi picură un strop de ceară neagră şi caldă în josul paginii, apoi se întinse după sigiliul personal şi îl apăsă deasupra.

Hamish luă teancul următor.

— Aceste scrisori trebuie semnate tot de tine. Una îi informează pe organizatorii conferinţei că nu vei putea lua cuvântul în luna noiembrie. Cealaltă solicită concediu medical pentru tot anul următor. Medicul tău – un anume Marcus Whitmore – ţi-a emis o adeverinţă în acest sens. În cazul în care nu te vei întoarce până în aprilie, voi trimite cererea ta la Yale.

Am citit cu atenţie scrisorile şi le-am semnat cu mână tremurândă, abdicând de la viaţa mea din secolul douăzeci şi unu.

Hamish apucă strâns tăblia mesei. În mod evident, plănuia ceva.

— Nu putem spune când vor fi Matthew şi Diana din nou cu noi. Nu rostise cuvântul „dacă“, dar acesta stărui în aer. Ori de câte ori un membru al firmei sau familiei de Clermont se pregăteşte pentru o călătorie îndelungată sau iese din peisaj pentru o vreme, sarcina mea este să mă asigur că îşi lasă afacerile în bună ordine. Diana, nu ai niciun testament.

— Nu. Mintea mi se golise complet. Dar nu am niciun fel de bunuri – nici măcar o maşină.

Hamish se îndreptă de spate.

— Nu este chiar adevărat, nu-i aşa, Matthew?

— Dă-mi-l mie, spuse Matthew fără tragere de inimă.

Hamish îi înmână un document consistent.

— A fost redactat când m-am aflat ultima oară în Oxford, zise Matthew.

— Înainte de La Pierre, am spus, fără să ating paginile.

Matthew încuviinţă din cap.

— În esenţă, este acordul nostru prenupţial. Stabileşte în mod irevocabil că vei primi o treime din bunurile mele. Chiar dacă m-ai părăsi, aceste bunuri tot ar fi ale tale.

Documentul era datat anterior sosirii sale acasă – înainte de a ne uni pe viaţă, conform obiceiului vampirilor.

— Nu te voi părăsi niciodată şi nu vreau să-mi laşi toate astea.

— Nici măcar nu ştii ce este, spuse Matthew, punându-mi paginile în faţă.

Era prea mult pentru mine. Sume incredibile de bani, o casă într-un cartier exclusivist din Londra, un apartament la Paris, o vilă lângă Roma, Old Lodge, o casă la Ierusalim, încă multe alte case în oraşe precum Veneţia şi Sevilla, avioane, maşini – capul mi se învârtea.

— Am o slujbă sigură. Am împins hârtiile deoparte. Actul este complet inutil.

— Sunt ale tale orice ai face, spuse Matthew ţâfnos.

Hamish mă lăsă să-mi revin înainte de a arunca următoarea bombă.

— Dacă Sarah ar muri, tu ai moşteni şi casa aceasta, cu condiţia să rămână căminul lui Emily atâta timp cât va dori. Şi eşti unica moştenitoare a lui Matthew. Aşa că ai bunuri – şi trebuie să îţi aflu vrerea.

— Nu am de gând să vorbesc despre asta.

Amintirile mele despre Satu şi Juliette erau încă proaspete şi moartea părea prea aproape. M-am ridicat, gata s-o iau la goană, dar Matthew mă prinse de mână şi mă ţinu strâns.

— Trebuie să faci asta, *mon cœur.* Nu o putem lăsa în sarcina lui Marcus şi a lui Sarah.

M-am aşezat din nou şi am cugetat în tăcere la ce trebuia să fac cu averea incredibilă şi cu ferma dărăpănată care într-o zi aveau să fie ale mele.

— Averea mea se va împărţi în mod egal între copiii noştri, am spus în cele din urmă. Şi aici îi includ pe *toţi* copiii lui Matthew – vampiri şi biologici, cei pe care i-a creat el şi cei pe care i-am putea avea împreună. Tot ei vor moşteni şi casa Bishop, după ce Em nu va mai locui în ea.

— Voi avea grijă de asta, mă asigură Hamish.

Singurele documente rămase pe masă erau ascunse în trei plicuri. Două purtau sigiliul lui Matthew. Celălalt era înfăşurat cu o panglică negru cu argintiu. O grămăjoară de ceară de sigilii acoperea nodul. De panglică atârna un disc mare şi negru, cam cât o farfurioară pentru desert, pe care se aplicase marele sigiliu al Cavalerilor lui Lazăr.

— În fine, trebuie să rezolvăm chestiunea frăţiei. Când tatăl lui Matthew a înfiinţat Cavalerii lui Lazăr, ordinul a devenit cunoscut pentru ajutorul şi protecţia oferite celor care nu se puteau apăra singuri. Deşi cei mai mulţi au uitat de noi, încă existăm. Şi trebuie să continuăm să existăm chiar şi după plecarea lui Matthew. Mâine, înainte ca Marcus să plece din casă, Matthew va renunţa oficial la funcţia sa în cadrul ordinului şi îşi va numi fiul Mare Maestru.

Hamish îi înmână lui Matthew cele două plicuri care purtau sigiliul său personal. Apoi îi înmână lui Nathaniel plicul cu sigiliul mai mare. Miriam făcu ochii mari.

— De îndată ce Marcus va accepta noua funcţie, ceea ce se va întâmpla *imediat,* spuse Hamish, aruncându-i lui Matthew o privire severă, îl va suna pe Nathaniel, care a fost de acord să se alăture firmei ca unul dintre cei opt maeştri regionali. Odată ce Nathaniel va rupe sigiliul numirii sale, el va deveni Cavaler al lui Lazăr.

— Nu puteţi să faceţi din demoni ca Hamish şi Nathaniel membri ai frăţiei! Cum va lupta Nathaniel? spuse Miriam înspăimântată.

— Cu astea, spuse Nathaniel, mişcându-şi degetele în aer. Mă pricep la computere şi îmi pot aduce propria contribuţie. Vocea sa căpătă un ton feroce. Îi aruncă lui Sophie o privire la fel de feroce. Nimeni nu-i va face soţiei sau fetei mele ceea ce i-au făcut Dianei.

Se făcu linişte.

— Asta nu e tot. Hamish trase un scaun şi se aşeză, cu mâinile împreunate în faţă. Miriam crede că va fi război. Nu sunt de acord. Războiul a început deja.

Toate privirile stăteau aţintite asupra lui Hamish. Era clar de ce oamenii îl rugau să ocupe un post în guvern – şi de ce Matthew îl făcuse secundul său. Era un lider înnăscut.

— Noi, toţi cei adunaţi aici, înţelegem de ce merită să luptăm într-un asemenea război. Este vorba despre Diana şi despre grozăviile la care Congregaţia va recurge pentru a înţelege puterea pe care ea a moştenit-o. Despre descoperirea lui *Ashmole 782* şi despre temerea noastră că secretele cărţii ar putea fi pierdute pentru totdeauna dacă aceasta va cădea în mâinile vrăjitoarelor. Şi este vorba despre credinţa noastră comună că nimeni nu are dreptul să le spună unor îndrăgostiţi că nu se pot iubi – indiferent cărei specii aparţin.

Hamish îi înconjură cu privirea pe cei prezenţi pentru a se asigura că toţi îl urmăreau cu atenţie, apoi continuă:

— Nu mai este mult până când oamenii vor afla de acest conflict. Vor fi siliţi să admită că demonii, vampirii şi vrăjitoarele există printre ei. Când se va întâmpla asta, va trebui să ne dovedim a fi conciliabulul despre care vorbea Sophie în fapt, nu doar cu numele. Vom avea victime, isterie şi confuzie. Şi va depinde de noi – de conciliabulul nostru şi de Cavalerii lui Lazăr – să îi ajutăm pe oameni să înţeleagă şi să ne asigurăm că pierderile de vieţi şi distrugerile vor fi minime.

— Ysabeau vă aşteaptă la Sept-Tours. Vocea lui Matthew era calmă şi stăpânită. Teritoriul castelului poate fi singurul hotar pe care alţi vampiri nu vor îndrăzni să-l treacă. Sarah şi Emily vor încerca să ţină la distanţă vrăjitoarele. Numele familiei Bishop s-ar putea să aibă o anume importanţă. Iar Cavalerii lui Lazăr îi vor proteja pe Sophie şi pe copilul său.

— Deci ne vom împrăştia, spuse Sarah, dând aprobator din cap spre Matthew. Apoi ne vom reuni în casa de Clermont. Şi atunci vom vedea cum vom proceda. Împreună.

— Sub conducerea lui Marcus. Matthew îşi ridică paharul de vin pe jumătate plin. Pentru Marcus, Nathaniel şi Hamish. Onoare şi viaţă lungă!

— A trecut mult timp de când n-am mai auzit asta, spuse Miriam încet.

Marcus şi Nathaniel erau stingheriţi de atenţia care li se acorda şi păreau că nu se pot încă obişnui cu noile responsabilităţi. Hamish părea doar un pic obosit.

După toasturile în cinstea celor trei bărbaţi – toţi trei mult prea tineri pentru a-şi face griji că nu i-ar aştepta o viaţă lungă –, Em ne conduse în bucătărie pentru prânz. Întinsese un adevărat festin pe barul central. Am început să bântuim prin camera de zi cu farfuriile în mână, evitând momentul despărţirii.

În cele din urmă sosi vremea ca Sophie şi Nathaniel să plece. Marcus puse bagajul sumar al cuplului în portbagajul micuţei sale maşini sport albastre. Stătea în picioare lângă Nathaniel, şi capetele lor blonde se aplecaseră unul spre celălalt în conversaţie, în timp ce Sophie îşi lua la revedere de la Sarah şi Em. Când termină, se întoarse spre mine. Fusesem alungată în salonul cel mare, pentru a evita atingerea involuntară a cuiva.

— De fapt, nu ne luăm rămas-bun, îmi spuse ea din celălalt capăt al holului.

Al treilea ochi mi se deschise şi, în sclipirea soarelui pe balustradă, m-am văzut strâns îmbrăţişată de Sophie.

— Nu, am spus, surprinsă şi alinată.

Sophie dădu aprobator din cap, ca şi cum văzuse şi ea o frântură din viitor.

— Vezi, ţi-am spus. Poate copilul va fi născut când vei reveni. Nu uita, vei fi naşa ei.

Aşteptându-i pe Sophie şi pe Nathaniel să îşi ia la revedere, Matthew şi Miriam aliniaseră toţi dovlecii pe alee. Cu un gest al mâinii şi câteva cuvinte mormăite, Sarah îi aprinse. Mai erau câteva ore bune până la amurg, dar Sophie putea cel puţin să-şi imagineze cum vor arăta în noaptea de Halloween. Bătu din palme şi se avântă pe scări în jos în braţele lui Matthew şi apoi în ale lui Miriam. Ultima îmbrăţişare i-o rezervase lui Marcus, cu care schimbă câteva cuvinte în şoaptă înainte de a se aşeza pe locul foarte jos din dreapta.

— Mulţumim pentru maşină, spuse Sophie, admirând lemnul ornamental, lustruit, de pe bord.

— Nathaniel obişnuia să conducă repede, dar acum, din cauza copilului, merge ca o babă.

— Fără viteză, spuse Matthew cu fermitate, pe un ton patern. Sunaţi-ne când ajungeţi acasă.

Le-am făcut cu mâna. Când nu i-am mai zărit, Sarah stinse dovlecii. Matthew mă cuprinse în braţe, în timp ce restul familiei se îndrepta spre casă.

— Am pregătit tot ce mi-ai cerut, Diana, spuse Hamish, ieşind pe verandă.

Îşi pusese deja haina de la costum, gata să plece spre New York pentru a se întoarce la Londra.

Am semnat cele două exemplare ale testamentului, iar martori mi-au fost Em şi Sarah. Hamish rulă un exemplar şi îl introduse într-un cilindru metalic. Prinse cele două capete ale cilindrului cu panglici negre cu argintiu şi le sigilă cu ceară purtând însemnul lui Matthew.

Acesta aşteptă lângă maşina neagră închiriată, în timp ce Hamish îşi luă curtenitor la revedere de la Miriam, apoi le sărută pe Em şi pe Sarah, invitându-le să poposească pe la el în drum spre Sept-Tours.

— Sunaţi-mă dacă vă trebuie ceva, orice ar fi, îi spuse el lui Sarah, luând-o de mână şi strângându-i-o o singură dată. Aveţi numerele mele de telefon.

Apoi se întoarse spre mine.

— La revedere, Hamish. I-am întors sărutările, întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Îţi mulţumesc pentru toate eforturile tale de a-l linişti pe Matthew.

— Îmi fac doar meseria, spuse Hamish cu o voioşie forţată. Vocea îi scăzu. Nu uita ce ţi-am spus. Nu vei putea striga după ajutor dacă vei avea nevoie.

— Nu voi avea, am zis eu.

Câteva minute mai târziu, motorul maşinii porni şi Hamish plecă şi el. Farurile roşii clipiră în crepusculul zilei.

Casa nu era mulţumită că rămânea goală şi reacţiona bufnind din mobilă şi gemând uşor ori de câte ori cineva intra sau ieşea dintr-o cameră.

— Îmi va fi dor de ei, mărturisi Em în timp ce pregătea cina.

Casa oftă în semn de solidaritate.

— Du-te, îmi spuse Sarah, luând cuţitul din mâna lui Em. Du-l pe Matthew la Sept-Tours şi întoarce-te la timp ca să faci salata.

După multe discuţii, am stabilit în sfârşit să călătorim în timp până în noaptea când descoperisem exemplarul său din *Originea speciilor.*

Dar să-l duc pe Matthew la Sept-Tours a fost o provocare mai mare decât îmi imaginasem. Braţele îmi erau ocupate cu lucruri care să mă ajute să găsesc drumul – unul dintre stilourile lui şi două cărţi din biroul său –, încât Matthew trebui să mă ţină de talie. Apoi ne-am blocat.

Mâini invizibile păreau să îmi ţină piciorul ridicat, nedându-mi voie să îl pun pe podeaua castelului. Cu cât călătoream mai departe în trecut, legăturile din jurul picioarelor mele deveneau tot mai puternice. Iar de Matthew timpul se agăţa în vrejuri robuste, căţărătoare.

În cele din urmă am ajuns în biroul lui Matthew. Camera era exact aşa cum o lăsaserăm, cu focul aprins şi o sticlă de vin fără nicio etichetă aşteptând pe masă.

Am dat drumul cărţilor şi stiloului pe canapea, tremurând de epuizare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Matthew.

— A fost ca şi cum se întâlniseră prea multe trecuturi şi era imposibil să-mi găsesc calea printre ele. M-am temut că îmi vei da drumul.

— Pentru mine nu a fost nimic deosebit, spuse Matthew. A durat puţin mai mult ca înainte, dar mă aşteptam la asta, având în vedere timpul şi distanţa.

Turnă nişte vin pentru amândoi şi am început să discutăm argumentele pro şi contra coborârii noastre la parter. În cele din urmă învinse dorinţa de a le vedea pe Ysabeau şi pe Marthe. Matthew îşi aminti că purtasem puloverul albastru. Gulerul înalt avea să-mi ascundă bandajul, aşa că am urcat să mă schimb.

Când am revenit, pe chipul lui Matthew apăru încet un zâmbet admirativ.

— La fel de frumoasă acum ca şi atunci, spuse el, sărutându-mă cu pasiune. Poate chiar mai frumoasă.

— Fii atent, l-am avertizat râzând. Încă nu te hotărâseşi că mă iubeşti.

— Ah, ba mă hotărâsem, spuse el, sărutându-mă din nou. Numai că nu ţi-o spusesem.

Cele două stăteau exact unde ne aşteptam să le găsim, Marthe cu cartea ei poliţistă, iar Ysabeau cu ziarele sale. E

posibil ca discuţia care urmă să nu fi fost exact aceeaşi, dar nu părea să conteze. Cea mai dificilă parte a serii a fost să-l privesc pe Matthew dansând cu mama sa. Expresia dulce-amăruie de pe faţa lui în timp ce o învârtea era nouă şi, cu siguranţă, data trecută nu o prinsese într-o îmbrăţişare atât de aprigă la sfârşitul dansului. Când mă invită pe mine la dans, i-am strâns mâna cu compasiune.

— Îţi mulţumesc, îmi şopti la ureche în timp ce mă învârtea.

Mă sărută uşor pe gât. Asta sigur nu se întâmplase prima dată.

Matthew încheie seara la fel ca şi data trecută, anunţând că mă ducea la culcare. De această dată am spus noapte bună ştiind că ne luam de fapt rămas-bun. Călătoria de întoarcere a fost destul de similară, dar mai puţin înfricoşătoare pentru că deja ştiam ce ne aşteaptă. Nu m-am pierdut cu firea şi nu m-am zăpăcit atunci când timpul opuse rezistenţă trecerii noastre, ci mi-am concentrat atenţia asupra ritualurilor familiare ale pregătirii cinei în casa Bishop. Am ajuns înapoi destul de repede astfel încât am avut o mulţime de timp la dispoziţie ca să pregătesc salata.

În timpul cinei, Sarah şi Em îi delectară pe vampiri cu povestiri despre aventurile copilăriei mele. Când nu mai avură ce povesti, Matthew îl tachină pe Marcus în legătură cu dezastruoasele sale tranzacţii imobiliare din secolul al nouăsprezecelea, cu investiţiile enorme pe care le făcuse în noile tehnologii din secolul douăzeci şi care nu avuseseră niciodată efectul scontat, şi în legătură cu perpetua sa slăbiciune pentru femeile roşcate.

— Ştiam eu de ce îmi placi.

Sarah îşi netezi propria claie de păr roşcat şi îi mai turnă whisky.

Dimineaţa de Halloween sosi clară şi luminoasă. Zăpada era mereu posibilă în acest colţ de lume, dar anul acesta vremea arăta încurajator. Matthew şi Marcus făcură o plimbare mai lungă ca de obicei, iar eu am lenevit bând ceai şi cafea cu Sarah şi Em.

Când sună telefonul, am tresărit cu toţii. Răspunse Sarah, şi ne-am putut da seama din replicile ei că apelul era neaşteptat.

Puse receptorul în furcă şi ni se alătură la masa din camera de

zi, care era din nou suficient de mare pentru a ne încăpea pe toţi.

— Era Faye. Ea şi Janet sunt la familia Hunter. Cu jeepul. Vor să ştie dacă mergem cu ele în călătoria de toamnă. Se duc în Arizona, apoi la Seattle.

— Zeiţa s-a ocupat de noi, spuse Em zâmbind. Ele două încercau de zile întregi să decidă cum să plece din Madison fără a isca bârfe.

— Cred că asta rezolvă totul. Vom pleca la drum, apoi ne vom duce s-o cunoaştem pe Ysabeau.

Am dus saci cu mâncare şi alte provizii către maşina veche şi rablagită a lui Sarah. Când aceasta a fost complet încărcată, încât cu greu mai puteai vedea prin oglinda retrovizoare, începură instrucţiunile.

— Bomboanele sunt pe bar, spuse Em.

— Iar costumul meu este atârnat de uşa cămării, pe interior. O să-ţi vină bine. Nu uita de ciorapi. Copiii se dau în vânt după ciorapii ăia.

— N-o să uit, am asigurat-o, şi nici pălăria, deşi este complet ridicolă.

— Bineînţeles că vei purta pălăria! spuse Sarah indignată. Aşa e tradiţia. Ai grijă să stingi focul înainte să pleci. Tabitha trebuie hrănită la ora patru fix. Dacă nu, o să înceapă să vomite.

— Ne descurcăm noi. Ne-ai lăsat o listă, am spus, bătând-o pe umăr.

— Puteţi să ne sunaţi pe numărul familiei Hunter, să ne spuneţi că Marcus şi Miriam au plecat? întrebă Em.

— Uite. Luaţi-l pe ăsta, spuse Matthew, întinzându-le telefonul şi zâmbind în colţul gurii.

— Sunaţi-l voi înşivă pe Marcus. Acolo unde mergem noi nu vom avea semnal.

— Eşti sigur? întrebă Em şovăitoare.

Toţi consideram telefonul lui Matthew un fel de prelungire a persoanei lui. Era ciudat să-l vedem dându-l altcuiva.

— Absolut. Majoritatea datelor au fost şterse, dar am lăsat câteva numere de contact pentru voi. Dacă aveţi nevoie de ceva – absolut orice –, sunaţi pe cineva. Dacă vă simţiţi îngrijorate sau se întâmplă ceva ciudat, luaţi legătura cu Ysabeau sau cu Hamish. Vor aranja să vă ia cineva, oriunde v-aţi afla.

— Au elicoptere, i-am murmurat lui Em, petrecându-mi braţul

pe după al ei.

Telefonul lui Marcus sună.

— Nathaniel, spuse el, privind ecranul, şi ieşi să vorbească – un gest nou pentru el, identic cu ceea ce făcea mereu tatăl său.

Cu un zâmbet trist, Matthew îşi privi fiul.

— Ăştia doi vor intra în tot felul de belele, dar cel puţin Marcus nu se va simţi aşa de singur.

— Sunt amândoi în regulă, spuse Marcus, întorcându-se şi închizând telefonul. Zâmbi şi îşi trecu degetele prin păr, cu încă un gest care amintea de Matthew.

— Ar trebui să-l anunţ pe Hamish, aşa că o să-mi iau acum la revedere de la voi şi o să îl sun.

Em îl strânse îndelung la piept, cu ochii plini de lacrimi.

— Să ne suni şi pe noi, spuse ea aprig.

— Vrem să ştim că sunteţi amândoi în regulă.

— Ai grijă de tine. Sarah strânse tare din ochi când îl cuprinse în braţe. Şi nu te îndoi de tine însuţi.

Miriam îşi luă rămas-bun de la mătuşile mele într-un mod mai stăpânit. Eu, dimpotrivă.

— Suntem foarte mândre de tine, spuse Em, cuprinzându-mi faţa în palme, în timp ce lacrimile îi curgeau acum şiroaie. La fel ar fi fost şi părinţii tăi. Aveţi grijă unul de celălalt.

— Aşa vom face, am asigurat-o, ştergându-mi lacrimile.

Sarah îmi prinse mâinile.

— Ascultă-ţi profesorii – indiferent cine vor fi ei. Nu spune nu fără să asculţi întâi ce au de zis.

Am dat aprobator din cap.

— Ai mai mult talent înnăscut decât orice altă vrăjitoare pe care o ştiu eu – poate mai mult decât toate vrăjitoarele de multă, multă vreme, continuă Sarah. Sunt fericită că nu-l vei lăsa să se irosească. Magia este un dar, Diana, la fel ca iubirea. Se întoarse spre Matthew. Îţi încredinţez o comoară. Nu mă dezamăgi.

— N-am să te dezamăgesc, Sarah, promise Matthew.

Mătuşa mea acceptă săruturile noastre, apoi coborî pe scări către maşină.

— Lui Sarah îi e greu să-şi ia la revedere, explică Em. Vorbim mâine, Marcus. Se aşeză pe locul din faţă, făcându-ne cu mâna peste umăr. Motorul porni zgomotos, maşina trecu săltând peste gropile de pe alee şi coti spre oraş.

Când ne-am întors în casă, Miriam şi Marcus aşteptau în holul de la intrare, cu bagajele la picioare.

— Ne-am gândit că nu v-ar strica să fiţi singuri un timp, spuse Miriam, întinzându-i geanta sa de pânză lui Marcus, plus că eu urăsc despărţirile lungi. Privi în jur. Ei bine, spuse ea brusc, coborând scările verandei, ne vedem când vă întoarceţi.

După ce făcu semn cu capul spre silueta lui Miriam care se îndepărta, Matthew se duse în sufragerie şi reveni cu un plic.

— Ia-l, îi spuse lui Marcus, cu voce aspră.

— Nu mi-am dorit niciodată să fiu Mare Maestru, spuse Marcus.

— Crezi că eu mi-am dorit? Acesta era visul tatălui meu. Philippe m-a pus să promit că frăţia nu va cădea în mâinile lui Baldwin. Îţi cer şi eu acelaşi lucru.

— Promit. Marcus luă plicul. Aş vrea să nu fie nevoie să pleci.

— Îmi pare rău, Marcus, am spus înghiţindu-mi nodul din gât, şi mi-am pus degetele calde pe pielea sa rece.

— Pentru ce? Zâmbetul său era senin şi sincer. Pentru că îmi faci tatăl fericit?

— Pentru că te pun în această situaţie şi las în urmă aşa o încâlceală.

— Nu mi-e teamă de război, dacă la asta te gândeşti. Mă îngrijorează faptul că îi urmez lui Matthew, iar asta impune anumite standarde.

Marcus rupse sigiliul. Odată cu pocnitura aceasta aparent nesemnificativă, devenise Marele Maestru al Cavalerilor lui Lazăr.

— *Je suis à votre commande, seigneur,* murmură Matthew, plecând capul.

Baldwin rostise aceleaşi cuvinte în faţa lui pe aeroportul La Guardia. Cât de diferit sunau când erau sincere!

— Atunci îţi ordon să te întorci şi să preiei din nou conducerea Cavalerilor lui Lazăr, spuse Marcus aspru, înainte să stric totul. Nu sunt francez şi în mod sigur nu sunt un cavaler.

— Ai în tine mai mult de un strop de sânge francez şi eşti singura persoană în care am încredere pentru această funcţie. În plus, te poţi baza pe faimosul tău farmec american. Până la urmă s-ar putea să-ţi placă să fii Mare Maestru.

Marcus râse zgomotos şi apăsă tasta opt a telefonului.

— Gata, îi spuse el laconic interlocutorului său. Urmă un

schimb scurt de replici. Mulţumesc.

— Nathaniel a acceptat funcţia, murmură Matthew, cu un spasm în colţurile gurii. Franceza lui e surprinzător de bună.

Marcus se încruntă la tatăl său, se îndepărtă ca să-i mai spună câteva cuvinte demonului, apoi reveni.

Avu loc un lung schimb de priviri între tată şi fiu, o strângere de braţ, o îmbrăţişare bărbătească – după un tipic al despărţirilor dintre ei respectat la sute de asemenea plecări. Eu am primit un sărut tandru, un „ai grijă să-ţi fie bine“ murmurat, şi apoi plecă şi Marcus.

Am întins mâna după mâna lui Matthew.

Eram singuri.

Capitolul 42

— Acum suntem doar noi şi fantomele.

Stomacul îmi ghiorăia.

— Care e mâncarea ta preferată? întrebă Matthew.

— Pizza, am răspuns rapid.

— Atunci ar trebui să mănânci cât mai poţi. Comandă nişte pizza şi spune că o luăm noi.

Nu mai părăsiserăm împrejurimile casei Bishop de la sosirea noastră aici, şi m-am simţit ciudat să colind regiunea din jurul oraşului într-un Range Rover, lângă un vampir. Am luat-o pe şoseaua spre Hamilton, trecând prin sud, peste dealuri, până în oraş, apoi am virat spre nord ca să luăm pizza. Pe drum i-am arătat lui Matthew unde mă duceam să înot când eram copil şi unde locuise primul meu iubit. Oraşul era plin de decoraţii de Halloween – pisici negre, vrăjitoare pe mătură, chiar şi copaci împodobiţi cu ouă portocalii şi negre. În această parte a lumii, nu numai vrăjitoarele luau sărbătoarea în serios.

Când am ajuns la pizzerie, Matthew intră cu mine. Părea să nu-i pese de faptul că vrăjitoarele sau oamenii ne-ar putea vedea. M-am întins să îl sărut şi el îmi întoarse sărutul cu un râs aproape lipsit de griji.

Studenta care ne bătu bonul îl privi pe Matthew cu o admiraţie evidentă când îi întinse plăcinta.

— Bine că nu e vrăjitoare, am spus când am revenit la maşină. M-ar fi transformat în triton şi ar fi fugit cu tine călare pe mătură.

Înarmată cu forţele proaspete date de pizza – cu pepperoni şi ciuperci –, am început să fac ordine prin harababura din bucătărie şi din camera de zi. Matthew aduse grămezi de hârtii din sufragerie şi le arse în şemineu.

— Ce facem cu astea? mă întrebă, ţinând scrisoarea mamei mele, misterioasa epigramă de trei rânduri şi pagina din *Ashmole 782.*

— Lasă-le în salonul cel mare, i-am spus. Casa va avea grijă de ele.

Am continuat să-mi văd de treburi, punând rufe la spălat în maşină şi făcând ordine în biroul lui Sarah. Abia când am urcat la etaj ca să aranjez hainele noastre în dulap am observat că ambele computere dispăruseră. M-am repezit la parter,

panicată.

— Matthew! Computerele au dispărut!

— Le-a luat Hamish, spuse el, prinzându-mă în braţe şi dându-mi părul pe spate. E în regulă. N-a intrat nimeni în casă.

Umerii mi s-au relaxat. Inima încă îmi bătea puternic la ideea de a fi surprinsă de un alt Domenico sau de o altă Juliette.

Matthew făcu ceai, apoi îmi masă picioarele în timp ce îl beam. În tot acest timp vorbi despre chestiuni neimportante – casele din Hamilton care îi aminteau de alt loc şi timp, prima dată când mirosi o roşie, la ce se gândi când mă văzuse vâslind la Oxford –, până când m-am relaxat, mulţumită căldurii şi confortului.

Matthew era întotdeauna altfel când nu era altcineva prin preajmă, dar diferenţa era mai puternică acum, când familiile noastre plecaseră. De la sosirea în casa Bishop, preluase treptat responsabilitatea a încă opt vieţi. Avusese grijă de toţi, indiferent cine erau şi ce legături aveau cu el, cu aceeaşi intensitate feroce. Acum trebuia să aibă grijă de o singură fiinţă.

— Nu prea am avut timp să stăm pur şi simplu de vorbă, am cugetat eu, gândindu-mă la iureşul zilelor trecute de când ne cunoscuserăm. Doar noi doi, singuri.

— În ultimele săptămâni am trecut prin nişte încercări homerice. Cred că am scăpat doar unei invazii de lăcuste. Făcu o pauză. Dar dacă universul vrea într-adevăr să ne testeze în mod tradiţional, acesta va fi sfârşitul încercărilor noastre. Astăzi se împlinesc patruzeci de zile.

Atât de puţin timp, atât de multe evenimente.

Am pus cana goală pe masă şi m-am întins după mâinile lui.

— Unde mergem, Matthew?

— Nu mai poţi aştepta puţin, *mon coeur?* Privi pe fereastră. Aş vrea ca ziua de astăzi să nu se termine. Şi în curând se va întuneca.

— Îţi place să te joci de-a soţul şi soţia.

O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte, iar eu i-am îndepărtat-o cu un gest tandru.

— Îmi place la nebunie să mă joc cu tine de-a soţul şi soţia, spuse el, prinzându-mă de mână.

Am stat de vorbă în linişte încă o jumătate de oră, până când Matthew privi din nou afară.

— Du-te sus şi fă o baie. Savurează apa din boiler şi fă şi un

duş lung, fierbinte. E posibil să pofteşti la pizza din când în când în zilele următoare. Dar asta nu va fi nimic în comparaţie cu dorul de apă caldă. În câteva săptămâni o să-ţi vină să strângi de gât pe careva pentru un duş.

Matthew îmi aduse costumul de Halloween în timp ce făceam baie: o rochie neagră până la gambe, cu guler înalt, cizme cu vârf ascuţit şi o pălărie ţuguiată.

— Aş putea să întreb ce-s ăştia?

Făcu semn spre o pereche de ciorapi cu dungi roşii şi albe orizontale.

— Sunt ciorapii de care vorbea Em, am gemut eu. Va şti dacă nu-i port.

— Dacă aş mai fi avut telefonul, ţi-aş fi făcut poze în chestiile astea hidoase şi te-aş fi şantajat cu ele o eternitate.

— Există ceva cu care să-ţi pot cumpăra tăcerea?

M-am cufundat mai adânc în cadă.

— Sunt sigur că da, spuse Matthew, aruncând ciorapii peste umăr.

La început am fost jucăuşi. Ca şi în vremea cinei din seara dinainte şi a micului dejun, am evitat cu grijă să ne spunem că putea fi ultima noastră şansă de a petrece timp împreună. Eram încă o novice, dar Em îmi spusese că până şi cei mai experimentaţi călători în timp respectau imprevizibilitatea deplasării între trecut şi viitor şi recunoşteau cât de uşor era să rătăceşti la nesfârşit, prins în pânza de păianjen a timpului.

Matthew percepu schimbarea stării mele de spirit şi reacţionă întâi cu o şi mai mare tandreţe, iar apoi cu o posesivitate vehementă care îmi impunea să nu mă gândesc decât la el.

În ciuda nevoii noastre vizibile de confort şi de alinare, nu ne-am consumat căsătoria.

— Când vom fi în siguranţă, murmură el, sărutându-mă de-a lungul claviculei. Când vom avea mai mult timp.

La un moment dat băşica de la vaccinul antivariolă îmi crăpă. Matthew o examină şi spuse că se vindeca frumos – o descriere ciudată pentru o rană deschisă, respingătoare, de mărimea unei monede. Îmi îndepărtă bandajul de pe gât şi de pe braţ, scoţând la lumină urma abia vizibilă a suturilor făcute de Miriam.

— Te vindeci repede, spuse el aprobator, sărutându-mi partea interioară a cotului, de unde băuse din venele mele.

Buzele sale păreau calde.

— Ce ciudat! Am pielea rece acolo. Mi-am atins gâtul. Şi aici.

Matthew îşi trecu degetul mare peste locul unde artera carotidă venea aproape de suprafaţă. Am tremurat la atingerea sa. Părea că numărul de terminaţii nervoase în porţiunea aceea se triplase.

— Supersensibilitate, spuse Matthew, ca şi când ai fi parţial vampir. Se aplecă şi îşi puse buzele pe pulsul meu.

— Ah! am gemut, copleşită de intensitatea senzaţiilor.

Conştientă că era târziu, m-am îmbrăcat cu rochia neagră. Cu coada împletită lăsată pe spate, păream ieşită dintr-o fotografie de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea.

— Păcat că nu călătorim în perioada Primului Război Mondial, spuse Matthew, trăgând de mânecile rochiei. În costumaţia asta ai fi o perfectă directoare de şcoală de prin 1912.

— Nu cu ăştia pe mine. M-am aşezat pe pat şi am început să trag de ciorapii cu dungi de acadea.

Matthew râse în hohote şi mă imploră să îmi pun imediat şi pălăria.

— O să-mi dau foc, am protestat eu. Ai răbdare până aprindem şi dovlecii.

Am ieşit afară cu chibrituri, crezând că vom putea aprinde dovlecii cu ele. Dar începuse să bată vântul, ceea ce făcea aprinderea chibriturilor dificilă şi menţinerea flăcării în interior imposibilă.

— Fir-ar să fie! am înjurat. Isprava lui Sophie nu ar trebui lăsată să se piardă.

— Nu poţi să foloseşti o vrajă? spuse Matthew, deja pregătit să mai încerce o dată cu chibriturile.

— Dacă nici măcar atât nu pot, n-ar trebui să mă mai prefac că sunt vrăjitoare de Halloween.

Numai ideea de a-i explica lui Sophie că aş fi eşuat mă făcu să mă concentrez, şi fitilul prinse viaţă. Am aprins ceilalţi unsprezece dovleci risipiţi pe drum, unul mai uluitor şi mai terifiant decât altul.

La ora şase am auzit o bătaie puternică în uşă şi strigăte înăbuşite de „Ne daţi sau nu ne daţi“. Matthew nu mai văzuse un Halloween american şi îi întâmpină cu nerăbdare pe primii noştri vizitatori.

Cei de afară se aleseră cu unul dintre zâmbetele sale uluitoare, după care Matthew rânji şi mă împinse în faţă.

O micuţă vrăjitoare şi un vampir puţin mai înalt ca ea se ţineau de mână pe verandă.

— Ne daţi sau nu ne daţi, spuseră ei, întinzând feţele de pernă desfăcute.

— Sunt vampir, spuse băiatul, arătându-şi colţii către Matthew. Făcu semn spre sora lui. Iar ea e vrăjitoare.

— Văd asta, spuse Matthew cu glas grav, observând pelerina neagră şi fardul alb. Şi eu sunt vampir.

Băiatul îl examină critic.

— Mama ta ar fi trebuit să-ţi facă alt costum. Nu semeni deloc cu un vampir. Unde ţi-e pelerina?

Vampirul miniatural îşi desfăcu braţele în sus, ţinând în fiecare pumn o cută a pelerinei sale de satin şi arătându-şi astfel aripile în formă de liliac.

— Vezi, ai nevoie de pelerină ca să zbori. Altfel nu te poţi transforma în liliac.

— Ah! Atunci am încurcat-o. Pelerina mea e acasă şi acum nu pot să zbor s-o aduc. Poate mi-o împrumuţi pe a ta.

Matthew turnă câte un pumn zdravăn de bomboane în fiecare faţă de pernă. Amândoi copiii făcură ochii mari, uimiţi de generozitatea lui. Am apărut şi eu de după uşă pentru a le face cu mâna părinţilor.

— Uite, ea e clar o vrăjitoare, spuse fetiţa, dând aprobator din cap spre ciorapii mei cu dungi roşii şi albe şi cizmele negre.

La îndemnul părinţilor, ne strigară un „mulţumesc“ în timp ce plecau şi se urcară în maşina care-i aştepta.

În următoarele trei ore am întâmpinat o întreagă procesiune de prinţese, piraţi, fantome, schelete, sirene şi extratereştri, şi încă şi mai multe vrăjitoare şi vampiri. I-am spus calm lui Matthew că o singură bomboană de copil ajungea şi că, dacă nu va înceta să le dea bunătăţi cu pumnul, vom rămâne fără ele cu mult înainte de ora nouă.

Cu toate astea, Matthew era greu de criticat, având în vedere faptul că se delecta pur şi simplu. Răspunsurile pe care le dădea copiilor veniţi la uşă îmi revelau o latură a lui neştiută. Aplecându-se pentru a nu-i intimida, le adresa întrebări legate de costume şi îi spunea fiecărui băiat care pretindea că e vampir că este cea mai înfricoşătoare creatură pe care o întâlnise.

Dar întâlnirea cu o prinţesă a zânelor care purta nişte aripi

prea mari şi o fustă de voal mă topi. Era copleşită şi extenuată de ocazie şi îi dădură lacrimile atunci când Matthew o întrebă de care bomboane doreşte. Fratele ei, un tânăr pirat de şase ani, îi eliberă mâna din strânsoare.

— Să mergem să o întrebăm pe mama ta.

Matthew luă mica prinţesă în braţe, apucă piratul de spatele bandanei şi îi dusese pe amândoi în siguranţă, în braţele părinţilor.

Dar, cu mult înainte să ajungă acolo, zâna cea micuţă uitase de lacrimi. Se apucase cu o mână lipicioasă de gulerul puloverului lui Matthew şi îl lovea uşor cu bagheta sa magică peste cap, repetând:

— Hocus-pocus!

— Când va creşte şi se va gândi la Făt-Frumos, te va vedea exact pe tine, i-am spus când reveni în casă.

O ploaie de sclipici argintiu se risipi când vampirul meu îşi înclină capul pentru un sărut.

— Eşti plin de praf de zâne, am spus, râzând şi îndepărtându-i ultimele urme din păr.

În jurul orei opt, când valul de zâne şi de piraţi făcu loc adolescenţilor cu ruj negru şi haine de piele împodobite cu lanţuri, Matthew îmi întinse găleata cu bomboane şi se retrase în camera de zi.

— Laşule, l-am tachinat, îndreptându-mi pălăria înainte de a deschide uşa următorului grup sinistru.

Cu doar trei minute înainte să pot stinge lumina de pe verandă fără a ruina reputaţia de Halloween a familiei Bishop, am auzit încă o bătaie puternică în uşă şi un urlet de „ne daţi sau nu ne daţi“.

— Cine o mai fi? am oftat, punându-mi din nou pălăria.

Pe scări stăteau doi tineri vrăjitori. Unul era băiatul cu ziarele. Era însoţit de un adolescent lung şi subţire, cu un ten urât şi cu cercel în nas, în care am recunoscut vag un membru al clanului O’Neil. Costumele lor includeau blugi uzaţi, tricouri cu ace de siguranţă, sânge fals, dinţi de plastic şi lese de câine.

— Nu eşti cam mare pentru asta, Sammy?

— Acum sunt Tham. Vocea lui Sam era ciudată, cu inflexiuni când acute, când grave, iar colţii falşi îl făceau să sâsâie.

— Salut, Sam.

În găleata cu bomboane mai erau vreo şase bucăţi.

— Te rog, serveşte-te cu ce a mai rămas. Nu ar trebui să fii la casa Hunter, la pescuit de mere?

— Am auzit că dovlecii voştri sunt foarte tari anul ăsta. Sammy se legăna de pe un picior pe altul. Şi, ăăă… Se înroşi şi-şi scoase dinţii de plastic. Rob s-a jurat că a văzut un vampir aici ieri. Am făcut pariu cu el pe douăzeci de dolari că familia Bishop nu ar primi un vampir în casă.

— Şi ce te face să crezi că l-ai recunoaşte dacă l-ai vedea? Vampirul în discuţie ieşi din camera de zi şi veni în spatele meu. Bună seara, domnilor, spuse el calm.

Cei doi adolescenţi rămaseră cu gura căscată.

— Ar trebui să fim ori oameni, ori chiar proşti să nu-l recunoaştem, spuse Rob, cu veneraţie. E cel mai mare vampir pe care l-am văzut vreodată.

— Tare. Sammy rânjea cu gura până la urechi. Bătu palma cu prietenul său şi înşfăcă bomboanele.

— Nu uita să plăteşti, Sam, am spus cu severitate.

— Şi, Samuel, spuse Matthew, vorbind cu un accent franţuzesc neobişnuit de pronunţat, aş putea să te rog – ca o favoare personală – să nu pomeneşti nimănui despre asta?

— Niciodată?

Lui Sammy nu-i surâdea ideea de a păstra secretă această informaţie suculentă.

Gura lui Matthew tresări.

— Nu. Am înţeles ideea. Poţi să nu spui nimic până mâine?

— Sigur! Sammy dădu aprobator din cap, uitându-se la Rob pentru confirmare. Nu mai sunt decât trei ore. Asta nu-i o problemă.

Se suiră pe biciclete şi plecară.

— E întuneric pe drum, spuse Matthew cu îngrijorare. Ar trebui să-i ducem cu maşina.

— N-au nimic. Nu sunt vampiri, dar cu siguranţă vor găsi drumul spre oraş.

Cei doi biciclişti opriră brusc, zvârlind o ploaie de pietriş.

— Vreţi să stingem noi dovlecii? strigă Sammy de pe alee.

— Dacă vreţi, am răspuns. Mulţumesc!

Rob O’Neil flutură din mână pe partea stângă a drumului, iar Sammy pe partea dreaptă, stingând toţi dovlecii cu o nepăsare de invidiat. Plecară apoi, cu bicicletele săltând peste gropi, pe drumul luminat de lumina lunii şi de înflorirea celui de-al şaselea

simţ al vrăjitorilor adolescenţi.

Am închis uşa şi m-am sprijinit de ea, oftând.

— Mă omoară picioarele. Mi-am desfăcut cizmele şi le-am azvârlit cât colo. Am aruncat şi pălăria pe scări.

— Pagina din *Ashmole 782* nu mai este, anunţă Matthew calm, sprijinindu-se de balustradă.

— Şi scrisoarea mamei?

— La fel.

— Atunci e vremea să mergem. Am plecat de lângă uşa veche, iar casa oftă uşor.

— Fă-ţi un ceai şi vino în camera de zi. Iau eu geanta.

Matthew mă aştepta pe canapea. Valiza moale închisă zăcea la picioarele sale, iar piesa de şah din argint şi cercelul de aur stăteau pe măsuţa de cafea. I-am dat un pahar cu vin şi m-am aşezat alături.

— E tot ce a mai rămas din vin.

Matthew îmi privi ceaiul.

— Iar acesta este ultimul tău ceai. Îşi trecu agitat mâinile prin păr şi inspiră adânc.

— Aş fi vrut să călătorim într-o perioadă mai recentă, unde să fie mai puţină moarte şi mai puţine boli, începu el, părând că ezită, şi *undeva* mai aproape, unde să existe ceai şi instalaţii sanitare. Dar cred că-ţi va plăcea odată ce te vei obişnui.

Încă nu ştiam când şi unde mergeam.

Matthew se aplecă să desfacă încuietoarea. Când deschise geanta şi văzu ce se afla deasupra, scoase un strigăt de uşurare.

— Slavă Domnului! Mă temeam că Ysabeau mi-a trimis alta.

— Tu nu ai deschis geanta încă?

Eram uluită de autocontrolul lui.

— Nu. Matthew scoase o carte. Nu am vrut să mă gândesc prea mult la asta. Pentru orice eventualitate.

Îmi dădu cartea. Avea o copertă de piele neagră cu margini simple, argintii.

— E frumoasă, am spus, trecându-mi degetele peste suprafaţa ei.

— Deschide-o.

Matthew părea neliniştit.

— Voi şti unde mergem după ce o deschid?

Acum, că ţineam al treilea obiect, mă simţeam ciudat de

ezitantă.

— Cred că da.

Coperta se deschise cu un scârţâit şi inimitabila aromă de hârtie veche şi de cerneală năpădi atmosfera. Nu avea file marmorate la sfârşit, nici chenare, nici foile goale puse în general de colecţionarii din secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea. Iar copertele erau grele, indicând faptul că sub pielea bine întinsă erau ascunse nişte scândurele de lemn.

Două rânduri fuseseră scrise cu cerneală neagră groasă pe prima pagină, cu grafia strânsă, colţuroasă, a sfârşitului de secol al şaisprezecelea.

— „Dragului meu Matt”, am citit cu voce tare. „Cine poate spune că a iubit cu adevărat, dacă n-a iubit la prima vedere?”

Dedicaţia nu era semnată, dar îmi părea cunoscută.

— Shakespeare?[73]

Mi-am ridicat privirea spre Matthew.

— Iniţial nu au fost cuvintele lui, răspunse el, cu chipul încordat. Will era ca o furnică strângătoare atunci când venea vorba să culeagă expresiile altora.

Am dat încet pagina.

Nu era o carte tipărită, ci un manuscris, în aceeaşi grafie avântată ca şi dedicaţia. M-am uitat mai de aproape pentru a descifra cuvintele.

Îţi cântăreşte studiile, Faust,
Măsoară-le adâncimea şi alege.[74]

— Iisuse! am spus cu glas răguşit, închizând cartea. Mâinile îmi tremurau.

— O să râdă ca un nebun când va auzi că asta a fost reacţia ta, comentă Matthew.

— E ceea ce cred eu?

— Probabil.

— Cum de-o ai?

— Kit mi-a dat-o. Matthew atinse uşor coperta.

— *Doctorul Faust* a fost mereu preferata mea.

Orice istoric al alchimiei cunoştea piesa lui Christopher

[73] Citat din *Cum vă place* (actul III, scena 5, versul 79) (n.tr.)

[74] Christopher Marlowe, *Tragica istorie a doctorului Faust*, traducere de Anca Bursan şi Gheorghe Panco, Editura Univers, Bucureşti, 1972 (n.tr.)

Marlowe despre doctorul Faust, care îşi vânduse sufletul diavolului în schimbul cunoştinţelor şi al puterilor magice. Am deschis cartea şi mi-am plimbat degetele peste dedicaţie, în timp ce Matthew continua.

— Eu şi Kit am fost prieteni – prieteni buni – într-o epocă periculoasă, când puteai avea încredere doar în puţine persoane. Am provocat scandaluri şi uimiri. Când Sophie a scos din buzunar piesa de şah pe care o pierdusem în favoarea lui, am ştiut că destinaţia va fi Anglia.

Cu toate acestea, senzaţia detectată de vârfurile degetelor mele pe dedicaţie nu era una de prietenie. Fusese mesajul unui iubit.

— Ai fost îndrăgostit şi de el? am întrebat calm.

— Nu, răspunse Matthew laconic. L-am iubit pe Kit, dar nu aşa cum crezi şi nu în felul în care şi-ar fi dorit el. Dacă ar fi fost după el, lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-a fost după el şi nu am fost niciodată decât prieteni.

— Ştia ce eşti?

Strângeam cartea la piept ca pe o comoară nepreţuită.

— Da. Nu ne permiteam să ţinem secrete. În plus, el era demon, şi încă unul deosebit de receptiv. Vei descoperi în curând că nu are rost să încerci să-i ascunzi ceva lui Kit.

Faptul că Christopher Marlowe fusese demon părea logic, chiar şi pe baza cunoştinţelor mele limitate despre el.

— Deci mergem în Anglia, am spus încet. Când, mai exact?

— 1590.

— Unde?

— În fiecare an, un grup dintre ai noştri se întâlnea la Old Lodge cu ocazia tradiţionalelor sărbători catolice Ziua Tuturor Sfinţilor şi Ziua Morţilor[75]. Puţini aveau curajul să le ţină, dar pe Kit asta îl făcea să se simtă îndrăzneţ şi provocator. Obişnuia să ne citească ultima sa variantă din *Faust* – mereu avea ceva de modificat, nu era niciodată mulţumit. Beam prea mult, jucam şah şi stăteam treji până în zori. Matthew îmi luă manuscrisul din braţe. Îl puse pe masă şi mă luă de mână.

— Eşti de acord, *mon cœur*? Nu trebuie să mergem acolo neapărat. Ne putem gândi la altceva.

Dar era deja prea târziu. Istoricul din mine începuse să examineze oportunităţile pe care mi le-ar fi oferit viaţa în Anglia

[75] Sărbători care cad pe 1, respectiv 2 noiembrie (n.tr.)

elisabetană.

— Există alchimişti în Anglia în 1590.

— Da, spuse el îngrijorat. Niciunul nu este prea plăcut, din cauza intoxicării cu mercur şi a obiceiurilor ciudate de lucru. Dar mai important, Diana, există vrăjitoare – vrăjitoare puternice, care te pot îndruma să-ţi stăpâneşti magia.

— Mă vei duce la teatre?

— Te-aş putea ţine departe de ele? zise Matthew ridicând din sprâncene.

— Probabil că nu. Imaginaţia mea era înflăcărată de perspectivele care ni se deschideau. Ne putem plimba în Piaţa Bursei? După ce aprind lămpile?

— Da.

Matthew mă îmbrăţişă.

— Şi vom merge şi la catedrala Sfântul Paul, să ascultăm o predică, şi la Tyburn să vedem o execuţie. Vom sta chiar la palavre despre pacienţi cu funcţionarul de la ospiciul Bedlam. Corpul îi tremura de râs. Doamne, Diana! Te duc într-un timp în care bântuia ciuma, în care nu vei avea confort, ceai, dentişti buni, şi tu nu te gândeşti decât la cum arată Bursa lui Sir Gresham noaptea.

M-am tras înapoi şi l-am privit cu emoţie.

— O voi cunoaşte pe regină?

— Exclus. Matthew mă lipi de el cu un fior. Numai gândul la ce i-ai putea spune Elisabetei Tudor – şi la ce ţi-ar spune ea ţie – îmi opreşte inima în loc.

— Laşule, am spus pentru a doua oară în acea noapte.

— N-ai spune asta dacă ai cunoaşte-o mai bine. Îşi înghiţea curtenii pe pâine. Matthew făcu o pauză. În plus, mai putem face ceva în 1590.

— Ce?

— În 1590 exista deja un manuscris alchimic care într-o zi va fi deţinut de Elias Ashmole. Am putea să-l căutăm.

— Manuscrisul ar putea fi complet şi magia sa nevătămată. M-am retras din braţele lui şi m-am reaşezat pe perne, cu privirea pierdută asupra celor trei obiecte de pe măsuţa de cafea. Chiar vom călători în timp.

— Da. Sarah mi-a spus că trebuie să fim atenţi să nu luăm cu noi nimic modern. Marthe ţi-a făcut o salopetă, iar mie o cămaşă. Matthew se întinse din nou spre valiză şi scoase două

haine simple de pânză cu mâneci lungi şi bentiţe la gât. A trebuit să le coasă de mână şi nu a avut prea mult timp. Nu sunt cine ştie ce, dar cel puţin nu-i vom şoca pe toţi cei pe care-i vom întâlni. Le scuturǎ şi dintre ele căzu un săculeţ mic, de catifea mov. Matthew se încruntă. Ce-i asta? spuse el, ridicându-l.

În exterior era prinsă o notă. O deschise.

— De la Ysabeau.

Acesta a fost un cadou aniversar de la tatăl tău. M-am gândit că ţi-ar plăcea să i-l dai Dianei. Va părea de modă veche, dar i se va potrivi pe mână.

În săculeţ era un inel cu trei benzi separate de aur împletite. Cele două benzi exterioare aveau frunze decorative, colorate cu email şi ţintuite cu mici pietre preţioase, dând impresia unei broderii. O mână aurită ieşea din fiecare frunză – executată perfect, cu minuţiozitate, până la cel mai mic oscior, tendon şi unghie.

Prinsă între cele două mâini, pe partea interioară a inelului, era o piatră imensă care părea de sticlă. Era clară şi nefaţetată, amplasată într-o montură de aur, cu un fond negru vopsit. Niciun bijutier nu ar fi pus o bucată de sticlă pe un inel atât de fin. Era un diamant.

— Asta ar trebui să se afle într-un muzeu, nu pe degetul meu. Eram fermecată de aspectul viu al mâinilor şi încercam să nu mă gândesc la greutatea pietrei pe care o purtau.

— Mama obişnuia să îl poarte tot timpul, spuse Matthew, prinzându-l între degetul mare şi arătător. Îi spunea inelul ei de mâzgălit, pentru că putea să scrie pe geam cu vârful diamantului. Ochii săi ageri observară un detaliu pe care eu nu îl văzusem. Răsuci mâinile de aur şi cele trei benzi se desfăcură în palmă. Fiecare inel fusese gravat, iar cuvintele se îngemănau pe suprafeţele plane.

Am examinat scrisul mărunt.

— Sunt poezii – versuri scrise în semn de afecţiune. Acesta este *à ma vie, de cœur entier,* spuse Matthew şi vârful arătătorului său atinse suprafaţa de aur. În franceza veche înseamnă „întreaga mea inimă pentru întreaga mea viaţă“. Iar acesta, *mon début et ma fin,* cu un alfa şi omega alături.

Asta puteam şi eu să traduc – „începutul şi sfârşitul meu“.

— Ce scrie pe inelul interior?

— E gravat pe ambele părţi. Matthew citi rândurile, rotind treptat inelele. *Se souvenir du passé, et qu'il y a un avenir.* „Aminteşte-ţi trecutul şi că există un viitor."

— Poeziile ni se potrivesc perfect.

Era ciudat că Philippe alesese versuri pentru Ysabeau cu atâta timp în urmă şi că acestea însemnau ceva pentru mine şi Matthew în prezent.

— Şi vampirii sunt un fel de călători în timp. Matthew refăcu inelul. Îmi luă mâna şi îşi feri privirea, temându-se de posibila mea reacţie. Îl vei purta?

L-am luat de bărbie, întorcându-i ochii spre mine, şi am dat din cap, incapabilă să vorbesc. Matthew se îmbujoră, iar privirea i se aţinti asupra mâinii mele, aflate încă într-a lui. Îmi puse inelul pe degetul mare şi acesta rămase exact deasupra articulaţiei.

— Cu acest inel te iau de soţie şi cu trupul meu te cinstesc. Vocea îi era calmă şi tremura doar puţin. Mută deliberat inelul pe arătător, coborându-l până îmi ajunse la articulaţia mijlocie. Şi cu toate bunurile mele lumeşti te înzestrez. Inelul trecu peste degetul mijlociu şi ajunse pe al patrulea deget. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Îmi duse mâna la buze şi îşi ridică din nou privirea spre mine, apăsându-mi cu gura inelul pe piele. Amin.

— Amin, am repetat. Deci acum suntem căsătoriţi în ochii vampirilor şi conform legii bisericeşti.

Inelul era greu, dar Ysabeau avea dreptate. Mi se potrivea.

— Şi în ochii tăi, sper.

Matthew părea nesigur.

— Bineînţeles că suntem căsătoriţi şi în ochii mei.

Ceva din fericirea mea trebuie să fi răzbătut, pentru că zâmbetul său a fost mai larg şi mai sincer ca niciodată.

— Să vedem dacă *Maman* ne-a mai trimis şi alte surprize. Căută din nou în valiză şi mai scoase nişte cărţi. Era şi o notă, tot de la Ysabeau. *Erau exact lângă manuscrisul pe care l-ai cerut,* citi Matthew. Căută din nou în sac. Când îşi scoase mâna, ţinea în ea însemnul de argint al pelerinilor din Betania.

Nu era niciun bilet care să explice de ce se afla acolo.

Ceasul din faţă bătu ora zece. Trebuia să plecăm – curând.

— Aş vrea să ştiu de ce a trimis astea.

Matthew părea îngrijorat.

— Poate a crezut că ar trebui să luăm şi alte lucruri valoroase pentru tine. Ştiam cât era de ataşat de micul coşciug de argint.

— Nu şi dacă te împiedică să te concentrezi asupra anului 1590.

Matthew se uită la inelul de pe mâna mea stângă, şi eu am strâns palma. Nu-i dădeam voie să-l ia, indiferent dacă era din 1590 sau nu.

— O putem suna pe Sarah să-i cerem părerea.

Matthew dădu din cap.

— Nu. Să nu o deranjăm. Ştim ce avem de făcut – să luăm trei obiecte şi nimic altceva din trecut sau prezent care ne-ar putea sta în cale. Vom face o excepţie cu inelul, fiindcă e deja pe degetul tău. Deschise cartea de deasupra şi îngheţă.

— Ce s-a întâmplat?

— În această carte sunt adnotările mele – şi nu-mi amintesc să le fi făcut.

— Au trecut peste patru sute de ani de atunci. Poate ai uitat. În ciuda cuvintelor mele, mă trecu un fior.

Matthew mai răsfoi câteva pagini şi inspiră adânc.

— Dacă lăsăm cărţile în camera de zi, împreună cu medalionul meu de pelerin, va avea casa grijă de ele?

— Da, dacă i-o cerem, am spus. Matthew, ce se întâmplă?

— Îţi voi spune mai târziu. Trebuie să plecăm. Astea, spuse el, ridicând cărţile şi coşciugul lui Lazăr, trebuie să rămână aici.

Ne-am schimbat în tăcere. Eu m-am dezbrăcat complet, tremurând în timp ce trăgeam pe mine rochia de pânză. Manşetele îmi trecură uşor peste încheieturi şi glezne, iar gulerul larg se strânse imediat ce am tras de şnur.

Matthew îşi scoase rapid hainele şi îşi puse cămaşa. Îi ajungea aproape până la genunchi, lăsându-i dezvelite picioarele lungi şi albe. În timp ce eu strângeam hainele, Matthew se duse în sufragerie şi veni cu rechizite şi cu unul dintre stilourile sale preferate. Mâna îi alergă pe hârtie, apoi împături foaia şi o introduse într-un plic.

— Un bilet pentru Sarah, explică el. Vom ruga casa să aibă grijă şi de el.

Am dus cărţile, biletul şi medalionul în camera de zi. Matthew le puse atent pe canapea.

— Lăsăm luminile aprinse? întrebă Matthew.

— Nu, am răspuns. Doar lumina de pe verandă, în cazul în care Em şi Sarah se vor întoarce pe întuneric.

O pată verde se ivi când am stins luminile. Era bunica, legănându-se în balansoar.

— La revedere, bunico!

Nici Bridget Bishop, nici Elizabeth nu erau lângă ea.

La revedere, Diana.

— Casa trebuie să aibă grijă de astea. Am arătat spre stiva de obiecte de pe canapea.

Nu-ţi face griji pentru nimic, doar pentru locul în care pleci.

Am traversat încet casa până la uşa din spate, stingând luminile pe parcurs. În camera de zi, Matthew luă *Doctor Faust,* cercelul şi piesa de şah.

Am privit în jur pentru ultima oară la familiara bucătărie maronie.

— La revedere, casă!

Tabitha îmi auzi vocea şi ieşi brusc din cămară. Se opri şi ne privi fără să clipească.

— La revedere, *ma petite!* spuse Matthew, mângâind-o pe urechi.

Am decis să plecăm din hambar. Era liniştit şi nu avea însemne ale vieţii moderne care să ne distragă. Am mers în picioarele goale prin livada de meri şi peste iarba îngheţată. Frigul ne grăbi. Când Matthew deschise uşa hambarului, respiraţia mea deveni vizibilă în aerul îngheţat.

— E foarte frig. Mi-am tras salopeta mai aproape de corp, clănţănind din dinţi.

— Focul va fi făcut când vom sosi la Old Lodge, spuse el, înmânându-mi cercelul.

Mi-am introdus tija subţire în ureche şi am întins mâna după regină. Matthew mi-o puse în palmă.

— Şi ce va mai fi?

— Vin, desigur – vin roşu. Matthew îmi dădu cartea şi mă prinse în braţe, sărutându-mă ferm pe frunte.

— Unde sunt camerele tale? Am închis ochii, revăzând Old Lodge.

— La etaj, în partea de vest a curţii, cu vedere spre rezervaţia de căprioare.

— Şi cum va mirosi?

— A cămin, spuse el. A lemn ars şi a friptură de la cina

servitorilor, a ceară de albine de la lumânări şi a lavandă pentru rufe.

— Se aude ceva anume?

— Absolut nimic. Doar clopotele de la St. Mary şi St. Michael, trosnetul buştenilor şi câinii sforăind pe scări.

— Cum te simţi când eşti acolo? am întrebat, concentrându-mă asupra cuvintelor sale şi asupra efectului pe care îl aveau asupra mea.

— M-am simţit întotdeauna… obişnuit la Old Lodge, spuse Matthew încet. Este un loc unde pot fi eu însumi.

O adiere de lavandă pluti prin aer, fără nicio legătură cu vreun hambar din Madison în luna octombrie. Am rămas uimită şi mi-am amintit de biletul tatălui meu. Acum, ochii mi se deschiseseră larg către posibilităţile magiei.

— Ce vom face mâine?

— Ne vom plimba prin parc, spuse el murmurând, cu braţele ca nişte benzi de fier în jurul coastelor mele. Dacă e vreme frumoasă, vom călări. Grădina e cam pustie în această perioadă a anului. Pe undeva trebuie să fie o lăută. Te voi învăţa să cânţi, dacă vrei.

O altă aromă – picantă şi dulce – se uni cu cea de lavandă, şi am observat un copac încărcat cu fructe grele, aurii. Am întins mâna şi diamantul sclipi în soare, dar fructul era prea sus. Am simţit frustrare şi dorinţă şi mi-am amintit de spusele lui Emily că magia există atât în inimă, cât şi în minte.

— Aveţi un gutui în grădină?

— Da, spuse Matthew, cu buzele lipite de părul meu. Fructele trebuie să fie coapte deja.

Copacul dispăru, deşi aroma de miere rămase. Acum vedeam o farfurie de argint aşezată pe o masă de lemn. Lumânările şi lumina focului se reflectau pe suprafaţa ei. În farfurie se aflau gutuile aurii de la care venea mirosul. Degetele mi se strânseră pe cartea pe care o ţineam în prezent, dar în mintea mea apucau o bucată de fruct din trecut.

— Simt mirosul gutuilor. Noua noastră viaţă la Old Lodge mă chema deja. Nu uita, nu-mi da drumul – orice s-ar întâmpla.

Trecutul era peste tot în jurul meu, aşa că singurul lucru care mă înspăimânta era posibilitatea de a-l pierde pe Matthew.

— Niciodată, spuse el cu fermitate.

— Ridică piciorul şi apoi pune-l jos când îţi spun eu.

El chicoti.

— Te iubesc, *ma lionne.*

Era un răspuns neobişnuit, dar era destul.

„Acasă“, m-am gândit.

Inima îmi zvâcni de dor.

Un clopot necunoscut bătu ora exactă.

Am simţit pe piele atingerea caldă a focului. Aerul era plin de miresme de lavandă, ceară de albine şi gutui coapte.

— Acum.

Împreună am ridicat piciorul şi am păşit în necunoscut.

Capitolul 43

Casa era neobişnuit de tăcută.

Nu numai absenţa pălăvrăgelii sau a şapte minţi energice o făcea să-i pară atât de goală lui Sarah.

Ci faptul că nu ştia.

Se întorseseră acasă mai repede decât de obicei de la întâlnirea de sabat, pretinzând că trebuiau să împacheteze pentru călătoria cu Faye şi Janet. Em găsise valiza goală aşezată pe canapeaua din camera de zi, iar Sarah descoperise hainele puse deasupra maşinii de spălat.

— Au plecat, spuse Em.

Sarah se duse direct în braţele ei, cu umerii tremurând.

— Sunt bine? şopti ea.

— Sunt împreună, răspunse Em.

Nu era răspunsul aşteptat de Sarah, dar era cinstit, ca şi Em.

Îşi aruncară propriile haine în genţile de voiaj, fără să dea prea mare atenţie împachetatului. Acum, Tabitha şi Em se aflau deja în automobilul închiriat, iar Faye şi Janet aşteptau răbdătoare ca Sarah să încuie casa.

Sarah şi vampirul discutaseră ore întregi în cramă în ultima noapte petrecută în casă, la o sticlă de vin. Matthew îi spusese câte ceva despre trecutul lui şi îi împărtăşise temerile legate de viitor. Sarah ascultase, făcând un efort să nu pară copleşită şi surprinsă de unele dintre istoriile lui. Deşi era păgână, Sarah îi înţelegea dorinţa de a se confesa şi îşi asumase rolul de preot. Îi acordase iertarea pe care i-o putea acorda, ştiind tot timpul că unele acţiuni nu vor putea fi uitate sau iertate niciodată.

Dar exista un secret pe care el refuzase să i-l împărtăşească, iar Sarah încă nu ştia nimic despre unde şi în ce timp îi plecase nepoata.

Duşumeaua casei Bishop trosni într-un arpegiu de gemete şi şuierături în timp ce Sarah trecu prin camerele familiare, întunecate, închise uşile camerei de zi şi se întoarse să-şi ia rămas-bun de la singura casă pe care o cunoscuse.

Uşile de coşciug se deschiseră atunci cu o bubuitură puternică. Una dintre scândurile duşumelei de lângă şemineu se desprinse, divulgând o carte mică, cu coperte negre, şi un plic crem. Erau cele mai strălucitoare lucruri din încăpere şi sclipeau în lumina lunii.

Sarah îşi înăbuşi plânsul şi întinse mâna. Plicul crem zbură uşor spre ea, îi ateriză cu un pocnet uşor în palmă şi se deschise. Un singur cuvânt era scris pe el.

Sarah.

Atinse uşor literele şi văzu degetele lungi şi albe ale lui Matthew. Rupse hârtia, cu inima bătându-i frenetic.

— *Sarah,* spunea biletul. *Am reuşit.*

Bătăile inimii lui Sarah se potoliră.

Puse foaia de hârtie pe balansoarul mamei sale şi se întinse după carte. După ce casa i-o dădu, scândura din duşumea reveni la locul său cu un oftat de lemn vechi şi un scârţâit de cuie ruginite.

Sarah deschise cartea la prima pagină. *Umbra Nopţii, Conţinând Două Imnuri Poetice create de G.C. gent. 1594.* Cartea mirosea a vechi, dar nu într-un mod neplăcut, ca tămâia într-o catedrală prăfuită.

„Tipic pentru Matthew“, cugetă Sarah cu un zâmbet.

O bucată de hârtie ieşea în partea de sus. O duse la pagina cu dedicaţie.

Pentru dragul şi bunul meu prieten, Matthew Roydon.

Sarah se uită mai atent şi observă un desen micuţ, decolorat, al unei mâini care indica imperios către nume, cu numărul *29* scris dedesubt cu cerneală veche maronie.

Deschise ascultătoare la pagina douăzeci şi nouă, luptându-se cu lacrimile în timp ce citea pasajul subliniat:

Ea face vânători: şi din acea substanţă câini de vânătoare
Cu guri ce asurzesc şi raiul, brăzdând pământul cu răni;
ci nu vă minunaţi că o Nimfă atât de plină de graţii
e hăituită de aprigii ogari, căci ea ar putea să-şi ia
orişice formă, a celor mai iuţi fiare, şi după pofta-i să le scape.

Cuvintele conjurau imaginea Dianei – clară, luminoasă, irepresibilă –, cu chipul încadrat de aripi fine, cu gâtul înconjurat de argint şi diamante. Un singur rubin în formă de lacrimă îi vibra pe piele ca o picătură de sânge, cuibărit în şanţul dintre clavicule.

În camera de zi, în timp ce soarele răsărea, Matthew

promisese să găsească un mod prin care să o anunţe că Diana era în siguranţă.

— Mulţumesc, Matthew.

Sarah sărută cartea şi biletul şi le aruncă în şemineul cavernos. Rosti cuvintele cu care conjura focul alb fierbinte. Hârtia arse rapid, iar marginile cărţii începură să se curbeze.

Sarah privi câteva momente focul. Apoi ieşi pe uşa din faţă, lăsând-o neîncuiată, şi nu mai privi în urmă.

Odată uşa închisă, un coşciug uzat de argint căzu pe coş şi ateriză pe hârtia arzândă. Două picături de sânge şi de mercur, eliberate de căldura focului din spaţiul gol dinăuntrul ampulei, se fugăriră pe suprafaţa cărţii înainte de a cădea în interiorul şemineului. Acolo se scufundară în vechiul mortar moale şi călătoriră spre inima casei. Atunci casa oftă cu uşurare şi eliberă o mireasmă uitată, interzisă.

Sarah inspiră aerul rece al nopţii, urcându-se în maşină. Simţurile ei nu erau destul de ascuţite pentru a simţi mireasma amestecată de scorţişoară, porumbar, caprifoi şi muşeţel.

— E totul în regulă? întrebă Em, cu vocea limpede.

Sarah se aplecă deasupra cutiei în care se afla Tabitha şi puse mâna pe genunchiul lui Em.

— Perfect.

Faye întoarse cheia în contact şi o luară încet pe drumul de acces şi apoi pe şoseaua care ducea spre autostradă, discutând unde aveau să se oprească pentru micul dejun.

Cele patru vrăjitoare se aflau la prea mare depărtare pentru a putea percepe schimbarea din atmosferă în jurul casei, aroma neobişnuită, amestecată, de vampir şi de vrăjitoare detectată de sute de făpturi ale nopţii, sau pentru a putea vedea petele verzi pale ale celor două fantome de la fereastra camerei de zi.

Bridget Bishop şi bunica Dianei urmăriră maşina cu privirea.

Ce vom face acum? întrebă bunica Dianei.

Ce am făcut mereu, Joanna, răspunse Bridget. Ne vom aminti trecutul – şi vom aştepta viitorul.

MULŢUMIRI

Cel mai îndatorată mă simt faţă de prietenii şi rudele care au citit această carte, capitol după capitol, pe măsură ce o scriam: Cara, Karen, Lisa, Margaret şi mama mea, Olive. Peg şi Lynn mi-au oferit, ca întotdeauna, mese excelente, companie plăcută şi sfaturi înţelepte. Şi sunt deosebit de recunoscătoare eforturilor de redactare ale Lisei Halttunen, care a pregătit manuscrisul pentru a fi trimis editurii.

Colegii mi-au pus cu generozitate la dispoziţie cunoştinţele lor atunci când m-am îndepărtat de domeniul meu de specialitate. Philippa Levine, Andrés Reséndez, Vanessa Schwartz şi Patrick Wyman m-au îndrumat în direcţia cea bună de fiecare dată când am făcut un pas greşit. Desigur, orice eroare rămasă îmi aparţine.

Voi fi întotdeauna recunoscătoare lui Sam Stoloff de la agenţia literară Frances Goldin, pentru faptul că a primit cu graţie şi amabilitate vestea că scrisesem un roman, şi nu o lucrare de istorie. În plus, el mi-a citit versiunile preliminare cu un ochi ager. Mulţumiri şi lui Ellen Geiger, din cadrul agenţiei, pentru alegerile inspirate pe care le-a făcut cu invitaţiile sale la cină!

Echipa de la Viking a devenit o a doua familie pentru mine. Redactorul meu responsabil, Carole DeSanti, este tot ceea ce-şi poate dori un autor atunci când scrie o carte: un om care nu doar apreciază ceea ce ai aşternut pe pagină, ci îşi şi poate imagina ce poveste ar putea spune acele cuvinte dacă ar fi potrivite exact aşa cum trebuie. Maureen Sugden, redactor extraordinar, a finisat cartea în timp record. Mulţumiri şi lui Clare Ferrano, Leigh Butler, Hal Fessenden şi responsabililor pentru drepturi de autor; lui Nancy Sheppard, Carolyn Coleburn şi echipei de marketing şi vânzări; Victoriei Klose, lui Christopher Russell şi tuturor celor care au contribuit la transformarea acestei lucrări dintr-un teanc de hârtii într-o carte.

Pentru că este o carte *despre* cărţi, în timp ce o scriam am consultat un număr substanţial de texte. Cititorii curioşi, cunoscători de limbă engleză, le pot găsi pe unele consultând traducerea Bibliei în versiunea Douay-Rheims, ediţia critică, şi traducerea Mariei-Louise von Franz din *Aurora consurgens* (Pantheon Books, 1966), precum şi *Heroic Frenzies,* traducerea

lui Paul Eugene Memmo din dialogurile lui Giordano Bruno (University of North Carolina Press, 1964). Cititorii care vor porni în explorări trebuie să ştie că traducerile din acest volum îmi aparţin şi prezintă, prin urmare, anumite idiosincrazii. Pentru cei care doresc să pătrundă mai mult în mintea lui Charles Darwin, punctul de plecare ideal este cartea lui Janet Brown, *Charles Darwin: A Biograpby* (două volume, Alfred Knopf, 1995 şi 2002). Iar pentru o introducere pertinentă în chestiunile referitoare la ADN-ul mitocondrial şi la utilizarea sa în probleme ce ţin de istoria omenirii, consultaţi lucrarea lui Brian Sykes, *The Seven Daughters of Eve* (W.W. Norton, 2001).